DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Gitmek mi zordu yoksa kalmak mı?
Kalana zorsa, gidene ölümdü.
BİR
GÖNÜL
DAVASI
ÜMRAN TAN
PUKKA

Hayata pembe gözlükleriyle bakan ve her istediğini elde eden bir kızdı Gülfem Leyla Gökalp. O gözlüklerle gördüğü masalsı hayatın bir nevi prensesiydi. Ta ki beklenmedik bir olay sonucunda hiç bilmediği bir mahalleye yolu düşene kadar... Gözlük düşmüş ve pembeler kaybolmuştu, hayatın renkleri daha farklıydı artık. *Daha acımasızdı.*

Çünkü kalbini hiç olmaması gereken birine kaptırmıştı. Karadeniz'in hoyrat suları kadar hırçın bir adamın sevdasına bile isteye esir düşmüştü.

Kadir Agâh Varol, namı diğer Maçkalı Agâh... Küçük mahallesinde kendi halinde yaşayan tamirci bir adam görüntüsünün ardında sakladığı gerçekler bambaşkaydı. Kaçtığı bir geçmiş ve arkasında bıraktığı bir kimlik vardı. Karanlık dünyasına bir ışık gibi doğan Gülfem'e kadar onun için her şey gayet düz ve netti. Gülfem'den sonra ise bildiği her şeyin cevabı birer birer değişmiş, karmakarışık bir hale bürünmüştü.

Ortaya çıkan sırlara ve tüm olmazlara inat bir araya geldiklerinde ise kaderin ikisi için planladığı şeyler kaçınılmazdı.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

/pukkayayinlari

PUKKA YAYINLARI

9 786259 418742

BİR GÖNÜL DAVASI

Ümran Tan

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Editör: Buse Güler
Son Okuma: Damla Çağlı
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Mart 2024
ISBN: 978-625-94187-4-2
Sertifika No: 73186

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

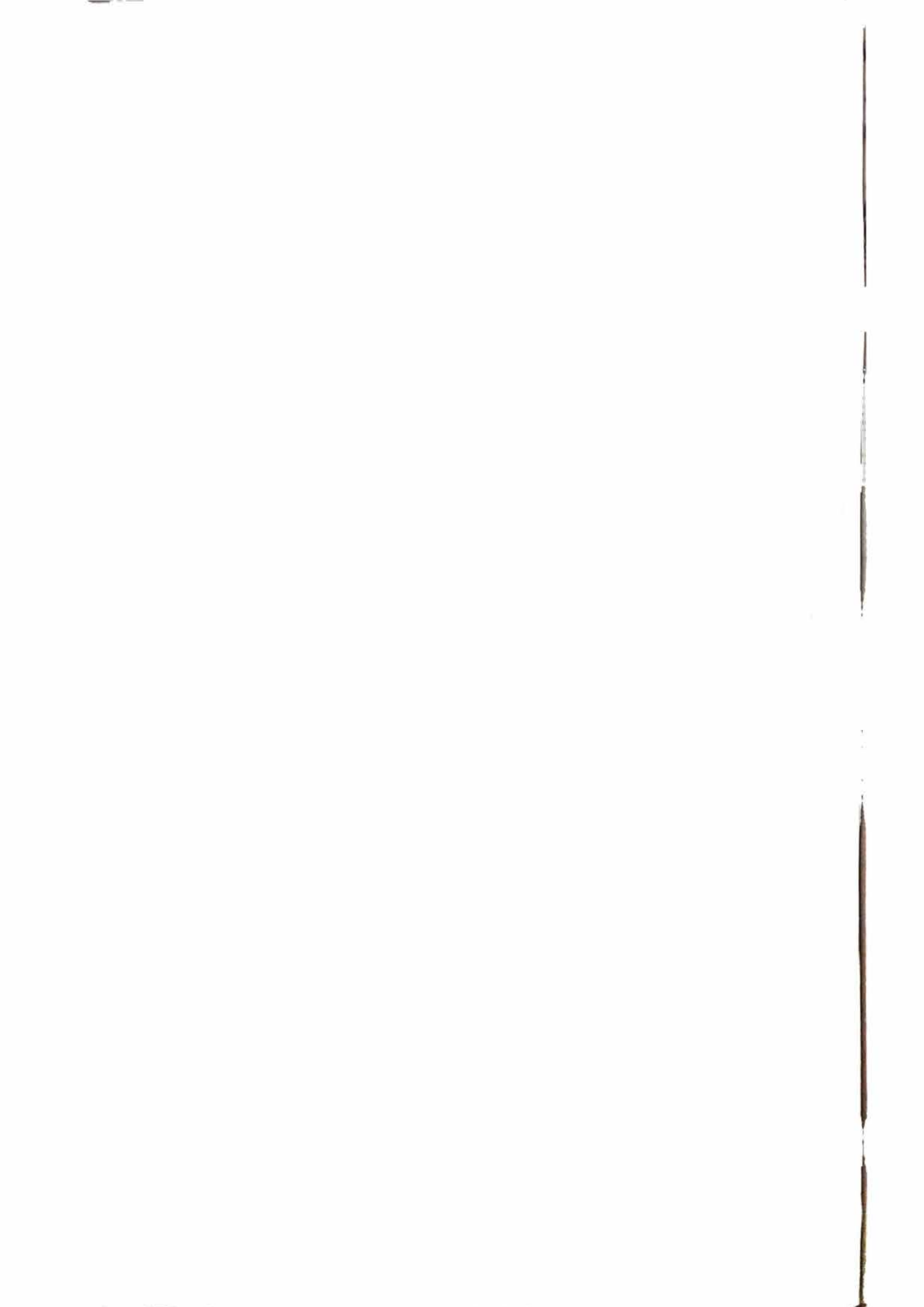
PUKKA YAYINLARI
Cumhuriyet Mah. Çelik Hançer Cad.
No:49 A ve B Bahçelievler / İstanbul
editör@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT
GÖKSU MATBAA
Orta Mah. Topkapı Maltepe Cad.
Nurhan İş Merkezi No:28-30A
Bayrampaşa/İstanbul
Sertifa No: 47617

BİR GÖNÜL DAVASI

ÜMRAN TAN

İkinci şansa inanan tüm kalplere...

GİRİŞ

Trabzon
17 Kasım 2015

Bu gece yağmur taneleri yeryüzüne şiddetle iniyordu. Sanki gök ortadan ikiye ayrılmıştı. Trabzon'un en çok yağış alan gecelerinden biriydi. Karanlığın içinde yürüyen adam, hızlı adımlarına rağmen saniyeler içinde sırılsıklam olmuştu. Üstünde sadece yağmurun geniş göğsüne yapışmasına neden olan siyah gömleği vardı. Arabasından fırlar gibi çıktığında paltosunu giymeyi akıl edememişti. Yine de iç titreten soğukluk, tenine işlemiyordu. Çünkü öfkeyi çelik bir yelek gibi giymişti üstüne. Kadir Agâh Varol'un bedeninden taşan öfkesi, yakıcı bir volkandı ve kanını lav gibi damarlarının içinde akıtıyordu. Büyüdüğü bahçeden içeri girdiğinde memleketi bile ona yabancıydı. Oysa uzun yıllarını bu şehirde ve bu bahçede geçirmişti. Ahşap evin önünde durduğunda yumruk şeklinde olan elini kaldırıp ağır ağır kapıya indirdi. Şiddetle çıkan sesler tam üç kez tekrarlandı. Kapı açıldığında yüzüne çarpan sıcak havayı hissetmedi. Elini indirip görmeyen gözlerle evin içine girdi. Attığı adımlar, arkasında çamur izleri bıraksa da umursamıyordu. Büyük salonun orta yerine kadar yürüdü. Merdivenlerin karşısına geçtiğinde çamurlu botlarıyla durdu ve başını kaldırıp boş merdivenlere baktı.

"Mehmet İdris Varol!" diye seslendi. Mehmet İdris Varol; elli sekiz yaşındaki babası, bugün onun için *baba* sıfatını yitirmişti. Yıllar önce incelen bağlar bugün tamamen kopmuştu. Bu kopuşun geri dönüşü yoktu. Geçen saniyeler öfkesini azaltmak yerine artırıyordu. Tekrar bağıracağı sırada merdivenlerin başında beliren adamı gördü. Yüzünde yine ketum ifadesiyle orada dikiliyordu. Bu ifade yüzündeki kırışıklığı belirginleştirmişti. Gür kaşları çatıldığında oğlunun yüzüne sert gözlerle baktı. Agâh'ın öfkesinin nedenini biliyordu. İnsan sebebi

olduğu şeyi nasıl bilmezdi? Ateşe körükle gitmemek adına ağır adımlarla merdivenlerden inmeye başladı. Maçkalı Agâh, kan çanağı olmuş gözleriyle karşısındaki adamı izledi.

Dişlerini birbirine bastırdığında boğazı düğüm düğümdü. "Yine yaptın," dedi. Boğuk sesi nefretle yıkanmıştı. Babası tam karşısında durdu. Hemen hemen aynı boydalardı. Bu yüzden karşılıklı durduklarında aynı renk koyu mavi gözlerle birbirlerine dik dik baktılar. "Elindeki kan kurumadan..." dedi Agâh ve sertçe yutkunduktan sonra suçlayıcı sesiyle devam etti. "Ablamın kanı kurumadan, kardeşimi... Nevra'mı aynı ateşe attın."

Babasına doğru bir adım attığında silahını tutan eli titriyordu.

"Sen nasıl bir babasın?" diye sordu yavaşça.

"Höst ulan!" diye diklendi Mehmet İdris Varol. "Karşunda kimun olduğuni unutma, Maçkali." Babası sadece çok öfkelendiği zaman şiveli konuşurdu.

Dudaklarında soğuk bir gülümseme oluştu. "Unutmam." Babasına doğru bir adım daha attı. "Ablam Narin'i nasıl yaktığını, Nevra'ya aynısını yaptığını unutmam."

"Babalığımı sorgulamak sana mı kaldı, it herif! Oğlumsun demem alırım ayağımın altına."

Agâh'ın boynunda kabaran damar patlayacak gibi şişmişti. Kendini tuttuğunu bilecek kadar iyi tanıyordu oğlunu. Bu öfkenin altında yatan korkuyu da görebiliyordu. Allah'tan başka kimseden korkmayan oğlu Agâh, kız kardeşi için korkuyordu. Saatlerdir uyumadığını yüzündeki ifadeden anlamak zor değildi. Koyu mavi gözlerinin akları kızarmış, gözlerinin etrafı çökmüş ve rengi koyulaşmıştı. Beyaz yüzü solgundu, dudakları bile beyazlamıştı. "Al! Al yoksa ben durmayacağım." Elindeki silahı havaya kaldırdı. Silahın kabzasına sardığı uzun parmaklarını öyle kuvvetle sıkmıştı ki boğumları bembeyaz kesilmişti. "Ben bu gece durmam," dedi yavaşça. Babası sözlerini anlasın diye tane tane konuştu. Sesini kısarak devam etti. "Kan çıkacak, Mehmet İdris Varol. Kardeşimi almazsan bu gece kan çıkacak."

Öfkeden deliye döndüğünü bakışlarından anlayabiliyordu. Bu bakışı oğlunun gözlerinde ilk kez gördüğünde, Agâh ilk kurşununu sıkmıştı. Oysa oğlu sakinliğiyle bilinirdi. Ketumdu ne mutluluğunu ne de öfkesini belli ederdi. Şimdi bile içinde kaynayan öfkesine rağmen

sakinliğini koruyordu. Babası onu gözlerinden tanımasaydı bu sakin duruşuna kanardı.

"Aklını başına devşir oğlum, ben gerekeni yaptım."

Babasına doğru bir adım daha attı. "O zaman sonucuna katlanacaksın." Başını ağır ağır indirdi. "Ya benim ya onların kanı dökülecek."

Babası ellerini arkasında bağladıktan sonra taş gibi sert ifadesiyle oğluna doğru bir adım attı. Aralarındaki mesafe neredeyse tükenmişti. Soğuk gözlerindeki katı ifadeyle başını kaldırdı. Onu tanımayan biri gözbebeklerindeki soğukluğa kanar; daha önce bir çocuğunun toprağını kazdığını anlayamazdı.

Mehmet İdris Varol'un ciğeri dağlanmıştı ama işi her şeyden önce geliyordu. Kendilerini güvenceye almaları için zamanında kızını evlendirmişti, şimdi yine aynısı gerekiyordu. O, yine yapmıştı. Büyük kızının cesedine rağmen... küçük kızını istemediği güçlü bir aileye gelin etmişti. En doğrusu buydu.

"Nevra artık onların gelini. Hiçbir şey yapamazsın."

Agâh bu çaresizliği ilk defa yaşadığında ablasının cansız, yara bere içindeki bedenine bakıyordu. Bir kez daha aynısını yaşamayacağına yemin etmişti.

"Kabul etmem."

Babası elini çözüp parmağını göğsüne bastırdı.

"Edeceksin. Kardeşin Nevra, Van'ın en büyük aşiretinin tek oğlu, Ahmet Akif Ersöz'ün karısı artık."

"Neler oluyor burada?"

Bu telaşlı ses, abisi Yıldıray'a aitti. Agâh tiksintiyle ona baktı. Hep sevip saymıştı abisini ta ki dün geceye kadar. O da saklamıştı Nevra'nın evliliğini. Ölen ablasına rağmen göz göre göre kardeşini o aileye vermişti.

"Yıldıray," dediğinde sesi hırıltılıydı. "Yıkıl karşımdan yoksa gömerim seni buraya. Allah şahit, elim bile titremez."

Oysa eli silah tutsa da katil değildi. Daha önce kimseyi öldürmemişti. Teşebbüs etmişti ama başaramamıştı. Fakat bu gece işler farklıydı. Kardeşi için herkesi karşısına alırdı.

"Olanlardan ben de memnun değilim ama mecbur kaldım."

Agâh öfkeyle ona döndü. Kaşları iyice çatılmış, gözbebeklerine yerleşen karanlık çukurlar derinleşmişti. "Lan it!" dedi. Abisi, kardeşinin

bakışları altında eziliyordu. Suçunu bildiğindendi bu utancı. Belki de kardeşi gibi cesur olamadığından... "Neye mecbur kaldın?"

Agâh'ın sorusu öyle ağırdı ki yutkunamadı Yıldıray. Ondan daha kısa olsa da heybetli bir adamdı. Fakat hissettiği vicdan azabı yüzünden çekingen duruyordu. "Unuttun mu lan?" diye bağırdı Agâh. "Ablanın başına gelenleri unuttun mu?"

Abisine doğru yürüyüp gömleğinin yakalarını kavradı. Kendine doğru çektiğinde abisi hareketsiz duruyordu. Kardeşi onu öldüresiye dövse dahi ağzını açıp tek kelime etmezdi. Çünkü biliyordu, o evliliğe izin verip ondan gizlediğinde ne kadar büyük bir hata yaptığının farkındaydı. Ama yapmıştı, Agâh gibi değildi o, babasına karşı gelemezdi. "Unuttun mu zorla evlendirildiği adam yüzünden yaşadıklarını? Dayanamadığı şiddet yüzünden..." deyip sustu.

Maçkalı'nın sanki boğazı parçalanıyordu. Kelimeler çakı gibi boğazını kesiyordu. "Canına kıydığını unuttun mu?" dediğinde sesi kısıktı. Yutkundu. "Yara bere içindeki bedenini toprağa verdiğimizi..." Bu defa sesi titredi.

"Sus," dedi Yıldıray. Vicdanı onu eziyordu.

"Yeter artuk!" diye bağırdı babası. "Bu defa aynisi yaşanmayacak."

Gömleği tutan ellerini sıktı. Gözleri abisinin yüzündeydi. Yıldıray annesine benziyordu, gözleri onun gibi koyu kahveydi. Teni daha esmer, yüzü daha topluydu. Şakaklarına düşen kırlar gittikçe çoğalıyordu. İlerleyen yaşına rağmen hiç akıllanmamıştı. Ellerini yavaşça açıp abisinin yakasını bıraktı ve babasına doğru döndü. "Adamların adı çıkmış," dedi yanıltıcı bir sakinlikle. "Mafya olup olmadıkları belli olmayan adamlar..." Sakinleşmek için ufak bir nefes aldı. "Sen bu dediğine inanıyor musun?"

Nevra daha çok küçüktü, yirmi iki yaşındaydı. Açılmamış gül goncasıydı. Soldururlardı onu. Agâh'ın ruhu bedenine dar gelince nefes alamadı. İhtimaller cellattı; ipi boynuna geçirmiş durmadan sıkıyordu.

"Nasıl bir babasın sen? Nasıl verirsin kızını onlara!" diye suçladı. Aklı almıyordu, bile bile aynı hatayı nasıl yapardı?

"Olan oldu, Agâh."

"Olmadı, gidip kardeşimi alacağım."

Babasının duruşu dikleşti. "Sağ koymazlar seni."

"Koymasınlar."

Kendi canını gözden çıkaralı çok oluyordu. Ablasının kocası da büyük bir mafyaydı. İlk kurşununu ona sıkmıştı Maçkalı. Canını gözden ta o zaman çıkarmıştı. Yirmi bir yaşında katil olmasını engelleyen yine babası olmuştu. Adamı en iyi doktorlara ameliyat ettirmişlerdi. O sırada hapiste olmasaydı o itin yaşamasına izin vermez, ibretiâlem diye kanıyla sokakları yıkardı. Ama babası oğlu hapislerde çürümesin, kan davası başlamasın diye adamı iyileştirmek için her şeyi yapmıştı. Ve tarih tekerrür ediyordu, suçlusu da yine babasıydı. Ama bu defa küçük değildi. Otuz yaşındaydı. Bir adamı ıskalamadan vuracak yüreğe sahipti.

"Beni bu gece sen sağ koyma baba, yoksa durmam."

Yıldıray'ın telefon sesi salonda yankılanınca ikisinin de gözleri ona kaydı. Birini arayıp hoparlöre almıştı. Telefon üçüncü çalışta açtı. "Abi?"

Nevra'nın sesini duyduğunda geriye doğru sendeleyecek gibi oldu. Sanki biri karın boşluğuna tekme atmıştı. Fakat bacakları kaskatı kesildiği için hareket edemedi. Hissettiği suçlulukla gözlerini yere dikti. Üç gün önce İstanbul'daki holdinge gitmişti. Önemli bir toplantıya katılmak zorundaydı. Yıldıray bir şeyleri bahane edip Trabzon'a döndüğünde işkillenmişti ama bilememişti. Yokluğunda kardeşinin nikâhını kıydıklarını bilememişti. Ablasının başına gelenlerden sonra babasının bunu bir kızına daha yapacağını nereden bilecekti...

"Nasılsın kardeşim?"

Agâh bu konuşmaya tahammül edemediği için ona doğru yürüdü. Elinden telefonu aldıktan sonra hissettiği öfkenin aksine sakince konuştu. "Nevra'm..." Önünde ceketler iliklenen Maçkalı'nın sesi, kardeşiyle konuşurken titremişti. "Abim... Nasılsın?"

Nevra burnunu çektiğinde ağladığını anladı. Gözlerini sıkıca kapattığında evin aralık kapısından içeri Aysu girdi. Gözleri açık olsa dahi görmezdi onu.

"İyiyim."

Dişlerini sıktığında, "Yalan söyleme," diye yakardı. "Kurban olayım yalan söyleme, Nevra."

"Abi yemin ederim," dediğinde hıçkırdı Nevra. "İyiyim."

Merdivenlerden inen annesi Reyhan Varol yavaşça son basamağa çöktü. Elini ağzına kapatıp ağlamaya başladığında yüreği hasretle

yanıyordu. İki kızını kaybettiği için yüreği delik deşik olmuştu. O deliklerden sızan kanlar kayıp kokuyordu.

"Nasıl inanayım?" Çaresizlik ciğerlerine tıkadığı için nefes alamıyordu Agâh. "Nevra'm... Beyaz gülüm, küçük kardeşim..."

Gözlerini açıp nefret dolu bakışlarını babasına çevirdi. "Nasıl, nasıl kıydılar sana?" Babası gözlerini kaçırdı, biraz utanması kalmıştı demek. "Nasıl engel olmadılar?" dediğinde bu defa suçladığı kişi abisiydi. Gözleri onu bulduğunda Yıldıray yere bakıyordu. Kararlı bir sesle, "Gelip alacağım seni," dedi. Ucunda ölüm de olsa gidip alacaktı. Kardeşini bilinmeyen kaderin kollarına teslim edemezdi.

"Abi dur," diye araya girdi Nevra. "Bir delilik yapma sakın."

Agâh öfkeyle, "Delilik o evliliğin gerçekleşmesiydi," dedi.

"Biliyorum ama ben kabul ettim," dedi hızlıca. "Ahmet Ağa'nın karısı olmak benim kararımdı."

Dudakları alayla kıvrıldı. Neşeden uzak buz gibi bir gülüştü bu. Babasını adı gibi bilmese inanırdı kardeşinin sözlerine. Ama babası insanın kanına sızmayı başaran manipülatif herifin tekiydi. Kandırmıştı Nevra'yı.

"Gelme, gelsen de alamazsın beni."

Elindeki silahı sıktı. "Nevra..."

"Gelmem abi. Kapatıyorum şimdi ama gelme, lütfen. Sözümü dinle ve iyi olduğumu bil."

Telefon kapandığında önce derin bir nefes aldı ama bu defa işe yaramadı. Hıncını telefondan almak ister gibi aniden kaldırıp duvara fırlattı. Duvarda açılan delik ve çıkan tok ses üzerine iki parçaya ayrılan telefon yerde duruyordu. Dışarıda yağan yağmur da şiddetlenmişti. Gök hiddetle gürlediğinde, "Ahtım olsun," dedi Agâh aynı anda. "Kardeşimin bir telefonuyla oraya gidip onu getireceğim." Babasının gözlerinin içine baka baka devam etti. "Karşı duranı öldüreceğim, gerekirse de öleceğim ama kardeşimi oradan alacağım."

Babası bembeyaz kesilmiş dudaklarını birbirine bastırdı. Oğlunu tanıyordu. Dedesi Deli Kadir'in sadece adını değil huyunu da almıştı. Onun gibi özü sözü birdi. Kolay kolay konuşmazdı ama konuştuğunda dediğini de yapardı. Ama tüm olanları göze alarak kabul etmişti. Oğlunu kaybedeceğini bile bile bu evliliğin gerçekleşmesini sağlamıştı. Agâh'ın gözleri şiddetle ağlayan annesine kaydı. Tek masum oydu.

Oğlunun gözlerine yalvarırcasına baktı. *Suçum yok, babanı ikna edemedim* der gibiydi. Boğazındaki düğüm büyüdü. Mehmet İdris Varol'un karşısında kimse duramazdı.

"Agâh..."

Gözleri titrek sesle adını söyleyen Aysu'ya kaydı. Aysu'yla iki hafta önce nişan takmışlardı. Babasının isteği üzerine yapılan bir nişandı. Agâh tek bir şart koşmuştu; Nevra'ya karışmayacaktı ve o da babasının istediği kızla evlenecekti. Aysu, iş ortaklarının kızıydı. Aynı zamanda Trabzon'daki evlerinin hemen yanındaki evde yaşıyordu. Uzun yıllardır komşulardı. Ama anlaşma bozulmuştu. Babası her şeyi bozmuştu. Sessizce babasına yürüyüp elinde tuttuğu silahı ona uzattı. "Al."

Gözlerini kısan İdris uzanıp dolu silahı aldı. Agâh kalbini silah namlusuna yerleştirdi. Ardından parmağındaki ince altın halkayı çıkardı. "Nişan bozuldu."

Aysu'nun keskin nefesini duysa da dönüp bakmadı. Kızın aksine Agâh onu sevmiyordu. Sadece kardeşini korumak için kabul etmişti bu evliliği.

Yüzüğü yere bıraktığında duyulan ses Aysu'nun kalbine saplandı. "Ya şimdi vur beni ya da çekil önümden baba," dedi gözünü kırpmadan. "Çünkü artık senin Yıldıray'dan başka oğlun yok."

Babasının silahı sıkıca tutan eli titredi. Ablalarının toprağını kazarken de titremişti. Kardeşi Nevra'yı evlendirdiğinde titremiş miydi acaba?

Dişlerinin arasından, "Kadir Agâh Varol, istesen de istemesen de sen benim oğlumsun," dedi ve soğuk demiri oğlunun göğsüne bastırdı. Agâh'ın kalbi, namlunun ucunda atıyordu.

Başını dikleştirip katı bir sesle, "Değilim," dedi. "Şu yağan yağmur şahit, Maçkalı Agâh yok artık, bitti."

Söz ağızdan çıkınca babası sertçe yutkundu. Oğlu Agâh'ı kaybettiğini daha iyi anladı. Oğlu gidecekti. Hiçbir kuvvet onu burada tutamazdı. Parmağını yukarı doğru uzattı. "Sen dün gece bir gelin bir de ölüm çıkardın bu evden. O imzayı attırdığın an oğlun da öldü."

Babasının silah tutan eli yana düştü. Yüzünde taviz vermeyen ifadeye rağmen gözbebekleri titriyordu. Annesinin, "Oğlum!" diye yakardığını duyduğunda geri adım attı. Sonra annesine ilerledi. Eğilip alnını öptüğünde kokusunu derince içine çekti. "Allah'a emanet ol, anne."

Annesi uzanıp oğluna sarıldı. Dün kızını koparmışlardı ondan, bugün de oğlunu. İçi paramparçaydı. "Oğlum, Agâh'ım gitme," diye ağladı. Ama biliyordu. Bu evliliği duyduğu gün, oğlunu da kaybettiğini biliyordu. Agâh gözlerini kapatıp birkaç saniye bekledi. Ardından tekrar öpüp ayrıldı ondan. İçi kan ağlasa da hareketleri otomatikti. Aysu'ya kaydı gözleri. Şokla irileşmiş kahverengi gözleri yaşlarla dolmuş, beyaz teni ise iyice solmuştu. "Agâh," diye fısıldadı titrek sesiyle. *Gitme,* der gibiydi. Dişlerini birbirine bastırdı. Onun gözlerine bakamadı.

Aysu'nun sevgisini bile bile terk etmek ağır geldi. İyi bir kızdı o. Daha iyisini hak ettiğini biliyordu ama bunu ona artık veremezdi. Bu yüzden bakışlarını kaçırdı ve arkasına bakmadan çıktı o evden.

Yağmur hızını kaybetmeden yağmaya devam ediyordu. Maçkalı Agâh, doğup büyüdüğü evde o fırtınalı gecede ölmüştü. Başını çevirip son kez baktı. Artık sadece Kadir olarak herkesten uzakta devam edecekti hayatına.

1. BÖLÜM

GÖNÜL MAHALLESİ

Sezen Aksu - Kendimce

Soğuk bir mart günüydü, yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki camdan bakınca bir adım ötesini göremiyordum. Yine de pencerenin kenarına dikilmiş yağmur damlalarının şiddetle çarptığı camdan dışarıyı izliyordum. Soluk griye boyanan gökyüzü kasvet doluydu. Dün de böyleydi, bu ay boyunca da böyle olacaktı. Yağmur gittikçe hızlanıyordu, sanki gök ortadan ikiye ayrılmıştı. Küçüklüğümden beri yağmur çok yağdığında korkardım. Böyle havalar beni tedirgin ederdi. Elimde olmadan sanki gökyüzü parçalara ayrılacak gibi hissederdim. Özellikle şimşek çaktığında korkudan dizlerim titrerdi. Beş yaşında da böyleydim, şimdi yirmi bir yaşına gelmiştim ama hâlâ böyleydim. Sadece artık gizlemeyi öğrendiğim için belli etmiyordum. Her şimşek çaktığında dizlerimin titrediğini benden başka kimse bilmiyordu. Korkularımı geçirmeyen zaman, duygularımı gizlemeyi öğretmişti.

"Gülfem?" Adımı seslenen annemi duyduğumda gözlerimi camdan ayırıp ona çevirdim. "Yağmur hâlâ durmamış."

Yorgun bir nefes aldım. Yağmurlu havaları sevmediğimi en iyi annem bilirdi. "Azalmadı bile."

Yanıma geldiğinde benimle birlikte dışarıya baktı. Yüzünde ufak bir gülümseme vardı. Benim aksime annem yağmurlu havaları severdi. "Dışarısı şimdi mis gibi toprak kokuyordur."

Yüzümü buruşturdum, "Her yer ıslak ve çamurdur."

Hayata iki farklı çerçeveden bakan anne kızdık. Yüzündeki gülümsemeyle bana doğru döndü. "Su zarar vermez ki kızım, temizler. Doğanın ihtiyacı var yağmura, hem berekettir."

Başımla onayladığımda, "Sence durmaz mı?" diye sordum.

Bugün yakın arkadaşım Ferda, erkek arkadaşına doğum günü partisi hazırladığı için oraya davetliydim. Birazdan hazırlanıp çıkmam

gerekiyordu. Ama böyle havalarda evden çıkasım gelmezdi. Kasvetli gökyüzü ruh halimi kötü etkiliyordu. Yaz insanıydım ben, güneşin kavurucu sıcaklığını hissetmeyi severdim, sıcak hava beni mutlu ederdi.

"Elbet durur. Ne zaman hazırlanacaksın?"

"Hazırlanmaya başlamam gerekiyor aslında."

"O zaman odana çık, yoksa geç kalacaksın."

Geç kalmam çok da önemli değildi. Annem uzanıp kolumu tuttu. "İstersen Şerif bırakır seni." Şerif amca uzun yıllardır bizimle çalışıyordu, babamın şoförüydü.

"Gerek yok, ben giderim." Sanırım annem yağmurlu havalardan korktuğumu biliyordu. "Hem bak, azalmaya başladı."

Birlikte dışarıya baktık, yağmurun şiddeti azalmıştı. Camın kenarından çekildiğimde telefonuma mesaj geldi. Arka cebimden çıkarıp bakınca Baran'dan geldiğini gördüm. Baran'la aynı sınıfta okuyorduk. *Partiye beraber gidecek miyiz* diye sormuştu. Birkaç dakika önce de Önder aramıştı. O da aynı soruyu soracağı için telefonu açmamıştım. Bu akşam ikisiyle de görüşesim yoktu. Doğum günü kutlamasına da tek gitmek istiyordum. Ayrıca telefonlarına dönersem ısrar edeceklerini biliyordum. Baran'ın mesajını cevapsız bırakıp odama doğru yürüdüm.

Bakışlarım evin içinde gezinmeye başladı. Doğduğum günden beri bu evde yaşıyorduk. İki katlı büyük bir evdi. Kocaeli'nin güzel bir semtindeydi. Merkezden uzak sakin yerlerdi burası. Annemin zevkine göre düzenlenen evin içi güzel ve sıcak hissettiriyordu. Burayı seviyordum. Krem granit zemin, şık koltuklar ve açık renk duvarları süsleyen aile fotoğraflarımız içimi ısıtıyordu. Merdivenlerden ağır ağır çıkmaya başladığımda telefonum tekrar çaldı. Bu defa arayan kişi Ferda'ydı.

"Gülfem, geliyorsun değil mi?"

Odama girdiğimde, "Tabii ki geliyorum," diye cevapladım.

"Çıktın mı?"

Daha makyajımı bile yapmamıştım. "Yok daha hazırlanmadım."

"Ciddi misin ya? Erken gelecektin hani?"

Giysi odama girip kıyafetlerime göz gezdirdim. Geçen gün aldığım toz pembe tonlarındaki elbisemi giyeceğimi hatırlayınca ona doğru yöneldim. "Gelmeye çalışırım demiştim."

"Çalışırım değil aşkım, erken geliyorsun. Küserim bak."

Gözlerimi devirdim. "Tamam konum at bana, bir saate çıkarım."

Aslında en erken bir buçuk saate çıkardım ama detaylara takılmamak lazımdı. Aynanın karşısına geçtim. Sabah dersten çıktıktan sonra tırnaklarım için güzellik merkezine gitmiştim, o arada saçlarımı da yaptırmıştım. Saçlarıma bakarken gülümsedim. Neredeyse belime kadar uzanan uzun, doğal sarı saçlarımı çok seviyordum. Küçüklüğümden beri uçları haricinde saçımı kestirmemiştim. Sadece bir seferinde biraz fazla kesilmişti, o zaman babamın üzüldüğünü hatırlıyordum. "Dokunmaya kıyamadığım saçlarına bir daha kıyma," demişti. Ben de onu dinledim. Hafifçe gülümseyip saçlarımın dalgasını düzelttikten sonra makyaja başladım.

Makyaj yapmayı çok sevdiğim için başkasına yaptırmayı pek tercih etmezdim. Zaten kimse istediğim gibi yapamıyordu. Açık tenimi fondötenle pürüzsüzleştirdikten sonra pudra sürdüm. Farımın üstüne dikkatle yarım *eyeliner* çekip su yeşili gözlerimi ortaya çıkardıktan sonra maskarayla açık renk kirpiklerimi belirginleştirdim. Çıkık elmacıkkemiklerime aydınlatıcı ve hafif tonlarda allık sürdüm. Son olarak da küçük ama dolgun olan dudaklarıma parlatıcı sürdükten sonra hazırdım. Uzun zaman harcamıştım ama değmişti. Bakışlarım aynaya takıldı, güzel görünüyordum. Gözlerimin içi boş bakıyor olsa da... ışıl ışıldım ama eksiktim. Neyin eksik olduğunu bilmiyordum ama hayatımın içinde yeri bir türlü dolmayan boşluklar vardı. Ara ara gözlerime yansısa da onları görmezden geliyordum. Orada oldukları gerçeğini değiştiremediğim için onlarla yaşamayı öğrenmem gerekiyordu. Her şeye sahiptim, bundan ötesi doyumsuzluk olurdu.

Üstümdeki iç çamaşırlarını çıkarıp giysi odama girdim. Elbisenin modeli gereği altına askısız ten rengi sutyenimi taktım. Elbisem ip askılı ve miniydi. Sağ tarafındaki eteğin asimetrik bir şekilde kesilen kısmına uzun taşlar takılmıştı. Bacağım hareket ettikçe sallanıyorlardı. Çok güzeldi.

Altına topuklularımı giydikten sonra hazırdım. Gözlerim uzun parmaklarıma takıldı. Tırnağımdaki inci tozu rengindeki ojenin kenarı sıyrılmış gibi görünüyordu. Dikkatle baktığımda makyaj bulaştığını görünce rahatladım. Onu düzelttikten sonra parfümümü sıkıp odamdan çıktım. Yağmur nihayet durmuştu. Bunu fark edince gülümsedim. En azından rahat bir şekilde gidecektim.

"Çok güzel olmuşsun."

Annemin sözleri yüzümdeki gülümsemeyi büyüttü. Güzel olduğumu bilsem de duymak beni her defasında çok mutlu ediyordu. Yanıma gelip açık bıraktığım saçlarımı düzeltti. Annemin bir kopyasıydım. Ona bakınca otuzlu yaşlarımın sonunda nasıl olacağımı görebiliyordum. Gözlerimiz, saçlarımız, yüz şeklimiz aynıydı. Boyum bile uzun olan baba tarafım yerine anneme çektiği için bir altmış civarıydım.

"Dikkatli git."

Başımla onayladığımda kısaca sarıldım. "Görüşürüz."

Şalımı omuzlarıma atıp arabama doğru koşar adımlarla yürüdüm. Keşke bir an önce yaz gelseydi. Titreyerek arabama binip ısıtıcıyı açtım. Üstümdekini çıkarıp yan koltuğa bıraktıktan sonra babamın doğum günü hediyesi olan Audi marka arabamı çalıştırdım. Bu arabayı seviyordum. Sadece arabamı da değil, ben hayatımı seviyordum. İyi bir aileye sahiptim, annem de babam da bana çok düşkündü ve sevgilerini hiç esirgememiş insanlardı. Babam baskıcı bir adam değildi, bana her zaman özel bir alan tanırdı. Tabii ki sınırı geçmemem koşuluyla. Üniversitede işletme okuyordum, güzel bir arkadaş çevrem ve iyi bir hayatım vardı. Bunlara rağmen tam anlamıyla mutluluğu bulamadığım için kendime kızıyordum. Belki de mutluluğun ne olduğunu bilmiyordum. İç çektiğimde telefonum çalmaya başladı. Baran arıyordu, meşgule atıp konumu açtım. Şu an onunla konuşasım yoktu. Kendisi güya benden hoşlanıyor ama sürekli başka kızlarla takılıyordu. Çıkma tekliflerini yanıtsız bırakıyordum ama o naz yaptığımı düşünüyordu.

Bahçeden çıktığımda tanıdık bir arabayla karşı karşıya geldim. Gözlerimi devirdim, Baran görmezden gelinmeyi kabul etmiyordu. Arabasını durdurup içinden çıktığında bana doğru yürüdü. Aslında hoş çocuktu, uzun boyluydu ve sürekli spor salonunda vakit geçirdiği için kaslı bir vücudu vardı. Sarıya çalan saçları geriye doğru taranmıştı. Yuvarlak yüz hatları tatlıydı, sakallarını genelde kısa tutardı. Önümde durduğunda açık kahverengi gözlerini yüzümde gezdirdi.

"Telefonlarıma neden cevap vermiyorsun?"

Arabanın camını açtığım için dirseğini arabaya yaslayıp bana doğru eğildi. Parfüm kokusu genzimi yaktı. Şişeyi üstüne boşaltmıştı sanki.

"Canım istemedi."

Cevabım karşısında dudaklarında alaycı bir gülümseme oluştu.

"Öyle mi?"

"Öyle, çekilirsen gitmek istiyorum."

Çekilmek yerine biraz daha eğildi. "Ben de gitmek istiyorum ama seninle."

Gözleri bedenimde gezindi. Rahatsız edecek kadar dikkatli bakıyordu. Duruşumu dikleştirdiğimde iç çekti. "Çok güzel olmuşsun, bebeğim."

Zaten sırf bu yüzden yanımda olmak istiyordu. Görünüşüm hoşuna gittiğinden, davet ya da partilere benimle gitmek için ısrar ederdi. Onun haricinde pek konuşup görüşmezdik. O kadar çok kızla takılıyordu ki bana sıra gelmiyordu muhtemelen.

"Teşekkür ederim ama yalnız gideceğim."

Dilini damağına vurdu. "Bu şımarıklığını bile seviyorum."

Gözlerimi devirdim. "Şımarıklık mı?"

Uzanıp yanağımdan makas aldı. "Makyajımı bozacaksın," deyip geri çekildim.

Beyaz dişlerini göstererek sırıttı. "Yüzündeki tüm makyajı bozacak planlarım var, izin vermen yeter."

Göz kırptığında yüzümü buruşturdum. "Her neyse çekil, geç kalıyoruz."

"Tamam bebeğim beni takip et, içeri beraber gireriz."

Cevap vermediğimde bana doğru eğildi ve aniden ciddileşen ifadesiyle konuşmaya başladı. "Ciddiyim Gülfem, hayatım boyunca gördüğüm en güzel kadınsın. Bir gün seninle evlenmeyi her şeyden çok istiyorum."

Sessizce yüzüne baktım. Üniversite hayatını eğlenerek geçirdikten sonra benimle evlenmeyi istiyordu. Bu tavrı midemi bulandırsa da sessiz kaldım. Baran'la arkadaş çevremiz ortaktı, ayrıca ailelerimiz de birbirini tanıyordu. Aramız kötü olmasa daha iyiydi. Sırf bu yüzden onun bu tavırlarına ses çıkarmadım. Başparmağını elmacıkkemiğime yaslayıp yavaşça okşadı. Tepkisizliğimi olumlu bir cevap olarak algılıyor olmalıydı. Yüzümü çektiğimde, "Gidelim," dedim.

Tekrar sırıttı. "Hastayım şu soğuk, haşin tavırlarına."

Cevap vermek yerine tuşa basıp camı kapattım. Isıtıcının derecesini artırıp üşüyen bedenimdeki soğukluğun geçmesi için biraz bekledim. Yılışık tavırları gittikçe rahatsız edici oluyordu. Ayrıca o kadar kızla

takıldıktan sonra gerçekten ona evet diyeceğimi düşünüyor muydu? Alayla güldüğümde, "Aptal," diye söylendim.

Arabayı çalıştırdığımda başta onu takip ettim. Fakat onunla partiye girmeyi istemiyordum. Bu yüzden başka yola saptığında onu takip etmek yerine dümdüz ilerledim. Bir süre beni kaybetmesi için başka yollarda oyalandım. Tavrı sinirlerimi bozmuştu. Beni aptal yerine koymasını hazmedemiyordum. İşin kötü yanı hayatım boyunca böyle insanlara maruz kalmıştım. Daha doğrusu erkeklere... Bu yüzden kime şans verdiysem ayımız dolmadan beni aldattıklarını biliyordum. Erkeklere güvenmezdim ama etrafımda olmalarına izin verirdim. Bunun bana zarar vermeye başladığını yaşım ilerledikçe fark ediyordum. Artık bir şeyleri değiştirmem gerekiyordu. Ama o cesareti bir türlü kendimde bulamıyordum. Telefonuma uzanıp Ferda'nın attığı konuma tıkladım. Daha önce gitmediğimiz bir yerde olduğunu gördüm. Ferda'nın garip işleri işte... Farklı olsun diye bizi nasıl bir yere götürecekti Allah bilir. Yol ilerledikçe doğru yere gidip gitmediğim konusunda şüphelenmeye başladım. Etrafa bakındım, Kocaeli'nin daha önce hiç gelmediğim bir semtiydi. Burada eğlence mekânına dair hiçbir şey yoktu. Sıradan bir mahalleye benziyordu. Acaba yanlış yeri mi göndermişti? Ferda'yı aradım ama açmadı. Arabayla gezinmeye devam ederken konumun gösterdiği yerin boş, eski bir fabrika olduğunu gördüm.

"Senin yapacağın işe ben ya."

Arabayı durdurup onu ve sevgilisini aradım fakat ikisi de açmıyordu. Etrafa bakındım ama görünürde bir şey yoktu. Yanlış yere gelmiştim. Daha doğrusu konum yanlış yere işaretlenmişti. Ne yapacağımı bilmeden birkaç dakika orada durdum. Geri dönmeyi düşündüm ama o kadar hazırlıktan sonra bunu yapmak istemiyordum. Tekrar aradım ama sonuç değişmedi. Baran'ı da aramak istemiyordum. Bu kez de arabayı çalıştırmayı denediğimde çalışmadı. Kaşlarım çatılırken tekrar uğraştım ancak olmuyordu. "Of, bir bu eksikti!"

Baran'ı arayıp aramamak arasında kararsızdım. Ama başka çarem de yok gibi görünüyordu. Alnımı direksiyona yasladım. Keşke annemi dinleseydim de Şerif amca bıraksaydı beni. İstemeye istemeye Baran'ın numarasına dokundum ve açmasını bekledim. Bu defa da o açmadı. Öfkeyle telefonumu koltuğa fırlattım. Arabadan indiğimde bilmediğim bir mahallede olduğumu gördüm. Sakin sessiz bir yerdi. Etraf birazdan

kararırdı. Çalışmayan arabamla burada kalmıştım. Boş durmak yerine topuklu ayakkabılarımın tok sesi eşliğinde arabanın ön tarafına geçtim. Sert rüzgâr saçlarımı geriye doğru savurdu. Titreyerek adımlarımı hızlandırdım. Kaput kısmını kaldırdım. Bunu yaparken tırnağımı acıttığım için yüzümü buruşturdum. Arabadan anlamadığım hâlde bunu neden yaptığımı dahi bilmiyordum. Boş gözlerle karışık kablolara baktım. Ellerimi ince belime yaslayıp öylece bekledim. Sanki gözlerim bozuk olan şeyi bulup tamir edecekti. Sıkıntıyla oflarken bakışlarım yabancı caddede gezindi. Acaba tamirci falan bulabilir miydim? Etrafa bakındığımda genç bir çiftin el ele yürüdüğünü gördüm. Düşünmeden onlara doğru yürüdüm. Sarışın, tatlı bir kız ve uzun, hoş bir adamdı.

"Bakar mısınız?"

İkisi bana döndüğünde gülümsemeye çalıştım. Gözleri üzerimde gezindiğinde boğazımı temizledim. "Arabam bozuldu," deyip elimle işaret ettim. "Acaba bu işten anlayan bir tanıdığınız ya da tamirci falan var mı?"

Çift birbirine baktığında sarışın kız, "Abimi mi arasam?" dedi. Genç adam kaşlarını çattı. "O da yeni başlamadı mı Kadir abinin yanında çalışmaya?"

Kız başıyla onayladığında telefonunu çıkardı. "Şansımızı deneyelim." Ardından bana döndü. "Abim tamirhanede çalışıyor, onu arayayım."

Tuttuğum nefesimi verdim. "Çok sevinirim."

Beraber arabaya doğru yürüdüğümde kız telefon açtı. Ben de arabadan telefonumu aldım. Fakat şarjım bitmiş ve kapanmıştı. Küfür etmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Her şey üst üste geliyordu. Ayrıca hava buz gibiydi, donuyordum.

"Neden açmadı ki?"

Kıza döndüğümde gergince baktım. Mahcup bir gülümsemeyle, "Tekrar arayayım," dedi.

Benim aksime üstünde kalın montu vardı. Ben ise soğuktan titrememek için kaskatı bir haldeydim. Arabadaki şalımı alıp omuzlarıma attım. "Yok açmıyor."

Genç adam araya girdi. "Şeyma sen bekle güzelim burada, ben gidip Kadir abiyi çağırayım."

Adının Şeyma olduğunu öğrendiğim sarışın kız başıyla onayladı. "Tamam, ben buradayım."

Adam gülümseyip yanımızdan ayrıldığında elimle kolumu sıvazladım. Ardından kıza elimi uzattım. "Gülfem ben."

Soğuk elimi tuttu. "Şeyma."

"Şeyma arabada bekleyelim mi, çok üşüyorum."

Başıyla onayladı. "Olur tabii geç sen."

Sürücü koltuğuna geçtiğimde arabanın içi de soğumuştu. Şeyma yan tarafa oturduğunda gözleri elbiseme kaydı.

"Arkadaşımın doğum gününe gidecektim," diye açıklama yaptım. "Ama arabam bozuldu."

Şeyma omuzlarında biten saçını kulağının arkasına iteledi. "Anladım."

Telefonuma bakarken ofladım. "Şarjım da yok. Kaldım burada öylece."

Üstümde mini pembe elbisem, topuklu ayakkabılarımla bilmediğim bir mahallede kalmıştım. Hayatımda ilk defa böyle bir şey başıma geliyordu ve ne yapacağım hakkında pek fikrim yoktu. Yaşadığım stresten dolayı kollarım kaşınmaya başladı.

"Sakin ol, Kadir abinin tamirhanesi yakın buraya. Vedat hemen çağırır onu."

Başımla onayladım ama elimde değildi. Gerginliğim gittikçe artıyordu. İlk defa tanıştığım insanlara ne kadar güvenebilirdim ki? Keşke şarjım varken birine konum atsaydım. Gözlerim Şeyma'ya kaydı. En fazla on altı ya da on yedi yaşlarında duruyordu.

"Ne zaman gelirler?"

Kolundaki saate baktı. "Her an burada olurlar."

Ufak bir nefes aldım. Karanlık çökmeye devam ediyordu. Hava iyice kararmadan arabayı düzeltsek iyi olacaktı. Torpidodan şarj cihazımı çıkardım. Araba çalışmadığı için şu an kullanamazdım.

"Kaç yaşındasın?"

Şeyma'ya dönüp, "Yirmi bir," dediğimde gülümsedi. "Sen?"

"On altı."

Yaşı konusunda haklı çıktım. Daha çok küçüktü. "Burada mı yaşıyorsunuz?"

Başıyla onayladı. "Evet."

Bakışlarım cama kaydığında bir arabanın bize doğru yaklaştığını gördüm. "Geldiler sanırım."

"Evet, onlar." Arabanın kapısını açtığımda yanımızda duran arabadan birileri çıktı. Ayağımdaki ayakkabılara dikkat ederek inerken şalımı sıkıca tuttum. Akşam ayazı yüzünden dişlerim birbirine çarptı. Titremeyi durdurmak için çenemi kastım ve arabanın kapısını kapatıp onlara doğru döndüm. Karşımda dikilen adamı görünce bir an ne tepki vereceğimi şaşırdım.

Kadir abi olarak andıkları adamı hiç böyle hayal etmemiştim. Ben daha çok orta yaşlarında, kısa boylu, göbekli bir adam olarak düşünmüştüm. Ama şimdi ona bakmak için başımı geriye doğru at-tığımda fena halde yanıldığımı anlıyordum. Adam o kadar uzundu ki ayağımdaki topuklular olmasa göğsüne ancak gelirdim. Omuzları da çok genişti, aslında kocaman bir adamdı. Gözlerimi kırpıştırdım, bu adam gençti; yirmilerinin sonunda ancak vardı. Koyu renk mavi gözleri laciverte çalıyordu. Çenesi geniş ve kemikliydi; düzgün, yüzüne oturan biraz büyük burnu ve geniş bir alnı vardı. Dağınık siyah saçlarını geriye atmıştı, çenesini kaplayan sakalları ise birkaç günlük duruyordu. Gözlerim dudaklarına kaydı. Geniş bir ağzı vardı, dudakları ne kalın ne de inceydi. Yüzündeki her şey orantılı duruyordu. Kadir, yakışıklı bir adamdı.

Benim aksime onun gözleri kısaca yüzümde gezindi. Omzumdaki ince şala bakarken alnının ortasında hafif bir kırışıklık oluştu. Bu havada üstümün garip durduğunun farkındaydım ama elimde olmayan aksilikler meydana gelmişti. Gözlerini benden çektiğinde ise Vedat, "Araba bu abi," dedi.

Başıyla onaylamak dışında ses çıkarmadı. Arabaya yöneldiğinde arkasından bakakaldım. Bir merhaba bile dememişti. Bu tavrı garip gelse de üstünde durmadım ve sessizce onu takip ettim. Arabanın ön kısmını benim aksime çevik bir hareketle açtı. Bakışlarım sırtında gezindi, üstünde siyah ince bir kazak ve koyu renk kot vardı.

"Dükkân kapalıydı, gidip evinden aldım Kadir abiyi. Sağ olsun hemen geldi."

Kollarımı ısınmak için bağlarken gülümsedim. "Teşekkür ederim, Vedat. Siz olmasaydınız burada öylece kalmıştım."

Vedat gülümseyerek, "Asıl teşekkürü Kadir Varol'a edersin," dediğinde Şeyma'nın yanına yaklaştı. Vedat, Şeyma'dan ancak iki ya da üç yaş büyüktü.

"Tamirhaneye götürmemiz lazım." Aniden Kadir'in sesini duyunca irkildim. Boğuk ve sert bir ses tonu vardı.

Çekingen bir ifadeyle, "Araba çalışmıyor, bunu nasıl yapacağız?" diye sordum. Cevap vermek yerine sürücü koltuğuna ilerledi. Ne kaba adamdı bu böyle? Nezaketen de olsa cevap vermek çok mu zordu? Kaşlarımı çatarak onu izledim; anahtarı çevirdi ama dediğim gibi çalışmıyordu. Arabanın camını indirip Vedat'a baktı.

"Arabamdan halatı getir, koçum."

Yüzünde dümdüz bir ifade vardı. Bu yüzden kafasının içinden neler geçtiğini anlayamıyordum.

"Tamam abi."

Kadir arabadan indiğinde kenara çekildim. Vedat'ın elinden ipi alıp arabanın ön tarafında dizlerinin üstüne çöktü. Karanlık artık tam anlamıyla çöktüğü için yüzünü göremiyordum. Etrafa gergin bakışlar attım. Saat ilerliyordu ve telefonum kapalıydı. Arkadaşlarım merak etmiş olmalıydılar.

Kadir ayağa kalktığında, "İşimiz ne zaman biter?" diyerek yeni bir soru yönelttim.

Kısaca, "Belli olmaz," dediğinde yüzüme bile bakmadı. En azından bu defa cevap vermişti.

İpin diğer ucunu kendi arabasına bağladı. "Telefonumu şarj edeceğim bir yer var mı?" Bu defa Şeyma'ya sordum. "Tamirhanede edersin."

Kadir bize doğru döndü. "Şeyma, siz hanımefendinin arabasına geçin."

"Tamam abi."

Vedat'la beraber kendi arabasına geçtiğinde ben de sırtımı dönüp sürücü koltuğuna geçtim. Derin bir nefes aldığımda kaşlarım çatıldı. Kokusu arabanın içine yayılmıştı. Bir kez daha içime çektim. Baran'ın aromalı parfümleri yerine sadece tıraş losyonu kokuyordu. Ona yakışan erkeksi bir kokuydu. Şeyma kapıyı kapattığında düşüncelerimi bıraktım. Beni ne ilgilendirirdi sanki kokusu? Öndeki araba hareket ettiğinde Şeyma'ya döndüm.

"Ne yaptığını biliyor, değil mi?"

Gergin tavrım karşısında gülümsedi. "Korkma, Kadir abi işinde iyidir."

"Umarım," diye geveledim. Arabamın başına bir şey gelsin istemezdim.

"Genelde tamirhanede çırakları çalıştığı için kendisi pek durmaz. Onu bulduğumuz için şanslısın."

Yine de gergindim. Bilmediğim bir yerde öylece kalmıştım. Telefonumu şarja taktıktan sonra taksi çağırsam iyi olacaktı. Baran'a gelip beni almasını da söyleyebilirdim. En azından doğum gününe yetişmiş olurdum. Arabalar durduğunda Kadir ve Vedat inip tamirhaneye doğru yürüdüler. Şeyma ile arabadan indiğimizde etraf karanlık olduğu için hareket etmeye çekiniyordum. Düşüp bir yerimi kırmaktan korkuyordum. Küçük adımlarımla beraber içeri girdiğimizde düşmediğim için kendimi tebrik ettim. Başımı kaldırıp etrafa baktığımda eski araba parçaları ve bir tane araba olduğunu gördüm. Araba yağının kokusu üzerine burnumu kırıştırdığımda ufak bir ofise girdik. O kadar üşümüştüm ki tenim buz parçası gibiydi. Ofisin içindeki düşük sıcaklık bile iyi geldi. Gözlerim etrafta gezindi.

Odada masa ile iki koltuk vardı. İkisi de eski ve yıpranmıştı. Kadir masanın üstüne eğilmiş kâğıtlara bakıyordu.

Elimde tuttuğum kabloyu sıktım. "Telefonumu şarja takabilir miyim?"

Kadir cevap vermeyince Vedat araya girdi. "Şurada priz var."

Gösterdiği taraf Kadir'in durduğu yerin arkasındaydı. Ona yaklaşmam gerecekti ve bu beni geriyordu. Boğazımı temizleyip gülümsemeye çalıştım ve ona doğru yürüdüm. Daha önce topuk sesim kulağıma hiç bu kadar yüksek gelmemişti. Derme çatma bir masanın önünde duran Kadir'e ilerlediğimde yan gözlerle bana baktı. Bakışları çok kısa bir an eteğimin yürüdükçe sallanan boncuk kısımlarına takıldı. Ama o kadar kısa sürdü ki kendim uydurdum sandım. Fakat yüzündeki onaylamayan ifade hâlâ yerindeydi. Ben uydurmamıştım demek ki. Duruşumu dikleştirip yanından geçtiğimde ufak bir nefes aldım. Kokusu silikti ama ona ait olduğunu biliyordum. Telefonumu şarja taktıktan sonra açılmasını beklemem gerekecekti.

Kadir arabama bakmak için küçük odadan çıktığında rahat bir nefes alabildim. Adamın varlığı odayı iyice küçültüyordu.

"Vedat, gel şunu al," diye seslendiğinde irkildim.

"Ne korkutucu adam," diye ağzımın içinde geveledigimde Vedat odadan çıkmıştı. Şeyma sessizce kıkırdadı.

"Korkma, Kadir abinin mizacı öyle."

"Isıtıcıyı içeri götür," dediğini duydum. Vedat kısa sürede elinde tuttuğu ısıtıcıyla geldi. Açıp da ortamı ısıtmaya başladığında soğuktan kaskatı kesildiğim için sevindim. Sert bir adamdı ama anlaşılan düşünceli biriydi.

"Ayakta kaldın, otur istersen."

"Teşekkür ederim," deyip yıpranmış siyah koltuğa oturdum. Bacaklarım ısınmaya başladığı için tenim diken dikendi. Şalıma iyice sarıldım.

"Şeyma annene haber ver, sorun etmesin."

"Yok etmez, zaten Sevim teyzeye çaya gitmişti."

"Tamam gülüm."

Evet, ikisi sevgiliydi. Lisedeki zamanlarım aklıma gelince gülümsedim. Etrafım her zaman erkeklerle dolu olurdu. Onlarla oynamak eğlenceliydi. Telefonum açılınca düşüncelerimi bırakıp ekran kilidini açtım. Fakat beklediğimin aksine bir arama bile yoktu. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Saat yedide doğum günü başlıyordu. Yani birazdan başlayacaktı ama kimse neden orada olmadığımı merak etmemişti. Baran bile aramamıştı. Onu aramama rağmen merak edip geri dönmemişti. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ben de salak gibi işimin bitmesi için acele ediyordum.

Telefonu kapatıp kenara koydum. O doğum gününe gitmeyecektim. Moralim iyice bozuldu. Ne kötü bir gündü. Bir an önce arabama binip eve gitmek istiyordum.

"Isındın mı biraz?"

Şeyma'ya döndüm. "Daha iyiyim." En azından artık parmaklarımı ve bacaklarımı hissediyordum. "Burası neresi, Şeyma?"

"Gönül Mahallesi." Daha önce hiç duymamıştım. "Küçük tatlı bir yerdir, herkes herkesi tanır burada."

"Anladım."

Yaklaşık on dakikalık süren bekleyişimiz Kadir ve Vedat'ın içeri girmesiyle bitti. Kadir elinde siyah lekeli bir bezle parmaklarını siliyordu. Gözleri bana kaydı. "Araban birkaç gün burada kalacak."

Ayağa kalktığımda, "Neden?" diyebildim.

Boğazını temizledi. "Parçası bozulmuş, onu değiştirmem gerekiyor." Gözlerini yüzümden ayırıp ellerine çevirdi.

"Eve gidecektim."

Küçük ofiste telefon sesi yankılanmaya başladı. Şeyma telaşla, "Ay annem arıyor, gitmem lazım," dediğinde bana döndü. "Tanıştığıma memnun oldum, Gülfem."

"Ben de memnun oldum, Şeyma."

"Ben seni bırakayım, karanlık çöktü."

Kadir ikisine baktığında Vedat, "Ben birazdan gelirim, abi," dedi. İkisinin gitmesini hiç istemiyordum. Bu adamla yalnız kalmak biraz korkutucuydu.

"Biz de çıkalım, taksi çağıracağım."

Buna hiç de hayır diyemezdim. Bu küçük ofiste yalnız kalmaktansa dışarıdaki soğuk havaya razıydım. Şeyma ve Vedat çıktığında Kadir elindeki bezi masanın üzerine bırakıp ısıtıcıyı kapattı. İkimizden de çıt çıkmıyordu. Cebinden telefonunu çıkarıp bir numarayı tuşladığında ofisin camına doğru ilerledi. Arkası bana dönük olduğu için gözlerim üstündeydi. En az bir doksan boyunda olmalıydı. Boyu biraz daha uzun olsa kafası ofisin tavanına değecekti. Elektrik direği gibi adamdı. Bu düşüncem karşısında gülmemek için kendimi zor tuttum. Ona böyle seslenirsem vereceği tepkiyi hayal dahi edemiyordum. Elini ensesine yerleştirip ovduğunda gözüm oraya kaydı. Elleri de kocamandı ve beyaz teninin üzerindeki mavi damarlar belirgindi.

Gür sesiyle, "İsmail, tamirhaneye bir taksi göndersene," deyip telefonu kapattı.

Gözlerimi ondan kaçırıp ayaklarıma indirdim. Bana doğru döndüğünde ona bakmasam da beni izlediğini biliyordum. Tam karşımda duran küçük bir ayna dikkatimi çekti. Lekeli aynaya baktığımda odada ne kadar aykırı durduğumu kendi gözlerimle gördüm. Pembe elbisem ve sarı saçlarımla bu odada çok çiğ duruyordum. Kaşlarım çatıldı, buraya ait olmadığım her halimden belliydi. Bu farkındalık karşısında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Geçici süreliğine dahil olduğum ortam bana yabancıydı. Gözlerimi ona çevirdiğimde onun da bu gerçeğin farkında olduğunu yüzünden anlayabildim.

Boğazını temizledi ve kısaca, "Çıkalım," dedi. Başımla onayladığımda eğilip sandalyeye düşen şalımı aldım. Çıplak omuzlarımın

üstüne örttükten sonra ofisten çıktım, o da hemen arkamdaydı. Dizlerimin neden titrediğini anlamıyordum. Şimşek de çakmıyordu oysa... Yutkunmaya çalıştığımda soğuk hava tenime çarptı. Keskin bir nefes alırken şalı tutan parmaklarım sıkılaştı. Sanki hava daha da soğumuştu. Kapıya çıktığımızda tamirhanenin ışığı sayesinde etraf daha aydınlıktı. Arkamı döndüm, Kadir tekrar içeri giriyordu. Nedenini sormayı düşündüm ama cevap alamayacağımı bildiğim için sustum. Konuşmayı pek sevmiyor gibi duruyordu. Önüme döndüğümde titredim, resmen donan bacaklarımı hissetmiyordum. Ayrıca ayağımdaki topuklular yüzünden rahat yürüyemiyordum. Yanlış bir hareketimle pütürlü zeminden kayıp düşerdim.

"Bunu al."

Yakından gelen sesini duyunca ona doğru döndüm. Elinde siyah bir palto vardı. Başta *hayır* diyecek gibi oldum ama gerçekten donmak üzereydim. Şu an hiç gurur yapamazdım. Minnetle, "Teşekkür ederim, acaba..." deyip duraksadım. "Paltoyu omzuma atar mısınız?" Elimi hareket ettirirsem şalım düşerdi.

Kaşları çatılsa da başını eğdi. Arkamı döndüğümde bana bir adım daha yaklaştı. Neden bilmiyorum ama bu yakınlık dizlerimdeki titremeyi artırdı. Görmezden gelmeye çalışarak karanlık caddeye baktım. Paltoyu omzuma atmak için eğildiğinde elleri bir anlığına omzuma değdi. Benim buz gibi olan tenimin aksine parmakları sıcaktı. Altdudağımı gergince ısırıp hareketsiz durmaya çalıştım. Kadir ise sessizce paltoyu bırakıp geri çekildi. Benden uzaklaşınca derin bir nefes aldım, soğuk hava ciğerlerime buzdan bir iğne gibi battı. Kısık bir sesle, "Teşekkür ederim," diyebildim.

Daha önceki sorularım gibi cevapsız kaldı. Tamirhanenin ilerisindeki yola ilerlemek için yürümeye başladığında onu takip ettim. Düşmemeye dikkat ettiğim için adımlarım küçük ve dikkatliydi. Bu kadar uzun topuklu giyerken ne düşünüyordum acaba? Sıkıntılı bir nefes aldığımda gözlerim adımlarına kaydı, o an yavaşladığını fark ettim. Sanırım benim için yavaşlamıştı. Bunu fark etmek dudaklarımda küçük bir gülümseme oluşturdu. Doğru düzgün cevap vermeyen, sert, kaba bir adam gibi duruyordu. Ama bu duruşunun aksi yönünde hareket ediyordu. Üşüdüğümü fark ettiği için önce ısıtıcıyı açtırmış, dışarı çıktığımızda da tamirhaneye geri dönerek paltosunu getirmişti. Şimdi de

topuklu ayakkabılarım yüzünden düşmemem için yavaş yürüyordu. Oysaki uzun bacakları vardı, sadece birkaç adımda yola varabilirdi. Daha önce bu kadar soğuk durup da ince düşünen biriyle hiç karşılaşmamıştım. Eminim soğuktan donsam bile Baran üstündeki ceketini vermez, *sana verirsem ben üşürüm bebeğim* der geçerdi. Ama sözde çok konuşkan ve tatlı biriydi. Tatlılığı eylemlere geçmeden hep sözde kalırdı. Kadir ise tam aksi gibi duruyordu. Onu sadece yarım saattir tanıyordum ama etrafımdaki erkeklerden farklı olduğunu şimdiden anlamıştım. Belki de minnet duygusu bana öyle hissettiriyordu, bilmiyordum. Yolda durduğunda yanına geçtim ve sessizce beklemeye başladık. En azından artık üzerimdeki ağır palto sayesinde üşümüyordum. Yine de nefesim dudaklarımdan beyaz bir küme oluşturarak dökülüyordu.

"Ben tek başıma da bekleyebilirim."

Tabii ki cevap vermedi. Cebinden sigarasını çıkarıp ince bir dalı dudaklarının arasına yasladı. Ardından eliyle ateşi kapatıp ucunu ateşledi. Derin bir nefes aldığında başını geriye atıp gri dumanı üfleyerek karanlık havaya karışmasını sağladı.

"Sanırım pek konuşkan biri değilsiniz."

Yan gözlerle yüzüme baktığında gülümsedim. Babam genelde gülümsememe tepkisiz kalınmadığını söylerdi. Bu da benim bir silahımdı. Ama adamın homurdanışı babamın yanıldığını gösteriyordu. Bu da üstünde bir etki sağlamamıştı.

"Gereksiz konuşmayı sevmem."

Gereksiz mi konuşuyordum yani ben? Söylediğinden çıkardığım anlam karşısında suratımı astım. "İyi," diye homurdandım. Bununla sohbet falan edilmezdi. Bu yüzden daha fazla zorlamadım ve önüme döndüm. Neyse ki çok beklememiz gerekmedi. Taksinin beyaz farları yüzümüze vurduğunda gözlerimi kıstım. Araba önümüzde durduğunda Kadir kapıyı açtı ve binmem için geri çekildi. Böyle bir şeyi ondan beklemiyor olsam da tepki vermedim. Bu defa teşekkür de etmedim. Sessizce arabaya binip dimdik oturdum. Gözlerim ön camdaydı.

"Naim, hanımefendiyi sağ salim evine bırak. Sana emanet."

"Merak etme, abi."

Dayanamayıp başımı ona doğru çevirdim. En azından bir *iyi akşamlar* demesini bekledim. Sadece başını eğdi ve cevap beklemeden kapıyı kapattı. Keskin bir nefes aldığımda tepki bile veremedim. Evin

adresini verip üzerimdeki paltosuna gömüldüm. Aklım o kadar karışıktı ki üşüdüğümü bile hissetmiyordum. Bir süre arabada öylece durup olanları düşündüm. Saate bakmak istediğimde ise telefonumu orada unuttuğumu fark ettim. Gergince alnımı ovdum, cidden bir bu eksikti.

"Naim Bey, yarın öğlen on iki gibi beni bıraktığınız evden alabilir misiniz?"

"Tabii, abla."

Abla mı? Daha yirmi bir yaşındayım ya ben, ne ablası?

Ters bir şey dememek için kendimi tutarken, "Bana bu mahallenin adresini de versene," dedim.

Naim sözümü ikiletmeden dediğimi yaptı. Ezberim kuvvetli olduğu için mahallenin adı aklımdaydı. Araba durduğunda o kadar yorgundum ki gözlerim açılmıyordu. Oysa evden çıkalı yalnızca iki saat olmuştu.

"Bekle, ben para alıp geliyorum."

"Yok abla, Kadir abinin misafirisin sen, ne parası?"

Böyle bir cevap almayı beklemiyordum. "Öyle şey mi olur? Bekle getireyim."

"Boşuna zahmet etme, beklemem."

Taksiden indiğimde son derece şaşkındım. Adam gerçekten beklemeden gitti. Ne tuhaf bir adamdı bu Kadir. Eve doğru yorgun adamlarla ilerlediğimde üstündeki paltoya sinen silik kokusunu alabiliyordum. Hoşuma gitmişti bu koku. Ama tavırları çok garipti. Gerçekten ilk defa böyle bir adamla tanışmıştım. Çantamı arabada bıraktığım için anahtarım yoktu. Kapıyı çaldım, Lale gülümseyerek açtı.

"Hoş geldiniz, Gülfem Hanım."

"Hoş buldum," deyip içeri geçtim. "Anneniz de az önce babanızla beraber yemeğe çıktı."

Buna sevindim çünkü şu an açıklama yapacak durumda değildim. "Tamam, teşekkür ederim."

Üstümdeki paltoyla beraber odama çıktım. Geçirdiğim tuhaf gece aklımdan çıkmıyordu. Özellikle Kadir... Neden beni bu kadar etkilemişti? Doğru düzgün konuşmamıştık bile... Sanırım aradığım cevap soruda gizliydi. Konuşmadığımız için gizemli hali dikkatimi çekmiş olmalıydı. Dudaklarımı büzerek odama girdim. Telefonumu da ofisinde

unutmuştum. Oflarken paltoyu yavaşça çıkarıp yatağımın üzerine bıraktım. Aynanın karşısına geçtiğimde yüzümdeki makyajdan kurtulmak için sabırsızlanıyordum. Makyaj temizleme suyunu elime aldığımda aynaya bir adım daha yaklaştım ve o sırada omzumdaki siyah lekeyi gördüm. Elimi siyah yağ lekesine götürdüm. Motor yağı olmalıydı. Nedenini bilmediğim bir şekilde gülümsedim. Parmaklarımla lekeye dokunduğumda bu izin ondan kaldığını biliyordum. Ve tenime izini bırakan adamı yarın da görmek zorundaydım. Dizlerim tekrar titremeye başladı; nedeni bu defa da şimşek değildi...

KADİR

Soğuktu. Hava neredeyse eksiye düşmek üzereydi. Vücut ısısı yüksek olduğu için bu soğukluk ona çok işlemiyordu. Hem alışık olduğu soğuğa dayanıklıydı vücudu. Çünkü çiviyi sökenin çivi olduğuna inanırdı Kadir Agâh Varol. Donan birini bile buzla ovmak iyi gelirdi. Fakat aynı düşünce az ilerisinde duran kadın için geçerli değildi. Arabası bozulduğu için yolda kalan kadının, ince bedeni soğuktan ötürü titriyordu. Her an kırılacak bir dal parçası gibi görünüyordu. Üstündeki kısacık, ince bez parçasının da bunda payı büyüktü. Esasında dışarıda kalmış kedi yavrusuna benziyordu.

Başını çevirip onu doğru yaklaşan kadına baktı. Neden o kadar yüksek topuklu giydiğine bir anlam veremedi. Çünkü eğer ayağı burkulursa muhtemelen bileği kırılırdı. Bakışları biraz aşağı kaydı, adım attıkça elbisesinin kenarındaki uzun taşların hareket etmesi nedensizce sinirlerini bozuyordu. Dikkatleri beyaz düzgün bacaklarına çektiği için de olabilirdi ve bacakları güzeldi, fiziği de öyle. Gözleri yukarı kaydı; ince bir bedeni vardı ama kıvrımlıydı. Hafif geniş kalçaları ve dolgun göğüsleri olduğunu bir bakışta anlamıştı. Başını öne eğdiği için uzun sarı saçları yüzüne dökülmüştü. Sapsarı saçları vardı ve sırtına kadar uzanıyordu. Güzel kelimesi basit kalıyordu, çok güzel bir kadındı ve buraya aykırıydı. Yağ lekeleri olan ofisinin içinde küçük bir yıldız gibi ışıl ışıl parlıyordu.

Birlikte ofisten çıktıklarında soğuk hava karşısında nasıl titrediğini görünce kaşları çatıldı. Karşısındaki küçük kız için alışık olmadığı bu

soğuk tehlikeliydi. İçeriye geri döndü ve siyah paltosunu aldı. Bunu neden yaptığını bilmiyordu. Sorgulamadı. Yanına döndüğünde titremesinin arttığını fark etti. Omuzlarındaki incecik kumaş parçası onu bu soğuktan korumuyordu. İyice küçülmüştü sanki. Kaç yaşındaydı, on sekiz mi?

Kalın sesiyle, "Bunu al," dedi.

Kız şaşkınca ona döndü. Yüzündeki ağır makyaja rağmen duru bir güzelliği vardı. İri çekik gözlerini kırpıştırdı. Yeşildi gözleri, su yeşili. Işıl ışıl bakıyordu. Dudakları şaşkınlıktan aralanmıştı. Küçük dolgun dudaklarındaki parlatıcı dikkat dağıtıcıydı. "Teşekkür ederim acaba..." deyip duraksadı. "Paltoyu omzuma atar mısınız?"

Kaşları çatıldı, muhtemelen hareket edemeyecek kadar üşüyordu. Bir adım daha yaklaştı. Tatlı kokusu burnundan içeri süzüldü. Portakal çiçeği özünde bir parfüm kokusuydu, ona yakışıyor olsa da çok yoğundu. Bir adım daha yaklaştı. Ayağındaki uzun topukluya rağmen boyu kısaydı. Bu yüzden eğilmek zorunda kaldı. Dikkat etmesine rağmen büyük elleri bir anlığına omzuna değdi. Kısa bir temastı ama teninin ipeksiliğini hissetmişti. Keskin nefesi havaya beyaz bir sis bulutu gibi dağıldı. Sarışının buz kesen teni yumuşaktı. Ayrıca süt beyazı tenine parmağındaki yağ lekesi bulaşmıştı. Bu leke ona yabancıydı, bu mahalle de öyle. Böyle bir kızın burada olmaması gerekiyordu. Bir an önce arabasını tamir edip ait olmadığı bu mahalleyle arasındaki ilişkiyi sonlandırmak en iyisi olacaktı. Ondan uzaklaşmak için yola doğru ilerledi. Fakat kız hızlı yürüyemiyordu. Bu yüzden adımlarını yavaşlattı. Ona yetişmek için düşüp bir yerini kırmasını istemezdi. Ağır adımlarla yolun kenarına vardılar. Yan yana durduklarında titrek bir sesle, "Ben tek başıma da bekleyebilirim," dedi. *İsmail arabayı hızlı yollasa bari,* diye düşündü. Yoksa kız hasta olacaktı. Cebinden sigarasını çıkarıp yaktıktan sonra derin bir nefes içine çekti.

"Sanırım pek konuşkan biri değilsin."

Yan gözlerle kızın yüzüne baktığında gülümsediğini gördü. Kaşlarının arasında oluşan çizgiler derinleşti. Gülümsediğinde yüzü daha mı güzel olmuştu? Sanki yeterince güzel değilmiş gibi...

"Gereksiz konuşmayı sevmem," dedi kısaca.

Kadına özel değildi bu sessizliği. Konuşmayı pek sevmezdi. Maçkalı, sözlerini sessizliğe emanet ederdi. Çünkü laf, gerektiği yerde söylendiği zaman işe yarardı.

Sigarasını içmeye devam ettiğinde Gülfem, "İyi," diye homurdandı. Gülfem... onun gibi narin bir isimdi. Genç kızı eve kendi arabasıyla bırakmayı düşündüğü sırada taksi nihayet geldi. Beyaz farlar görüşünü engelledi. Mavi gözlerini kısıp başını yana çevirdi. Araba durduğunda eğilip kız için kapıyı açtı. Soğuktan kaçmak istediği için acele eden kadın konuşmadan koltuğa geçti. Naim ısıtıcıyı açtığı için taksinin içi sıcaktı, kısa sürede ısınırdı.

"Naim, hanımefendiyi sağ salim evine bırak. Sana emanet."

"Merak etme, abi."

Gözleri yüzüne kaydığında Kadir yine konuşmadı. Sadece başını aşağı doğru eğip soğuk havanın onun daha fazla üşütmesine son verdi. Taksi uzaklaştığında arkasından birkaç saniye baktı. Kadir alışkanlıklarını seven bir adamdı. Bu kadının hayatına ani girişi hazırlıklı olduğu bir şey değildi. Böyle ani şeyleri sevmezdi. Ağzının içinde bir şeyler homurdanarak ofise girdi. Yarın gerekli malzemeleri sipariş edip arabasını bir an önce tamir edecekti. Çıraklarına bile bırakmayacaktı. Siyah deri koltuğa oturup sırtını yasladı. Yine Nevra gelmişti aklına. Küçük kardeşi...

Cebinden bir sigara daha çıkarıp karanlık ofisinde yaktı. Diğer elinde de tespihi vardı. Elinden hiçbir şey gelmiyordu. Nevra gel diyene kadar oraya gitmeyecekti. Çünkü gitse bile eli boş dönecekti. Kardeşi inatçıydı, geleceğim demeden gelmezdi. Sigarasından derin bir nefes çekti. Nasıl olduğunu merak ediyordu. Ablasının yaşadıklarını yaşıyor muydu? Eğer öyleyse Maçkalı'yı bu defa kimse tutamazdı. Yapanı da yaptıranı da kurşuna dizerdi. Gözünü dahi kırpmazdı. Tespihi sıkı sıkı tutuyordu. Eğer biraz daha sıkarsa taşları ofisin zeminine saçılacaktı. Sigarasının dumanını içine çekip gözlerini yumdu. Dün gece sadece üç saat uyumuştu. Kafası düşüncelerle dolu olduğu için uyuyamıyordu. Telefonunu çıkarıp ekrana baktı. Abisinden gelen çağrıları görmezden geldi. İşle ilgili aradığını bilse de dönmedi. Artık o şirketle de o aileyle de bir bağlantısı kalmamıştı. Kardeşinin numarasına dokundu fakat açan olmadı. İçine dolan endişe bir asit gibiydi.

"Yemekten sonra arayacağım, abi."

Ekrana düşen mesajı görünce rahat bir nefes aldı. Nevra'dan haber alamadığı her an korkuyla doluyordu. Düşüncelerinin arasında boğulurken prizin yanındaki ışık dikkatini çekti. Sigarasını küllüğe bastırdıktan sonra uzanıp parlak taşlarla bezeli olan telefonu aldı. Dudaklarında alaylı bir gülümseme oluştu, kılıfı bile süslüydü. Başını iki yana doğru salladı, anlaşılan kadın yarın da bu mahalleye gelmek zorunda kalacaktı.

2. BÖLÜM

DİKENLİ ELLER

Çağan Şengül - Diken

Yıllar önce evimizin bahçesinde çiçek toplarken başparmağıma küçük bir şey batmıştı. Gözle görülemeyecek kadar ufak olduğu için pek üstünde durmamıştım. Ama bütün gece boyunca yarattığı rahatsız his yüzünden de uyuyamamıştım. Sabah anneme gösterdiğimde batan şeyin diken olduğunu söyleyip çıkarmıştı. Dün yaşananlardan sonra aynı diken, bu defa göğüs kafesime batmış gibi hissediyordum. Tüm gece boyunca uyumama mâni olan bir şeydi ve göğsümde rahatsız bir his oluşturmuştu. Sanki tenime dokunan elleri dikenliydi ve bu defa anneme gösteremeyeceğim bir yere batırmıştı.

Erken saatlerde uyandığımda daha fazla yatakta kalamayacağımı fark ettim. Enseme yapışan saçlarımı toplayıp rastgele bağladım. Ayaklarımı yataktan sarkıtıp zemine bastığımda halsiz hissediyordum. Muhtemelen doğru düzgün uyuyamadığım içindi. Ayağa kalkıp yorgun adımlarla odamdaki banyoya girdim. Gözlerim duvara asılı olan aynaya kaydı. Yansımadaki halim, dün hevesle hazırlanıp evden çıkan kıza hiç benzemiyordu. Uykusuz gecenin hediyeleri gözaltlarımın kararmasına neden olmuştu. Beyaz ten rengim iyice solgun görünüyordu. Dudaklarımı büzerken yüzümü soğuk suyla yıkayıp c vitaminli serumu kullandım. En azından biraz da olsa canlılık verirdi. Kızaran gözbeklerim için de yapacağım bir şey yoktu.

Banyodan çıktığımda saat dokuzdu. Dersim olmadığı zamanlar bu saatlerde uyandığım hiç olmamıştı. Hatta sabah uykusuna olan düşkünlüğüm yüzünden derse geç kaldığım günlerin sayısı o kadar çoktu ki saymayı unutmuştum. Pencerenin kenarında durduğumda huzursuz bir nefes aldım. Hava yine bulutluydu. Gökyüzüne sirayet eden grilik, göğsümdeki kasveti besliyordu. Geriye doğru bir adım atıp odamdan çıktım. Telefonumun yokluğunu hissediyordum. Acaba almaya gitmek

için çok mu erken bir saatti? Mutfağa girdiğimde gözlerim etrafta gezindi. Saat erken olduğu için çok sessizdi. Çay ya da kahve içmeyi pek sevmezdim. Bu yüzden yeşil çay yaptım, hem sakinleşmemi sağlardı. Masaya geçtiğimde taksiciye öğlen gelmesini söylediğime pişman oldum. Yeşil çayımı içerken başka bir taksi çağırıp onunla gidip gitmemek arasında kararsızdım.

"Gözlerim doğru mu görüyor yoksa hâlâ uyanamadım mı?"

Babamın sesini duyunca ona doğru döndüm. "Günaydın."

Sahte bir şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Sen kimsin ve şu an uyuyor olması gereken kızıma ne yaptın?"

Yüzümü buruşturduğumda yanıma geldi. Babam bir seksen boylarında, iri bir adamdı. Yemeğe düşkünlüğü yaşı ilerledikçe ona hafif de olsa bir göbek kazandırmıştı. Kumral saçları seyrek grilerle süslenmişti. Tıraşlı çenesi sivri, gözleri ise elaydı. Yaşına rağmen yakışıklı bir adamdı. Erkek kardeşim ona benziyordu. Demir henüz on sekiz yaşındaydı ve yılbaşından beri dil eğitimi için İngiltere'deydi. İlk defa bu kadar uzun süre ayrı kalmıştık.

"Uykum kaçtı."

"Dün de erken gelmişsin. Bir şey mi oldu?"

Olanları babama anlatıp anlatmamak arasında kaldım. Muhtemelen duyunca arabanın servisini arardı. Bu yüzden, "Yok," diye geçiştirdiğimde içeriye annem girdi.

"Günaydın."

Babam kahvaltı yapmadan işe gitmediği için annem sabahları kalkıp kahvaltısını hazırlardı. Çenemi elime yerleştirip ikisini izledim. Yıllardır evlilerdi, nereden baksan yirmi iki yıl... Bunca zamandır evli olup hâlâ birbirine bu kadar derin bir sevgiyle bağlı olmaları beni her zaman derinden etkiliyordu. Onlarınki gibi bir aşkın kalmadığını biliyordum. Bu yüzden göğsümdeki boşluk biraz daha büyüdü. Bir gün gerçekten sevip sevileceğim ve sadakatli bir ilişkimin olacağına dair olan umutlarımı her geçen günle beraber yitiriyordum.

"Kahvaltı yapacak mısın?"

Yeşil çayımı yudumlarken başımı iki yana salladım. Erken saatlerde bir şeyler yemeyi sevmezdim. Çayım bitince ayağa kalktım. Babam gazetesini okumakla meşguldü, annem de çayı demliyordu.

"Nereye gidiyorsun?"

Babamın yanına gidip yanağını öptüm. "Dışarı çıkacağım için hazırlanmam lazım."

Onları mutfakta bırakıp yukarı çıktım fakat odam bana dar geliyordu. Yatağa geçtiğimde saate baktım, dokuz buçuktu. Daha fazla dayanamayacaktım, tişörtümü çıkarırken giysi odama girdim. O sırada hapşırdığım için bir an duraksadım. Sonrasında ne giyeceğime karar vermek için kıyafetlerime baktım. Kalın bir şeyler giysem iyi olurdu. Ama pantolon kazak giymeyi pek sevmiyordum. Hem bugün üniversiteye de uğramam gerekiyordu. Bu yüzden düne rağmen elbise giydim. Bu defa boğazlı, kalın kazaklı bir elbiseydi. Krem tonlarında olan elbisenin boyu dizlerimin üstünde bittiği için aynı renk uzun çizmelerimi giydim.

Güneş kreminin ardından kapatıcıyla gözlerimin altındaki karartıyı yok ettim. Maskarayla sarı kirpiklerimi belirginleştirdiğimde daha iyi görünüyordum. Ruj sürdükten sonra saçlarımı düzeltip, baldırımda biten paltomu giyerek önünü açık bıraktım. Odama geçtiğimde gözlerim makyaj pufunun üstünde duran siyah paltoya kaydı. Onu elime aldığımda bir an ne yapacağımı bilemeden baktım. En iyisi sahibine geri vermek olacaktı. Dikkatle katlayıp büyük bir çantanın içine yerleştirdim. Tıraş losyonunun kokusu sinsice içime süzülüyordu. Hoşuma giden bir kokuydu. Bu ayrıntıya takılmadan odamdan çıktığımda saat on buçuğu geçiyordu. Oraya gidene kadar on bir olurdu. Annemin telefonundan taksi çağırdıktan sonra etrafa bakındım. Annem ortalarda görünmüyordu. Muhtemelen babamı yolcu ettikten sonra uyumaya devam etmişti. Uykuyu seven yönümü de annemden almıştım. Gülümserken mutfağa geçtim. Annem benim için tost hazırlamıştı. Portakal suyu doldurup tostun yarısını yedim. Ben uyansam da midem uyuyordu. Evden çıktığımda sabah ayazı, soğuk dişlerini tenime geçirdi. Üstümdeki kalın kıyafete rağmen titredim. Ellerimi cebime yerleştirirken tekrar hapşırdım. İki hapşırık hayra alamet değildi. Kesin hasta olacaktım.

Bahçenin kapısına doğru ilerlediğimde köşede duran taksiyi gördüm. Soğuktan kaçmak isteyen aceleci adımlarımla oraya yürüdüğümde dünkü adamın taksisi olduğunu fark ettim. Erken gelmişti anlaşılan. Sorgulamadan arka kapıyı açıp sıcak taksinin içine girdim. "Erkencisin."

"Günaydın abla, bu tarafta müşterim vardı. Onu bıraktıktan sonra aklıma sen gelince buraya geldim."

Tam zamanında gelmişti. Sırtımı koltuğa yasladığımda halsizliğim iyice arttı. Evden çıkmakla iyi bir karar vermemiştim. Ama telefonuma ihtiyacım vardı, ayrıca çantama... Tekrar hapşırdığımda yüzümü buruşturdum. Hasta olmaktan nefret ediyordum.

"Çok yaşa."

"Teşekkür ederim."

Arabanın içi sıcaktı ama üşüyordum. Kollarımı bağlarken başımı cama çevirdim. Yağmur ince ince yağmaya başlamıştı.

"Bu yağmurlar da bu sene durmadı bir türlü."

Gözlerim Naim'e kaydı. Yirmilerinde genç bir çocuktu.

"Öyle, sürekli yağıyor."

"Seni hangi rüzgâr attı bizim mahalleye?"

Ufak bir nefes aldım. "Arabam bozuldu, Kadir Bey de yardım etti."

Dikiz aynasından bana baktı. "Kadir abim işinde iyidir."

Herkesin ona abi demesi dikkatimi çekti. "Kaç yaşında o?"

Düşünceli bir ifadeyle cevapladı. "Yalan olmasın ama ya otuz ya otuz bir."

Benden neredeyse on yaş büyüktü. Ama abi diye hitap etmek hiç içimden gelmedi. "Anladım."

Yağmur gittikçe şiddetleniyordu. Huzursuzca kıpırdandım, o sırada şimşek çaktığında gökyüzü aydınlandı. Korkuyla iç çektiğimde irkildim. Ya arabaya yıldırım düşerse? Yanıp kül olmak için daha çok gençtim. Ne olur ne olmaz diye camın kenarından çekilmeye başladım.

"Çok kaldı mı?" diye sorduğumda sesimdeki gerginlik belli oluyordu.

"Yok abla, birazdan ineriz."

Niye *abla* diyordu bana bu adam ya? Benden büyük olduğu alenen belliydi. Dudaklarımı bükerken cama döndüm. Islak zeminli yolda hızla ilerliyorduk. Bu hız beni tedirgin ediyordu. Bu yüzden başkasının arabasına binmeyi pek sevmezdim. Kontrolün bende olması her zaman daha iyi hissettirirdi. Başımı koltuğa yasladım. Uykusuz olduğum için gözlerim yanıyordu.

"Neredeyse geldik."

En azından yağmur hızlanmadan gelmiştik. Islak caddeye bakarken bedenimdeki gerginliğin arttığını hissediyordum. Muhtemelen yabancı bir ortama girecceğim içindi. Bunu bastırmak için derin bir nefes aldım. Araba birkaç dakikanın ardından tamirhanenin önünde durdu. Cebimden parayı çıkarıp ona uzattım. "Teşekkür ederim."

"Yok, almam para."

"Öyle şey mi olur, al lütfen."

Başını iki yana salladı. "Almam ısrar etme, misafirsin sen."

"Değilim ya, al şunu."

Almayacağını fark edince parayı bırakıp arabadan indim. Arkamdan seslense de cevap vermeyip tamirhaneye yürüdüm. Soğuk yağmur taneleri saçlarımın içine karışınca adımlarımı hızlandırdım. Dişlerim neredeyse birbirine vuruyordu. Niye bu kadar üşüyordum ki? Tamirhanenin içine girdiğimde rahat bir nefes alabildim. Dünden sonra tanıdık gelen yağ kokusunu içime çektiğimde gözlerim etrafta gezindi. Fazla sessizdi.

"Merhaba," diye seslendim. Ofisin kapısına yürüyüp tıklattığımda kapı açıldı. Geriye doğru sendelerken karşımda duran adama baktım. Yemin ederim dağ gibiydi ya da büyük bir meşe ağacı... Boyum uzun bile olsa kendimi onun yanında küçük hissederdim. Heybeti göz korkutucuydu. İçimde hareketlenen şeyleri bastırıp sevimli bir sesle, "Merhaba," dedim.

Bakışlarım hızlıca üstünde gezindi. Gün ışığında mavinin koyu tonunda olan gözleri daha belirgindi. Saçları siyahtı, kuzguni bir siyahlık... Üstünde dünün aksine tamirci kıyafeti vardı. Gri ve üstünde siyah yağ lekeleri olan bir formaydı. Geniş omuzlarına tam oturmuştu. Güzel bir fiziği vardı. Bunu fark edince nedensizce soğuktan kızaran yanaklarım ısınmaya başladı. Onun da mesafeli gözleri kısaca bedenimde gezindi. Kaşe kabanımın önü açık olduğu için elbisem görünüyordu. Kaşlarının arasında varla yok arası bir kırışıklık oluştuğunda açıkta kalan bacağıma bakıyordu. Hem titreyip hem de elbise giyinmem karşısında böyle bir tepki verdiğini içten içe biliyordum.

Başını eğerek beni selamladı. "Telefonumu ve çantamı burada unutmuşum."

Ellerini kıyafetine sildiğinde, "Masada," dedi. Duruşu gibi sesi de sertti.

Masaya gitmem için yanından geçmem gerekiyordu. Bunu fark edince yana doğru bir adım attı. Küçük bir gülümsemeyle ofise girdim. İki adım atmıştım ki şimşek çaktı ve odayı aydınlattı. Korkuyla irkildiğimde gözlerim kocaman açıldı. Çok büyük bir şimşekti! Gözlerim ofiste gezindi, şimşek buraya zarar verir miydi acaba? Yıldırım düşebilirdi! Burada elektronik aletler çok olmalıydı. Kesin ölüp gidecektim.

"Sadece bir şimşek."

Sesini duyana kadar korkudan kaskatı kesildiğimi bile fark etmemiştim. Boğazımı temizleyip duruşumu dikleştirdim. İçten içe korksam da kuyruğumu dik tutma çabasındaydım.

"Aniden olunca korktum bir an."

Renk vermeyen yüz ifadesiyle bakmaya devam ettiğinde onu arkamda bırakıp yürüdüm. Oysa dizlerim titriyordu! Bu aptal fobimi ne zaman yenecektim? Haklıydı, alt tarafı basit bir şimşekti. Kafamın içinden geçen ölüm sahnelerini bir kenara iteledim. Fakat bir şimşek daha çaktığında gözlerimi sıkıca kapattım. *Bir şey yok, sadece bir şimşek.*

"Öyle."

Sesini duyduğumda başımı şokla ona doğru çevirdim. Yüzündeki ifadeden düşüncelerimi yüksek sesle söylediğimi anlamıştım.

Boğazımdaki kuruluğu gidermek için yutkundum. "Şimşeklerden pek hazzetmiyorum," diye bir çırpıda itiraf ettim.

Gözlerinde beliren anlayışlı ifade nedense çok garip hissettirdi. Bu kadar sert duruşu olan bir adamdan böyle bir empati beklemediğim için de olabilirdi. Muhtemelen onu korkutan hiçbir şey yoktu. Kadir Varol, daha çok korkulacak biri gibi duruyordu çünkü. Telefonumu masadan aldığımda Ferda'dan gece yarısı gelen birkaç çağrının olduğunu gördüm. Demek ki yokluğumu ancak saatler sonra fark edebilmişti. Baran salağı aramama dönmemişti bile. Takılmak için bir kız bulup geceyi onunla geçirdiğinden adım kadar emindim. Kadir odadan çıktığında koltuğa oturdum. Arabamın durumunu henüz soramamıştım. Hızlıca bildirimlere baktıktan sonra ekranı kapattım. Nasılsa bugün fakültede görüşecektik. Tekrar ayağa kalktığımda pencereye yöneldim. Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki dışarısı pek görünmüyordu. Sıkıntıyla ofladım. Bu havada arabaya falan binemezdim. Ofisten çıkıp arabanın tamir edildiği bölüme yürüdüm.

Görünürde kimse yoktu. Arabamın yanına geldiğimde, "Kadir Bey," diye seslendim. Adıyla hitap etmek biraz samimi gelmişti. Tekrar seslendiğimde birden arabanın altından ses çıktı. Aniden oradan çıktığını görünce ufak bir çığlık attım. Tekerlekli bir şeyin üstünde boylu boyunca uzanıyordu.

"Bir şey mi oldu?"

Elimi şiddetle atan kalbime yerleştirdim. Normalde bu kadar korkak biri değildim ben. Kendime içten içe kızarken, "Sizi göremedim," diye geveledim. "Arabanın durumu nasıl? Düzeldi mi?"

Tekrar arabanın altına kaydı. "Hayır." Detay vermeyen cevabı karşısında dudaklarımı büktüm. Ağzından lafı kerpetenle alıyordum.

"Neden ki?"

"Söylersem anlayacak mısın?"

Arabanın altında olduğu için sesi boğuktu. "Bir deneyin?"

Alayla bir şeyler homurdandığını duysam da ne dediğini tam anlamadım. Tamam, anlamazdım ama en azından bilirdim.

Bilmediğim birkaç şey saydıktan sonra arabanın altından çıktı. Yüzüne alık alık baktığımdan emindim. Çevik bir şekilde ayağa kalkıp karşımda dikildi. "Anladım," dedim sadece.

Yüzündeki sabitlik sinirimi bozuyordu. Çünkü anlamadığımı bal gibi de biliyordu. Bir elini arabaya yerleştirip hafifçe bana doğru eğildi. "Gerçekten anladın mı?"

Daha uzun durmak için dikleştim. "İşin uzun süreceğini anladım."

Başını aşağı eğdi. "Öyle küçük hanım, bir haftalık işi var."

Bu çok uzun bir süreydi. Anlaşılan babama açıklamam gerecekti. "Daha erken yapılamaz mı?"

Geri çekilip, "Maalesef," dedi. Bu durumun onun da hoşuna gitmediğini ses tonundan anlamıştım ve bir anlam verememiştim. Sonuçta arabasız kalacak olan bendim. "Parçalarının gelmesi birkaç gün sürebilir."

"Neyse, bekleyeceğiz artık."

Arkasını döndüğü için sırtına baktım. Cebinden çıkardığı kirli bir bezle ellerini siliyordu. Onu izlemek yerine arabamın kapısını açıp içinden çantamı çıkardım. Gök şiddetle gürledi. Yağmurun durmaya hiç niyeti yoktu. Kadir ofise girdiğinde çekingen adımlarla onu takip ettim.

Tekrar hapşırdığımda hasta olduğum artık garantilenmişti. Kadir ofisin içindeki ısıtıcıyı açtığında, "Taksiyi çağırayım mı?" diye sordu.

Bir an nasıl açıklama yapacağımı bilemedim. Sonra derin bir nefes aldım. "Yağmur durduktan sonra çağırsanız sorun olur mu?"

Bu havada taksiye binersem anksiyetem tutardı. Taksiye yıldırım düşebilirdi. Taksinin lastikleri ıslak zeminde kayıp kaza yapabilirdi. Sonu felaketle biten bir sürü senaryo aklımda dönüp dururdu. Bana yan gözlerle baktığında sanırım yüzümdeki ifadeden ne kadar korktuğumu anlamıştı. "Sorun yok," dediğinde minnetle gülümsedim. Felaket senaryolarım durulmuştu. Kadir gözlerini kaçırdığında ısıtıcının önüne geçtim. Bu kadar üşümem normal değildi.

"Çay içeceğim, ister misin?"

Isınmak için ellerimi ovalarken, "Olur," dedim. Çay sevmezdim ama sıcak bir şey şu an iyi giderdi. Kadir ofisten çıkınca sandalyeye çöktüm. Ayakta duracak halim kalmamıştı. Yorgunca esneyip sırtımı koltuğa yasladım. Gözlerim yağmurun bulanıklaştırdığı camdaydı. Çantamın içine attığım telefonum yüksek sesle çalınca çıkarıp baktım. Baran arıyordu. Dudaklarımda alaycı bir gülümseme oluştu. Saat öğlen on ikiydi, daha yeni aramama dönüyordu. Bir insan bu kadar da umursamaz olamazdı. Zor günde aranacak adam değildi Baran. Meşgule attığımda Kadir içeri girdi. Telefonu sessize alıp çantama geri koyarken doğruldum. İki kupa cam bardak vardı. Ortada duran cam sehpanın üzerine bıraktı.

"Teşekkür ederim."

"Şeker?"

Başımı iki yana salladığımda uzanıp bardağı aldım. Sıcacıktı, buz kesen parmaklarıma iyi geliyordu. Ufak bir yudum aldığım sırada Kadir bardağıyla pencere kenarına yöneldi.

Ortamdaki sessizlikten sıkıldığım için aniden, "Naim otuz yaşında olduğunu söyledi," dedim.

Yüzünü kenardan görmem kaşlarını çattığını anlamam için yeterliydi. Anlaşılan onun hakkında konuşmamızdan pek memnun olmamıştı.

Kısaca, "Otuz bir," dedi. Aramızda tam on yaş vardı. Ama göstermiyordu. En fazla yirmi sekiz gibi duruyordu.

"Ben de yirmi bir."

Merak ettiğini sanmıyordum ama söylemek istemiştim. Çaydan bir yudum daha aldığımda beni şaşırtarak, "Daha küçük görünüyorsun," dedi.

Sağ kaşım havalandı. "Kaç gösteriyorum?"

Yan gözlerle yüzüme baktı. "On sekiz."

Cevabı karşısında yaşadığım şaşkınlıkla, "Yok artık," diye söylendim. Tamam, minyon tipliydim ama o kadar da küçük göstermiyordum. "Yakında yirmi iki olacağım."

Kıstığı gözleriyle, "Ne kadar yakında?" diye sordu, beni ciddiye almadığını eğlenen ses tonundan anlamıştım.

"Yeterince yakında," diye geçiştirdim. Doğum günümün eylülde olduğunu bilmese de olurdu.

Çayımın yarısını içtiğimde sıcaktan mayışmıştım. Kabanımın içine gömüldüğüm sırada tekrar hapşırdım.

"İyi misin?"

Burnumu çekerken, "İyiyim," diye cevap verdim. Aslında pek de iyi değildim. Sanırım ateşim vardı ve gittikçe halsiz hissediyordum. "Yağmur durdu mu?"

"Hayır."

Sıkıntıyla dolarken bardağı masaya bıraktım. Gözlerimi açık tutamıyordum. Uyumamak için, "Kaç yıldır bu işi yapıyorsun?" diye sordum. Konuşursam aklım dağılırdı.

"Yeterince uzun süredir."

Gözlerimi devirmekten alıkoyamadım kendimi.

"Anladım, ben de işletme son sınıf öğrencisiyim." Merak etmediğini bilsem de konuşmak için konuşuyordum. "Okula erken başlamışım, ilk senemde de kazandım. Ailemden uzaklaşmak istemediğim için burada okumaya karar verdim."

Geçen her saniye gözlerimi açmak da o kadar zor oluyordu. Birkaç saniye dinlenmek için alev alev yanan gözlerimi yumdum. Birazdan açacaktım ama sanki gözkapaklarımın üstüne koca koca filler oturmuştu. Uykusuz geçirdiğim gecenin de pek yararı olmamıştı. Başım yana düştüğünde sanırım sadece bir dakika içinde uyuyakalmıştım.

"Gülfem Hanım..."

Derin bir uykunun içindeydim ama güzel bir erkek sesi adımı söyleyip duruyordu. Gözlerimi sıktığımda, "Gülfem," diye seslendi tekrar. Kolumda hissettiğim dokunuşla beraber gözlerimi açtım ve lacivert gökyüzüne benzeyen bir çift gözle karşılaştım. Kadir üstüme eğilmiş beni uyandırmaya çalışıyordu. Gözlerimi birkaç kere kapatıp açtığımda manzara değişmedi. Kadir beni uyandırmaya çalışıyordu.

"Uyudum mu?" Boğazım ağrıdığı için susup yutkunmaya çalıştım. Kadir geri çekildiğinde omuzlarındaki gevşemeyi görebiliyordum.

"Ateşin var." Doğrulduğum sırada eklemlerimin ağrısını hissettim. Şifayı kapmıştım işte. İncecik elbiseyle o kadar zaman dışarıda vakit geçirirsem olacağı buydu. Zaten bünyem zayıftı. Biri yanımda öksürse ben hasta olurdum.

"İyiyim ben."

Uyurken başım yana düştüğü için boynum tutulmuştu. Elimi tutulan kısma yerleştirip ovduğumda dudaklarımdan acılı bir inilti döküldü. Koyu renk gözleri bir an için boynuma düştü.

"Hastaneye gidelim, iyi görünmüyorsun."

Boğazımdaki kuruluğun yarattığı rahatsız his yüzünden öksürdüm. "Gerek yok." Ateşim o kadar yüksek değildi. Eve gidip ilaç aldıktan sonra uyursam yarına daha iyi olurdum.

"Ne kadar zamandır uyuyorum?"

İyi olduğum konusunda doğru söylediğimi anlamak için dikkatle bakıyordu. "Bir saat."

Gözlerim kocaman açıldı. Doğru düzgün tanımadığım bir adamın tamirhanesinde bir saattir deliksiz bir uyku mu uyuyordum? Kendime şaşırırken, "Öyle mi?" diye soludum. Elini ensesine yerleştirip gergince ovdu. "Yağmur durdu, seni eve bırakayım."

"Hayır hayır," diye itiraz ettim. O kadar şeyden sonra bir de beni eve bırakmasını isteyemezdim. "Taksi çağıralım." Aniden ayağa kalktığımda bir an için başım döndü. Koltuğun başlığını kavradığımda Kadir'in anlamamasını umdum ancak dikkatinden kaçmamıştı.

"İyi değilsin."

"Ani hareket ettiğim için..." Bana inanmadığı belli olsa da ses etmedi. "Yağmur durdu mu?" diyerek konuyu değiştirdim.

"Durdu."

Rahat bir nefes aldım. En azından o durmuştu, artık eve gidebilirdim. Ofisin kapısı açıldığında Kadir'le beraber sesin geldiği yöne döndük. Vedat içeri, "Selamünaleyküm," diyerek girdi. Arkasından Şeyma da lise üniformasıyla girmişti.

"Aleykümselam," diye selamladı onları Kadir.

Şeyma beni görünce gülümseyerek el salladı. "Naim abi burada olduğunu söyleyince seni görmeye geldim."

Gülümsedim. "Yağmurun durmasını bekliyordum."

"Ay evet, gök yarılmıştı sanki."

"Şeyma, abin nerede?"

Kadir'in sorusu üzerine kız ona döndü. "Annem pazara yollamış, dönüşte gelecekmiş."

Şeyma yanıma geldiğinde, "Araban düzeldi mi?" diye sordu.

"Yok, daha bir haftası falan varmış."

"Vedat, gelsene biraz."

Kadir'in isteği üzerine ikisi ofisten çıktıklarında Şeyma'ya döndüm. "Vedat kaç yaşında?"

İkisinin arasındaki ilişkiden dolayı sormuştum. "On dokuza yeni girdi."

En azından yaş farkları yoktu. "Anladım."

"Annemler bilmiyor, küçük bir mahallede yaşamamıza rağmen iyi sakladık." Yanaklarında kırmızı benekler oluşmuştu.

"Ama Kadir biliyor."

Şeyma omuz silkti. "O bu mahalledekiler gibi değil, gönül işlerine saygısı var." Acaba sevgilisi ya da karısı falan var mıydı? Bunu daha önce hiç düşünmemiştim.

"Ne güzel," diye mırıldandığımda sorularım kafamda dönüp duruyordu ama nasıl soracağımı bir an bilemedim.

"Şey, peki Kadir, o evli mi?"

"Yok, Kadir abi sadece birkaç aydır burada ama evli olsa duyardık." Bu cevaptan hoşlanmamalıydım...

"Kimsesi yok mu?"

Şeyma kalçasını masaya yasladı. "Aslen Karadenizli, söylenene göre babasıyla tartıştıktan sonra kapıyı vurup İzmit'e gelmiş. Ailesiyle görüşmüyor." Karadenizli olmasını hiç garipsememiştim. Sanırım duruşundan kaynaklıydı. "Peki sen?"

Sorusunu duyunca, "Ben ne?" dedim.

"Sen nerede yaşıyorsun?"

"Bu şehirde yaşıyorum ama evim biraz ters düşüyor."

"Hayatında kimse var mı peki? Yanlış anlama meraktan sordum, cevaplamak zorunda değilsin."

Telaşlı tavrı karşısında gülümsedim. "Hayatımda kimse yok."

Baran'ı saymıyordum bile. Yaptıkları aklıma gelince öfkelendim. Vurdumduymaz, sığ herifin tekiydi.

"Ama çok güzelsin."

İltifat almayı sevdiğimi söylemiş miydim? Kocaman bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim," dedim. "Sadece hayatıma kabul edecek biriyle tanışmadım henüz. Hem daha yirmi bir yaşındayım."

Ayakta duramadığım için tekrar koltuğa oturdum. Acaba hastaneye mi gitseydim? Eklem ağrılarım gittikçe artıyordu.

"Sanırım Vedat olmasaydı ben de senin gibi düşünürdüm."

Cevabı karşısında gülümsedim. Henüz çok gençti ve Vedat'ı hayatının aşkı olarak görüyordu. O yaşlarda bu çok normaldi. "Siz nasıl tanıştınız?"

Yanakları tekrar kızardı. "Biz birlikte büyüdük zaten, onu sevmediğim bir zaman olmadı. O da öyle... Büyüdükçe de belli etmeye başladık. Birkaç aydır çıkıyor gibiyiz ama Vedat *lise bitmeden bu konuyu konuşmayalım*, dedi."

Aslında Vedat haklıydı, yerinde bir karar vermişti. Liseden sonra insan değişebilirdi. Sonuçta on altı yaşında sevdiğin ve istediğin bir şeyi ileriki yıllarda istemeyebilirdin. Bunu anlamaları için birbirlerine alan tanımaları ilişkileri açısından en sağlıklı olanıydı.

"Peki okuyor musun?"

"İşletme, son sınıf öğrencisiyim."

Gözleri ışıldadı. "Ben de öğretmenlik istiyorum ama bakalım."

Bu hevesli tavrı çok tatlıydı. Şeyma'yı sevdiğime karar verdim. Samimi biz kızdı. "Umarım kazanırsın."

"Sen iyi misin? Solgun görünüyorsun."

"Sanırım grip oldum." Boğazımdaki ağrı gittikçe artıyordu.

"Sıcak bir şeyler getireyim mi? Ya da ağrı kesici falan?"

Başımı iki yana salladım. "Teşekkür ederim, eve gidince alırım."

Onları daha fazla uğraştırmak istemiyordum. Tekrar ayağa kalkıp çantamı topladım. Okula da gitmeyecektim. Eve gidip dinlenmem gerekiyordu.

Şeyma ile beraber ofisten çıktığımızda soğuk yüzünden titredim. Belli etmemeye çalışsam da resmen dişlerim birbirine vuruyordu. Her grip olduğumda ateşim çıkmasaydı keşke...

"Taksi çağırabilir miyiz?"

Kadir ortalarda görünmediği için Vedat'a sordum. Tam cevap vereceği sırada Kadir'in sesini duydum. "Gerek yok. Ben bırakacağım seni."

Ona doğru döndüğümde üstünü değiştirdiğini gördüm. Koyu lacivert bir kazak ve siyah kot giymişti. Şimdiki haliyle bir mahalledeki tamirciden çok dergi kapağından fırlamış mankenlere benziyordu. Bu boy ve fizikle çok normal bir durumdu. Ufak bir nefes alırken, "Tamam," dedim. O kadar hazırlanmıştı, boşa mı gitseydi yani? Hem nedensizce ondan çekiniyordum. Çok ağır bir duruşu vardı ve itiraz edesim gelmemişti.

"Vedat sen burada dur, Şeyma sen de evine git. Birazdan Tahir de gelir zaten."

Şeyma bana döndü. "O zaman tekrar görüşürüz."

"Görüşürüz Şeyma."

Üçümüz tamirhaneden çıktığımızda Şeyma düz yolda yürümeye devam etti. Biz de Kadir'in siyah arabasına bindik. Bayağı iyi bir cipti. Tamirciler bu kadar kazanıyor muydu ya? Aman, sanki nereden bilecektim? Sorgulamak yerine arabaya geçtiğimde Kadir'in mont ya da palto giymediğini fark ettim. Bunu fark edince sabah elimden poşetle çıktığımı hatırladım. Paltosunu Naim'in taksisinde unutmuştum. Adam güvenip bana emanet etmişti, ben ise unutup kaybetmiştim.

"Şey, Naim'in numarasını verir misin? Bir dahakine o beni buraya getirsin." Kadir sorgulamadan telefonunu çıkardığında kendi numaramı söyledim. "Kaydet, lazım olur." Bir an hareket etmeden durduktan sonra ekrana numarayı girdi. "Numarayı da mesaj atsana."

Böylece numarasını kaydederdim. Ağzının içinde bir şey homurdanıp numarayı yolladı. Kadir'e çaktırmadan o paltoyu Naim'den almam gerekiyordu. Bildirim sesi geldiğinde anında numarasını kaydettim.

"Tamamdır," diyerek gülümsediğimde doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Fakat gözlerinin içi bomboştu. Onu tanıdıkça herhangi bir

şeye tepki vereceğine dair umutlarımı yitiriyordum. Gözlerim direksiyona yerleştirdiği büyük ellerine kaydı. Uzun parmakları direksiyonu sıkıca tutuyordu. Başını öne çevirip arabayı çalıştırdı. Gözüm yola kaydı. Yağmur durmuş olsa da caddeler ıslaktı ve her yer çamur içindeydi. Arabanın içi ısındığı için gergin bedenim yavaşça gevşedi.

"Hastaneye gitmek istemediğine emin misin?"

"Evet, eve gidip ilaç alır uyurum."

"İyi görünmüyorsun, muhtemelen ateşin de yüksektir." Ağzının içinden, "Çocuk gibi inatçı," diye geveledi.

O bana çocuk mu demişti? "Çocuk mu? Dedim ya yirmi bir yaşında genç bir kadınım, neyim çocuk benim?"

"İnadın," diye homurdandı.

"Bu inat değil," diye ısrar ettim. "Sadece hastaneye gitmek istemiyorum."

Hastaneleri pek sevmezdim. O beyaz ortam ve ilaç kokusu beni kötü etkiliyordu. Oraya sağlam girsem hasta çıkardım. Kadir cevap vermek yerine dikkatini yola vermişti. "Evin nerede?"

Evin adresini navigasyona yazdım ve ona tarif etmeye başladım. Arabanın içine tıraş losyonunun kokusu sinmişti. Hafif bir kokuydu ama güzeldi. Gözlerim ön cama kaydı. Gökyüzü griydi ve bulutlar hâlâ yağmur doluydu. Muhtemelen yağmur tekrar yağacaktı. En azından bu defa evde olurdum. Esnemeye başlayınca elimle ağzımı kapattım. Gözlerini üstümde hissetsem de dönüp bakmadım.

"Yine mi uyuyacaksın?"

Esnemeyi kesip sırtımı dikleştirdim. Gözlerim açılmıyor olsa da, "Hayır," dedim.

Kafamı hareket ettirmeden yan gözlerle yüzüne baktım. İnanmadığını yüzünün yan profilinden anlamıştım. Çattığı kalın kaşlarıyla yola bakıyordu.

Araba eve yaklaştığında kemerimi açtım. Dün doğru düzgün konuşmayan adam bugün beni eve bırakmıştı. Şaşırtıcı bir gelişmeydi. "Teşekkür ederim, her şey için."

Sessiz kaldığında ona doğru döndüm. Arabayı kenara çekip durdurdu.

"O zaman sonra görüşürüz?"

Arabam onda olduğu için sonradan görüşeceğimizi bilsem de sesim tereddütlü çıkmıştı. Sanırım ondan da duymak istemiştim. O ise başını aşağı doğru eğmekle yetindi. "Sanırım bu *tamam* demek oluyor."

Uzanıp kapının kolunu tuttum. Kapı açıldığında soğuk havanın keskinliği karşısında titredim. Bir ayağımı dışarı attığım sırada, "İlaç almayı unutma," dedi.

Basit bir cümleydi ancak beni şaşırtmıştı. Arabadan indikten sonra rüzgârın yüzüme savurduğu saçlarımı geriye doğru iteledim. "Unutmam."

Kapıyı kapatıp sırtımı döndüğümde araba hareket etmeden duruyordu. Eve girene kadar da orada duracağını biliyordum. Dudaklarımda oluşan küçük gülümsemeye engel olamayarak ağır adımlarla bahçenin içine ilerledim. Bakışlarının ağırlığını sırtımda hissediyordum. Evin kapısını çalıp içeri girene kadar orada durdu. Hayatımda ilk defa böyle bir şey yaşamıştım. Kalbimin içine bir oyuk açılmıştı. O oyuğun içine dolan sıcaklığı da ilk o gün hissettim.

KADİR

Gökyüzünü ortadan ikiye ayıran ışık, ofisin içini aydınlattı. Anlık ışık patlamasının ardından tekrar eski karanlık çökmüştü. Öğlen saatleri olmasına rağmen hava kasvetliydi, vakit daha çok sabahın erken saatleri gibi duruyordu. Gök şiddetle gürlediğinde Kadir Agâh Varol kafasını kaldırdı. Koyu bulutların arasında beliren beyaz ışık üzerine yeni bir şimşek çaktı. Bu defa daha kuvvetli bir şimşekti ve kaşlarının arasında oluşan kırışıklığı çoğaltı. Bu şimşek onu korkutmuş olmalıydı. Başını, arkasındaki koltukta oturan kıza çevirdi. Korkudan titrer halde bulacağını düşündüğü Gülfem, küçük bir kedi gibi koltuğa kıvrılmış uyuyordu. Halbuki daha birkaç saniye önce bir şeyler anlatıyordu. Neden Kocaeli'de okuduğuna dair şeyler... Bu kadar kısa sürede uyuyakalmasına şaşırsa da bir yandan memnun oldu. Şimşekleri görmemesi iyi olmuştu. Kadir sırtını pencereye dönüp yağmurlu havayı arkasında bıraktı ve ona doğru ilerledi. Gözleri hemen yüzündeydi. Dünün aksine yok denecek kadar az bir makyaj yaptığı için duru yüzü daha çocuksu duruyordu. Ehliyeti olmasa Kadir on yedi olduğunu bile

düşünebilirdi. Yaşı konusunda verdiği tepkiyi hatırlayınca düz bir çizgi halinde olan dudakları kıvrıldı. Maçkalı olarak bilinen ağır abinin dudaklarında, genç bir kızın oluşturduğu gülümseme yabancı bir sıcaklık taşıyordu.

Karşısındaki koltuğa oturdu. Sessiz duruşunun kızı rahatsız ettiğini biliyordu ama yapacak bir şey yoktu. Gereksiz konuşmaları sevmezdi. Yeni bir şimşek odayı aydınlattığında kızın yüzüne sirayet eden huzursuzluğu gördü. Biçimli kaşları uykuda olmasına rağmen çatılmıştı. Küçük dudaklarını aralayıp anlaşılması zor bir şeyler mırıldanıp iç çekti. Uykusunda bile tedirgin oluyordu. Koyu renk gözleri bir an bedenine kaydı. Ufak tefek bedeni sandalyenin üstünde küçülmüştü. Üşüdüğünü fark etti. Oysa ofis ısıtıcı sayesinde sıcaktı. Aslında yüzü de soluktu, muhtemelen dünden sonra hasta olmuştu. Bünyesinin zayıf olduğunu anlamak zor değildi. Gülfem düşüncelerini doğrulamak ister gibi öksürdü. Onu uyandırıp hastaneye götürmeyi düşündü ama kız çok derin bir uykudaydı. Bunu bozmak istemiyordu. Ona bakınca en son ne zaman bu kadar derin uyuduğunu düşünmeye çalıştı ama hatırlayamadı. Pek uyumazdı Kadir, gecenin geç saatlerinde birkaç saatlik uyku ona yeterdi. Bu yüzden vaktinin çoğunu atölyesinde geçirirdi. Kimi zaman uyumayı unuttuğu bile olurdu, böyle zamanlarda şakaklarına saplanan ağrı onun sert bir hatırlatıcısıydı.

Gülfem kıpırdanınca dikkatini tekrar ona verdi. Aslında doğru olan onu uyandırıp hastaneye gitmesini sağlamaktı. Kolundaki saate baktı, bire yaklaşıyordu. En azından yağmur durana kadar uyumasına müsaade edecekti. Başı yana düşünce uzun sarı saçlarının bir kısmı yüzüne düştü. Kadir sırtını koltuğa yaslayıp işaretparmağıyla altdudağının çizgisini kaşıdı. Yapması gereken işler olmasına rağmen orada oturdu ve karşısındaki kızı izledi. Bunu neden yaptığını bilmiyordu. *Ateşi çıkarsa kontrol etmek için* diye düşündü. Ne de olsa hastaydı, kötüleşirse müdahale edebilirdi. Bu düşüncenin sağladığı emniyetli alana sığınıp onu izlemeye devam etti.

Gök her gürlediğinde huzursuzca kıpırdanışını, düzenli nefes alış verişi karşısında yükselen göğsünü, aralanan dudaklarını... gözünü kırpmadan izledi Maçkalı. Su gibi bir güzelliğe sahipti. Aralarında tam on yaş vardı. Küçüktü Gülfem. Kadir'in yirmi bir yaşındaki halleri hatırlamak istemeyeceği kadar karanlıktı. Ve bu kız hatırlamaktan kaçındığı

yıllarını yaşıyordu. Zengin bir kızdı, şımartıldığını sadece bir bakışta anlamıştı. Tıpkı kız kardeşi Nevra gibi... Gözünden sakındığı kardeşi... Telefonu çaldığında hızlı hareketlerle cebinden çıkardı. Sesinden ötürü rahatsız olmasını istememişti. Arayanı gördüğünde yüzündeki ifade sertleşti.

Cevapladıktan sonra büyük adımlarla ofisinden çıktı. "Efendim Devran."

"Abi," dediğinde sesi sıkıntılıydı. Bir şeylerin ters gittiğini anlayacak kadar iyi tanıyordu yaveri Devran'ı.

"Söyle," diye emretti sertçe.

"Araklılar..." O piçlerin adını duyunca dişlerini birbirine bastırdı.

"Devam et."

"Abi nasıl söylesem ki... Yıldıray abiyi tehdit etmişler."

Yıldıray, Kadir'in ondan beş yaş büyük öz abisiydi. Artık görüşmediği aile üyelerinden biriydi...

"Beni niye ilgilendirsin bu, Kulakçı?"

Onlarla işi çok değil tam üç ay önce bitmişti. Varol ailesi artık Kadir için yoktu. Bu yüzden her şeyi bırakıp buraya gelmişti.

"Kızı Ece üzerinden tehdit etmişler."

Tek bir cümle aylardır unutmaya çalıştığı diğer kimliğini ortaya çıkarmıştı. Maçkalı Agâh'ın gözleri bir isimle dönmüştü. Ece; daha beş yaşına yeni girmiş küçük yeğeni... Kız kardeşi Nevra'dan sonra en ince noktasıydı...

"Ne zaman?" Ölüm sakinliği vardı sesinde. Bu, fırtına öncesi sakinlikti. Her an kopacak büyük kasırganın habercisiydi belki de...

Bunu bilen Devran konuşmadan önce yutkundu. "Dün gece."

"Ulan o orospu çocukları..." Dişlerini birbirine öyle sıkı bastırmıştı ki çenesine saplanan sızı keskindi. "Yokluğumu fırsat buldu bunlar, Kulakçı."

"Yok abi," diye kem küm etti Devran. Kimse Maçkalı Agâh'ın gazabına uğramak istemezdi. Kadir gözlerini kapatıp derin bir nefes aldığında parmaklarını burun kemerine yerleştirip sıktı.

"İsmail ve Veysel'i al. Ziyarete gidiyoruz. Yokluğumuzda çakal sürüsünün yeri genişlemiş."

Cevap beklemeden telefonu kapattı. Her şeyi geride bırakıp buraya yerleşmişti Maçkalı. Ama geçmişi öylece silinmiyordu. Yeni

başlangıçlar, öncesinde olduğu o adamı değiştirmiyordu. Boynunu yana doğru eğip tutukluğu gidermek için kütletti. İadeiziyaret yapması gerekecekti. Yoksa o Araklılar durmayacak kadar namussuzlardı. Allah biliyor, tehdit edilen abisi olsaydı kılını kıpırdatmazdı. Ama arada olan kişi onun keskin çizgisiydi. Kadir katil değildi ama çizgiyi geçeni gözünü kırpmadan yok ederdi. Kanından bir can vermişti kara toprağa, bir tane daha veremezdi. Birkaç dakikanın sonunda biraz da olsa sakinleşerek ofisine girdi. Yüzüne çarpan çiçeksi koku karşısında bir an adımları duraksadı. Bu odaya yabancı olan koku ciğerlerine ufak kıymıklar gibi batmıştı. Gözlerini kapattı, bir nefes daha aldı. Kokusu bile onun gibi narindi. Büyük adımlarla ona doğru yaklaştığında Gülfem'in dişlerini birbirine bastırdığın fark etti. Tekrar ateşi çıkmış olmalıydı. Saate baktı, bir saattir uyuyordu. Bunu fark edince kaşlarının arasındaki kırışıklık çoğaldı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı.

Sert çıkan sesiyle, "Gülfem Hanım," diye seslendi. Fakat herhangi bir karşılık alamadı. Derin uykusuna devam ediyordu.

Uyanmadığını fark edince ayağa kalkıp ona doğru büyük bir adım attı. "Gülfem Hanım." Bu defa sesi daha yüksek çıkmıştı fakat bir işe yaramamıştı. Sıkıntılı bir nefes aldığında elini ona doğru uzattı. Koluna yavaşça dokunup, "Gülfem," diye seslendi. Adının güzelliğini ve dudaklarına nasıl yakıştığını görmezden geldi. Bu kadın mevzubahis olunca kör ve sağır oynamak en mantıklı olanıydı.

Kirpikleri titrediğinde nihayet uyanmaya başlamıştı. Berrak bakan su yeşili gözleri yavaşça aralandı. Ciğerlerindeki kıymıklar şimdi göğüs boşluğuna saplanıyordu. Kadir Agâh Varol... namı diğer Maçkalı Agâh, bir çift göze takılıp kaldığında hayatında ilk defa, bir anlığına dahi olsa savunmasız hissetti. Sadece bir anlık hissettiği bu hislerin karşısında onu anlaşılmaktan koruyan tek şey, duvar gibi duran yüzüydü.

3. BÖLÜM

SERÇE KUŞU

Mehmet Güreli - Serçe ve Aşk

Yanık takvim yaprakları, o akşam beni eve bıraktığı caddede mıhlanıp kalmıştı sanki. Zaman, yaşananlara rağmen bir türlü geçmiyor gibiydi.

Ufak bir nefes alırken okuduğum kitabın kapağını yavaşça kapattım. Ardından ayağa kalkıp kantinin çıkışına doğru ilerlemeye başladım. Geç kaldığım için derse girmek yerine fakültenin kantinine gelmiştim. Kitap okumayı pek sevmezdim ama dersin bitmesini beklerken Bilge'nin bende kalan kitabına bakınmıştım. Sarmadığı için ancak birkaç sayfa okuyabilmiştim. Sorun kitapta da değildi aslında. Kafam biraz fazla doluydu. Ellerimi montumun cebine yerleştirdim. Dün tüm günü uyuyarak geçirmiştim. Uyandığım kısa zamanlarda da annem ıhlamur ve tavuk çorbası içirmişti. Hastalığın kırgınlığı üstümde olsa da geçen güne göre daha iyi hissediyordum. Bu yüzden evde durmak istememiştim. Annem evde kalmam konusunda ısrar etmişti ama dersi bahane ederek çıkmıştım.

Kolumdaki saate baktım. Ders birazdan biterdi. Hava soğuk olduğu için fakültenin bahçesinde durmak yerine binaya doğru ilerledim. Doğum günü olayından sonra kimseyle konuşmamıştım. Doğrusu konuşmak içimden gelmemişti. O gece kimsenin yokluğumu fark etmemesine biraz içerlemiştim. Bu yüzden sonrasında aradıklarında da ben telefonu açmamıştım.

Soğuktan korunmak için yüzümü boynuma sardığım atkıya bastırdım. Soğuk hava ciğerlerime kıymık gibi batıyordu. Binaya girdiğimde gözüm ileride duran çifte takıldı. Arkasını dönmüş kızla konuşan kişinin Baran olduğunu bakar bakmaz anlamıştım. Gözlerimi devirip yürümeye başladım. Onu görmezden gelecektim. Çünkü daha

fazlasını hak etmiyordu. Yanından geçip gittiğim sırada, "Bebeğim," diye seslendi.

Sıkıntıyla oflayıp adımlarımı hızlandırdım. Şu an Baran'ı çekecek durumda değildim. Fakat pek de hayırdan anlayan bir tip değildi. Kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti. Dirseğimi karnına geçirmemek için kendimi zor tuttum.

"Özledim seni."

Geri çekildim. "Uzaklaş, Baran."

Kolunun tutuşunu sıkılaştırdığında yürümeyi bıraktım. Ardından kolunu tutup ittim ve bir adım uzaklaştım.

"Keyfin mi yok senin?"

Yüzsüz dememek için kendimi tutarken, "Aynen," diye geçiştirdim. Özellikle Kadir'le tanıştıktan sonra Baran'ın bu tavırları daha çok batmaya başlamıştı. Fazla cıvık davranıyordu. Bu kadar gurursuz ve umursamaz olması bunaltıcıydı.

"Regl misin?"

Yan gözlerle yüzüne baktım. Duygu durumumu regl olmama bağlaması öfkelenmeme neden oluyordu. "Ne alaka, Baran?"

Sert sesim üzerine iki elini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Kızma bebeğim, fazla gerginsin ondan dedim."

"Bunun regl olmakla ne alakası var? Her şeyi niye oraya bağlıyorsun, anlamadım?" diye terslediğimde sırıttı. Suçu kendinden başka her yerde arıyordu.

"Harbiden iyi değilsin bugün."

Ders bittiği için sınıfın kapısı açıldı. Profesör yanımızdan geçip gittikten sonra sınıfa girdim. Baran hemen arkamdaydı. Onu görmezden gelerek amfide yürüyüp boş bir sıraya geçtim. Başım ağrıyordu ve halsiz hissediyordum. İyileşmediğim için kısa sürede yoruluyordum. Burnumu sildiğimde Baran masaya oturdu.

"Grip mi oldun?"

Başımla onayladığımda ofladı. "Ben de sarıldım sana, umarım bulaşmaz." Bu tavrına alışık olduğum için garipsemiyordum. Başımı masaya koymadan önce ters ters yüzüne baktım.

"Gitsene o zaman yanımdan."

Gözlerimi yumdum. Bu dersten sonra eve mi gitseydim? Annem haklıydı, tam iyileşmeden evden çıkmamam gerekiyordu.

"Özledim bebeğimi, grip olma pahasına yanında kalmak istiyorum." Cevap bile vermedim. *İki sözün üçü yalan* dedikleri kişi Baran oluyordu. "Değerimi bil, her şeye rağmen yanındayım."

Sanki bulaşıcı ölümcül bir hastalığa yakalanmışım gibi konuşuyordu. Cevap verme gereği bile duymadım.

"Oo, kimler gelmiş?" Yakın arkadaşım Ferda'nın sesini duyunca başımı kaldırdım. Telefonlarına dönmediğim için bana kızgın olmalıydı. Kollarını önünde bağlamış dik dik yüzüme bakıyordu. "Söz verip de sözünü tutmayan canım arkadaşım, Gülfem."

Hiçbir şey bilmeden bu şekilde konuşması sinirimi bozsa da sessiz kaldım. O gece adamakıllı adresi vermediği gibi gecenin ilerleyen saatlerine kadar ne telefonumu açmış ne de beni aramıştı.

"Sahi Gülfem, o gece nereye kayboldun?"

Baran'ın sorusu üzerine Ferda'nın yüzüne baktım. Benim aksime esmer güzeliydi Ferda. Yanık teni ışıl ışıldı, omuzlarının altında biten saçları koyu kahverengiydi. Boyu hemen hemen bir yetmiş vardı ve gözleri ela renkti. Çarpıcı bir güzelliği vardı.

"Yolu kaybettim çünkü navigasyon yanlış yere işaretlenmişti." Cevabım karşısında gözleri irileşti. Ona bakmayı bırakıp Baran'a döndüm. "Sonra bilmediğim bir yerde kayboldum. Sen de telefonlarına bakmadın."

Baran bozulmuş ifadesiyle saçlarını kaşıdı. "Telefonum sessizde kalmış olmalı."

Alayla homurdandım, yalanına inanmış gibi davranmadım bile. "Ufak at, Baran. Sen derste bile telefonunun sesini kısmazsın."

"Yok bebeğim-" Elimi kaldırdım. "Sus yoksa giderim."

Şu an onun yalanlarına tahammül edecek havada değildim. Dediğimi yapacağını bildiği için çenesini kapattı.

"Evden çıktığını bilmiyordum. Baran bir şey söylemedi."

Kırgın gözlerle yüzüne baktım. "Telefonlarıma cevap verseydin bilirdin."

"Ya çok kalabalıktı, Gülfem. O hengâmenin içinde telefon aklıma gelmedi."

Omuz silkmekle yetindim. Söylenenler o geceyi değiştirmeyecekti. "İyi."

Ferda öfkeyle Baran'a döndü. "Sen neden söylemedin?"

"Aklıma gelmedi," diye geçiştirdi. *Kadınlardan fırsat kalmadı* demiyordu da... Muhtemelen daha güzel bir kızı gözüne kestirmiş ve yokluğumdan istifade ederek geceyi onunla geçirmişti.

"Baran'ı da aradım, arabam bozulduğu için bilmediğim bir yerde kalmıştım çünkü. Ama sağ olun ikinizden de bir dönüş gelmedi."

"Araban mı bozuldu?"

Ferda yanıma oturmuş endişeyle yüzüme bakıyordu. Başımla onayladım. "Evet sonra şarjım bitti."

"Şey, benim biraz işim vardı. Sonra görüşürüz, bebeğim. Ama biliyorsun aramanı görseydim kesin yardıma gelirdim."

Beni öpmek için eğildiğinde anında geri çekildim. Tepkim karşısında, "Bak kırılıyorum," dedi.

"Of hastayım Baran, yılışma."

Baran tekrar sırıttı. "Görüyor musun Ferda, nasıl düşünüyor beni."

Ferda, "Aynen aynen," diyerek geçiştirdiğinde yanımızdan ayrıldı. "Geri zekâlı bu ya. Suçlu hissettiği her an kaçıyor."

Ferda haklıydı. "Baran işte," diye geçiştirdim. Hareketlerine anlam yüklemeyecek kadar umursamıyordum onu. Zaman geçtikte ona karşı neden bu kadar sabırlı davranıp tahammül ettiğimi de bilmiyordum. Sıraladığım hiçbir neden onun yanında durmaya yeterli gelmiyordu.

"Partide olup olmadığımı bile fark etmemiş."

"Büyümeyi beceremeyen çocuk gibi."

Öyleydi. "Parti nasıl geçti?"

Ferda'nın gözleri parladı. "Çok güzeldi, her şeyi en ince ayrıntısına kadar planladım. Herkesin dibi düştü."

"Sevindim."

"Sen ne yaptın peki o gece?"

Olanlar hakkında kimseyle konuşmamıştım. Sanki yeni tanıdığım insanları kendime saklıyordum. Fakat Ferda en yakın arkadaşımdı ve ondan bir şey gizlemezdim.

"Yoldan geçenlerden yardım istedim ve tamirci çağırdık. Onlar yardımcı oldu."

"Ay Gülfem arabanı bilmediğin bir yere mi bıraktın?"

Boynumu kaşıdım. "Öyle yaptım."

"Umarım parçasını falan çalmazlar. Neyse, yeni bir çanta çıkmış gördün mü?"

Ferda'nın en sevdiği şeylerden bir parti düzenlemek diğeriyse alışveriş yapmaktı. Telefonundan uçuk fiyatlı bir çantanın fotoğrafını açtı. "Baksana çok güzel."

"Güzelmiş gerçekten."

"Şu ayakkabı da çok güzel."

Beğendiklerini göstermeye başladı. Onu dinlerken kafam boşalıyordu. "Ama kartımı doldurdum, babam asla almama izin vermez." Alışveriş olunca kendini kaybediyordu. Asım amca sınır koyarak en iyisini yapıyordu. Bu yüzden söylediklerine yorum yapmadım.

Hoca gelene kadar bir şeyler anlattı durdu. Derse başladığımızda her ne kadar dinlemeye çalışsam da aklım biraz doluydu. Çantamdaki ağrı kesiciyi çıkarıp içtim. Başımdaki ağrı başka türlü geçmeyecekti. Naim'i sabah arayıp poşeti sorduğumda bagaja sakladığını söylemişti. Bugün onu sahibine ulaştırmam gerekiyordu. Başkasının eşyası bende kaldığında geriliyordum. Hem adamın belki başka paltosu yoktu, hava da buz gibiydi. Bugün kesinlikle geri verecektim. Acaba tamirhanede miydi? Vedat onun pek orada olmadığını söylemişti. Telefonumu çıkarıp WhatsApp uygulamasına girdim. Profil fotoğrafı kullanmıyordu. Son görülme tarihi de dün akşamı gösteriyordu. Anlaşılan pek aktif değildi. Mesaj atıp sormayı düşündüm fakat elim bir türlü gitmedi. Biraz utanıyordum. Adam normalde iki çift laf bile etmiyordu. Mesajıma dönüp dönmeyeceğini kestiremiyordum. Telefonu çantama attım.

"Çok sıkıldım, çıkışta bir şeyler mi yapsak?"

Ferda'ya döndüm. "Hastayım ben hiç keyfim yok."

Elini uzatıp ateşime baktı. "Biraz ateşin de var sanki."

"İlaç aldım, geçer birazdan."

Başını omzuma yasladı. "Özür dilerim, Gülfem. O gece kaybolmuş olacağın hiç aklıma gelmedi. Gelmek istemedin sandım."

Başımı başına yasladım. "Senin için önemli bir gece olduğunu biliyordum, tabii ki gelecektim."

Ders bittiğinde aramızdaki buzları eritmiştik. Naim birazdan geleceği için Bilge'nin kitabını Ferda'ya verdim. "Bilge'ye sen verirsin, değil mi?"

Sınıftan çıktığımızda atkımı boynuma sardım. "Veririm tabii ki."

Naim'e konum attığım için taksi binanın önünde bekliyordu. "Sonra görüşürüz, Ferda."

Eğilip beni öptü. "Görüşürüz aşkım, iyi bak kendine."

Taksiye bindiğimde poşet arka koltukta duruyordu. "Hoş geldin, abla."

Naim'e bakıp, "Abla demeyi bırakacak mısın artık, daha yirmi bir yaşındayım ben," diye söylendim. Daha fazla içimde tutamayacaktım. Naim sessizce güldü. "O saygı için ya dilim alışmış. Yaşından değil yani."

Poşeti açıp paltoya baktım. Hâlâ onun tıraş losyonunun kokusu geliyordu. Ama benim parfüm kokum da sinmişti. Acaba önce kuru temizlemeye mi verseydim? Ama bu defa nasıl bir tepki verirdi ki? Kararsızlığıma son veren Naim oldu. Bana sormadan mahalleye giden yola sapmıştı bile. Ben de bir şey demedim.

"Hava güzel bugün."

Cama döndüm. Güneş az da olsa vardı fakat bu mevsime pek güvenemiyordum. Bu yüzden, "Umarım yağmur yağmaz," diye cevap verdim.

"Belli olmaz. Hem boşuna *mart kapıdan baktırır kazma kürek yaktırır* dememişler. Her an yağabilir."

Dudaklarımı büktüm. Haklıydı, kar bile yağabilirdi. "Bir an önce yaz gelse keşke."

"Gelir be abla, bu aydan sonra bahar zaten."

Abla demesine takılmamaya çalıştım. Bugün babama arabanın durumunu da anlatmam gerekecekti. O nasıl bir tepki verirdi kestiremiyordum. Şu an yanına gittiğim adamın da tepkisini kestiremiyordum. Tavırlarını şahsi algılamamam gerekiyordu ama elimde değildi. Gergince telefonun saatine baktım. Öğleden sonra üçtü. Belki işini bitirip eve gitmiştir. Araba durduğunda parayı uzatıp sıkı sıkı tuttuğum poşetle indim.

"Sağ ol, Naim."

Arabanın kapısını kapattıktan sonra gergince tamirhaneye baktım. Neden bu kadar gerildiğimi anlamıyordum. Bir adamdan bu kadar çekinmek saçmaydı. Yağmur çiselemeye başladığında kaşlarım çatıldı. Buraya her geldiğimde neden yağmur yağıyordu? Gökyüzüne baktığımda soğuk su damlaları yüzüme döküldü. Neyse, paltoyu verdikten hemen sonra giderdim. Tamirhanenin kapısına doğru ilerledim fakat kapısı kapalıydı. İteledim ama açılmadı. Kapalıydı. Haber vermeden gelirsem olacağı buydu işte. Yağmur da hızlanmıştı. Saçlarım ıslanırken

öylece kapıya baktım. Bırakıp gitsem olmazdı. Acaba arasa mıydım? Islanmaya devam ederken şimşek çaktı. Korkuyla iç çektim. Allah'ım, burada ölüp gidecektim! Başıma yıldırım düşerek ölmek istemiyordum. Kapıya vurdum ama açan olmadı. Çantamdaki telefonu çıkarıp düşünmeden numarasına dokundum. *Aradığınız numaraya şu anda ulaşılamıyor* sesini duyduğumda telefonu kapattım.

Gök gürlediğinde yeni bir şimşek etrafı aydınlattı. Ufak bir çığlık attım. Ya korkudan bayılıp kalırsam? Daha önce bu kadar savunmasız hissettiğim başka bir an olup olmadığını hatırlamak istedim ama yapamadım. Naim'i aradım ama o da açmadı.

Kapalı bir yere geçmem gerekiyordu ama dizlerim titriyordu. Dişlerimi birbirine bastırdığımda hızlanan yağmur yüzünden saçlarım sırılsıklam olmuştu.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Alt tarafı şimşekti, bu kadar insan içinden gelip beni öldürmezdi. Hem insanlar her gün yağmurun altında yürüyordu. Yeni bir gök gürültüsü karşısında hiçbir şansım kalmamıştı. Tekrar korkudan titremeye başladım. Kendimi sakinleştirmemin imkânı yoktu.

"Of."

Yağmur aniden kesildi. Üstüme düşen bir karartıdan sonra yağmurun tanelerini hissedemedim. Gergince gözlerimi açtığımda tuttuğum nefesimi bıraktım. Başımı çevirince yanı başımda dağ gibi dikilen adamı gördüm. Elindeki büyük siyah şemsiye sayesinde yağmurdan korunuyordum. Şemsiyeyi açarak beni yağmurdan koruyan kişi Kadir'di. Şemsiyesini benim için tuttuğundan kendisi ıslanıyordu.

Başımı geriye atıp duvar gibi olan ifadesine baktım. Gür ama biçimli olan kaşlarını çatmış beni izliyordu. Böyle baktığı zaman ona olan çekingenliğim artıyordu. Sertçe yutkundum, yağmurun ıslattığı koyu renk saçları alnına dökülmüştü. Lacivert gözlerini bir an olsun yüzümden ayırmadı.

Elimdeki poşeti yavaşça kaldırdım. "Paltonu getirmiştim."

Kısık sesle söylediğim sözler üzerine derin bir nefes çekti. Dudaklarını birbirine bastırmış yüzüne baktığımda ne düşündüğünü merak ediyordum. Ama hiçbir fikrim yoktu.

"Yağmurdan korkuyorsun ama şemsiyesiz çıkıyorsun."

"Yağmurdan korkmuyorum," diye dikleştim. "Sadece gök gürültüsü ve şimşek..."

"Korktuğun şeyin altında öylece dikilmek neden?"

Kendimi hata yapmış bir çocuk gibi hissederken beni azarlaması karşısında nasıl bir tepki vereceğimi bilemedim.

"Ben yeni gelmiştim. Yağmur bastırdı," diye açıklama yaptım. Ona açıklama yapmak zorunda değildim ama yapmıştım işte. "Burada olmadığınızı bilemedim."

Tekrar araya resmiyet koymuştum çünkü ondan çekiniyordum. Başını iki yana sallarken şemsiyeyi bana uzattı. Uzanıp tuttuğumda kapıya doğru döndü. Gözlerimi ayaklarıma indirip kapıyı açmasını bekledim. Sadece paltosunu vermek istemiştim ama olay nerelere gelmişti. Kadir kapıyı açıp önce benim içeri geçmem için kenara çekildi. Ürkek adımlarla içeri girdim. Işığı açtığında şemsiyeyi kapatıp ona uzattım. Tek kelime etmeden aldı.

"Tahir'in burada olması gerekiyordu."

Bu cevabı benden ziyade kendine vermiş gibiydi. Yorum yapmadan durmaya devam ettim. Saçlarımdan süzülen sular yere damlıyordu. Önden yürüyüp ofisin kapısını açtı ve eliyle içeri girmem için yol gösterdi. Ufak bir gülümsemeyle içeri girdiğimde o da arkamdan gelip ısıtıcıyı açtı. Bu olay artık benim için rutine dönüyordu. Boynumdaki atkıyı ve ıslak montumu çıkardığımda bana peçete uzattı.

Gözleri saçlarıma kaydığında, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Saçlarımın uçlarını kuruturken, "Sıcak bir şeyler getireyim," diyerek ofisten çıktı.

Hapşırdığımda başka peçete alıp burnumu sildim. Umarım daha kötü olmazdım. Bugünkü yağmuru yemek iyi gelmeyecekti. Montumu çıkardığım için üstümdeki yün elbisemle kalmıştım. Neyse ki ofisin içi sıcaktı. Kadir içeriye girdiğinde bardakları sessizce masaya bıraktı. Çay sevmiyor olsam da bir şey demeden sıcak bardağı avuçlarımın içine aldım. Küçük bir yudum içtim. Normalde çay bana acı gelirdi, ondan pek içemezdim. Ama şimdi hoşuma gitmişti. Muhtemelen çok üşüdüğüm içindi. Bir yudum daha aldığımda gözlerim onu buldu. Camın kenarına geçmiş cebinden sigara paketini çıkarıyordu.

"Aslında seni aradım ama telefonuna ulaşamadım."

Cebinden telefonunu çıkarıp baktı. "Şarjı bitmiş." Çaydan bir yudum daha aldım. "Paltonun acelesi yoktu."

"Üç gündür bende."

Belki de o yüzden aklımdan çıkartamıyordum. Ona dair bir eşya bende kalmazsa aklıma onu da getirmezdim. Kaçamak bakışlarla yan profilini izledim. Gözlerinin etrafı, gece hiç uyumamış biri gibi morarmış ve içe çökmüştü. Yüzünde birkaç günlük sakalı vardı. Daha yorgun görünüyordu. Buna rağmen omuzları yine dikti. Sigarasını dudaklarına yaslayıp çakmağıyla yaktı. Derin bir nefes aldığında kaşlarım çatıldı. Kapalı alanda sigara içmesini onayladığımı söyleyemezdim. Aslında ben sağlığa zararı olan hiçbir şeyi onaylamazdım. Buna içki de dahildi. Sadece birkaç kereye mahsus şampanya ve şarap içmişliğim vardı o kadar. Bu fikri kendime saklasam da burnumu kırıştırdım. Zavallı ciğerleri...

"Arabamla ilgili gelişme var mı?"

Sigarasını üflediğinde gözlerini bana çevirdi. "Yok, bilhassa kendim ilgileniyorum. Aklın kalmasın."

Arabayı pek de düşündüğün söylenemezdi. "Anladım."

"İşinizi seviyor musunuz? Sonuçta uzun süredir yapıyorsunuz."

Meraklı bakışlarım yüzündeydi, ondan bir şeyler daha duymayı bekliyordum. Bileğindeki tespihi eline alıp çekmeye başladığında beni şaşırtarak devam etti.

"Annemin babasından öğrendiğim sıradan bir iş."

Demek dedesinden gelen bir işti. Elindeki tespihi çeken parmakları hızlı hareket ediyordu. Bunun bir alışkanlık olduğunu anlamıştım. Gözlerim yüzüne kaydı. Siyah gür kaşları sürekli çatılı durduğu için alnındaki mavi damarlar belirgindi. Bu erkeksi görüntüsü güzeldi, adamın kendisi güzeldi. Kemersiz burnu, birbirine bastırdığı dudakları, keskin yüz hatları ve sert ifadesiyle erkeksi bir güzelliği vardı. Bakışlarım koca bedenine kaydı. Üstünde siyah bir gömlek vardı, yakışmıştı. Gömleğinin yaka kısmından siyah bir ip görebiliyordum. Boynuna ne taktığını merak ederken buldum kendimi. Fakat bu düşünce karşısında rahatsız olduğum için düşünceyi bir kenara iteleyip onu incelemeye devam ettim. Ütülü kumaş pantolonuna baktım. Aslında giyinişi basitti ama kaliteli duruyordu. Neden bilmiyorum ancak ona baktığımda göründüğü gibi biri olmadığını düşünüyordum. İyi birine benziyordu

fakat sanki daha fazlası var gibiydi. Söz konusu karşımda dikilen bu yabancı adam olduğunda düşüncelerimin gittiği yön beni şaşırtıyordu. Sessizce sigarasını içerken elindeki tespihi bir an bırakmadı.

"Tahir çırağınızdı, değil mi?"

Tahir'i Şeyma'dan tanıyordum. Kadir başıyla onayladığında çayımı içmeye devam ettim.

"Başka çırağınız var mı?"

"Şu an yok."

Acaba burada durmadığı zamanlar neyle ilgileniyordu? Bunu sormak istesem de cevap alamayacağımı biliyordum.

"Şeyma burada sadece birkaç aydır bulunduğunuzu söyledi. Buralara alışabildiniz mi? Sonuçta yeni bir düzen kurmak zor olmuştur. Hiç bilmediğiniz bir mahallede yaşamak falan..."

Art arda sorduğum sorulardan sonra bakışlarını yakaladım. Öylece durmuş yüzüme bakıyordu. O an yaptığım kafama dank etti. Adamı soru yağmuruna tutmuştum resmen! Utançla yanaklarım kızardı. Gergince boğazımı temizledim. "Şey... çok konuştum sanırım."

Konuştukça da batırıyordum! O ise yüzüme bakmaya devam ediyordu. Bakışları gerginliğimi artırdığı için kıpırdandım. "Cevaplamak zorunda değilsiniz."

Sus artık Gülfem. Gözlerindeki ifade daha yumuşak bir hal aldığında gülümsemeye çalıştım, gözlerimi bardağa diktim. Düşünmeden ve beklemeden üst üste sorular sormuştum. Bunun nedenini bir kenara iteleyip, "Affedersiniz," diye geveledim. Gözleri hâlâ yüzümdeydi. Saçımı kulağımın arkasına iteleyip bakışlarına karşılık verdim. "Çenem bazen düşebiliyor."

Aslında gergin olduğumda çok konuşurdum. Konuşmayı seven biri olduğum için bu yönüm beni rahatsız etmezdi. Ama karşımda böyle ketum bir adam olduğu için kötü hissetmiştim biraz. Açıklamalarıma da cevap alamayınca ayağa kalktım. "Ben artık gideyim."

Yağmur da durmuştu zaten.

Kül tablasına sigarasını bastırıp söndürdükten sonra bana döndü. "Ben bırakırım." Bu ses tonuyla konuştuğunda ona hayır demek zordu. Yine de duruşumu dikleştirdim. "Teşekkür ederim, kendim giderim."

"Ben bırakacağım."

"Ama-" diye itiraz ettim.

Askıdaki ceketini alıp üstüne geçirdi. "Sözümün üstüne söz söylenmesini pek sevmem," dedi aniden. "Ben bırakacağım."

Bu tarz söylemlere pek alışık olmadığım için yüzüne bakakaldım. "Anlamadım?"

"Çıkalım," dedi sadece.

"İyi, madem bu kadar ısrar ediyorsunuz..."

İstemem yan cebime koy olmuştu biraz. Çantamı alıp önden çıktım. Kadir de arkamdan geliyordu. Adımlarımı biraz yavaşlattım. Aramızdaki mesafe azaldığı zaman yürümeye başladım tekrar. Bana yabancı bir hayatın içinde gözlerim bağlı bir şekilde ilerliyormuşum gibi hissettim. Burada ne işim vardı? O paltoyu Naim'in de ona iletmesini sağlayabilirdim. Ama ben ısrarla kendim vermek istemiş ve buraya gelmiştim. Neden yaptığımı bilmediğim şeyler yapıyordum. Arabasına bindiğimde meraklı gözlerim onu buldu. Her müşterisini eve bırakıyor muydu? Kemeri takarken yanağımın iç kısmını dişlerimin arasında ezdim.

"Hep böyle misiniz?" Az önce olanlara rağmen yeni bir soru daha sormuştum. Bana doğru döndü.

"Anlamadım."

Başımı yana eğdim ve koyu mavi gözlerine baktım. "Müşterilerinizi evlerine kadar bırakır mısınız?"

Tehlikeli bir yolu seçmiştim bu defa. Bu sorudaki amacımı daha sonra düşünecektim. Çatık kaşlarına rağmen yüz ifadesi sert değildi.

"Sadece istediklerimi... Bir de," deyip önüne döndü. "Yağmurda ıslanan *serçe kuşlarını*."

Sözleri üzerine sessiz kaldım. Bana serçe kuşu demişti ve ben nasıl bir tepki vereceğimi bilememiştim. Sadece kalbimin atışı hızlanmıştı. O kadar narin mi duruyordum gerçekten? Başımı cama doğru çevirdiğimde derin bir nefes aldım. Tıraş losyonunun kokusu içime doldu. Bu koku hoşuma gidiyordu, beni sakinleştiriyordu. Başımı arabanın koltuğuna yasladığımda, "Acaba tekrar yağmur yağacak mı?" diye yeni bir soru daha yönelttim.

"Evet."

Sadece birkaç dakika içinde yağmur çiselemeye başladığında hafifçe güldüm. Yan gözlerle ona baktım.

"Yanılmadınız."

Alttudağını büktü. "Birkaç gün daha yağacak."

Başkasının arabasında olsaydım korkudan koltuğa yapışırdım. Ama onun yanındayken yağmurun yağmasından korkmuyordum. Çünkü kontrollü birine benziyordu. Kaygan zeminde bunu kaybetmeyeceğini ve herhangi bir kazaya mahal vermeyeceğini anlamak zor değildi.

"Kaç yıldır araba kullanıyorsunuz?"

Kırmızı ışıkta durduğunda bana döndü. "Hep böyle çok soru sorar mısın?"

Gerildiğim zamanlarda, evet. "Siz hep böyle sessiz mi kalırsınız?"

"Bunun cevabını ilk tanıştığımızda vermiştim."

Gereksiz konuşmayı sevmem. Sözleri kulağımda yankılanırken dudaklarımı büzdüm.

"İyi," diye homurdandım. Çantamdan telefonumu çıkarıp bakmaya başladım. Kızlar grupta konuşuyordu. Onları görmezden gelerek önemli bir bildirim var mı diye bakındım. Ama pek önemli bir şey yoktu. Kapatıp çantama attım. Bakışlarım direksiyondaki ellerinde takıldı. Büyük, beyaz ellerinin üstündeki mavi-yeşil damarlar belirgindi. Parmakları uzun ve inceydi.

"Tamirhanenin boş kalması sorun olmaz mı?"

Yola bakarken, "Olmaz," dedi. "Tahir'e haber verdim."

"Anladım," deyip iç çektim.

Gözleri bana kaydı. "Araban hazır olunca haber veririm. Birkaç güne biter."

Kendimi de şaşırtarak, "Acelesi yoktu," diye cevapladım. Daha düne kadar bir an önce kavuşmak istiyordum.

"Parçaları geldi, sorun çıkmazsa tahmin ettiğimden daha erken teslim ederiz."

Kadir'in telefonunun sesi arabanın içinde yankılandığında gözlerim ekranına kaydı. Devran isminde biri arıyordu. Direksiyonu tutan elleri sıkılaşırken telefonu cevaplayıp kulağına götürdü.

"Söyle."

Karşı tarafın sesi boğuk geldiği için ne dediğini pek anlamıyordum. Sadece Kadir'in bedeninden buram buram bir gerginlik yayılmaya başlamıştı. Sertçe, "Anladım," dediğinde ürperdim. Sesinde bastırdığı bir öfkenin tınısı vardı. Dişlerini birbirine bastırınca yanak kasları dalgalandı. "Sonra konuşuruz."

Telefonu kapattığında ortamdaki hava iyice gerginleşti. Bir şeylerin ters gittiğini anladığım için bu sessizliğe ayak uydurdum. Araba kısa süre içinde durduğunda şaşkınca dışarıya baktım. Zaman o kadar hızlı geçmişti ki evin önüne ne ara geldiğimizi anlamamıştım.

"Teşekkür ederim."

Cevabım karşısında başını eğmekle yetindi. Artık bu sessizliğine alıştığım için gülümsedim. Ondan başka türlü bir tepki beklemiyordum. Arabanın kapısını açınca soğuk hava tenime çarptı. Titreyerek arabadan inip kapısını kapattım ve ellerimi ceplerime yerleştirdim. Rüzgârdan ötürü uzun saçlarım geriye doğru savrulurken eve doğru doğru yürüdüm. Bahçenin kapısından içeri girmeden önce duraksadım. Başımı çevirip baktığımda beni izliyordu. Sağ salim eve girmemi bekliyordu sanırım. Telaşla önüme döndüm ve ilerlemeye devam ettim. Adımlarım biraz sarsaktı, neyse ki görmüyordu. Üstümde garip bir telaş vardı. Sakinleşmek için soğuk havayı içime çektim ve hareket eden arabasının sesi duydum. Bu defa eve girmemi beklemeden gitmişti. Bakışlarını üstümden çektiği için rahat bir nefes alabildim. Aynı zamanda yabancı bir boşluk hissi göğsümün orta yerine saplandı.

Yürümeyi bırakıp başımı gökyüzüne doğru kaldırdım. Hava kararmaya başladığı için bulutlar koyu kümeler halinde görünüyordu. Bulutlar yıldızları gizlemişti bu akşam. Gözlerimi kapattım. Soğuk havaya rağmen yüzüm sıcaktı. Ayrıca midem biraz garipti. Sanki bir tabak dolusu hiç bilmediğim bir şey yemiştim ve bir türlü hazmedemiyordum. Elimi mideme bastırdım. Çok tuhaf bir histi.

Bahçeye yaklaşan arabanın sesi duyduğumda babam olduğunu düşünerek bakındım. Fakat gelen Baran'dı. Yüzümdeki gülümseme saniyeler içinde kayboldu.

Gerçekten şu an onu hiç çekemezdim. Somurtarak ona doğru ilerledim. Eve gelirse kalkmazdı. Bahçe kapısından çıktığımda arabadan inip kollarını açtı.

"Bebeğim."

"Ne işin var burada?"

Kaşları çatıldı. "Kaç gündür görüşemiyoruz özledim."

Yalanını sevsinler Baran. "Öyle mi?" deyip ona doğru yürüdüğümde kollarımı önümde bağladım. "Ondan mı bugün *işim var* deyip kaçtın?"

Beyaz dişlerini göstere göstere sırıttı. "Kıskandın mı bakayım sen, hı?"

Dik dik yüzüne baktım. "Ya ne demezsin..."

Bana doğru yürüdü. "Bu ara seni ihmal ettim aşkım, özür dilerim."

Yüzümü buruşturduğumda, "Ne aşkımı Baran ya?" diye patladım. "Sevgili değiliz biz seninle, farkında mısın?"

"Bu nereden çıktı?"

"Nasıl nereden çıktı?" Bu kayıtsız tavrı beni çileden çıkarıyordu. "Biz seninle hiçbir zaman çıkmadık, sevgili falan değiliz. Bunu anla artık."

Omuz silkti. "Senin inadını aşamadık ama mezun olduktan sonra evlenmek istediğim kadın sensin."

Dişlerimi birbirine bastırdım. Gerçekten ona laf anlatılmıyordu. "Benden iyisini bulamazsın, zenginim ve yakışıklıyım." Boş gözlerle yüzüne bakmaya devam ettim. "Biz birbirimiz için yaratıldık," diye devam etti.

Gerçekten kusacaktım. "Bana bak," dedim ciddi bir sesle. "Ara ara arkadaşça takıldığımız doğru ama bu kadar. Bana *aşkım* ya da *bebeğim* gibi şeyler söyleme çünkü değilim."

"Öylesin," deyip yaklaştı.

"Değilim," dememe rağmen yaklaşmaya devam etti.

"Gülfem âşığım kızım sana, bırakmam seni."

Geri çekildim. "Uzak dur lütfen, daha fazla yaklaşma."

Her gün kollarında başka bir kız varken aşkı ağzına almasına katlanmıyordum. Israrcı tavrı yüzünden öfke doluydum ama bunu görmezden geliyordu.

"Naz yapma."

"Ne nazı ya uzak dur diyorum, uzak dur. Neyini anlamıyorsun?" Ona karşı bu kadar sabırlı olduğum içindi bu pişkin tavrı. Daha öncesinde tavrımı koymalıydım. Bunun için kendime kızarken, "Hadi ama fazla naz âşık usandırır," dedi.

Arkam dönük bir şekilde onunla tartıştığım için bize doğru gelen adamı görmemiştim.

"Bir sorun mu var?"

Sesini duyduğumda korkuyla irkilme nedenim de buydu. Başımı ona doğru çevirip şaşkınlıktan irileşen gözlerimle, "Kadir," diye solumam da bu yüzdendi. Onun burada ne işi vardı? Soğuk gözlerini Baran'a dikmişti.

"Sen gitmemiş miydin?" Sizli bizli konuşmayı ne zaman bırakmıştım acaba?

Kadir sesimi duyunca başını bana doğru çevirdi. Sessizce elindeki çantayı havaya kaldırdı. Bu ara gerçekten çok dalgındım. Çantamı ve telefonumu bir kez daha onun yanında bırakmıştım.

"Arabamda kalmış."

"Gülfem, bu adam kim?"

Baran'ın kıskançlık dolu sesini duyunca ona döndüm. Bir anlığına onun burada olduğunu bile unutmuştum. Gözlerimi kırpıştırdığımda bakışları Kadir'in üstündeydi. Bunca yaptığından sonra kıskanması karşısında dilimi yutacaktım. Bu kadar da ikiyüzlü olunmazdı.

"Baran," diye geveledigimde Kadir ona doğru bir adım attı. Boyu Baran'dan beş altı santim daha uzundu. Bu yüzden ona üstten bakıyordu. Bu durumun Baran'ı rahatsız ettiğini görebiliyordum. Her zaman uzun boyu ve yapılı fiziğiyle övünürdü ama Kadir'in yanında pek şansı yoktu. Egosuna aldığı darbeyi gözlerinden görebiliyordum. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Çocuk gibiydi Baran; arabası, fiziksel özellikleri ve parasıyla övünürdü sadece.

"*Uzak dur* lafının ne anlama geldiğini bilmiyor musun?"

Kadir'in onu hedef alan sorusu üzerine kaşlarım havalandı. Baran ise bu ciddi soru karşısında ne tepki vereceğini bilmeden bakıyordu. "Sen kimsin ya?" diye bocaladı. Kadir ona doğru tehditkâr bir adım daha attı. Ardından elini *biraz sertçe* omzuna yerleştirdi. Baran'ın gözleri irileşmişti.

"Soruma cevap verilmemesinden hiç hoşlanmam."

"Ne sorusu?"

Kadir iç çekti. "Bana bak çocuk," deyip ona doğru eğildi. Sanki tahammülü kalmamış gibiydi. "Bir kadın sana ***uzak dur*** diyorsa bunun anlamı, uzak durman gerektiğidir."

Baran iyice bozulmuş bir ifadeyle bana baktı. "Gülfem sana diyorum, kim bu adam?"

Kadir elinin tutuşunu sıkılaştırdı. "Eğer bilmiyorsan sana bunu bilhassa öğretirim, koçum." Gözlerini bana çevirdiğinde donmuş bir halde ikisini izliyordum. "Seni rahatsız mı ediyor?"

Sorusu açık ve netti. Cevap veremeden Baran geri çekildi. "Kimseyi rahatsız etmiyorum ben." Arabasına doğru yürürken bana döndü. "Bu olanları sonra konuşacağız."

Kadir'e kilitlendiğim için onu görmüyordum bile. İlk defa bir erkek benim için böyle bir şey yapmış, arkamı kollamıştı. Buna ihtiyacım yoktu ama kendimi güvende hissetmiştim. Baran kaçar gibi uzaklaştığında Kadir'le yalnız kaldık. Karanlık çöktüğü için sokak lambaları yanmaya başladı. Kızgın siyahı saçlarına sarı ışık düşerken bana doğru döndü.

"Cevapsız kalmayı da pek sevmem."

Alnımdaki kırışıklıklar çoğaldı. Sorusunu hatırlarken, "Hayır, sorun yok," diye cevapladım.

Omuzlarındaki gerginlik devam ediyordu. Başıyla onayladığında çantayı uzattı. Sanırım gerçekten donup kalmıştım. Bana doğru yürüdüğünde boğazımı temizledim ve hareket etmek için koluma komut gönderdim. "Nedense," dedim ve uzanıp çantamın kolunu tuttum. Ellerimdeki titremeyi gizlemek için tutuşumu sıkılaştırdım. "Sana dair hep sevmediğin şeyleri biliyorum."

Gereksiz konuşmayı sevmem.

Sözümün üstüne söz söylenmesinden hoşlanmam.

Cevapsız kalmayı da pek sevmem.

Sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Kadir ne çok şeyi sevmiyordu öyle. Siyah gür kaşları havalandı. Ona doğru bir adım atıp başımı kaldırdım. "Benim de sevmediğim bir şey var." Gözlerinin içine bakarak konuştuğumdan sesim kısık çıkmıştı.

"Neymiş?"

Çantayı alırken devam ettim. "Hayatıma başkaları tarafından müdahale edilmesi..." deyip duraksadım. "Ben de bunu pek sevmem." Geriye doğru bir adım attım ve içimde kopan fırtınaların aksine sakince, "İyi akşamlar," dedim ve ona sırtımı döndüm. Dizlerimdeki titremenin aksine dik bir şekilde yürüdüm. Evin içine girdiğimde bile orada durmaya devam ettiğini biliyordum.

KADİR

Yağmur yine bastırmıştı. Kadir Agâh, arabadan inip tamirhaneye doğru yürüdüğünde gökyüzünü ortadan ikiye ayıran ışık hüzmesi bir anlığına etrafı aydınlattı. Adımları yavaşladığında çattığı kaşlarıyla gökyüzüne baktı. Şimşek gibi basit bir doğa olayının aklına getirdiği

kadın buna neden olmuştu. Kadir'in geldiği yerlerde yağmurun yağmadığı gece nadirdi. Sabaha kadar yağmur yağar, gök gürler ve şimşekler çakardı. Bir yerden sonra o kadar alışmıştı ki bu duruma, yağmurun yağdığını bile fark etmezdi. Gülfem'in korkusuna kadar şimşekleri ya da şiddetli gök gürültülerini de fark etmezdi. Karadenizlilerin doğasını yağmur oluşturuyordu çünkü. Yağmur yağmadığında garipserlerdi. Kadir toprak kokusunu içine çekip az önceye nazaran ağır adımlarla yürüdü.

Gülfem'in yüzü gözlerinin önünde belirdiğinde dudaklarında varla yok arası bir gülümseme oluştu. Bu gülümsemenin nedeni onun sözleriydi. Gözlerinin içine baka baka, "Benim hayatıma başkasının müdahale etmesinden pek hoşlanmam," demişti. Oysa Kadir müdahale etmemişti. Sadece o ite, ufak bir hatırlatmada bulunmuştu. Bir dahakine bu kadar sakin olmayacağını da biliyordu.

"Lahavle," diyerek yürüdü. O adam asabını bozmuştu. Kim olduğunu ya da kızın neyi olduğunu anlamamıştı ama tavrına öfkelenmesi için bunların cevabını bilmesine gerek yoktu. Göğsündeki huzursuzluğu görmezden geldi. Belki de sevgilisiydi. Kaşlarının arasında oluşan çizgi derinleşti. Çıkarımlar yapmayı bir kenara bırakıp tamirhaneye girdi. Sevgilisi olsaydı kızın tavrı farklı olurdu. Tanımadığı tamirci yerine onun yanında dururdu. Bu düşünceleri bir kenara bırakıp ofisine girdi. Gözleri boş ofiste gezindi. Çok değil bir saat önce burada oturduğunu bilmek garipti. Masanın üstünde yarısından fazlası içilmiş çaya baktı. Sürekli bir şeyler soruyordu. Meraklıydı. Bakışları bu defa oturduğu koltuğa kaydı ve beyaz atkıyı gördü.

Ağır adımlarla koltuğa yürüyüp eğildi ve atkıyı eline aldı. Sürekli eşyalarını bir yerlerde unutuyordu. Önce telefonu sonra çantası şimdi de atkısı... Atkıyı bırakmadan koltuğa oturdu ve derin bir nefes aldı. Elindeki bez parçasına sinen kokusunu soluduğunda dudaklarını birbirine bastırdı. Diğer eliyle tuttuğu tespihin boncuğunu iki parmağının arasına alıp çevirdi. Başını biraz daha eğince koku daha yoğun oldu. Güzel bir kokusu vardı, isim vermek zorunda kalsa... Ama isim vermesi gerekmiyordu. Sadece içine yayılan huzurun tadını çıkarmakla yetindi.

Bu düşüncelerinin karşısında elindeki tespihi sıkarak atkıyı uzaklaştırdı. Narin bir zengin kızıydı Gülfem. Tek bakışta anlamıştı Maçkalı, o kızın bir lafı iki edilmemişti. İç çekerek tespihini elinde çevirdi.

Düşünceli olduğu zamanlar daha çok tespihini çekerdi. Düşüncelerinin zihninde tespihin boncuğu gibi sıra sıra dizilmesini sağlardı.

Kapı sesini duyduğunda başını kaldırıp içeri giren Devran'a baktı. Devran Karabulut, namı diğer Kulakçı. Kulakçı, Maçkalı'nın sağ koluydu, en güvendiği adamıydı. Aylar sonunda onu karşısında görmesine rağmen tepkisizce yüzüne baktı.

Maçkalı Agâh ayağa kalktığında Kulakçı ceketinin düğmesini ilikledi. Saygıyla, "Abi," dedi.

"Hoş geldin, Kulakçı."

"Hoş buldum, abi."

"Geç, otur şöyle."

Atkıyı oturduğu koltuğun sırt kısmına özenle yerleştirdi. En yakın zamanda sahibine verecekti. Ardından oturup Devran'a döndü.

"Anlat bakalım."

Konuyu dallandırıp budaklandırmayı sevmezdi. Bu yüzden doğrudan mevzuya girmişti. "Ne iş bu Araklılar?"

Araklılar, Maçkalı'nın ezeli düşmanlarından biriydi. Araları her zaman soğuktu. Dedelerine kadar dayanan bir küslük vardı. Dedesi Deli Kadir, onların ciğeri beş para etmez adamlar olduğunu bildiğinden ilişkilerini soğuk tutmuştu. Sonra babası Mehmet İdris Varol ile İlyas Karlı'ya kadar uzanmıştı. Fakat İlyas Karlı'nın büyük oğlu durmuyordu. Son birkaç yıldır sesi iyiden iyiye çıkmaya başlamıştı. Altın madenlerine göz diktikleri yetmiyor gibi İstanbul'daki ihalelerine de karışır olmuşlardı. Şimdi Maçkalı'nın yokluğunu fırsat bildikleri belliydi. Yoksa Varolların torununu tehdit etmek için yürek yemeleri gerekirdi.

"İki gün önce olmuş, kızının fotoğrafını yollamışlar. Yanında da kurşun."

Avucunun içindeki tespihi sıkmaya devam etti. Sevmeye kıyamadığı yeğeni Ece... Maçkalı Agâh bunu onlara bırakır mıydı? Öfke kanına sızmaya başladı. O kurşunla onları alnının çatısından vururdu, eli titremezdi. "Dedeme neden Deli Kadir denilmiş biliyor musun, Kulakçı?" diye sordu dişlerinin arasından.

Kulakçının koyu kahve gözleri Maçkalı'nın yüzünden eline kaydı. "Abi elin," diye araya girdi. "Elin kanıyor!"

Önce ne dediğini anlamadı Kadir Agâh, sonra gözlerini eline indirdiğinde fark etti. Sol elinin eti yarıldığı için kan damlıyordu.

Avucunu açtı, dedesinden kalan tek şey adı değildi. Bu tespih de onun yadigârıydı. İmamesinde asılı duran oltu taşı avucuna battığı için kan akıyordu. Kulakçı onu uyarana kadar bunu fark etmemişti bile. Kadir Agâh'ın öfkesi, çelik bir zırh gibiydi. Onu giydiği zaman hiçbir şeyi işitmez, hissetmez ve görmezdi.

Tespihe bakarken konuşmaya devam etti. "Dedemin elinden en sevdiğini alıp kara toprağa koyduklarında," dedi ve duraksadı. Kulakçı'nın ona uzattığı mendile bir bakış attı. Derin bir nefes alarak içinde kaynayan öfkeye gem vurmaya çalışırken burnundan sert bir soluk verdi. Hızlıca elindeki mendili alıp, kanayan avucunun içine gelişigüzel bıraktı. Beyaz mendil saniyeler içinde kırmızıya boyandı.

"İşte o zaman delirmiş. O güne kadar Kadir olan ismine yeni bir lakap eklenmiş. *Deli Kadir* olmuş."

Kulakçı sağ elini kulağına götürüp kaşıyacağı sırada tikinin farkına vararak elini geri çekti.

"Deli Kadir'i yaptıklarından bilirdim. Hani insanın gelmişini geçmişini siken- " deyip durdu bir an. Sonra da ekledi. "Yani insanların üzerinde uyguladığı çeşitli şiddetlerden demek istedim. Ama ilk defa hikâyenin en başını öğrendim, abi."

Lacivert gözleri Kulakçı'nın yüzüne kaydığında canının içinde duran dertle göğsünü şişiren bir nefes aldı. "Bende durumlar tam tersi oldu."

Sağ elinde bulunan ve ucunda kanıyla süslenen tespihi yavaşça çevirmeye başladı. "Maçkalı Agâh bitti. Kadir oldum, Kulakçı. Sadece Kadir. Ama ablamdan ve bacımdan sonra yeğenime göz dikmişler." Sertçe yutkundu, içindeki ateş alevleniyordu. "Ben onların gözlerini yerinden sökerim."

"Hakkındır, abi."

Meraklı bakışları Kadir Agâh'ın yüzünde geziniyordu. Kulakçı birkaç saniye sustuktan sonra aklındakileri bir bir ortaya döktü.

"Abi bana Kulakçı derler. Bilirsin işte şeyden dolayı..."

Duraksadığında elinin kulağına gittiğinin farkında değil gibiydi. Cümlesini Kadir Agâh tamamladı.

"Âlemin kulaklarını kesmek gibi bir fantezin olduğu için."

Rahatsızca yerinde kıpırdanan Kulakçı, elini kulağından çekti.

"Hah işte bana yapışıp kaldı bu lakap. Biliyorum ki ölsem de üstümden kimse çekip alamaz. Ama sen? Abi sen nasıl bir anda öldürdün Maçkalı Agâh'ı?"

Elindeki tespih durdu. Sıkılı dişlerinin arasından, "Ben öldürmedim," dediğinde sesi boğuktu. O gece yaşadığı hayal kırıklığı göğsünün ortasında katılaşmıştı. Kaybı ilk günkü kadar acıtıyordu. "Öldürdüler," diye devam etti üstüne basa basa.

İkisi de sustu. İnsanın kendisiyle konuştuğu büyük bir susmaydı aralarında asılı kalan sükûnet.

"Kulak kesmek niye?"

Bu soru aslında onu tanıdığından beri aklındaydı. Altında derin bir neden olduğunu hissediyordu, belki de bu yüzden hiç sormamıştı. Ama şimdi, ikisi de kendisinden bir şeyler ortaya atmışken o nedeni öğrenmek istiyordu.

Her zaman, her şartta zinde, canlı çıkan sesinde kırık bir ton yükseldi. "Öğrettiler," dedi acı acı. "Önce öğretenlerde sonra onlar gibilerinde uyguladım. Bu da benim zehrim işte, abi."

Dost bildiği birinin dertli sesiyle yüreğindeki ağırlık eşelendi.

Çatlak sesiyle devam etti Kulakçı. "Savaşta... Sırplar önce babamın sonra abimin kulaklarını kestiler. Bunu yaparlarken de bana zorla izlettiler. Yani benim hikâyemin de başı bu işte."

Kanı damarlarında ağırlaştı. Gözünün önüne küçük bir çocuk geldi. Bunlara şahit olan bir çocuk. "Şimdi ne yapıyoruz, abi? Gidiyor muyuz kalıyor muyuz?"

Ona yan bir bakış attı. Devran iri yapılı esmer bir adamdı. "Ben gidiyorum, sen kalıyorsun. Bana gelecek her yolu kapatıyorsun." İtiraz kabul etmeyen bir sesle konuşmuştu. Fakat Kulakçı ilk defa ona karşı gelerek ayaklandı ve silahını masanın üstüne koydu.

"Çek vur ama bunları deme. Sen nereye ben oraya, mezara kadar."

İşte bu yüzden sağ koluydu onun. Gölgesi gibiydi. "Höst lan," dedi Maçkalı Agâh. "Koy şunu beline, asabımı bozma."

Ardından ayaklandı. Gitmeyeceğini biliyordu. Bile bile söylemişti. "Araklıların en büyük iti nerede şimdi?"

"Dün Trabzon'a geçmiş, abi. Birkaç güne İstanbul'a geçer."

Camın kenarına yürüdü Kadir Agâh. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Ellerini arkada bağlayıp karanlık gökyüzüne baktı. "Geldiği zaman iadeiziyaret yapalım, Kulakçı."

"Yapalım abi, yokluğunda mekânı boş bulan çakallara hatırlatma iyi gelir."

Bazı şeyler böyleydi işte, istesen de uğraşsan da tamamen silinmiyordu. Maçkalı Agâh, hafızalara derinden kazınmıştı. Bir kerede geride bırakamıyordu. *Bu son,* diye geçirdi içinden. *Maçkalı'nın son sahnesi.*

4. BÖLÜM

BİLENMİŞ DALLAR

Mabel Matiz - Fırtınadayım

Bazı insanların keskin yanları, bilenmiş dallar gibiydi. Saplandığı yere, büyük ve kapanması zor yaralar açardı. Öyle derinlere işlerdi ki zamanın bile kapatmaya gücü yetmezdi.

Zihnimde, kara bir bulut gibi dolanan adamın dalları bilenmişti. Bunu gözlerinin içine baktığımda anlamıştım. Neden böyle düşündüğümü bile bilmiyordum ama bu düşüncelerimin iskelesi çok sağlamdı. Ve ben bu duruma anlam veremiyordum; ona dair olan diğer şeyler gibi.

"Baran sürekli saçma sapan sorular soruyor."

Düşüncelerim zihnimin içinde uçuşurken gözlerimi Ferda'ya çevirdim. Telefonunu kapatıp masanın üstüne bıraktı.

"Ne hakkında?"

Gözlerini devirip kahvesinden bir yudum aldı. Ders arasında beraber kantine geçmiştik. Bir sonraki derse daha yarım saat vardı.

"Seninle ilgili. Hayatında başka bir adamın olup olmadığına dair saçma şeyler işte."

Kaşlarım havalandı. Üç gün önce yaşananlardan ötürü böyle şeyler soruyor olmalıydı. Ve bu üç gün içinde ne Kadir'i ne de Baran'ı görmüştüm. Baran'ın benimle açık açık konuşmak yerine arkamdan iş çeviriyor olmasına öfkelendim. Üç gündür benden kaçarken yakın arkadaşımla beni çekiştiriyordu demek. Onun aksine Ferda'nın benimle konuşacağını biliyor olmalıydı.

"Benim karşıma çıkmak yerine seninle mi konuşmaya çalışıyor yani?" diye teyit ettim.

Ferda masaya doğru eğildiğinde yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Seninle konuşmuyor mu?"

Başımı ağır ağır aşağı yukarı salladım. Şaşkınlıkla, "Neden? diye soludu. "Yoksa gerçekten başka biri mi var?"

Aşırı tepkisi üzerine, "Hayır," diye atıldım. "Başka biri falan yok." Sadece bana yardımcı olan ve aklımdan çıkaramadığım biri vardı. Bu kadar.

"Ee, o zaman?"

Derin bir nefes aldım. Karşımdaki en yakın arkadaşım Ferda da olsa nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Ama birine de anlatmam gerekiyordu. Altdudağımı ısırdığımda, "Arabamla ilgili," diye konuya girdim. Ardından olanları anlatmaya başladım. Nefes bile almadan geçen gün olanları anlattım. Günlerdir içimde sakladığım şeyler taşıyordu. Ferda'nın gözleri duyduklarıyla beraber irileşti.

"Ay, oha!"

Sırtımı sandalyeye yasladım. Detayları biriyle paylaşmanın rahatlığını yaşarken, "Öyle işte," dedim.

"Adam resmen Baran'a posta koymuş, Gülfem."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Biraz öyle olmuştu. "Hak etti," diye geveledim. Ferda sessizce kıkırdadı. "Normalde Baran'ı severim ama doğum günü olayından sonra..." deyip sustu.

"Onu hiç hatırlatma." O gece tanıştığım insanlar kötü de olabilirdi. Yolu değiştirerek Baran'ı eken ben olsam da ısrarlı aramalarıma dönmesini beklemiştim. Söylediği gibi bana değer veriyorsa öyle yapması gerekiyordu. İnsan değer verdiği bir insanı nasıl merak etmezdi? Bir an onun yerinde Kadir olsaydı nasıl bir tepki verirdi diye düşünmeye başladım. Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Peşimden gelirdi. Onu sadece bir haftadır tanıyordum ama nasıl bir tepki vereceğini kestirebiliyordum. Sırf üşüdüğü için tanımadığı bir kıza paltosunu veren bir adamdı. Ayrıca beni yağmurdan korumak için şemsiyeyi açıp kendisi ıslanmıştı. Yabancı bir kız için bunları yapan adam, sevdiği kadın için neler yapardı tahmin bile edemiyordum. Ama merak ediyordum. İçten içe onu ve ona dair her şeyi... Bu yüzden yanındayken çenem biraz düşüyordu.

"Ne düşünüyorsun öyle içli içli?"

Omuz silktim ve karton bardağın içindeki çaydan küçük bir yudum aldım. Bu ara nedense çay içesim geliyordu.

"Kaç yaşında peki bu gizemli adam?"

"Otuz bir."

Gözleri kocaman oldu. "Büyükmüş ya. Baran'a tahammül edememekte haklı."

"Göstermiyor, ben yirmilerinde sanmıştım." O delici lacivert gözleri aklıma gelince iç çektim.

"Başka?"

Gözlerim Ferda'yı buldu. "Ne başka?"

"Başka ne biliyorsun?"

Bir an gülmek istedim. "Başka hiçbir şey bilmiyorum." Tanımadığım bir adamdı ama ben aklımdan çıkaramıyordum. Paltosunu bile vermiştim oysa. Bende eşyası kalmazsa düşünmem sanıyordum ama öyle olmamıştı. Zihnimde mesken tutan varlığı, kalıcı bir iz gibiydi.

"Ciddi misin?"

"Hıhım," deyip çayımdan bir yudum daha aldım. Ferda ne düşüneceğini şaşırmış gibi bakıyordu. Yine de yorum yapmadı. Muhtemelen olanları kafasında belli bir düzene sokup ondan sonra çıkarım yapacaktı.

"Selam," diyerek yanımıza gelen Bilge'ye döndüm. Yanımdaki boş koltuğa oturdu. "Göremiyorum seni kaç gündür?"

"Hastaydım biraz," diye açıkladım.

Derslere doğru düzgün giremediğim için Ferda hariç diğer kızlarla görüşememiştim. "İyileştin mi?"

Bilge sarıya boyattığı kısa saçlarını geriye doğru attı. Yüzünde her zamanki gibi çarpıcı bir makyaj vardı. Gözleri normalde kahverengi olsa da mavi lens kullanıyordu. Her zaman çok güzel ve bakımlıydı. Onu hiç saçları dağınık ya da makyajsız görmemiştim. Final haftasında bile son derece bakımlı olurdu.

"Daha iyiyim."

Çantasından telefonunu çıkarıp bakınmaya başladı. Sosyal medyayla çok uğraşıyordu. Takipçisi arttıkça aktif kalması gerektiğine dair şeyler sıralayıp duruyordu. Kahvesinin fotoğrafını çekip Instagram'a ekledi. Ardından bize döndü.

"Nasılsınız bakalım görüşmeyeli?"

Ferda sıkıntıyla ofladı. "Aşırı sıkılıyorum, doğum gününden beri doğru düzgün bir şey yapamadık."

Bilge gözlerini kaçırıp, "Aynen," diye geveledikten sonra telefonuna döndü. Telefona dönme süresi yıldırım hızındaydı.

"Berke de meşgul sürekli."

Berke'nin adını duyunca gözlerimi devirdim. Ferda'nın sevgilisinin, Baran'dan pek farkı yoktu. Ferda görmezden gelmeyi tercih ediyordu. Sanırım onun nasıl bir adam olduğunu anlaması için açık açık aldatıldığını görmesi gerekecekti. O zaman nasıl toparlanacağını bilmiyordum çünkü Berke'ye fazla kapılmıştı.

"Şu çocuk nasıl sizce?"

Bilge telefonunu uzatınca Ferda ile aynı anda bakınmaya başladık.

"Keko duruyor," dedi Ferda.

"Sanki yavşak, duruşuna baksana."

İkimizin yorumları üzerine yüzü asıldı. "Niye ya?"

Ferda omuz silkti. "Güven vermedi. Aldatır bu."

"Çok sıkıcısınız," deyip telefonuna geri döndü. Ardından, "Gruptan mesaj geldi, ders yokmuş," dedi.

Telefonumu çıkarıp baktığımda aynı mesajı gördüm. "İyi o zaman, çıkalım hadi."

"Ben Berke'ye uğrayacağım."

Berke, Mühendislik Fakültesi'ndeydi. Ayağa kalktım. "Ben de eve geçeyim, notlarımı falan düzenlerim. Bu hafta ihmal ettim."

Bilge de ayaklandı. "Ben biraz daha buralardayım."

Birlikte kantinden çıktıktan sonra şeker pembesi beremi taktım. Ardından atkımı boynuma doladığımda aklıma geçen gün taktığım atkı geldi. En sevdiğim atkımdı ve kaybetmiştim. Nerede çıkardığımı hiç hatırlamıyordum.

"Ben buradan ayrılıyorum."

Ferda yanımızdan ayrılınca Bilge ile beraber ilerledik.

"Araban nerede?"

Başımı ona doğru çevirdiğimde üşüyen ellerimi ceplerime yerleştirdim. "Tamirde."

"Seni eve bırakayım mı?"

"Gerek yok, taksiyle giderim. Baran'ı gördün mü hiç?"

"Hayır görmedim," dedi hızlıca. "Neyse, sonra görüşürüz."

Bilge yanımdan ayrıldığında yürümeye başladım. Hava bugün daha güzeldi. Bu yüzden yürümek istiyordum. Genelde her yere arabayla

gittiğim için dışarıdaki hayatı kaçırıyormuşum gibi hissediyordum. Şimdi yürüyünce bunun daha net farkına varmıştım. Sanırım ara ara arabayı bırakıp evden çıkmam daha iyi olacaktı. Gözlerim etrafta gezinirken telefonumu çıkarıp kulaklıklarımı taktım. Kadir en son birkaç güne arabanın tamir edileceğini söylemişti fakat o günden sonra iletişime geçmemiştik. Arabanın durumunu merak ediyordum. Ani bir kararla WhatsApp'a girdim ve adına dokundum. En son sabah altı gibi aktif olmuştu. Kendime düşünmek için zaman tanımadan mesaj yazmaya başladım.

Merhaba, umarım rahatsız etmiyorumdur.

Arabamla ilgili bir gelişme var mı?

Gönderip göndermemek arasında kararsız kaldım. Sonra ***gönder*** kısmına bastım. En fazla hayır derdi. Hem birkaç güne hazır olacağını kendisi söylemişti. Birkaç dakika dik dik ekrana baktım. Fakat herhangi bir dönüş gelmeyince ekranı kilitleyip yürümeye devam ettim. Belki işi vardır. Görünce döner nasılsa. Aniden duyduğum korna sesi üzerine irkildim. Başımı kaldırınca Baran'ın arabasının önümde durduğunu gördüm. Ödümü koparmıştı manyak. Kulaklıkları çıkardığımda camı indirip başını uzattı.

"Atla."

Oflamamak için kendimi zor tuttum. "Gerek yok."

"Atla dedim, Gülfem. Eve bırakacağım seni."

İnatçı herifin tekiydi, arabasına binmezsem beni rahat bırakmayacaktı.

"Konuşmamız da gerek," diye üsteledi. Hareket etmeden durduğumu görünce oflamaya başladı. "Eğer binmezsen ben inerim ve evine kadar seninle gelirim."

Arabasına doğru yürüyüp kapıyı açtım. Oturduktan sonra kapıyı hızla kapattım. İrkildi, "Yavaş ya kızım," diye söylendi. Ben ise keşke daha hızlı çarpsaydım diye hayıflanıyordum.

"Hayırdır Baran, işler mi kesat bu aralar?" diye parladığımda kaşları çatıldı.

"Anlamadım?"

Kemerimi bağlarken alayla güldüm. "Boştasın bu aralar, bir yalnız gördüm seni onu diyorum."

Takıldığı kızları ima ettiğimi adı gibi bilse de anlamazlıktan geldi. Beni öpmek için eğildiğinde geri çekildim. "Böyle yaparsan inerim."

"Niye bu kadar soğuksun anlamıyorum ki." Ağzının içinde homurdandığı lafları duymazdan geldim. Oturup düşünseydi cevabını bulabilirdi. Kollarımı önümde bağladım ve cama baktım.

"Konuşmamız lazım."

"Ne hakkında?" dediğimde sesim bezgin çıkmıştı. Beyefendinin canı üç gün sonra konuşmak istemişti.

Gözlerini bana çevirdi. "Ciddi misin sen?" Cevap vermediğimi görünce öfkeyle güldü. "Dur biraz ipucu vereyim. Geçen günkü adam desem anlar mısın?"

Onun öfkeli tavrının aksine son derece sakin bir sesle cevap verdim. "Ne olmuş adama?"

"Sen beni çıldırtmak mı istiyorsun, Gülfem?" diye bağırdığında ona döndüm.

"Bağırma bana."

Direksiyonu sıkıca tutuyordu. "Ne idiği belirsiz bir adam gelip beni tehdit etti. Sen de hiçbir şey olmamış gibi geçmiş karşımda ne diyorsun?"

"Neden bu kadar abartıyorsun anlamıyorum. Ayrıca seni ilgilendiren bir durum yok."

Alayla güldüğünde gaza bastı. "Seninle ilgili her şey," dedi dişlerinin arasından. "Beni ilgilendirir."

Kemerimi tutarken sert bir nefes verdim. Kendini kandırıyordu! Başka kızlarla takılan birinin benimle bir işi olamazdı. Bunu göremeyecek kadar aptal olması sinirlerime dokundu. Dişlerimin arasından, "Biraz daha hız yaparsan babanı ararım," dedim. "Eminim Taner amca bu hız konusunda sakin kalmayacaktır."

Blöf yapmadığımı bilecek kadar iyi tanıyordu beni. Direksiyona vururken yavaşlamaya başladı. Karşımda yirmi iki yaşında genç bir adam değil de on altı yaşında ergenlik atakları geçiren asi bir çocuk vardı sanki. Ondan korkmuyordum. Eser gürler ama babasının bir lafıyla sessizce yerine otururdu. Ferda haklıydı, Baran büyümeyi beceremeyen bir çocuktu.

"O adamdan babanın haberi var mı? Ayrıca kaç yaşında o amca? Kırk falan mı?"

"Bir şeyleri abartmayı hep sevmişsindir," diye tersledim. Kıskançlıktan ne dediğini bilmiyordu.

"O bunağın yanında beni savunmadın bile! Kendimi sapık bir zorba gibi hissettim."

Boğazımı temizledim. "O sırada beni taciz etmediğini söyleyemezsin."

"Taciz mi?" diye bağırarak bana döndü. "Lan sen benim kız arkadaşımsın, ne tacizi?"

Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Gözlerinden ateşler çıkıyordu.

"Ben senin kız arkadaşın değilim bu bir, ayrıca öyle olsam bile uzak dur dediğimde uzak durmak zorundasın." Zorlama bir sakinlikle cevap vermiştim. Dişlerini birbirine bastırıp önüne döndü. Bedeni gerginlikten ötürü kaskatı kesilmişti. Neden bu kadar aşırı tepki verdiğini anlamıyordum. Kendisi her gün başka kızlarla takılırken, bana yardımcı olmaya çalışan bir adamı kafaya takmıştı. Oyuncağı elinden alınmış bir çocuk gibi davranıyordu. Gözlerimi devirdim.

"O adamı nereden tanıyorsun?"

"Of Baran!" diye patladım. "Sana ne?"

"Ne demek sana ne?"

Başımı ellerimin arasına aldım. Beni o kadar bunaltıyordu ki nefes alamıyordum. Bu arabaya binmemeliydim. Neyse ki eve az kalmıştı. Baran'a cevap vermek yerine telefonumu çıkarıp onunla uğraştım. Mesaj uygulamasına girdiğimde Kadir'in de görüldü attığını gördüm. Moralim iyice bozulurken sosyal medyaya girdim. Kafamı dağıtmam gerekiyordu.

"Cevap vermeyecek misin?" diye üsteledi. Verdiğim cevapları duymuyordu bile. "Sana diyorum Gülfem."

Israrı üzerine dişlerimi birbirine bastırdım. "Vermeyeceğim çünkü beni duymuyorsun."

Aniden frene basıp arabayı durdurduğunda öne doğru savruldum. Öfkeyle yüzüne bakarken kemeri açtım.

Arabadan fırlayıp bahçeye doğru yürüdüğümde arkamdaydı. "Bekle," diye seslendi. Cevap bile vermedim. "Gülfem bekle, konuşmamız bitmedi." Hâlâ konuşmaktan bahsediyordu. Kapıyı hırsla çaldığımda annem açtı.

"Hoş geldin, kızım. Aa Baran, seni beklemiyorduk."

Arkamı dönüp mesafeli bir sesle konuştum. "Beni eve kadar bıraktığın için teşekkür ederim, yarın görüşürüz."

"Aşk olsun, o kadar yol geldim bir kahve bile ısmarlamayacak mısın?"

Ben cevap veremeden annem araya girdi. "Çocuk haklı buraya kadar gelmiş. Gel oğlum bir kahvemizi iç."

Baran teklife balıklama atladı. İçeri girip kaşe kabanımı çıkardığımda ters bir şey söylememek için dilimi ısırdım. Konuşmak için her yolu deniyordu. Ama istediği cevapları ona vermeyecektim. Telefonumu alıp salona geçtiğimde ikisi de arkamdan geldi.

"Laleciğim iki sade kahve, bir tane de yeşil çay," diye seslendi annem. Ardından gözleri beni buldu. "Kızımın biraz sakinleşmeye ihtiyacı var gibi."

"Çok haklısın, Melek teyze. Gülfem bugün biraz gergin."

Baran pişkin pişkin konuşurken gözleri üstümdeydi. "Hatta son zamanlarda hep gergin. Tanıyamıyorum onu."

Yanağımın içini ısırıp sessiz kaldım. "Gripten sonra normaldir, tam iyileşemedi." Annemin sakin sesle durumu toparlamaya çalışmasına gözlerimi devirdim. Doğum günü gecesinde yaşananları bilseydi Baran'ı eve bile almazdı. "Aynen," diye geçiştirdim.

"Nasılsın Baran? Annenler nasıl?"

"İyiler, siz nasılsınız? Uzun zamandır görüşemedik."

Kollarımı önümde bağlayıp otururken ikisi dinlemediğim şeyler hakkında konuşuyorlardı. Telefonu alıp bakınmaya başladı. Hâlâ cevap gelmemişti. Resmen görüldü yemiştim, şaka gibi... İnsan olumsuz da olsa bir cevap yazardı. Konuşmayan adama mesaj atarsam olacağı buydu işte. Hayatımda ilk defa görüldü yemiştim. Dudaklarımı sarkıtırken telefonu koltuğa bıraktım. Kendi bilirdi, sonuçta ben onun müşterisiydim. Beni bilgilendirmek için illa ki iletişime geçmek zorunda kalacaktı. Mutsuzca ofladığımda Lale içeri geldi.

Kahveleri bıraktıktan sonra yanıma geldi. "Nasılsın Lale?"

"İyiyim, Gülfem Hanım. Annem sevdiğiniz kurabiyelerden yaptı."

Damla çikolatalı kurabiye. Gözlerim parlarken uzanıp bir tane aldım. Bunları çok seviyordum. Bu yüzden Lale'nin annesi Gülendam abla benim için sürekli yapardı. Evde mutlaka bulunurdu.

Yumuşak kurabiye ağzımın içinde dağılırken, "Çok güzel olmuş," diye mırıldandım.

"Afiyet olsun."

Bir tane daha yediğimde daha iyi hissediyordum. Annem kahvesini içtikten sonra yanımızdan ayrıldığında Baran bana döndü. "Sakinleştiysen konuşmaya devam edelim."

Yemin ederim çığlık atacaktım. Bir insan nasıl hayırdan anlamazdı? Bu kadar kalın kafalı olması sinirlerimi bozuyordu. "Ben zaten sakinim," diye tersledim.

Dirseklerini dizlerine yasladı. "O zaman cevap ver bana. O adam kimdi, neden çantan onun arabasındaydı?"

Ayağa kalktım. Aynı sorulara daha fazla maruz kalamayacaktım. "Lavaboya gitmem lazım."

Yanından ayrıldığımda onu nasıl başımdan atacağımı düşünüyordum. Ellerimi yıkayıp kısa bir an düşündüm. En iyisi hasta rolü yapmaktı. Odama geçip üstümü değiştirdikten sonra Lale'ye seslendim. Birkaç dakika içinde yanıma geldi. Yatağa girerken ona döndüm. "Lütfen yolla şu çocuğu, Lale. Hastalandığımı, ilaç aldığımı ve uyumam gerektiğine dair bir şeyler söyle."

Hafifçe güldü. "Olur, Gülfem Hanım."

Odadan çıktığında rahat bir nefes alıp yatağa gömüldüm. En azından bugünü atlatmıştım.

Annemin arabasından indiğimde kapıyı yavaşça kapattım. Bugün cumartesiydi, ders olmadığı için annemin bakımdan gelen arabasını alıp Gönül Mahallesi'ne gelmiştim. Çünkü Kadir dünkü mesajdan sonra benimle iletişime geçmemişti. Ben de bir daha yazmak ya da aramak yerine kalkıp buraya gelmiştim. Babam dün arabamla ilgili beni sıkıştırınca mecbur kalmıştım. Arabayı bilmediğim bir yere bıraktığım için kızmıştı. Bir yerde haklıydı, arabanın kendi servisi dururken bilinmedik ellere teslim etmek pek mantıklı değildi. Ben bıraktığım yerin güvenilir olduklarını söylesem de -ki bunu neye dayanarak söylediğimi bilmiyordum- bana inanmıyordu. Arabayı kendi gözleriyle görmeyene kadar da inanmayacak gibiydi.

Bu yüzden bir nevi kontrole gelmiştim.

Kapıyı kilitlediğimde üstümü düzelttim. Antrasit rengi salopet elbise ve altına daha açık tonlarda balon kol model bir kazak giymiştim. Açık bıraktığım saçlarımı düzeltip yürümeye başladım. Arabayı tamirhanenin ilerisinde park etmiştim çünkü bir türlü park yeri bulamamıştım. Hem yürümek iyi gelirdi, sakinleşirdim.

"Gülfem?"

Şeyma'nın sesini duyunca başımı arkaya çevirdim. Yüzündeki gülümsemeyle bana doğru geliyordu. Ben de ona gülümsedim. Üşüyen ellerimi üstümdeki kaşenin ceplerine yerleştirip ona doğru yürüdüm.

"Arabanı almaya mı geldin?"

"Yok, nasıl olduğuna bakmaya geldim." Soğuktan yanakları kızarmıştı ve sürekli esen rüzgâr, sarı saçlarını yüzüne savuruyordu. Yan yana yürümeye başladık.

"Nasılsın, Şeyma? Okul nasıl gidiyor?"

Yüzü anında asıldı. "Hiç okul deme bana," diye sızlandı. "Yazılı haftası geliyor." Sözleri üzerine hafifçe güldüm. Lise zamanlarımın üstünden çok geçmemiş olsa da özlemiştim. Yazılı haftasının telaşı bile tatlıydı, bunu üniversite bitmeye yakın daha iyi anlıyordum.

"Çalışmaya başlamadın mı?"

Sıkıntıyla ofladı. "Başladım da matematiği yapamıyorum. Ya sözelciyim ben, matematikten ne anlarım!"

Bende de durumlar tam tersiydi. Biraz matematik ve dil bilgisi yapabiliyordum ama sözel derslerde, özellikle tarihte çok kötüydüm.

"Of, muhtemelen dersten kalacağım ve annem beni çiğ çiğ yiyecek."

"Özel ders falan alsan?"

Başını iki yana doğru salladı. "Çok pahalı, şu an ona bütçe ayıramayız. Neyse, halletmeye çalışacağım bir şekilde. Olmazsa da kalacağım dersten."

"Sınavın ne zaman?"

Onun için ne yapabileceğimi düşünüyordum. "İki hafta sonra olması lazım. Ee, sen nasılsın?"

"İyi," desem de düşünceli olduğun için sesim dalgındı. Aslında önümüzdeki iki hafta Şeyma'yı çalıştırabilirdim. Ona doğru döndüm. "İstersen sana yardımcı olabilirim."

"Nasıl?"

Yürümeyi bırakmıştık. "Sınava kadar sana ders çalıştırabilirim, en azından dersten geçeceğin kadar bir şeyler yapmanı sağlarız."

İnanmayan gözleriyle yüzüme baktı. "Gerçekten mi?" diye sordu.

Bir yandan programı düşünürken bir yandan da başımı aşağı doğru eğdim. Bu ara boştum, o yüzden ona yardımcı olabilirdim. Birkaç saatle bir şey kaybetmezdim. Hem onun sayesinde o gece daha kötü bir duruma düşmekten kurtulmuştum. Sonuçta o ve Vedat sayesinde Kadir Varol'un tamirhanesini bulmuştum. Saçımı kulağımın arkasına itelerken, "Evet, eğer sen de istersen bu iki hafta boyunca dersler konusunda yardımcı olabilirim," dedim.

Şeyma'nın gözlerindeki heves içimi ısıtmıştı. "Aslında çok isterim ama sana zor olmaz mı?" Çekingen bir şekilde sorduğu soru üzerine gülümsedim.

"Hayır sorun olmaz, dediğim gibi eğer istersen çalışabiliriz."

Uzanıp heyecanla kolumu tuttu. "Aslında sana zahmet vermeyi hiç istemezdim fakat bu dersten kalırsam annem beni mahveder. Biraz sert bir kadın ve lafını da esirgemiyor..." deyip sustu.

Annesinden çekindiği belli oluyordu. "Tamam o zaman en yakın zamanda başlayalım. Ben bugün tamirhaneye uğrayacağım sonrasında seninle bir yerlere gidip çalışabiliriz."

Şeyma geri çekildi. "Tamam, ben gidip eşyalarımı alayım sonra Kadir abinin oraya gelirim." Şeyma hevesli adımlarla yanımdan ayrıldığında gülümseyerek arkasından bakmaya devam ediyordum. Sadece ders çalıştıracaktım, böyle basit bir şeye bu kadar sevinmesi garip hissettirmiş ve mutlu olmamı sağlamıştı. Hoş, lise konularını pek hatırlamıyordum ama yapabilirdim. Hem dediğine göre matematiği gerçekten kötüydü. İlla ki yardımım olurdu. İç çekerek tamirhaneye yürüdüğümde kapının açık olduğunu gördüm. Kalbimdeki ritim bozukluğunu görmezden gelerek adımlarımı hızlandırdım. Açıkçası Kadir'in bana neden cevap vermediğini ya da geri dönmediğini anlamıyordum. Başta işinin olduğunu düşünmüştüm fakat sonrasında hiç mi müsait olamamıştı? Alt tarafı evet ya da hayır diyecekti. Bunu bile benden esirgemesi sinir bozucuydu. Üstelik ben onun müşterisiydim, ona arabamla ilgili bir soru sormuştum. Beni görmezden gelmesine içten içe öfkelensem de bunu bastırıp resmî bir ifadeyle tamirhanenin içine girdim. O sırada

yirmilerinde genç bir adamla karşılaştım. Üstünde mavi yağ lekeleri olan bir tulum vardı.

"Merhaba, kime bakmıştınız?" Uzun boylu esmer bir adamdı, yüzündeki kirli sakalları ona yaşından büyük bir hava katsa da genç olduğu belliydi. Bakışları hızlıca üstümde gezindi. Muhtemelen burada ne işimin olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Kadir'e bakmıştım, arabam buradaydı," dediğimde genç adam cevap veremeden ofisin kapısı açıldı ve Kadir dışarı çıktı. Uzun boyuyla karşımda dikildiğinde tepkisiz durmaya devam etsem de kalbimdeki ritim bozukluğu had safhaya ulaşmıştı. Aniden görmenin verdiği heyecandan ötürü böyle saçma bir tepki veriyor olmalıydım. Bunu görmezden gelmeye çalışarak yutkundum. Fakat mavi gözleri o kadar dikkatli bakıyordu ki gerilmemek elimde değildi. Ve bakışları önceye göre daha soğuk ve mesafeliydi. Buna bir anlam veremeyerek, "Merhaba," dedim. Sesim neden çekingen çıkmıştı?

Kadir başıyla selam verdi.

"Şu güzel kız mı araban?"

Arabamı gösterdiğinde başımla onayladım. "Evet."

"Biraz hor kullanılmış," dedi. Arabama güzel baktığımı düşünürdüm.

"Öyle mi?" Sesim üzgün çıkmıştı.

Başıyla onayladığında cebinden çıkardığı bezle ellerini sildi. "Merak etme, ustam kendi elleriyle ilgileniyor. İlk günkü gibi yapar."

Kadir'e yan gözlerle baktım. Arabama iyi bakıyordu anlaşılan. Yine beni yanıltmamıştı.

"Bundan şüphem yok," dediğimde adama döndüm.

"Doğru yere geldin, abla."

Yine mi abla muhabbeti? "Yalnız yirmi bir yaşındayım ben." Bunlar yüzünden yaş kompleksi başlayacaktı bende. Sarışınım diye büyük mü gösteriyordum acaba?

"Ağız alışkanlığı kusura bakma."

"Anladım," diye geçiştirdim.

Kadir çırağına döndü. "Sen yemeğe git, Tahir. Buradayım ben."

Demek sürekli adını duyduğum Tahir bu adamdı. Şeyma'nın abisiydi ama hiç benzemiyorlardı.

"Tamam, abi. Gelirim bir saate."

Ardından bana döndü. "Tanıştığıma memnun oldum."

"Ben de Tahir."

Tahir gittiğinde ikimiz kalmıştık. Meraklı gözlerim etrafta gezinmeye başladı. Pek bir değişiklik yoktu. Arabam hâlâ aynı yerde duruyordu. Ona doğru döndüm.

"Nasılsın?" diye sordum öncelikle.

"İyiyim." Benim nasıl olduğumu sormadan arkasını dönüp arabaya doğru ilerledi.

"Ben de daha iyiyim, iyileştim nihayet." Sormamıştı ama söylemek istemiştim.

"İyi," dedi sadece. Birkaç gün içinde medeni insan olma kurallarını da unutmuş gibi duruyordu. Kaşlarım çatıldığında ona doğru yürüdüm. "Buradayım ve yağmur yağmıyor. Şaşırtıcı, değil mi?"

Gülümseyerek sorduğum sorunun ortamı yumuşatmasını bekledim ama fena halde yanılmıştım. Değil gülümsemek suratında mimik oynamamıştı. Yüzümü astım. Ne nemrut suratlı bir adamdı bu böyle?

Hayır, sorun neydi anlamıyordum. Kişisel algılamamaya çalışmıştım ama elimde değildi.

"Mart bitmek üzere, ondan sanırım." Cevap gelmemesine rağmen konuşmaya devam etmemem gerekiyordu.

"Birkaç gün şehir dışında olduğum için arabanla ilgilenemedim."

Direkt söylediği sözler üzerine kaşlarım havalandı. "Öyle mi?" Demek bu yüzden benimle iletişime geçmemişti. İyi de bunu mesajla da söyleyebilirdi.

Sırtımı arabama yasladım. Kadir arkası dönük bir şekilde duvara monteli dolaba yürüdü. Sanırım tamirhaneye geni gelmişti. Çünkü üstünde geniş bedenine tam oturan takım elbisesi vardı. Kadir dolaptan bir şeyler ararken cevap verdim. "Dediğim gibi acelesi yok."

Başını bana doğru çevirdi. "Sürekli sorduğun için söylemek istedim."

"Sadece bilgilendirilmediğim için merak ettim," deyip ona doğru yürüdüm. Gözlerim malzemelerin üstünde gezindi. Birçoğunu ilk defa görmüştüm. Bir tane demir çubuğu elime aldım. Ne olduğunu anlamayınca yerine bıraktım. Eşyalarına zarar vermekten çekindiğim için başka bir şeyi ellemedim. Bakmaya devam ederken kulağımdaki küpelerden biri yere düştü. Sevdiğim bir küpe olduğu için eğildim. Yere

baktığımda dolabın altına yuvarlandığını gördüm. Çömeldim ve elimi uzattım. O sırada keskin bir şey parmağıma battı. "Ay!"

Hızla geri çektiğimde parmağımın kanadığını gördüm.

"İyi misin?"

Kadir aniden önümde diz çöktüğünde acıdan kısılmış gözlerim onu buldu. "İyiyim," desem de parmağıma bakmamaya çalışıyordum. Kan görmeyi pek sevmezdim çünkü baktığımda içim çekilir, midem bulanmaya başlardı. Keskin sızı yüzünden bir an etraf kararınca nefes almaya çalıştım. O sırada Kadir uzanıp elimi tuttuğunda şaşkınlıktan nefesim kesildi. Hareket etmeden öylece durmaya başladı. Sanki kalbim yerinden oynamış gibiydi. Şaşkınca gözlerim onu bulduğunda çattığı kaşlarıyla kesilen parmağıma bakıyordu.

Biraz yakınlaştırdığında, "Cam kesiği," dedi. Ardından gözleri beni buldu. İkimiz de dizlerimizin üstündeydik. Küçük elim büyük avuçlarının arasındaydı. Dizi neredeyse dizime değmek üzereydi ve gözleri o kadar yakınımda duruyordu ki parmağımdaki kesiğin acısını bile unutmuştum. Zaman bir yerlerde benim için donup kaldı. Sanki biri kalbimin orta yerine esaslı bir tekme indirmiş gibiydi. Tekmenin kuvveti yüzünden nefes almayı unutmuştum.

Kalbim öyle hızlı bir şiddette atıyordu ki göğüs kafesimi kırıp dışarı çıkmasından korktum. Ve onu sadece birkaç gündür tanıyordum. Anlam veremediğim garip bir karıncalanma hissi parmaklarımdan başlayıp tüm bedenime yayıldığında hareketsizce durdum. Yüzünü izlemek dışında bir şey yapamıyordum. "Tetanosa gerek yok," gibi bir şey söylediğinde nefes almayı akıl edebildim.

Yakınımda olan kokusu belirgindi. Gözlerini küçük kesikten çekip yüzüme baktı. Bir an ne yapacağımı bilemedim. Sanki gözlerime bakınca her şeyi görecekti. Yaşadığım ikilemleri, heyecanı, kafa karışıklığını... Bunun imkânsız olacağını biliyordum ama elimde değildi. Bu kadar dikkatli bakan biri her şeyi görür gibiydi. Boğazını temizlediğinde doğruldu. Elimi bırakmadığının farkında olup olmadığını merak ettim.

Ayağa kalktığımda, "Çok mu derin?" diye sordum. Sesim biraz çatallanmıştı.

Sadece, "Değil," dedi. Boştaki eliyle ceketinin cebinden bir mendil çıkarıp yaraya bastırdı. Acıyla irkildiğimde gözlerim sulandı. Canım

biraz tatlıydı benim, ufacık bir kesiğe bile gelemiyordum. Dişlerimi birbirine bastırdığımda gözlerim etrafta gezindi. "Yara bandı var mıydı burada?" Daha çok kendi kendine konuşmuştu.

"Bende var," dedim. "Çantamda."

Çantam kolumda asılıydı. Havaya kaldırdığımda, "Tutar mısın?" diye sordum. Kadir boştaki eliyle tuttuğunda bir adım daha yaklaştım. Göğsüyle aynı hizadaydım ve bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Tenimdeki karıncalanma artarken kalbim sanki boğazımda atıyordu. Görmezden gelerek elimi çantamın içine daldırdım. Pembe kutuyu çıkardığımda havaya kaldırdım.

"Buldum."

Sesim titrek mi çıkmıştı? Kadir elimi bıraktı ve kutuyu aldı. Kaşları iyice çatıldığında pembe kutuya dik dik baktı. İçinden beyaz kalpli pembe yara bandını çıkardığında, "Bu mu yara bandı?" diye sordu.

Büyük ellerindeki pembe kutu biraz komik duruyordu. "Evet hem de en sevdiğim yara bandı." Savunmaya geçtiğimin farkında değildim.

Kadir derin bir nefes aldı ve ciddi bir şekilde konuştu. "Oyuncak gibi duruyor, işe yarar mı?"

Diğer yara bantlarıyla aynı görevi görüyordu. Sadece rengi ve deseni farklıydı. "Hıhı, hatta daha hızlı iyileştirme özelliği var."

Dudaklarını birbirine bastırdı. Hafifçe güldüğünde başını yana doğru çevirip, "Hasbinallah," diye söylendi.

Gülmemek için yanaklarımı çiğnedim. Boğazını temizleyip yara bandının bir tarafını açtı ve elimi tuttu. Teması hissedince kalbime bir tekme daha yedim. Bu darbe biraz daha ağırdı. Kadir elimi yukarı kaldırıp diğer eliyle bandı parmağıma yapıştırdı.

"Oldu."

Başımı geriye atıp yüzüne baktım. Elimde bant değil de iguana varmış gibi bakıyordu. Bu bakışları biraz komikti.

"Teşekkür ederim."

Elimi bırakıp bir adım geri çekildi. Üstüme düşen gölgesi çekildiğinde göğsüme garip bir boşluk yayıldı. Görmezden gelerek parmağımı inceledim. Toz pembe ojelerimle uyumlu olan yara bandım tatlı duruyordu. Kesikleri bununla gizlemeyi seviyordum. Acaba *Hello Kity*

desenli yara bandımı görse nasıl tepki verirdi? Düşüncesi bile kahkahalara boğulmam için yeterliydi. Boğazımı temizleyip bu isteğimi bastırdım.

"Yerde bir şey vardı, küpemi alacakken elimi kesti."

"Tahir gelince temizletirim."

Arkasından yürürken, "Çok mu önemli işlerin vardı?" diye sordum. Başını çevirip yan gözlerle yüzüme baktı. İmalı bakışlarını görmezden gelerek devam ettim. "Telefona doğru düzgün bakamayacak kadar mı önemliydi?"

"Evet," diyerek kestirip attı. Neden cevap vermediğini öğrenmek istiyordum.

"Ondan mı bir cevap bile veremedin?"

Aniden yürümeyi kesti. Sırtına çarpmamak için kendimi son anda durdurdum. Aramızda bir adımdan az vardı. Göğsüme diktiğim gözlerimi yavaşça yüzüne doğru çıkardım.

"Neyin peşindesin?"

Şaşkınca gözlerimi kırpıştırdım. "Ben mi?"

Başını yana doğru yatırdı. Yine aynı azarlayan bakışlar... Dudaklarımı büktüm. "Bir şeyin peşinde değilim, sadece-"

"Sadece," diyerek üsteledi. Az önce elimle ilgilenen adam kaybolmuştu sanki. Yine sert ve mesafeli halini almıştı. Kıpırdamamak için kendimi zor tutarken iç çektim.

"Mesajıma kısa da olsa bir cevap verebilirdin. Sonuçta müşteriyim. Görüldü atman kaba bir davranıştı." Bana doğru bir adım attığında anında geriye doğru kaçtım. Kocaman bir adam üstüme gelirken kaçmaktan daha mantıklı bir şey aklıma gelmemişti. Gerildiğim için konuşmaya devam ettim. "Hem ben de buraya kadar gelmek zorunda kalmazdım," diye kekeledim.

"Sahi neden sürekli buradasın?"

Gözlerimin içine baka baka doğrudan sorduğu soru üzerine dudaklarım aralandı. Olduğundan daha iri ve korkutucu durduğunu söylemiş miydim? Özellikle kaşlarını çattığı zaman...

"Ben-" dediğimde araya girdi.

"Sevgilin olmasa," deyip duraksadığında gözlerim kocaman açıldı. "Buraya gelmek için bahaneler uydurduğunu düşüneceğim."

KADİR

Asfaltlı yollardan hızla ilerleyen arabalar peş peşe dizildi. Kulakçı'nın sürdüğü araba ikinci arabaydı ve arka koltuğunda siyah takım elbisesiyle oturan adam, Kadir Agâh Varol'du. İadeiziyaret günü gelmişti. Arabadan indiğinde diğer iki arabanın kapısı açıldı. Biri önde diğeri arkadaydı. Onları neyin karşılayacağını bilmediği için toplu gelmeye karar vermişti. Arabalardan çıkan adamlar hayalet gibi Maçkalı Agâh'ı takip ederlerdi. Ama bugün işler değişmişti, hesaplaşma vaktiydi. Bu yüzden hayaletler görünür olmuştu. Toplanacakları mekânın içine girdiğinde onun gelmesini bekleyen adamlardan çıt çıkmıyordu. Kadir Agâh'ın gözleri sırayla hepsinin üstünde gezindi. Karşısında tam üç adam vardı. İlyas Karlı ve büyük oğlu Yusuf Karlı yan yana oturmuştu. Aylardır görmediği adamlara bakan gözlerinin içinde yanan öfke kıvılcımı belirgindi. Maçkalı onu bu gece gizleme gereği duymuyordu. Küçük bir kız çocuğunu tehdit edecek kadar alçalan bu adamların korkmasını istiyordu. Gidişini fırsat bilerek atağa geçmelerinin hesabını vereceklerdi.

"Selamünaleyküm," dedi buz gibi bir sesle. Gözü Araklıların büyük oğlu Yusuf'a kilitlendi. Yeğenini tehdit eden namussuz oydu. Dik duruşunun ardından köpek yavrusu gibi titrediğini tek bakışıyla anlamıştı Kadir Agâh.

"Aleykümselam. Hoş geldin, Agâh Varol."

Bakışlarını Lütfü Karagöz'e çevirdi ve başıyla selamdı. Bu adamla herhangi bir husumeti olmamıştı. Arabulucu olmak için geldiğini anlamak zor değildi.

Açık açık, "Pek hoş bulmadım," deyip sandalyeye oturdu. Sadece birkaç aydır yoktu. Delici bakışları, bu kadar kısa sürede nasıl yüz bulduğunu anlamadığı Araklı'ya döndü. Karanlık bir sesle, "Tek soru soracağım sana," dedi. Ses tonu yüksek değildi ama bağırsa bu kadar etki etmezdi. Yusuf Karlı'nın teni solsa da dik durmaya devam etti.

Maçkalı, masaya eğildiğinde Yusuf'un yanındaki adamı tetikte bekliyordu. Kulakçı duruşunu dikleştirdi. Ne olur ne olmaz diye eli belindeydi. Çünkü Maçkalı Agâh'ın kirli işlerini bizzat o yapardı. Abi dediği adamın katil olmasını istemezdi.

Dişlerinin arasından konuştu. "Yürek mi yedin, Araklı?"

Yusuf Karlı, bir yetmiş boylarında zayıf çelimsiz bir adamdı. Bu yüzden *Çakal* diye bilinirdi. Görünüşü ve aklı bir çakalınki gibi çalışır düşmanına sinsice yaklaşırdı.

"Yanlış anladın, Maçkalı."

"Sorumun cevabı bu değil."

Adamın beyaz yüzü kızarıp bozardı. Küçük gözleri etrafta gezindi. Birinden yardım bekler gibiydi. Ama masadakilerin olaya müdahale etmeye niyeti yoktu. Kimse Maçkalı Agâh'ın öfkesine maruz kalmak istemezdi.

"Oğlun dilini yuttu herhalde," deyip yanında oturan babasına döndü. "Yürek mi yediniz lan?" Elini şiddetle masaya vurdu. "Benim yeğenimi tehdit ederken..."

Sertçe yutkundu. Boynundaki damarlar kabardığı için iyice belirginleşmişti. Kararan yüz ifadesiyle, "Cevap ver," diye hiddetle konuştu.

Adam belirgin bir şekilde yutkundu. "Yok, yanlış anlaşılma olmuş."

Yaşlı bir adamdı İlyas Karlı. Yardım almadan ayakta bile duramazdı. Elindeki bastonunu sıkıca tuttu. "Bir yanlış yapmış, cahillik etmiş."

Bu sözler Çakal Yusuf'un zoruna gittiği için dikleşti. Maçkalı gözlerini ona dikti. İtiraz etmesini bekledi. Tek bir sözüyle belindeki silah ateşlenecekti. Kulakçı'ya da bırakmayacaktı bu defa. Alnının çatından vuracaktı bu herifi. Ölmeyi göze alarak yeğenini tehdit etmişti.

"Öyle mi olmuş, Araklı?" diye üsteledi. Niyeti adamı kışkırtmaktı. Fakat Yusuf tek lafıyla başına gelecekleri biliyordu. Çünkü Maçkalı Agâh'ın ince noktasıydı ailesi. Zamanında koskoca mafya liderinin evine girip, sırf ablasını dövmüş diye tek kurşunla vurmuştu. O zamandan beri herkes ondan çekinirdi. Dedesi Deli Kadir'in gölgesi Maçkalı Agâh'ın da üstüne düşmüştü.

"Öyle oldu."

"Başka diyeceğin yok mu?"

Boğazını temizledi. "Yanlış yaptım, affet."

Maçkalı sırtını koltuğa yasladı. "Yaptığın eşekliği kabul ediyorsun yani."

Doğrudan söylediği sözler üzerine Yusuf'un gözleri irileşti. Rengi iyice kızardı, ağzının içinde bir şeyler geveledi. Babası araya girip, "Öyle yaptı," dedi. Yanlarında oturan Lütfü bıyık altından güldü. Özlemişti Maçkalı'yı. Oysa Maçkalı ne bu ortamı ne de Maçkalı Agâh olmayı

özlemişti. Ayrıca öfkesi hâlâ tazeydi. Çünkü karşısındaki adam ona sözünü çiğnetmişti. Yaklaşık beş ay önce öldürdüğü Maçkalı Agâh'ı tekrar ortaya çıkarmışlardı. Kadir Agâh Varol, bu durumdan hoşnut değildi. Yusuf ayağa kalkıp lavaboya gittiğinde Kulakçı da arkasından ilerledi.

Az sonra neler yaşanacağını az çok bilen Kadir Agâh, iç çektiğinde Lütfü Karagöz ona döndü.

"Geri mi döndün, Maçkalı?"

"Sadece ziyaret. Hatırlatmak için."

Gözleri İlyas'ın üstündeydi. Bu sözler bizzat ona ve ailesine söylenmişti. Lavabodan bir feryat yükseldiğinde oradaki işleri bitmişti. Yavaşça ayağa kalkıp, "Bir daha tekrarlanmasın bu ziyaret. Hadi eyvallah," deyip mekândan çıktığında Kulakçı arkasından geldi.

Yavan bir sesle, "Hayırdır, Kulakçı?" diye sordu. Kulakçı elini kulağına yerleştirip kaşıdı.

"Kulağına selamını fısıldadım sadece abi."

Kulakçının selamı meşhurdu. Fısıltısı ise cebinden çıkarmadığı çakısıydı. İlyas artık kulaksız olarak yaşayacaktı. Arabaya bindiğinde telefonunu çıkardı ve Gülfem'den gelen mesajı tekrar okudu. Bir saat önce gelmişti bu mesaj.

Merhaba, umarım rahatsız etmiyorumdur.

Arabamla ilgili bir gelişme var mı?

Yanında da tatlı bir gülen yüz yollamıştı. Fakat Kadir mesaj olayını sevmezdi. Bu yüzden aramak için işinin bitmesini beklemişti. Numarasına tıklayıp aradı. Şehir dışında olduğu için arabanın teslim süresinin uzayacağını söyleyecekti. Üçüncü çalışta telefon açıldı.

"Alo?"

Duyduğu erkek sesi üzerine kaşları çatıldı. "Kimsiniz?" diye sordu.

"Baran Kayalar, telefon sahibinin sevgilisi oluyorum, siz?"

Demek o gün tanıştıkları genç adam sevgilisiydi. Dudaklarını birbirine bastırdığında telefonu kapattı. Aradığı kişiye ulaşamadığı için laf anlatmakla uğraşmayacaktı.

"Bir şey mi oldu, abi?"

"Yok," deyip kestirip atsa da göğsünde bir huzursuzluk vardı. Adam ona güven vermemişti. Ayrıca o günkü tutumunu da hiç sevmemişti. Böyle bir adamla sevgili olurken ne düşünüyordu?

"Kulakçı," dediğinde sesi öfkeli çıkmıştı. Nedenini içten içe biliyordu. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

Kulakçı bu ses tonunu iyi biliyordu. Anında dikleşti ve abisini neyin öfkelendirdiğini merak ederek, "Buyur, abi?" dedi.

Sakinleşmek için tespihi eline aldı Maçkalı. Sakince çekerken, "Baran Kayalar," deyip durdu. "Araştır bakalım kimdir, necidir?" Bunu neden söylediğini bilmiyordu ama merak etmişti. *O adamdan hazzetmediğim için,* diye düşündü.

Araştırmanın başka nedeni yoktu.

Sevgilisi vardı. Ama buna rağmen sürekli tamirhanesine gelip art arda sorular soruyordu. Kadir görmezden gelip aralarındaki mesafeyi belirginleştirdikçe kız bunu umursamıyor gibi inadına üstüne geliyordu. Yeni bir soru sorduğunda içinden -sayısını unutmuştu- tekrar *ya sabır* çekti. Yeni nesil gençleri böyle miydi? Hayatlarında başka bir adamın olması durdurmuyor muydu onları?

"Telefona doğru düzgün bakamayacak kadar mı önemliydi?"

Neyin peşindeydi bu kız? Kadir omuzlarından tutup onu sarsmak istiyordu. *Olmayan sabrımı daha fazla taşırma,* dememek için kendini zor tutuyordu. Hayatındaki adamı araştırmış ve tahminlerinde haklı çıktığını bu sabah öğrenmişti. Baran Kayalar, her gece âlem yapan ve farklı kızlarla sevgilisini aldatmaktan çekinmeyen, yüreği beş para etmez adamın tekiydi.

Buna rağmen Gülfem onunla sevgiliydi. Kadir'e laf düşmezdi.

"Evet."

Yanılıyordu. Kadir ona cevap vermek için bilhassa aramıştı. Ama anlaşılan yalancı sevgilisi bu ayrıntıyı ondan gizlemişti. Dişlerini birbirine bastırdı. Sevgilisi olan bir kızın elini yardım için bile olsa tutmamalıydı. Ayrıca yavşak sevgilisi onu neden buraya tek gönderiyordu?

"Ondan mı bir cevap bile veremedin?"

Gülfem ateşle oynuyordu. Karşısındaki adamın kim olduğunu bilmeden masum bakan gözleriyle ateşe doğru yürüyordu. Yanacağını hiç mi göremiyordu? Ufak bir kesikten korkan ve bayılacak gibi olan bir kızdı o. Ateş onun neyineydi? Hem de onu küle çevirdiğinde bile

durmayacak bir ateş... Niye görmüyordu bunu? Neydi gözünü bu kadar kör eden? Kadir yürümeyi bırakırken aynı zamanda öfkesini bastırmayı da bırakmıştı. Bu yüzden ona doğru döndüğünde, "Neyin peşindesin?" diye gürledi.

Kızın su yeşili çekik gözleri şaşkınca bakıyordu. Böyle bir tepki beklemediği belliydi.

"Ben mi?"

Kadir dişlerini birbirine bastırdı. Sabrının son demlerini yaşadığından her an patlayabilirdi. Ayrıca kızın yakınında olan ince bedeni ve çiçeksi kokusu öfkesini artıran ayrıntılardı. Çünkü atkısına sinen kokusunu teninden solumak aklını karıştırıyordu ve Kadir Agâh Varol, belirsizliği sevmezdi.

"Bir şeyin peşinde değilim, sadece-"

"Sadece," diyerek üsteledi.

"Mesajıma kısa da olsa bir cevap verebilirdin. Sonuçta müşteriyim. Görüldü atman kaba bir davranıştı."

Uzun bacaklarıyla bir adım attı. Gülfem akıllılık ederek bir adım geri çekildi. "Ben de buraya kadar gelmek zorunda kalmazdım."

"Sahi neden sürekli buradasın?"

Kadir gözlerini o masum gözlere dikti ve kendini tutmayı bıraktı. Onu bu raddeye Gülfem getirmişti. Çocukça tavırları ve masumluğu, Kadir'i tetikliyordu.

"Ben-"

"Sevgilin olmasa," deyip durdu. Kızın olayı iyice anlamasını bekledi. "Buraya gelmek için bahaneler uydurduğunu düşüneceğim."

5. BÖLÜM

ÖLÜ FALEZ

Furkan Halıcı - Gözlerin İstanbul

Fırtınalı zamanlarda bile dalgaların erişemediği falezler* vardı. Kadir'in gözlerine bakınca o falezin yamacına savruldum. Çünkü lacivert gözleri, ölü falezler gibiydi.

"Eyvallah, abi."

Tahir'in dışarıdan gelen sesini duyduğumuzda önce gözlerini çekti üstümden. Ardından bir adım geriye doğru gitti ve kişisel alanımdan çekildi. Hissettiğim boşluk üzerine kaşlarım çatıldı. Ne diyeceğimi bilemeden bakmaya devam ediyordum. Oysa gözlerine baka baka *sevgilim yok,* demeliydim. *Buraya gelmek için bahaneler uydurmuyor, sadece arabam için geliyorum,* diye eklemem de gerekiyordu. Fakat o kadar şaşırmıştım ki... nutkum tutulmuştu. Hem çok yakınımdaydı. Benden uzaklaştıkça aklım yavaş yavaş yerine gelmeye başladığı için konuşmayı akıl edebildim.

"Yanlış anlaşılma olmuş sanırım," diye geveledim.

Kalbim neden sakinleşmiyordu?

Arkasını dönmüş yürüyordu. Peşinden gitmemem gerekiyordu ama gittim. "Bunu nereden çıkardığını sorabilir miyim?" Onunla daha önce bu kadar sert bir tonda konuşmamıştım.

Sessiz kaldığında dudaklarım aralandı. Yaptığı imalardan sonra susamazdı.

"Öncelikle," dedim dişlerimin arasından. "Ben buraya gelmek için bahaneler uydurmuyorum." Başını bana doğru çevirdi. Poker suratıyla yüzüme bakıyordu. Boynundaki damarın kabardığını gördüm. Demek o kadar da sakin değildi. "Ayrıca sevgilim falan yok."

*Kayaların aşınması ile oluşan yüksek eğimli kıyı.

Bu nereden çıkmıştı ki? Aklıma o akşam geldi. Acaba Baran'ı... "O gün gördüğün adam-"

"Beni ilgilendirmez," diyerek sözümü kesti. "Özel hayatın özel kalmaya devam etsin, lütfen."

Derin bir nefes alıp biraz bekledim. "Bu imalardan sonra mı?" diye sorduğumda daha sakindim. Cevap vermeyince devam ettim. "Her yan yana gördüğün kadın ve erkek, sevgili değildir. Tıpkı Baran'ın benim sevgilim olmadığı gibi."

Kısaca, "Anladım," dedi. Konuşmaya devam etmesini bekledim ama boşunaydı. Yüzündeki ifadeyi çözememek sinirlerimi bozuyordu. Tuttuğum nefesi yavaşça verdim. Sanırım burada işim kalmamıştı.

Çenemi havaya kaldırdım. "Peki, Kadir Bey." Tekrar resmiyeti araya koyarak devam ettim. "Sadece arabam için gelmiştim. Olayı farklı yerlere çekmeye gerek yok."

Başını aşağı doğru eğdi. "Eyvallah."

Bir insan nasıl bu kadar tepkisiz olabilirdi? İlk defa böyle birini tanımıştım ve hoşlandığımdan artık emin değildim. İnsanlar konuşarak iletişim kurardı ama bu adamda tık yoktu.

Tek kelime etmeden sırtımı döndüm ve yürümeye başladım. Daha fazla kendimi açıklamayacaktım. Hem Baran'ı sevgilim sanmışsa da ne olmuştu? Niye ona açıklama yapmak istiyordum ki? İstediği gibi yanlış anlayabilirdi. Alayla homurdanıp tamirhaneden çıktım. Hiçbir şeyi de bahane edip gelmiyordum. Her gelişimin bir nedeni vardı. Asıl o, bunları görmezden gelip olayı çarpıtıyordu.

"Bir daha bu mahalleye adım atana da Gülfem Leyla Gökalp demesinler."

Annem hep *büyük lokma ye büyük laf etme,* derdi. Yolun karşısında Şeyma'yı görünce ne kadar haklı olduğunu bir kez daha anladım. Ay benim neyime boyumdan büyük laflar etmek ya? Dakikası dolmadan yemiştim. Daha yarım saat önce kıza söz vermiştim, iki hafta boyunca ders çalışacaktık. Mecbur bir süre daha buraya gelip gidecektim. Neyse, zaten Leyla adımı kimse bilmiyordu. Bu yüzden kimse Gülfem Leyla da demiyordu bana. Kendimi teselli ederek ufak bir nefes aldım. Aman koskocaman mahalleydi, sürekli onu görecek değildim ya. Bir daha ne yoluna çıkardım ne de yüzüne bakardım. Yürümeyi kesip gökyüzüne baktım. Ben yine neden büyük konuşuyordum ki?

"Ancak gelebildim, çok bekletmedim inşallah."

Yanıma gelen Şeyma'ya gülümsemeye çalıştım. "Yok, benim işim de yeni bitmişti." Yan yana yürümeye başladık. "Nerede çalışalım?" Rüzgâr estiği için saçlarım yüzüme savruluyordu. Geriye doğru iteledim.

"Şu ileride bir kafe var, oraya gidelim."

"Tamirhaneye yakın değil mi orası?"

Başıyla onayladı. "Dönüşte abime uğrarım."

Tamirhanenin yakınında olmak istemesem de ses etmedim. İki saat çalışıp giderdik nasılsa. Kafeye girdiğimizde sıcak hava yüzüme çarptı. Kaskatı kesilen bedenimle beraber boş bir masaya geçtim. Şeyma yanıma gelince kitaplarını çıkardı. Gözlerim etrafta gezindi. Sakin bir kafeydi, arka planda yavaş bir şarkı çalışıyordu.

"Hoş geldiniz. Ne alırdınız?"

Garsona döndüm. "Ben papatya çayı alayım." Şu an sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Şeyma da kahve istedikten sonra kitabı açtı. Gösterdiği konulara göz atmaya başladım. Birkaç tanesini iyi biliyordum. "Başlayalım bakalım."

İki saat olarak planladığımız ders yaklaşık üç saat sürdü. Yorgunca esnediğimde her yanım tutulmuştu. "Bugünlük bu kadar yeter."

Şeyma rahat bir nefes aldı. "Ay sonunda. Öldüm ya, beynim patlayacak gibi." Sessizce güldüm. Ben de sözel ders çalışırken böyle oluyordum. "Bünyeme ters bu kadar matematik çalışmak."

Saçımı kulağımın arkasına ittelediğimde küpem aklıma geldi. Küpeyi alacağım diye parmağımı kesmiştim ama küpeyi orada unutmuştum. Bu aralar çok dalgındım.

Şakaklarına masaj yaptı. "Yan etkileri geliyor hissediyorum."

"Alışırsın alışırsın." Sonrasında ısrarlarını görmezden gelerek hesabı ödeyip ayaklandım. "Yarına kadar gösterdiğim soruların hepsini çöz. Yapamadığın olursa mesaj atarsın."

Üstümüzü giyip kitapları topladıktan sonra kafeden çıktık. Akşam olduğu için hava buz gibiydi. Titreyerek üstümdeki kaşeye sarıldım.

"Başta umudum yoktu ama sanki anlamaya başladım. Bence sınava kadar bir şeyler yapabilirim."

"Bence de. O kadar da kötü değildin." Aslında bir şeyler yapabiliyordu ama altyapısı sağlam değildi. Bir de kendine güvenmiyordu. "Çok soru çözmen lazım."

"Söz, eve gidince üç dört saat daha çalışacağım."

Arabamın yanına gelince durduk. "Seni eve bırakayım mı?"

Kolundaki saate baktı. "Yok, abim çıkar şimdi." Başını tamirhaneye çevirdi. "Bak çıkıyorlar hatta."

İstemeye istemeye o tarafa baktım. Kadir ve Tahir yan yana duruyordu. Kadir, ondan birkaç santim daha uzun ve kalıplıydı. Elindeki sigarayı dudaklarına yaslayıp derin bir nefes aldı. Önüme düşen saçları geriye atarken başını kaldırdı ve göz göze geldik. Anında gözlerimi kaçırdım.

"Ben gideyim o zaman. Yarın görüşürüz, Şeyma."

Minnetle gülümsüyordu. "Sana ne kadar teşekkür etsem az."

Uzanıp bana sarıldığında kollarımı etrafına sardım. Çocuksu neşesi bulaşıcıydı. "Yazılını geçmeye bak sen."

"Umarım."

Geri çekildim ve arabanın kapısını açtım. Şeyma, Tahir'e doğru ilerlediğinde sessizce arabaya bindim. Yan gözlerle tamirhaneye bakınca hâlâ orada olduğunu gördüm. Arabayı çalıştırıp yola çıktığımda göğsümdeki huzursuzluğu görmezden gelmeye çalıştım. Böyle ketum bir adamın davranışlarını kişiselleştirmeyecek ve üzülmeyecektim. Bu yüzden ondan tarafa bakmadan arabayla yanından geçip gittim.

Ertesi gün fakülteye gittiğimde biraz durgundum. Belli etmemeye çalışsam da Ferda beni gördüğü gibi keyfimin olmadığını anlamıştı. Ona bir şey anlatmadım çünkü anlatacak bir şey yoktu. Dün olanlar, benim verdiğim tepki ve şu anki ruh halim saçmaydı. Anlam veremediğim şeyleri anlatamıyordum. Derse girdiğimde hocayı dinlerken gözlerim sınıfta gezindi. Sınıfın arkasında yan yana oturan Bilge ve Baran'ı görünce kaşlarımı çatıldı. İkisi normalde pek anlaşamazdı, bu yüzden yan yana gelmezlerdi. Şimdi ise Baran, Bilge'ye doğru eğilmiş bir şeyler anlatıyordu. Yüzündeki ifade pek görmediğim bir şekilde ciddiyet doluydu.

"Neye bakıyorsun?"

Ferda'nın sorusu üzerine gözlerimle ikisine gösterdim.

"Bu ikisi ne alaka?"

Ferda da en az benim kadar şaşkın gözlerle onlara baktı.

"Doğum gününde de ikisi sık sık beraberdi sanki. Şimdi böyle görünce hatırladım."

Bilge onlara baktığımı hissetmiş gibi başını kaldırdı ve göz göze geldik. Gergince gülümseyip gözlerini kaçırdı. Onlara bakmayı kesip önüme döndüm. İçimdeki huzursuzluğun nedenini içten içe biliyordum. Bu yüzden gerildim. İkisi durduk yere yan yana gelmezlerdi. Birbirlerinden hoşlanmazlardı bile. Elimdeki kalemi sertçe masaya bıraktım.

"Anlaşılan Baran Bey yine boş kalmamış."

Ferda şaşkınca, "Daha neler?" diye soludu.

Yorum yapmadım. Baran'ı tanıyordum, durduk yere onun yanına gitmemişti. Beni üzen Baran aptalı değil, Bilge'ydi. Çünkü ben kabul etmesem bile Baran'la sevgili olduğumuzu düşünen insanlar vardı. Ayrıca Baran sürekli bana olan hislerini dile getirirdi. Bilge bunu bile bile neden onunla bir ilişki içine girmişti anlayamıyordum. Baran'ın tarafından değil de yakın arkadaşım Bilge tarafından ihanete uğramış gibi hissediyordum.

"Alt tarafı yan yana oturdular, Gülfem. Neden kafanda kurduğunu anlayamıyorum."

Ferda beni sakinleştirmek için konuşmuştu. O da her şeyin farkındaydı, bu yüzden sessiz kaldım. Belki de gerçekten kafamda kuruyordum ama şüphelerime de engel olamıyordum. Dersin bitmesini beklemeden sınıftan çıktım. Nedensizce öfkeli hissediyordum. Lavaboya girip elimi yüzümü yıkadım. Eğer Bilge ve Baran arasında bir şeyler olduysa, bu duruma nasıl bir tepki vereceğimi kestiremiyordum. İkisiyle de bir daha iletişim halinde olmazdım.

Yorgun bir nefes aldım. Bu son ders olduğu için fakültede işim kalmamıştı. Eve mi gitsem diye düşünürken aklıma Şeyma geldi. Saate baktığımda bir saate kadar okulunun biteceğini fark ettim. En iyisi dün çalıştığımız kafeye gitmekti. Evde durup kafamda kuracağıma onunla ders çalışırdım. Hem kafam dağılırdı.

Annem bugün dışarı çıkacağı için bana arabasını vermemişti. Bu yüzden taksi çağırıp mahalleye gittim. Yol boyu sessiz ve düşünceliydim. Ferda arasa da telefonu açmamıştım. Kimseyle konuşasım yoktu. Özellikle Baran'ı içeren herhangi bir konuşma yapmak istemiyordum. Telefonu sessize alıp başımı cama doğru çevirdim. Hava yine kasvetliydi ama bu defa yağmur yağmıyordu. Şu an yağmur yağsa bile umursayacak durumda değildim. Bilge'nin bana öyle bir şey yapıp yapmayacağını merak ediyordum sadece. Baran'ı sevmiyordum ama yakın

bir arkadaşımın onunla birlikte olmasını da istemezdim. Karmaşık bir durumdu. Düşünmekten başıma keskin bir ağrı saplandığında elimi alnıma yerleştirip gergince ovdum.

Aklıma dünkü küpem gelince elimi kulağıma uzattım. Babamın bana hediyesi olan küpe tamirhanede kalmıştı. Bende yeri ayrı olduğu için gidip almak istiyordum ama olmazdı. Taksiden indiğimde gergince tamirhaneye baktım. Dün bana söylediği sözlerden sonra küpeme rağmen oraya gitmeyecektim.

Bu yüzden tamirhaneyi es geçerek kafeye ilerledim. Dünkü masada oturup tekrar papatya çayı sipariş ettim. Gözlerim kafenin camındayken ağır ağır çayımdan içtim. Düşüncelerimin içinden çıkamıyordum. Bilge'yle üniversite birinci sınıftan beri arkadaştık. Dört yıllık arkadaşlığımızı sadece bir gecede silip atmış mıydı? Hem de Baran için...

Başımı iki yana sallarken Şeyma kafeden içeri girdi. Eğilip beni öptüğünde yüzü buz gibiydi. "Dondum, hava çok soğuk."

Akşam çöktüğü için havanın ısısı fazlasıyla düşmüştü.

"Yağmur yağmasa bari. Arabayı da almadım."

Şeyma karşımdaki sandalyeye oturdu. "Bence yağacak gibi."

Yüzüm anında düştü. Eğer yağmur yağarsa, durmadan buradan kalkmazdım ya da beni alması için Şerif amcayı arardım.

"Ee, dün ne kadar çalıştın?"

"Senin gösterdiğin testlerin hepsini çözdüm."

Yüzüne gülümseyerek baktım. "O zaman kaldığımız yerden devam edelim."

"Tamam ama birkaç soruyu yapamadım."

"Getir bakayım."

Şeyma'nın yanında olmak bana iyi geliyordu, samimi biriydi. Bu ara etrafımdaki kimsede bu samimiyeti göremiyordum. Sanırım Bilge ve Baran'la ilgili düşündüklerim beni fazlasıyla etkilemişti. Onları düşünmeyi bırakarak Şeyma'nın gösterdiği soruları çözmeye çalıştım. Yeni konuya geçmek yerine soru çözecektik.

"Ay Gülfem, yemin ederim beynim yanıyor."

Şeyma'nın yakınmaları üzerine saate baktım. Neredeyse sekiz olmuştu! "Ne ara bu kadar zaman geçti?"

Başını masaya indirdi. "Bilmiyorum ama ölüyorum, beynimi hissetmiyorum."

Geriye yaslanıp tutulan bedenimi esnettim. "Bugünlük yeter."

Hemen başını havaya dikti. "Yeter mi gerçekten?"

"Yeter ya. Zaten her yanım tutulmuş."

Uzanıp elimi tuttu. "Benim için tüm vaktini harcıyorsun."

"Severek yapıyorum ben."

Ayağa kalktığımızda aklıma gelen şeyle beraber ona döndüm. "Senden bir şey istemem lazım."

"Tabii ki."

Kaşemi giyerken, "Kadir'in tamirhanesinde küpemi düşürdüm. Benim için alır mısın?" diye sordum.

"Alırım da sen neden almıyorsun?"

Omuz silktim. "Öyle, sen al."

Beraber kafeden çıktığımızda, "Şimdi giderken alayım mı?" diyerek bana döndü.

"Olur aslında ben taksiyi beklerken sen alırsın."

Kafe tamirhaneye yakın olduğu için kısa sürede varmıştık. Beraber karşıya geçtiğimizde ben tamirhanenin kenarına çekildim. Yapraklarını döken bir ağacın yanına geçtiğimde Şeyma da tamirhaneye girdi. Onu beklerken soğuktan yerimde duramıyordum. Ellerimi cebimden çıkarıp telefonumu aldım ve Naim'i aradım. Birkaç dakikaya geleceğini söyleyerek telefonu kapattı. En azından çok beklemeyecektim. Bir iki dakikanın ardından Şeyma'nın tamirhaneden çıktığını görünce merakla bakındım. Karanlık çöktüğü için yüz ifadesini göremiyordum.

Yanıma geldiğinde, "Dondum sanırım," dedim.

Bana yaklaşınca yüzündeki sıkıntılı ifadeyi fark edebildim. "Küpe?"

Dudaklarını büktü. "Sadece Kadir abi oradaydı. Dün burada düşürdüğünü ve senin için çok önemli olduğunu söyledim."

Merakla, "Ee?" dedim.

"Şey dedi; değerli bir şeyse neden kendisi almıyor?"

Ağzım resmen açık kalmıştı. Daha dün gözlerime bakıp, bir şeyleri bahane ederek sık sık buraya geldiğimi söylemişti. Şimdi de sanki bu lafları söylememiş gibi neden gitmediği mi soruyordu?

"Sen ne dedin peki?"

"Almak için beni gönderdiğini söyledim."

"Ona rağmen vermedi mi?"

Boğazını temizledi. "Öyle bir bakış attı ki resmen gözleriyle *gelsin kendi alsın*, dedi Gülfem. Ben de susup gerisingeriye kaçtım."

Bu adam ciddi miydi? "Gitmiyorum ya," dedim aniden. "Küpem de kalsın onda. Hatıra diye saklar artık."

Şeyma gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdığında telefonu çaldı. "Ay annem arıyor, çok geç kaldım. Kesecek vallahi beni."

"Tamam git sen, taksi birazdan gelir."

Uzanıp yanağını öptü. "Görüşürüz yarın."

Şeyma gidince arkamı dönüp saate baktım. Naim gelirdi herhalde birazdan. Neyse ki yağmur yağmamıştı. Isınmak için biraz ileriye doğru yürüdüm. Mart ayı bir an önce bitemiyor muydu? Yazı çok özlemiştim. Telefonum çaldığında Naim'in aradığını gördüm.

"Nerede kaldın Naim ya? Dondum."

"Ablam kusura bakma, acil işim çıktı. On beş dakikaya gelirim."

Ben burada on beş dakikaya donardım.

"Duraktan başka taksi ayarlasan?"

Sıkıntılı bir sesle, "Boşta taksi yok ki yoksa hemen hallederdim," dedi. "Sen merak etme ablam, ben birazdan gelirim."

"Hay ablana senin ya," diye söylenerek telefonu kapattım. Yağmur da çiselemeye başlamıştı. Öfkeyle gökyüzüne baktım. "Tam sırasıydı, of!"

Yeni taksi çağırsam Naim'in gelmesiyle aynı zamanı bulacaktı. Gergince alnımı kaşıdım. El mecbur bekleyecektim. Boğaz temizleme sesi duyunca korkuyla iç çektim ve arkamı döndüm. Kadir tamirhanenin önünde sigarasını içiyordu. Aramızdaki mesafe azdı. Konuşurken o tarafa doğru ilerlemiştim. Bakışlarımı ondan çekip önüme döndüm. Görmezden gelecektim. Dizlerimdeki titremeye rağmen o yokmuş gibi davranacaktım. Kalbim niye hızlı atıyordu benim? Bir bu eksikti.

"İyi akşamlar."

Tok sesini duyunca yan gözlerle ona baktım. Bana söylüyordu. Normalde ona selam veren hep ben olurdum. Başımı oynatmadan, "Size de," diye cevapladım. Kibar bir insandım ben. Selam verenin selamını alır, nezaketle de karşılık verirdim.

"Küpeni," diye cümleye girdiğinde başımı ona doğru çevirdim. Aramızdaki mesafe mi azalmıştı? "Almaya gelmeyecek misin?"

Duruşumu dikleştirdiğimde yüzümde sahte bir gülümseme vardı. "Hayır, Kadir Bey."

Sigarasından çektiği nefesi başını geriye atarak üfledi. Boynu gerilince âdemelması belirginleşmişti. Dikkatimi dağıttığı için gözlerimi boynundan çektim ve aşağı indirdim. Diğer elinde parmaklarının arasından sarkan tespihi vardı. Duruşunu bozmadan yan gözlerle bana baktı. Kollarımı göğsümün altında topladım ve gözlerimi yere indirdim. Ona bakınca göğüs boşluğumda oluşan hisleri sevmiyordum.

"O zaman dediğin kadar değerli değil."

Başımı hızla ona doğru çevirdim. Gözleri hâlâ üstümdeydi. "Böyle bir çıkarım yapamazsınız."

"Senin için değerli olduğunu iddia ettiğin eşyanı almaya başkasını yollarsan, yaparım."

Bu defa bedenimi ona doğru çevirdim. "Oraya en son geldiğim zaman, birtakım imalara maruz kaldığım için bir daha gelmeyi düşünmüyorum."

O da bana doğru döndü. Gözlerime astığı gözleriyle başını yana doğru devirdi. Sert bir rüzgâr estiğinde saçlarım yüzüme doğru savruldu ve görüşümü engelledi. Bu defa itelemeyip rüzgâra göre şekillenmesine izin verdim.

"Emanetine rağmen mi?" Kadir'in yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlamıyordum.

Çenemi havaya kaldırdım. "Emanetime rağmen... ki mesajıma bile dönmediniz üstelik sadece araba için yazmıştım."

Dudakları dümdüz bir çizgi halindeydi. Uykusuzluğun izlerini taşıyan gözleri ise yorgundu. Sanki günlerdir gözüne uyku girmemiş gibi görünüyordu.

İçime dolan şefkat yabancıydı. İlk hissettiğimde afallayıp sonra hemen bastırdım ve o duyguyu çıktığı yere geri gönderdim. Şu an hiç sırası değildi.

"Seni aradım."

Aniden sarf ettiği sözleri duyunca kaşlarım havalandı. "Anlamadım?"

Sıkıntılı bir nefes aldığında, "Duydun," dedi kısaca. "Aynı lafı tekrar etmeyi sevmem."

"Duydum ama anlamadım." Beni aramamıştı, arasaydı görürdüm.

Cevap vermeden önce bana doğru ağır bir adım attı. Ellerini cep-lerine yerleştirirken karşımda yıkılmaz bir dağ gibi dikildi. Yüzündeki yorgunluğun aksine duruşu dikti.

"Sevgilin olduğunu söyleyen o herif açtı."

Baran o gün telefonumu mu açmıştı? Telefonu bırakıp odama çıktığımı hatırladım. O sırada aramış olmalıydı.

"Mesajımı cevapsız bırakmadınız mı?" Takıldığım ayrıntının saçmalığını sonra düşünecektim.

"Mesajlaşmayı sevmem." Yine sevmediği bir şey.

Sahte bir tatlılıkla gülümsedim. "Merak ediyorum, gerçekten sevdiğiniz bir şey var mı?"

Tanıştığımızdan beri sürekli sevmediği şeyleri sıralıyordu. Cevap vermediğinde kollarımı çözdüm ve bir adım da ben attım. Bu yabancı adama yakın olmayı seviyordum. Onu tanımıyordum ama yakınımda olduğu zaman içimi kaplayan duyguyu artık daha iyi tanıyordum. Huzurdu, yanında huzurlu ve güvende hissediyordum.

Geniş göğsünü şişiren bir nefes aldı. "Emanetin güvende. Geldiğin zaman alırsın."

Elimi uzatıp avucumu açtım. "Şimdi verin."

Böylece bir şeyler bahane edip tamirhanesine gitmezdim. Düşüncelerimi dile getirmesem de ne dediğimi anlamıştı. Beni şaşırtarak cebinden çıkardığı küpeyi bana doğru uzattı.

"Değeri olan eşyalara böyle sahip çıkılmaz, *serçe kuşu*."

Üstüme doğru geldi ama bu defa geri adım atmadım. Olduğum yerde titreyen dizlerime rağmen dimdik durdum. Büyük elinde küçücük duran küpeyi avucuma bırakıp bekledi. Parmakları tam avucumun içinde, sıcacıktı.

"Ya dediğin kadar değer vermiyorsun," dediğinde yüzünü bana doğru eğdi. Şimdi sadece dizlerim değil tüm vücudum titriyordu. Yüzüme çarpan sıcak nefesini hissetmek iç organlarıma kadar titretiyordu beni. Bana ihanet eden bedenime rağmen gözümü kırpmadan yüzüne bakıyordum. "Ya da emanete nasıl sahip çıkılır, bilmiyorsun."

Sigara kokusu taze olsa da göğsünden yükselen erkeksi koku daha baskındı. Aramızda olanlara rağmen bana olan yakınlığını sevmiştim. Kokusunu da öyle...

"Bu sadece sizin düşünceniz."

Cevabım karşısında gözleri kısılınca yanağımın iç kısmını ısırdım. Kalbim boğazımda atıyordu. Soğuk havaya rağmen yüzüm yanıyordu. Neden bu kadar etkileniyordum? Ondan uzak durmam gerekiyordu. Çünkü biz birbirimize uygun değildik. Bu görünen bir gerçekti.

Düşüncelerim arasından yağmurun yavaş yavaş hızlandığını fark ettim. Bu defa onu dahi hissetmiyordum. Çekim alanına girince geri kalan her şeyi yitirmiştim. Islandığı için ağırlaşan saçlarım ve titreyen kirpiklerimle ona bakıyordum. Kalbim ise özgür kalmak için çırpınıp duran bir kuş gibiydi... Kulaklarımdaki uğuldamayı görmezden gelip yutkundum. Duyduğum araba sesi üzerine Kadir başını kaldırdı. Beyaz far yüzümüze çarptığında gözlerimi kıstım.

Kadir arkasını döndüğünde, "Sikeyim," diye tısladı. O da ışıktan rahatsız olmuştu. Ben de arkamı dönüp sulanan gözlerimi kırpıştırdım.

"Kapat lan şu farı."

Kadir'in yüksek sesi üzerine farlar kesildi. Ancak o zaman gelen yabancı arabayı görebildim. Siyah arabadan uzun kalıplı bir adam çıktı. Nerden baksan bir doksan boyunda bir adamdı.

"Kusura bakma, abi. Göremedim sizi."

Yüzünü tam net görememiştim çünkü hava karanlıktı. Eliyle kulağını kaşıyıp bize doğru geldi. Meraklı gözlerim üzerinde gezinirken Kadir boğazını temizledi. "İçerde bekle beni, Devran."

Adam başıyla onaylayıp, "Tamam abi," deyip gittiğinde göz ucuyla bile bakmamıştı bana.

"Eve bırakayım seni."

Kadir'e doğru döndüğümde elimi sıkıca kapattım. Küpenin sivri yanı avucumun içine battı.

"Gerek yok, taksi gelecek." Sözümü bitirmemle gök gürlemesi bir oldu. Kaskatı kesilsem de tepki vermemeye çalıştım.

"Gidelim."

Yerimde durmaya devam ettim. "Hayır, teşekkür ederim."

Başını çevirip yüzüme baktı. Ağzının içinde, "Ya sabır," gibi bir cümle homurdandı. Yağmur hızlansa da orada dikilmeye devam ediyordum. Nerede kalmıştı bu Naim?

"Yağmur yağıyor, arabam da az ileride."

Ellerimi cebime koydum. "Beni bırakmanızı istemiyorum. Naim birazdan gelir."

Sert bir tonla, "Gülfem," dedi. "Neyin inadı bu?"

Tekrar gök gürledi. Başımı karanlık gökyüzüne kaldırdım. Korkuyor olsam da şu an geri adım atmayacaktım. "İnat falan etmiyorum. Sadece beni bırakmanızı istemiyorum." Ondan uzak durmam gerekiyordu. Hem imalarını da unutmamıştım.

Başını yana doğru kütlettiğinde tekrar konuştum. "Misafirinin yanına git."

Elini bana doğru uzatıp yüksek sesle, "Korkudan kuş gibi titriyorsun!" dedi.

Bu kadar yükselmesine anlam veremeyerek savunmaya geçtim. "Kuş falan değilim ben, titremiyorum da. Sadece hava soğuk."

"Her neyse işte," diye söylenip eliyle arabayı işaret etti. "Bin arabaya, gidelim."

O gün söylediklerinden sonra binmezdim. "Sonra da arabanıza binmek için bahaneler uydurduğumu mu söyleyeceksiniz? Yok, ben almayayım."

Gözlerini kapatıp dişlerinin arasından, "Hasbinallah," dedi. Ardından cebinden telefonunu çıkarıp numarayı tuşladı. Kulağına götürdüğünde sırtını dönmüştü. Fırsattan istifade ederek onu inceledim. Geniş omuzlarını kaplayan siyah bir kazak giymişti. Sırtı geniş olsa da beli inceydi. Gözlerim aşağı kaydı. Bacakları uzundu, neredeyse boyum kadardı. Ayrıca güzel bir kalçası vardı.

"İsmail, tamirhaneye üç dakikaya taksi yolla. Dört olmasın, kardeşim."

Kocaman gözlerimle sırtına bakıyordum. "Naim gelecekti," dediğimde sesim cılız ve titrekti. Cevap vermediğinde aramızdaki sessizliği yüksek bir gök gürültüsü bozdu. Ardından tüm şehri bir anlığına aydınlatan bir şimşek çaktı. Korkuyla iç çektim. Resmen her yer bembeyaz olmuştu.

Kadir burnundan sert bir nefes verdi. Başını bana doğru çevirip yaklaşırken, "Hiç öyle korkudan iç çekme," diye parladı. "İnat eder binmezsen arabaya, kalırsın böyle."

Sesindeki sahte alay konuşmaya devam etti. "Hale bak, korkudan konuşamıyorsan bile."

Yanımdaki ağaca doğru sokuldum. "Ko-korkmuyorum."

Ya şimşek kafama düşseydi?

Alayla güldüğünde çenesiyle ağacı gösterdi. "Saklan şimdi yapraklarını bile koruyamayan badem ağacına, korusun o seni."

Ağaca şaşkınca baktım. "Badem ağacı mı bu?" Bademi çok severdim ben. "Çok severim," diye konuştuğumun farkında bile değildim.

"Bir aya döker çiçeklerini," dediğinde sesi az önceye oranla daha sakindi.

Konuşurken aynı zamanda cebinden sigara paketini çıkardı. Ne kadar çok sigara içiyordu. Burnumu kırıştırdım, ciğerlerinin durumunu düşünmek dahi istemiyordum. Kadir sigarasını yaktıktan sonra bileğindeki saate baktı. Tespihi hâlâ elindeydi. "Bir dakika kaldı."

Dediği gibi adamın üç dakika içinde geleceğine mi inanıyordu? Naim bile yirmi dakikadır bekletiyordu beni. Yine de sesimi çıkarmadım. Bir dakikanın sonunda yanıldığını söylemek için ağzımı açmıştım ki araba sesi duyuldu. Şaşkınca yanımıza yaklaşan taksiye baktım. Kadir ise tek kelime etmeden eğildi ve duran taksinin arka kapısını açtı. Arabaya doğru ilerlerken şaşkındım ama ağzımı açıp yorum yapmadım.

Benim için açtığı kapının önüne geldiğimde, "İyi akşamlar," diye mırıldandım, o ise ilk tanıştığımız günkü gibi sadece başını aşağı eğmekle yetindi. Fakat o günün aksine şu an, tavrı normal geliyordu. Çünkü onu tanımaya başlamıştım. Taksinin içine geçtiğimde eğilip şoföre baktı. "Dikkatli sür, yollar ıslak hız yapma," deyip doğruldu ve kapıyı kapattı. Ben ise yol boyu yağmur yüzünden kayganlaşan zemini ve ölüm ihtimallerini düşünmek yerine sadece onu düşündüm.

Kadir Varol, hayatımda deprem etkisi yaratmıştı. İçimde çok sağlam olduğunu sandığım zemini bile yerinden oynatacak güce sahipti. Ve benim artık korktuğum tek şey, şimşek değildi.

O günün üstünden geçen iki gün boyunca Kadir'i bir daha mahallede görmedim. Şeyma ile ders çalışmak için her gün oraya gidiyordum ama Kadir'e dair hiçbir şey yoktu. Dolayısıyla arabamdan da haber yoktu. Bir kez mesaj atıp sormayı düşünsem de yaşananlardan sonra bundan vazgeçtim. Onun benimle iletişime geçmesini beklemek daha mantıklı olurdu.

İkinci günün sonunda konu arabam sayesinde tamirhaneye gelince Şeyma, Kadir'in şehir dışında olduğunu söyledi. Garip bir adamdı. Sürekli bir yerlere gidiyordu, sanırım meşgul biriydi. Zaten tamirhanede çok durmadığını ilk tanıştığımız gün Vedat söylemişti. Nedense başka bir işinin daha olduğunu düşünüyordum. Fakat ona dair her şey gizemini koruyan büyük bir sırdı. Kadir Varol gizemli bir adamdı. Fakat sırları beni korkutmuyor, aksine merakımı cezbediyordu. Kediyi öldüren de merak değil miydi?

Beni tek korkutan ona dair hissettiklerimdi çünkü savunmasız kalıyordum. Yabancı bir adama bu kadar güvenmek ya da yanında huzurlu hissetmek mantıklı değildi. Bu yüzden onu görmemem iyi olmuştu. Uzak durmam ikimiz için de en iyisi olacaktı. Hem farklı dünyaların insanıyız klişesi bizim için de geçerli gibiydi. "Of."

Kafamı masanın üstüne yerleştirdim. Kendimi kandırıyordum işte. Bana yüz vermeyen bir adamı düşündüğüm için sadece kendimi kandırıyordum. Çünkü içten içe biliyordum ki bana bir adım gelse ona gözüm kapalı üç adım atardım. Bu yüzden bize dair olumsuz şeyleri sıralayarak kendimi kandırıyordum. Böylesi daha iyiydi. Olmayacak bir hayale kapılıp kalbimi kırmaktansa uzak durmak en iyisiydi.

"Çıkıyor musun?"

Annemin sesini duyunca başımı makyaj masasından kaldırdım.

"Evet, çıkarım iki dakikaya."

Ayağa kalktığımda beni inceledi. Kaşkorse kumaştan, koyu yeşil bir elbise giymiştim. Kolları uzun olan elbisenin boyu biraz kısaydı. Önündeki küçük düğmeleri kapatıp açık bıraktığım saçlarımı düzelttim.

"Çok güzel olmuşsun."

"Nasıl giyinsem bilemedim." Şeyma'nın annesi beni yemeğe çağırmıştı. Ailesini merak ettiğim için ve onları kırmak istemediğimden bu teklifi kabul etmiştim.

"Olmuş böyle," deyip saçımı düzeltti. "Hadi çık da geç kalma."

"Anne, arabanı versene."

Geri adım attı. "Dışarı çıkacağım anneciğim, olmaz."

Dudaklarımı büktüm. "Lütfen."

Başını iki yana doğru salladı. "Taksilerde sürünemem, tatlım. Hiç ısrar etme."

Oflayarak kabanımı giydim. "İyi, çıkıyorum ben."

Uzanıp yanağını öptükten sonra evden çıkıp çağırdığım taksiye bindim. Evin yerini bilmediğim için kafenin oraya gelmiştim. Şeyma beni buradan alacaktı. Taksiden indiğimde Şeyma beni bekliyordu.

"Şeyma," diye seslendiğimde biraz gergindim. Yabancı insanlarla tanışacağım zaman hep böyle olurdum. Nasıl insanlar olduğunu bilmemek beni geriyordu. Şeyma çok tatlı bir kızdı, Tahir de iyi birine benziyordu. Ama dediklerine göre annesi biraz sertti. Zaten Şeyma'nın ondan bu kadar çekinmesi de boşuna değildi. Böyle düşününce gerginliğin biraz daha arttı.

"Hoş geldin."

Birbirimize sarıldık. "Çok bekletmedim değil mi?"

"Yok, yeni gelmiştim. Hadi gidelim."

Beraber evlerine doğru yürümeye başladım.

"Şeyma, ya annen beni sevmezse?"

Şaşkınca bana baktı. "Niye sevmesin ya? Çok tatlı bir kızsın ayrıca ben senin sayende matematik öğreniyorum."

Omuz silktim. "Olsun, belki sevmeyecek ve ona itici geleceğim."

Şeyma uzanıp koluma girdi. "Kuruntu yapıyorsun, Gülfem. Öyle bir şey olmayacak."

Sıkıntılı bir nefes aldım. "Umarım." Aksi takdirde üzülürdüm. Biraz hassas bir kişiliğim vardı.

Sessizce yürümeye devam ettik. Evlerine gitmek için tamirhanenin önünden geçmemiz gerekiyordu. Yolun karşısında olsak da adımlarım aksadı. Gözlerini tamirhaneye çevirdi.

"Kadir abi de gelmedi bir türlü."

Şeyma'nın sesini duyunca gözlerimi tamirhaneden çektim. "Öyle mi?" diyerek bilmezsen geldim. Halbuki gelmediğini biliyordum.

"Kadir abi böyledir, buraya taşındığından beri ara ara kaybolur ortadan. Alıştık."

Bu kaybolmalarının nedenini bu kadar merak etmemem gerekiyordu. Ama elimde değildi, ona dair her şeyi bilmek istiyordum.

"Senin de araban hâlâ teslim edilmedi. Dün Tahir abim söylüyordu, Kadir abi kimseye elletmiyormuş arabanı. Ondan gecikmiş."

Dudaklarımda ufak bir gülümseme oluştu. Bu kadar değerli olması beni mutlu ediyordu. "Acelesi yok zaten." Oysaki vardı. Babam sürekli araba konusunda beni sıkıştırıyordu.

Evlerinin önüne geldiğimizde gergin bir nefes aldım. Umarım güzel bir akşam olurdu. Şeyma uzanıp kapıyı çalınca orta yaşlarında bir kadın açtı. "Biz geldik." Şeyma uzanıp annesi olduğunu tahmin ettim kadının yanağını öptü. Ardından geri çekilip eliyle beni gösterdi.

"İşte matematik öğretmenim Gülfem."

Kadına gülümseyerek bakarken elimi uzattım. "Merhaba efendim."

Kadın uzanıp elimi tuttu. Gözleri dikkatlice yüzümde geziniyordu. "Hoş geldin, kızım. Ben de Sema."

"Memnun oldum."

Elini çekerek kenara geçti. "İçeri geçin hadi, dışarısı buz gibi."

Birlikte içeri geçtiğimizde nasıl hareket etmem gerektiğini bilmiyordum. Botlarımı çıkarıp kenara koyduktan sonra Sema Hanım'ın bana uzattı terlikleri giydim. Ardından Şeyma'yı takip ederek beraber salona geçtik. Kanepenin kenarına yavaşça oturduğumda gözlerim etrafta geziniyordu. Son derece sade bir salondu. Kanepe takımı ve yemek masası haricinde duvara monte edilmiş televizyondan başka bir şey yoktu.

"Nasılsın?"

Sema Hanım'a döndüm. "İyiyim Sema Hanım, siz nasılsınız?"

Kaşları çatıldı. "Ne hanımı kız, abla de bana." Gözleri üstümde gezinirken açıkta kalan bacaklarıma takıldı. "Bu havada üşümüyor musun kız sen?"

Bakışlarım eteğimin açıkla bıraktığı bacaklarıma kaydı. "Taksiyle gelmiştim," diye açıklama yaptım. Aslında üşüyordum ama ne yapayım güzel giyinmeyi seviyordum. Bu yüzden biraz soğuğa da katlanmam gerekiyordu.

"Ben üstümü değiştirip hemen geliyorum."

Ayağa kalktım. "Ellerimi yıkayayım ben de."

"Gel, sana lavaboyu göstereyim."

Birlikte odadan çıktık. Ben ellerimi yıkarken Şeyma da üstünü değiştirmek için odasına gitti. Saçlarımı düzeltip makyajıma baktım. Sade ve hoş bir makyaj yapmıştım. Rujumu düzelttikten sonra ellerimi kurulayıp banyodan çıktım. O sırada kapı sesi duyuldu. Koridora baktığımda Sema abla, "Şeyma," diye seslendi. "Kapıya bak kızım, işim var benim."

Şeyma hâlâ odasındaydı. Sema ablanın da eli doluydu. Sanırım kapıyı açmak bana kalmıştı.

"Ben bakarım," diye cevaplayıp koridorun sonuna doğru yürüdüm.

Gergince kapının kolunu tuttum. Muhtemelen gelen kişi Tahir'di. Ama yabancı biri de olabilirdi. Neyse, kapıyı açıp kenara çekilirdim. Kapı tekrar çaldığında kolunu telaşla aşağı indirdim. Tahmin ettiğim gibi kişi Tahir'di fakat beni şaşırtan onun bir adım gerisinde duran adamdı. Kadir üç günün sonunda karşımda duruyordu. Başını kaldırınca göz göze geldik. Alnında belirginleşen kırışıklıklarla benim şaşkın yüzüme bakakaldı. İkimiz de birbirimizi burada görmeyi beklemiyorduk.

"Geç mi kaldık?"

Tahir'in sesini duyunca irkildim. Onun burada olduğunu unutmuştum. Kenara çekilirken, "Yok," dedim. Birdenbire utanmaya başlamıştım. Yanaklarım alev alırken, "Hoş geldiniz," dedim.

Önce Tahir içeri girip üstündeki montu çıkardı. Ardından Kadir daha ağır adımlarla içeriye girdi. Sertçe yutkunup ona baktım. Üstünde siyah bir takım elbise vardı. Bedenine tam oturan takım, jilet gibi düzgündü. Ufak bir karışıklık bile yoktu. Yanımdan geçerken derin bir nefes aldım. Kokusu beni gafil avlarken gözlerimi kapattım. Basit bir tıraş losyonuydu ama tenine çok yakışıyordu. Dış kapıyı yavaşça kapattım. Sanırım uzun bir gece beni bekliyordu.

6. BÖLÜM

HIRÇIN DALGALAR

Perdenin Ardındakiler - Gökyüzü

Şaşkınlığın bir halat gibi boynuma sıkı sıkıya dolandığını hissediyordum. Sırtımı duvara yaslayarak sakinleşmek adına birkaç derin nefes aldım. O buradaydı... Günler sonunda onunla aynı masada yemek yiyecektim ve bu konu hakkında ne düşünmem gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Kadir Varol, tahmin edilmesi güç bir adamdı. Bu yüzden ona ayak uydurmak gerçekten zordu. Gözlerim bulunduğu odaya kaydığında öylece baktım. Aramızda sadece bir kapı vardı.

Hızlanan kalp atışlarımı görmezden gelerek yaslandığım yerden doğruldum. Sakin olmam gerekiyordu. Ondan bu kadar çekinmem gereksizdi. Arkamda hissettiğim hareketle kafamı o tarafa çevirdim. Üstünü değiştiren Şeyma odadan çıkıyordu.

"Kim geldi?"

Stresli anlarımda hep olduğu gibi kaşınmaya başlamıştım. Kolumun iç kısmını kaşırken, "Abin ve," deyip bir an sustum. "Kadir." Sesim daha kısık çıkmıştı.

Mutlu bir sesle, "Aa, Kadir abi döndü mü?" diye sordu.

Zoraki bir gülümsemeyle cevap verdim. "Öyle görünüyor."

Mutfağa geçtiğinde onu takip ettim.

"Anne, Kadir abiyi de mi çağırdın?"

Çorbaları dolduran Sema abla başıyla onayladı. "Yeni gelmiş o da. Yol yorgunudur diye çağırdım."

"İyi yapmışsın," diyen Şeyma iki tabak aldı. Ben de onu taklit ederek tabakları aldım ve peşi sıra salona yürüdüm. Gözlerimi tabağa diktiğim için etrafı görmüyordum. Masanın yanında durup Şeyma'ya uzattığım tabaklardan sonra ellerim boş kaldı. Çaktırmadan Kadir'e baktığımda Tahir'in anlattıklarını dinlediğini gördüm. Konuştuklarını duyuyordum ama açıkçası ne dediklerini pek anlamıyordum. Zihnim

bulanık bir su gibiydi. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. O burada yokmuş gibi davranmak en iyisiydi. Ama bunu nasıl başaracaktım ki? Gözlerim tekrar onu buldu. Dalyan gibi adamdı, nasıl görmezden gelecektim sanki?

"Şöyle gel, Gülfem."

Adımı duyunca irkildim. Gözlerim anında Şeyma'yı bulduğunda sandalyeyi işaret ettiğini gördüm. Kadir'e kilitlendiğim için Şeyma'yı duyamamıştım. İçten içe kendime kızarken bana gösterdiği yere geçip oturdum.

"Yemeğe gelin hadi."

Şeyma'nın annesinin sözleri üzerine Kadir ve Tahir ayaklandı. Gözlerim, masanın üstüne yerleştirdiğim ellerimdeydi. Ama bu defa onun bana baktığını biliyordum. Bakışlarının ağırlığı üstüme düşmüştü. Acaba yüzüm ne haldeydi? Keşke makyaj yaparken daha özenli olsaydım. Çok hazırlıksız yakalanmıştım. Düşüncelerim, Kadir karşıma oturana kadar devam etti. Tam karşıma oturduğunda nefes almayı unuttum.

Masanın altına zor sığan bacakları neredeyse bacaklarıma değmek üzereydi. İrileşen gözlerimi masadan ayırıp ona çevirdim. Bakışlarımız birbirine kilitlendiğinde zaman kavramını da yitirmiş oldum. Sanki biz hariç her şey donup kalmış gibiydi. Sesler kulaklarıma uzaktan ve boğuk geliyordu.

Zaman benim için durmuştu, bu durum ilk defa başıma geliyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığım için neler olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Sadece... gözleri çok güzeldi. Lacivert tonlarında ve iriydi. Dakikalarca gözümü kırpmadan bakabilirdim. Keşke bakabilseydim... Kimseye hesap vermeden uzun uzun gözlerine bakmak nasıl olurdu acaba? Bu soru zihnimi ele geçirirken bakışlarımı ondan ayırdım.

"Al kızım."

Şeyma'nın annesinin bana uzattığı tabağı alıp önüme yerleştirdim.

"Teşekkür ederim, efendim."

"Afiyet olsun. Başlayın da yemekler soğumasın."

Midem düğüm düğüm olduğu için canım hiçbir şey istemiyordu. Yine de kaşığı elime alıp çorbaya daldırdım. Küçük bir yudum aldığımda ağzımın içi kâğıt gibi olduğundan pek tat alamadım.

"Kadir, oğlum neredesin kaç gündür?"

Bu soruyu merak ettiğim için oturuşumu dikleştirdim.

"Memlekete gittim, biraz işim vardı."

"Trabzonluydun değil mi, oğlum?"

"Trabzon, Maçka."

Onun hakkında bir şeyler öğrenmenin şaşkınlığıyla konuşmalarını dinlemeye devam ettim.

Sema abla iç çekti. "Güzeldir oralar. Tokatlıyım ben de ama yıllardır burada yaşarım. Hasret kaldım Karadeniz'e."

"Gidelim yazın, anne."

Sema abla başıyla onayladı. "İnşallah Tahir'im."

Bu defa bana döndü. "Sen nereliydin, kızım?"

Konuşmadan önce boğazımı temizledim. "Buralıyım ben." Çorbamı içmeye devam ettim.

"Sana ne kadar teşekkür etsek az, Gülfem. Sayende bu kerata matematiği halledecek."

Tahir'in sözleri üzerine gülümsedim. "Şeyma çalışkan bir kız, ufak bir yardım yeterli oldu."

Tahir kahkaha attı. "Yok be, benim kardeşim matematik söz konusu olunca biraz aptal oluyor, ne çalışkanı?"

"Abi ya! Anne bir şey söyle oğluna."

"Tahir, ayıp oğlum denir mi öyle kardeşine?"

Tahir sırıtarak Şeyma'nın başını okşadı. "Gerçekler bunlar, Şeymacığım."

Şeyma geri çekildiğinde dudaklarını büktü. "Alındım ve gücendim. Bir süre konuşmayalım lütfen."

"Özel ders mi veriyorsun?"

Kadir'in tok sesini duyunca gözlerim yüzüne kaydı. O kadar dikkatli bakıyordu ki kıpırdanmamak için kendimi zor tuttum. "Akşamları birkaç saat matematik dersi."

Herhangi bir tepki vermektense masadaki bardağına uzanıp büyük bir yudum aldı. Onu izlemek yerine çatalımı sarmaya batırıp küçük bir ısırık aldım.

"Gülfem ders çalışmayı teklif etmese kesin kalırdım."

"Ne oldu Şeyma Hanım, ben deyince küsüyorsun?"

Şeyma saçını geriye attı. "Ben kendimi eleştirebilirim abiciğim ama sen yapamazsın."

"Çok konuşma, cadı seni." Tahir ardından bana döndü. "Havalar güzel olunca mangal yapıp güzel bir sofra kuracağız. Sen de gel, Gülfem."

Böyle bir teklifi beklemediğim için bir an ne diyeceğimi bilemedim. "Ben mi?"

"Evet ya gel lütfen, Gülfem. Çok eğleniriz."

Şeyma hevesle yüzüme bakıyordu. "Sınavın iyi geçerse gelirim."

"Ay o zaman hemen yemeği bitirip derse geçelim."

"Ayıp Şeyma, bırak kız yemeğini yesin rahat rahat."

Sema ablanın sözleri üzerine araya girdim. "Yok yok yiyorum ben."

"Bunun neresi yemek ayol, kuş kadar yedin."

Yeni bir sarma daha yedim. Kadir gelene kadar son derece açtım ama onun varlığı bende iştah falan bırakmamıştı. Tabii bunu söyleyemeyeceğim için sessiz kalıp yemek yemeye çalıştım. Ara ara da Sema ablanın sorularını cevaplıyordum. Meraklı bir kadındı, aileme ve eğitim hayatıma dair detaylı cevaplar alacağı sorular soruyordu. Sessiz kalmak beni gerdiği için konuşmak iyi geliyordu. Bir ara konuşmaya o kadar dalmıştım ki bacağımı uzattığımda çıplak tenim, Kadir'in siyah kotuna dokundu. Donup kaldığımda aniden konuşmayı bıraktım. Bakışlarım onu bulduğunda omuzlarının gerildiği gözümden kaçmadı. Temasımız karşısında uyuşan bacağımı, sanki ona değil de ateşe değmiş gibi anında geri çektim. Saçımı gergince kulağımın arkasına itelerken masayı toplamaya başlamışlardı. Odada sadece ikimiz kalmıştık ve ben bunun bile yeni farkına varıyordum. Ayağa kalkıp tabağımı elime aldığımda sırtını sandalyeye yasladığını gördüm. Diğer elinde de bileğinden sarkan tespihi vardı.

"Arabanı," dediğinde gözlerim yüzüne kaydı. "Yarın gelip alabilirsin."

Gözlerimi iki kere kırpıştırdım. "Gelirim." Hemen kabul ettiğim için kendime kızarken, "Yani vakit bulabilirsem," diye toparladım. Başını eğerken ayağa kalktı. Karşımda dağ gibi dikilirken gözlerim geniş göğsünü saran siyah boğazlı kazağından yukarı ağır ağır tırmandı. Sanırım aramızda yaklaşık otuz santimetre vardı. Topuklu ayakkabılarım olmadığı zaman, boy farkımız daha aşikârdı. Şeyma odaya girdiğinde önümdeki tabağı alıp küçük adımlarla odadan çıktım.

"Siz Şeyma'nın odasına geçin, kızım. Geri kalanı ben hallederim."

İtiraz etmeme izin vermeyen Sema abla, beni resmen mutfaktan kovmuştu. Şeyma'nın odasına geçtiğimizde aklım salonda olduğu için biraz dalgındım. Çalışma masasına geçip, düşünmemeye çalışarak Şeyma'nın gösterdiği konuya dikkatimi verdim. Yoğun varlığından uzaklaşmak iyi gelmişti hem. Yaklaşık bir saat ara vermeden çalıştık. Ta ki annesi bizi çaya çağırana kadar. Tekrar salona geçme fikri beni geriyor olsa da görmezden gelerek ayaklandım.

Şeyma ile beraber salona girdiğimizde sadece Kadir'in oturduğu kanepede boş yer vardı. Gözlerim önce Kadir'e ardından yanındaki boş yere kaydı. Bir an ne yapacağımı bilemediğim için sadece bakıp durdum. Ta ki Sema ablanın, "Otursana kızım," dediğini duyana kadar.

Saçımı gergince kulağımın arkasına iteleyip kanepeye doğru yürüdüm. Benim dizlerim mi titriyordu? Sertçe yutkundum, neden bu kadar abarttığımı bilmiyordum. Duruşumu dikleştirip hızlı adımlarla kanepeye oturdum. Fakat o kadar gergindim ki baston yutmuş gibi dimdik oturuyordum.

"Çayını nasıl alırsın?"

Şeyma'ya dönüp, "Fark etmez," diye geveledim. Şu an çay, düşündüğüm en son şeydi. Yan gözlerle yanımda oturan adama baktım. Bedeni fazlasıyla iri olduğu için kanepe küçülmüştü sanki. Sağ elini bacağının üstüne koymuş tespihin imamesini parmaklarının arasında çeviriyordu. Yan gözlerle yüzüne baktım. Düşünceli bir ifadeyle elindeki tespihe bakıyordu. Açıkçası baktığı şeyi gördüğünden şüpheliydim. Derin düşüncelerin içine dalmıştı. Bu sessizliğinin altında neler gizlediğini merak ediyordum.

Şeyma önümdeki sehpanın üstüne çay bardaklarını koyduğunda başımı önüme çevirdim.

"Teşekkür ederim."

Sessizce çayımı içtim. O anlarda bir şeylerle uğraşmak gerekiyordu. Doğru düzgün tanımadığım bir adamı bu kadar merak etmenin bir mantığı yoktu. Bunu biliyordum bilmesine ama kendime de engel olamıyordum.

"Kadir pek bir düşüncelisin, evladım. Bir sorun yok inşallah."

Benim deli gibi merak ettiğim soruyu dile getirdiği için Sema ablanın boynuna atlamak istemem normal miydi?

"Yok çok şükür."

Demek kısa cevapları sadece bana özgü değildi. O herkes için suskun bir adamdı. Artık bu durumu garipsemediğimi fark ettim. Kadir Varol, tam bir ağır abiydi. Dudaklarım iki yana doğru kıvrıldı. Böyle bir adamın hayatımda olması alışamadığım bir durumdu.

"Abi yarın ben açarım tamirhaneyi, uyu dinlen sen. Yorgunsun belli."

"Olur, aslanım."

Tahir bile onunla konuşurken çekiniyordu. Bunu anlamak zor değildi. Bu çekincenin nedeni korku değil, saygıydı. Etrafındaki herkesin ona saygı duymasını sağladığı bir duruşu vardı.

"Tahir yarın," dediğinde ona baktım. "Gülfem Hanım'ın arabasını da teslim edelim artık."

Adımı ondan duyunca çok garip hissetmiş olsam da tepki vermedim.

"Aslında az işi kalmıştı, abi ama sen kimse karışmasın dedin diye bu kadar beklettik."

Kadir yan gözlerle yüzüme baktı. "Bana emanet edildi o araba," deyip duraksadı. Gözleri gözlerimin içindeyken yavaşça devam etti. "Emanete düzgün sahip çıkmak lazım, bilirsin."

Geçen günkü konuşmamız üzerine söylediği sözler Tahir'den ziyade benim içindi. Gözlerim kısılsa da sesimi çıkarmadım. Kadir başını tekrar elindeki tespihe çevirdi fakat ben ona bakmaya devam ediyordum. Onu anlamak neden bu kadar zordu?

"Haklısın, abi."

Çayın sıcaklığı elimi yakınca onu izlemeye bir son verdim. Bardağı sehpaya bırakırken Şeyma'ya döndüm.

"Bilmediğin sorular olursa işaretle, yarın geldiğimde bakarız."

"Tamamdır, ben bu gece sabahlarım gerekirse. O soruları bitireceğim."

Şeyma'nın azmi o kadar hoşuma gidiyordu ki onu ders çalıştırmaktan gerçekten keyif alıyordum. Açıkçası kendimi daha işe yarar hissediyordum.

Kadir çayını bitirince ayağa kalktı. "Niye ayaklandın, oğlum? Saat daha erken."

"İşlerim var biraz."

Ben de ayaklandım. "Her şey için teşekkür ederim, yemekler çok güzeldi, ellerinize sağlık."

"Otursaydın Gülfem ya."

"Yarın geleceğim nasılsa Şeyma, görüşürüz yine. Hem ders çalış sen."

"Nasıl gideceksin peki?"

Tahir'e döndüm. "Taksi-"

"Ben bırakacağım."

Kadir'in kendinden emin bir sesle verdiği cevabı duyunca şaşkınca ona döndüm. Benim neden bu durumdan haberim yoktu acaba?

"Gerek yok," diye araya girdim.

"Ben bırakacağım dedim. Çıkalım."

Herkesin önünde tartışmak istemediğim için dışarı çıkana kadar ses çıkarmadım. Fakat herkese iyi geceler dileyip evin kapısı kapandığında ona döndüm. "Zahmet etmeyin lütfen, ben taksiyle giderim."

"Sözümü ikiletmeyi sevmediğimi daha önce söylemiştim, Gülfem." İçimde yayılan sıcaklık tüm hücrelerimi ele geçirirken, "Arabaya geç," diyerek bitirdi cümlesini.

Böyle sert bir şekilde konuştuğunda ona hayır diyesim gelmiyordu. Kendimden beklenmeyecek bir sakinlikle, "Tamam," dedim. Hem saat geç olduğu için hava iyice soğumuştu. Bu saatte taksiyle uğraşmak istemiyordum. Sessizce onu takip ettiğimde adım seslerimizin haricinde çıt çıkmıyordu. Başımı kaldırıp sokak lambasının aydınlattığı sokağa baktım. Rengarenk, iki katlı evlerin sıra sıra dizildiği bir mahalleydi burası. Sıcak bir havası var. Daha önce gittiğim yerlere benzemiyordu. Gönül Mahallesi, benim hayatıma yabancı bir yerdi. İşin garip yanı, bu yabancılık hoşuma gidiyordu.

Kadir'in arabasına bindiğimde sessizliğimi koruyordum. Aslında konuşmamak için kendimi zor tutuyordum. Onun yanında sürekli çenem düştüğü için çok fazla konuşuyordum ve bu beni rahatsız ediyordu. Özellikle o bu kadar suskunken...

Kemerimi bağladığımda arabayı çalıştırdı. Arabaya sinen kokusunu içime çektiğimde göğsümdeki sıcaklık biraz daha büyüdü.

"Havalar gittikçe düzeliyor." Neden böyle bir cümle kurduğum hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Gözlerim arabanın camındayken konuşmaya devam etmem ise daha beterdi. "Sonunda bahar geldi. Ama zaten mart ayı hep böyle yağışlı geçer."

Biri beni susturabilir mi?

"Öyle, mart dengesizdir, değişkendir."

Bana hak vermesini beklemediğim için bir miktar şaşırmıştım. Alt dudağımı ısırırken, "Ben yazı severim," dedim ve iç çektim. Güneşli havaların özlemi dolmuştu içime. Sanki aylardır kış ayındayız gibi hissediyordum.

Kadir sessiz kalınca başımı ona doğru çevirip, "Siz?" dedim.

"Ben mi?"

"Evet, siz hangi mevsimi seversiniz?"

Dudaklarında varla yok arası bir gülümseme oluştuğunda gözleri yoldaydı. "Karadenizliyim ben, sevdiğim tek şey..." deyip duraksadığında gözleri kısa bir an yüzüme kaydı. "Yağmurdur."

Kaşlarım çatıldı. Ben ise yağmurdan korkardım. Benim en büyük korkum, onun sevdiği tek şeydi. İkimizin bu zıtlığı yüzüme bir kez daha çarptığında sadece, "Anladım," diyebildim.

Kadir tekrar yola dönmüştü. Yüzünün çizgilerine kazınmış özlem hissini görebiliyordum. "Oraları özlüyorsunuz."

Başını aşağı doğru eğdi. "Trabzon'u da özlerim yağmurunu da."

"Aileniz orada mı yaşıyor?"

Direksiyonu tutan ellerinin sıkıca kenetlendiğini görmesem bu soru karşısında rahatsız olduğunu anlamazdım bile. Kısaca, "Evet," dediğinde sesindeki soğukluk onlarla ilgili başka soru sormamı engellemişti. Bu yüzden çenemi kapatıp sırtımı koltuğa yasladım. Araba asfaltlı yollardan hızla akıp gidiyordu. Şoför yerinde başkası olsa bu sürat beni korkuturdu ama nedensizce ona güveniyordum. Kadir beni tehlikeye sokacak bir şey yapmazdı. Ailem haricinde böyle hissettiğim tek kişi olabilirdi. Buna neyin sebep olduğunu bile tam olarak anlatamazdım ama hislerim bu yöndeydi. İçgüdülerimin beni yanıltmamasını umarak başımı cama yasladım. Arabada çıt çıkmıyordu.

"Seni anlayamıyorum."

Kadir'in beklenmedik sözlerini duyunca dikleştim. Benim ona söylemem gereken sözleri o mu söylemişti?

Şaşkınca, "Beni mi? Neden?" diye soludum.

Birkaç saniye sessiz kaldığında direksiyonu tutan elleri tekrar sıkılaşmıştı.

"Anlaşılması zor bir kızsın."

Gerçekten benden mi bahsediyorduk? Son derece anlaşılır olduğumdan emindim çünkü.

"Anlayamadım."

Ağzının içinde, "Ben de," diye geveledi ve daha yüksek bir sesle devam etti. "Şeyma'ya bir karşılık beklemeden yardım ediyorsun. Neden?"

Beklenmedik bir soru daha... "Çünkü yardıma ihtiyacı vardı ve ben de ona yardım edebilirdim."

"Çok basit bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

Sözleri kafamı karıştırıyordu. "Basit bir şey olduğu için."

Kısaca, "Değil," diye kestirip attı. "Onca işinin gücünün arasında doğru düzgün tanımadığın bir kızla ilgileniyorsun." Cevap vermediğimde cümlesini, "Ve sırf onun için sana çok yabancı olan bir mahalleye geliyorsun," diye tamamladı.

"Ben..." desem de ne diyeceğimi bilemediğim için sustum. Ona nasıl anlatabilirdim ki? Çevremdeki yapmacıklıktan, aldatmalardan sıkıldığımı, bu mahallenin ve Şeyma'nın doğallığının beni çektiğini nasıl anlatabilirdim? Her şeyden önemlisi beni anlar mıydı?

Yoksa zengin bir kız kaprisi olarak mı düşünürdü?

"İçimden geldiği gibi davranıyorum."

Başını iki yana doğru salladı. "Sen, sana çok yabancı sularda yüzüyorsun."

"Hayır sadece-"

"Hayırı yok, Gülfem," diyerek sözümü kesti. "Bu yaptıklarına bir anlam veremiyorum. Beni şaşırtıyorsun."

Benimle ilk defa bu kadar açık konuşuyordu. "Sadece yardımcı olmak istiyorum."

"Neden?"

Kaşlarım iyice çatıldı. Neden bu kadar kurcalıyordu?

"Nedeni yok, Kadir Bey. Şeyma bana yardım etti, şimdi de ben ona yardım ediyorum."

Araba bizim evin yakınlarında durduğunda bana döndü. Arabanın içini az ileride duran sokak lambası aydınlattığı için yüz ifadesini görebiliyordum. Fakat o kadar düz bir ifadesi vardı ki görmem anlamama yetmiyordu. "Bu uzun süreli bir yardım."

"Yardımın süresi olmaz," diyerek savunmaya geçtim.

Cevap vermek yerine başını bana doğru çevirip yüzüme baktı. Sözlerimde bulamadığı cevabı gözlerimde arıyordu sanki. Bu kadar dikkatli

bakması karşısında hissettiğim rahatsızlıkla kıpırdandım. "Siz böyle her şeyi kurcalar mısınız?" diyerek savunmaya geçtim.

"Anlamadım?"

Bal gibi de anlamıştı ama benden duymak istiyordu. "Bence anladınız. Önce özel hayatımla ilgili varsayımlar yapmanız sonrasında tamirhaneye gelişimle ilgili imalar... Şimdi de bu."

Gür kaşları havalandığından devam ettim. "Haddinizi aşan şeyler bunlar, Kadir Bey." Onunla sizli bizli konuşma durumunu geçtiğimizi biliyordum ama tamirhaneden sonra çizdiği sınırı belirginleştirmek için bu şekilde konuşmaktan vazgeçemiyordum.

"Haddi senden öğrenecek değilim."

Ani parlaması karşısında içten içe sinsem de çenemi havaya kaldırdım. "Sorularınızın içeriğinden bahsetmiştim ben."

Dişlerini birbirine bastırdığı için çenesindeki kaslar belirginleşti. "Adam gibi soru sordum, uzatmak yerine cevapla ve geç."

"Siz her sorulan soruyu cevaplıyor musunuz ki? Önce sınırı aşan imalarınız şimdi de tavrınız..."

"Asabımı bozma benim, Gülfem." Sesinde aldatıcı sakinliğe ben kandım. Bu yüzden, "Siz benim asabımı bozuyorsunuz ama Kadir Bey," diye yükseldim.

Birkaç saniye sessizce yüzüme baktıktan sonra yavaşça konuştu. "Asabını bozuyorum, öyle mi?"

Öfkelendiğini bilmeme rağmen inatla devam ettim. "Öyle."

Alnında kabaran damar susmam gerektiğinin habercisiydi ama geri adım atmayı reddediyordum.

İçimde günlerdir biriken hisleri kusuyordum ve bunu nasıl durduracağımı gerçekten bilmiyordum.

"Neden böyle bir sonuca vardın?"

Gözlerine baka baka cevap verdim. "Dinlemeden etmeden kafanızda beni yargılayıp ona göre sorular soruyorsunuz. Kabul edersiniz ki biraz sinir bozucu."

Kaşları hafifçe havalandı, alaycı bir ifade katmıştı yüzüne. "Kafamda yargılasam neden soru sormakla uğraşayım?"

"Benim sözlerimin aksine sizin kafanızda kurduğunuz cevaplar başka çünkü," deyip kapıyı açtım ve arabadan dışarı çıktım. Tenime dişlerini geçiren soğuk havayı hissetmeyecek kadar öfke ateşiyle sarıp

sarmalanmıştım. Tekrar ona doğru döndüm. "Ama o cevapları vermeyeceğim, üzgünüm."

Kapıyı sertçe kapatıp arkamı döndüm. Sert esen rüzgâr saçlarımı geriye doğru savursa da titreyen bacaklarımla ileriye doğru adım attım. Kanım damarlarımın içinde kaynıyordu. Kalbim ise o kadar hızlı atıyordu ki göğüs kafesimi delip geçecek gibiydi.

Ben az önce ona posta mı koymuştum? Nedense biraz fazla tepki vermiş gibi hissediyordum. Niye birden böyle yükselmiştim sanki? Aslında cevap belliydi, günlerin belirsizliği beni böyle asabileştirmişti... Hiç bana göre davranışlar değildi. Yanaklarım utançla yanmaya başladı. Böyle yükselmek yerine kibar bir şekilde sorusunu geçiştirmem gerekiyordu.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki kolumu aniden tuttuğunda korkuyla iç çektim. Beni kendine doğru çevirip kolumu bıraktığında tam karşımda dikiliyordu. Yüzünü görebilmek için başımı geriye doğru attım. Mavi gözleri çakmak çakmak parlıyorken boynundaki damar belirginleşmişti.

"Yok öyle son sözü söyledikten sonra kapıyı çarpıp çıkmak. Çocuk musun sen?"

Gözlerim irileşti. "Yirmi bir yaşındayım ben! Ne çocuğu?"

"O zaman çocuk gibi davranmayı keseceksin." Üstüne basa basa söylediği emrivaki sözleri karşısında dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Sorduğum sorulara da düzgün cevap vereceksin."

Ona doğru bir adım attım. Kendini ne sanıyordu da bana böyle emirler veriyordu? Sakinleşmek için derin bir nefes alırken, "Az önce de sordum tekrar soruyorum," diye konuştum. "Siz cevap veriyor musunuz ki benden aynısını bekliyorsunuz?"

Başını iki yana doğru salladığında bezgin bir ifadeyle, "Şımarık bir çocuk gibisin," dedi.

Dişlerimi öfkeyle birbirine bastırdım. Şimdi de çocuk mu olmuştum? "Evet ve bundan şikâyetim yok."

"Çoluk çocukla uğraşacak yaşı geçtim ben." Geriye doğru adım attığında boğazım düğümlendi. Sınırı ne kadar aştığının farkında mı diye merak ediyordum.

Düşünme fırsatını kendime tanımadan uzanıp kolunu tuttum, "Nasıl benimle böyle konuşursunuz?" diye bağırdım. Kolunu o kadar sıkı tutuyordum ki parmaklarım sızlıyordu.

Kadir başını bana doğru çevirdi. Önce yüzüme sonra kolunu tutan elime baktı. Kolunu bırakmam lazımdı ama yapmadım.

"Evine git artık."

Onu kendime doğru çevirip aramızdaki mesafeyi azaltacak bir adım attım. "Nasıl benimle böyle konuşursunuz dedim?"

Cümlem ardından bana doğru bir adım attı ve ayaklarımızın ucu birbirine dokundu. Başını bana doğru eğince yüzü, tam yüzümün önündeydi. Gözlerinde yanan ateşin nedeni öfke olmasa heyecandan bayılabilirdim. Nefes almayı bıraktığımda boştaki elinin işaretparmağını yüzüme doğru yaklaştırdı.

"Bana bak, küçük kız," diye fısıldadı dişlerinin arasından. "Boyunu aşan sularda yüzüyorsun, yapma."

Kolunu elimden çekip kurtardığında gözlerimi bir kez kırpmak dışında tepki veremedim. "Yağmurdan bile korkuyorken benim hırçın sularımda boğulma."

"Buna siz mi karar veriyorsunuz?" Sesim titrek olsa da sorum cesurdu.

Burnundan aldığı sert solukla, "Aynen öyle," dedi. "Ben karar veriyorum." Nasıl hem bu kadar öfkeli hem de bu kadar sakin görünebiliyordu? Ben dokuz köyü ateşe verecek öfkemle karşısında dikilirken o son derece sakin ve kendinden emin bir şekilde duruyordu. Üstelik sakinliğine rağmen ondan çekiniyordum.

"Veremezsiniz."

Dudaklarında keyiften yoksun bir gülümseme belirdi. "Öyle bir veririm ki aklın şaşar."

Karşısında bir kuş gibi titriyordum. Bedenimi sıkmış olmam da bir işe yaramıyordu. Konuşacak halim kalmamıştı. Açıkçası hırsımdan ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Gülfem?"

Aniden duyduğum babamın sesi üzerine irkildim. İkimiz de hızla geri çekilirken başımı sesin geldiği yöne doğru çevirdim. Doğru duymuştum işte, babam buradaydı ve bize doğru geliyordu. Bir bu eksikti. Nasıl bir açıklama yapacaktım ki?

"B-Baba?" Babam yanımızda durduğunda stresten boğazım kupkuru olmuştu. "Sen ne zaman geldin?" diyerek babama döndüm.

Beni duymazdan gelen babam, gözlerini Kadir'e dikmiş dik dik bakıyordu. Soruma cevap alamayacağımı anlayınca tekrar araya girdim.

"Bu arada seni Kadir Bey'le tanıştırayım."

Babamın bakışları beni buldu. "Kadir Bey mi?"

O sırada Kadir araya girip ona elini uzattı. "Kadir Varol."

Babam birkaç saniye ona uzatılan ele baktıktan sonra bu durumdan memnun olmadığını belli eden yüz ifadesiyle uzanıp elini sıktı. "Taner Gökalp."

"Baba hani sana arabamın bozulduğundan bahsetmiştim ya, işte bana yardım eden ve arabamı tamir eden kişi Kadir Bey'di." Tek nefeste yaptığım açıklama üzerine babam elini çekip kuru bir sesle, "Öyle mi?" dedi.

"Evet."

Kadir bir adım geri çekilip başıyla selam verdi. "İyi geceler, Taner Bey."

"Size de."

Ardından bana kısaca bakıp başıyla selam verdikten sonra arkasını dönüp büyük adımlarla yanımızdan ayrıldı. Babamın koluna girdim ve eve doğru yürümeye başladık.

"Bu adam neden seni eve bırakıyor, Gülfem?"

En azından eve gidene kadar bekleyeceğini düşünmüştüm. "Tamirhaneye gitmiştim, saat geç olunca bırakmayı teklif etti, kabul ettim."

Babam başını çevirip sertçe yüzüme baktı. Onun ifadesinin aksine kocaman bir gülümseme takındım. Fakat bu defa gülümsemem bile işe yaramadı.

"Tanımadığın etmediğin adamların arabasında ne işin var senin, kızım? Hem de gecenin bu saatinde!"

Yüksek sesi karşısında gülümsemem silindi. "Aslında tanıyorum." Ki eve daha geç geldiğim saatler olmuştu. Bunu hatırlatıp öfkesini çoğaltmak istemediğim için bu ayrıntıyı görmezden geldim.

"Bu adamı da bir yerden tanıyor gibiyim ama çıkaramadım." Bu cümleyi benden ziyade kendisine söylemiş gibiydi. Eve girdiğimizde bana döndü. "Her neyse, dediğim bir daha tanımadığın insanların arabasına binip evine kadar getirme. Bu son olsun."

"Aman baba sen de," diyerek durumu hafifletmeye çalıştım. "Çocukmuşum gibi davranıyorsun."

"Aması yok." Bu ses tonu ciddi olduğunu gösteriyordu. Bu yüzden uzatmak yerine, "Tamam," diyerek geçiştirdim. "Ben odama gidiyorum. İyi geceler."

Resmen yanından kaçarak ayrılmıştım. Babam genelde arkadaşlarıma pek karışan biri değildi. Neden bu kadar tepki verdiğini anlayamamıştım. Ama bir yandan da ona hak veriyordum. Sonuçta Kadir'i ne kadar süredir tanıyordum ki? İçli bir nefes alıp makyajımı sildim. Kafam o kadar doluydu ki aynaya bakarken sürekli dalıp gidiyordum. Kadir'in sözleri zihnimde bozuk bir plak gibi çalıp duruyordu. Babam gelmeseydi kavganın sonu nereye giderdi merak ediyordum açıkçası.

Sıkıntılı bir nefes alırken telefonumu alıp yatağa çöktüm. Bana şımarık bir çocuk gibi davrandığımı söylediği anı hatırlayınca keskin bir nefes aldım. Ne hakla benimle böyle konuşurdu? Ekranın kilidini açıp arama listesine girdim. Adına tıklayıp yarım kalan kavganın devamını getirmek için yanıp tutuşuyordum. Fakat bunu yaparsam muhtemelen zararlı çıkardım bu yüzden derin derin nefesler alıp sakinleşmeye çalıştım. Öfkeyle kalkan zararla otururdu. Arama kısmından çıkıp WhatsApp'a girdim. Aramasam bile bir şeyler demek istiyordum.

İçimde tutamadıklarımı hızlıca yazıp düşünmeden gönderdim. Birkaç dakika cevap beklesem de yazmayacağını biliyordum. Telefonu kapatıp başımı yastığa yasladığımda zihnimin içi sirk alanı gibiydi. Acaba mesaj atmakla iyi mi yapmıştım? Aman, en azından içimde kalmamıştı. Yarın onunla yüz yüze geldiğimde içimde kalmasını isteyeceğimi biliyordum ama şu anlık bunu düşünmeyecektim. Olan olmuştu nasılsa...

KADİR

Siyah gömleğinin düğmelerini ağır ağır iliklerken uykusuzluğun izlerini taşıyan gözleri, aynadaki aksinin üstündeydi. Donuk mavi gözleri, gömleğinin manşetine kaydı. Maçkalı'nın aklı o kadar doluydu ki baktığı şeyi görmüyordu bile... Gömleğini düzeltip komodinin üstündeki telefonunu aldı. Dün gece açmadığı mesaj hâlâ ekranında duruyordu.

Birilerinin benim adıma karar vereceği yaşı çoktan geçtim ben, Kadir Bey. Sizin gözünüzde şımarık bir çocuk gibi görünsem de durum böyle. İyi geceler.

Başını iki yana doğru sallarken mesajı açtı fakat cevap yazmadı. Mesajlaşmayı seven bir adam değildi. Bir şey söylenecekse telefon açar söylerdi. Öbür türlüsü onun için vakit kaybıydı. Mesajı tekrar okuduğunda iç çekti. Dün gereksiz yere yükseldiğini biliyordu. Kızın üstüne fazla gitmişti ama bir noktada haklıydı, Gülfem Gökalp şımarık bir kız çocuğuydu. Dudaklarında varla yok arası bir gülümseme oluştu. Aynı zamanda merhametli, zeki ve düşünceli bir kızdı. Ayrıca dik başlı...

Önünde korkudan iki büklüm olan onca adamın aksine karşısında dimdik durmuştu. Bu duruşu Kadir'i şaşırtmıştı. Kırılgan duran bir kızın bu kadar cesur bir şekilde karşılık vermesini beklemiyordu çünkü. İşin garip yanı kabul etmese de hoşuna gitmişti. Bu düşünce karşısında kaşları çatılırken ceketini alıp evden çıktı. Gülfem, onu şaşırtıyordu. Hiçbir karşılık beklemeden Şeyma'ya ders vermek için her gün bu mahalleye gelmesi özellikle... Bunu ondan beklemediği gibi bir anlam da veremiyordu.

"Günaydın, abi."

Kadir başıyla Devran'a selam verdi. Birlikte arabaya bindiklerinde Devran şoför koltuğuna geçmişti. Kadir cebinden telefonunu çıkarıp kız kardeşinin numarasına dokundu. Üçüncü çalışta Nevra'nın narin sesi kulaklarına dolmuştu.

"Abim, nasılsın?"

Kadir göğsündeki sızıyı bastırmak için yutkundu. Nevra onun en ince noktasıydı. "İyiyim Nevra'm, sen nasılsın?"

Kadir, Nevra'nın tek sözüne bakıyordu. Ağzından çıkacak ufak bir sözle soluğu Van'da alacaktı. Gerekirse kanını dökecekti ama kardeşini o evden çıkaracaktı.

"Ben de iyiyim, seni özledim."

"Gelmemi ister misin?" diye sordu hemen.

Nevra bir an sessiz kaldı. "Evet ama şimdi değil."

Kadir oturuşunu dikleştirdi. "Neden?"

Sesi sert çıkmıştı. Aklına gelen ihtimallerin ucu bucağı yoktu. Nevra iç çekti. "Bir şey olduğu yok Maçkalı, sakin ol. Şu ara müsait değiliz ondan."

Kardeşinin cevabı içine sinmemiş olsa da üstelemedi. Çünkü geri tepmesinden korkuyordu. "Peki Nevra, nasıl diyorsan öyle olsun."

"Öyle abim, merak etme sen. Her şey yolunda."

"Bak Nevra," diye konuşmaya başladı. "O kocan olacak adam, değil sana el kaldırmak tek bir kötü söz ederse onu ağası olduğu topraklara gömerim." Kararan yüz ifadesiyle devam etti. "Öyle bir gömerim ki yerin yedi kat dibine iner, cehennemine ulaştırırım onu."

"Abi sakin ol lütfen," diye araya girdi. "Yemin ederim iyiyim."

"İyi ol Nevra, iyi ol ki bir aşiretin kanıyla yıkanmasın oralar."

Telefonu kapattığında içindeki sıkıntıya engel olamıyordu. Nevra o şehirde olduğu sürece bu sıkıntı geçmeyecekti. Boş bakan gözlerini cama çevirdi. Bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyordu. İçinde kaynayan öfke onu asit gibi yakarken arabanın camını açtı.

"İyi misin, abi?"

Kulaksız'ın sorusu üzerine başını aşağı eğdi. Konuşacak durumda değildi. Yol boyu sessiz kalırken düşüncelerine dalıp gidiyordu. Arabadan indiğinde saat daha çok erken olduğu için mahalle sessizdi. Tamirhaneyi açıp üstünü değiştirdi. Yağ lekeleri olan tulumunu giydikten sonra Gülfem'in arabasının son kontrolünü yapmaya başladı. Çalışırken düşünmüyordu Kadir Agâh. Bu yüzden nefes dahi almadan arabanın parçalarıyla ilgilendi. Ta ki o tatlı, ince sesi duyana kadar.

"Merhaba?"

Gülfem gelmişti. Nedense gelen tek şey o değil gibiydi. Hissediyordu Kadir, onunla beraber kıyameti de gelmişti. Onu sarsan bu düşünce kaşlarının iyice çatılmasına neden olmuştu. Ellerini yağ lekeleri yüzünden kirlenen bezle silerken arkasını döndü ve onunla yüz yüze geldi. Gözleri hızla bedeninde gezindiğinde kaşları çatılmıştı. Bu kızın elbiselerle alıp veremediği neydi? Havanın soğukluğundan da mı habersizdi? Üstünde yine bacaklarının büyük bir kısmını sergileyen kahve tonlarında bir elbise vardı. Açık bıraktığı sarı saçları dalgalar şeklinde sırtından aşağı süzülüyordu. Bu yağ lekesiyle dolu tamirhanenin içinde su gibi görünüyordu. Bu düşünce karşısında boğazını temizledi.

"Zamanında geldin."

Gülfem cevap vermek yerine ona doğru ilerledi. Su yeşili çekik gözleri Kadir'in yüzüne kilitlenmişti. O gözlerin içinde sonsuz bir parlaklık vardı. Çok uzun süre bakınca bulaşan bir ışık huzmesi gibiydi. Yemyeşil gözleri duruydu, Kadir daha önce hiç böyle gözler görmemişti. Düşünceleri gözlerini kaçırmasına neden olurken başını arabaya doğru çevirdi ve olduğundan sert bir sesle konuştu. "Araban hazır."

Gülfem ufak bir nefes aldı. "Teşekkür ederim."

Kadir ellerini sildiği bezi kenara koyarken sessiz kaldı. Normalde arabayı daha kısa sürede teslim etmeliydi fakat sürekli şehir dışına çıkmak zorunda kalmıştı. Bu yüzden iş haddinden fazla uzamıştı. Gözleri tekrar Gülfem'e kayınca aklına dün gece yaşananlar geldi. Babası Taner Gökalp'i iş dünyasından tanıyordu. Pek güvenilir bir adam olmadığına dair söylentiler vardı bu yüzden zamanında onlarla çalışmayı reddetmişti. Doğruluğu tartışılır bir duyumdu. Yine de abisinin ikna çabalarını duymazdan gelmişti. Kadir, güvenmediği insanlarla iş yapmazdı. Bu yüzden teklifi geri çevirmişti.

"Dün gece..." dediğinde dikkatini genç kıza verdi. "Konuşmamız yarım kaldı."

Kadir sessizce ona bakmayı sürdürdü. "Dün, dünde kaldı."

Gülfem'in biçimli kaşları havalandı. "Hep böyle mi yaparsınız?"

"Nasıl yaparım?"

Gülfem ona doğru bir adım attığında dudaklarını birbirine bastırmıştı. "Lafınızı söyleyip sonra da olayın üstünü kapatır mısınız?"

İnatçı bir kızdı. İstediğini alana kadar durmuyordu. "Bazen evet."

Cevabı Gülfem'in gözlerinde yanan ateşi harlamıştı. Çenesini havaya kaldırdı. "Kaba bir davranış, en az cevapsız bırakılan mesajlar kadar," diye iğneleyici bir sesle konuştu.

"Mesajlaşmayı sevmem."

Kadir'in net cevabı karşısında dudakları aralandı. Küçük pembe dudakları hafif dolgun ve biçimliydi. Dikkat dağıtıcıydı. Kadir dudaklarına bakmayı kesti.

Gülfem başını iki yana doğru sallarken, "Gerçekten çok kabasınız," diye geveledi. Kadir ona doğru büyük bir adım attığında tıpkı dün geceki gibi aralarındaki mesafe kayıplara karışmıştı. Bu yakınlık karşısında Gülfem'in nefesi kesilirken gözleri irileşti. Muhtemelen böyle bir hamle beklemediği için şaşırmıştı.

"Sadece netim."

Kadir'in kısık sesini duyunca dudakları aralandı. Kadir başını ona doğru eğdiğinde yüzleri iyice yaklaşmıştı. Öyle yakındı ki sıcak nefesi genç kızın yüzüne çarpıyordu. Kadir derin bir nefes aldığında Gülfem'in baldan tatlı, kadınsı kokusu burun deliklerinden içeri

süzüldü. Dişlerini birbirine bastırınca çenesindeki damar seğirdi. Bu kadına dair bir şeyden hoşlanmak istemiyordu.

"Netliğiniz kırıcı."

Kadir, aklını karıştıran gözlerine baktı. Aslında niyeti kıza gözleriyle susması gerektiğini anlatmaktı fakat o iş bambaşka bir yöne gidiyordu ve bu defa durumu durdurmaya Maçkalı'nın bile gücü yetmedi.

Gülfem ise gözlerine kilitlenen gözlere baktığında ne konuştuğunu unuttu. Nerede olduğunu bile unuttu. Kadir'le kaç kez bakışları kesişmişti ama şimdiki... sıcacıktı, öyle sıcaktı ki kalbi yanıyordu sanki. Gülfem sanki hayatı boyunca bilmediği bir şeyi yeni bulmuş gibiydi. Aralarındaki mesafenin azlığı ve görünmez bir bağ kuran bakışları Kadir'in iradesine büyük bir darbe indirmişti. Parmakları ondan bağımsız, Gülfem'in narin parmaklarına değdi. Küçücük bir temasla ikisi de şaşkına döndü.

Başını eğip bir adım geri giden Gülfem'in aksine Kadir, bir adım ileri gitti. Aynı mesafeye ulaştığında, bu defa bilinçli olarak parmaklarını Gülfem'in parmaklarına doladı. İkisi de yandı ama çıt bile çakmadı.

Eğdiği başını kaldıran Gülfem, sertçe yutkunarak dibine kadar gelmiş adama baktı. Ürkek bakışlarının aksine, kalbi o kadar güçlü atıyordu ki... Gitmek ve kalmak arasında büyük bir ikilem yaşarken Kadir, tuttuğu elini daha güçlü kavradı. Hem yandı hem yaktı. Bir kez daha... O sırada şaşkınlıktan ve heyecandan ne yapacağını bilemeyen Gülfem için her şey karmakarışıktı. En son bu adama kızarken şimdi nasıl elini tutmuş olabilirdi?

"Olmaman gereken yerlerdesin," dedi Kadir. Burnunu Gülfem'in saçlarına yaklaştırdığında yoğunlaşan kokusunu içine çekmemek için tüm gücünü kullandığını ondan başka kimse bilmiyordu. "Basmaman gereken topraklarda..." dedi yavaşça. "Oralara girmemen için binlerce neden sıralayabilirdim fakat..." dedi ve birkaç saniye sustu. Gülfem için asırlar gibi gelen bir süre sonunda başını kaldırıp gözlerine baktı.

"Bir kere oraya ayak bastın işte."

Gülfem *orası neresi,* diye sormayı çok istese de sustu.

Çünkü son cümlesinde kendi kendine konuşur gibiydi. Cümlenin devamını getiremedi. İçten içe biliyordu Kadir, yüreğinin orta yerine basan bu kadın, daha şimdiden bastığı yeri hâkimiyeti altına alarak amansız bir ateşin ilk kıvılcımını tutuşturmuştu.

7. BÖLÜM

SARI SAÇLAR DELİ GÖNÜL

Musa Eroğlu - Mihriban

Kelimeler, savrulan yapraklar gibi zihnimde oradan oraya uçuşuyordu. Kafamın içi o kadar doluydu ki adeta beynim uğulduyordu. Biraz sakinleşmek için arabanın camını açıp temiz havayı içime çektim. Yaşadığım şaşkınlıktan ötürü havanın soğukluğunu bile hissetmiyordum. Gözlerim son on dakikadır olduğu gibi tekrar elime kaydı, dokunduğu yer hâlâ yanıyordu. Direksiyonu tutan elimi sıktım. Kuş tüyü hafifliğinde bir dokunuşu hâlâ tüm canlılığıyla hissediyor olmam çok saçmaydı.

Yaşananlar çok kısa bir anı kapsıyordu ama şiddeti öyle büyüktü ki etkisi tüm hücrelerimde yankılanmıştı. O dakikalarda Kadir Varol'un eksenine kapıldığım için ondan başka her şeye kör ve sağır olmuştum. Öyle ki Tahir'in sesini bile duymamıştım. Kadir aniden çekildiğinde şaşkınca gözlerimi kırpmak dışında tepki bile verememiştim. Açıkçası olanların farkında olmadığımdan emindim.

Benim aksime anında toparlanan Kadir, elimi bırakırken bir adım geri çekilmişti. Hissettiğim boşluğun ardından tamirhanenin soğuk havasının yeni farkına varmış ve ancak o şekilde Kadir'in etkisinden çıkabilmiştim. Gözlerimi anında kaçırırken ne yapacağımı bilmez bir haldeydim. Kadir ise arkasını dönüp sessizce orayı terk etmişti. Başta hareket etmeden arkasından bakakalmıştım. Sonrasında Tahir yanıma gelip arabayla ilgili asla anlayamadığım bilgiler vermiş ve anahtarı teslim etmişti. Anahtarı avucumda sıkı sıkı tutarken borcumu sormuştum ve ancak o zaman tam anlamıyla kendime gelebilmiştim.

Çünkü Kadir Bey'in emri üzerine benden herhangi bir ücret alınmayacaktı. Bunu asla kabul etmezdim. Fakat ne yaparsam yapayım Tahir'i ikna edememiştim. Kadir de gittiği için kiminle konuşacağımı şaşırmıştım. Oradan öfkeyle çıkmıştım ancak bu işin peşini bırakmayacaktım.

Gün içinde Şeyma'ya ders vermek için buraya tekrar gelecektim ve borcumu ödeyecektim. Arabayı fakülte binasının önünde durdurduğumda başımı direksiyona yasladım ve gözlerimi sıkıca kapattım. Kokusu hâlâ burnumdaydı ve gözleri... gözlerimin önünden gitmiyordu. Hayatımda ilk defa böyle hissetmiştim. Sanki kalbimin içini kelebekler basmıştı. Öyle hızlı kanat çırpmışlardı ki bayılacağımı bile düşünmüştüm. Tuttuğu elimi, sakinleşmeyi beceremeyen kalbime bastırdım.

Bu hisler de nereden çıkmıştı, aklım almıyordu. Daha önce hiçbir erkeğe karşı böyle yoğun hisler duymamıştım. Nasıl başa çıkacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Birkaç derin nefes alıp kendimi sakinleşmeye zorladım. Abartıyordum. Kesinlikle abartıyordum.

Başımı direksiyondan kaldırıp düşünmeye bir son verdim. Kafamın içinde büyütüyordum. Alt tarafı birkaç kısa saniye süren bir şeydi. Muhtemelen beni korkutmak için yapmıştı. Söylediği sözlere de bir anlam yüklemeyecektim. O anları da bir daha düşünmeyecektim. Hızlı hareketlerle arabadan çıkıp binaya doğru yürüdüğümde biri aniden koluma dokununca irkildim. "Ya kızım bir saattir seni çağırıyorum, niye durmuyorsun?"

Yanımda konuşan Ferda'ya şaşkınca baktım. Dalgın olduğum için hiç duymamıştım.

"Duymadım ki."

Koluma girdiğinde, "Fark ettim," diye söylendi. "Ne o? Karadeniz'de gemilerin mi battı ya? Pek bir dalgınsın."

Karadeniz'de bir şeylerin battığı kesindi de neyse.

"Yok ya sadece uykusuzum," diye geçiştirdim.

"Arabanı almışsın, sonunda."

"Az önce aldım."

Ferda koluyla beni dürttü. "Bu dalgınlığının esas nedeni gizemli tamirci mi yoksa?"

Yanaklarımda oluşan kızarıkla, "Ne alakası var ya?" diye yükseldim. Kendime itiraf edemediğim şeyi ona da söyleyemezdim. "Yorgunum işte."

"Geç bunları canım geç, yemiyorum."

"Of Ferda, sussana ya."

Benim rahatsız çıkan sesimin aksine kahkaha attı. "Hiç hayra alamet değil senin bu tavırlar ama neyse aşkım, kurcalamayayım." Bu

aşamada yapılması en mantıklı şeydi. Çünkü kurcalarsak altından ne çıkacağını gerçekten ben bile kestiremiyordum. Yanağımdan bir makas aldı. "Ama sadece şimdilik," diye ekledi. Bu kadar çabuk pes edeceğini düşünmüş olamazdım, değil mi?

"Seninki de yok kaç gündür ortada."

Ferda'ya döndüm. "Benimki?"

Gözlerini devirdi. "Baran işte kızım ya."

Adını duyunca bile tüylerim diken diken oluyordu. Suratımı ekşi bir şey yemişim gibi buruşturdum. "Allah aşkına şuna seninki falan deme, bana geliyorlar."

Birlikte binanın içine girdiğimizde dersimizin olduğu amfiye doğru ilerledik.

"O kadar mı nefret eder oldun?"

"Adını bile duymak istemiyorum."

Geçen günkü şüphelerimin de bunda katkısı büyüktü. En yakın arkadaşlarımdan biriyle görüşecek kadar adi bir adamın ne adını duymak ne de yüzünü görmek istiyordum. Buna rağmen Kadir ikimizi sevgili sanıyordu. Şaka gibiydi ama hiç komik değildi. Hayatım ne ara bu kadar rayından çıkmıştı?

"Gülfem ya, bu akşam bir şeyler yapalım. Bayağıdır dışarı çıkmadık."

Şeyma'ya ders çalıştıracağım için, "Beni bugün es geç," dedim. Sınıfa girdiğimizde Ferda'nın yüzü asılmıştı. "Niyeymiş o?"

Sıraya geçip oturdum. "İşlerim var."

Ferda yanıma oturduğunda yüz ifadesi şüpheliydi. "Sen bu ara bir işler karıştırıyorsun ama neyse."

Saçımı kulağımın arkasına iteledim. "Ne alakası var?"

Kollarını önünde bağladı. "Önceden yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi ama şimdi dersler olmasa yüzünü bile göremeyeceğim."

Aslında haklıydı, onu bu aralar gerçekten ihmal etmiştim. Ben bu ara her şeyi ihmal ediyordum. Başımı omzuna yasladım. "Bir işler karıştırdığım yok."

Ona ders olayını anlatmak istemiyordum çünkü nasıl tepki vereceğini kestiremiyordum. "Beni mi özledin bakayım sen?"

"Gülfem, beni geçiştirdiğinin farkında olacak kadar iyi tanıyorum seni."

Ferda beni çoğu insandan daha iyi tanırdı. Ondan bir şeyler gizlemek beni rahatsız ediyordu. Doğrulup ona döndüm. "Arabamı tamir ettirdiğim mahallede bir kız var, liseye gidiyor daha. Ona matematik dersi veriyorum sadece."

Ferda anında bana doğru döndü. "Biliyordum işte. Sonunda itiraf ettin."

"Abartma kızım ya, alt tarafı birkaç saat ders verip eve geçiyorum."

"Ve bundan yeni haberim oluyor, aşk olsun."

"Büyütülecek bir şey olmadığı için söylemedim," diye açıkladım.

"Bugün gitmesene, beraber dışarı çıkıp vakit geçirelim. Gerçekten özledim seni."

Bugün önemli bir konu üstünde çalışacaktık. "Olmaz, gitmem lazım ama şöyle yapalım. Sen de gel benimle. Kısa sürede halleder sonra da beraber vakit geçiririz."

Ferda'nın gözleri irileşti. "Bilmediğim yerde ne yapacağım ki? Sıkılırım ben."

Dirseğimle kolunu dürttüm. "Abartmasan mı acaba? Bir kafede oturacağız alt tarafı."

Dudaklarını büzerek bir süre düşündü. "Peki, değişiklik olur."

Pek onluk yerler değildi ama görmesini istiyordum. Hayatın, yaşadığı çevreden ibaret olmadığını o da anlardı belki.

"Ne kadar kalırız orada?"

Omuz silktim. "Bilmem, iki saat falan."

"Oha ya çok uzun."

"Abartma, Ferda."

Çantasından telefonunu çıkardı. "Neyse," deyip Instagram'da gezinmeye başladı. Ben de çantamdan telefonumu çıkarıp baktım. Gruplardan gelen mesajlar haricinde farklı bir arama yoktu. Sıkıntıyla ofladığımda ekranı kapattım. Kimden arama beklediğimi biliyordum ama nedenini bilmiyordum işte. Başımı sıraya yasladığımda gözlerimin önüne gelen anılar bana aradığım cevabı veriyordu. Fakat görmezden gelmeye devam etmek benim için en sağlıklı olanıydı. Kadir haklıydı, yüzme bilmeden daldığım sığ sularda boğulurdum. Bir de gözleri silinse zihnimden...

Hırçın sularını gözlerinde taşıyan bir adamdı Kadir Varol.

Parmaklarının sıcaklığı ne aklımdan ne de tenimden çıkıyordu. Gözlerimi açıp elime baktım. Parmağımın iç kısmına bulaşan yağ lekesini bile silememiştim. O leke bana yaşananların hayal olmadığının kanıtı gibiydi.

"Merhaba, arkadaşlar."

Öğretim üyesinin sesini duyunca düşünmeye son verip çantamdan defterimi çıkardım. *Düşünme Gülfem, düşünme. Hayatına odaklan.*

Kendimi motive etmeye çalışırken not almaya çabaladım ama bu sadece birkaç dakika sürdü. Kafam o kadar dağınıktı ki dersten kopup gitmiştim. Ferda kolumu dürtüp beni uyarmasa farkına bile varmazdım.

"İyice leyla oldun sen."

Sıradan kalkarken dik dik ona baktım. "Leyla'yım zaten Ferda."

Sessizce kıkırdadı. "Doğru ya hep unutuyorum diğer adını. Kusura bakmayın, Gülfem Leyla Gökalp Hanım." Koluma girdiğinde gülmeye devam ediyordu. "Sizinkiler de nereden bulmuşsa bu adı? Bir kere sana uymuyor bile."

"Babaannemin adı işte."

"Aman, Taner amca da yani."

Özellikle küçükken Leyla ismini sevmezdim fakat büyüdükçe bu isim hoşuma gidiyordu. Hem öyle bir yanım vardı benim.

"Seviyorum ben adımı."

"Kesin öyledir. Ay maniküre gitmem lazım, çıkışta oraya mı gitsek?"

Tırnaklarıma baktım. "Olabilir aslında ben de uzun zamandır gidemedim."

"Randevu alayım."

Telefonuyla uğraşırken onu benim arabama yönlendirdim.

"Oo, güzel sevgilim."

Baran'ın sesini duyana kadar her şey yolundaydı. Yüzümü buruştururken Ferda başını telefondan kaldırdı. "İti an çomağı hazırla mı deniyordu?"

"Ay ne bileyim ben ya?" diye sızlandım. Hiç Baran'ı çekecek havada değildim.

Baran yanımda durduğunda, "Özlemişsindir beni," dedi. Ondan bir adım uzaklaştım.

"İşimiz var, Baran. Sonra konuşuruz."

Arabama yaslanıp güneş gözlüklerini başının üstüne kaldırdı. "Benden daha önemli ne işin olabilir ki?"

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarken sahte bir gülümsemeyle cevap verdim. "Çekilir misin, Baran?"

"Yoo, çekilemem."

Kollarımı önümde bağladım. "Neden?"

Bana doğru uzanmaya çalıştığında geri çekildim. "Çünkü seni özledim, gel şuraya sarılayım."

"Ne münasebet ya?" diyerek iyice geri çekildim.

"Ne bu haşin tavırlar, Gülfem? Alt tarafı sarılacağım amma naz yaptın."

Bu çocuk insanı katil ederdi. "Baran cidden işimiz var sonra konuşursunuz."

Ferda'yı duymazdan gelerek bana bakmayı sürdürdü. Yüzündeki ifade ciddileşmişti.

"Sende bir haller var," dedi aniden. Baran pek ciddi konuşan biri olmadığı için bu tavrını garipsedim.

"Bir şey yok, abartma."

"Var," deyip bana doğru bir adım attı. "Şu yüzündeki ifadeye bak, seni tanımasam bana tahammül edemediğini söylerdim."

Ferda ufak bir kahkaha attı. "Ay ergen misin, Baransu? Ne bu tripler?"

Baran ise hâlâ bana bakıyordu.

"Yorgunum ve işlerim var, lütfen çekilir misin? Daha sonra konuşuruz."

Açıkçası ısrar etmesini bekliyordum. Fakat beni şaşırtarak yolumdan çekildi. "Peki Gülfem, öyle olsun."

Bu tavırlarına takılmamaya çalışarak arabaya geçip emniyet kemerimi bağladım. Ferda, "Hoşça kal, Baransu," diyerek ön koltuğa geçti. Baran'ın gözlerini üstümde hissetsem de karşılık vermeyip arabayı çalıştırdım.

"Bu niye psikopata bağladı?"

Ferda'ya döndüm. "İnan hiçbir fikrim yok ama tuhaf."

"Fazla tuhaf, şımarık çocuk gibi davranıyor," deyip telefonuna döndü.

Baran'ı düşünmemeye çalışarak dikkatimi yola verdim. İkizler burcu erkeği fazla yoruyordu. Dudaklarımı bükerken gaza bastım.

Acaba Kadir hangi burçtu? Aman düşündüğüm şeye bak, bana ne sanki? Ama var ya kesin aslan burcu falan olmalıydı. Aslan erkeği hissiyatı veriyordu. Bunu bir ara öğrensem hiç fena olmazdı. Neden aklım sürekli ona kayıyordu benim? Konuyu yine ona bağlamıştım. Bu durum gittikçe canımı sıkıyordu.

Düşünme Gülfem, düşünme...

Düşüncelerimin içinde boğulduğum için yolun nasıl geçip gittiğini anlamamıştım. Arabayı durdurunca Ferda ile beraber indik. Kafeye doğru yürüdüğümüzde Ferda dudak uçuklatacak fiyata sahip olduğundan emin olduğum kol çantasını sıkı sıkı tutmuş yürüyordu.

"Gülfem, kapkaç olayları falan yoktur değil mi buralarda?"

Sorusu üzerine gözlerimi devirdim. "Saçmalama, Ferda."

Kafeye girdiğimizde bizi kuşatan sıcak havayı keyifle karşıladım. Şeyma henüz gelmediği için Ferda ile beraber boş olan bir masaya geçtik.

"Ay aşkım ne olur çok uzun kalmayalım, sıkılırım ben."

"Ya daha derse başlamadık bile, şimdiden şikâyet etmeye başlamış olamazsın."

Dudaklarını büküp sırtını koltuğa yasladı. "Aman of, bir şey demedim."

Neyse ki Şeyma kısa sürede yanımıza gelmişti. Ferda ile ikisini tanıştırdığımda Şeyma biraz çekingen davranmıştı. Fakat Ferda, çekingen kelimesinin tam tersi, arkadaş canlısıydı. Sanki Şeyma'yı uzun zamandır tanıyormuş gibi konuşmaya başladı.

"Gülfem, senin gibi orijinal sarı bu da."

Şeyma tatlı bir şekilde gülümsedi. "Evet babama çekmişim, o da sarışındı."

"Hadi derse geçiyoruz sonra muhabbet edersiniz."

Şeyma'nın sınavı yaklaştığı için çalışma programını yoğunlaştırmaya karar vermiştim. Sınavdan gerçekten iyi bir not alarak geçmesini istiyordum. Hem belki matematiği severse üniversite sınavlarına hazırlanırken o tarafa ağırlık verirdi.

"Tam iki saat oldu, bence artık mola verelim."

Ferda'nın yılgın çıkan sesini duyunca başımı kaldırdım. "O kadar oldu mu ya?"

"Oldu öğretmenim," deyip uzandı ve kitabı kapattı. "Kahvelerinizi bile içmediniz."

"Ben pek sevmem," deyip telefona baktım. Saat geç olmadan tamirhaneye uğraman lazımdı. "Kızlar siz oturun benim ufak bir işim var, hemen geleceğim."

Ferda kahvelerin fotoğrafını paylaştığı için pek beni duymuyordu.

"Nereye, Gülfem?" Çantamı alırken Şeyma'ya döndüm. "Ufak bir borcum vardı da onu ödeyeceğim."

"Çabuk gel."

Ferda'nın tek söylediği buydu. Kafeden çıktığımda tamirhaneye doğru yürümeye başladım. Dışarıdan son derece sakin duruyordum fakat kalbim... Sanki kalbimin içinde bir orkestra çalıyordu. Bilmediğim bir parça tekrara alınmış gibiydi. Ayrıca ellerim titriyordu ve üst bacaklarımda garip bir uyuşukluk vardı.

Aslında dün olanlardan ötürü Kadir'e kırgındım. Hem bağırmış hem de beni şımarıklıkla suçlamıştı. Sonrasında ise elime dokunup bana kokumu alacak kadar yaklaşarak alaşağı olmama neden olmuştu. Adam benim dengelerimi bozuyordu. Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Sabah hiç yaşanmamış gibi davranabilirdim. Yani umarım... Tamirhanenin önünde durduğumda düşünmeden içeri ilerledim ve ofis kısmına geçtim. Kadir masada oturmuş telefonuna bakıyordu. Diğer elinde de parmaklarının arasından sarkan tespihi vardı. Bakışlarımı üstünde hissetmiş olmalı ki başını kaldırıp göğsüme bir ok gibi saplanan gözlerini, gözlerime sabitledi. Yerin ayaklarımın altından birkaç santim kaydığına yemin edebilirdim ama ispatlamam imkânsız olurdu...

Elimde tuttuğum çantamın kulpunu sıkıp ondan güç almaya çalıştım. Koskocaman tamirhane onun varlığıyla küçük ve dar bir alana dönüşüyordu. Ona doğru bir adım attığımda dizlerimin titrediğini fark ettim. Bunu görmezden gelmek zordu ama başardım. Kadir yavaşça ayağa kalktığında sabah yaşananlar bir film şeridi gibi sürekli gözlerimin önünden geçiyordu. Kısık sesi, elime dokunan eli, gözleri...

"Olmaman gereken yerlerdesin..."

Zihnimde yankılanan sesiyle ona doğru bir adım daha attım.

"Basmaman gereken topraklarda..."

Boğazımı temizlememe rağmen cılız bir sesle, "Merhaba," diyebildim.

Cevap vermek yerine ağır adımlarla masanın kenarından çekilip bana doğru yaklaştı. Fakat bu defa aramızda, uzun bacaklarıyla aşabileceği üç büyük adım bırakmıştı. Bu defa ikimizin de aşamayacağı adımlar...

"Borcumu ödemek için gelmiştim." Sesim bu defa daha güçlü çıkmıştı.

Başını yana yatırdığında ellerini arkasında bağladı. "Borcun yok." Net ve keskin bir tavırla söylemiş olsa da kaşlarım çatıldı.

"Neden?"

Bir adım daha attığında alanın iyice küçüldüğünü hissettim. Geriye kaçma dürtümü bastırıp çenemi havaya kaldırdığımda daha güçlü durmaya çalışıyordum. Oysa bir kuş gibi titriyordum.

"Ben öyle istiyorum."

"Anlamadım? Müşterilerinizden para almıyor musunuz?" diye soludum.

"Senden almıyorum."

Gerçekten hiçbir şey anlamıyordum. "İyi de neden?"

Kollarını çözüp bir elini cebine yerleştirdi. Diğer elimde ise hâlâ tespihi duruyordu. "Arabanı geç teslim ettim."

Farkında olmadan ileriye doğru yürüdüm. "Sorun yok, ben yine de borcumu ödeyeceğim."

Çantamdan cüzdanımı çıkardığımda, "Senin paran burada geçmez," dedi bu defa.

"Kadir Bey," dediğimde sakin olmaya çalışıyordum.

"Bak Gülfem," diyerek sözümü kesti. "Şeyma'ya yardımlarından ötürü bir nevi teşekkür olarak say bu durumu."

Kaşlarım çatıldığında, "Ben bunu karşılıklı bir şeye dönüşmesini istemiyorum ki," diye parladım. "İçimden geldiği için ona yardım ediyorum."

"Bunu biliyorum," dedi sakince.

Cüzdanımı ona doğru uzattım. "Lütfen borcunuzu alır mısınız? Böyle bir şeyi kabul edemem."

Bezgin bir nefes aldığında geniş göğsü havalandı. "Paranın burada geçerli olmadığını kaç kere daha söylemem gerekiyor?"

Ne inatçı adamdı bu böyle ya?

"Bu şekilde rahat edemem ki." Boşuna ısrar ettiğimi biliyordum. Çünkü Kadir geri adım atmayacaktı. "En azından malzeme parasını alsanız?" diyerek uzlaşmaya çalıştım.

"Bu konuyu kapatalım."

Cüzdanı tutan elim yana doğru düştü. "Neden bu kadar inatçısın sanki," diye söylendim.

Sağ kaşı havalandı. "Gereksiz resmiyetine son vermeye mi karar verdin?"

Dikkatli bakışlarının altında yüzümün kızardığını hissediyordum. "Gereksiz mi?"

Cevap vermek yerine uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra yine hiç beklemediğim bir şekilde, "Ne işin var burada, Gülfem?" sordu.

Beklenmedik sözleri karşısında ne cevap vereceğimi şaşırdım. "Ben..." deyip sustum. "Borcumu ödemeye geldim." Sesim sonlara doğru kısılarak yok olmuştu. Çünkü ben bile bana inanmıyordum.

"Bu sabah olanlardan sonra burada ne işin var?"

Bu defa benden ziyade kendine sormuş gibiydi. Bu yüzden cevapsız bıraktım. Zaten ne diyeceğimi bilmiyordum. Sadece bir şekilde ona çekiliyordum.

"Olanlardan sonra gelmemen gerektiğini nasıl bilmezsin?"

Elimde olmadığını söylememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Kendimi sürekli burada, onun yanında, yakınında bulmak benim de istediğim bir şey değildi ama engel olamıyordum işte. Kendimi bir şekilde karşısında, gözlerine bakarken buluyordum. Kadir bir adım daha attığında tenine sinen tıraş losyonunun kokusunu yakından soludum.

"Sabahki sözlerimi hiç mi anlamadın, Serçe Kuşu?"

Gözlerimi ellerime indirdim. Yüzüne bakamıyordum artık. Bir serçe kadar savunmasız ve ürkek hissediyordum.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim aniden. "Sadece..." *Sadece sana çekiliyorum.*

Cümlenin devamını getirecek yüreğim yoktu. Kadir de bunu anladığı için sormadı.

"Yüzüme bak."

Başımı kaldırıp çözemediğim ifadesine, ardından çelik kadar sert olan gözlerine baktım. Farklı şeyler vardı bu defa bakışlarında...

Sanki içinde bir şeyler yıkılıyordu. Bunu fark edince sarsıldım ama dimdik durmaya devam ettim.

"Sebebi çok mu önemli?" Bu cümle ağzımdan çıktığında etrafı kaplayan sessizlik kalın bir ağ gibi üstüme atılmıştı.

Başını yavaşça iki yana doğru salladığında yorgun bir nefes daha aldı.

"Hiçbir şeyden haberin yok."

Tekrar hareketlendiğinde bu defa bana gelmedi, yanımdan geçip gitti. Bir kez daha arkasından bakan taraf olmak istemiyordum.

"Belki de umursamıyorumdur."

Kim olduğunu... Kime geldiğimi...

Kadir durdu, omuzları söylemediğim sözleri duymuş gibi gerilmişti. Bana doğru döndüğünde yüz yüze bakıyorduk. Hislerimin mi yoksa sözlerimin mi ağırlığından bilmiyorum, titriyordum. Özellikle kalbim... Gökyüzünü andıran gözleriyle bana baktığında en çok kalbim titriyordu. *Ben değil, kalbim bir serçe kuşu gibiydi...*

"Gülfem..." dedi yavaşça. "Sen kime geldiğini bilmiyorsun."

"Çok mu önemli bu?"

Ben ona baktığım her an kalbim bu denli titrerken aramızdaki engeller çok mu önemliydi? Çünkü benim gözüm görmüyordu, daha onu tanıyalı günler oluyordu ama olmazların hiçbirini görmüyordum.

"Avucunu aç," dedi aniden. Sözlerine bir anlam veremediğim için donup kalmıştım. Daha yüksek çıkan sert sesiyle, "Aç," diye tekrarladı.

Boştaki elimi ona doğru kaldırıp dediğini yaptım. Tam önümde duracağı şekilde bana doğru geldi. Ardından elindeki tespihi havaya kaldırıp imamesinin avucumun orta yerinde durmasını sağladı. İrkilsem de ses etmedim. Gözleri avucumun içindeydi. O kadar dikkatli bakıyordu ki ben de onu izlemeyi bırakıp bakışlarımı çektim. Avucumda bir harf duruyordu. İtalik, büyük bir A harfiydi. Anlam veremediğim için kaşlarım çatıldı.

"Kime geldiğini bilmiyorsun," dedi tekrar ve üstüne basarak. "Bak, bu bildiğin Kadir mi?"

"Ben anlamıyorum," diyebildim sadece. Kafam çok karışmıştı. Çözemediğim duygularım yetmiyormuş gibi şimdi de sözleri...

Gözlerimi harften çekip ona çevirdim. "Hayatında biri mi var?" dedim aniden yaşadığım aydınlanmayla. Gözlerim kocaman açılmıştı. Evli falan mıydı? O yüzden mi böyle söylüyordu.

Dudakları bir an yumuşadığında varla yok arası bir gülümsemeyle baktı bana. "Hayata pembe gözlüklerinin ardından bakan şımarık bir kız çocuğusun, Gülfem..." Bu defa sesi yumuşak ve tatlıydı. Altdudağımı ısırdığımda hafifçe gülümsedim. Aslında sözleri bir yerde ağrıma gidiyordu ama sesimi çıkarmadım. Şey... çünkü biraz öyleydim.

"Soruma cevap vermedin."

Tespihi avucumdan çekti. "Verecek bir cevap yok."

"Demek o meşhur tamirhane burası."

Aniden duyduğum Baran'ın sesi üzerine irkildim. Arkama döndüğümde şaşkınca, "Baran," diye soludum. "Senin ne işin var burada?"

Güneş gözlüğünü yakasına takarken gözleri etrafta gezindi. "Sık sık buraya mı gelir oldun, Gülfem?"

Ben cevap veremeden Kadir boğazını temizledi. "Öyle selamsız sabahsız," deyip Baran'ın karşısında dikildi. "Nereye giriyorsun?"

Kısık bir ses tonuyla konuşuyordu fakat bağırsa bu kadar etkili olmazdı. Ben bile çekinmiştim. Baran karşısında dikleşti.

"Halka açık bir tamirhane değil mi burası? İstediğim gibi girmekte bir sakınca görmedim."

Kadir kollarını arkasında bağladı.

"O zaman abi tavsiyesi olsun sana," deyip ona doğru bir adım attı. Karşısında kocaman ve göz korkutucu duruyordu. "Her yere öyle elini kolunu sallayarak girme. Sonra çıkamazsın."

Baran dişlerini birbirine bastırırken gözleri bana kaydı. "Bu mafya tipli adamların yanında ne işin var kızım senin? Hadi gidelim."

"Baran gider misin? Seni ilgilendiren herhangi bir durum yok."

Olay iyice çığırından çıkacakmış gibi hissediyordum ve bu gerilmeme neden oluyordu. İçimden bir ses Kadir'in pek de sabırlı bir adam olmadığını söylüyordu.

"Beraber gidiyoruz."

Uzanıp kolumu tutmaya çalışınca hemen geri çektim. "Baran, git diyorum sana."

Tekrar uzandığında Kadir kolunu aniden tutup geriye doğru çekti.

"Bu kaçıncı yanlışın, Baran Kayalar?" Dişlerinin arasından sorduğu soru üzerine gözlerim kocaman açıldı. Baran'ı hızlıca geriye doğru çekti. "Önce sevgilin olduğuna dair söylediğin yalan..."

O sözlerin yalan olduğunu biliyor muydu?

Baran, "Yalan değildi!" diye bağırıp kolunu çekmeye çalıştı. Fakat Kadir'in tutuşundan kurtarması o kadar da kolay olmayacak gibiydi. "Bırak kolumu."

Kadir'in bırakmak yerine kolunu daha sıkı tuttuğunu Baran'ın acı çeken yüz ifadesinden anlamıştım.

"O elini kolunu her yere uzatmaman gerektiğini anladın mı? Önce onu söyle."

Yüzündeki ifade olmasa sakin tavrına kanabilirdim.

"Seni ilgilendirmez, bırak kolumu."

Daha fazla dayanamayıp araya girdim. "Kadir bırak gitsin," dediğimde gözleri beni buldu. Başımı hafifçe yana eğip, "Lütfen," diye fısıldadım.

Bir süre gözlerime baktı. Tepkisizliğini görünce bırakmayacağından emin oldum fakat Kadir beni şaşırttı. Aniden Baran'ın kolunu bırakıp kenara çekildi. "Beş saniye içinde burayı terk etmezsen yapacaklarımdan sorumlu değilim."

"Gelmiyor musun?" diye sordu Baran.

Başımı iki yana doğru salladım.

"Üç saniye."

Baran kırgın gözlerle bana baktı. "Bunu unutma, Gülfem."

Ardından arkasını dönerek çekip gitti. Tuttuğum nefesimi dışarı verdim. Korkudan kalbim deli gibi atıyordu. Neyse ki işler büyümeden gitmişti.

"Teşekkür ederim," dediğimde sesim soluk soluğa çıkmıştı.

"O adamdan uzak dur."

Tek verdiği cevap buydu. Sonrasında tamirhaneye Şeyma ve Ferda girmişti.

"O giden Baran mıydı?"

Ferda'nın şaşkın sorusu üzerine, "Maalesef öyleydi," dedim.

"Ne alaka ya? Bizi takip mi etti bu manyak?" Ferda'nın sözleri üzerine Kadir'in kısılan gözleri dikkatimden kaçmamıştı.

Konuyu değiştirmek için, "Sizin ne işiniz var burada?" diye sordum.

"Sen gelmeyince merak ettik. Neyse, bizi tanıştırmayacak mısınız?"

Ferda gözlerini Kadir'e dikmişti. "Ben Ferda," deyip elini uzattı. "Siz de meşhur tamirci olmalısınız."

Gözlerim kocaman açıldı. Kadir kısaca elini tutup, "Memnun oldum," dedi.

"Abi geciktim, kusura bakma."

Gözlerimiz kapıya kaydığında geçen gece gördüğüm iriyarı adamla karşılaştım.

"Zamanında geldin, Devran."

Devran'ın gözleri hızlıca üzerimizde gezindi. Ferda'ya kayınca bir an duraksadı. Ferda ise çoktan telefonuna gömülmüştü bile. "Hadi, Gülfem gidelim artık," diye söyleniyordu bir yandan da.

"Bu hanımefendiler de kim?"

Devran'ın sorusu üzerine Kadir yan gözlerle ona baktı. Devran ise hâlâ Ferda'ya bakıyordu. Ferda başını telefondan kaldırıp ona dik dik bakan adama baygın gözlerle bakıp *hayırdır* dercesine başını salladı. Adam bu bakıştan hiç etkilenmemiş gibi elini uzattı.

"Devran ben."

Ferda önce adama baktı sonra da ona uzatılan ele. Parmaklarının ucunda adamın ona uzattığı elini sıkıp yarım ağızla, "Ferda," dedi.

"Neyse biz gidelim artık," dediğimde gözler bana döndü.

"Evet, gidelim lütfen."

Ferda, Şeyma'nın koluna girdi. Birlikte dışarı çıktıklarında Devran arkasından bakıyordu. "Böyle güzellik mi olurmuş lan?"

Bizden ziyade kendi kendiyle konuşur gibiydi. Ferda genelde göze gelen bir güzelliğe sahip olduğu için sık sık bu durumlarla karşılaşırdık. Bu yüzden tepkisini garipsememiştim. Devran ikisinin arkasından yürüdüğünde elimi Kadir'e uzattım.

"Her şey için teşekkür ederim."

Bir an elime baktıktan sonra bileğinde tespihi tuttuğu elini bana doğru uzattı. Kalbim heyecandan ezilip büzülüyordu sanki. Küçük elim büyük avucuna dokunduğunda dizlerim titredi. Sanki kayıp iki parça birbirini bulmuş gibi avuçlarımız birbirine tam oturmuştu. Kalbimin eksik olduğunu düşündüğüm köşesinde ince bir sızı belirdi. Ağlamak istedim, gözleri gözlerimdeyken ağlamak istedim. Nedenini bile

bilmiyordum bu isteğimin. Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkunmaya çalıştım ama işe yaramadı.

Elimi istemeyerek çektiğimde yaşadığım şaşkınlık üstüme bir çığ gibi devrilmişti. Tamirhaneden çıktığımda pek kendimde olduğum söylenemezdi. Arabayı bile Ferda'nın kullanmasını söylemiştim.

"Ee, nereye gidelim?"

Hevesli sesini duyunca, "Fark etmez, sen seç," dedim.

"Bir düşüneyim bakalım."

O sırada telefonum çaldı. Çantamdan telefonumu çıkardığımda babamın aradığını gördüm. "Ferda, müziğin sesini kıs babam arıyor."

Telefonu cevapladığımda, "Babacığım," dedim.

"Hemen eve gel," deyip telefonu kapattı. Şaşkınca kapanan ekrana baktım. "Ne oluyor be?" Normalde benimle hiç böyle konuşmazdı.

"Ne oldu?"

"Hemen eve gel deyip telefonu kapattı."

Ferda şaşkınca bana baktı. "Taner amca mı? Hayatta inanmam."

"İlk defa benimle böyle konuştu."

"Büyük bir şey mi yaptın?"

Camdan dışarı baktım. "İnan hiçbir fikrim yok."

Ferda, arabayı bizim eve sürdüğünde gerginlikten bedenim kaskatı kesilmişti.

"Fazla mı alışveriş yaptın?"

"Hayır, Ferda." Araba durduğunda Ferda'ya döndüm. "Sen de gelsene."

Başını iki yana salladı. "Hiç gelemem, babamın gerginlikleri yetiyor bana."

"O zaman bekle, konuşup geleyim."

"Tamam, çabuk ol."

Arabadan çıkıp eve doğru yürüdüğümde ne yapmış olabileceğimi düşünüyordum. Ama aklıma bir şey gelmiyordu. Anahtarımla eve girip salona geçtim. "Ben geldim."

Babam koltukta oturmuş telefonuna bakıyordu. Beni görünce ayağa fırladı. "Neredesin sen, Gülfem?"

Yüksek sesi karşısında gözlerimi kırpıştırdım. "Ferda'yla-"

"Bana yalan söyleme!" diye bağırdığında irkildim.

"Sonunda gelmişsin." Baran'ın sesini duyunca şaşkınca arkamı döndüm. "Ne işin var burada?"

Baran omuz silktiğinde babam bana doğru yürüdü. "Bir daha o Maçkalı Agâh denen adamla görüşmeyeceksin."

Maçkalı Agâh da kim oluyordu?

KADİR

Bu gece meyhanede duyulan bardak sesleri haricinde sessizlik vardı. Hafta içi genelde sakin olurdu. Bu yüzden Maçkalı böyle günlerde gelirdi buraya. Kafası gürültüyü kaldırmazdı. Elindeki kadehi hafifçe çevirdi. En son ne zaman birinin *lütfen* deyişiyle içinde kükreyen siniri anında yatışmıştı? Düşündü, düşündü ama cevabını bulamadı. Çünkü daha önce başına böyle bir şey gelmemişti.

Devran bardaktaki sek rakıya su eklerken Kadir, bakışlarını diktiği beyaz sıvıyı görmüyordu. Aklı yine ondaydı. İçli bir nefes aldı. *O... Gülfem...* Hiçbir şeyin farkında olmayan kadın...

"Abi, bakışlarınla bardak kırma denemesi mi yapıyorsun?"

Devran'ın sorusuyla bakışlarını bardaktan çekip gözlerini kıstı. "Düşüncelerimi," dedi dalgınca, "Düşüncelerimi yakıp yıkmak istiyorum sadece."

Sözlerinin ardından bardağı kavrayıp havaya kaldırdı. Genzini yakan rakıyı tek dikişte bitirdi, ardından bardağı sertçe masaya koydu.

"Mevzu ne tam olarak, abi? Birinin başına mı çöküyoruz, ne oluyor?"

Kadir elini boynuna yerleştirdi. Gerginlikten kaskatı kesilen boynunu sertçe ovduğunda Devran tekrar kadehine rakı dolduruyordu. Dişlerini sıkarak, "Keşke dediğin gibi olsaydı," dedi. "Değil işte." Dolu bardağı yeniden başına dikip bitirdi.

Devran'ın konuşmasını beklemeden, "Değil! Hiçbir şeyin farkında değil," dedi bir anda. "Basma dedim Devran, basma diye uyardım onu!" Sesi hem sakin hem de bir dağı devirecek gibi öfkeliydi. Öfkesi kendisine miydi? Yoksa su yeşili gözleriyle aklını çelen o kadına mıydı? Bunu da bilmiyordu Maçkalı.

Devran susması gerektiğini anlamış gibi ağzından tek kelime çıkmazken, Kadir'in boş kadehini doldurdu. Ardından kendi rakısından bir yudum aldı.

"Bastı," dedi Kadir yenilmiş bir ifadeyle. "Dinlemedi beni, geldi eze eze basıp geçti. Bir *lütfen* Kulakçı, ben bugün bir *lütfene* boyun eğdim." Kanlanan gözlerini karşısında sessizce oturan adama dikti. "Bana ne oluyor amına koyayım?"

Devran yavaş yavaş olayı kavramaya başlarken sırıtmamak için kendini zor tutuyordu. Hey gidi Maçka'nın Deli Kadir'i, bir kadına gönül düşürüyordu. Kadir üçüncü kadehte tek seferde içmeyi kesip yudum yudum demlenmeye başladı. Kendini rahat, düşüncelerini özgür bırakmaya başlamıştı. Ama göğsüne kurulan sıkıntı geçmiyordu.

"Benim kim olduğumu bile bilmiyor. Ailemi bilmiyor. Neden buradayım onu bile bilmiyor." Düşünceli bir ifadeyle, "Bilse Devran, bilse..." deyip sustu.

Devran, Kadir'in dertleşmeye başladığının sinyallerini almış olacak ki sessizliğini bozarak, "Anlatsan," dedi yavaşça. "Belki anlar, abi."

Kadir başını iki yana doğru salladığında düşüncelerindeki umutsuzluk yüzüne yansımıştı.

"Devran biz birbirimizi tanımıyoruz, bilmiyoruz." Devam etmeden önce bir yudum daha aldı. "Bilmek istiyor muyum? İstemiyorum." Sesi net ve kendinden emindi. "Aklım, mantığım istemiyor. Benim bataklığım bana yeter, başkasına gerek yok."

Devran başını sağa sola sallamış tam karşı çıkacakken Kadir elini kaldırıp onu susturdu. "Ben bunu diyorum ama... çekilip gidiyorum işte," dediğinde bu defa yorgun bir yenilgiyle konuşmuştu. "Geldi, tam da buraya bastı," deyip eliyle sol göğsünü gösterdi. "Kısa sürede öyle bir iz bıraktı ki hep düşünür oldum."

Olmaması gerektiğini bile bile düşünür oldum. Bu cümleyi kendine saklasa da Devran gözlerinde söylemediği sözleri görmüştü. Sonra ikisi de sustu. Arkada bir türkü çaldı, Kadir de sessizce rakısını yudumlamaya devam etti.

Sarı saçlarını deli gönlüme,
*Bağlamışım, çözülmüyor Mihriban.**

Bu hikâyenin Mihriban'ı farklıydı ama türküye yansıyan hisler aynıydı. Bir tutam sarı saç, Maçkalı Agâh'ın deli gönlüne usul usul bağlanıyordu. Kadir Agâh Varol, çözülemeyeceğini ilk an anlamıştı ama elden bir şey gelmiyordu. Bu defa elden hiçbir şey gelmiyordu.

*Musa Eroğlu-Mihriban.

8. BÖLÜM

KOR DUDAKLAR YAKICI GÖZLER

Ezginin Günlüğü - Eksik Bir Şey

"Ne demek baban çıkmana izin vermiyor kızım ya?"

Yatağımın üstüne boş bir çuval gibi yığıldım. Söylediklerime benim bile inanasım gelmiyordu ama durum bundan ibaretti. "Bildiğin izin vermiyor işte."

Az önce salonda yaşananları hâlâ aklım almıyordu. Babam bana çok nadiren sesini yükselten biriydi. Şimdi ortada hiçbir şey yokken böyle bağırıp küçük bir çocukmuşum gibi beni odama göndermesine bir anlam veremiyordum. Dışarıda Ferda'nın beklediğini söylemiştim ama beni duymamıştı bile. Tek dediği *odana git* olmuştu. O kadar şaşırmıştım ki adam akıllı sorgulayamamıştım.

"Gülfem, bir şey yapmadığına emin misin?"

Yorgunca gözlerimi kapattım. Kaçmak istediğim cevap bir adım ötemde duruyordu. "Sanırım Kadir'le ilgili..." Kısa bir sessizlik yaşandı. "Akşam sakinleştiğinde daha detaylı konuşacağım."

Ferda sıkıntıyla ofladı. "Tamam o zaman eve geçiyorum ben."

"Kusura bakma Ferda ya, söz sonra telafi edeceğiz."

"Tabii ki edeceğiz. Neyse kaçtım ben."

Telefonu kapattığımda yatağıma uzandım. Gözlerim tavana asılı kalmış, babamın söylediklerini düşünüp duruyordum. Maçkalı Agâh... Kadir Agâh... Aklıma avucumun içine yerleştirdiği imamesi gelince gözlerim kısıldı. A harfi... Ayrıca onu tanımadığıma dair söyledikleri... Eksik kalan parçalar birer birer yerine oturuyordu sanki. Babamın neden bu kadar tepki gösterdiğini anlamayarak telefonun ekranını açtım ve Google'a adını yazdım: Kadir Agâh Varol.

Maçkalı Agâh olarak bilinen ünlü iş adamı Kadir Agâh Varol, Trabzon'un Maçka ilçesine bağlı Varol ailesinin ikinci oğludur. Maçka lakabını yıllar önce Maçka'da vefat eden ablasının eşi ve mafya lideri

olarak da nam salan Şevket Kıratlı'yı yaralayarak hapis yattığı zamanlarda almıştır. Söylenenlere göre Mehmet İdris Varol (babası) sayesinde kısa süre hapis yattığı gibi olayın aslı gizemini korumaktadır.

Ne? Öğrendiğim her bilgiyle beraber irileşen gözlerimle yattığım yerden doğruldum ve haberi tekrar tekrar okudum. Ünlü iş adamı mıydı? Ayrıca ablası... o vefat mı etmişti? Ve Kadir birini mi vurmuştu? Gözlerim hızlıca haber sayfasında gezindi. Çok detaylı bilgi yoktu. Birkaç yıl önce yaşananlar her sayfada aynı şekilde yazıyordu. Sanırım Baran haklıydı, Kadir Varol mafya tipli bir adamdı. Yoksa koskoca mafya liderini vurup hâlâ dışarıda nasıl gezebilirdi? O da mı mafyaydı?

Tüm sayfalarda gezinmeye başladım. Mafya olduğuna dair bir şey bulamadım. *Kime geldiğini bilmiyorsun* derken haklıydı. Onun kim olduğunu gerçekten bilmiyordum. Telefonu kapatıp yatağın üstüne bıraktım. Öğrendiğim kısıtlı bilgiler bile beynimin bulanmasına yetmişti. Ayağa kalkıp odamın camını açtım. Temiz havadan derin bir nefes aldığımda kulağımda Kadir'in sesi vardı.

"Gülfem... Sen kime geldiğini bilmiyorsun."

Altdudağımı ısırdım. Güzel bir rüyadan zorla uyandırılmış gibi hissediyordum. Buz kesen tenim ürperdi. Ne düşüneceğimi şaşırmış bir vaziyetteydim. Burada öylece durup aklımın almadığı şeyleri daha fazla düşünmeyecektim. Camın kenarından ayrılıp hızlı adımlarla odamdan çıktım. Babam salonda haber izliyordu. Odaya girdiğimi fark etse de gözlerini bana çevirmedi. Gerçekten kızgındı. Yavaşça yanına gidip oturdum ve gözlerimi yüzüne diktim. Aradığım cevapların hepsi olmasa da önemli bir kısmı onda saklıydı.

"Babacığım."

Kısık sesimi duyan babamın dudakları gerilse de haberleri izlemeye devam etti. "Konuşabilir miyiz artık?" Cevapsız kaldığımda, "Lütfen," diye ısrar ettim. Babam derin bir nefes alırken televizyonu kapatıp bana döndü.

"Konuşacak bir şey yok, Gülfem," dedi otoriter bir sesle. Durum tahmin ettiğim gibi ciddiydi. "Baba-" dediğimde elini havaya kaldırdı ve sözümü kesti.

"Bak kızım, öyle adamlarla bu yaşına kadar işin olmadı, bundan sonra da olmayacak."

Net tavrı karşısında bir an ne diyeceğimi şaşırdım. Ağzımı birkaç kez açıp kapattıktan sonra, "Ne tür adamlar?" diyebildim.

Babam burnunun kemerini sıkarken birkaç saniye sessiz kaldı. "Neden kurcalıyorsun?"

"Çünkü anlamıyorum, daha açık konuşmanı istiyorum. Kadir Agâh Varol kim?"

Babam başını iki yana doğru salladı. "Öğrenene kadar peşini bırakmayacaksın."

Tam olarak öyle yapacaktım. Babamı yumuşatmak için uzanıp elini tuttum. "Baba, sana bu dünyadaki herkesten daha çok güvendiğimi biliyorsun. Lütfen benimle açık konuş."

Ses tonum sakin olsa da korkudan kalbim güm güm atıyordu. Sessizlik uzadıkça midemdeki kramplar da artıyordu. Boğazımdaki kuruluğu gidermek için yutkundum.

"Bak kızım, o adam tekin biri değil. Zamanında onlarla çalışmak istediğim için araştırmıştım ve elde ettiğim bilgiler hiç hoş şeyler değildi."

Sırtımdan aşağı kayan ter damlasını hissederken internette okuduğum bilgilere rağmen, "Ne buldun?" diye sordum. Her şeyi babamdan duymak istiyordum. Hayır, ben onun gördüğümden daha fazlası olduğuna ikna olmak istiyordum. Belki bu şekilde kalbimdeki sesler susardı.

"Gülfem, o adam birini öldürmeye teşebbüs ettiği için tutuklanmış. Babası sayesinde şu an hapislerde çürümüyor." Dişlerimi birbirine bastırdığımda babam devam etti. "Düşmanları var ama hepsi ondan korktuğu için pusuda bekliyor. Bu kadar insanı korkutacak kadar nam salan bir isme sahip Maçkalı."

Ciğerlerimdeki hava boşaldığında kanımın damarlarımın içinden çekildiğini hissediyordum. "Anlıyorum," dediğimde kısık sesim fısıltıdan farksızdı. Babam buz kesen ellerimi avuçlarının içine aldı.

"O tamirhane olayı falan palavra. Kim bilir yine neyin peşindedir ama sen uzak dur."

Başımla onaylayabildim çünkü konuşabileceğimi sanmıyordum. "Prensesim benim, ben seni de Demir'i de böyle şeylerden uzak büyüttüm. Sizi riske atacak kimseyle değil çalışmak muhatap dahi olmam."

Babam uzanıp bana sarıldı. Ağlamamak için gözlerimi kapattım. Kırılan hayallerim kalbime batıyordu. Babamın güvenilir kollarının arasında yaşadığım kalp ağrısı için ağlamak istiyordum.

"Seni de uzak tutmak için her şeyi yaparım. Bu yüzden bir daha o adamla görüşme, kızım."

Cevap vermek yerine sessizce kollarında durdum. Aklım o kadar karışıktı ki... Odama gittiğimde duvarlar üstüme üstüme geliyordu. Ben böyle olduğunu hiç tahmin etmemiştim. Yanında güven duyduğum bir adamdı o. Nasıl böyle biri çıkabilirdi? Nefes almaya çalıştım fakat bir işe yaradığı yoktu. Bu kadar yanılmış olamazdım. O kötü biri değildi, internette okuduğum haberler ya da babamın söylediklerine rağmen buna inanamazdım. Saçlarımı geriye doğru attığımda odanın içini turluyordum. Neden her şeyi bırakıp bu mahalleye yerleşmişti ki? İşin içinde başka şeyler olmalıydı ama ne? Kafamda bir sürü soru vardı fakat hiçbirinin cevabı bende değildi. Sadece o... Sadece Kadir bana aradığım cevapları verebilirdi. Kendi kendimi yemek yerine yatağın üstündeki telefonumu alıp WhatsApp'a girdim. Adının üstüne dokunduğumda bir süre ekrana baksam da ne yazacağımı biliyordum aslında.

Kadir Agâh Varol.

Artık kim olduğunu biliyorum, Maçkalı.

Üç dakika içinde mesajı gördü. Üç saniye sonra ise telefonum çaldı. Ellerimdeki titremeyle telefonu cevapladığımda keskin sesi kulaklarıma doldu.

"Nasıl öğrendin?"

"Bir önemi var mı?"

İkimiz de bir süre sustuk. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Nasıl bir tepki vereceğimi bilmediğim gibi... Titrek bir nefes aldım.

"Artık biliyorsun," dedi yavaşça.

Sorusu net ve kısaydı. Arkadan gelen sesler kalabalık bir ortamda olduğunu anlamamı sağlamıştı.

"Bir önemi var mı?"

"Var."

Tekrar yatağa oturduğumda gözlerim camdaydı. Saat gece yarısını geçiyordu. Onu duymazdan gelerek devam ettim. "Öğrendiklerim doğru değil mi? Hem daha birkaç saat önce uyardın beni."

Kadir derin bir iç çektiğinde, "Baban mı anlattı?" dedi.

Ne önemi vardı ki? Sonuç olarak o farklı bir adamdı ve ben bunu öğrenmiştim. Sözlerinde neden haklı çıkmıştı? Neden göründüğünden

farklı çıkmıştı? Gözlerime dolan yaşları bastırmak için tavana baktım. Bu durum neden bu kadar üzülmeme sebep oluyordu?

Öğrendiklerim damağımda acı bir şey yemişim gibi kötü bir tat bırakmıştı.

"Evet," dediğimde sandalyenin geriye doğru çekilme sesini duydum.

"O zaman neden?" dedi yavaşça ve duraksadı. "Neden şu an telefonun diğer ucundasın?"

Artık sesler yerine rüzgârın uğultusunu duyuyordum. Benimle konuşmak için dışarı çıkmıştı. Gözlerimi bu defa yere indirdim. Gözlerimden akan iki damla yaşın nedenini bilmiyordum. Sorusunun cevabını da öyle...

"Bilmiyorum, Kadir..." Ufak bir nefes aldım. "Kadir Agâh..." diye tekrarladım adını. Kadir ne kadar güven veren tarafıysa, Agâh da o kadar korkutan yanıydı. Bunu artık biliyordum. Sanırım şu an bildiğim tek şey buydu.

Kalbimi hızlandıran boğuk sesiyle, "Gülfem," dediğinde gözlerimi kapattım. "Yapma..."

Neden böyle söylediğini bilsem de, "Neyi yapmayayım?" diye sordum bilerek. Çünkü duymak istiyordum, kabullenmeye korktuğum şeyleri bana o söylesin istiyordum. Belki o zaman aklım başıma gelirdi.

"Şimdi durabiliyorken dur, bunun bir adım ötesi yangın. Yapma, yakma kendini de..." durdu. Üç saniye sonra, "Beni de..." diye itiraf etti.

Verecek cevabım olmadığı için sustum. Elimde olduğunu mu sanıyordu? Değildi, yemin ederim değildi. Sanki kalbiyle kalbim arasında bir ip vardı ve beni ona çekiyordu.

"Belki," diye fısıldadığımda biraz daha ağladım. "Belki çoktan yapmamam gereken her şeyi yapmışımdır."

Sonrasında telefonu kapattım. Vereceği yanıtı duymaya hazır değildim. Boğazım düğüm düğümdü. Yutkundum ama bir işe yaramadı. Yatağımın içine girip yorganı başıma çektim.

Düşünmek istemiyordum, konuşmak istemiyordum sadece uyumak istiyordum. Ama onun da mümkün olmadığını biliyordum. Kafamın içi o kadar doluydu ki uyuyamayacaktım.

Ki öyle de oldu. Sabaha kadar yatakta dönüp durdum. Hayatım boyunca bu kadar çok düşündüğüm bir gecem daha olmamıştı.

Herhangi bir sonuca da varamamıştım. Tekrar tekrar aynı haberleri okuyup durmuştum.

Sabah erken saatte yataktan çıkıp banyoya girdim. Yüzümün halini gördüğümde tekrar ağlayacak gibi oldum. Uykusuzluk bana hiç yaramıyordu. Uzun bir duştan sonra bakım maskelerim ve güzel bir kapatıcıyla yorgunluğun izlerini yüzümden silmeyi başarmıştım. Kafamın içi sirk alanı gibi olsa da en azından yüzüm güzeldi. Dolabımdan çıkardığım ekru rengindeki boğazlı mini elbisemi giydim ve aşağı indim. Babam kahvaltısını yapıyordu.

"Günaydın," dediğimde gözleri beni buldu. Yanına gidip yanağını öptüm.

"Günaydın kızım, hayırdır erkencisin?"

Masadaki salatalıktan bir tane ağzıma attım. "Dersim var babacığım."

"Otur bir şeyler ye, aç karnına ders olmaz."

Başımı iki yana doğru salladım. "Hiç canım istemiyor, bu saatte yemek yiyemem."

Bana onaylamayan gözlerle baksa da, "Peki yavrum," dedi.

"Annem nerede?"

"Uyumaya gitti, güzellik uykusunu alamamış."

Sözlerine güldüm. "Ben çıkıyorum o zaman, geç kalmayayım."

Arkamı dönüp bir adım atmıştım ki babam seslendi. Başımı ona doğru çevirdiğimde, "Dün konuştuklarımızı unutma, olur mu?" dedi. Gülümsemeye çalışırken başımla onayladım.

"Unutmam."

"İyi dersler. Akşam görüşürüz, kızım."

Evden çıktığımda ruh halim daha kötüydü. Belli etmemek için uğraş versem de içten içe kendimi yiyordum. Yol boyunca bu durum geçmedi. Fakülteye gittiğimde doğru düzgün kimse gelmemişti. Sınıfa gidip köşede oturdum. Ders saati erken olduğu için muhtemelen Ferda ve Baran da gelmezdi. En azından Baran'ı görmeyecektim. Her şey onun yüzünden bu kadar karışmıştı zaten. Hoş, kimi kandırıyordum ki? Gerçekler elbet ortaya çıkacaktı. Belki de bu kadar erken olması iyi olmuştu. Kendimi olmadık şeylere kaptırmama engel olurdu. Diğer ders saati yaklaşınca Ferda da gelmişti. Yanıma geldiğinde, "Yasak bitti mi?" diye sordu.

"Sana da merhaba."

Yanıma oturup beni öptüğünde tatlı kokusu burnumu gıdıkladı. "Lütfen önce soruma cevap ver Gülfem, cidden sıkıntıdan patlamak üzereyim."

Sessizce güldüğümde geri çekildim. "Bitti sanırım."

Ferda neşeyle el çırptı. "Yaşasın tüm gün benimsin, hatta gece de. Bu gece bizde kal, beraber takılırız."

Burnumu kırıştırdım. "Babamın şu an o kadarına izin vereceğinden şüpheliyim."

Anında yüzü düştü. "Taner amcanın gittikçe babama benzemesi çok tatsız."

"Dersten sonra arar konuşuruz."

Ders başladığında dalgınca not alıyordum. Keyfim hâlâ yoktu. Ferda bunu fark ettiği için birkaç kez sorsa da geçiştirmiştim. Daha geniş bir zamanda konuşmak istiyordum. O da bunu anladığı için üstelemedi. Fakülteden çıktığımızda Baran'ın arabasını gördüm.

"Ferda acele et, hiç Baran'ı çekesim yok."

Neyse ki arabama yakındık. Hızlı hareketlerle arabaya binip oradan uzaklaştım. Baran beni görmüşse bile yanıma gelmemişti.

"Önce güzellik merkezine gidelim, tırnaklarımı yaptırmam lazım."

Ferda'yı ikiletmeden güzellik merkezine doğru yola çıktım. Benim de şu an güzel bir bakıma ihtiyacım vardı. Hem bakımın düzeltemeyeceği şey olmazdı, değil mi? Ferda randevu aldığı için beklemeden maniküre alındık. Sonrasında saç ve cilt bakımı yaptırdığımız için uzun saatler boyunca oradaydık. İyi gelmişti, yani sanırım... Kafamın içi hâlâ çok doluydu.

"Çok güzel olduk, eğlenmeye gidiyoruz."

Hiç o havada değildim ama Ferda'yı kırmak istemedim. Gerçekten bu aralar onu ihmal etmiştim. "Olur," deyip yola koyuldum. Gözlerim direksiyonu tutan ellerime kaydı. İnci tozu rengindeki ojem güzel olmuştu. Üstümdeki elbiseye de yakışmıştı. Saçlarımın da kırıklarını aldırıp maşa yaptırmıştım. Gerçekten güzel görünüyordum.

Ferda ise fön çektirip tırnak taktırmıştı. Zaten güzeldi, daha güzel duruyordu. Arabayı park ettiğimde önce birlikte fotoğraf çekip durum paylaştım. En azından babam nerede olduğumu gözleriyle görürdü. Mekâna girdiğimizde üniversiteden birkaç arkadaşımız daha vardı.

Onların yanına gidip oturduk. Gözlerim sürekli telefonda olduğu için masada dönen muhabbete kendimi veremiyordum. Neyi beklediğimi de bilmiyordum, sadece uzun uzun telefona bakıp duruyordum. Fakat beklediğim o arama gelmedi. Zaman ilerledi, akşam ilerledi ama telefonum bir kez bile çalmadı. Daha fazla dayanamayacaktım.

Aniden ayağa kalktığımda Ferda bana döndü. "Ben birazdan geleceğim."

Cevabını beklemeden hızlı adımlarla mekândan ayrıldım. Daha fazla kendimi tutamayacaktım. Biriktirdiklerim bir volkan gibi göğsümün içinde kaynıyordu. Arabaya bindiğim ve gaza bastığım anların pek farkında değildim. Sadece kalbim çok hızlı atıyordu ve ben olanlara engel olamıyordum. Onun haricindeki hiçbir şeyin farkında değildim. Araba durduğunda karanlık sokağa adım attım. Sert esen rüzgâr saçlarımı geriye doğru savurduğunda ceketimi bile almadan geldiğimi fark ettim; ona gelmiştim. Buraya gelmemem için binlerce nedenim vardı. Attığım her adımda bunlardan bir tanesi yüzüme sertçe çarpıyordu.

Biz birbirimize göre değildik...

Farklı dünyaların insanıydık.

Yapamazdık.

Babam izin vermezdi.

Onun hayatı mutlu olmamıza müsaade etmezdi...

Hepsi başlı başına haklı bir nedendi ama umursamadım. Sadece ona gittim. Tamirhanenin içine girdiğimde ofisin soluk ışığı açıktı. Titreyen dizlerimle kapısından içeri adım attığımda onu camın kenarında dikilmiş halde buldum. Soğuk havaya rağmen açtığı camın karşısında dağ gibi dikilmiş duruyordu. Arkasında kavuşturduğu elinden sarkan tespihi ve karşıya kilitlediği gözleriyle yıkılmaz duruyordu. Bir adım daha attım. Soğuğu bile hissedemeyecek bir durumdaydım. Ufak bir nefes alınca birden hapşırdım. Ufak bir sesti ama başının bana doğru dönmesine neden olmuştu. Yüzündeki ifadesizliğin sarsıldığın ilk defa o gün şahit oldum. Kadir Agâh Varol, karşısında beni görünce şaşkınlıktan çattığı kaşlarını yüzüme sabitledi.

"Ne işin var burada?" diye sordu.

Ceketimi bile almadan geldiğim adamın bana kurduğu ilk cümle karşısında bir an ne diyeceğimi bilemedim. Kaşlarım çatılırken, "Şey, hoş buldum," diyebildim. Bedenini bana doğru çevirdi.

"Gülfem," dediğinde şaşkın sesi sertti. Bakışlarından anlayabiliyordum, hâlâ burada olduğuma inanamıyordu.

"Kadir," diyerek karşılık verdiğimde ona doğru bir adım attım. Karadeniz'in hırçın sularını andıran gözlerinin içine baka baka, "Kadir Agâh," dedim.

Agâh... Bu isim ona yakışıyordu. Altdudağımı ısırdım. Fakat o Maçkalı Agâh'tı... Bu lakabın altında yatanların birazını öğrenmiştim. Öğrendiklerimden sonra arkama bakmadan kaçmam gerekirken tam karşısında dikiliyordum. Kendi ayaklarımla gelmiştim üstelik. Kadir derin bir nefes aldığında, "Burada ne işin var diye sordum." dedi.

Yenik düşmüş gibi yorgundu. Gözlerimi ellerime indirdim. Tırnaklarım hâlâ ışıl ışıl ve çok güzel görünüyordu.

Omuz silktiğimde, "Bilmiyorum," diye fısıldadım. Ona doğru yürüdüğümde hâlâ ellerime bakıyordum. Sanki ona bakmasam odayı kaplayan yoğun varlığı kaybolacaktı.

"Terliklerimle değil belki ama..." deyip duraksadığımda başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Ceketimi bile almadan geldim."

Kadir gözlerini kapattı. Yüzündeki yorgunluk daha belirgindi şimdi. Daha kısık sesle, "Neden geldin?" dedi. Bu defa soruyu bana sormamıştı ama yine de cevap verdim. "Bilmiyorum," dedim. Ofisi aydınlatan cılız ışığın altında gözlerini açıp yüzüme baktı. Ben ise kendimi bile şaşırtarak konuşmaya devam ettim. "Öğrenmek için geldim," dediğimde tam önünde durmuştum. "Anlamak için..." diye devam ettim.

Şimdi o kadar yakındı ki kullandığı tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordum. İçimi kıpırdatan bir güce sahipti bu koku. Yüzümü boynuna gömüp derince solumak gibi çılgın fikirler veriyordu bana.

"Her şeye rağmen mi?" dedi yavaşça. Yüzündeki ifade kararlığında başını iki yana doğru salladı. Ben de cılız bir sesle cevapladım. "Öyle görünüyor."

"Öyle görünüyor," diye tekrarladığında alaycıydı. "Baban yeterince iyi anlatmadı sanırım."

"Anlattı," dediğimde sakindim. "Kızdı, hatta yasaklar bile koydu."

Gözleri kısıldığında söylediklerime şaşırdığını anlayabiliyordum. "Buna rağmen buraya geldin."

Başımı aşağı doğru eğdim ve ona doğru bir adım daha attım. "Geldim." *Gelmemem gerekiyordu ama geldim işte.*

Kadir ise beni şaşırtarak geriye doğru bir adım attı. Gözlerim hafifçe açıldığında yaptığının farkına varmış gibi o da şaşırmıştı. Koskoca Maçkalı Agâh benden kaçıyordu. Burun verdiği güçle bir adım daha ileri gittim.

"Fazla yakınsın," dedi boğukça. "Uzaklaş."

Başımı yana doğru eğdiğimde masum bir sesle, "Sen neden yapmıyorsun?" diye sordum. Bedeninden yükselen ısıyı hissedecek kadar yakındım. Kalbim adeta boğazımda atıyordu. Beynim geriye doğru gitmem gerektiğini bas bas bağırsa da onu dinlemedim. Bilmediğim bir şeyin yoksunluğunu çekiyordum ve bu his, sadece ona yakın olunca geçiyordu. Hayır, ona yakın oldukça şiddetleniyordu. Aç gözlü bir histi ve daha fazlasını talep ediyordu.

"Yapıyorum."

Alnının ortasındaki damar belirginleşmişti. Dişlerini birbirine bastırdığını gerilen çenesinden anlayabiliyordum.

"Tamam," dedim yavaşça. "Bir kez daha yap." Bir kez daha uzaklaş benden. Bir kez daha... Belki o zaman kalbimin sesini susturup gidebilirdim. Kadir dediğini yaptı ve geriye doğru bir adım attı. Attığı adım göğsümün tam orta yerine denk gelmiş gibi bir sızı belirdi yüreğimde. Boğazıma atılan düğümle beraber gözlerimi bir kez kırptım. Saydığım nedenlerin hiçbiri buraya gelmeme engel değildi ama benden uzaklaşması bir nedendi.

"Anladım," diye fısıldadığımda başımı bir daha aşağı yukarı salladım. Çok iyi anlamıştım. Yanaklarım alev alev yanarken geriye doğru bir adım atıp arkamı döndüm. Yürüyeceğim sırada kolumu tuttu ve hareket etmemi engelledi. Kafam karışık bir halde yüzüne baktığımda bana o kadar yakındı ki afalladım.

"Neyi anladın?"

Sıcak nefesi dudaklarıma çarptığında gözlerim kapanmak üzereydi. "Ben..." desem de cümlenin devamını getiremedim.

"Evet sen, Serçe Kuşu... Neyi anladın?" Cevap vermek için dudaklarımı araladığımda gözleri aşağı kaydı. "Bundan bir adım ötesi yangın demedim mi sana?" Dudaklarım bakışı karşısında kupkuru oldu. Yutkunmak istedim ama ağzımın içi de çorak arazi gibiydi. "Yakma bizi demedim mi?"

"Dedin ama-"

"Sikerim böyle işi!"

Kaba sözlerini sindirme fırsatı bulamadan dudakları, aralık dudaklarıma kapandı.

Kalbim birkaç saniye hareket etmeyi bıraktığında nefes dahi alamıyordum. Ne yapacağımı bilmez bir vaziyette kollarının arasında titrerken dudakları hareket etmeye başladı. Kalbim öyle hızlı atmaya başladı ki dakikalar boyunca durmadan koşmuş gibi hızlı ve düzensizdi. Kalbim ve dudaklarım arasında bir bağlantı vardı sanki. Beynim uğuldarken beni öptü... kimsenin öpmediği gibi... Sahiplenici dudakları üstdudağımı, dudaklarının arasında ezdiğinde gözlerim kapandı. Düşmemek için ellerimi kollarına sardım ve sıkıca tutundum. Boştaki koluyla belime sarıldığında beni göğsüne doğru çekti. Güçlü kollarının arasındaydım şimdi. Ağırlaşan göğüslerim göğsü tarafından ezilirken yağmurda ıslanmış zavallı bir serçe kuşundan farkım yoktu. Bu defa yağmur Kadir'di ve iliklerime kadar ıslanmama neden olmuştu. Korkmam gerekirdi ama ben yine ona sığınmıştım. Hırçın sularında boğulmayı göze almıştım...

Dili aralık dudaklarımdan içeri sızdığında elektrik akımına uğramış gibi titredim. Tırnaklarım tenine gömülürken başımı biraz yana eğip öpüşmeyi derinleştirmesini sağladım. Tadı, hissettirdikleri, kokusu... Her şey o kadar güzeldi ki... Nefes bile almadan dakikalarca onu öpebilirdim. Kör ve keskin bir istekti bu. Ani bir manevrayla beni çevirip sırtımın cama yaslanmasını sağladığında nefesim kesildi. Diğer elim ensesindeki saçlarını bulurken sert bedeni bacaklarımın arasına girerek camla onun arasında ezilmemi sağladı. Sırtımdaki soğukluğun aksine bedeni sıcak bir soba gibi ısıtıyordu beni. Karnımın altında biriken gerginlik, bacaklarımın arasına ılık bir sıcaklık gönderiyordu. Beni daha önce kimse böyle şiddetli öpmemişti. Kimse aklımın bu denli başından gitmesini sağlamamıştı. Dudaklarımı bir şeker gibi emdiğinde nefesim soluk borumda tıkandı. Dolgun altdudağını emerken başını kendime doğru çekiyordum.

Tenim diken diken olmuş bedenim uğulduyordu. Etrafımızı saran elektrik o kadar yoğundu ki elimi uzatsam tutabilirdim. Kadir'in öpüşü yavaşlamaya başladı. Ağır ağır öpüyordu beni. Yudum yudum içiyordu dudaklarımdan. Belimdeki kolu sıkılaştığında başına uyguladığım baskıyı artırdım. Üstdudağımı serbest bıraktığında bu defa aynı ilgiyi

altdudağıma gösterdi. Bu kadar soğuk duran bir adamın, hücrelerime kadar yanmama neden olması karşısında ne hissetmem gerektiğini sonra düşünecektim.

Alnını alnıma bastırdığında ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Dudakları bir kor gibiydi. Gözlerimi zor da olsa aralayıp ona baktım. Mavi gözleri, yakıcı bir ateşti.

Alnını yavaşça alnıma vurdu. Bu defa ikimiz de susmuştuk. Sanki söylenecek bir şey kalmamış gibiydi. Oysa söylenmemiş sözler aramızda koca bir dağdı.

"Bu defa bile bile geldin." Yanağımın iç kısmını ısırdım. "Her şeyi biliyorsun, yine de-" dediğinde, "Geldim," diye kısık bir itirafta bulundum.

"Geldin."

Ona rağmen gelmiştim. Gelmemem gerektiğini bile bile tüm gerekçelerimi hiçe sayarak gelmiştim.

"Peki bilmiyor musun?" diye sorduğunda geri çekilip yüzüme düşen saçımı kulağımın arkasına iteledi. Öyle nahif bir dokunuştu ki bu ağlamak istedim. Büyük güçlü elleri saçımı yavaşça okşarken gözlerime baktı.

"Bu gelişin gidişi olmaz."

Kalbim göğüs kafesime sertçe vurdu. Gözlerimi açık tutmaya yetecek gücü kendimde bulamadım. Saçımı okşayan eline başımı yaslayıp sustum. Her şeyi göze alarak geldiğimi söyleyemedim. Ama söyleyemediğim her şeyi bildiğini biliyordum. Sessizliğime saygı göstererek beni kollarının arasına aldı. Titrediğimde, "Üşüyor musun?" diye sordu. Başımı iki yana doğru sallayıp kollarımı beline sardım ve başımı omzuna yasladım. Yine de camı kapattı, ben de ona daha sıkı sarıldım. Kadir Agâh Varol, dönüşü olmayan bir yoldu ve ben onda mahsur kalmıştım.

9. BÖLÜM
YENİLGİ

Cihan Murtezaoğlu&Deniz Tekin
- Derde İhanet Edemem

KADİR

Karşısındaydı. Omuzlarından aşağı dökülen sarı saçları ve soğuktan kızarmış güzel yüzüyle tam karşısında duruyordu. Su yeşili gözlerine yerleşen kederli bir ifadeyle... Bu bakışı Gülfem'in çekik gözlerinde ilk defa görüyordu. Öncesinde neşe saçan gözleriyle bakardı. Şimdi bakışı bile değişmişti. Sadece bir günde... Sırf bu yüzden bile istememeliydi onu. Çalkantılı hayatına girmesine izin vermemeliydi, en başındayken durdurmalıydı. Geri adım atıp, ondan uzaklaşmayı zor da olsa başarmışken gidişine mani olmamalıydı fakat oldu. Gülfem kırık bir sesle, "Anladım," deyip arkasını döndüğünde Kadir, kendini hiçe saydı. Geriye attığı iki adım yüzünden aralarında oluşan boşluğu tek hamlede kapattı. Uzanıp kolunu tuttu ve ince bedenini göğsüne doğru çekti.

"Neyi anladın?"

Yüzleri birbirinden sadece birkaç santim kadar uzaktı. Kokusunu alacak, sıcaklığını hissedecek kadar yakınındaydı.

"Ben-"

"Evet sen, Serçe Kuşu... Neyi anladın?" Koyu mavi gözleri onu diri diri yakan kadının dudaklarına düştü. "Bundan bir adım ötesi yangın demedim mi sana?" Sadece bakarken bile cayır cayır yandığı amansız bir yangın... "Yakma bizi demedim mi?"

"Dedin ama-"

Dudaklarına çarpan sıcak nefesin sonrasında sarf ettiği küfür, sabrının taştığının en büyük göstergesiydi. Maçkalı Agâh, ona yenilmişti ve olmaması gereken şeyler olmuştu. Onu öpmüştü. Küçük dudaklarını dudaklarıyla ezmiş baldan tatlı olan tadını tatmıştı. Bağımlılıkları sevmezdi Maçkalı çünkü bağımlılık zayıflıktı. Ama Gülfem'in sıcak

dudaklarını tattığı ilk an bağlandığını anlamıştı. Bu kız onun sonu olacaktı. Karşılık veren dudakları, tadı, kokusu... Her şeyiyle büyüleyici bir etkiye sahipti. Kadir bundan kaçmayı becerememişti. Kollarında titreyen kızın sırtını tek hamlede cama yasladığında dili dudaklarının arasından içeri girmişti. İçinde Gülfem'in yaktığı ateş saman alevi gibi parlamıştı. Hâkimiyetini kaybetmemek adına öpüşünü yavaşlattı. Tadını çıkarmak istercesine yavaş yavaş öptü onu. Kana kana içti dudaklarını.

Delikanlılık zamanlarındaki gibi kanı tersine akıyordu. Gülfem'in gevşeyen bedenine karşı onun vücudu adeta taşa dönmüştü. Daha önce iradesi hiç bu kadar zorlanmamıştı. Bu yüzden kendisini de onu da daha fazla zorlamamak için yavaşça geri çekildi. Hayatında yaptığı en zor şeylerden biriydi, kendine dahi itiraf etmese de bu böyleydi.

Kollarında titreyen Gülfem'i daha sıkı sardı. Küçük bir serçe kuşundan farkı yoktu işte... Bu haline rağmen onu aşan dalgalara atmıştı kendini. "Bu gelişin gidişi olmaz," dediğinde sözlerinin yalan olduğunu bir tek Kadir biliyordu. Gidişi olurdu, Gülfem gitmek istediği an Kadir onun yolundan çekilirdi. Bu gelişin gidişi sadece Maçkalı Agâh için olmazdı. Çünkü bir kere gönül verdiği bir kadından, son nefesine kadar vazgeçmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu kalbini. Geri çekildiğinde Gülfem gözlerini ona çevirdi. Gözbebeklerine yerleşen keder silinmemişse bile hafiflemişti. Buna sebep olduğu için kızgındı. Hem geçmişine hem de öğrenmesine sebep olanlara...

"Şu gülen gözlerin," dedi parmak uçları gözaltlarına hafifçe değerken. Hafif tıkanık bir sesle konuştu. "Ya olur da bir gün solarsa?"

Söylesene, ne yaparım ben?

Bu soru sessiz sorulmuştu. Cevabı kaldıramayacağı kadar ağırdı. Bir kaya göğsünün tam orta yerine düştü. Gülfem ise sessiz kaldı. Her daim konuşan kadın bu defa sustu. Birkaç dakika boyunca süren bir sessizlikti bu. Sonrasında konuştuğunda Kadir gözlerini kapatmak zorunda kalmıştı.

"Senden uzak durabilecek miyim?" diye itiraf etti sessizce. "Bilmiyorum..." diye cevapladı sonra.

Kadir dişlerini birbirine bastırdı. En az kendi kadar gözü kara bir kadın bulmuştu anlaşılan. Dudaklarında ufak bir kıvrılma oluştuğunda sessiz kaldı. Nasıl uzak duracağı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Çünkü Gülfem inatla kalbinin duvarlarını aşındırmıştı.

Gülfem'in telefonu çaldığında Kadir henüz bir cevap vermemişti. İstemeyerek de olsa adamın kollarından sıyrıldı. Kadir hissettiği boşluk karşısında içinden sağlam bir küfür savurdu.

"Efendim Ferda?"

Gülfem karşı tarafı dinlerken kaşları çatıldı. "Tamam, gelirim de sen ağlıyor musun?" dedi çabucak. "Ferda sorun ne?" Karşı tarafın sesi boğuk çıktığı için pek anlaşılmıyordu. "Tamam tamam, geliyorum."

Gülfem telefonunu kapatırken, "Ferda iyi değil, yanına gitmem lazım," dedi.

Kadir şüpheyle, "Başka bir şey yok, değil mi?" diye sordu.

Gülfem başını iki yana doğru salladı. "Hayır ama Ferda ağlıyor gibiydi. Yanına gitmem lazım ve babam..." deyip gergince kolunu kaşıdı. "Bu ara gözü üstümde. Ferda ile olmadığımı anlarsa kızar."

Kadir uzun uzun yüzüne baktı. Atladığı bir detay olduğundan şüphelense de üstüne gitmemek için başını eğdi. "Öyle olsun."

"Ben gideyim o zaman."

"Seni bırakayım."

Gülfem bu teklif karşısında telaşlanırken, "Olmaz," dedi. "Hem arabamla geldim, tek gitsem daha iyi olur."

Normal şartlar altında olsa Kadir buna izin vermezdi. Fakat babasıyla arasında oluşacak bir probleme sebep olmak istemiyordu. Bu yüzden istemeyerek de olsa kabullendi. Sessizce ofisten çıktıklarında yan yana yürüyorlardı. Az önce yaşananların ağır etkisi üstlerine çökmüştü. İkisi de biraz bulanık biraz karmaşıktı. Dışarıya adım attıklarında gece ayazı çöktüğü için Gülfem ürperdi. Ceketini bile almadan gelmiş olması Kadir'in göğsünde bir şeylerin sıkışmasına neden oluyordu. Bu yabancı his onu rahatsız ettiği için yüzü asıldı. Adımlarını hızlandırarak Gülfem'in park ettiği arabasına daha hızlı ulaşmasını sağladı. Arabanın önüne geldiklerinde ikisi de susmuş karşılıklı duruyordu. Kadir onun üşümesini istemediği için arabanın kapısını açtı.

Gülfem isteksiz adımlarla arabaya bindiğinde gözlerini Kadir'den kaçırıyordu. Ayrıca yanakları o kadar kızarmıştı ki sokak lambasının cılız ışığında bile belli oluyordu. Koltuğa oturup kemerini bağladığında Kadir bir kez daha kendini tutamadı. Gülfem başını kaldırıp şaşkınlıkla ona doğru eğilen adama baktı. Kadir dudaklarını alnına yerleştirince ikisi de gözlerini kapattı. Gülfem nefes dahi almaya çekinir

olmuştu. Alnındaki dudakların baskısı birkaç saniye sürdü. Kadir geri çekildiğinde iç çekti.

"Dikkatli git."

Ardından geri çekilip arabanın kapısını kapattı. Gülfem arabayı çalıştığında Kadir elini cebine yerleştirip onun gidişini izledi. Yüreğindeki taşları yerinden oynayan bir adama göre son derece sakin ve ifadesizdi. Dışarıdan gören biri bu sakinliğe kanardı.

Kadir telefonunu çıkarıp Devran'ı aradı. İkinci çalışta, "Buyur abi," diye açılmıştı.

"Nevaleyi hazırla, koçum."

Bu gece yüreğine düşen ateşi başka şey geçirmezdi.

GÜLFEM

Tamirhane ile gideceğim mekân arasında yaklaşık yirmi dakikalık bir süre vardı. Fakat aklım o kadar doluydu ki bu mesafeyi nasıl aştığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Sanki zaman su gibi akıp gitmişti. Arabayı ne zaman park ettiğimden bihaber şekilde karanlık caddeye boş gözlerle baktım.

Kadir beni öpmüştü.

Direksiyonu sıkı sıkı tutan elimi oradan çekip şişen dudaklarıma yasladım. Gözlerimi kapatsam o anların içine hapsolacağımı ve tekrar tekrar düşüneceğimi biliyordum. Kalbim bile hâlâ sakinleşmeyi başaramamıştı. Fakat Ferda'nın sesi kötü geliyordu, onun yanına gitmem lazımdı. Ayrıca Baran da buradaydı ve benim Ferda'yla olmadığımı anladığı an babama haber vereceğini biliyordum. Kadir'e bu durumu belli etmeden oradan ayrılmıştım. Nedense Baran'ın ismini duyunca sakin kalmayacağına dair şüphelerim vardı. Bu da ortalığın daha çok karışması anlamına gelirdi. Şu anda böyle bir şeye hiç gerek yoktu. Daha fazla oyalanmamak adına arabadan inip hızlı adımlarla yürüdüm.

Hava soğuk olsa da yüzüm yaşananlardan ötürü sıcak ve kızarmıştı. Mekâna girdiğimde birkaç saniye sakince nefes alıp verdim. Umarım Baran dışarıdan geldiğimi anlamazdı. Yanlarına giderken nefesimi tuttum. Bu geceyi daha fazla olay olmadan kapatmak istiyordum. Onlara yaklaşınca Ferda'yı masada oturmuş ağlarken gördüm. Hızlıca yanına

gittiğimde, "Ferda," seslendim. Sesimi duyunca ayağa kalkıp ıslak gözleriyle yüzüme bakarken, "Gülfem," diye hıçkırdı ve kollarıma sığındı.

"Ferda ne oldu?" Sesim korku doluydu.

"Berke..." deyip bir kez daha hıçkırdı. "Beni aldatmış." Ağlaması şiddetlenirken kollarımı ona sardım. Kaçınılmaz son gerçekleşmişti. "Nasıl yapar bana bunu?"

"Emin misin, Ferda?"

Geri çekilip yüzünü sildiğinde başıyla onayladı. "Keşke olmasaydım ama," deyip telefonunu açtı. Bana ekranı gösterirken, "Fotoğrafları var," dedi. Fotoğrafta arabanın içinde öpüşen bir çift vardı ve dikkatli bakınca Berke olduğu anında anlaşılıyordu. "Şerefsiz adi herif, nasıl yapar ya aklım almıyor?"

"Sakin ol lütfen," desem de beni dinlemeyecekti.

"Ya her şey çok iyiydi, Gülfem. İlişkimiz çok güzeldi. Nasıl yapar ya, nasıl?" Tekrar bana sarıldı. Berke gerçekten de Baran'ın aynısıydı. "Onu ellerimle parçalamak istiyorum."

Saçlarını okşadığımda sessiz kaldım. Bu durumda ne denir, hangi söz iyi gelir, bilmiyordum.

"Oo Gülfem Hanım, gelmişsiniz."

Baran'ın sesini duyduğumda başımı ona doğru çevirdim. Bir bu eksikti gerçekten. Sakinliğimi korumaya çalışarak, "Buradaydım zaten, Baran," desem de sesim bıkkın çıkmıştı. Ferda geri çekilip burnunu çekti.

"Buradaysan Ferda neden tekti?"

Ferda öfkeyle ona döndü. "Baran zaten asabım bozuk, yemin ederim tüm hıncımı senden çıkarırım."

Ferda'nın kolunu tuttuğumda daha sakin bir sesle cevap verdim. "Lavaboya gittim, Baran. Sonra arabamdan telefonumu aldım. İnanmıyorsan Mustafalara sorabilirsin. Ferda ile beraber geldiğimizi gördüler."

Mustafa, Baran'ın arkadaşlarından biriydi. Baran'ın yüzü asıldığında Ferda tekrar araya girdi.

"Ayrıca kimsin sen? Hangi sıfatla hesap soruyorsun?"

Baran alayla güldü. "Öfkeni benden mi çıkaracaksın, kedicik?" Kollarını önünde bağladı. "Sorununu Berke'yle hallet ve sevgilimle arama girme, Ferda. Geri bas."

Ferda histerik bir kahkaha attı. "Manyak mısın oğlum sen?" diye bağırıp üstüne yürüdü. "Okulda götürmediğin kız kalmadı, gelmiş bir de pişkin pişkin sevgilim mi diyorsun?"

Gözlerimi kapattım, işler gerçekten rayından çıkıyordu.

"Ferda, bak piç sevgilinin öfkesini benden çıkarma, fena olacak."

"Siktir oradan! Fena olurmuş. Yapıştın kaldın, uzak dur işte istemiyor kız seni."

Olay daha fazla büyümeden ikisinin arasına girdim. Baran'ın yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

"Baran gerçekten şu an zamanı değil. Yalnız kalmak istiyoruz."

Gözleri bana döndü. "Zaten her defasında harcadığın, uzak tutmak istediğin kişi benim, Gülfem."

Acaba nedenini kendine soruyor muydu? Gereksiz alınganlığını görmezden gelerek Ferda'ya döndüm.

"Hadi, bu gece bize gidelim."

Kafası pek yerinde olmadığı için başıyla onayladı. Koluna girdiğimde Baran'ın bakışlarını hissetsem de karşılık vermedim. Bendeki kotası gittikçe doluyordu. Ayrıca Bilge ile olanlardan sonra bu yüzsüzlüğüne bir anlam veremiyordum. Elimde bir kanıt yoktu ama ikisinin arasında bir şeyler olduğuna adım kadar emindim. Fakat ispat edemeyeceğim durumu ortaya atamazdım. Keşke benim de elime fotoğraf geçseydi.

"Erkeklerden nefret ediyorum, yemin ederim hepsi iğrençler." Ferda ağlamaya ve sövmeye devam ederken arabaya bindik. "Daha geçen hafta bana beni sevdiğini, bensiz yapamayacağını söyledi, Gülfem!" diyerek bana döndü. "Siktiğimin bir haftasında ne değişti?"

Çok boktan bir durumdu. "Ne diyeceğimi bilmiyorum ki!"

Elleriyle yüzünü kapattı. "Ne yetmedi ya? Niye bana bunu yaptı?"

"Mesele sen değilsin. O, karaktersiz herifin teki!"

Ellerini indirip yüzüme baktı. "Onunla sevişmediğim için mi yaptı sence?"

Gözlerim devirdim. "Saçmalama Ferda, eminim yine de yapardı."

"Of ya!" diye bağırdı. "Nefret ediyorum ondan!"

Eve gittiğimiz yol boyunca bağırdı, küfür etti ve ağladı. Söylediklerimin çoğunu duymadığı için konuşmak yerine içindeki acıyı atması için ona alan tanıdım. Dışarıdan güçlü ve ulaşılmaz biri gibi dursa da hassas bir kızdı Ferda. Zaten Berke'ye bu kadar kısa sürede bağlanma

nedeni de tamamen buydu. Berke onun sevgisini hak etmeyen şerefsiz herifin tekiydi. Arabadan indiğimizde bu defa sessizleşmişti. Açıkçası suskunluğu beni korkutuyordu.

Annem kapıyı açtığında neşeyle, "Hoş geldiniz," dedi ta ki Ferda'nın yüz ifadesini görene kadar. "Ferda, iyi misin kuzucuğum?"

Ferda tekrar ağlamaya başladığında annem uzanıp ona sarıldı. Endişeli gözleri bana kayınca dudaklarımı oynatarak, "Berke," dedim. Annem akıllı bir kadın olduğu için muhtemelen durumu anlamıştı.

"Ağlama güzel kızım, değmez gözyaşlarına."

Ferda başıyla onaylayarak geri çekildi. "Ağlamayacağım."

Sözlerine rağmen gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Hiçbir erkek için ağlamaya değmez fıstığım, üzme kendini." Annem teselli sözleri şu an Ferda'ya ulaşmıyordu.

"Odama çıkalım mı?"

Ferda ile beraber odama yöneldiğimizde annem de bize içecek bir şeyler hazırlayacağını söyleyerek mutfağa geçti. Tam odama gireceğimiz sırada babam banyodan çıktı.

"Hoş geldiniz, kızım."

Ferda başıyla selam verip odaya geçtiğinde babamın kaşları çatıldı.

"Ağlıyor muydu o?"

Sırtımı duvara yasladım. "Kötü bir gece."

"Sen iyi misin, yavrum?"

Babamın yüzüne bakamamam normal miydi? Sanki gözlerime bakınca bu gece yaptığım her şeyi anlayacaktı. Boğazımı temizleyip, "İyiyim," diye geçiştirdim. Yalan söylediğimi anladıysa bile bozuntuya vermedi. Yanıma gelip saçımı öptü. Vicdanımın sızısı yüzünden gözlerimi sıkıca kapattım. Babam bir gün beni Kadir konusunda anlar mıydı?

"Arkadaşının yanına git, sana ihtiyacı var."

"Tamam, baba."

Yanımdan ayrıldığında arkasından bir süre baktım. Beynim ve kalbim arasında sıkışıp kalmıştım. Başımı duvara yaslayıp tavana baktım. Sanırım ilk defa ne yapacağımı bilmiyordum. Sadece... kalbimdeki eksiklik dolmuş gibi hissediyordum. Yine de babama yalan söylemenin içimde yarattığı yoğun sıkıntıya engel olamıyordum. Dolan gözlerimi kırpıştırıp yaslandığım duvardan doğruldum. Odama geçtiğimde Ferda

camın kenarında durmuş karanlık bahçeye bakıyordu. Sessize yanına yaklaşıp elimi omzuna yerleştirdim. Başını omzuma yaslayıp dışarıyı izlemeye devam etti. Sessiz sessiz ağladığını omzumdaki ıslaklıktan anladım.

"Ne zamandır aldatıyor kim bilir?"

Elimi sırtına yerleştirdim. "Ben, bana âşık diye havalarda uçarken resmen boynuzlarımla geziyormuşum," deyip eliyle yüzünü kapattı.

"Aldattığı kişi kendisiydi, Ferda." Elini yüzünden çektim. "Utanması gereken biri varsa o da Berke. Sevgilisi varken başka kızlarla düşüp kalkan o."

Dudaklarını birbirine bastırdığında ela gözleri ağlamaktan kıpkırmızı kesilmişti. Onu böyle görmeye dayanamıyordum.

"Gel buraya," deyip sarıldım. "Geçecek biliyorsun, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Biliyorum ama canım çok acıyor." Keşke acısını geçirmek için elimden bir şey gelseydi.

"Çok üzgünüm, keşke bunları yaşamasaydın."

"O da üzgün müdür?" Bana söz hakkı tanımadan cevabı kendisi verdi. "Hiç sanmıyorum nedense."

"İlla pişman olacak bunu biliyorsun."

Öfkeyle, "Pişmanlıktan geberecek," diye çıkıştı. "Yine de affetmeyeceğim."

"Affını hak etmiyor."

Burnunu çektiğinde başıyla onayladı. "Benim gibisini zor bulur zaten geri zekâlı."

Ferda iki saat daha nefret kustu, ara ara da ağladı. Sakinleşmesi için annemin hazırladığı papatya çayından iki fincan içirdim. En son ağlamaktan yorgun düştüğü için uyuyakaldı. Aptal Berke bir kere bile aramamıştı. Ya haberi yoktu ya da aramaya utanıyordu. İkinci seçeneğe pek de ihtimal vermiyordum ama neyse. Ferda'nın üstünü örttükten sonra telefonumu çantamdan çıkarıp yanına uzandım.

Kilit ekranını açtığımda Baran'dan gelen cevapsız çağrıları görmezden geldim. Konuşacak bir şeyimizin olmadığını ne zaman anlayacağını merak ediyordum. Gruplar haricinde herhangi bir mesaj ve arama yoktu.

Tam telefonu kapatacaktım ki kalbimi yerinden oynatan mesaj ekranıma düştü.

Kadir: Neredesin?

Bana mesaj atmıştı! Defalarca görüldü atıp telefonda konuşmayı sevmediğini söylemesine rağmen bana mesaj atmıştı. Yüzümü ortadan ikiye ayıran gülümsemeye engel olamadan mesajı açtım. Fakat cevap yazmak yerine onu aramaya karar verdim. Sesini duymak istediğimi kendime daha sonra itiraf edecektim. Odamın balkonuna çıkıp numarasına dokundum. İkinci çalışta açtı.

"İki saat önce eve geldim."

Kısa bir sessizlik yaşandı. "Balkondaki sen misin?"

Gözlerim şaşkınlıkla açıldığında balkonun demirine yaslanıp etrafa baktım. Sokağın az ilerisinde bir araba vardı.

"Farları yanan senin araban mı?" dedim tiz bir sesle.

"Evinin önünden geçiyordum." Benim aksime son derece sakindi.

Evimin önünden geçiyordu demek... Acaba bu tarafa gerçekten gelme sebebi neydi? Bunu sormak yerine, "Öyle mi?" dedim.

"Nasıl olduğunu merak ettim."

Kalbimdeki hızlanmanın durmasını sağlamak için elimi göğsüme bastırmak istesem de kendimi tuttum ve hızlıca telefondan saate baktım. Gecenin birini geçiyordu. Evde benden hariç uyanık kalan kimse yoktu. Bunun verdiği cesaretle, "Aslında," diye lafa girdim. "Birkaç dakikan varsa nasıl olduğumu kendin görebilirsin."

Kadir bir an duraksadı. Kısa bir andı ama ben olumsuz cevap alacağıma kendimi hazırlamıştım.

"Olur," dediğinle şaşkınlıkla soludum.

"He-hemen geliyorum."

Telefonu kapattığımda kalbim kulaklarımda davul gibi çalınıyordu. Odama geçip yavaşça balkonun kapısını kapattım. Ferda'nın uyanmasını istemiyordum zaten zar zor uyumuştu. Makyaj pufunun üstüne attığım kalın örgü hırkamı alıp odadan çıktığımda parmaklarımın üstünde yürüyordum. Ev sessizdi, çıkaracağım küçücük bir ses bile büyük yankı uyandırırdı. Telefonumu ve anahtarımı sıkı sıkı tutarak kapıyı yavaşça açtım. Heyecandan gece ayazını bile hissetmemiştim. Sporlarımı giyip yavaşça kapıyı kapatıp birkaç saniye bekledim. Herhangi bir ses duymayınca hızlı adımlarla bahçenin kapısına yürüdüm. Heyecandan düşüp bayılmaktan korkuyordum. Arabanın olduğu tarafa bakınca Kadir'in ellerini kabanının cebine yerleştirmiş beklediğini gördüm. Ben

ise üzerinde küçük pembe çiçekler olan beyaz geceliğimle duruyordum. Makyajımı silmiş saçlarımı da rastgele topuz yapmıştım. Onun yanına ilk defa bu kadar doğal gidiyordum ve hiç umurumda değildi.

Karşısında heyecandan nefes nefese kalmış bir halde durduğumda başımı geriye attım. Kısılı gözleri yüzümde geziniyordu.

"Üstün ince, arabaya geçelim."

Başımla onayladığımda arka koltuğun kapısını açtı. Yan yana oturacak olmanın verdiği farkındalık yüzünden nefes alamadım. Oysa daha birkaç saat önce dünyadaki herkesten daha yakındı bana. Beni öpmüş ve sıkıca sarılmıştı. Bunu hatırlayınca kalbim ters takla attı. Yok, ben bu adamın yanında sakinleşemeyecektim. Yanıma oturup kapıyı kapattığında varlığı yüzünden araba küçük bir alana dönmüştü. Sıcaklığını hissedecek kadar yakınımdaydı. Zavallı kalbim buna nasıl dayanacaktı ki? Gözlerim sokak lambasının ışığı sayesinde aydınlanan yüzüne kaydı. Gözünü dahi kırpmadan yüzüme bakıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum. Alacağım cevaptan korksam da merak etmiştim.

"Küçük görünüyorsun." Yanında kendimi küçük hissediyordum. Bunu söylemek yerine başımı yana eğdim ve bakışlarına karşılık verdim. "Baban burada olduğunu anlar diye korkmuyor musun?"

Başımı yavaşça iki yana doğru salladım. Onun yanındayken hiçbir şeyden korkmuyordum. Sağlıklı bile düşünemiyordum ki...

Dudakları iki yana doğru hafifçe kıvrıldı. Kalbim o kıvrımda asılı kaldı.

"Şu an başka şeyleri düşünmek istemiyorum," diye itiraf ettim. Onun yanında neden bu kadar cesaretli olduğumu da bilmiyordum. Sürekli içimden geldiği gibi davranıyordum.

"Ne istiyorsun, Gülfem?"

Sorusunu duyunca kaşlarım çatıldı. "Burada olmam yeterli cevabı vermiyor mu?"

"Senden duymak istiyorum."

Cevap vermek yerine, "Beni neden öptün?" diye sordum. Beni sorularıyla köşeye sıkıştırmayı bırakması için sormuştum.

"Sen bana gelmişken..." diye fısıldadığında bana doğru eğildi. Aramızdaki mesafe o kadar azdı ki... mantık beni terk etmişti. O bu kadar yakınken ondan başka her şey siliniyordu. "Sen bana ceketini bile

almadan gelmişken..." deyip derin bir nefes aldı. Gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. "Kendimi daha fazla tutamadım."

İtirafı beni alaşağı ederken gözlerimi kapattım. "Ben de tutamıyorum ve kendimi sürekli sana gelirken buluyorum."

Sesim kısık çıksa da beni duyduğunu biliyordum. Cevap vermediğinde altdudağımı ısırdım. Bir çıkmazın içindeydik. Ve benim tek istediğim ona yakın olmaktı.

"Kadir?" dedim kısık bir sesle ve gözlerimi açtım.

"Efendim?"

"Sana sarılabilir miyim?"

Cevap vermek yerine eğilip kocaman kollarının arasına aldı beni. Bir kedi gibi göğsüne sokulup tıraş losyonunun kokusunu içime çektim.

"Alkol mu aldın?"

"Sadece iki kadeh."

Bu koku beni rahatsız etse de görmezden geldim. Tüm korkularım, kaygılarım, olmazlarım onun kollarındayken son buluyordu. Tek hissettiğim şey huzurdu bir de tamamlanmışlık... Hayatımın eksik parçasını bulmuştum işte. Saçlarımda dudaklarını hissettiğimde gözlerimi bir kez daha kapattım.

Ağzının içinde, "Bir de şöyle güzel kokmasan..." diye söylendiğinde gülümsedim.

"Biraz uyuyabilir miyim?"

"Burada mı?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "Lütfen."

Derin bir nefes alınca göğsü havalandı. "Sana hayır diyebilseydim hayatım daha kolay olurdu."

Bu defa biraz sesli güldüğümde burnumu göğsüne yasladım. Soğuk ellerim ince beline sarılırken teninin sıcaklığı avucuma işliyordu. Ona doğru iyice sokulup yanağımı göğsüne yerleştirdim. Kulağım tam kalbinin üstüne denk gelmişti. Sabit ritimle atan kalp atışları benimki kadar olmasa da hızlıydı. Gözlerimi kapatıp bu sesi dinledim. Başka birinin kalp atışlarının bu kadar huzurlu hissettirmesi normal miydi? Yoksa aşk normal olan her şeyin karşısında mıydı? Elleri belimden sırtıma doğru kaydı. Masum bir dokunuştu ama tenim diken diken olmuştu. Ondan etkileniyordum. Kalbim kalbinden, tenim teninden...

Alt dudağımı ısırırken yanağımı sert göğsüne sürttüm. Keşke yine öpseydi beni... Bir an geri çekilip bu isteğimi gerçekleştirmeyi düşünsem de kendimi durdurdum. Şu an zamanı değildi. Yaramaz düşüncelerime son verip kokusunu içime çektim. Kadir sırtını arabanın kapısına yaslamıştı. Yarı uzanır pozisyonda göğsüne yayılmıştım.

"Yarın birkaç günlüğüne şehir dışına çıkacağım."

Doğrulmak için hareketlendiğimde eliyle sırtıma baskı yaparak mani oldu. "Nereye?"

"Van'a, kardeşimi ziyarete."

Gitmesini istemiyordum ama bir şey de diyemezdim. "Anladım," diye mırıldandım.

"Uyu hadi, birkaç saat sonra seni uyandırırım."

Gidişinin içimde yarattığı karmaşık duygular yüzünden hemen uyumadım. Fakat kollarında olmak, sıcaklığını özümsemek beni mayıştırıyordu. Gözlerim ağırlaştığında ailemden gizli bir şekilde kaçtığım arabanın içinde uyuyakaldım. Kollarında olmak paha biçilmezdi. Gidişine rağmen...

KADİR

Uçak, Van Ferit Melen Havaalanı'na indiğinde Kadir'in içinde kopan fırtınalar daha da şiddetlendi. Dakikalar içerisinde kendine gelen yolcu sırasında alanından çıkarken adımları sert ve seri bir şekilde ilerliyordu. Kimseye belli etmese de içten içe ciğeri yanıyordu. Kız kardeşini, Nevra'sını görecekti. Bunca aydan sonra...

Kız kardeşi onun zayıf noktasıydı, yumuşak karnıydı. Peki bunlara rağmen nasıl olmuştu da elinden kayıp gitmişti? Kadir artık bunu bilmiyordu, Kadir artık Agâh'a dair hiçbir şey bilmiyordu. Tek bildiği, en ufak yanlışta, gözüne batan küçük bir harekette kız kardeşinin elinden tutup buralardan götüreceğiydi. Derin bir nefes aldığında kabanına sinen Gülfem'in kokusu içine doldu. Aklı zaten karışıktı şimdi daha beter olmuştu. Sabaha kadar gözünü kırpmadan izlediği kadından ayrılmak istememişti. Bu his yabancıydı, aykırıydı. Maçkalı'yı ezip geçiyordu. Özellikle sabahın ilk ışıklarında onun su yeşili gözlerine bakarak güne başlamak... bu yaşına kadar böyle büyük bir yenilgi yaşamamıştı.

Sadece bir çift göze yenilmişti. Ondan ayrılmak zor geldiği için yine susup kalmıştı. Gülfem geç kaldığına dair bir şeyler sıralayıp art arda konuşurken Kadir sadece onu dinlemişti. Çünkü konuşsa *gitme* diyecekti. Gülfem yanından ayrılmadan önce eğilip alnını öpmüştü sadece.

Gülfem'le dolu düşüncelerinin içerisinde kaybolmuşken, "Abi..." diyen sesle adımları durdu, sadece adımları değil sanki dünyası da durmuştu. Başını kaldırdığında önünde dimdik duran kız kardeşi, Nevra'sı vardı. Biriciği, kıyamadığı, sevmekten asla bıkmayacağı en değerlisiydi Nevra.

"Abim..." dedi dolu dolu bir sesle. Kadir derin bir nefes alarak ciğerlerine ateş çekmiş gibi oldu. Abilik yapamamıştı ki ona. Abilik yapsa şu an Nevra zaten burada olmazdı, ona doğru gelen adımlara karşılık kendi adımları çok daha büyüktü. İki kardeş yan yana geldiklerinde Kadir bir saniye düşünmeden uğruna can alacak, can verecek kız kardeşine bir ömür uzak kalmışçasına sarıldı.

"Abisinin gülü," dedikten sonra vakit kaybetmeden kız kardeşine sarıldı. Sadece kız kardeşine sarılmamıştı, sanki ölen ablasının hayaline de sarılmış gibiydi. Bir kez daha tüm benliğiyle içinden yemin etti, şu an kollarında tuttuğu kız kardeşinin sonu, asla ablası gibi olmayacaktı. Son nefesine kadar bunun için çabalayacaktı.

Arkadan gelen bir boğaz temizleme sesi ile Nevra abisinden ayrıldı, o dik duruşunu tekrar takındı. Kadir, kız kardeşinin yüzünden gözlerini ayıramamışken, "Seni çok özledim be, Maçkalı," dedi Nevra. "Çok fazla özledim."

Kadir nefes alamaz bir vaziyetteydi. Nasıl olmuştu da kız kardeşini bu kadar kimsesiz yapmıştı, bu kadar büyük bir hasret koymuştu aralarına?

Nevra geri çekilip bakışlarını arkasında duran kocasına çevirdi. Kadir, kız kardeşinin bakışlarını dikkatle süzerken, yüzüne oturan soğuk gülümsemeyi gözden kaçırmadı.

"Ahmet Akif Ersöz'ü tanıyorsundur, abi. Biliyorsun artık eşim." dedi hiçbir kötü söze mahal vermeyecek bir edayla. Sanki abisinin yapacağı, yapmak istediklerini def etmek ister gibiydi.

Kadir kısacık bir sürede yanlarında duran adama bakıp dişlerini sıktı. Çok öfkeliydi, kız kardeşinin böyle kötü bir ailede ne işi vardı? Tamam herkes Ahmet Akif'in iyi olduğunu, efendi olduğunu söylüyordu fakat

kendisi buna asla ikna olamıyordu. Çünkü babası Reşat Ersöz tanıdığı en iğrenç adamlardandı.

"Hoş geldin, Agâh," dedi Ahmet Akif tok bir sesle. Nevra, kocası ve abisi arasındaki gerilimin oldukça farkındaydı. Abisinin gözlerinin içine baka baka eşinin elini tuttu. Bu Kadir'e gönderilmiş bir mesajdı. Kadir de mesajı derin bir nefes eşliğinde aldı.

Ahmet Akif karısına uyum sağlayarak tuttuğu elini sıktı, bunun anlamı ise *hep yanındayım* demekti. Bu hareket Kadir'in gözlerinden kaçmadı, mümkünmüş gibi öfkesinin büyümesine sebep oldu. Karşısındaki çift hem uzak hem yakındı. Kız kardeşi nasıl da değişmişti. Nasıl böyle bir adamın, böyle bir ailenin içinde bu kadar normal davranmaya çalışıyor olabilirdi, aklı almıyordu.

Önünde dikilen çifte bir kez daha bakan Kadir, boğazını temizleyerek kuru bir sesle, "Hoş buldum, Ahmet Akif," dedi kısaca, ardından da kısık ve oldukça etkili bir sesle ekledi. "Umarım hep de hoş bulurum." Cümlelerinin altında yatan gözdağı üzerine Ahmet Akif'in kara gözleri kısıldı. Kadir elini uzattı, o da uzatılan eli geri çevirmeden sıktı.

İkisinin bu kendinden emin duruşları ve tehditkâr bakışları Nevra'yı daha çok gerdi. Hemen araya girerek, "Hadi abi, evde bizi bekliyorlar. Sabahtan beri senin için hazırlıklar yapılıyor. Hem acıkmışsındır."

Başını onaylarcasına eğen Agâh, bir kez daha hata ararcasına karşısındaki çifte bir bakış attı. Buraya ayak bastığından beri Agâh olmuştu, Kadir'den hiç eser yoktu. Zaten tam olarak ne zaman Kadir oluyordu ki? *Sadece onun yanında,* diye geçirdi içinden. Sadece Gülfem'in yanında... Yürümeye başladıklarında gözleri önünde duran çiftin birleşmiş ellerine takıldı. İçinde yine onun hayali belirdi, yine onunla böyle olma isteği... Bu imkânsız istek öyle güçlüydü ki göğsündeki daralmayı gidermek için derin bir nefes aldı.

Hep beraber havaalanından çıkıp arabaya bindiklerinde Nevra ilk defa Van'a gelmiş olan abisine döndü ve arabadaki sessizliği bozmak için konuştu.

"Akşam seninle merkeze gelir gezeriz, abi. Şimdi Edremit'e gidiyoruz," dediğinde sesi hevesliydi.

Kadir'in ise en son düşüneceği şey bu şehirde gezip tozmaktı. Onun tek derdi kardeşinin yaşadığı evi, oradaki konumunu, ona olan

davranışları görmekti. Fakat Nevra'yı kırmamak için belli belirsiz başıyla onayladı.

Nevra bir iki hamle daha yapsa da arabadan ses çıkmayınca o da konuşmaktan vazgeçti. Arkasına yaslanıp abisinin bundan sonra yapacağı hamleleri düşündü, canı sıkıldı. Aslında canını en çok sıkan şey kayınpederi ve kayınvalidesiydi. Az sonra üç katlı bir villanın önünde durdular. Kadir ilk defa başını çevirerek etrafına baktı. Hemen karşısında deniz büyüklüğüne yakın masmavi bir göl vardı. Manzara gerçekten çok güzeldi, etrafına baktığı zaman her yerin yemyeşil olduğunun farkına vardı, çok fazla ağaç vardı. O an güzel bir yere geldiğini anladı. En azından kardeşi güzel bir evde yaşıyordu. Bakışları bahçenin içinde bekleyen korumalara kayınca burada ne işi olduğunu gayet iyi anladı. İçinden söküp atamadığı öfkesi her zerresine işledi. Bakışları kapının önüne değdiğinde onları gördü. Reşat Ağa ve yanında karısı vardı, arkalarında ise diğer çocukları. Kadir'in gözü sadece Reşat Ağa'nın üstündeydi. Hiçbir şey demeden onlara doğru yürümeye başladı, attığı her adımda öfkesi mümkünmüş gibi daha da artıyordu.

Kapının önüne vardığında ona elini öpmesi için uzatan Reşat Ağa'ya kısa bir bakış attı. "Hoş geldin, Agâh oğlum," dedi Reşat Ağa, akrabalıklarını belirtircesine. Kadir ona uzatılan eli tutup sıktı. Manidar bir şekilde, "Hoş bulmaya geldim," dediğinde sesi yeni bilenmiş bir bıçak gibi keskindi.

Ortama savaş ilanı verir gibi düşen sözler üzerine, kocasının yanında duran Gülendam Hanım kendinden emin bir şekilde konuştu. "Bizim eve gelip hoş bulmayacak kimse olamaz."

Kadir, ona karşılık veren kadına bakarken huzursuzlukla doldu. Ona uzatılan ikinci eli bu defa geri çevirmedi, alıp öptükten sonra alnına koydu. "Bence de hoş bulmama diye bir şey olmamalı. Sonucunda evinizin başınıza yıkılması da var."

Gülendam Hanım'ın kaşları çatılırken Ahmet Akif sinirle Kadir'in önüne geçti. "Kimse benim evime gelip, benim ailemi tehdit edemez! Ayağını denk al, Maçkalı. Bunun sonucunda hoş olmayan vakalar yaşanabilir."

Maçkalı, rahat bir şekilde cebinden tespihini alıp parmakları arasında çevirmeye başladı. "En değerlim burada, Ahmet Akif," dedi yavaşça. Anlamadığı için tane tane konuşuyordu. "Onun tırnağı kırılsa burada

kimsenin kırılmadık kemiği kalmaz. Annene söyle, dilinin namı bana bile geldi. O dil bir daha kız kardeşime tek laf etmeyecek!"

Ahmet Akif şaşkınlıkla soludu. Ne duyduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu, annesi ne demişti bilmiyordu. Ama kendisinin bilmediği şeyi kilometrelerce uzakta yaşayan adamın bilmesi, onu deliye döndürdü. Tam ortalığı aleve vereceği sırada karısı yanında durdu.

"Benim evim burası, abi. Benim ailem burada."

Öfkeyle solumasına rağmen sesi sakin fakat insanı kesecek kadar sivriydi. "Ben bu ailedenim, Ahmet Akif'in karısıyım. Onlara karşı söylediğin hiçbir sözle beni savunamazsın, sadece beni ezersin."

Kadir, yüreğine çöken ağırlıkla öylece kız kardeşinin gözlerinin içine baktı. Bir kelime, tek bir bakışı yeterdi Kadir'in bu evi yakıp yıkarak onu alıp gitmesine. Fakat bu söyledikleri, beklenmedikti. Her bir kelimesi Kadir'i yıkmıştı. *Haddini bil* diyordu ona, ***benim ailem burası*** diyordu açık açık. *Onlara atacağın her art niyetli adım önce beni ezer geçer* diyordu. Kadir onu başıyla onaylayarak yutkundu. "Öyle olsun Nevra, madem ailen burası istediğin gibi olsun." Kısık ama kabullenemeyen bir sesle konuşmuştu. Reşat Ağa kabullenilecek insan değildi, olamazdı da.

Az önceki çıkışının aksine Nevra, yumuşak belki biraz da mahcup bir şekilde konuştu. "Öyle abiciğim, mutlu olmamı biraz istiyorsan kocamı kabullen. Şimdi bizimle içeri gel, soframıza otur ve bizi tanımaya çalış." Abisinin gözlerinin içine baktı. "Lütfen."

Nevra'nın başı kopsa lütfen demeyecek, rica etmeyecek bir kızdı. Bunu en iyi Kadir biliyordu. İkinci kez bir *lütfen*e boyun eğip yeni bir başlangıç yapar gibi herkesle tanışıp içeri girdi. Salonda biraz oturduktan sonra bu kalabalık aileyle aynı sofraya oturdu. Hiçbir güç onu Reşat Ağa'nın evine, sofrasına koyamazdı ama söz konusu Nevra olunca akan sular duruyordu.

"Ee Agâh, seni böyle tek başına beklemiyordum doğrusu," dedi Reşat Ağa.

Nevra'nın *keledoş* dediği yemeği yiyen Kadir, başını kaldırıp ondan cevap bekleyen adama baktı. "Bunda şaşıracak bir şey yok."

Ahmet Akif'in yemek yemediğini o an fark etti Kadir. Yanında oturan kız kardeşinin kocasının kulağına bir şey mırıldandığını gördü. Kadir, onun farkında olmayan ikiliye baktı. Dışarıdan bakan biri karı koca

diyemezdi onlara. Değişik duruyorlardı. El ele tutuşurken bile aralarında bir mesafe vardı. Tarafsızca baktığında daha çok arkadaş gibiydiler.

Gülendam Hanım, Nevra'ya döndü. "Gelin hanım, abinin odasında eksik bir şey olmasın."

Emrivaki bir şekilde konuşması üzerine Kadir'in kaşları çatıldı.

"Benim karım yapacağı şeyi bilir anne, senin söylemene gerek yok."

Ahmet Akif'in bıkkın ve bir o kadar da öfkeli çıkan sesi Kadir'in dikkatinden kaçmadı. Gülendam Hanım'ın Nevra'ya kötü davrandığına dair bir söz duyarak buralara gelmişti. Fakat görüyordu ki Ahmet Akif'in bundan haberi yoktu, olsa izin vermeyecek bir izlenim bırakmıştı. Öte yandan kız kardeşi de kendini ezdirecek biri değildi.

"Zahmet etmeyin, yemekten sonra geri döneceğim." Kadir'in sözleri üzerine Nevra hüzünlü bakışlarını ona çevirdi. Hiçbir şey demedi, biliyordu ki ne söylerse söylesin abisi gidecekti. Bu evi, kocasını, yeni ailesini asla kabullenmeyecekti. O da sevmiyordu onları fakat Ahmet Akif iyi biriydi. Keşke abisi de bunu bilseydi.

10. BÖLÜM

NEFES NEFESE

*Yıldızlardan Düştük - **Benim Olmayanın***

Bademağacına doğru yürüdüğümde dudaklarımda ufak bir gülümseme vardı. Taze bademi dalından koparıp yemeği çok severdim. Ağacının pembe çiçekleri bana küçüklüğümü hatırlatıyordu. Babaannemin bahçeli evine gittiğimizde bizim için topladığı günler canlanıyordu zihnimde. Ağacın altında durduğumda başımı kaldırıp ağaca baktım. Hava güneşli olduğu için kamaşan gözlerimi kıstım. Ayak parmaklarımda yükselirken gözüme çarpan bademi almak için uzanıp kopardım. Elimle sildikten sonra ağzıma attım. Damağıma yayılan ekşi tadı mutlulukla karşılarken gözlerimi tamirhaneye çevirdim. Kadir hâlâ gelmemişti. O günün üstünden üç gün geçmişti. Üç gündür onu görmediğim gibi konuşmamıştık da. Aramamıştım çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. Mesaj da atmamıştım sanırım cevap vermemesinden korkmuştum. Geçen gece yaşananlardan sonra böyle bir şeyi kaldıramazdım. Bu yüzden sessizliğine ayak uydurmuştum.

Fakat ufak bir sorun vardı, onu bu süre zarfında özlemiştim. Üç gün kısa bir süreydi ama görmek istiyordum. İç çekerek önüme döndüm. Bu akşam Şeymaların beni çağırdığı yemeğe katılmak için gelmiştim. Kadir de gelirdi belki... Dala tekrar uzanıp yeni bir bademkoparmaya çalıştım. Fakat yukarıda olduğu için boyum yetmiyordu. Hem eteğim de biraz kısaydı, çok uzanamıyordum. Bademe hasretle bakarken kolumu indirdim. Zorlamanın âlemi yoktu. Bademe odaklandığım için yakınımda olan bedeni de algılayamamıştım. Uzun kollar başımın üstündeki dala uzandığında korkuyla irkildim. Başımı arkaya çevirdiğimde Kadir hemen yanı başımda durmuş, daldaki bademi koparıyordu.

Şaşkınlıktan dilimi yuttuğum için konuşamadım. Sadece başımı arkaya atıp yüzüne bakakaldım. Köşeli çenesinde birkaç günlük sakalı vardı. Yakınımda olan kokusu içime dolduğunda onun hayal

olmadığını daha iyi anladım. Daldan kopardığı bademin ardından gözleri beni buldu. Açık olan ağzımı kapatıp, "Selam," diyebildim. Sesim nefes nefese çıkmıştı.

Cevap vermeden önce elini uzatıp avucundakileri bana uzattı. Otomatik hareketlerle bademi aldığımda parmaklarım avuçlarına değdi. İçimi saran sıcaklık tanıdıktı.

"Yıkamadan yeme sakın."

Gözlerimi kırpıştırırken, "Dönmüşsün," dedim.

"Az önce geldim."

Onu gördüğümde bacaklarımın bağı çözülüyordu. Düşmemek için bir adım geri gidip sırtımı ağacın sert yüzeyine yasladım. Üstümdeki bebek mavisi, beyaz baklava dilimli süvetere batan ağacın pütürlü yüzeyini görmezden gelerek ufak bir nefes aldım.

Onu gördüğümde sadece bacaklarım değil tüm sistemim bozuluyordu. Kalbim daha hızlı atıyor, nefesim kesiliyor ve bedenimin ısısı tavan yapıyordu. Gözlerim tekrar onu bulduğunda beni incelediğini gördüm. Süveterin altında bir şey giymediğim için kollarım çıplaktı. Kollarımın ardından gözleri mini, ekru eteğimin açıkta bıraktığı bacaklarıma kaydı. Yüzünde onaylamayan bir ifade belirmişti.

"Bu etekle ağacın dalına uzanmamalısın."

Uyluklarımda biten yüksel bel pileli eteğimle bunu yapmam pek mantıklı değildi. "Bunu fark ettiğimde dala uzanmayı bıraktım."

Ne dediğimin pek farkında değildim açıkçası. Tek istediğim ona sarılmaktı. Bunu o kadar çok istiyordum ki kollarım karıncalanıyordu. Siyah gömlek giydiği geniş gövdesine özlemle baktım. Acaba sarılsam nasıl bir tepki verirdi? Ben düşüncelerimin arasında boğulmuşken Kadir beni bu çıkmazdan kurtardı. Bir elini sırtıma yerleştirip beni kendine doğru yavaşça çekti. Gözlerim iri iri açılırken bedenim sert göğsüyle bütünleşti. Bana sarılmıştı! Birkaç saniye sonra şaşkınlığımı bir kenara bırakıp parmak uçlarımda yükseldim ve ince kollarımı boynuna sardım. Gözlerim kapanırken yüzümü boynuna gömüp sıkıca sarıldım. Kokusunu içime çektiğimde kollarını belime sarmıştı. Badem ağacının altında birbirimize sıkıca sarılmış tek kelime etmeden duruyorduk. Neyim olduğunu bilmediğim bir adama sıkı sıkı sarılmıştım. İşin tuhaf yanı bu durumu garipsemediğim gibi bu anın bitmesini de istemiyordum. Bu şekilde kalmak istiyordum. Göğüskafesime dolan huzur o

kadar gerçek ve somuttu ki kollarından ayrılmak istememem normal geliyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Hayatımda eksik bir şeyin olduğunu hep biliyordum. Bilmediğim şey eksik parçamın Kadir Agâh Varol olduğuydu. Hislerime bir isim vermem için erken olsa da bu tamamlanmışlık hissi geri kalan her şeyi yok sayıyordu.

"Sadece iki gün görmedim seni..." diye fısıldadım. Sesim çok kısık olsa da beni duyuyordu. "Sadece iki gün..."

Yüzünü saçlarıma bastırıp derin bir nefes aldı. "İki güne bu özlem," dedi tok sesiyle. "Sana da mı fazla geldi?"

Kalbim o kadar hızlı çarptı ki yerinden fırlayacağını düşündüm. Dolan gözlerimle beraber başımı aşağı yukarı doğru salladım. Benimle aynı duyguları paylaşıyordu.

Titrek sesimle, "Çok," diye itiraf ettim. "Çok fazla geldi." Saçlarımı öptüğünde gözlerimi açtım.

"Geldim, buradayım."

Buradaydı ama sanki her an yok olacakmış gibi hissediyordum. Burnumu çektiğimde geri çekilip yüzüne baktım. Kalbimi yerinden söken güzel gözlerinde bir kez daha kayboldum.

"Buradasın."

Burada olduğuna hâlâ inanamıyordum. Hafifçe güldüğünde yüzündeki yorgunluk uykusuz olduğunu gösteriyordu.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Başımı yana doğru eğdim. "Bu akşam mangal varmış, Şeyma'nın sınavı iyi geçerse gelirim demiştim."

Kaşlarının arasında derin bir çizgi oluştu. "Unutmuşum onu."

"İyi misin? Yorgun görünüyorsun."

Rengi solgundu ve gözlerinin etrafındaki halkalar belirginleşmişti.

"İyiyim." En son ne zaman uyuduğunu sormak istesem de kendimi tuttum. Elini uzatıp yanağıma düşen saçımın bir tutamını geriye doğru attı. Gözleri öyle dikkatli bakıyordu ki kıpırdanmamak için kendimi zor tutuyordum. Parmak uçları yavaşça yanağıma dokunduğunda ürperdim.

Bunu fark edince, "Üşüyor musun?" dedi. Başımı iki yana doğru salladım.

"Üşümüyorum," diye cevapladığımda sesim kısık ve titrekti.

Onun dokunuşu karşısında üşümekten başka her duyguyu hissediyordum. Başımı eğip yanağımı parmaklarına bastırdım. Hafif bir rüzgâr esti, tenimdeki yangın azalmadı.

"Çok dikkatli bakıyorsun." Öyle ki yanaklarım kızarmaya başlamıştı.

Kaşları çatıldığında ciddiyet dolu bir sesle, "Çok güzelsin," dedi aniden. Bunu ondan duymak iç organlarıma kadar titrememe neden olmuştu. "O kadar güzelsin ki ne bakmaya," deyip derince iç çekti. "Ne de dokunmaya kıyabiliyorum."

Gözlerimi kırpıştırdığımda elimi yanağımın üstündeki eline yerleştirdim. Dokunuşuyla daha güzelleşirdim, bunu görmüyor muydu? Cevap vermek yerine yüzümü sıcak avucuna doğru çevirip küçük bir öpücük kondurdum. Kadir gözlerini kapatıp başını bana doğru eğdi ve alnını alnımla birleştirdi.

"Beni bu kadar zorlayan başka kimseyle tanışmadım." Sesinde bu durumdan rahatsız olduğunu belirten bir tını vardı ama umursamadım. Ben de onunla aynı duygular içindeydim. Sınırlarımı bu kadar zorlayan kimseyle tanışmamıştım. Çizgilerimi kaldırmak istememe neden olan kimse olmamıştı hayatımda. *Ona kadar...*

Alnını alnıma yasladığında ağırlaşan gözlerim kapanmıştı. Sıcak nefesi dudaklarıma çarpıyordu. Kupkuru kesilen dudaklarım aralandı. Ona karşı koyamadığımı anladığım andı bu an. Tenim diken diken olurken daha fazlasını isteyen bedenim beklentiyle dolmuştu. Fakat herhangi bir hamle yapmadım. Sadece durup o anın tadını çıkardım. Aramızdan rüzgâr dahi geçmiyordu. Kadir geri çekilip alnımı öptüğünde gözlerimi istemeyerek de olsa açtım ve koyulaşan bir çift mavi gözle karşılaştım. İçimde kopan fırtınaların yansımasını gözlerinde görünce kalbim tekledi.

"Biraz işlerim var. Halledip yemeğe geleceğim."

Bir adım geri çekildiğinde boğazımı temizledim. Yanımdan gitmesini hiç istemiyordum. Bunu söylememek için boğazımı temizledim. "Ben de Şeyma'nın yanına geçeyim."

Diğer elimde tuttuğum bademlere baktım. Yemek için sabırsızlanıyordum. Bacaklarımdaki titremeye inat zor da olsa yanından ayrılabildim. Bakışlarını sırtımda hissedince ona doğru döndüm ve yanılmadığımı anladım. Yüzümde oluşan koca gülümsemeyle el salladığımda başını aşağı eğerek selam verdi. Mahalle sakin olduğu için etrafta kimse yoktu.

Kimsenin görmediğini umarak Şeyma'nın evine yürüdüm. Kadir'i dinlemeyip bademleri de yıkamadan yemiştim. Evlerinin kapısına geldiğimde mesaj atıp aşağıda olduğumu söyledim. Birkaç dakika içinde kapı açıldı. Birbirimize sıkıca sarılırken, "Demek sınavı geçtin," dedim.

Geri çekildiğinde yüzü mutluluktan ışıl ışıldı. "Altmış alacak kadar yaptım ya gerisi hiç önemli değil"

"Biraz daha çalışarak matematikte ilerleyebilirsin."

Başını iki yana doğru salladı. "Matematikten nefret ediyorum. Neyse, hırkamı alıp gidelim."

Hırka dediğinde dudaklarımı büzdüm ve üstüme baktım. "Şeyma, üstüm çok mu açık?" Böyle ortamlara pek gelmediğim için giydiklerime dikkat etmemiştim.

"Çok güzel görünüyorsun merak etme, hem yabancı kimse yok."

Şeyma, dar bir kot ve askılı bluz giyinmişti. Üstüne büyük düğmeli mini hırkasını alıp geldiğinde kol kola yemeğin düzenleneceği yere gittik.

Bahçeli, tek katlı bir evdi. "Kimin evi burası?"

"Sevim teyzelerin, çok tatlı insanlardır. Kızı Afra en yakın arkadaşım."

Yeni bir ortama girerek farklı insanlar tanıyacak olmak biraz heyecanlanmama sebep olmuştu. Kapı açıldığında Şeyma karşımızda duran genç kıza sarıldı. Ela gözlü çok güzel bir kızdı.

"Sizi tanıştırayım, bu fıstık Afra olur." Uzanıp elini sıktım. "Merhaba, Gülfem ben de."

Sıcakkanlı bir ifadeyle gülümsedi. "Şeyma da hep fıstık gibi arkadaşlar ediniyor."

Şeyma kıkırdayarak, "Huyum kurusun," dediğinde beraber içeri geçtik.

"Afra, kim geldi kızım?"

Mutfaktan orta yaşlarında çok tatlı bir kadın çıktı.

"Şeyma'yla arkadaşı Gülfem."

Kadın gelip bana sarıldı. "Hoş geldin güzel kızım, nasılsın?"

Bu mahallede herkesin bu kadar sıcakkanlı olmasını çok seviyordum. Gülümseyerek, "İyiyim efendim, siz nasılsınız?" dedim aynı samimiyetle.

"İyiyim," deyip geri çekildiğinde beni kısaca inceledi. "Maşallah pek de güzel kızsın."

"Teşekkür ederim."

"Hadi bahçeye geçin, Tahir mangala başladı."

Beraber bahçeye geçtiğimizde Sema abla da gelmişti. Yanına gidip ona da sarıldım. Tahir'le selamlaştıktan sonra sandalyeye geçip Kadir'i beklemeye başladım. Gözüm sürekli kapıya kayıyordu. Acaba ne zaman gelirdi?

"Abla, bu kim?"

Duyduğum çocuk sesi üzerine başımı çevirdim ve küçük bir kızla karşılaştım. Kıvırcık kahverengi saçları olan çok tatlı bir kız çocuğuydu.

"Merhaba, ben Gülfem, senin adın ne?"

Bana nazlı nazlı gülümsedi. "Esra ben de."

Elimi uzattığımda anında yanıma geldi. Uzanıp onu kucağıma aldım. "Seni öpebilir miyim? Çok tatlısın."

Başını aşağı yukarı salladı. Eğilip tombul yanağını öptüm.

Afra yanıma gelip, "En küçük kardeşim Esra," dedi.

Esra dalgalı saçlarımla oynarken Şeyma'nın, "Hoş geldin, Kadir abi," dediğini duydum. Anında başımı kaldırıp kapıda dikilen adama baktım. Bana diktiği gözlerini Şeyma'ya çevirdiğinde kendime nefes almam gerektiğini hatırlatıyordum. Bu adamı her gördüğümde böyle mi olacaktı? Her defasında kalp krizi geçiriyormuş gibi hissediyordum ve nefesim tıkanıyordu. Kucağımdaki Esra'yla beraber ayağa kalktım. Kadir herkesle selamlaştıktan sonra tam karşımdaki sandalyeye oturdu. Güzelleşen manzaram karşısında dudaklarımda ufacık bir gülümseme oluştu.

Bastırmaya çalıştığım heyecanımla, "Merhaba," deyip yerime oturdum. Keşke tekrar kollarına alsaydı beni...

Kadir'in bakışlarındaki sıcaklık içimdeki hisleri tutuşturuyordu. Bana böyle baktığında zavallı kalbim ona doğru koşmak istiyordu. Başını eğdiğinde Esra kucağımdan indi ve Kadir'e doğru koştu. Kadir'in büyük kolları arasında küçücük kalmıştı. Esra onun göğsüne sokulduğundan içim özlemle sızladı. Keşke şu an Esra'nın yerinde olsaydım. İç çekmemek için kendimi zor tutarken sırtımı sandalyeye yasladım. Çantamdaki telefon çalana kadar Kadir ve Esra'ya kilitlenmiş ikisini izliyordum. Telefonuma baktığında babamın aradığını gördüm. Şeyma'dan bahsettiğim için buraya geldiğimi biliyordu. Sadece Kadir'in olacağı detayını atlamıştım. Hem şehir dışında olduğu için yalan da

söylemiş sayılmazdım. Gelişi bana da sürpriz olmuştu. Ayağa kalkıp bahçenin sessiz bir köşesine geçtim.

"Efendim, babacığım?"

"Nasılsın kızım? Seni merak ettim."

Kadir'in burada olduğunu bilseydi benimle böyle güzel konuşur muydu acaba? Ondan bir şeyleri gizlediğim için vicdanım sızladı. "İyiyim, yemeğe geçeceğiz birazdan, sen nasılsın?"

"Yorgun," deyip iç geçirdi. "Bu ara işler yoğun."

Dudaklarımı büktüm. "Kendini çok yoruyorsun," dedim onaylamayan bir sesle.

"Farkındayım, sizi de ihmal ediyorum," dedi üzgünce. "Ama haftaya işler hafifleyecek."

"Ben de öyle umuyorum. Seni özledim."

Hafifçe güldü. "Haklısın kızım, neyse ki az kaldı. Hadi tutmayayım seni, yemeğe git. Çok gecikme demek için aradım."

"Tamamdır görüşürüz."

Normalde beni böyle bir şey için aramazdı. Muhtemelen Kadir'le olmamam için böyle yapıyordu. Ona da hak veriyordum. Beni olası her türlü tehlikeden korumak istiyordu. Onun yerinde olsam muhtemelen ben de öyle davranırdım. Ama kendime de engel olamıyordum işte. Başımı yana doğru çevirip Esra'yla ilgilenen adama baktım. Ona duyduğum merak öyle baskındı ki... Kadir'e dair her şeyi bilmek istiyordum. Bu isteğim yüzünden önüme gelen ne varsa çiğneyip geçiyordum. Korkutucuydu. Kimse kimse için her şeyi feda etmemeliydi. Bakışlarımı hissetmiş gibi gözleri bana kaydı. Gözbebeklerinde kopan fırtınalarda savrulan ruhumla orada durup ona bakmaya devam ettim. Arkamı dönüp kaçmak istememe neden olan hisler, göğüs boşluğumu doldursa da hareket etmedim. Ondan bir türlü gidemiyordum.

"Otur hadi, kızım."

Sevim teyzenin sesini duyunca içine girdiğim transtan çıkıp gülümseyerek yerime geçtim.

"Afra az ye kızım ya, bize de bırak."

Tahir'in sözleri üzerine Afra'nın çatalı havada kaldı.

"Daha yemedim bile be."

Tahir mangalı yellerken sırıttı. "İşte şimdiden uyarıyorum, ona göre ye." Afra ona öfkeyle bakarken kocaman bir köfteyi ağzına atıp yedi. "Bak işte bitirecek her şeyi ya."

"Takılma kıza, Tahir. Kuş kadar bir şey zaten bırak yesin." Tahir gevşek gevşek sırıtırken Afra, "Sabır," diye söyleniyordu.

Yanımda oturan Şeyma bana doğru eğildi. "Kedi fare gibidir ikisi. Abimin en sevdiği şey Afra'yı kızdırmak."

Kıkırdadığımda, "Afra pek memnun değil sanki," dedim.

"Değil tabii, aşırı sinirleniyor."

Afra, Tahir'in inadına köfteleri ve tavukları hızlı hızlı yiyordu. "Kızım yavaş, karnın ağrıyacak sonra."

Ağzı doluyken, "Karışma bana, anne," dedi.

"Ben dedim size bu bize hiçbir şey bırakmaz." Tahir eceline susamıştı sanırım.

Köfteyi çatalla ikiye bölüp yediğimde tadını çok beğenmiştim. "Çok güzel olmuş, ellerinize sağlık."

Sema abla ayaklanıp tabağımı doldurmaya başladı. "Ye kızım, sen de Afra gibi incecik kalmışsın."

Gözlerim kocaman açıldı. "Ben bu kadar yiyemem."

Kadir, "Yersin yersin," dediğinde ona döndüm, keyifle gülümsüyordu.

"Ay anne böyle diye diye beni duba gibi yaptın, şimdi sıra kızlara mı geçti?"

Sema abla yerine oturdu. "Fena mı kız, bak ne güzelsin. Kadın dediğin az etli butlu olur."

Oysa ben formumu korumak için yeşil çaylar içiyor yulafla besleniyordum. Çatalımı yeni bir köfteye batırdığımda Şeyma'ya döndüm. "İmkânsız, yiyemem bu kadar."

"Ben sana yardım ederim."

Kadir'in yanında oturan Tahir araya girdi. "Merak etme, Afra yer."

"Afra şimdi bu çatalı bir batıracak o zaman göreceksin sen, Tahir abi."

"Hey, sakin ol şampiyon."

Afra'nın öfkesi karşısında Tahir iyice keyifleniyordu. "Allah'ım neydi günahım da beni bununla sınıyorsun?"

"Aa, yeter ama çocuk gibi didişmeyi bırakın."

Sema ablanın otoriter sesi üzerine biraz da olsa sessizleştiler. Sanırım Tahir sadece annesinden çekiniyordu.

"Kadir abim de buradayken iki kadeh içer miyiz?"

Tahir elindeki poşeti havaya kaldırdığında Sema abla ofladı. "İçmek için bahane lazım demiyor da Kadir oğlumu alet ediyor, hayta seni."

Kadınlar yemeği kaldırdığında masadaki kadehleri doldurmaya başladı. Sağlığa zarar veren her şeye karşı olduğum için rakı içmesini onayladığım söylenemezdi. Kadir'in yanına oturup gözlerimi yüzüne diktim.

"İçmeyeceksin, değil mi?"

Umutla sorduğum sorum onu şaşırtmıştı. Düz bir sesle, "İçeceğim," diye cevap verdiğinde yüzüm düştü. Karaciğerini hiç mi düşünmüyordu?

"Ama zararlı."

Dudaklarında yan bir gülümseme oluşurken rakısının içine bir miktar su ekledi. Rengi beyazlaşan bardağı eline aldığında gözlerini gözlerime çevirdi. Tok sesiyle, "Senin kadar değil," dedi yavaşça.

Bardağı bir kez masaya vurduktan sonra dudaklarına yaslayıp büyük bir yudum aldı. Sözlerinin içimde yarattığı deprem yüzünden bir süre susup kalmıştım.

"Sana zararlı mıyım?"

Gözleri masaya koyduğu bardakta olsa da uzaklara dalmış gibiydi. Başını yavaşça eğerek sözlerimi onayladı. Keşke ne düşündüğünü bilseydim...

"Zararlısın ve benim sana bağışıklığım yok." Tek bir cümleyle içimdeki taşları yerinden oynatmayı başarmıştı.

"Bu kötü bir şey mi?"

Tahir, Afra ile didişmeye başladığı için bizi duymuyordu. Şeyma telefonda biriyle konuşuyordu, muhtemelen Vedat'tı. Yine de kısık sesle konuşmuştum ama beni duymuştu. Rakısından bir yudum daha aldı, iki büyük yudumda kadehi boşaltmıştı. Anlaşılan sağlam bir içiciydi.

"Kötü," dedi yavaşça. "Çok kötü." Kalbimdeki çiçekler ezilirken kadehini yeniledi ve beni şaşırtarak konuşmaya devam etti. "Ve ben kötü şeyleri severim."

Dudaklarımda içten bir gülümseme oluştuğunda yan gözlerle bana baktı. Bakışları kıvrılan dudaklarımda bir süre asılı kaldıktan sonra devam etti. "Ya sen?" dedi aniden.

"Ben?"

Kadehinden bir yudum daha aldıktan sonra masaya bıraktı. "Sen sever misin?"

Bunu onu tanımadan önce sorsaydı cevabım çok net olurdu. Ama bildiğim her şey yanımda oturan adamdan sonra değişmişti. Kendimi bile şaşırtarak aniden uzanıp kadehini aldım. Daha önce hiç rakı içmemiştim. Yine de dudaklarıma yaslayıp biraz bekledikten sonra ufak bir yudum aldım. Kokusunu almamak için nefes almıyordum. Küçük bir yudum almış olsam da boğazımı yakarak aşağı inmişti. Gözlerimdeki sulanmayı görmezden gelerek kadehi masaya bıraktım. Dudaklarıma sürdüğüm açık pembe ruj, kadehe bulaşmıştı.

"Sevmeli miyim?"

Kadir masaya bıraktığım kadehe bakıyordu. Bir kolunu sandalyeye yasladıktan sonra kadehi masadan aldı. Kadehi çevirerek bir süre pembe ize baktı. Ardından havaya kaldırıp ruj bulaştırdığım kısmı, dudaklarına yaklaştırdığında kalbim deli gibi çarpıyordu. Rakıyı içtiğim taraftan büyük bir yudum aldı.

Dudaklarımız aynı kısma dokunduğunda yüzümdeki sıcaklık boynuma doğru indi. Kadir ise soruma cevap vermek yerine kadehi masaya bırakıp Tahir'e döndü. Sohbetten tamamen kopmuştum. Mutfağa giden kadınlar yanımıza geldiğinde sorularına kısa kısa cevap vermek dışında sohbete dahil olamadım. Aklım tamamen yanımdaki adamdaydı. Dengemi nasıl bu kadar kolaylıkla bozabiliyordu? Kadehteki rakı bitene kadar dudaklarımın izi olan taraftan içmesi karşısında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Sadece çok hoşuma gittiğini söyleyebilirdim.

"Seni eve bırakayım, Gülfem."

Arabamla gelmediğim için Kadir'in teklifini kabul ederek ayağa kalktım. Hem onunla biraz daha vakit geçirmek istiyordum.

"Saat erken, biraz daha otursaydınız."

Sevim teyzeye sarılırken, "Annemler bekler," dedim. Halbuki buradan çıkıp bir süre Kadir'in yanında kalmayı planlıyordum.

"Peki o zaman ama yine beklerim."

"Gelirim," deyip diğerleriyle de vedalaştım.

"Gülfem, tanıştığıma çok memnun oldum."

Afra'ya da sarılıp, "Üçümüz en yakın zamanda buluşalım mutlaka," dedim.

"Olur olur."

Kadir'le evden çıktığımızda yan yana yürüyorduk. İçtiği içkiye rağmen yürüyüşünde herhangi bir aksaklık yoktu. İçmeye alışık olduğundan bir kez daha emin oldum. Ona biraz daha yaklaştım. Akşam olduğu için hava serinlemişti ama pek üşümüyordum. Yanımdaki adamdan kaynaklıydı sanırım.

"Alkol aldın, araba sürebilecek misin?"

"Devran'ı çağıracağım."

Kaşlarım hafifçe çatıldı. "Devran da koruman gibi her yerde seninle."

Cümlem ağzımdan çıkınca kafama dank etti. Zaten korumasıydı. Böyle bir adamın başıboş gezmesi beklenemezdi tabii. Bu yüzden Kadir de bir şey demedi.

"Van ziyaretin nasıl geçti?"

"İyiydi," dese de sesinden öyle olmadığını anlamıştım. "Üşümüyor musun?" Yan gözlerle bana bakıyordu. "Hayır, iyiyim."

Kadir'in tamirhanesi buraya yakın olduğu için kısa sürede gelmiştik.

"Anahtarları tamirhanede bıraktım."

Beraber tamirhaneye girdiğimizde ışığı açtı. Soluk ışık etrafı aydınlatırken beraber ofise girdik. Aklıma buraya ilk geldiğim an geldiğinde dudaklarımda küçük bir gülümseme oluştu. Neredeyse bir ay olmuştu. Bu bir ayda özellikle duygusal anlamda o kadar çok şey yaşamıştım ki... Hayatımın değiştiğini bile söyleyebilirdim. Her şeye daha farklı bakıyordum. Kadir masaya geçip çekmecesini açtığında ona doğru yürüdüm.

"Buraya ilk geldiğim akşamı hatırladım." Başını kaldırıp bana baktı. "Sen de hatırlıyor musun?" diye sorduğumda kalçamı masaya yerleştirip yavaşça oturdum.

Kadir iç çekerken sırtını deri koltuğuna yasladı. "Unutmak ne mümkün."

Cilveli bir ifadeyle gülümsedim. "Beni ilk gördüğünde ne düşündün?"

Başını yana eğerken işaretparmağıyla dudağının altındaki çizgiyi kaşıdı. "Buraya ne kadar aykırı durduğunu."

Aynısını ben de düşünmüştüm. Derin bir nefes alırken omuz silktim. Kadir ağır hareketlerle ayağa kalkınca tam önümde durdu. Masada oturmama rağmen benden çok büyük duruyordu. Yüzüne bakmak

için başımı geriye atmak zorunda kalmıştım. Bana doğru eğildiğinde aramızdaki tansiyon o kadar hızlı sürede yükseldi ki... Mesafeyi iyice azaltırken boğuk çıkan kalın sesiyle konuşmaya devam etti. "Aykırı ve güzel..." dedi yavaşça. Elinin tersini yanağıma yerleştirip okşadığında aramızdaki hava o kadar ısınmıştı ki terlemeye başlamıştım. Tenim hassaslaştığı için ense kökümden sırtıma inen ter damlasını bile hissediyordum. "Çok güzel."

Kuruyan dudaklarım aralandığında bana doğru bir adım daha attı ve aralanan bacaklarımın arasında durdu. İçime dolan kokusu duyularımı işgal ederken gözkapaklarım ağırlaştı.

"Zararlı olan her şey gibi..."

Dilimi altdudağımda gezdirdim.

"Sana zarar vermek istemem." Sesim o kadar boğuklaşmıştı ki bana bile yabancı gelmişti. Biraz daha yaklaştığında dolgun dudakları dudağıma dokunuyordu. Kalbim göğüs kafesime şiddetli darbeler indirirken kısık sesiyle cevap verdi.

"Ama ben istiyorum."

Dudaklarımız tamamen birleştiğinde ellerimi geniş omuzlarına yerleştirip sıkıca tutundum. Sanki ona tutunmazsam bilmediğim bir girdaba düşecek gibiydim. Kadir başını eğip öpüşmeyi derinleştirirken aralanan dudaklarımla ona karşılık veriyordum. Beni öptüğü günden beri bu anın hayalini kuruyordum. Çünkü ne ona ne de dudaklarına doyabilmiştim. Bana varlığından haberim olmayan hisler yaşatıyordu. Bana göre aşk sadece bir ütopyaydı. Kadir'le bu ütopya çok gerçekçi ve güzeldi. Bir elim ensesine yerleşirken üstdudağımı kavrayan dudaklarıyla öpüşmenin ısısını birkaç derece artırdı. Boştaki elini belime yerleştirirken diğer eli kalçamın biraz üstünde duruyordu. Elimin baskını artırıp başını kendime doğru çektiğimde ağzımın içine kayan dili bedenimin uyuşmasına neden olmuştu. Avucunun sıcaklığı üstümdeki kıyafetleri hiçe sayarak tenime kadar işliyordu. Birbirimize daha çok yaklaşmaya başlayınca göğsüm, sert ve geniş göğsüyle bütün oldu. Bu temas göğüslerimin ağırlaşıp sızlamasına neden olduğunda dudaklarımdan dökülen ufak mırıltıyla engel olamadım. Gözlerimi kapatıp kendimi sıcaklığına teslim ettim. Bunu fark eden Kadir'in büyük avucu kalçama doğru kayıp yavaşça kavradı. Beni kendine doğru çektiğinde ciğerlerimde kalan son nefes tanecikleri de boşalmış oldu. Tenim diken

diken olmuştu. Altdudağını sertçe emdiğimde bana doğru eğildi. Diğer elimle masanın kenarını kavrarken geriye doğru büküldüm. Bacaklarım otomatik olarak beline sarıldı. Pantolonun altındaki sertliğini hissedince masanın kenarını tüm gücümle sıktım.

Beni istiyordu... Onu istiyordum...

Karnımın alt kısmında biriken sıcaklık bir lav gibi kasıklarıma kadar indiğinde tenim alev alevdi. Bacaklarımı sıkarak onu oraya hapsetmek istiyordum. Buna ihtiyaç duyuyordum. Anlamış gibi kasıklarını bana doğru sertçe bastırdı. Dudaklarımdan kopan iç çekiş bu defa daha güçlü ve sesliydi. Belimdeki eli süveterin altına kaydığında nasırlı parmak uçları tenime battı. Bundan o kadar zevk aldım ki nefesim kesildi. Güçlü ve sert dokunuşlarını sevdiğim gibi bağımlı olacağımı da biliyordum. Kasıklarımdaki ihtiyaç yüzünden bacaklarımı iyice sıktım. Kadir'in dudakları çeneme doğru kaydığında başım geriye düştü. Gözlerimi açıp bulanık bakışlarımla tavana baktım. Mantık bedenimi terk edip gitmişti. Sadece hislerden ibarettim. Islak öpücüğünü boynumda hissedince tekrar titredim. Bu kadar güzel hissettirmesi yasaklanmalıydı. Bir kez daha kendini bana bastırdığında değişen nefes alış verişim ile beraber iç çektim. Parmaklarım yumuşak saçlarında gezinirken boynumdan göğsüme doğru kaydırdığı dudaklarıyla beni diri diri yakmaya devam etti.

Erkekliğini yeniden kadınlığıma bastırdığında kalçam ona doğru yükseldi. Eli sutyenimin kopçasına kaysa da açmadı. Sırtımı yavaşça okşayıp ön tarafa doğru kaydırdı. Göğsümü yükseltip eline doğru bastırdıktan sonra büyük avucu hafifçe okşadı. Dudakları tekrar dudaklarımı bulduğunda ikimiz de nefes nefese ve ter içinde kalmıştık.

Bilmediğim bir eşiğin tam önünde duruyordum. Bundan bir adım ötesi yangındı. Ama ben yangından da korkmuyordum. Kalçam ona doğru tekrar yükseldiğinde onun ateşini severek karşıladım. Bacaklarımı biraz daha sıktım. Karşılık olarak sertçe dudaklarımı emdi. Göğsümdeki eli çıplak sırtımda gezindi. Gözlerimi sıkıca kapattım, dünya yansa umurumda olmazdı. Fakat Kadir hareket etmeyi bıraktı. O durduğunda kendime gelsem de kafam karmakarışıktı. Dudaklarından sert bir küfür savrulduğunda telefonunun çaldığını fark edebildim. Şişen dudaklarımı dilimle ıslatırken olduğu yerde doğruldu.

Yarım kalan bedenim uğulduyordu. Onu kendime çekmemek için tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. Cebindeki telefonu çıkardığında ekranda *Nevra* yazdığını gördüm. Kaşları çatılırken, "Kardeşim," diyerek açıklama yaptı. "Buna bakmam gerekiyor."

Bir adım daha geri çekildi ve telefonu cevapladı. "Efendim."

Karşı taraftan duyduğu ses üzerine gözleri beni buldu. Korku gözbebeklerine o kadar hızlı oturdu ki duruşumu düzeltirdim. Bir şey olmuştu. Kadir sertçe yutkundu. "Hemen geliyorum."

KADİR

Kadir Agâh Varol, seri adımlarla ilerlediği sırada yüreği ağzındaydı. Aklı kötü ihtimallerle doluyken kalbinde dermansız bir acı vardı. Fakat acısını da bastıran başka bir duygu vardı; korku. Kaybetme korkusu iliklerine kadar işlemişti.

"Abi bir şey olmayacak." Onun gibi koşar adımlarla yanında yürüyen Devran'a bir bakış attı. Kuru ve tok bir sesle," Olmayacak," dedi sertçe. "Nevra'ya, ablama olan şey olmayacak." Devran'dan ziyade kendisini buna ikna etmek ister gibiydi. Bir kardeş acısı daha yaşayamazdı.

Bir telefonla Van'a gelmişti. Bu sürede binlerce kez ölüp ölüp dirilen Kadir, hastane koridorunda ilerlerken dışarıdan görünen kaya gibi sert duruşunun altında bir enkaz yatıyordu. Nasıl yatmazdı, söz konusu küçük kardeşi Nevra'ydı. Gözleri ilerideki duvar kenarına çökmüş olan adamı buldu. Ahmet Akif Ersöz, Nevra'yı evlendirdikleri adam. Sakin bir şekilde önünde durduğunda, "İyi mi?" diye sordu, içinden kopan binlerce ihtimalin içinde boğulurken.

Ahmet kederli gözlerle karşısında dikilen adama baktı. Nevra'ya iyi bakamamanın yarattığı hüsranla cevap verdi. "İyi, sadece birkaç küçük sıyrık var. Ama her ihtimale karşı bir gece hastanede kalacak."

Kadir, dünyaya yeniden gelmiş gibi derin bir nefes aldı. Devran elini omzuna koyup destek olurken, Ahmet Akif yerinden doğrulup ikisinin önünde durdu.

Omuzlarındaki çöküntüye rağmen dik durmaya çalışıyordu. Kadir, karşısındaki adamın mahvolmuş gibi duran görüntüsüne bakarken sertçe yutkundu. Adamın gözlerindeki korku ve acı gerçekti. Bu hisleri görünce içinde küçük de olsa bir yanı rahatladı. Bu adam kardeşine

karşı bir şeyler hissediyordu. Bunu anlamanın verdiği rehavetle az önce Devran'ın ona yaptığı gibi eline omzuna koydu. "Korkma."

Ahmet Akif kızarmış gözlerini gözlerine dikerken, "Ondan vazgeçmem," dedi sertçe. Ne olduğunu anlamayan Kadir kaşlarını çatarken Devran araya girdi.

"Kimse karından vazgeç demedi zaten."

Devran da biliyordu ki Kadir konuşmaya başlarsa taş taş üstünde kalmayacaktı, ondandı zaten araya girip Ahmet Akif'i uyarırcasına konuşması.

Başını iki yana doğru sallayan Ahmet Akif kararlı bir sesle konuşmaya devam etti. "Beni şimdi çekip vuracağını bilsem, yine de aynı şeyi söylerim."

Duruşunu dikleştirip devam etti. "Karımdan vazgeçmem, onu sana vermem, Maçkalı."

Bu sözler üzerine Kadir, Nevra'nın başına gelen olayın basit bir trafik kazasından fazlası olduğunu anlamıştı. "Sen ne diyorsun lan?" diyerek adeta kükredi. "Hemen bana burada ne olup bittiğini anlat!"

Kadir'in öfkesi, havayı aniden değiştirmiş, içine çekeni yakacak bir ateşe dönüşmüştü.

Reşat Ağa yükselen sesler üzerine yanlarına geldi. Huzursuzca Kadir'i süzdü, o da çoğu insan gibi bu adamdan çekiniyordu. Deli yanını bilen biriydi. Bakışları oğluyla çakıştığında ise sertçe yutkundu.

"Nevra onu takip eden bir arabadan kaçarken kaza geçirmiş."

Kadir duyduklarıyla gözlerini kısıp Ahmet Akif'e döndü. Van'a ilk gelişinde kız kardeşinin yaşayacağı en ufak olumsuz olayda onu alacağını açık açık söylemişti. Ondandı demek damadın bu telaşı, vazgeçmem deyişleri...

"Yapanı bulacağım, bu olay senin dışında, Maçkalı. Sen bulaşmayacaksın; benim ailem, benim meselem."

Ahmet Akif'in ağzından çıkan her kelime Kadir'i hem sinirlendiriyor hem de anlayamadığı bir şekilde onu rahatlatıyordu.

"Ben o haberi alıp yola düştüğüm andan itibaren bu işin içindeyim, Akif! Koruyamadın onu!" dedi damarına basarcasına. Bir adım atarak Ahmet Akif'in burnunun dibine girip onu yaralamak için sözlerini tekrarladı. "Sen, karını koruyamadın."

Bir anda hiç beklenilmeyecek bir şey oldu. Ahmet Akif üstüne yürüyen Kadir'i itti. "Sen karışmayacaksın. Bize karışmayacaksın. Nevra benim karım! Benim sorunum! Benim de çözümüm olacak!"

Onun itişine izin verip sözleriyle de tatmin olan Kadir tam konuşacakken odadan çıkan doktorla duraksadı.

Doktor hastanın durumunun iyiye gittiğini, uyandığını ve eşini yanına istediğini söyleyince, Kadir bozulsa da tepki göstermedi. Sonuçta Nevra, Kadir'in burada olduğunu bilmiyordu. Ahmet Akif'in ise az önceki halinin aksine omuzları tekrar düştü. Aslında tahmin ediyordu, kimin yaptığından emin olmasa da içten içe tahmininin doğru olduğunu biliyordu. Eğer öyleyse...

Nevra, açılan kapıyla yanına gelen kocasına çevirdi bakışlarını. Yatağının dibine gelip eline dokunan adamın üstünden gözlerini çekmedi. Onun aksine kocası bir kez bile yüzüne bakmamıştı. Bakacak yüzü yoktu çünkü. Kadir Agâh haklıydı, karısını koruyamamıştı.

"Senin suçun değildi, Ahmet. Biliyorum kendini suçluyorsun ama seninle alakalı değil."

Karısının aksine, kendi suçu olduğuna emin olan Ahmet Akif tek kelime etmeden yerdeki bakışlarını kaldırdı. Karısıyla göz göze geldiğinde yine kalbi tekledi. Böyle dursa biraz, doya doya baksa o güzel gözlerine... Aniden burada bulunma sebebi aklına gelince gerildi.

"Benim yüzümden." Net sesi itiraz kabul etmiyordu. "Seni bu ailenin içine ben soktum. Belaydık biz, şimdi de belamızın faturası sana kesiliyor."

Başını hızla sağa sola salladı Nevra. Bu sözleri kabul etmek istemiyordu, "Bela değilsin sen, Akif. Sen, sen..." deyip sustu. Devamını söyleyemiyordu; sesli ya da sessiz, söyleyemiyordu işte. Çünkü o da bilmiyordu ki... Hislerinin ne olduğunu gram bilmiyordu.

Titreyen elini kocasının elinin üstüne bırakıp, bakışlarını indirdi. "Gerçekten karı koca olmayabiliriz Akif ama emin ol seçme şansım olsaydı, kalbi senin gibi iyi olan biriyle evlenmek isterdim." Bu sözleri söylerken içinin neden acıdığını bilmiyordu.

Aralarındaki acı çift kişilikti. Ahmet Akif'in böyle bir ihtimali düşünürken bile aklı da kalbi de durmak üzereydi. Başını sağa sola sallarken düşüncelerini def etmek istiyordu. "Sen ihtimaller de dahil her şekilde karımsın. Öyle de kalacaksın."

Nevra tam durumlarını hatırlatacakken Ahmet Akif elini kaldırıp konuşmasını engelledi. "Her zaman da karım olarak kalacaksın." Başka bir ihtimali düşünmeye dahi tahammülü yoktu.

Nevra'nın ister istemez gözleri buğulandı. Bu nasıl kaderdi? Nasıl bir hayatın içine düşmüştü böyle? Ona ait olmayan bir kocası vardı, ondan ölümüne nefret eden bir ailenin içindeydi. Ne gidebiliyordu ne de tamamen kalabiliyordu. Ahmet Akif ne demeye çalışmıştı anlamıyordu, anlaşmaları böyle değildi ki.

Kapı açılınca abisini gören Nevra yerinde doğruldu. Yanına gelip alnından öpen abisini, ona geçmiş olsun dileklerini dilemesini ve bunu yapanları sormasını düşünmüyordu. Nevra'nın aklı kocasının söylediklerindeydi.

Bu yüzden Kadir, sorduğu sorulara istediği cevabı alamadıkça sinirlendiğini hissediyordu. Onu bu kadar süre yalnız bıraktığı için aralarına giren mesafenin farkındaydı ama bu yüzden susmazdı Nevra. Birilerini koruyordu, beşinci kez aynı soruyu sorup aynı sessizlik cevabıyla karşılaştığında bundan emin oldu. Tekrar geçmiş olsun dileklerini iletip dışarı çıkan Kadir, doğruca Devran'ın yanına ulaştı.

"Her şeyi bul, Kulakçı. Bunu yapanı kendim halletmek istiyorum!"

Parmaklarıyla sağ kulağını kaşıyan Devran, kaşlarını çattı. "Bunu damat halledecek sanıyordum, abi."

Karşısındaki duvara saplanan bakışlarını çekip Kulakçı'ya diken Kadir, "Yanlış sanmışsın! Tıpkı damadın da yanlış sandığı gibi," dedi kendinden emin bir şekilde. "Kız kardeşim ölebilirdi! Şu siktiğimin ailesinde bir şeyler var eminim. Onlar hakkında bilgi veren yardımcı kadınla konuş, yine bizim için çalışsın. Her şeyi bilmek istiyorum."

Cebinden çıkardığı tespihi hızla çekmeye başlayan Kadir'e dikkatle bakan Devran, tek kelime etmeden başıyla onayladı.

Biraz sonra önceden ayarladıkları Elite Word Oteli'nin önünde durduklarında Kadir hemen içeri girmek istemedi. Ardında onu bekleyen Devran'a dönüp kederli bir sesle konuştu, "Bak Kulakçı, kalabalık bir şehrin ortasında, yüksek binaların arasında nasıl da amına koyuyoruz efkârın."

Kulakçı, karşısındaki yıkılmaz bir dağ gibi duran abisinin nasıl içiyle dışını bu kadar ayrı tuttuğuna hayretle baktı. Bir anda Kadir'in yüzünü esir alan o sakinlik dolu öfke belirdi.

"Yarına kadar bulacaksın. O şerefsizi de o ailenin her bir haltını da!"

11. BÖLÜM

SONUM

Kıraç - Aşk Masalı

KADİR

Kadir'in sarf ettiği emir dolu sözlerin üzerinden yaklaşık bir saat geçmişti. Devran olayın gerçek yüzünü öğrenmek için etrafa haber göndermiş olsa da henüz bir ses gelmemişti. Habersiz kaldığı her an gerginliği artıyordu. İçten içe bu işin çok büyüyeceğini biliyordu. Abisi bildiği Maçkalı Agâh'ın, bildiği ve söylemediği şeylerin olduğuna da emindi. Yine de ses çıkarmadan otelin odasına giren Kadir'e baktı.

Kadir Agâh, üstündeki ceketi çıkarıp tek kişilik koltuğun üzerine bıraktıktan sonra büyük otel odasının penceresine doğru yürüdü. Camın karşısına geçtiğinde caddede gezinen kalabalığa dalgınca baktı. Aklının dolu olduğunu anlamak zor değildi. Devran onun zihnini meşgul eden şeyin kardeşi Nevra'nın kazası olduğunu düşünse de biraz yanılıyordu. Kadir'in aklını iki kadın kaplamıştı. Kaza geçiren kardeşi ve dün gece kollarına aldığı kadın, Gülfem... Yaşananların anıları bir sis gibiydi ve zihninin köşelerine sızmıştı. Gülfem'i orada bırakıp gitmek yaptığı en zor şeylerden biriydi. Fakat mecburdu. Sıkıntılı bir nefes aldığında telefonunun sesi odayı doldurdu. Nevra'yla ilgili bir haber olduğunu düşünerek hızlı adımlarla ceketine doğru yürüdü. Cebinden telefonunu çıkardığında karşılaştığı isim karşısında bugün ilk defa içi huzurla doldu. Telefonu cevaplayıp kalbine bir hareketlilik katan o sesi dinledi.

"Alo? Kadir nasılsın? Kız kardeşin nasıl? Çok merak ettim sizi. Defalarca aradım ama ulaşamadım sana." Üst üste durmadan konuşan Gülfem'i dinlerken dudakları kıvrıldı. Sesi endişeli olduğu için titrek çıkıyordu.

"İyiyim," dedi sakince. "Merak etme, her şey yolunda."

Gülfem rahat bir nefes aldığında kısık bir sesle, "Çok şükür, bir şey oldu diye korktum," dedi.

Onun korkmasından memnun olmadığı için Kadir'in yüzü düştü. "Sorun yok, korkma."

"Denerim."

"Sen nasılsın?" dedi daha yumuşak bir sesle.

"Beni boş ver, Nevra nasıl?"

"O da iyi. Sadece birkaç küçük sıyrığı var. "

Gülfem ikna olmamış bir sesle konuşmaya devam etti. "Gerçekten iyi misin, Kadir?" Kadir'in cevap vermesine müsaade etmeden konuşmaya devam etti. "Seni ilk defa öyle gördüm. Çok endişelendim."

Gülfem'in haklı isyanına karşılık Kadir kendini açıklamaya çalıştı. Bu tür hareketler ona yabancıydı ama yine de denedi.

"Korktum, Gülfem." Gözlerini yavaşça kapattı. Bir kardeşini daha toprağa vermekten deli gibi korkmuştu. "Kız kardeşimi kaybedemezdim. Bu defa olmazdı." Sesi sonlara doğru kısık çıkmıştı. Bu defa yaşanan sessizlik acı doluydu.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Gülfem. "Keşke hiç öyle şeyler yaşamamış olsaydın." Sesi öyle titrekti ki her an ağlayacak gibiydi. Kadir göğsünde bir şeylerin sıkıştığını hissetti.

"Keşke," diye fısıldadı.

"Sana ulaşamayınca çok kötü şeyler geldi aklıma."

Kadir elini cebine yerleştirdi. "Buraya geldiğimde doğruca hastaneye gittiğim için telefona bakmak aklıma gelmedi," diye açıkladı. "Kusura bakma, olur mu?"

Sorusunun içtenliğiyle Gülfem'in içinin eridiğinin farkında değildi.

"Erken gelirsen bakmam."

Sesi az önceye göre daha normaldi. "Denerim."

Telefonu kapattığında biraz daha iyi hissediyordu. Kulakçı diğer odadan çıktığında Kadir ona döndü.

"Haber var mı?"

Devran başıyla onayladı. "Öğrendim bir şeyler, abi."

Devran ne yapacağını bilemiyordu. Her ihtimali düşünerek Nevra'nın kazasını araştırmaya başlamıştı. Fakat bunu düşünmemişti. Bu kadarını beklemiyordu.

Elindeki telefonu avucunda sıkıp Agâh'ın yanına gitti. Bundan sonrasında her şeyin değişeceğinin bilincinde olarak ona büyük bir ciddiyetle bekleyen adamın gözlerine bakarak konuştu. "Abi bir gelişme var."

Endişesi gittikçe artıyordu. Maçkalı duyduklarından memnun kalmayacaktı. "Damadın dayısı, Hilmi." Kadir'in deli tarafının tuttuğunu gösteren keskin bakışlarıyla karşılaştı. Devran'ın eli sol kulağına uzandı ve hafifçe kaşıdı. "Buna şaşırdım. Ben Reşat Ağa'nın düşmanlarından şüphelenmiştim."

Karşısında tek kelime etmeden duran Kadir, dişlerini sıktı. "O yaptırdı," diye cevapladığında sesi küfür eder gibiydi. "Kaynanası olacak o kadın yaptırdı."

Devran'ın kaşları şaşkınlıkla havaya kalkarken, Kadir konuşmasına devam etti. "Hastaneye de gelmemişti. Belli ki kız kardeşimin ölümünü beklerken yaşadığını öğrenmesi ona kötü haber olmuş."

Devran sertçe yutkunurken işlerin tahmin ettiğinden kötü olacağına artık emindi.

"Şimdi ne olacak, abi?"

Kadir kaskatı kesilmiş bedenini Devran'a doğru çevirdi. Başını hafifçe eğip dağları titretecek öfkesiyle sertçe soludu.

"Hepsinin gelmişini geçmişini," dedi ve dişlerinin arasından konuşmaya devam etti. "Akrabasını, eşini, dostunu... Topunun belasını sikeceğiz." Devran başıyla onayladıktan sonra ekledi. "İyi, halledelim şu işi sonra da geri dönelim."

Devran şaşkınlıkla, "Hemen mi döneceğiz?" diye sorduğunda Kadir'in gözleri onu buldu.

"Hemen döneceğiz," dedi keskin bir sesle.

"Neden abi? Bir şey mi oldu?"

Kadir'in geniş göğsü havalandığında dalgın gözleri Devran'a kaydı. "Oldu Kulakçı, oldu," dedi ve ceketinin cebinden sigara paketini çıkardı. Bir dal çıkarıp dudaklarına yasladığında gözleri tekrar cama kaydı. "Bekleyenim var."

GÜLFEM

Bu yaşıma kadar hep aklı başında ve kontrollü biri olmuş hiç hâkimiyetimi kaybetmemiştim. Ta ki hayatıma giren adama kadar... Kadir Agâh Varol, sadece bir dokunuşuyla aklımı başımdan almayı başarmıştı. Öyle ki kısacık saniyeler içinde bildiğim her şeyi unuttumuştu ve ben, ondan başka her şeyi yitirmiştim. Varlığında sadece

bedenimi değil ruhumu ve kalbimi de yitirmiştim. Biliyordum, o adam benim sonum olacaktı.

Penceremin kenarında dikilmiş, karanlık bahçeye bakarken elimde tuttuğum telefonu çevirip duruyordum. Kadir iki gün önce kardeşinden gelen aramadan sonra apar topar tekrar Van'a dönmek zorunda kalmıştı. Bu süre zarfında sadece bir kere telefonda konuşmuş ve kardeşinin iyi olduğunu öğrenebilmiştim. Neyse ki kazayı ufak sıyrıklarla atlatmıştı. Kazanın detaylarını konuşacak vakti bile bulamamıştık. Telefonun ekranına tekrar baktım. Saat gece yarısına yaklaşıyordu ve Kadir'den henüz ses yoktu. İşleri olduğunu düşündüğüm için arayıp rahatsız etmek istemiyordum ama meraktan içim içimi yiyordu. Oflayarak yatağıma oturduğumda odamın kapısı açıldı ve babam içeri girdi.

Yüzüme yerleştirdiğim gülümsemeyle ona baktım. "Babacığım."

Yanıma gelip yatağıma oturduğunda gözleri dikkatle yüzümde geziniyordu. Gülümsememi korumaya çalıştım. Babam beni iyi tanırdı, canımın sıkkın olduğunu anlamaması gerekiyordu çünkü ona verecek elle tutulur bir sebebim yoktu.

"Bir şey mi oldu?"

Sorum üzerine alnında beliren çizgiler derinleşti. "Kızımın odasına gelmem için bir şey mi olması gerekiyor?"

"Yok da saat geç, uyumuşsundur diye düşündüm."

Gözlüklerini çıkarıp burun kemerini sıktı. Son zamanlarda çok çalıştığı için yorgun görünüyordu. "Uyumadan önce seni görmek istedim, canın sıkkın gibi." Yemekte sürekli telefona baktığım gözünden kaçmamıştı demek.

"İyiyim ben," dedim gülümseyerek. "Dersler yüzünden dalgınım biraz. Malum final haftası yaklaşıyor." Uzanıp yanağını öptüm. "Beni merak etme sen."

Keyifli tavrım karşısında dudaklarında ufak bir gülümseme oluştu. Benim bu hallerime alışık olduğu için durgun olduğumda hemen anlıyordu.

"Sen benim biricik kızımsın, Leyla. Tabii ki merak edeceğim."

İkinci ismimi kullandığında gözlerimi devirdim. "Gülfem diyecektin değil mi, babacığım?"

Babam keyifle gülümsedi. "Rahmetli anacığımın ismi daha çok yakışıyor sana."

Sahte bir küskünlükle dudaklarımı büktüm. "Anlamı fazla karamsar, benim renkli ve tatlı kişiliğime uymuyor."

Uzanıp saçlarımı karıştırdı. "Çok bilmişe bak hele, cadı seni."

"Ay baba saçım bozuldu!"

Annem içeri girdiğinde babamdan kaçıyordum. "Taner benim süslü kızımın saçını nasıl bozarsın sen?"

Ellerimle dağıttığı saçımı düzelttim. Gece de olsa düzgün saçlarla uyurdum ben.

Babam ayaklanıp anneme doğru yürüdü. "Duydun mu, Melek? Hanımefendi Leyla ismini-" Annem babamın sözleri üzerine güldüğünde araya girdim. "Hayır sadece renkli kişiliğime uymuyor dedim."

"Çünkü gül kızıma Gülfem ismi daha çok yakışıyor, hayatım. Sen de kabul et bunu. İyi ki ismini Gülfem koymuşum."

Anneme elimle kalp işareti yaptım. İsmimi gerçekten seviyordum ve bana çok yakışıyordu.

"Sizinle başa çıkılmaz, ben uyumaya gidiyorum."

"Annesinin adına laf ettik ya hemen de bozuldu beyefendi."

İkisi odadan çıktıklarında gülümseyerek arkalarından baktım. Kafam dağıldığı için biraz gevşemiştim.

Buna rağmen telefonumu kontrol ettim. Herhangi mesaj ya da arama kaydı yoktu. Odamın ışığını kapattıktan sonra yatağıma uzanıp telefonu göğsüme koydum. Anlaşılan bu gece ondan haber alamayacaktım. Yüzüm tekrar asıldı. Ne durumda olduğunu deli gibi merak ediyordum. Acaba arasa mıydım? Hem dün o aramıştı.

Yine de fazla yapışkan davranmak istemiyordum. Oflayarak yatakta yan döndüm. Aklımdan da çıkmıyordu ki. Telefonu tekrar elime aldığımda ekranı açtım ve rehbere girdim. Tam adına dokunacaktım ki saatin geç olduğunu fark ettim.

Bu yüzden önce mesaj atmaya karar verdim.

Uyudun mu?

Mesaj anında mavi tık olarak beni şaşırttı. Kalbim heyecanla atmaya başlarken cevap geldi.

Kadir: *Sen neden uyumadın?*

Gülfem: *Uykum kaçtı.*

Kadir: *Neden?*

Gülfem: *Seni merak ediyorum.*

Kadir: *O zaman balkona çık.*

Anında yataktan doğruldum. Buraya mı gelmişti? Kalbim adeta boğazımda atıyordu. Yataktan kalkıp cama doğru koştum. Arabası geçen gün durduğu sokak lambasının altında duruyordu.

Gülfem: *Bekle, geliyorum.*

Telefonumu ve anahtarımı aldıktan sonra parmak uçlarımda koşarak odamdan çıktım. Ev sessizdi, muhtemelen herkes uyumuştu. Kapıyı yavaşça açıp arkamdan sessizce kapattım. Sonra hızlı adımlarla bahçeden çıktım. Ona duyduğum özlem, yakalanma korkusunu bile bastırıyordu. Sokağa çıkınca arabanın kenarında ellerini cebine yerleştirerek dikilen Kadir'i gördüm. Beni beklediğini görünce dudaklarımda oluşan gülümsemeyle ona doğru koştum. O sırada beni şaşırtan bir şey yaptı. Ellerini cebinden çıkarıp kollarını benim için açtı. Yüzümü ortadan ikiye ayıran bir gülümsemeyle bedenimi adeta onun üstüne attım. Kollarım boynuna sıkıca sarılırken bedenlerimiz bütün olmuştu.

Kadir kollarını belime sarıp beni biraz havaya kaldırdı. Artık ayaklarım yerle olan bağlantısını kaybetmişti. Yüzümü boynuna gömüp özlediğim kokusunu içime çektim. Gözlerim kapanırken o da burnunu saçlarımın içine doğru bastırdı. Güçlü kollarının arasında hiç olmadığım kadar güvende ve huzurlu hissediyordum. Beni her şeyden koruyabilir gibiydi... Birkaç dakika boyunca tek kelime etmeden sadece birbirimize sarıldık. Bu anın içinde ömür boyu kilitli kalabilirdim.

"Seni çok merak ettim."

Sessizliği ilk bozan ben olmuştum. Kadir cevap vermek yerine derin bir nefes aldı. Kokumu içine çektiğini bilmek kalbimdeki sarsıntıyı kuvvetlendiren bir detaydı.

"Gülfem..." dedi sessiz ve tok çıkan sesiyle.

"Efendim?"

"Özlemişim."

Bu bir itiraftı. Ruhumun köklerini yerinden söken bir itiraf. Dudaklarımı boynuna yerleştirdiğimde yüzüm gülümsemekten ağrıyordu. Beni özlediği için gecenin bu saati kapıma gelmişti.

"Ben de özledim. Çok özledim."

Onu özlediğim için gecenin bu saati ailemi hiçe sayarak ona gelmiştim. Beraber arabanın arka koltuğuna geçene kadar başka bir şey söylemedik. Zaten söylenecek sözler, bize rağmen söylenmişti. Kucağına

oturup kedi gibi göğsüne sokuldum. Büyük elini sırtıma yerleştirip yavaşça okşamaya başladı. Yanında hissettiğim derin huzur ve dokunuşunun sıcaklığı mayışmama neden oluyordu.

"Kardeşin nasıl?"

Benim uyuşuk çıkan sesimin aksine o daha canlı bir şekilde, "İyi," dedi. "Çok şükür ki ufak bir kazaydı, geldi geçti."

Başım omzunun üstünde dururken elimi sert göğsünde gezdirdim. "Nasıl olmuş peki kaza?"

Sorum üzerine bedeni gerildi. "Çarpışmışlar."

Korkuyla ürperdim. Herkesin arabasına binmek istememekte haklıydım işte. "Çok korkmuş olmalı."

Kadir sessizce iç geçirdi. "Nevra soğukkanlıdır, korksa bile belli etmez."

Başımı kaldırıp yüzünü baktım. "Abisine çekmiş o zaman."

Eli üstümdeki bluzun etek kısmındayken durakladı. "Öyle görünüyor."

Başımı tekrar omzuna yasladım. Sıcak parmakları sırtıma dokunduğu için tenim diken diken olmuştu. Ufacık bir temasın bu kadar büyük bir etki yaratması karşısında ne hissedeceğimi şaşırmıştım.

Parmakları, sıyrılan bluzun altına biraz daha kaydı. Yüzünü saçlarıma doğru yaklaştırdığında sessizce fısıldadı.

"Tenin yumuşacık."

Kısık sesi boğuk ve kalındı. Göğsüm göğsüne doğru yükseldi. Evden sutyen takmadan çıkmıştım. Çıplak belimdeki eli biraz daha yukarı kaydı. Dokunuşu karşısında göğüslerimde tatlı bir sızı belirmişti. Sertleşen uçları pamuklu bluzuma batıyordu. Altdudağımı ısırdığımda Kadir'in eli biraz daha yukarı çıktı. Sutyen takmadığımı artık tam olarak biliyordu. Fakat tepki vermedi ve sırtımı okşamaya devam etti.

Kokusunu derin derin içime çekerek boynuna küçük öpücükler bıraktım. Kollarında olduğum inanamadığım bir gerçekti. Sanki her an uykudan uyanacaktım ve yaşadığımız her şey bir rüyadan ibaret olacaktı.

"Uyuyabilirsin, seni uyandırırım."

Gözkapaklarım ağırlaşmış olsa da uyuyamazdım. O bana böyle dokunurken bu çok zordu.

"Yorgun görünüyorsun. Evine gidip uyumalısın, Kadir."

Sözlerime rağmen kıpırdamadan kucağında duruyordum. Ondan ayrılmak neden bu kadar zordu sanki? Burnunun ucunu şakağımda gezdirdi.

"Evimdeymiş gibi rahatım."

Sessizce kıkırdadığımda geri çekilip yüzüne baktım. Sokak ışığı sayesinde arabanın içi loştu. Bu yüzden yumuşayan yüz ifadesini görebiliyordum.

"Üstünde elli kilo ağırlıkla mı?"

Başını geriye doğru yatırdı. Boynu gerildiği için âdemelması daha belirgin duruyordu.

"Ağırlığını hissetmiyorum bile, küçücük bir şeysin."

Ona cevap vermek yerine eğilip dudaklarımı boynundaki çıkıntıya bastırdım. Kadir sertçe yutkununca âdemelması aşağı yukarı hareket etti. Dudaklarımı ufak öpücüklerle boynundan başlayarak kulağına doğru çıkarttım.

"Sen kocaman olduğun içindir o," diye fısıldadım. Sırtımda hareketsizce duran elini hafifçe bastırdığında resmen ona yapışmıştım.

"Beni kışkırtma," dediğinde sesi kalın, nefesi kesikti. "Elimden bir kaza çıkacak."

Kısık bir sesle güldüm. Kanım damarlarımda kor gibi geziniyordu ama ben gülüyordum. Bana karşı koyamıyordu ve bu beni çok mutlu ediyordu. Bu sefer dudaklarımı yanaklarına sürttüm. Birkaç günlük sakalları dudaklarıma battı.

"Bana kıyamazsın."

Eli bu defa belime doğru kaydı. Tek eliyle belimi kavradığında, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Ben de artık nefes nefese kalmıştım. "Bakışından, dokunuşundan..." diye konuştuğumda sesim kesik kesik çıkmıştı. "Öpüşünden."

Kollarıyla beni sıkıca sardığında yüzünü tekrar boynuma gömdü. "Yanılıyorsun."

Yanılmıyordum. Bunu ikimiz de biliyorduk. "Yalan söylemek sana yakışmıyor, Maçkalı."

Ona ilk defa böyle sesleniyordum. Hoşuma gitmişti. Maçkalı Agâh ve benim tanıdığım Kadir iki farklı kişi gibiydi. Ama ben onun her halini sevmeye başlıyordum. Göz korkutucu olsa da karşı koymayı

bırakalı çok oluyordu. Sessiz kaldığında ona ayak uydurdum. İkimizin de buna ihtiyacı var gibiydi.

Nefes alış verişi düzenli bir hal aldığında uyuyakaldığını fark ettim. Yanında uyumuş olsam da onu ilk defa uyurken görüyordum. En savunmasız haliyle yanımda kalacak kadar güveniyordu bana demek. Geri çekilip uykuda gevşeyen güzel yüzünü izledim. Gözlerimi yüzünden alamıyordum. Uzun sivri burnuna, köşeli çenesine ve dolgun dudaklarına baktım. Sert ve erkeksi bir adamdı. Sakalları ve çatık kaşları olduğundan daha sert görünmesini sağlıyordu.

Parmak uçlarım yüzünde gezinmek için karıncalansa da kendime engel oldum. Uyanmasını istemiyordum. Çok yorgun ve uykusuzdu. Dokunmak yerine izledim ben de. Yüzünün hatlarını zihnime kazıdım. Her köşesini ezberledim. Gece boyunca uyumadım sadece onunla olmanın tadını çıkardım.

Hızlı geçen saatler sonunda şafak söktüğünde yanından ayrılmam gerekiyordu. Babamın beni görmesini istemiyordum. Yanağına ufak bir öpücük kondurup kulağına doğru yanaştım. Kadir'in gözleri açıldığında, "Gitmem gerekiyor," diye mırıldandım.

Elini burun kemerine yerleştirip sıktı. "Gün doğmuş." Başımla onayladığımda doğrulup kolundaki saate baktı. "Kesintisiz uyumuşum."

Hafifçe gülümsedim. "Çok yorgundun."

"Çok yorgun olsam da böyle derin uyuyamazdım."

Bu defa daha şımarık bir ifadeyle saçımı geriye attım. "Bunlar hep benim etkilerim."

Dudaklarında yan bir gülüş belirdi. "Şımarık."

Eğilip kıvrılan dudak kenarını öptüm. "Eve gidip dinlenmeye devam et."

Elini belime yerleştirirken sıkıntılı bir nefes aldı. "Tamirhaneye gitmem lazım, işler çok birikti."

Dudaklarımı büktüm. Anlaşılan işleri yoğun olacaktı. "Bugün göremeyecek miyim seni?"

Eli kalçamın üstünde durdu. "Mahalleye gel."

Asıl amacım onu görmek olduğu için başımla onayladım. "Gelirim."

Gün iyice aymıştı. Eve gitmem gerekiyordu. Yanağına bir öpücük daha kondurdum. Ona sürekli yakın olmak istiyordum ve hiç doyamıyordum. Tam geri çekildiğimde uzun parmaklarıyla çenemi kavradı.

Yüzümü yüzüne doğru çekip bana doğru eğildi. Kalbim dörtnala koşarken dudaklarıma nefesimi kesen bir öpücük bıraktı. Küçük bir öpücüktü ama eve gidene kadar ayaklarımın yere değmemesine neden olacak kadar etkiliydi. Başımı yastığa koyduğumda aklımda sadece o ve gece boyu yaşadıklarımız dönüp duruyordu. Kadir, tedavisi olmayan bir bağımlılık gibiydi ve kanıma karışalı çok oluyordu.

Fatih Hoca dersten çıktığında rahat bir nefes alarak yanımda oturan Ferda'ya döndüm. Kulaklıklarını takmış ve başını sıraya yaslamıştı. Elimi sırtına yerleştirdiğimde kızarık gözlerini bana çevirdi. Sevgilisinin ihanetinden sonra gözlerine yer edinen kızarıklık ve hayal kırıklığı hiç gitmiyordu. Onu bu kadar üzgün görmek beni mahvediyordu fakat elimden hiçbir şey gelmiyordu. Kulaklığını çıkardığında, "Ders bitti mi?" diye sordu.

"Az önce bitti, sana notları atarım ben."

Notlar umurunda bile değildi. Yine de, "Teşekkür ederim," dedi. Beraber sınıftan çıktığımızda koluna girdim. Sanki tutmazsam düşecek gibiydi. "İyi misin gerçekten?"

Ruhsuz sesiyle, "İyiyim," dedi. Arkadaşımı bu hale getirdiği için o aptal çocuğu ellerimle parçalamak istiyordum.

"Bir şeyler yapalım mı bugün?"

Başını iki yana salladı. "Uykum var, eve gideceğim."

Ferda doğru düzgün uyumazdı bile. Ayrıca ilk defa dışarı çıkma teklifimi kabul etmemişti. Bahçedeki banka oturduğumda ona dönüp kollarımı boynuna sardım. "Gel buraya." Son birkaç günde zayıfladığı için kemikleri belirginleşmişti. Başını omzuma yaslayıp öylece durdu.

"Erkekmiş, ihtiyaçları varmış. Alkol aldığı için kendine engel olamamış."

"Sana böyle mi söyledi?" Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilememiştim.

"Beni seviyormuş ama cinselliğin sevgiyle alakası yokmuş."

Öfkeyle, "Şerefsiz herif," diye soludum.

"Onu affedersem bir daha tekrarlamayacağını söyledi." Yüzünü omzuma gömüp ağlamaya başladı. "Affetmek istiyorum, Gülfem. Beni tekrar aldatacağını bile bile affetmek istiyorum." Elimi sırtına yerleştirip yavaşça okşadım. "Onsuzluk canımı acıtıyor."

"Çok üzgünüm, Ferda."

"Ferda, biraz konuşabilir miyiz?"

Berke'nin sesini duyduğunda oturuşunu dikleştirdi. Yüzündeki yaşları silerken Berke gelip önümüzde durdu. Ferda gerginlikten kaskatı olsa da cevap vermeden durmaya devam ediyordu. Yanıt alamayacağını anlayan Berke, Ferda'nın önünde diz çöktü. Ferda ise bacaklarını toplayarak ona temas etmesini engelledi. Bomboş bakan gözleri karşıya sabitliydi. Berke uzanıp elini tutmaya çalıştığında o kadar hızlı hareket etti ki nefesim kesildi. Aniden elini kaldırıp Berke'nin suratına tokadı indirdi. İçimin yağları erimişti. Berke bu tokattan daha fazlasını hak ediyordu.

"Sakın bir daha bana dokunmaya kalkma, yemin ederim elini kırarım."

Nefretle yıkanmış sesi buz gibiydi. Berke şaşkınca gözlerini kırpıştırırken elini kızaran yanağına yerleştirdi. "Sadece özür dileyecektim," dediğinde sesi fısıltı gibiydi. Ferda'dan böyle bir hareket beklemiyordu muhtemelen.

"Yalan özürlerine ihtiyacım yok benim."

Fakültedekiler yavaş yavaş etrafımıza toplanmaya başlamıştı. Bu yüzden Ferda'ya döndüm. "Arabama gidelim."

Ferda beni duymazdan gelerek ayağa kalktı. "Hem ne için özür dileyeceksin?" Sakin bir şekilde sorduğu soru üzerine Berke ayağa kalktı. Ferda onun cevap vermesini beklemeden daha yüksek sesle sorusunu tekrarladı. "Ne için özür dileyeceksin diye sordum sana!" İşaretparmağını onun göğsüne bastırdı. "Beni aldattığın için mi?"

O kadar yüksek sesle konuşmuştu ki fakültedeki herkes bizi duymuştu. Ferda'nın kolunu tuttum. "Hadi, gidelim artık." Sonrasında pişman olacağı şeyler yaşamasını istemiyordum.

"Nasıl karşıma çıkarsın ya sen? Hangi yüzle?"

"Dinle bir," dediğinde Ferda onu sertçe itti.

"Neyi dinleyeyim? Kızı nasıl becerdiğini mi? Beni kaç kere aldattığını mı?" diye çığlık çığlığa bağırdı.

Bizi dinleyenler iç çekip konuşmaya başladığında tekrar Ferda'yı çekiştirdim. "Ferda, lütfen." Pişman olacağı şeyler yapıyordu.

"Defol git, çıkma karşıma!"

Berke aniden ellerini tutup onu geriye doğru iteledi. "Yeter be!" Ferda geriye doğru sendelediğinde gözlerinden ateş çıkıyordu. "Bıktım

senin bu çocuksu hallerinden. Amaçsız, hayatsız kızın tekisin." Sözleri üzerine derin bir sessizlik çöktü. "Tek ilgilendiğin markalar. Şu kolundaki çantanı bile benden daha çok önemsiyorsun sen!"

Ferda darbe almış gibi bir adım daha geriye doğru gitti.

"Berke saçma sapan konuşma, git şuradan!" diye bağırdığımda gözleri beni buldu. "Yalan mı? Ferda demek alışveriş demek. Bıktım bu küstah tavırlarından."

"O zaman defol git!" Yüksek sesim karşısında güldü.

"Gidiyorum, sadece özür dilemek istemiştim. Kimse böyle bir şeyi hak etmezdi."

Ferda'nın kolunu tutup arabama doğru çekiştirdim.

"Hayata bakış açını değiştir, Ferda. Eski bir dostundan tavsiye olarak gör bunu."

Berke'nin arkamızdan söylediği sözler üzerine irkildi. Ortaparmağını havaya kaldırsa da canının ne kadar yandığını görebiliyordum.

"Dinleme onu, Ferda. Boş konuşuyor. Sadece kendini haklı çıkarmaya çalışıyor."

Ferda tek kelime etmeden arabaya bindi. Beni duyduğundan bile şüpheliydim. Arabanın kapısını kapatıp sürücü koltuğuna geçtim ve ona döndüm. Dimdik oturmuş karşıya bakıyordu. Uzanıp elini tuttum.

"İyi misin?"

Gözlerinden yaşlar döküldü. "Çanta sevmem suç mu?"

"Tabii ki değil," dediğimde ona uzanıp sarıldım. "Aptal herif, boş konuşuyor."

"Alışverişi sevdiğim için aldatılmaya hak etmiş mi oluyorum ben, Gülfem?"

Geri çekilip yüzüne baktım. "Saçmalıyorsun, Ferda. Öyle birinin sözlerini ciddiye alamazsın!"

"Ama o benim sevdiğim adamdı. Nasıl çantama ondan daha çok değer verdiğimi söyleyebilir?"

Kolunu yavaşça okşadım. "Vicdanını rahatlatmaya çalışıyor. Sorun seninle değil tamamen onunla ilgili."

Elleriyle yüzünü kapattı. "Of bilmiyorum. Sadece gidelim buradan, lütfen."

Arabayı çalıştırıp meraklı gözleri arkamızda bıraktım. Muhtemelen tüm hafta boyunca bu olay konuşulacaktı. Neyse ki final haftası geliyordu da çabuk unutulurdu.

"Herkesin önünde rezil olduk..."

"Düşünme şimdi bunları."

Beni duymazdan gelerek başını cama vurdu. "Onu görünce kendime engel olamadım, of ya!"

Yan gözlerle ona baktım. "Kendine yüklenmeyi keser misin artık? Senin yerinde kim olsa aynı tepkiyi verirdi."

"Rezil oldum ya! Allah'ın cezası bir mal yüzünden hem de."

Arabayı sürmeye devam ettim. Şu an ne dersem diyeyim beni dinlemeyecekti.

"Nereye gideceksin, Gülfem?"

"Seni eve bıraktıktan sonra Kadir'in yanına uğrayacağım."

Kısa bir sessizlikten sonra, "Ben de mi mahalleye gelsem?" dedi. "Eve gidersem düşünmekten kafayı yerim."

Omuz silktim. "Olur, istersen Şeymalarla otururuz."

"Sevmiştim o kızı, tanımadık biriyle vakit geçirmek iyi gelir."

Mahalleye giden yola girdim ve biraz gaza bastım. Kadir'i göreceğim için heyecan basmıştı. Bir an önce yanına gitmek istiyordum. Yolda Şeyma'yı aradığımda Afra ile beraber oturduklarını söyledi. Ferda'yı bir süre ikisinin yanına bırakacaktım. Sonra ben de onlara katılırdım.

"Bu gece bizde kalacaksın, değil mi?"

Kırmızı ışıkta durunca Ferda'ya döndüm. "İstersen kalırım."

"İsterim tabii, hiç yalnız kalasım yok."

Çantasından rujunu çıkarıp arabanın aynasından kendine baktı. "Yüzüm nasıl da solgun! Şu halime bak. Kaç gündür ruh gibi geziniyorum."

Rujunu dudaklarına sürüp saçlarını düzeltti. Sanırım az önce yaşanan yüzleşme ona iyi gelmişti. Gülümsememi saklamaya çalıştım.

"Her halinle çok güzelsin."

Dudaklarını büktü. "Bu ara fazla ihmal ettim kendimi." Sonunda kendini görmeyi başarmıştı.

"Yarın güzellik merkezine gider telafi ederiz."

Tırnaklarına bakarken, "Olur, saçımı da kısaltmak istiyordum zaten," dedi.

Arabayı tamirhaneye yakın bir yerde park ettim. "Geçen gittiğimiz kafedeler, ben de gelirim birazdan."

Uzanıp bana sarıldı. "Keyfine bak ve acele etme."

Arabadan çıktığımızda Devran'ı telefonla konuşurken gördüm. Ciddi ifadesiyle kısa cevaplar veriyordu. Bizi görünce telefonu kapattı. Beğeni dolu gözlerle Ferda'yı inceliyordu.

"Hoş geldiniz," diyerek karşıladı bizi. Sert duruşunun aksine sesi son derece nazikti. Eliyle hızlıca kulağını kaşıdı.

"Hoş bulduk, Kadir burada mı?" diye sorduğumda eliyle tamirhaneyi işaret etti. "İçeride."

Ferda'ya döndüm. "Biraz sonra görüşürüz o zaman."

Yanından ayrılacağım sırada Devran, Ferda'ya elini uzattı. "Bu arada ben Devran."

Ferda kısaca parmak uçlarını tuttu. Ardından arkasını döndü ve yürümeye başladı. Devran ise hayran hayran ona bakıyordu. "Yenge, bu kız çok güzel."

Şaşkınca ona döndüm. "Yenge mi?"

Bakışları beni buldu. "Gözleri, yüzü, yürüyüşü, endamı..." Gözlerimi şaşkınca kırpıştırdım. "Bu yaşıma geldim böyle bir şey görmedim. Bakar mı bu bana?" Kimlere baktığını bir bilse...

"Bu ara kalbi kırık. Şansına küs."

Kaşları öfkeyle çatıldı. "Nasıl kırık? Kim kırdı?"

Omuz silktiğimde tamirhaneye doğru yürümeye başladım. "Orası da özel."

Ferda'nın arkasından bakmaya devam ederken onu arkamda bırakıp tamirhaneye girdim. Artık aşina olduğum motor yağı kokusunu soluduğumda gözlerim etrafta gezindi. Ortalık sessizdi. Büyük siyah bir araba tamirin yapıldığı kısımda duruyordu. Arabaya doğru ilerlerken, "Kadir?" diye seslendim. Ayağımın yanında bir şey hareketlenirken Kadir arabanın altından çıktı. Korkuyla geri kaçtığımda levye olduğunu tahmin ettiğim bir şeyin üstüne baktım ve topuklu ayakkabım ayağımda ters döndü. Popomun üstüne düşmek yerine sertçe Kadir'in bacağına düştüm. Beni kavramak için yattığı tekerlekli tahtanın üstünde doğrulmuş olsa da geç kalmıştı. İkimiz yüz yüze baktığımızda koluna vurdum.

"Korkudan ölecektim az daha!"

"Üstün kirlendi."

Başımı yere indirip belimi kavrayan ellerine baktım. Parmaklarındaki siyah yağ lekeleri olduğu gibi üstüme bulaşmıştı. Giydiğim bluzun fiyatı aklıma gelince dudaklarımı büzdüm. Sakarlığım güzel bir zarara sebep olmuştu.

"Sorun yok, benim sakarlığım."

"Buraya topuklu ayakkabılarla gelmemeliydin."

Aslında haklıydı. "O zaman da yanında minnacık kalıyorum," diye kendimi savundum.

Dudaklarında yan bir gülüş belirdiğinde başını iki yana doğru salladı. "Üstün daha fazla kirlenmeden kalk bakalım."

Şu an kirlenen kıyafetlerim düşündüm en son şeydi. Onu duymazdan gelerek öne doğru uzandım ve kollarımı boynuna sardım. Başımı yana eğdiğimde kalçamı uyluklarına doğru kaydırdım. Üstünde siyah yağ lekeleriyle kaplı bir tulum vardı. Geniş omuzlarını ortaya çıkardığı için çok hoş duruyordu.

"Selam." Uzanıp yanağını öptüm.

"Kirliyim, Gülfem." Açıkçası pek de umurumda değildi. "Eve gidip duş almam gerekiyor." Yağ kokusu onun kokusunu bastırıyordu. Yine de kollarından ayrılmak istemiyordum.

"Sonra alırsın."

Hafifçe geri çekildim, "Bu arada evin nerede?" diye sorduğumda sesim meraklıydı. "Bu mahallede mi yaşıyorsun?"

"Hayır, Kocaeli'nin girişinde sessiz bir yerde."

"Evini merak ediyorum."

Başını yana doğru eğdi. "Gelmek ister misin?"

Anında, "İsterim," dedim. Eşyalarını, düzenini her şeyini merak ediyordum.

"Bir ara gideriz o zaman."

Ardından beni kucaklayıp ayağa kalktı. Korkuyla boynuna sarıldım. O ise hiç ağırlığım yokmuş gibi rahat hareket ediyordu. Resmen içim erimişti. Beni ayaklarımın üstüne indirdiğinde bile ondan ayrılmak istemiyordum.

"Temiz giysilere ihtiyacın var."

Haklıydı. Üstümdeki lekeleri annemlere açıklayamazdım. "Eve giderken mağazaya uğrarım."

"Biraz daha işim var, sonra beraber çıkarız," dediğinde gözleri yüzümdeydi. "İstersen evimi görebilirsin."

Bu teklifi geri çeviremezdim ki. Başımla onayladığımda, "Olur ama akşam tekrar buraya dönmem lazım. Ferda da benimle geldi," dedim.

Kadir arabayla ilgilenmeye geri döndüğünde etrafı kurcalamaya başladım. Ona dair pek bir şey yoktu. Olan malzemelerin de ne adını biliyordum ne de daha önce görmüştüm. Ofisine gireceğim sırada telefonum çaldı. Ekranda Baran'ın adını görünce yüzümü buruşturdum. Günde bir kez mutlaka arıyordu. Aramayı reddedip ofise girdim fakat tekrar aradı.

"Bu ısrarlı aramaların sahibi kim?"

Kalçamı masanın kenarına yerleştirdim. "Önemsiz biri."

Gözleri eteğimin açıkta bıraktığı bacaklarıma kaydı. "Seni pantolonla görebilecek miyim?"

"Sanmıyorum, genelde etek ve elbise tarzı şeyler giyerim."

Başını sağa doğru eğdiğinde ağzının içinde, "Hasbinallah," diye geveledi. Bacaklarımı çapraz yaptığımda telefonum tekrar çaldı. İsme bakmadan reddettim. "Şu Kayalar mı bu kadar ısrarcı olan?"

Sessizliğim sorunun cevabıydı. Değişen yüz ifade ise bu cevaptan hiç hoşlanmadığını gösteriyordu. "Olaya dahil olmak istemiyordum ama rahat durmuyor."

"Sadece bir şeyleri anlaması için zamana ihtiyacı var," diye açıkladım. Kadir'in bu olaya girmesi hiç iyi olmazdı.

"Pek sabırlı bir adam değilimdir," diye homurdandı. Bunu onunla biraz da olsa vakit geçiren herkes anlardı.

"Biliyor musun hiç belli etmiyorsun," diye laf çaktım.

"Çok konuşma da çıkalım hadi."

Sahte bir şaşkınlıkla Kadir'e döndüm. "Daha dün bir bugün iki ve sen bana *çok konuşma* mı dedin?"

Bezgin bir tavırla gözleri devirdi. "Yürü Gülfem, hadi yavrucuğum."

Elimi kalbime yerleştirdim. "Gerçekten kırıcısın. Ama hitap şeklini sevdiğim için affediyorum."

Yavrucuğum kelimesi hoşuma gitmişti. Saçlarımı savurarak ona sırtımı döndüğümde arkamdan sabırla ilgili bir şeyler geveledi. Sırıtarak tamirhaneden çıkınca Kadir de birkaç dakika içinde geldi. Üstündeki tulumu çıkarıp ellerini silmişti. Arabaya doğru yürüdüğümüzde

Devran'ı kapıda yaslanmış bir halde buldum. Bizi görünce anında doğruldu.

"Benim eve gidiyoruz," diyen Kadir arkaya geçti. Onu takip ederek yanına oturduğumda Devran da arabayı çalıştırdı. Başımı Kadir'in omzuna yerleştirip arabanın camına baktım. Bir ayda her şey ne kadar çok değişmişti hâlâ inanamıyordum. Elimi Kadir'in elinin üstüne yerleştirdim. Ona dair duyduğum hisler gün geçtikçe artarak kalbimin dört bir köşesine yayılıyordu. Kalbimin ondan ibaret olmasına nasıl engel olacağımı bilmiyordum ama bunun gerçekleşmesine çok az kaldığını biliyordum.

"Yenge?"

Devran'ın sesini duyunca gözlerimi ona çevirdim. "Yenge mi?" dediğimde güldüm. "Nerem yenge benim?"

"Saygıdan o." Biri abla der biri yenge der...

"Ne kıvranıyorsun sen Kulakçı? Çıkar ağzındakini."

Kadir'in sözleri üzerine, "Şey diyecektim," dedi. "Ferda'nın numarasını nasıl bulabilirim?"

Omuz silktim. "Ondan isteyerek."

"Senden istesem?"

Tatlı bir şekilde gülümsedim. "Vermem."

Anında yüzü düştü. "Vallahi rahatsız etmem."

"Boş boş konuşup asabımı bozma, Kulakçı." Kadir'in yüksek sesi üzerine sustu.

"Rahatsız edeceğini düşünmemiştim, zaten Devran. Sadece arkadaşımın numarasını ondan habersizce birine veremem."

"Peki kalbini kıran haysiyetsiz köpek-"

"Onu da ben anlatamam," diyerek sözünü kestim.

"Hiç yardımcı olmuyorsunuz."

Bir iki kere daha soru sorsa da Kadir biraz sertçe uyararak susturdu. "Tamam abi sen de anlama halimden," diye söylense de bir daha soru sormadı. Devran'ın ona duyduğu saygıyı sesinden bile anlayabiliyordum. Koşulsuz bir sevgi ve saygı vardı aralarında.

Araba kapıda iki tane korumanın olduğu büyük bir bahçeye girdiğinde duruşumu dikleştirip etrafa baktım. Tek katlı büyük bir evin önünde durduk. Arabadan indiğimde kapı orta yaşlarında bir kadın tarafından açıldı.

"Hoş geldiniz."

Kadir yanıma gelip elimi tuttuğunda eve doğru ilerledik. Göstermede tamircilik yapan zengin bir adamla birlikte olduğum bir kez daha yüzüme çarptı. Evin içine girdiğimizde mobilyaların antrasit renklerinde olduğunu gördüm. Büyük bir evdi ama kasvetli gelmişti. Duvarlar bomboştu, yerde de halı yoktu. Evden ziyade ofis gibiydi. Pek sevdiğim söylenemezdi. Beraber salona girdiğimizde Kadir büyük L koltuğa çöktü ve beni de yanına çekti. Başımı göğsüne yasladığımda elini saçlarıma yerleştirip yavaşça okşadı.

"Duş almam gerekiyor." Çenemi göğsüne yerleştirip yüzüne baktım. Başını geriye atmış ve gözlerini kapatmıştı. "Ama kalkasım yok," deyip biraz daha yayıldı. "Başım çok fena ağrıyor."

Elimi yanağına yerleştirip yavaşça okşadım. "Kaç gündür doğru düzgün uyumadın." Parmaklarımı şakaklarına yerleştirip hafifçe ovmaya başladım. Belki ağrısına iyi gelirdi. "Hiç dinlenmiyorsun."

Gözlerini açmadan konuştu. "Yerimde durmayı sevmiyorum."

Eğilip çenesine ufak bir öpücük kondurdum. Dudaklarım biraz daha yukarı tırmandığında Kadir'in eli bel boşluğuma yerleşti. İçimdeki titreşimleri görmezden gelerek dudağının kenarını öptüm ve başına masaj yapmaya devam ettim. Aramızda sağlam bir gerilim hattı vardı. Geçen her saniyeyle beraber artıyordu. Dudak çizgisini öptüğümde dudakları aralandı. Nefesleri sıklaşmıştı. Benim de ondan kalır yanım yoktu. Evde başkaları olduğu için ileri gitmeyeceğimizi bilmenin rahatlığıyla dolgun dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum.

"Biraz uyu," diye fısıldadım dudaklarına doğru. Cevap vermek yerine belimdeki tutuşunu sıkılaştırıp dudaklarımı kavradı. Üstdudağımı iki dudağının arasına aldığında kalbim kanatlanıp uçacak gibiydi. Ellerimi saçlarının içine geçirip kucağına doğru hareketlendim. Bacaklarımı iki yana açtığımda elleri kalçalarımı kavramıştı. Altdudağını öperken iç çektim. Daha fazlasını isteyen bedenim sızlıyordu ama bunun için de çekiniyordum. Sadece ona yakın olmak ve doyasıya öpüp koklamak istiyordum. Başını yana eğdiğinde kalçamdaki tutuşu sertleşti.

Mutfaktan bardak seslerini duyunca geri çekildim.

"Duş alıp uyuman gerekiyor, sana ağrı kesici getireyim."

Başını eğip boynuma yasladı. "Benim sadece böyle durmam gerekiyor." Derin bir nefes aldığında gülümsedim ve saçlarını okşadım. "Hareket etme yeter."

Onunla böyle olduğumuza hâlâ inanamıyordum. Evine gelmekle kalmayıp kucağına yerleşmiştim ve bu durumu hiç garipsemiyordum.

"Peki, etmem."

Birkaç dakika boyunca saçlarını okşamak dışında hareket etmedim. Karnım guruldadığında bu saate kadar bir şey yemediğimi hatırlayıp güldüm.

"Çok acıktım."

Kadir geri çekilip kısılı gözleriyle yüzüme dik dik baktı. "Ve bunu söylemek yeni mi aklına geldi?"

"Seni görünce her şeyi unutuyorum."

Cilveli tavrıma kanmadığını bakışlarından anlıyordum.

"Özge Hanım, yemek için bir şeyler hazırlayın," diye seslendi. Ardından beni kucaklayıp kanepeye bıraktı. Eğilip alnımı öptükten sonra doğruldu. "Duş alıp geliyorum."

Beni orada bıraktığında odadan çıkana kadar arkasından baktım. Elimle yüzümü yellerken birkaç dakika boyunca kanepeye uzanıp gözlerimi tavana diktim. Kalp atışlarım neden hâlâ sakinleşmiyordu ki? Kanepeden kalkacak gücü kendimde bulduğumda bacaklarım uyuşuktu. Evin içinde gezinirken kapısı açık olan çalışma odası dikkatimi çekti. Masanın üstünde çerçeve vardı. Fotoğrafı merak ettiğim için adımlarımı masaya doğru yönlendirdim. Fotoğrafta dört tane çocuk vardı. Aralarındaki benzerlikten kardeş olduklarını anlamıştım. Gülümseyerek bakışlarımı yakınlaştırdığımda anında Kadir'i gözlerinden tanımıştım. Çok güzel bir çocuktu. Dağınık siyah saçları, aralık dudakları ve o zaman bile ciddiyetle bakan masmavi gözleriyle çok tatlıydı. Deri koltuğa oturup fotoğrafı incelemeye devam ettiğimde masanın açık çekmecesini gördüm.

Kapatmak için uzandım ama çekmecenin içindeki kutu dikkatimi çekti. Yüzük kutusu olmasa bu kadar ilgimi çekmezdi aslında. Çerçeveyi masaya bırakıp siyah kadife kutuya uzandım. Eşyalarını karıştırmam çok yanlıştı ancak kendime de engel olamıyordum. Kutuyu açtığımda safir taşından yapılmış özel bir yüzükle karşılaştım. O kadar güzeldi ki... Yüzüğü çıkarıp bakınca özel tasarım olduğunu fark ettim.

Taşına hayran hayran bakarken iç kısmına gözlerim kaydı. 08.07.2013 tarihin yanında sonsuzluk işareti vardı. Ne anlama geldiği hakkında pek fikrim olmasa da aklıma iyi şeyler gelmiyordu.

"Yemek hazır."

Başımı kaldırdığımda kapıyı açan kadınla karşılaştım. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Yüzüğü kutuya koyduğumda gözleri elime kaydı.

"Bu yüzüğün kime ait olduğunu bilmiyorsunuzdur, değil mi?"

Kadın, "Yok biliyorum," diyerek beni şaşırttı. "Kadir Bey'imin nişanlısına ait olmalı."

Yüzük kutusu pat diye masaya düştü. "Nişanlısı mı?" diye tekrarladığımda şaşkınlıktan dilimi yutacaktım. "Kadir nişanlı mı?"

Kadın konuşmaya devam etti. "Öyle ama bugünlerde araları bozuk galiba."

Ne diyeceğimi bilemediğim için sadece, "Anladım," diyebildim.

Göğsüme çok fena bir şeyler batıyordu. "Hadi, yemeğe gel."

"Yok ben tokum," dediğimde sesim çok uzaktan geliyor gibiydi. Kadir hayatında biri varken başkasıyla görüşmezdi. O böyle bir adam değildi.

Kutuyu masaya bırakıp ayağa kalktığımda telefonum çaldı. Mekanik hareketle çıkarıp baktığımda Ferda'nın adını gördüm ve cevapla yaptım.

"Gülfem, yaşananlar üniversitenin itiraf sayfasına düşmüş. Rezil oldum."

"Ne?"

"Çok kötüyüm, gelip beni alsana."

"Tamam, hemen geliyorum."

Telefonu kapattığımda şaşkınlıktan donup kalmıştım. Sadece buradan çıkmak istiyordum. Kadının sözlerine inanmak istemesem de bir şeylerin olduğu belliydi. Odadan çıkıp bir an etrafıma bakındım. Kadir ortalarda görünmüyordu. Haber veresim de yoktu. Az önce olanları sindirmem gerekiyordu. Ben de sessizce evin kapısını açtım ve kaçar gibi çıktım.

Kadir Agâh Varol, sırları olan bir adamdı. Bu sırların ilk yarasını ise kalbimin tam orta yerinden almıştım.

12. BÖLÜM

KIYIYA VURAN HİSLER

Mabel Matiz - Müphem

KADİR

Önündeki bardağa diktiği gözlerini bir an olsun ayırmıyordu. Diğer elindeyse çevirip durduğu o kutu vardı. Gülfem'in gördüğü ve evini terk ettiği yüzüğün olduğu kutu... Uzanıp kadehini eline aldı ve tek yudumda yarısını içti. İçindeki yangın sönmedi.

"Ağır ol, Kadir'im."

"Ben onu evime çağırdım, usta," dediğinde keskin mavi gözlerini onu dinleyen yaşlı adama çevirdi. Semih Usta, tespih ustasıydı. Kadir'in babasının arkadaşıydı esasında. Fakat Kadir'in üstünde de çok emeği vardı. Küçükken babasıyla kavga edip evi terk ettiğinde Semih Usta'nın dükkânına sığınırdı hep.

"Evime geldi benim." Evinden ziyade yüreğinden bahsettiğini anlayan Semih Usta'nın dudaklarında, bilmiş bir gülümseme oluşsa da sesini çıkarmadı.

"Ama o ne yaptı?" Yargısız infaz yapmıştı Gülfem. Kadir'i en çok da öfkelendiren buydu. Dinlemeden, sadece gördüğü bir yüzük ve duyduğu iki yalan yanlış söze kanarak çekip gitmişti. Gitmek bu kadar kolaysa niye inatla girmişti hayatına?

"Çekti gitti."

Kadehini yenilediğinde Semih Usta derin bir nefes aldı. "Mesele evinden mi gitmesi, Maçkalı?" dediğinde Kadir'in eli hareketsiz kaldı. "Yoksa senin yüreğine..." deyip duraksadı. "Bu kadar çabuk sırt çevirmesi mi?" Zor bir soru sormuştu ustası. Öyle zordu ki Kadir sustu.

Kadehi tutan elini sıktı. Ustasının sözleri yüreğine bir çivi gibi çakılmıştı.

"Sen evini, yüreğin bellemişsin evlat. Seni asıl üzen açtığın kapıdan bu kadar kolay çıkması."

"Beni üzen bir şey yok!" diye hiddetlendi Kadir. Oysa ustasının sözleri o kadar doğruydu ki... Öfkesinin nedeni de tam olarak buydu. Karşısındaki adam onu tanıdığından kıs kıs güldü. Kadir'in tepkisi aradığı cevaptı. Kadehini alıp karşısındaki adamın kadehine vurdu.

"Geçmiş olsun, evlat."

Kadir başını yana eğip, "Öyle bir şey yok," dedi. Ama kalbindeki sızı tam tersini söylüyordu.

Gülfem'in habersiz gidişi onu tahmin ettiğinden daha fazla öfkelendirmişti. Çocuk gibi anlamadan dinlemeden gitmişti. Oysa gördüğü yüzük ölen ablasına aitti. Ayrıca evdeki Özge Hanım da Ayşe'nin annesiydi. Ayşe evin esas sorumlusuydu. Özge ise Kadir'i büyüten, babasının evindeki emektardı. Alzheimer hastalığına yakalandığından aklı gidip gelirdi, olayları pek hatırlamazdı. Bu yüzden kızıyla beraber Kadir'in evinde kalıyorlardı. Nişanla ilgili bir şeyler konuştuklarını ve ardından Gülfem'in gittiğini söylediğinde Kadir beyninden vurulmuşa dönmüştü. Fakat öfkesine yenilip Gülfem'in kapısına dikilmek yerine ustasına gelmişti. Çünkü önce neden bu kadar öfkelendiğini anlamak istiyordu.

Fakat ustasının söyledikleri çok fazlaydı. Kabul edemeyeceği kadar... Kadir sadece evini açmıştı ona. Yüreğinin kapıları hâlâ kapalıydı. Göğsünde gittikçe artan sızı tam tersini kanıtlar nitelikteydi. Dudaklarından ufak bir küfür dökülürken rakısını kafasına dikti. Küçücük bir kadına esir düşen yüreğiyle bir başına kalmıştı.

GÜLFEM

Kafamın içi çamurlu bir su gibiydi. Her şey çok bulanık ve kirliydi. Ne düşüneceğimi gerçekten şaşırmış bir vaziyetteydim. Kadir'e haber vermeden çıktığım için pişmandım ve içim içimi yiyordu. Onunla aramın kötü olmasını hiç istemiyordum. Fakat o yüzük ve çalışan kadının söylediklerini de unutamıyordum. İki arada bir derede kalmıştım.

Gözlerim sürekli telefonumdaydı ama saatler geçmesine rağmen Kadir'den arama ya da mesaj gelmemişti. Bana ne kadar kızgın olduğunu tahmin bile edemiyordum. Onu dinlemeden çıkıp gitmek mantıklı

değildi. Fakat o an Ferda arayınca düşünmeden hareket etmiş ve kendime engel olamamıştım. Şimdi de ceremesini çekiyordum işte.

"Bir an önce yeni dedikodu yayılması lazım."

Yatağında uzanan Ferda'ya döndüm. Elinden telefonunu bir an olsun bırakmadan olaya gelen tepkileri okuyordu. Saatlerdir bu durumdaydı. Daha fazla kendini harap etmesine dayanamadığım için yanına gidip telefonunu elinden çektim.

"Ya ne yapıyorsun, Gülfem? Versene telefonumu."

Telefonu almaması için arkama sakladım. "Yeter ama Ferda, saatlerdir telefonu elinden düşürmedin."

"Gelen yorumları okuyordum."

Gözlerimi devirdim. "Okuma artık."

Başını yastığa gömüp gözlerini kapattı. "Rezil oldum herkese, hem de işe yaramaz bir şerefsiz yüzünden."

Bu konuda ona hak veriyordum. Berke gerçekten işe yaramaz adi şerefsizin tekiydi. "Üzülme artık, olan oldu. Ayrıca rezil olan biri varsa o da Berke."

"Yorumlar hiç öyle değil ama. Berke'yi haklı bulan bile var."

"Kıskandıkları içindir," diye söylendim. Sahi kim aldatan bir erkeği haklı bulurdu ki?

Ayaklarını yatağa vurdu. "Fakültedeki tüm karizmam da yerle bir oldu."

"Takıldığın şeye bak," diye araya girdim. "Nasılsa iki güne yeni olay patlak verir."

Tekrar telefonuma baktım. Hâlâ ses seda yoktu. İnatçı herifin tekiydi. Merak edip aramıyordu bile.

"Bana diyorsun ama senin de benden eksik kalır yanın yok." Gözlerim Ferda'ya kaydı. "Anlamadım?" dediğimde bana dik dik baktı.

"Dakika başı telefona bakıyorsun. Dokunsam ağlayacak moddasın." Yorgun bir nefes alırken yatağa çöktüm ve olanları Ferda'ya anlattım. "Gülfem, salak mısın kızım sen ya?"

Önümdeki yastığı ona fırlattım. "Düzgün konuşsana."

"Çok fazla Türk dizisi de izlemezsin sen, nereden geliyor aklına böyle kaos dolu kurgular?"

Boş gözlerle yüzüne baktığımda ofladı. "Alt tarafı değerli bir yüzük gördün ve evin çalışanı bir şeyler söyledi diye nasıl adamı dinlemeden,

kafanda en kötüsünü kurup evi terk edersin?" Tek nefeste söylediği sözlerden sonra devam etti. "Dizi mi çekiyoruz burada?"

"Ne bileyim, Ferda? Kafam karıştı, üstüne de sen arayınca çıktım geldim işte," diye kendimi savunmaya geçtim. O an çıkıp gitmek en mantıklısı gibi gelmişti.

Tavana baktı, "Ay!" diye bağırdı. "Vallahi salak bu kız."

"Üstüme gelmesene!" diye cırladım.

"Gelirim!" diye bağırdı. "O sana aynısını yapsa hoşuna gider miydi? Koskoca insanlarsınız, sorup gerçeğini öğrenmek çok mu zor?"

Ferda'nın bu kadar mantıklı konuşması sinirlerimi bozmuştu. Uzanıp komodindeki yarısı dolu olan şarap kadehini aldım. Benim aksime Ferda alkol almayı severdi. Birkaç yudum aldığı şarabın yarısını içtim.

"Ne bileyim, mantıklı düşünemedim o an."

"Aynı şeyleri söyleyip duruyorsun, Gülfem." Kalan yarısını da içtim. Başka ne diyeceğimi, nasıl bir savunma yapacağımı bilmiyordum çünkü. "Aradı mı peki?" Başımı iki yana doğru salladığımda üzgün gözlerle bakıyordum. "Aramaz tabii. Öyle artist gibi çekip gidersen olacağı bu."

İçim daralırken şarap şişesini alıp kadehe doldurdum. Zavallı vücudum için sonra üzülecektim. Şimdi biraz sinirlerimin gevşemesi lazımdı.

"Yavaş iç kızım, alışık değilsin sen."

Onu duymazdan gelerek üç yudumda kadehi bitirdim. "Ne var arasa sanki? Neden gittiğimi sorsa ölür mü? Ben olsam arardım."

"Kadir gibi bir adam burnu düşse gururundan eğilip almaz. Bence sen de bunun farkındasın, aşkım."

Haklıydı. Fazla gururlu ve dik başlıydı. Geri adım atmazdı; özellikle de haklı olduğu bir durumda... Aslında haklı da sayılmazdı. Sonuçta ortada bir yüzük ve eski nişanlı mevzusu vardı.

"Kafam karışık aramak istemiyorum."

Ferda omuz silktiğinde yeni kadehi o doldurdu. "O zaman kusura bakma aşko ama çok beklersin."

Suratım iyice düşmüştü. Saatler geçmiş olsa da bir umut aramasını bekliyordum. Ama içten içe biliyordum ki aramazdı. Bu defa ben de aramak istemiyordum. Ondan bir açıklama bekliyordum sadece. Yüzüğü bilerek masanın üstüne koymuştum. Neyi gördüğümü ve neden çekip gittiğimi anlamasını istemiştim.

"Daha fazla içme, sarhoş olacaksın."

Üçüncü kadehimin son damlasını içtiğimde kıkırdadım. "Uyarı için geç kaldın," dediğimde o kadar gevşemiştim ki dilim dönmüyordu ve kelimeleri net bir şekilde telaffuz edemiyordum.

"Oda mı dönüyor, Ferda?" deyip kıkırdadım.

"Hayır safoz arkadaşım, senin başın dönüyor."

Yatağa uzanıp ellerimle yüzümü kapattım. Yatak da dönüp duruyordu. "O son kadehi içmeyecektim," diye sızlandığımda Ferda kahkaha attı. "O üç kadehi de içmeyecektin."

Benim aksime onun bünyesi sağlamdı ve şarap onu etkilemezdi. Şişeyi ağzına dikip büyük bir yudum aldı. "Depresyondayım, unutuldum aldatıldım," dedi ve bir yudum daha aldı. "Sevgilimden ayrıldım, çok yalnızım..."

Yüksek sesle kıkırdadım. "Ben varım, yalnız değilsin."

"Ama aldatıldım ve çok mutsuzum. Ben bu hallere düşecek kız mıydım?" Onun için üzülmem gerekirken sürekli gülüyordum. "Ferda neden gülüp duruyorum?"

"Sarhoş oldun."

"Öyle mi oldum?" deyip tekrar güldüm. Sarhoşluğu hiç sevmemiştim. Çalmayan telefonumu havaya kaldırıp dudaklarımı büktüm. "Onu aramak istiyorum," dediğimde gözlerim dolmuştu. "Neden aramıyor ki beni?"

"Arama, bekle."

"Ama aramak istiyorum." Biraz daha beklersem kafayı yiyecektim. Aramızın kötü olmasına tahammül edemiyordum.

"Yaptığının arkasında dur."

Durmak istemiyordum. "Bak kaç saat oldu, mesaj bile atmadı. Hiç mi merak etmiyor beni?"

"Ediyordur ama bence gururu izin vermez."

Aniden doğruldum. "Aşkta gurur mu olurmuş?"

Telefonunun kilidini açıp adını aradım. "Gülfem dur, bak pişman olacağın bir şey yapma."

Pişman olacağım şeyi yapmıştım ben nasılsa. Adına dokunup kulağıma götürdüm. Düşünme yetimi biraz kaybetmiş olabilirdim. O yüzden şu an yapacağım her şey mazur görünmeliydi.

"Yemin ederim delisin sen. Adama açıklama yapmadan evinden çık git. Sonra seni aramadı diye triplere gir ve onu arayan yine sen ol."

"Ne çok konuştun, Ferda," diye cırladım. "Sussana."

"Tabii işine gelmedi."

Telefon sonunda açıldığında Kadir mesafeli bir sesle, "Efendim," dedi.

Dudaklarımdan ufak bir kıkırtı döküldü. "Efendin miyim gerçekten?"

Aramızda oluşan kısa sessizliği Kadir'in aldığı derin nefes bozdu. Yüzümdeki gülümseme silindiğinde, "Beni neden aramadın?" diye sordum. Az önce gülen ben değilmişim gibi sesim düşmüştü. Hatta konuşmadığı her saniye ağlayacak gibi hissetmeme neden oluyordu.

Kalın sesiyle, "Sen..." deyip duraksadı. "Sen neden gittin?" Uzandığım yerden doğrulup oturduğumda sağ gözümden bir damla yaş düştü. "Seni evime çağırdım ben, Gülfem," dediğinde aldığım alkole rağmen sadece evinden bahsetmediğini anlamıştım. Kadir beni evine çağırarak kendi içindeki çatışmaları hiçe saydığını göstermişti. Beni hayatına almıştı. "Sen ise dinlemeden çekip gittin."

"Üzgünüm," diye fısıldadığımda gözlerimden yaşlar birer birer akıyordu. Niye ağladığımı bile bilmiyordum. Sadece şu an ona ihtiyacım vardı. Evinde yaşananlar hiç yaşanmamış olsaydı keşke...

"Mantıklı düşünemedim. Yüzük çok güzeldi ve o kadın..." deyip sustum. Kadir'e sormadan tanımadığım bir kadını dinleyip ona göre hareket ettiğim için hem utanıyor hem de biraz aptal gibi hissediyordum. "Sonra Ferda aradı ve aniden çıktım. Bana ihtiyacı vardı." Kadir sessizliğini koruyordu. "Neden arayıp sormadın ki?" diye yükseldim aniden. "Ben de hata yapabilirim, problemin ne olduğunu sorman gerekmiyor mu?" Burnumu çektim.

"Alkol mu aldın sen?"

Sorusu üzerine kaşlarım çatıldı. "Nereden anladın?" Geriye itilen sandalyenin zeminde çıkardığı sesi duyduğumda tekrar konuştu. "Neredesin sen?"

"Neden, buraya mı geleceksin?" Sesim fazla hevesli çıkmıştı.

"Soruma soruyla karşılık verme."

Dudaklarımı büzdüm, bazen fazla despot olabiliyordu. "Ferda'dayım, bu gece onda kalacağım."

"Konum at." Sonrasında telefon kapanmıştı. Şaşkın gözlerle ekrana bakıyordum.

"Yüzüme mi kapattı o?" Tepkim karşısında Ferda gülmeye başladı. "Cidden arkadaşım bir deli ya da âşık."

"Ferda, yüzüme mi kapattı?" diye ısrar ettim.

"Konum istedi ya kızım."

"Ama yüzüme kapattı."

Gözlerini devirdiğinde uzanıp telefonu elimden aldı. "Takıldın sen de bozuk plak gibi."

"Resmen yüzüme kapattı." Sızlanırken şarap şişesine uzandım ve büyük bir yudum daha aldım.

"Sarhoş halin de hiç çekilmiyormuş."

Yüzümü buruşturdum. "Hep bu kadar çok konuşur musun sen?" Yataktan kalktığımda bana yastığı fırlattı. Yastıktan kaçarken, "Dursana ya çişim geldi!" diye bağırdım.

Odadan kaçar gibi çıktım. Ama dengem biraz bozuk olduğu için ayağımı iki kez duvara bir kez de kapıya çarptım. Banyonun kapısını kapattığımda söylenerek pijamamı indirdim. İnsanlar neden bu saçma şeyi içiyordu hiç anlamamıştım. Elimi kolumu bile rahat hareket ettiremeyecek kadar uyuşuktum. Ayrıca mantıklı düşünemiyordum ve çok bunalmıştım.

Patlayacak gibi olan mesanemi boşalttıktan sonra biraz daha rahatlamış bir halde yüzümü yıkadım. Banyodan çıktığımda Ferda elinde tuttuğu telefonumla kapıda beni bekliyordu. Yüzündeki gülümseme de pek hayra alamet değildi.

"Ne var? Ne bakıyorsun öyle dik dik?"

"Seninki kapıda."

"Kadir mi?" diye bağırdığımda eliyle ağzımı kapattı. "Bağırmasana ya bizimkileri başımıza toplayacaksın."

Uzanıp telefonu elinden aldım. "Aşağı in yazmış."

Başımı kaldırıp kocaman açılan gözlerimle Ferda'ya baktım. "Cidden burada mı?"

"Evet, bebeğim. Bir telefonla adam kapımıza geldi. Vay be!"

Telaşla, "Ne yapacağım ben?" diye soludum. Benim aksime gayet rahat bir tavırla omuz silkti. "Yanına gideceksin."

Başımı iki yana doğru salladım. "Ay, yok yapamam."

Ferda sıkıntıyla ofladı. "Gel bir kadeh daha iç, sonra tıpış tıpış gidersin."

Ferda'yı dinlememem gerekiyordu aslında. Alkolün bana yaramadığı gayet açıktı. Ama bilin bakalım ben ne yaptım? Ayık kafayla Kadir'le yüzleşmeye cesaret edemediğim için bir kadeh dolusu şarabı kafaya diktim. Bu saatten sonra yapacağım her şeyden Ferda ve alkol sorumluydu.

Ferda'nın ailesi rezidansta yaşadığı için Kadir muhtemelen sitenin dışındaydı. Asansöre binip aynaya baktım. Sarı saçlarım dağınıktı, yanaklarım kıpkırmızıydı ve gözlerim biraz fazla parlaktı. Ellerimle saçlarımı düzelttim. Yataktan yeni kalkmış gibiydim. Yüzümde makyaj bile yoktu. Bari bir ruj sürseydim ama hiç aklıma gelmemişti. Saçlarımı toplasam mı diye düşünürken asansör durdu. Neyse, geceydi zaten karanlıkta yüzümü pek göremezdi.

Biraz sarsak adımlarla yürüdüğüm için kıkırdadım. Ayakta duracak halim yoktu ama hâlâ makyaj derdindeydim. Siteden olması gerektiğinden daha uzun bir zamanda çıktığımda bir yerlere takılıp düşmediğim için kendimi tebrik ettim. Gözlerim etrafa gezinirken Kadir'in çalışır vaziyette olan arabasını gördüm. Sahiden de buradaydı! Kalbim küt küt atarken heyecandan bacaklarım da uyuşmaya başlamıştı. Arabaya doğru yürüdüm. Şoför koltuğunda oturuyordu. Normalde beni arabanın dışında beklerdi. Yüzüm düştü. Gerçekten de kızgın olmalıydı. Küçük adımlarla arabanın yanına gittim. Kapıya asılsam da bir türlü açmayı beceremiyordum. Alkol motor becerilerimi kısıtlamış gibiydi. Ağlanacak halime gülerken Kadir uzanıp benim için kapıyı açtı. Yavaşça yerime oturduğumda kokusu içime dolmuştu.

Göğsümde biriken endişelerin hepsi erimeye başladı ve yerini yanında hissettiğim huzura bıraktı. Bu hissi kimseye anlatamazdım, kimse de anlamazdı. Onda benim gördüğümü kimse görmeyecekti. Bana yaşattıklarını kimse anlamayacaktı.

Kapıyı kapattım ve kemerimi bağladım. Ama Kadir'den hâlâ ses çıkmamıştı. Ellerimi kucağımda kavuşturduğumda yan gözlerle ona baktım. Ön cama bakıyordu ve yüzündeki ifade o kadar düzdü ki mahkeme duvarından farkı yoktu. "Şey, merhaba."

Cevap vermek yerine arabayı hareket ettirdi. "Nereye gidiyoruz?" Üstümde sadece Ferda'nın pijamaları, yanımda ise telefonum ve kredi kartım vardı.

"Terk ettiğin yere." Cevabı kısa ve netti. Çenemi kapatmam için yeterliydi. Ama ben tabii ki tam tersini yaptım.

"Ama pijamalarımlayım, ayrıca çantamı da yanıma almadım."

Bana bakmadan, "Halledilemeyecek şeyler değil," dedi. Dudaklarımı büzerek önüme döndüm. Arabada çıt çıkmıyordu. Normalde gerilirdim ama kanımdaki alkol buna da izin vermiyordu. Yüksek sesle esnedim. Kadir'den bir tepki almayı bekliyordum ama tık yoktu. İstediği zaman duvardan farksız olabiliyordu.

"Yanında çalışan kadından duymamış olsaydım inanmazdım."

Aniden söylediğim sözler üzerine direksiyonu tutan elleri kasıldı. "Alzheimer olan bir kadından."

Kadir kucağıma bir bomba bırakmıştı. Şaşkınlıkla ona döndüm ve, "Alzheimer mı?" diye tekrarladım. Başıyla onayladığında gözlerimi iki kere kırptım. "Bilmiyordum."

"Çünkü sormadın." Sesindeki suçlayıcı ton üzerine, "Ben..." desem de sustum. Cümlenin devamını getiremedim.

"Evde konuşuruz," dedi ve gaza bastı.

Başımı cama doğru çevirip karanlık geceye baktım. Ne düşüneceğimi şaşırmıştım. Yol boyu sessizliğimi korumam da bu yüzdendi. Arabadan indiğimde birkaç saat önce terk ettiğim karanlık bahçeye baktım. Bahçenin farklı kenarlarına dikilen korumalar olsa da kimseden çıt çıkmıyordu. Kadir yanıma geldiğinde yürümeye başladı. Benimle herhangi bir temasa geçmemişti. Bu durum yüzümün asılmasına neden olsa da sessizce onu takip ettim. Birkaç saat içinde geldiğimiz durum içler acısıydı.

Kadir kapıyı anahtarıyla açıp kenara çekildi. İçeri önce ben girdim ve holde yürümeye devam ettim. Kapıyı kapattıktan sonra yavaşça, "Çalışma odama gel," dedi.

Adımlarımın yönünü değiştirip koşarak çıktığım odaya doğru yürüdüm. Odaya girdiğimde Kadir ışığı açtı. Aydınlanan oda sayesinde masada duran yüzüğü gördüm. Kapağı açık bir şekilde masanın üstünde duruyordu. İçime saplanan kıskançlığa engel olamadım. Nişanlısına ait olması eli kanlı bir ihtimaldi.

Kadir büyük adımlarla yanımdan geçip deri koltuğuna oturdu. Ona nazaran çok daha küçük ve isteksiz adımlarla ilerledim. Duyacağım şeylerin hoşuma gitmeyeceğini biliyordum. Sessizce masanın karşısındaki

koltuğa oturdum ve gözlerimi ona diktim. Elinde tuttuğu yüzük kutusuna bakıyordu.

"Daha önce nişan attım."

Gözlerime dolan yaşlar o kadar aniydi ki... Keskin bir nefes aldığımda ihtimaller boğazımın orta yerine bir hançer saplamış gibiydi. Yalan olmasını deli gibi istediğim şey gerçekti demek... O nişanlanmıştı.

"2015 yılında."

Fark ettiğim ayrıntıyla beraber kaşlarım çatıldığında Kadir gözlerini bana çevirdi. Yüzükte yazan tarih 2013'tü çünkü.

"O zaman," diye fısıldadığımda araya girdi. "Yüzük eski nişanlıma ait değil, Gülfem."

Tamam, eskiden de olsa bir kadınla evlenmeyi düşünecek kadar sevmesi beni üzüyordu ama en azından yüzüğünü saklamamıştı. İçim birazcık da olsa rahatladı. Bu ayrıntıyla teselli buluyordum.

"Kimin peki?"

"Ölen ablamın," dediğinde sesi de yüzü gibi sabitti. İnternetten araştırdığım bilgileri anımsayınca yüzümü eğdim. "Anladım."

"Neyi anladın?"

Sorusuyla beraber omuz silktim. "Onun yüzüğünü saklamadığını."

Kadir uzun süre cevap vermeyince buğulu gözlerimle ona baktım. Öğrendiklerimin şaşkınlığı alkolün izlerini azaltmıştı.

"Doğru anlamışsın."

"Kadın senin çalışanındı, nişanlı olduğunu söyleyince kafam karıştı ve ne yapacağımı bilemedim," diyerek kendimi savunmaya geçtim. Kadir ayağa kalkıp ellerini siyah kumaş pantolonunun cebine yerleştirdi. "Bana gelmeliydin."

Benim aksime sakince konuşmuştu. Bana doğru yürüdüğünde konuşmaya devam etti. "Ne olursa olsun ilk bana gelmeliydin. Gerekirse karşıma geçip hesap sormalıydın."

Gözlerimi tekrar kaçırdım. "Biliyorum ama-"

"Ama yok, Gülfem," diyerek sözümü kesti. "Benimle bir ilişkiye başladıysan amalara, keşkelere yer yok." Taviz vermeyen bir ifadeyle konuşmuştu. Gözlerim yüzünü bulduğunda tam önümde dikildi. "Ben seni, ufak bir pürüzde kaçıp gitmen için hayatıma almadım." Sözlerinin ağırlığı koca bir taş gibi içime oturmuştu. "Seni evime çağırdım ben,

hayatıma aldım..." Kısa bir sessizlik yaşandı. "Bunun için miydi? Bu kadar zayıf mısın sen?"

Ayağa kalkıp karşısında dikildim. "Değilim," dediğimde sesim titrekti. "Ben herkesi karşıma alacağımı bilerek sana geldim. Sana rağmen, Kadir Agâh..." deyip yutkundum. "Sana rağmen sana geldim."

Bir adım attı. "Bu gelişin gidişi neden bu kadar kolay oldu peki, Gülfem Leyla?"

İkinci adımı nereden bildiğini bile bilmiyordum. Hafifçe güldüm. "Kolay mı?" Başımı iki yana doğru salladığımda, "Sana dair hiçbir şey kolay değil," diye direttim. "Kaç saattir ne haldeyim biliyor musun sen?"

Bir an dengemi kaybeder gibi olup sendeledim. "Bilemezsin çünkü bırak peşimden gelmeyi beni aramadın bile." Hafifçe güldüm. "Bu durumla nasıl baş edeceğimi bile bilemedim ben. Sırf bu yüzden sarhoş oldum." Burnumu çektiğimde devam ettim. "Daha önce birkaç yudumdan fazla alkol aldığım bile olmadı."

O kadar hızlı duygu değişimi yaşıyordum ki gözyaşlarım akmaya başladı. "Sana nasıl ulaşacağımı bilmiyorum, Kadir. Sanki ufak bir hata yapsam hayatımdan çıkıp gideceksin. Bu yüzden arayan da sana gelen de hep ben oluyorum." Ve bu yüzden güçsüz hissediyordum. Bunu ona söylemesem de olan tamamen buydu.

Kolumdaki dokunuşunu hissedince başımı geriye attım. "Tek bir telefonunla," deyip başını bana doğru eğdi. "Kalkıp yanına geldim." Gözlerimi kapatıp açtım. Yakınlığı bulanık olan aklımı iyice karıştırıyordu. "Ben mi hayatından çıkıp gideceğim?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "Ben öyle hissediyorum."

Eğilip alnını alnıma yasladı. "Sana deli gibi kızgın olmam gerekirken seni tekrar evime getirdim. Uzak bile duramıyorum. Görmüyor musun bunu?"

Gözlerimi kapatıp ona doğru küçük bir adım attım. Sıcak nefesini hissetmek bedenimi karıncalandırıyordu. "Seni kaybetmekten korkuyorum," diye itiraf ettim. Gerçek buydu. Sanki her an elimden kayıp gidecekti. Baran ya da ailemin buna neden olacağını düşünüp duruyordum.

Büyük elini belime yerleştirdi. Avucunun sıcaklığı üstümdeki tişörtü hiçe sayıyordu. Aramızdaki bağ bizi birbirimize çekerken Kadir konuştu. "Öyle bir şey olmayacak." Ona inanmayı çok istiyordum.

"Sen istemediğin sürece, bu işin dönüşü yok. Sana bunu daha önce de söylemiştim."

Elimi koluna yerleştirip gözlerimi açtım. "Kadir," diye fısıldadığımda sesim çaresizdi. "Ben senden gitmem ki... Gidemem. Böyle bir şeyi de isteyemem."

Çünkü ona âşıktım. Geri dönüşü olmayacak bir şekilde... Bu gerçek kıyıya vuran dalga gibi kalbimin tam orta yerine vurdu. Belimdeki eliyle beni göğsüne doğru çekti. Alnımı göğsüne yasladığımda kokusunu derin derin içime çektim. Rakı kokusu üstüne sinmişti.

"Sen de mi içtin?"

İç geçirdi. "Bu durumla başa çıkamayan sadece sen değilsin."

Geri çekilip yüzüne baktığımda dudaklarımda ufak bir gülümseme vardı. "Öyle mi?"

"Öyle... Şimdi şu dudaklarını ver bana, Serçe Kuşu."

Kadir çenemi tutup yüzümü kendine doğru yaklaştırdı. Kalbim şimdi boğazımda atıyordu. Heyecandan titrerken dudaklarımızı birleştirdi. Koluna sıkıca tutundum yoksa çözülen dizlerimin bağı yüzünden yere düşecektim. Aralanan dudaklarımın arasından sızan dili titrememe neden oldu. Zavallı kalbim bu saldırı karşısında öyle hızlı atıyordu ki göğüskafesimi delip dışarı fırlamasından korktum. Bedenlerimiz birbirine iyice yanaştığında kollarımı boynuna sarıp ona sıkıca sarıldım. O da bana sarıldığında kocaman kollarının arasında kaybolup gitmiştim.

Bu hissi seviyordum. Beni her şeyden korurdu. Onun gücüyle tüm zorlukları aşardık. Belimde duran eli sırtıma doğru kaydığında parmak uçlarımda yükseldim. Tenim diken diken olmuştu. Başımı biraz yana eğdim. Altdudağını kavradım ve hafifçe emdim. Belimde duran eli tutuşunu sıkılaştırdı. Isınan kanım yüzünden alev alev yanıyordum. Üstdudağım dudaklarının arasında ezildiğinde iç çektim. Ona karşı koyamıyordum, doyamıyordum. Daha sıkı tutundum. Çalışma odasındaki koltuğa oturup beni de dizine doğru çekti. Öpüşmekten şişen dudaklarıma küçük küçük öpücükler bıraktı. Onu sevdiğimi söylememek için altdudağımı ısırdım. Şimdi zamanı değildi. Kadir'in dudakları yanağıma kaydı.

"Bir daha konuşmadan çekip gitmek yok."

Başımla onayladım. "Söz veriyorum. Bir daha bugün yaşadıklarımız yaşanmayacak, öylece çekip gitmeyeceğim." Bunu yapacak güce de sahip değildim. Ondan gidemezdim.

Alnımı öptü. "Aferin, fıstığım." Hafifçe gülümseyip başımı omzuna yasladım. "Ayrıca bir daha ne olursa olsun alkol alma. Sevmediğin bir şeyi sadece benim değil kimse yüzünden tüketme."

"Bir daha asla," dedim. Gerçekten de şu sarhoşluk olayını hiç sevmemiştim. Şimdi bile uyuşuk ve sersem gibi hissediyordum. Gözlerimi açık tutmak için tüm gücümü harcıyordum resmen. "Alkolden nefret ediyorum."

Kadir kısık sesle güldü. "Alkol senin neyine?"

Çok haklıydı. Hiç benlik değildi. Yarın tüm gün yeşil çay, ıhlamur ve ballı süt tüketecektim. Ciğerim ancak temizlenirdi.

"Kadir," diye mırıldandığımda gözlerim kapandı. Sıcaklığı ve içime yaydığı huzur yüzünden uyanık kalmak imkânsızdı. "Çok uykum var."

Yüzümü göğsüne yerleştirdiğimde saçlarımı öptü. "Uyu, yavrum."

Bir şeyler söyledim ya da söylemeye çalıştım. Pek emin değildim. Sadece bedenim havalandığında onun kollarında olduğumu biliyordum. Büyük ve sağlam adımlarla odadan çıktığında daha fazla bilincimi açık tutmayı başaramadım ve kendimi beni içine çeken tatlı karanlığın kollarına bıraktım.

Sabah uyandığımda ağzım kupkuruydu ve başım ağrıyordu. Elimi alnıma yerleştirdim. "Dün o kadar içerken ne düşünüyordum acaba?" Gözlerimi zorla açıp yabancı olan odaya kısılı gözlerimle baktım. Antrasit rengi büyük bir giyinme dolabı ve iki komodin haricinde eşya olmayan bir odaydı. Demek Kadir'in odası böyleydi. Sade ve kasvetli. Hiç benlik olmamakla beraber tam ona göreydi. Yataktan yavaşça doğrulduğumda odanın kapısı açıldı. Kadir elinde büyük bir su bardağıyla içeri gelmişti. Onu görünce ağzımdaki kuruluk arttı. Ona her an düşmekten ne zaman vazgeçecektim acaba?

Boğazımı temizleyip, "Saat kaç?" diye sordum.

Yanıma gelip yatağa oturdu. "On bir." Gözlerim kocaman açıldı. "O kadar uyudum mu?" Resmen ölü gibi uyumuştum.

Başıyla onayladığında suyu bana uzattı. Anında uzanıp bardağı aldım ve kana kana tüm suyu içtim. İçim kavruluyordu resmen. Boşalan bardağı elimde tutarken gözlerim odada gezindi. "Senin odan mı?"

Kadir uzanıp yanağıma düşen saçımı yavaşça kulağımın arkasına iteledi. "Evet."

Mahcup gözlerle ona baktım. "Beraber mi uyuduk?"

Başıyla onayladığında yanaklarım kızardı. Sızdığım için hiçbir şey hatırlamıyordum. İlk gecemizi hiç böyle hayal etmemiştim. Yüzüm asıldığında eğilip yanağımı öptü. İçim anında sıcacık olmuştu. Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

"Biraz işlerim var, çıkmam gerekiyor."

"Ben de seninle geleceğim, beni Ferda'ya bırakır mısın?"

"Önce üstünü değiştir," deyip odadaki büyük bir markaya ait olan poşeti gösterdi.

"Sen mi aldın?"

"Devran'a aldırdım."

Kadir'i benim için kıyafet seçerken hayal edemiyordum. Yataktan kalktığımda poşeti alıp odanın içindeki banyoya girdim. Elimi yüzümü bol suyla yıkayıp saçlarımı düzelttim. Üstümdeki gecelikleri çıkarıp benim için aldıkları kıyafetlerle değiştirdim. Jean ve lacivert kısa kollu bir crop tişört vardı. Tarzım değildi ve biraz bol olmuşlardı ama güzeldi. Banyodan çıktığımda Kadir odada değildi. Aşağı inince kahvaltının hazır olduğunu gördüm. Tabaktan bir tane salatalık alıp ağzıma attım.

"Bir şeyler ye de çıkalım."

Kadir'e dönüp başımı iki yana doğru salladım. "Yeni uyandım bir şey yiyemem."

Kaşları çatılmıştı. "Aç karnına olmaz."

Yanına gidip ona doğru sokuldum. "Aç değilim," dediğimde kolunun altına girmiştim. Beni göğsüne doğru çekip saçımı öptü. Yüzümde oluşan gülümsemeyle gözlerimi kapattım. Biraz dünden kalma biraz da uyku sersemiydim.

"O zaman çıkalım."

Kolumu beline sarıp yürümeye başladım. Ondan ayrı durmayı hiç sevmiyordum. Sanırım ben biraz temas bağımlısıydım. Kadir'in de bundan şikâyeti yok gibiydi. Arabaya kadar göğsüne yaslanmış bir şekilde

yürüdüm. Benim için kapıyı açtığında istemeyerek de olsa ondan ayrıldım ve yerime geçtim. Ben kocaman esnerken o da yerine geçmişti.

"En azından kahve içseydin."

Yüzümü buruşturdum. "Hiç sevmem."

"Ben severim." Kadir'le benzemediğimiz bir yönümüz daha...

"Bu akşam mahallede düğün var," dedi aniden.

Ona doğru döndüm. "Öyle mi? Kimin?"

"Tanıdığın biri değil ama Şeyma seni de çağırıyor."

Aslında düğün falan pek sevmezdim. "Sen de gidecek misin?"

Kadir başıyla onayladı. "Kızın babası tanıdığım biri, uğrayacağım."

Onunla bir yerlere gitme teklifi kaçıramazdım. "O zaman ben de gelirim."

Başıyla onayladı. "Beraber gideriz."

Bunu söylemesini beklemiyordum. Beraber gidersek mahalledeki herkese ilişkimizi ilan etmiş olacaktık. "Olur," dediğimde sesim sakin olsa da heyecandan içim içime sığmıyordu.

"Tamam, akşam yedi gibi başlayacak. Gelip seni alırım."

Babamın bizi görme ihtimali varken bunu kabul edemezdim. "Ben gelirim. Arabamı tamirhaneye bırakırım. Oradan beraber geçeriz, olur mu?"

Kadir bir an duraksadı. Kabul etmeyeceğini düşünsem de, "Sen nasıl istersen," diyerek beni şaşırttı. Şu an ailemin öğrenmesini istemediğim için böylesi daha iyi olacaktı. Uzanıp yanağını öptüm. Dudağının kenarı kıvrılsa da sessiz kaldı. Araba Ferda'nın evine yaklaştığında ondan ayrılacağım için üzerime hüzün çökmüştü. Elimde olsa sürekli yanında olurdum muhtemelen. Aşk böyle bir şey miydi acaba? Gözlerim etrafta gezinirken tanıdık bir araba gözüme çarptı. Cama doğru yanaştığımda gerçekten de doğru gördüğümü fark ettim.

"Kadir dur," dedim hemen. Gözlerim onu buldu. "Babam burada!"

13. BÖLÜM

AİT OLDUĞUN YER

Mert Demir - Ateşe Düştüm

Korku dolu gözlerim yolun karşısındaki babama kilitlenip kalmıştı. "Kenara çek," diye soludum. Başımı Kadir'e doğru çevirip saçlarımla yüzümü gizlemeye çalıştığımda stresten ellerim titriyordu. Babam şimdi öğrenemezdi. Buna hazır değildim, daha çok erkendi. Ben bir şeyleri tam olarak sindiremeden onun öğrenmesini istemiyordum. İçten içe bunların benim uydurduğum bahaneler olduğunu da biliyordum aslında. Ben sadece babamın vereceği tepkiden korkuyordum. Çünkü eninde sonunda ikisinin arasında kalacağım şeylerin yaşanacağını biliyordum. Ama henüz kabullenemiyordum ya da kabullenmek istemiyordum.

"Neden bu kadar gerildin?"

Kadir'in sorusunu duyunca başımı kaldırıp yüzüne baktım. Gözlerim iri iri açılmıştı. "Ben şey..." deyip sustum. Babamın, onunla görüşmemi istemediğini nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. "Babamın görmesini istemiyorum," diyerek geçiştirmeye çalıştım.

Fakat Kadir zeki bir adamdı. Gerginliğimin tek nedeninin bu olmadığını bir bakışıyla anlamıştı. Yüzündeki sabit ifadesiyle, "Neden?" dedi sadece. Kısa bir kelimenin içimde yarattığı gerginlik, pimi çekilmiş bir bombayı avucumda taşımak gibiydi. Kolumu kaşıdığımda sessiz kaldım. Vereceğim hiçbir cevap durumu yumuşatmıyordu. Babam net ve katı bir ifadeyle onunla bir daha görüşmemem gerektiğini söylemişti. Bunu ona söyleyemezdim... fakat sessizliğim ona istediği cevabı verdi.

Derin bir soluk aldığında gözlerini kısa süreliğine kapatıp açtı. "Benimle görüşmeni istemiyor mu?"

Çok açık bir şekilde sorduğu soru üzerine kolumu kaşımayı bıraktım. Ben onun kadar açık ve net değildim. Kaçtığım kelimeleri birer birer önüme yığmıştı ve ben onlara takılıp düşmüştüm. Söylediği şeylerin

doğruluğu çok kötü hissetmeme neden olmuştu. Gözlerimi kaçırırken, "Çok erken sadece," diyerek geçiştirdim. Gizlendiğim bahanenin boşluğunda gözlerimi kaçırdığımda sessizlik sırası ona geçmişti. Onun sessizliği ise can yakıcıydı.

"Kadir?" dedim ama cevap alamadım. Geçen saniyeler ortamdaki havanın iyice gerilmesine neden olmuştu. Arabanın kapısına uzandım. "Durumu anlamadan yanına gitmem gerekiyor."

Kapıyı açıp bir ayağımı dışarı attığımda bile Kadir cevap vermemişti. Başımı ona doğru çevirdim. Gözleri arabanın ön camındaydı. Uzanıp kolunu tuttum. "Anla beni," diye fısıldadım. "Lütfen." Bana bakmadığı gibi herhangi bir cevap da vermedi. Sadece elimin altındaki kolu gerilmişti. Kendini bana kapatmasına dayanamıyordum. "Sonra görüşürüz." Bana bakmadan başını aşağı doğru eğdi sadece. İçeri girip kapıyı kapattım ve bedenimi ona doğru çevirdim. "Yüzüme bakmayacak mısın?" Başını aniden bana doğru çevirdi ve gözlerimin içine baktı. "Bak sadece çok erken, o yüzden gerildim."

Bana inanmadığını gözlerinden görebiliyordum ve bu canımı acıttı. Güvenmemekte haklıydı.

Elimde duran telefonum çaldığında babam arıyordu. Telaşla cama baktım. Ferdaların sitesine bakıyordu. Beni fark etmemiş olduğunu anlayınca rahat bir nefes aldım.

"Baban anlamadan git artık."

Kadir'in sert sesini duyunca irkildim.

"Kadir, bak-"

"Gülfem," diyerek sözümü yarıda kesti. "Sonra görüşürüz."

Bu saniyeden sonra ne söylersem söyleyeyim beni dinlemeyecekti. Başımla onayladığımda yüzüm asıldı. Arabadan inmek istemiyordum ama burada kalıp babamın öğrenmesine de zemin hazırlayamazdım. İstemeyerek uzanıp kapıyı açtım. Kadir başını tekrar cama çevirmişti. Sessizce arabadan inip kapıyı kapattım. Benim arabadan inmem ile onun gaza basıp yanımdan ayrılması aynı anda gerçekleşti. Arkasından bakakalmıştım. Normalde ben gitmeden arabayı hareket ettirmezdi. Şimdi ise yanımdan ışık hızında uzaklaşıp gitmişti. Gözlerimi kırparken telefonum tekrar çaldı. Ekrana baktığımda bu defa arayanın Ferda olduğunu gördüm. Boğazımda oluşan taze düğümü gidermek için yutkunurken telefonu cevapladım.

"Neredesin Gülfem ya, baban anlayacak. Şimdi yine aradı."

"Tamam, yanına gidiyorum."

"Markete gittiğini söyledim, haberin olsun."

Telefonu kapattıktan sonra yol üstündeki marketten hızlıca ped alıp telefonumun arkasına yerleştirdiğim kartla ödemesini yaptım. Marketten çıktığımda babam beni gördü. Geri geri giden adımlarıma inat, ileriye doğru yürümeye devam ettim. Derin bir nefes alırken yüzümdeki sahte ve büyük olan gülümsemeyi korumak için elimden geleni yapıyordum. Babam arabaya yaslanırken dikkatli bakışları yüzümdeydi. Elimdeki poşeti havaya kaldırdım. "Birtakım acil durumlar yaşandı."

Eğilip alnımı öptüğünde kolunu omzuma attı. "Aradım, ulaşamayınca merak ettim seni."

"Telefonum sessizdeydi, bir de aradığım şeyi bulmam biraz uzun sürdü." Yalan üstüne yalan söylüyordum ve bu yalanlarımın muhatabı babamdı. Vicdan azabımı bastırmaya çalışsam da başarılı olduğum söylenemezdi. Gözlerine baka baka yalan söylemek içimi acıtıyordu. O bunları hak etmiyordu ama doğru söyleyecek alanı bana tanımayan da yine oydu. Kadir konusunda fazla keskin ve katıydı. Sanırım aynı durum Kadir için de geçerli olacaktı. İkisinin arasında kalacaktım ve bunu hiç istemiyordum. Böyle bir şeye hazır değildim, hiçbir zaman olmayacağımı bilecek kadar iyi tanıyordum kendimi.

"Eve gidelim mi? Uzun zamandır birlikte kahvaltı yapmadık."

İtiraz edecek ya da daha fazla yalan söyleyecek halim olmadığı için kabullenip arabaya bindim. Sakin bir hayatım vardı benim. İşler ne ara bu kadar çığırından çıkmıştı ki? Yol boyu sessizliğimin göze batmaması için radyoyu açıp çıkan şarkılara eşlik ettim. Neyse ki babam soru sormamıştı. Eve geçtiğimde bile aklım tamamen Kadir'deydi. Arabada aniden değişen ruh hali ve soğuk tavırları aklımdan çıkmıyordu. Onu babamdan gizliyor olmama tahmin ettiğimden daha fazla bozulmuştu.

"Yesene kızım yemeğini."

Gözlerimi anneme çevirdim. "Yiyorum ki."

Gözlerini devirdiğinde çenesiyle tabağımı işaret etti. "Peyniri çatalla delip duruyorsun. Bu mu yemek?"

Tabağıma baktığımda haklı olduğunu gördüm. Cevap vermek yerine peyniri ağzıma attım.

"Ferda'da kaldığın günler hep böyle misin?" Babamın sorusunu duyunca ona baktım.

"Nasılım?"

Elindeki çatalı kenara bırakıp peçeteyle ağzını sildi. "Ruh gibi."

Zoraki bir şekilde güldüm. "Ne alakası var, baba? Uykusuzum sadece."

"Bunun özel bir nedeni var mı?"

Neden bu kadar kurcalıyordu ki? "Hayır, sadece tüm gece konuştuk ve çok geç uyuduk." Çatalımı bırakıp ayağa kalktım. "Hatta ben gidip uyuyayım biraz. Size afiyet olsun."

Babamın ve annemin yanağını öptükten sonra yanlarından ayrıldım ve sahte gülümsememden nihayet kurtuldum. Odama çıktığımda ayakta zor duruyordum. Yatağa girip telefonuma baktığımda mesaj ya da arama yoktu. Yüzüm yaşadığım hayal kırıklığıyla asılırken telefonu yastığın altına koyup battaniyeyi üstüme çektim. İçim içimi yese de gözlerimi kapattım ve kendimi uyumaya zorladım. Sadece uyumak istiyordum. Kafamdaki sesler başka türlü susmayacaktı ve son birkaç gündür çok yoğundu. Çok yorgun ve bitkin hissediyordum.

Titreyen telefonumla uykulu gözlerimi açtığımda kafam karışmış bir şekilde elimi yastığımın altına soktum. Bir umutla arayanın Kadir olduğunu düşündüm. Ben ekrana bakana kadar arama bitmişti ve büyük hayal kırıklığına uğramıştım. Arayan Kadir değil, Ferda'ydı. Yataktan kalkıp yüzüme düşen saçlarımı geriye attığımda saate baktım. İki saatten fazladır uyuyordum. Ferda sadece aramamış birkaç tane de mesaj atmıştı. Kadir'den ise tek bir bildirim bile yoktu. Ferda'ya yeni uyandığıma dair mesaj atıp yataktan kalktım. Gözlerim dolu dolu olsa da umursamadan aşağı inip mutfağa girdim. Canım kurabiye istiyordu. Dolaptan malzemeleri çıkarıp yapmaya başladım. Mutfaktaki tek becerim kurabiye yapmaktı. "Kolay gelsin, Gülfem Hanım."

"Sağ ol, Lale. Annenden öğrendiğim kurabiyeyi yapıyorum."

Yaklaşık bir saatin sonunda kurabiyelerim hazırdı. Ev mis gibi kokuyordu. Bir tabak dolusu kurabiyeyi saklama kabına yerleştirip odama çıktım. Üstümü değiştirip siyah elbisemi giydim. Boyu dizlerimin biraz üstünde bitiyordu ve yanında ufak bir yırtmaç vardı. Akşam mahallede olacak düğüne katılacağım için saçlarımı da düzleştirdim ve güzel bir makyaj yaptım. Bir saat kadar süren hazırlığımdan sonra nihayet evden

çıktım. Arabamı Ferda'nın evinin orada bıraktığım için babamın şoförü tekrar buraya getirmişti.

Tamirhaneye giderken midem düğüm düğümdü. Kadir'i göreceğim için oldukça heyecanlıydım. Kurabiye aramızdaki problemleri çözmese bile ufak bir adım sayılırdı. Yani, umarım öyle olurdu. Tatlı yiyince tatlı konuşurduk diye umuyordum. Arabayı park ettiğimde ufak bir nefes alıp kurabiye kutumla beraber arabadan çıktım. Fakat tamirhane kapalıydı. Telefonumu çıkarıp Kadir'i aradım ama açan olmadı. Yüzüm iyice düşmüştü. Sanırım aramızdaki problem tahmin ettiğimden daha büyüktü. Bir an ne yapacağımı bilmeden elimdeki kurabiye kutusuyla orada kalakaldım. Eve gitmek istemiyordum. Odamda oturup düşünmek bana kafayı yedirtecekti. Bu yüzden Şeyma'nın yanına gitmeye karar verdim. Onunla vakit geçirmeyi seviyordum hem kafam da dağılırdı. Onu arayıp evlerine doğru yürüdüm.

"Efendim, Gülfem?" diyerek telefonu cevapladı.

"Evde misin?"

"Evet, evdeyim."

"Birkaç dakikaya size gelsem nasıl olur?"

"Çok güzel olur, Afra da burada. Otururuz hep beraber. Sonra da düğün için hazırlanacağız zaten."

Telefonu kapatıp çantama koyduğumda adımlarım hızlıydı. Belki Tahir'den Kadir'in nerede olduğunu öğrenirdim. Ev tamirhaneye yakın olduğu için kısa sürede varmıştım. Şeyma kapıyı açtığında kurabiye kutusunu havaya kaldırdım. "Beni ve kurabiyelerimi kabul ettiğin için teşekkür ederim."

"Aa, kurabiye de mi var? Yaşasın çok severim."

Başımla onaylarken içeri girdim. Kurabiye başkasına yapılmıştı ama onlarla da paylaşabilirdim. "Yanına da çay yaparım on numara olur."

Mutfağa geçtiğimizde, "Süt var mı?" diye sordum. Kurabiyelerin bir kısmını tabağa yerleştirip kalanını Kadir için ayırdım.

"Var var, sana süt getiririm."

"Hoş geldin, Gülfem."

Afra'ya sarıldıktan sonra beraber salona geçtik. Bu eve son geldiğimde Kadir'le beraberdik. O günü hatırlayınca iç çektim. Neden sürekli aramızın bozulacağı şeyler oluyordu ki? Biz neden diğer çiftler gibi

olamıyorduk? Sürekli bir aksiyon bir kaos oluyordu. Yüzüm düşerken Şeyma bana baktı. "Bir şey mi oldu?"

Omuz silktim. "Aynı şeyler."

"Ne ki o aynı şeyler?"

Afra ve Şeyma'ya Kadir'le aramızda olanları anlatmaya başladım. En azından Kadir'i benden daha iyi tanıyorlardı. Belki bana yol gösterirlerdi çünkü bir labirentin içinde hapsolmuş gibiydim.

"Kadir abi gururludur," dedi Afra. "Olanlar da gururuna dokunmuştur. Bence sabahı hazmetmeye çalışıyor."

"Bir şey olmadı ki," diye savunmaya geçtim. "Sadece babama söylemek için erken olduğunu söyledim, o kadar."

"Ama onu babandan saklamışsın. Buna bozulması normal." Şeyma'ya bakarken dudaklarımı büktüm. "Ama mecburum. Babam onunla görüşmemi istemiyor."

Şeyma uzanıp kolumu tuttu. "Haklısın. Ama yine de Kadir abi buna bozulur."

"Ama," dediğimde Afra araya girdi. "Kadir abi tanıdığım en zeki adamlardandır. Sen söylemesen bile babanın istemediğini anlamıştır."

"Selam kızlar." Cevap veremeden Tahir içeri girmişti.

"Abi hayırdır bu saatte neden evdesin?"

Tahir kurabiyeden bir tane alıp ağzına attı. "Kadir abi erken kapat dedi."

Afra yüzünü buruşturdu. "Ağzın doluyken konuşmasana be."

"Soru sormayın o zaman."

Konuşmaya dahil olup, "Kadir nerede biliyor musun? Tamirhaneye ne zaman gelir?" diye sordum çabucak.

Tahir ensesini kaşıdı. "Bana bir şey demedi ama genelde akşama doğru mutlaka tamirhaneye uğrar."

Başımla onayladığımda telefona baktım. Aramama bile dönmemişti. Mesaj kısmına girip ona bir mesaj gönderdim.

Neden telefonunu açmıyorsun?

Cevabın gelip gelmeyeceği meçhuldü. Beklemek yerine ayağa kalktım. "Ben kalkayım artık."

"Ama yeni geldin," diye itiraz etti Şeyma. Oturduğum yere sığamıyordum ki... Aramızın iyi olduğunu bilmem gerekiyordu. Bu şekilde zaman geçmiyordu çünkü.

"Kadir'e bakacağım, oradan da eve geçerim."

"Tamam da biraz daha otur."

"Şeyma haklı, Gülfem. Otur burada. Kadir abinin ne zaman geleceği belli olmaz." Tahir konuşurken yeni bir kurabiye daha aldı eline. "Hanginiz yaptı bunu kız, çok güzel olmuş." Afra ve Şeyma'ya bakarak sormuştu.

Afra, "Gülfem yapmış, gerçekten çok güzel," dedikten sonra son kurabiyeyi aldı.

"Ben yiyecektim onu ama." Tahir kızın eline saldırsa da Afra geri çekerek engel oldu.

"Ben yedim bile, oh canıma değsin."

"Ağzın doluyken konuşma be."

İkisi didişirken ben de Şeyma ile beraber odadan çıktım. Kalmam için ısrar etse de gitmekte kararlıydım. "Kadir abi gelmediyse tekrar bize gel, düğüne gidelim. Hem düğüne mutlaka gelir."

"Tamam gelirim," deyip evden çıktım. Tamirhaneye giderken bir yandan da telefonuma bakıyordum fakat Kadir'den hâlâ bir dönüş gelmemişti. Artık endişelenmeye başlıyordum. Çünkü bu kadar uzun süre dönmediği hiç olmamıştı. Tamirhaneye geçtiğimde kapının kapalı olduğunu gördüm. Hâlâ gelmemişti. İçimdeki endişe büyürken Devran, "Yenge," diye seslendi.

Ona doğru döndüğümde birkaç adım arkamdaydı. "Kadir'e bakmıştım."

"Abimin biraz işleri var, bir şey mi oldu?"

Başımı iki yana doğru salladım. "Yok öyle uğramıştım. Ne zaman gelir?"

Devran kulağını kaşıdı. "Bir şey demedi."

Yanıma gelip cebinden çıkardığı anahtarla tamirhanenin kapısını açtı. "Ben geldiğini söylerim. Düğüne gelir kesin."

"Burada bekleyeceğim." Cevap vermesini beklemeden içeri girip ofise geçtim. Ona yakın hissettirmişti burada olmak.

"Ne zaman geleceği belli olmaz ama."

Telefonuma bakarken, "Sorun yok," diye seslendim. "Ay kurabiyeleri unuttum," diye ayaklandım. Acaba Kadir gelir miydi? Gidip alsa mıydım? Ama ya gittiğimde gelirse?

"Bir şey mi oldu, yenge?"

Devran kapıdan başını uzattığında başımı iki yana doğru salladım. "Yok olmadı."

Tekrar koltuğa oturdum. Yine yapar getirirdim nasılsa. Dakikalar yerini saatlere bırakmasına rağmen Kadir gelmemişti. Aksi gibi kimse de nerede olduğunu ve ne zaman geleceğini bilmiyordu. Şeyma beni almak için tamirhaneye geldiğinde oturmaktan bacaklarım uyuşmuştu. "Boşuna buraya geldin, bizimle otursaydın işte."

Koluna girerken omuz silktim. "Gelir sandım."

Ağlayacak gibi hissediyordum. Neden gelmemişti ki? Mutlaka düğüne gelirim diyordu ama bu saat olmuştu hâlâ ortada yoktu. Sessizce yürürken mahallede bulunan, bahçeli büyük bir evin kapısına yaklaştık. Davul zurna sesleri iyice yaklaşmıştı.

"Sıkma canını, gelir birazdan."

Başımla onaylasam da canım sıkkındı. Şeyma ile bir köşeye oturup gelen insanları izlemeye başladık. Gözüm sürekli telefonuma kaydığı için gelenlere de pek bakamıyordum. Şeyma ise kafamı dağıtmak için konuşup bir şeyler anlatıyordu.

"Bak bu teyze var ya hiç evlenmedi," diyerek birini gösterdi. "En sevdiği şey mahalledekilerin dedikodusunu yapmak."

Gösterdiği hafif kilolu kadın dikkatle etrafı izliyordu. "Ama çok tatlıdır, o yüzden kızamayız ona."

"Aa, Gülfem gelmişsin." Afra yanımıza geldiğinde gülümsedim. "Kadir abi geldi mi?"

Başımı iki yana doğru salladım. "Hayır, telefonuna da ulaşamıyorum."

"Aman, bırakın şimdi tatsız muhabbetleri, düğüne geldik ya." Şeyma konuşurken ayağa kalktı. "Hadi biraz oynayalım."

İkisi beni de kaldırıp çalan şarkı eşliğinde çiftetelli oynamaya başladılar. Pek anlamazdım ama onlara eşlik etmeye çalıştım. Afra ile Şeyma neredeyse hiç durmadan oynuyordu.

"Şeyma seninki gelmiş köşede izliyor." Afra'nın sözleri üzerine Şeyma başını çevirdi.

Vedat karşımızda durmuş hayran hayran bakan gözleriyle Şeyma'yı izliyordu. "Ne yapıyor bu deli ya?" diye telaşla konuşan Şeyma etrafına bakındı. "Annem fark ederse keser bizi."

"Ben anneni oyalarım." Afra yanımızdan ayrılıp Şeyma'nın annesinin yanına gidince biz de Vedat'ın yanına gittik.

"Ya Vedat delirdin mi sen? Annem görecek şimdi." Şeyma benimle çiftetelli oynar gibi yaparak arkamda kalan Vedat ile konuşuyordu.

"Kaç gündür görüşemiyoruz, özledim seni."

"Ya annem burada! Vallahi keser bizi."

"Tamam giderim ama biraz bakayım sana. Çok özledim."

İkisinin bu hallerine gülerken başımı kaldırdım ve Kadir'le göz göze geldim. Yüzümdeki gülümseme yavaşça silindi. Karşımdaki masada birkaç adamla beraber oturmuş ikram edilen rakıdan içiyordu. Onun için boşuna endişelenmiştim demek ki... İyiydi, sadece benimle konuşmak istememişti. Oynamayı bıraktığım zaman Şeyma bana baktı.

"Bir şey mi oldu, Gülfem?"

Konuşamadan Kadir'e bakmaya devam ediyordum. "Aa, demiştim sana düğüne gelir diye."

Canım artık oynamak istemiyordu. "Oturalım mı Şeyma?"

"Olur olur."

Beraber masaya geçtiğimizde Kadir görüş alanımdaydı. Benim telefonuma bile dönmemişti ama düğüne gelmişti. Buna bozulurken telefonuma mesaj geldi. Ekrana bakınca Kadir'den gelen cevapsız çağrıyı da gördüm. Ben oynamaya kalktığım zaman aramıştı. Fakat gürültüden duymamıştım. En azından telefon aramama dönmüştü. Gözlerim tekrar onu buldu. Dikkatli bir şekilde beni izliyordu. Böyle baktığı zaman kalbimde oluşan depremlere engel olamıyordum. Onu nasıl bir şiddetle sevdiğimi, en çok böyle zamanlarda anlıyordum.

"Gel, Kadir abilerin masaya gidelim." Şeyma'nın sesini duyunca başımı ona çevirdim. "Ama yabancı kişiler var."

"Biri abim diğeri Afra'nın babası."

Ayağa kalktığında onu takip ettim. Biz gidene kadar zaten Afra'nın babası da kalkmıştı. Tahir'le ikisi oturuyordu.

"Selam."

Şeyma ile masaya geçtiğimizde Kadir rakısının son yudumunu içiyordu. Sessizce yanına oturup gözlerimi yüzüne çevirdim. Fakat ne selam verdi ne de gözlerini bir kez olsun bana çevirdi. Öyle sessiz sessiz yanında sanki yabancı biri varmış gibi oturdu sadece. Bu sessizliği ağrıma gitse de sesimi çıkarmadım. Ben de susup ona eşlik ettim.

Aramızda bir şeylerin değiştiğinin farkındaydım ama ne tepki vereceğimi bilmiyordum. Zaten böyle ciddi ve gergin anlarda ne yapmam gerektiğini hiç bilmezdim.

"Tüm gün neredeydin be abi?" Tahir'in sorusu hepimizin merak ettiği şeydi.

"İşlerim vardı," dedi sadece. Ardından bardağı masaya bıraktı. Bunu yaparken kolu koluma sürtünmüştü. Ufacık bir temastı ama kalbimin ritmini bozmuştu. Yan gözlerle ona baktım. Bu temasın farkında değil gibiydi. Dün gece aranızda yaşananlardan sonra bugün böyle olmasını kaldıramıyordum. Onu kaybetmeyeceğimi söylemiştim. Ama ben onu kaybetmişim gibi hissediyordum. Bu his keskin bir bıçak gibi beni yüreğimin orta yerinden vuruyordu.

"Bu şarkı çok güzel. Gel oynayalım, Gülfem."

İtiraz etmeme izin vermeyen Şeyma elimden tutup beni kaldırdı. Karşılıklı oynamaya başladığımızda Kadir'in beni izlediğini biliyordum. Görmesem bile gözlerimin ağırlığını sırtımda hissediyordum.

"Sana bakıyor."

Şeyma'ya bakarken, "Biliyorum," dedim. "Ama sadece bakıyor. Benimle konuşmuyor bile."

"Sana böyle bakan biri seninle konuşmadan duramaz."

Başımı çevirip Kadir'e baktım ve göz göze geldik. "Bilmiyorum, Şeyma."

O sırada Kadir ceketinin cebinden çıkardığı telefonu kulağına götürüp karşı tarafı dinledi. Ardından telefonu kapatıp ayağa kalktı. Tahir'e bir şeyler söyledikten sonra masadan ayrıldı. Oynamayı bırakıp Tahir'in yanına gittim.

"Tamirhaneye gitmesi gerekiyormuş."

Arkasından dolu gözlerimle bakakalmıştım.

"İşi çıkmıştır, bugün yoktu ya." Şeyma elimi tutarak konuşmuştu.

"Tamirhaneye gideceğim."

"Dur, kurabiyeleri getirdim. Onu da götür."

Şeyma annesinin çantasına koyduğu kurabiye kutusunu bana verdiğinde artık götürecek hevesim yoktu. Düğün yeri tamirhaneye yakın olduğu için kısa sürede gelmiştim. Aramızdaki bu tuhaf duruma daha fazla katlanamadığım için adımlarımı hızlandırdım. Tamirhaneye girip,

"Kadir," diye seslendim. Ofisine girdiğimde arkası dönük bir şekilde camdan dışarı baktığını gördüm.

"Neden sana saatlerce ulaşamadım?"

Cevap vermeden dışarıya bakmaya devam ettiğinde kaşlarım çatıldı. "Neden bana böyle davranıyorsun?" Konuşmasını beklemeden, "Beni daha ne kadar görmezden geleceksin?" diye devam ettim.

Şaşkın sesim üzerine başını bana doğru çevirdi. Dudaklarında tatsız bir gülümseme vardı. "Bu dediğin mümkünmüş gibi," diye ağzının içinde homurdandı.

Kafam iyice karışmıştı. Ona doğru ilerlerken yeni bir soru daha yönelttim. "O zaman neden böyle davranıyorsun?"

Ellerini ceplerine yerleştirip ağır hareketlerle bana döndü. Gözlerinde çözemediğim bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Bir şeyler ters gidiyordu. Bu tersliğin nedeni de babamdan kaynaklıydı, biliyordum ama ondan duymak istiyordum. Kadir bana doğru büyük bir adım attığında kalbim hızlandı. Adımından cesaret alarak ona biraz daha yaklaştım. Başım yana doğru düşerken kısık bir sesle adını fısıldadım. "Kadir Agâh."

Bu yaptığımla beraber gözlerini kapatması bir oldu. Burnundan aldığı sert soluğun ardından gözlerini kapattı ve burun kemerini sıktı. Keskin bir sesle, "Sınavımsın," dedi. "Sen benim sınavımsın, Gülfem."

"Ben..." deyip sustum çünkü diyecek bir şeyim yoktu.

"Sen, kabullenmeyeceğim her şeyle beni sınıyorsun." Başımı öne doğru eğdim. Suç işlemiş küçük bir çocuk gibi hissediyordum. "Benim kendime yedirmeyeceğim ne varsa önüme getiriyorsun."

Ses tonu sakin ve yumuşaktı. Bu da kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyordu. Bağırsa çağırsa ben de karşılık verirdim ama son derece sakin ve mantıklı konuşuyordu. Bana diyecek hiçbir şey bırakmıyordu.

"Başkası yapsa eyvallah ama bunu yapan sensin, ben şimdi sana nasıl arkamı döneceğim?"

Başımı aniden kaldırıp gözlerine baktım. "Ba-bana arkanı mı döneceksin?"

Titrek kelimelerim ve dolan gözlerimle sadece ona bakabildim. Sözlerinin ihtimali kalbime öyle keskin bir acı saplanmasına neden olmuştu ki ayakta durmakta zorlanıyordum. Beklenmedik yerden gelen acı, nefesimi ciğerlerimin içinden söküp alıyordu.

"Seni arkamda bırakmak istiyorum." Bir adım daha attı. "Bu sınavdan kalmak istiyorum." Gözlerimden sırayla yaşlar aktığında ellerimde tuttuğum kutuyu sıktım.

"Ama dün demiştin ki-"

"Elinden tuttuğum kız, ilişkimize sahip çıkmıyorsa yanımda olmasının bir anlamı yok. Dün bunu bilmiyordum."

"Çok erken," diye itiraz ettim cılız sesimle. "Babam izin vermez, biraz alışması gerekiyor."

Aldığı nefes geniş göğsünün havalanmasına neden oldu. "Ben o yaşları geçtim, Gülfem." Başını iki yana doğru salladı.

"Böyle şeyler söyleme." Cevap vermediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Hıçkırıklara boğulmamak için tüm gücümü kullanıyordum. "Bu kadar kolay söyleme," diye sızlandım. Bu kadar kolay olmaması lazımdı. Ben canımdan can çıkıyormuş gibi hissederken çok basit bir şeymiş gibi konuşmasını kaldıramıyordum.

Elini kaldırıp yanağıma uzattı. Kocaman avucu içinde kaybolan yüzümle biraz daha ağladım.

"Ailenle aramda bir seçim yapmanı istemem. Seni böyle bir durumun içine sokmam, sokamam." Yanağımı yavaşça okşadı. "Kıyamam sana." Sıcak parmakları benim ısınmamı sağlayamıyordu. "Böylesi daha iyi."

Başımı iki yana doğru şiddetle sağladım. "İyi falan yok," diye yükseldim. "Benim canımı acıtıyorsun, bunun neresi iyi?" Sitemli sözlerim bile ona ulaşmadı.

"Evine git, Gülfem. Ait olduğun yere."

Ait olduğum yer burası, diyemedim. *Benim evim senin kolların,* diyemedim. Kadir Agâh Varol, elini çekip benden uzaklaştığında ağzımı açıp tek kelime söyleyemedim.

"Ait olduğun hayat burası değil."

Arkasını dönüp beni o tamirhanede bir başıma bıraktığında bile söylemedim. Elimde ona yaptığım kurabiyeleri sakladığım kutumla sadece durdum ve sessizce gözyaşlarımı akıttım.

14. BÖLÜM

SENSİZ OLMAZ

Çağan Şengül&Cem Adrian
- Ben Sana Veda Edemem

Benden giderken kalbimi de yanında sürüklediğini anlamam için on saniye geçmesi yetmişken ben bununla iki gündür sınanıyordum. Kalbimde öyle şiddetli bir ağrı vardı ki ne yaparsam yapayım geçmiyordu. Sürekli uyuyordum ve odamdan neredeyse hiç çıkmıyordum. Fakat bu amansız ağrı, rüyalarımda bile benimleydi. Daha önce sınanmadığı bir acıya dayanmaya çalışan toy yüreğim, kırık bir şekilde göğsümün içinde atıyordu. Öyle ki gecelerimde bile o vardı. Gördüğüm rüyalardan ötürü iki gecedir gözlerim yaşlı bir şekilde uyanıyordum. Rüyalar o kadar gerçekçiydi ki uyanınca yanımda olmadığını görmek çok ağırdı.

Gecenin bir yarısı uyanmış öylece yatağımda uzanıyordum. Telefonuma bildirim gelince heyecanla doğrulup komodinin üstünden aldım. Ondan gelmediğini gördüğümde göğsüme saplanan acıyla beraber telefonu yatağa fırlattım ve yüzümü yastığa gömdüm. Gözyaşlarım akmaya başladığında hıçkırıklarımı yastığa gömdüm. Bu ayrılık sadece bana mı zor gelmişti? Sadece ben mi altında eziliyordum? Bu durum o kadar ağrıma gidiyordu ki... Ne Kadir'e gidebiliyordum ne de babamla konuşabiliyordum...

İçimdeki bu acının geçmesini istiyordum sadece. Ama tam tersi, katlanarak çoğalan bir hastalık gibiydi ve her yanıma yayılmıştı. Nasıl geçeceğini bilmiyordum sadece bitmesini istiyordum. Ağlamaktan yorgun düşen bedenime rağmen gün doğana kadar gözümü kırpmadan uzandım. Sabaha kadar tek yaptığım şey tavanı izlemekti. Artık uyumak da istemiyordum. Onun bile yardımı olmuyordu. Derse gidecek halim olmadığı için yataktan da çıkmadım. Kolumu dahi kaldıramıyordum. Çektiğim acı fiziksel boyuta ulaşmıştı.

"Gülfem."

Annem odaya girdiğinde yorgun gözlerim onu buldu. "Neden hâlâ uyuyorsun? Dersin yok muydu?"

"Hasta gibi hissediyorum," diye geveleyip battaniyeyi üstüme çektim. Annem gelip yatağa oturdu.

"İki gündür sana karışmıyorum ama artık yeter. Böyle yatarak bir şeyleri düzeltemezsin."

"Anne," diye fısıldadığımda uzanıp yanağımı okşadı.

"Bir şeylerin yolunda olmadığını görüyorum güzel kızım benim ama böyle olmaz."

Gözlerimden akan yaşlara engel olacak gücü yitireli uzun süre oluyordu. "Onsuz yapamıyorum," diye hıçkırdım. Daha fazla bir şeyleri içimde tutamayacaktım.

"Kim? Baran mı?"

Başımı iki yana doğru salladım. "Hayır."

O zaman her şey daha kolay ve yavan olurdu. Ama ben öyle zor birine kalbimi vermiştim ki... Bu aşk benim boyumu aşıyordu ancak gözüm öyle karaydı ki ondan başka hiçbir şeyi de görmüyordum. Boğulmak pahasına derin sularda yüzüyordum.

"Kadir."

Annemin gözleri irileşti. "Babanın görüşmeyi yasakladığı adam mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Babamın konuşmama dahi tahammül edemediği adama kalbimi vermiştim. Annem bunu o an anladı. "Gülfem..." Adım bu defa dudaklarından büyük bir çaresizlikle dökülmüştü. O da biliyordu babamın inadını.

Annemin tepkisiyle kalan umutlarım da ufalandı. "Hiç mi oluru yok anne?"

"Ah be, kızım." Saçlarımı okşadığında daha çok ağladım. "Başka kimse mi kalmamıştı?"

"Öyle söyleme," diye sızlandım. "Onsuzluk yeterince zorken..." Hıçkırdığım için daha fazla konuşamadım. Annem saçlarımı okşarken içli içli ağladım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bu defa aramaya da gururum el vermezdi. Ama bir yerde o da haklıydı. Onu babamdan gizliyordum, sanki bir kabahatmiş gibi. Bunu fark edince yüzüme sert bir tokat yemiş gibi oldum. O bana aynısı yapsa çok üzülürdüm ama onu bırakmazdım. Nasıl bana bu kadar kolay arkasını dönmüştü?

"Seçim yapmak zorunda kalmamam için ayrıldı benden."

"Haklı kızım." Annemin kabullenmesi nefesimi kesti.

"Neden? Belki babam ikna olurdu. Nasıl ayrılabilir benden?" Nasıl bu kadar kolay gidebilirdi?

Annem sessiz kaldığında kalbim mümkünmüş gibi biraz daha kırıldı. Tüm gün boyunca ağladım, başka ne yapacağımı bilmiyordum. Elimden de bir şey gelmiyordu zaten. Ağlamaktan yorgun düşen gözlerim yüzünden bir ara uyuyakalmıştım. Gözlerimi açtığımda gecenin bir yarısıydı. O kadar bunalmış hissediyordum ki oda üstüme üstüme geliyordu. Annemle konuşmak hiç iyi gelmemişti. Kendimi yataktan zor attığımda nefes almak için pencereye yanaştım. Pencereyi açıp gecenin soğuğunu içeriye aldım. Derin derin nefesler alırken göğsüm sızlıyordu. Ne zaman geçecekti bunlar? Eski halime ne zaman geri dönecektim? Ya da hiç dönebilecek miydim? Buna olan inancımı da her gün biraz daha yitiriyordum.

İçeri girmek için geri çekildiğimde başımı kaldırdım ve yolun karşısına baktım. Kadir'in arabasını gördüğümde gözlerim kocaman açıldı. Burada mıydı? Yoksa ben mi hayal görüyordum? Camı açık bırakıp geri çekildim. Telefonumu aldığımda herhangi bir mesaj yoktu. Ona rağmen odamdan çıktım ve sessizce merdivenleri indim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki... Günlerdir bir ölüyü andıran bedenim sadece birkaç saniyede canlanmıştı. Kadir'den önce hep böyleydim ben. Hayatımdaki eksiklik buydu işte. Ben yaşamayı hissetmek istiyordum ve bunu bana sadece âşık olduğum adam sağlıyordu.

Kapıyı açıp sokağa çıktığımda araba hâlâ oradaydı. Hayal değildi. Dudaklarımda oluşan kırık gülümsemeyle ona doğru ilerlemeye başladım. Caddeye çıktığımda adımlarım hızlandı. Sonra onu gördüm. Soluk sokak lambasının altında durmuştu. Arkasını dönmüş ve ellerini ceplerine yerleştirmişti. Başı biraz gerideydi, koyu renk saçlarına yansıyan ışık eşliğinde gökyüzüne bakıyordu. Başımı kaldırıp ben de gökyüzüne baktım. Yıldızlı bir geceydi. Hüzünle gülümsediğimde yürümeye devam ettim. Çok sessiz olsam da sokak bomboştu. Adım seslerimi duyunca başını eğdi. Geldiğimi anlamıştı. Gecenin bir yarısıydı ama onun burada olduğunu hissedip yanına geldiğimi anlamıştı. Gecenin bir yarısıydı ama Kadir Agâh Varol, bana gelmişti. Gecenin bir yarısıydı ama ona gelmiştim.

Yavaşça bana doğru döndüğünde karşı karşıya geldik. Zaman bizim için dururken ufak bir nefes aldım. Tek kelime etmeden yüzüne bakıyordum. Birkaç günlük sakalları ve yorgunluktan çöken gözleriyle bana bakıyordu. Karanlıkta kaldığım için yüzümü görüp görmediğinden emin değildim. Hafif titreyen bedenimle bir adım daha attım.

"Buradasın."

"Ama sen," deyip bana doğru bir adım attı. "Burada olmamalıydın."

Bir adım daha attığımda vücudunun sıcaklığını hissedecek kadar yakınındaydım. "Neden?" Basit bir soruydu, cevabını da biliyordum ama ondan duymak istiyordum.

Gözlerini kapatıp, "Gülfem..." dediğinde çenem titredi.

Ellerimi kaldırıp göğsüne yerleştirdim. "Sen," diye fısıldayıp hafifçe vurdum. "Benden nasıl gidersin?" Gözyaşlarım akmaya başladığında bir kez daha vurdum. "Sen benden nasıl böyle kolay gidersin? Bunu bana-" dediğimde hıçkırığım yüzünden cümlem yarım kaldı. "Bunu bana nasıl yaparsın?"

"Sana kıyamadım," dediğinde sesi acı doluydu.

"Bize kıydın." Sesim sitem doluydu. "Sen bize kıydın." Biraz daha vurdum göğsüne. "Sonra da hiçbir şey olmamış gibi geldin." Ellerini yumruk şeklini alan ellerimin üstüne yerleştirdi. "Bu kadar kolay mı senin için?"

"Seninle ilgili hiçbir şey kolay değil." Gözyaşlarım yüzümü ıslatmaya devam ediyordu. "Yapma. Ağlama."

"Sen yaptın, Kadir. Beni bu hale sen getirdin."

Beni yıkmıştı. Tek bir cümlesiyle beni parçalara ayırıp sonra üstüme basarak gitmişti. Ellerimi daha sıkı tuttuğunda yüzüme doğru eğildi. Sıcak nefesi aralık dudaklarımdan içeri sızdığında, "Mecburdum." dedi. "Baban izin vermeyecek ve sen seçim yapmak zorunda kalacaksın. Seni böyle bir duruma sokmam. Sokamam." İkimiz de derin nefesler alıyorduk. "Ama..." deyip sustu.

"Ama ne?"

Kadir alnını alnıma bastırıp gözlerini kapattı. "Ama senden de gidemiyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Küçük bir itiraf beni bu kadar derinden sarsamazdı. Günlerdir sızlayan yaralarımı saramazdı. Sadece

bir cümleyle bunu yapamazdı. Bu haksızlıktı. Bu bana da kalbime de haksızlıktı.

"Durduramıyorum ben kendimi, Gülfem. Her gece geldiğim yer burası. Kendime rağmen geliyorum." Alnını hafifçe alnıma vurdu. "Kendimi çiğniyorum sana geliyorum." Bedenim gevşediğinde sessizce ağladım. "Yapmamam gerektiğini bile bile... ettiğim yeminleri hiçe sayarak geliyorum."

"Kadir, lütfen gitme artık benden." Fısıltılı sesim gecenin içinde yankılanmıştı. "Yapma bana bunu. Bir daha yapma."

Tüm olmazlara inat ona gittiğimde yapmıştım ben seçimimi. Bunu tek bilen bendim arna kendime bile itiraf etmeye korkuyordum.

"Ama baban-"

"Ama yok, Kadir. Lütfen bir daha yaşatma bunu bize."

Geri çekilip yüzümü ellerinin arasına aldı. "Dayanabilecek misin?" Gözlerimin içine bakıyordu. "Ailen sana sırtını döndüğünde ve benden başka kimsen kalmadığında dayanabilecek misin?"

"Bırak da buna ben karar vereyim."

Başını iki yana doğru salladı. "Gözlerinde yanan şu ışığı koruyabilecek misin?"

"Ben-"

"Daha babana söyleyemiyorsun bile. Durumu kolaylaştırmama izin ver."

Hafifçe gülümsedim. "Kolaylaştırmak dediğin benden ayrılmak." Öfkeyle söylediğim sözlerden sonra ufak bir nefes aldım. "İnan bana hiç kolay değil. Ben sensiz yapamıyorum. Bunu nasıl görmezsin?"

"Ben de yapamadım. Üç gecedir dönüp dolaşıp sana geldim. Gidemedim Gülfem, ben senden vazgeçmedim, geçemedim..."

"Geçemezsin." Elimi kaldırıp şakağına bastırdım. "Bunu kafana sok, Agâh. Çünkü ben artık sensiz yapamam."

Beni öpmeye başladığında nefes almayı bırakmıştım. Günler sonunda dudakları dudaklarımın üstündeydi. Kalbimdeki acı nihayet son bulduğunda tuttuğum nefesimi bıraktım. Ardından gözlerimi yumdum ve kendimi de ona bıraktım. Günlerdir yokluğunu her zerreme kazıyan adam, bana yaşattığı onca acıyı sadece birkaç saniyede sonlandırmıştı. Dudaklarıma yasladığı dudakları bedenime enjekte ettiği zehrin şifasını

taşıyordu. Yokluğu zehir, dudakları şifa olan bir adama vermiştim ben kalbimi.

Parmak uçlarımda yükselip ellerimi ensesine yerleştirdim ve dudaklarımı araladım. Şu an tek istediğim bu anın hiç bitmemesiydi. Beni öptüğünde her şeyi unutuyordum. Üstdudağımı iki dudağının arasında sıkıştırıp emdiğinde parmaklarım içe doğru kıvrıldı. Kollarını belime sarıp beni arabaya doğru yönlendirdiğinde sırtım arabanın soğuk metaliyle buluştu. Bedenim ürperdi, nedeni soğuk muydu yoksa Kadir miydi bilmiyorum. Beni arabaya yaslayıp üstüme doğru eğildiğinde kollarımı boynuna sardım. Göğsüm ona doğru yükseldi. Sıcak sert göğsü üşüyen bedenimi ısıtmaya yetmişti. Teni havanın soğukluğuna inat sıcacıktı. Onu öpmeye koklamaya hiç doyamıyordum. Elimde olsa hep burada, göğsünde kalırdım. Kadir saçlarımı yavaşça geriye doğru iteledikten sonra dudaklarını yanağıma kaydırdı. Yavaşça boynuma doğru kaydığında kokumu içine çeke çeke öptü beni. Üç gün önce açtığı yaraları sarıp sarmaladı. Bir insanı bu kadar çok sevmenin kendime yaptığım bir haksızlık olduğunu biliyordum ama elimde değildi.

"Üşüyor musun?" Tenime doğru fısıldadığı sorusu üzerine başımı iki yana doğru salladım. "Tenin buz gibi olmuş."

Hissetmiyordum bile. "Yanından ayrılmak istemiyorum," dedim. Alnıma dudaklarını bastırdı. "Biraz daha kalabilir miyim?"

Alnımı öpüp geri çekildi. "O zaman arabaya geçelim, hasta olacaksın."

Benim için arabanın kapısını açtığında yavaşça koltuğa oturdum. Kadir de yanıma gelip kapıyı kapattı. "Gel buraya," deyip beni kollarının arasına aldığında sessizce ona sokuldum. "Seninle yatağımda uyumak istiyorum."

Kadir'in sözlerini duyunca gözlerimi kaldırıp yüzüne baktım. Bunu ben de istiyordum ama babam evdeydi, sabah beni odamda görmedikleri takdirde büyük sıkıntı çıkardı.

"Elinden tutup rahatça gezmek istiyorum."

"Bunu yapabiliriz."

"Ne zaman, Gülfem?"

Sorusu üzerine biraz geri çekildim, "Ona her şeyi anlatacağım ama biraz zamana ihtiyacım var."

"Beklerim, istediğin zamanı veririm ama," deyip derin bir iç çekti. "Bir şey değişmeyecek. Baban ikna olmayacak."

Kaşlarım çatıldı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun ki?"

"Çünkü senin aksine ben iyimser bakamıyorum. Olan bu, baban beni hiçbir zaman kabul etmeyecek."

"Kadir-"

"Bu durumda da olan sana olacak. En çok sen yara alacaksın. En çok sen kırılacaksın." Sessizliğimde gözlerim dolmuştu. "Ve bunların nedeni ben olacağım."

"Öyle bir şey olmayacak," dediğimde itirazım cılızdı.

"Ama yanında olacağım, sana yetmeyecek ama olacağım."

Kadir benim her şeyim olurdu da kimse kimsenin ailesi olamazdı. Bu yüzden sustum. İtiraz edecek dermanı kendimde bulamıyordum. Gözlerim cama kaydığında karanlık sokağı izlemeye başladım.

"Saat kaç?"

Kadir telefonuna bakmak için bana doladığı kolunu çekti. "Üç."

Yüzümü göğsüne yerleştirdim. "Senin ailen nasıl?" Kafamı biraz dağıtmak istiyordum. Bu yüzden konuyu ona çevirmiştim.

"Onlarla görüşmüyorum." Bunu bilmediğim için şaşkınca, "Neden?" diye sordum.

Cevap verip vermeyeceğini bilmiyordum. Kadir bazen fazla ketum olabiliyordu. Ama beni şaşırtarak konuştu. "Babam, ablamdan sonra kardeşimi de bir evliliğe mecbur bıraktı."

"Nevra mı?"

Başıyla onayladığında ne diyeceğimi bilemedim. "O günden beri onlarla görüşmüyorum."

"Bu yüzden mi Kocaeli'ye taşındın."

"Evet, oradaki hayatımı ailemle beraber geride bıraktım." Büyük elini saçıma yerleştirip yavaşça okşadı. "Bu yüzden biliyorum, Gülfem. Ne kadar zor olduğunu en iyi ben biliyorum." Yaktığı ateşte beni de yakmak istemiyordu. "Onlara ne kadar öfkeli olsam da hiç kolay değil."

"Anladım," diye fısıldadım. Kadir ondan vazgeçmem için anlatmıştı bana.

"Kimsenin yaşamasını istemem, özellikle minik bir serçenin kalbine sahip olan senin..."

Alnımı göğsüne bastırdım. Gözlerim dolu doluydu. Şimdi bunları düşünmek istemiyordum. Azap gibi gelen iki günden sonra sadece anın tadını çıkarmak istiyordum.

"Özlüyor musun Maçka'yı?"

Başımı kaldırıp karanlığa alışan gözlerimle yüzüne baktım. Dudaklarında varla yok arası bir gülümseme vardı. Hasret doluydu. "Özlüyorum... Durmayan yağmurunu, yemyeşil örtüsünü, dumanlı havasını."

Sesindeki özlem içime dokunmuştu. "Bir daha gitmeyecek misin?"

Eğilip saçlarımı öptü. "Bilmiyorum belki," deyip burnundan bir nefes aldı. "Belki oraları görmek isteyen biri için olabilir."

"O biri benim diye yorumladım."

"Bilemem." Gitmek isterdim, onun doğduğu büyüdüğü yerler görmeyi çok isterdim. "Uykun yok mu?"

Esnediğimde gözlerim ağırlaşmıştı. "Biraz var."

Saçlarımı okşamaya devam etti. "Uyu, yanındayım ben."

"Yedi olmadan eve gitmem lazım."

"Seni uyandırırım."

Göğsüne biraz daha sokuldum. Artık gözlerimi açacak halim kalmamıştı. "Bugün görüşecek miyiz?"

Uyku ile uyanıklık arasındaydım. Kadir saçımı parmağına doladı. "Sabah konuşuruz, uyu şimdi."

Ağzımın içinde bir şeyler geveledim. Günlerin uykusuzluğu vardı üstümde. Bu yüzden daha fazla dayanamadım. Uykuya dalmam çok kısa bir sürmüştü. Bunda Kadir'in dokunuşlarının da etkisi büyüktü. Son günlerde uyuduğum en derin ve huzurlu uykudan yanağımda hissettiğim dokunuş yüzünden uyandım.

"Uyanman gerekiyor."

Kalın sesini duyduğumda yaşananların rüya olmadığını anlamıştım. Rahat bir nefes alırken gerindim ve gözlerimi zor da olsa araladım.

"Günaydın."

Dudaklarında silik bir gülümsemeyle yüzüme bakıyordu. Bazen yüzüme o kadar güzel bakıyordu ki ağlamak istiyordum. Yanağımı okşarken, "Günaydın," dedi. Dudaklarını yanağıma sürtüp, "Günüm, güneşim," diye fısıldadı. "Gülfem'im... Güzel sevgilim. Nasıl vazgeçerim ki ben senden?"

İçim sıcacık olmuştu. Kollarımı boynuna sardım. O kadar etkilenmiştim ki dokunsa ağlayacaktım.

"Yanından ayrılmak istemiyorum."

Boynumu öptüğünde sakalları tenime battı. Tatlı bir ürperti beni esir alırken dudaklarımdan ufak bir mırıltı döküldü. Başımı biraz daha eğip dudaklarına yer açtım. Küçük öpücükler bıraktığı için boynumdan yanaklarıma doğru akın eden yakıcı sıcaklık sayesinde tenim ısınmış ve kızarmıştı. Sıcak öpücükleri bu defa çeneme kaydı. Kendimi daha fazla tutamadan yüzümü eğip dudaklarını öptüm. Öpüşüme karşılık vermesi bir saniye bile sürmemişti. Üstdudağım dudaklarının arasında ezilirken ellerim yumuşak saçlarının arasına kaydı. Tüm varlığımla onu öpmeye başladım. Bu öpücüğün içine ona olan aşkımı da katmıştım.

Ağzım aralandı, nefeslerimiz hızlandı ve dünya tersine döndü. Her şey o kadar yoğundu ki başım dönüyordu. Dilimi yakalayıp emdiğinde sırtımdan aşağı inen ürperti eşliğinde gözlerimi sıktım. Saçlarını avuçlarken sıcak avucu sırtımda geziniyordu. Tenimi diken diken eden dokunuşları belimin kıvrımına kadar indi. Kalçama kaydığında ürperdim. Büyük avucu kalçamı kavrayıp sertçe sıktı. Dudaklarımdan kopan inleme eşliğinde kalçamdaki eli bacağıma doğru kaydı. Bacağımı kucağının üstüne attığında omuzlarına tutunup kucağına tırmandım. Dudaklarıma bir öpücük bırakıp tekrar boynuma indi. Dilini boynuma bastırdığında başım geriye doğru düştü. Yanıyordum, titriyordum, ellerinin arasında buz parçası gibi eriyordum. Adı dudaklarımdan soluk soluğa dökülürken alnını göğsüme bastırdı. İki elini de kalçama yerleştirmişti. Beni kendine bastırdığında bacak arama batan sertliği üzerine nefes almayı bıraktım. Tenimi ince bir ter tabası kaplamıştı. Isınan kanım derimi yakıyordu. Karnımın alt kısmında biriken sıcaklık her geçen saniyeyle beraber kasıklarıma doğru aktığı için beni alaşağı ediyordu.

"Gitmen gerekiyor."

Ensesinde duran ellerimle başını göğsüme doğru bastırdım.

"Biliyorum." Sesim hırıltılı ve boğuktu. "Ama senden nasıl ayrılmam gerektiğini bilmiyorum."

Dudaklarını omzuma doğru kaydırdı. Öpücükleri hassas tenimin uyuşmasına neden oluyordu. Kollarını belime sıkıca sardı. "Eğer hemen kucağımdan kalkmazsan seni bırakmayacağım."

Bunu göze alamazdım. Babamın şu an öğrenmesini gerçekten istemiyordum. Eğilip Kadir'in boynuna küçük bir öpücük bırakıp kokusunu derince içime çektim. İstemeye istemeye kucağından indiğimde başım dönüyordu ve bütün vücudum uyuşmuştu. Onu bıraktığım için bedenim resmen isyan diyordu.

"Peki, gideyim o zaman ben."

Uzanıp bükülü dudaklarımı öptü. Koyu renk saçları dağılmış uykusuzluğun izleri yüzüne kazınmıştı. Doğru düzgün uyumayan biri olduğu yüzüne bakıldığı an anlaşılıyordu. Gözlerim boynundaki siyah ipe kaydı. Uzanıp tuttuğumda siyah muskayı gördüm.

"Ne işe yarıyor?"

Gözleri elime kaydı. "Manevi değeri yüksek."

Yıpranmış deriyi okşadım. "Koruyucu gücü var mı gerçekten?"

Yüzüme düşen saçımı geriye doğru iteledi. "Bu biraz inanç meselesi."

Başımı yana eğdim. "Nasıl yani?"

"İnanırsan korur. Ben inanıyorum."

Başımla onayladığımda elimi geri çektim. "O zaman sonra görüşürüz."

"Görüşürüz, Serçe Kuşu."

Hafifçe gülümsediğimde ikimiz de arabadan indik. Kadir sürücü koltuğuna geçtiğinde ben de ona sırtımı döndüm ve eve doğru yürüdüm. Geri giden adımlarımın aksine ondan uzaklaşmayı başarıyordum. Bahçenin kapısında durup arkamı döndüm. Hâlâ orada bekliyordu. Ona el salladıktan sonra yavaşça kapıyı açtım. Sessiz adımlarla eve doğru ilerlediğimde kalbim güm güm atıyordu.

Eve giriş anlarında çok geriliyordum. Anahtarı kapıya yerleştirip yavaşça çevirdim. O kadar yavaş ve sessiz hareket ediyordum ki kalp atışlarımı duyuyordum resmen. İçeriye parmak uçlarımda girip kapıyı çok yavaş bir şekilde kapattım ve birkaç saniye hareket etmeden durdum. Herhangi bir ses gelmeyince merdivenlere doğru yöneldim. Tam basamaktan çıkacaktım ki o sesi duydum.

"Nereden geliyorsun sen, kızım?"

Babamın sözlerini duyunca hareket etmeyi kestim. Gözlerim korkuyla büyümüştü. Ona doğru döndüğümde az ilerimde durmuş bana bakıyordu. "Ben-"

"Sen sabahın bu saatinde nereden geliyorsun?"

"Hava almaya çıkmıştım." Bana doğru bir adım attı. "Bunaldım ondan."

"Bana yalan söyleme." Bağırmamıştı ama bağırsa bu kadar etkili olmazdı. Sertçe yutkundum. "Baba yalan söylemiyorum."

"Gülfem," dedi dişlerinin arasından. "Bana yalan söyleme." Bir adım daha attı. "Nereden geldiğini söyle, hemen."

15. BÖLÜM

TEKLİF

Mazlum Çimen&Emre Sertkaya - Gel Gönül

"Cevap ver bana, Gülfem."

Yüksek sesi üzerine ufak bir nefes alırken sakin olmak için tüm gücümü harcadım. Babama doğru döndüğümde ellerim titriyordu.

"Baba kaç gündür pek de iyi değilim," diye itiraf ettim. Yalanların üstünü bazen gerçeklerle örtmek gerekiyordu. "Gece sık sık uyanıyorum ve odam üstüme geliyor."

İtirafım üzerine babamın afalladığını yüzünden görebiliyordum. Benden böyle sözler duymayı beklemiyordu. Çünkü konu hislerim olunca içedönük bir insan oluyordum ben. Duygularımı pek belli etmezdim, genelde gülerek bir şeyleri geçiştirirdim. Gerçek hislerimi, gülümsememin arkasına saklardım.

"Neden bize söylemedin?"

Dikkatle beni incelerken konuşmaya devam ettim. "Bilmiyorum, sadece..." Altdudağımı ağzımın içine yuvarladım. "Nasıl bir durumda olduğumu ben anlatamıyorum ama siz görüyorsunuz, biliyorum."

Babam bana doğru bir adım attı. "Gülfem, güzel kızım," deyip başını yana eğdi. "Görüyorum kızım ama ne nedenini biliyorum ne de elimden bir şey geliyor. Korkularım, endişelerim bu yüzden." Uzanıp babamın bana uzattığı elini tuttum.

"Babacığım zor bir süreçten geçiyorum. Bana nedenini sorma, şu an anlatamam, zamanı değil." Sesim kısık ve biraz titrekti. Kaybın korkusu sesime yansımıştı. Ben daha önce ailem olmadan adım dahi atmamıştım ama şimdi dilimin ucundan dökülecek birkaç söz, kalbimin içine konan bir adam, onları benden tamamen alabilirdi. Ne o adamdan gitmeye cesaretim vardı ne de ailemden... Bu yüzden susuyordum, suskunluğum ne kadar sürecek bilmiyordum ama şu an konuşmaya hazır

değildim şimdi olmazdı. "Beni biraz anla lütfen, hazır hissettiğimde ben zaten ilk sana gelirim."

Babam yorgun bir nefes aldı ve avucunun içindeki elimi okşadı. "Öyle olsun kızım," dedi yavaşça. "Sen nasıl istersen öyle olsun ama..." Bir an duraksadı. "İlk geleceğin kişi ben olmazsam işler değişir."

Gülümsemeye çalışarak ona doğru ilerledim ardından parmak uçlarımda yükselip yanağına ufak bir öpücük kondurdum. Bana karşı olan anlayışı içimde ağlama isteği doğuruyordu. "Ben biraz daha uyuyup sonra evden çıkarım, dersim var."

Ardından yanından uzaklaşıp titreyen dizlerimle odama gittim. Babamın bakışlarını sırtımda hissetsem de dönüp karşılık vermedim. İnsanın sevdiklerinden bir şeyler gizlemesine ne zormuş meğer. Sanki sırtımda tonlarca yük vardı ve sustuğum her saniye ağırlık artıyordu. Babamın gözlerine bile rahatça bakamıyordum. Göğsümde oluşan sıkışıklığı engellemek için elime oraya bastırdım. Hafifçe ovaladım fakat bir yararı olmadı. Babam her şeyi öğrenmeden de düzelmeyecekti, biliyordum. Yorgunca iç çekip yatağımın içine girdim. Nedense içimden bir ses, bunların daha iyi günlerim olduğunu söylüyordu. Fakat şu an o sesi dinleyemezdim, tek istediğim uyumaktı. Uyandıktan sonra ise kalbimi kaptırdığım adamı görmekti. Her şeye rağmen...

Van

NEVRA

Nevra derin bir nefes alırken, nefesini yüzünde hissettiği adama çaktırmadan baktı. Ahmet Akif iyi bir adamdı, yüreği genişti. Nevra onun bu denli korkmuş hatta üzülmüş halini ilk defa görüyordu. Bundandır ki onun tarafından gerçekten önemsendiğini hissetmişti. Şimdi ise güçsüz düşen bedenini kucağında taşıdığı için ona minnettardı. Çünkü bu kadar yakın durduklarında Nevra, bacaklarında derman hissedemez hale geliyordu. Odalarına geçtiklerinde Ahmet Akif onu kibarca yatağa bıraktı. Hareketlerindeki yumuşaklığı Nevra'da ağlama isteği doğuruyordu. Kuş gibi bir hafiflik vardı üstünde, üstelik en çok diken üstünde durması gereken zamanda. Nasıl ve neden olduğunu bilmediği bir kazanın ortasında kalmasına rağmen şu an mutluydu. İçini kemiren tek

sıkıntı, bu eve geldiğinden beri kocası dışında herkesin ona, hiç kimse oluşuydu; en başta da kaynanası olacak o kadının...

Nevra yüzüne kırılgan bir çiçekmiş gibi dikkatle bakan kocasına yumuşak, belki de sevgi dolu bir bakış attı. Düşünceli bir sesle konuşmaya başlayan Ahmet Akif, "Senin de dikkatini çekti mi?" dediğinde sesi sıkıntılıydı. "Şu koca evde senin için endişelenen, geçirdiğin kaza yüzünden üzülen sadece iki kişi var." Sesi gittikçe sertleşiyordu. "Ve ikimiz dışında da kimse hastaneye de gelmedi." Derin bir düşüncenin orta yerinde mahsur kalmış gibi derin bir nefes çekti içine. "Babam ve ben varız, Nevra. Bir şeyler çok fena ters gidiyor, geçmiş olsun diyen bile olmadı," dedi dişlerinin arasından.

Nevra sessizliğini korurken kocası konuşmaya devam etti. "Bunu söylemek bana bile gerçekçi gelmiyor ama babam senin kaza geçirdiğini duyduğu an hastaneye geldi. Gerçekten endişeliydi. Sana değer verdiğini bilmiyordum."

Ahmet Akif'in sarf ettiği sözler üzerine dudağının sağ tarafı havalandı. Kırık bir sesle konuştu. "Aslında babanın benim için endişelendiğini düşünmüyorum. O daha çok bu iş ondan bilinecek diye korkmuştur." İçli bir nefes aldı. "Çünkü o da iyi biliyor ki kılıma zarar gelse, en büyük zararı o görür."

Ahmet Akif ise tedirgin bir halde karısına doğru yaklaşıp yatağa oturdu. Kendiliğinden havalanan eli, güzel karısının koyu renk saçlarını buldu. Bunu beklemeyen Nevra da ne yapacağını bilemez şekilde şaşkındı. Kocasından böyle bir hareket beklemiyordu, daha doğrusu anlaşmalı olarak evlendiği sahte kocasından. Abisinin bir kopyası olan mavi gözleri irileşti.

Ahmet Akif tuttuğu nefesini dışarı verdiğinde, "Sana bir şey olsaydı ölürdüm," dedi aniden. "Gerçekten ölürdüm." Büyük eli, Nevra'nın saçından yanağına doğru düştü, yumuşacık yanaklarını hafifçe okşadı. "Aklım gitti, senin kaza geçirdiğini duyduğumda aklım başımdan gitti. İnan bana, ben hiç böyle olmadım, Nevra. Hiçbir zaman bu kadar korkmadım."

Derin bir nefes alarak, ona nutku tutulmuş bir şekilde bakan kadına yaklaşmaya başladı. Plansız bir şekilde ona doğru eğildi, yanağını okşayan eli kendiliğinden geri çekildi ve dudakları usul usul yaklaştı.

Nevra kesilen nefesiyle kocasına bakarken yanağına temas eden dudaklar yüzünden kalbi tekledi. Aldığı oksijen ciğerlerine yetmiyor gibiydi. Ahmet Akif'in huzur veren sesini duyunca gözlerini kapattı. "Sana bir şey olma ihtimali bile beni öldürüyor, Nevra. Bu bendeki ne bilmiyorum. Hiç böyle olmadım, hiç böyle bir şey yaşamadım, bana ne oluyor bilemiyorum. Sadece..." deyip kısa bir an duraksadı. Konuşmak ona da zor geliyordu. "Şunu biliyorum ki benim için çok kıymetlisin, asla kaybetmeyi göze alamayacağım hatta böyle bir ihtimali kafamdan geçirmeyeceğim kadar değerlisin."

Nevra bir şeyler söylemesi ya da bir harekette bulunması gerektiğinin bilincindeydi fakat her bir uzvu donmuş gibiydi. Bir tek kalbi durmamış hatta göğsünde o kadar hareketlenmişti ki kelimeler bir türlü ne zihnine gelebiliyor ne de bir hareket olup davranışlarına yansıyordu. Ne zaman tuttuğunu bile bilmediği nefesini verirken yanağına yakın duran dudaklara bir cesaretle bakmak istedi. Başını biraz geriye çekti ve tenine temas etmekten ürken o dudaklara, kendi dudaklarını değdirdi. Bir anda her şey değişti, iki dudağın birleşmesi birbiri için atan kalpleri de birleştirdi.

Üç saniye... sadece üç saniye sürmüştü. Aniden Nevra kendini çekti. Az önce ne olmuştu, en son ne zaman böyle sersemlemişti hatırlamıyordu. İlk öpücüğünü paylaştığı adamın yoğun etkisi altında olduğundan kafası durmuş gibiydi. Karşısında en az onun kadar dağılmış Ahmet Akif'i görünce istemsizce başını eğdi.

Ondan ilk defa utanıyordu, üstelik yaşadığı şeye nasıl bir anlamı yükleyeceğini bile bilmiyordu. Araftaydı, ne olduğunu anlayamayacak, anlasa bile aklına kalbine kabullendirmek isteyemeyeceği bir yerdeydi.

"Özür dilerim, neden yaptığımı bile bilmiyorum," dedi tereddütle. Onun özrüne karşılık, Ahmet Akif hakaret yemiş gibi oldu ve yüz hatları sertleşti, kaşlarını çatarken, "Ne için özür diliyorsun?" diye sordu. Onun aksine Nevra yine aynı kısık sesle, "Seni öptüğüm için," dedi.

Aslında özür dilenecek bir şey var mıydı ondan bile emin değildi. Pişman mıydı? Bunu düşünmek istemiyordu. Yapmak istemişti ve bir şeyler olmuştu fakat yine de özür dileme ihtiyacı hissetti. Onların normal bir karı koca ilişkisi yoktu, dolayısıyla yaptığı davranışla hem kendini hem de Ahmet Akif'i farklı bir pozisyona sokmuş gibi hissediyordu.

Genç adam sağ elini kaldırıp saçlarından geçirdi, üstüne sinen öfkeye anlam veremiyordu. Bir şeyler ters gidiyordu ve o hiçbir şey yapamıyordu. Öfkesi kendineydi, sonra da karşısında durmuş ondan özür dileyen karısına.

"Benden özür dileme! Özür dilenecek bir şey yok ortada, ikimiz de istedik ve oldu. Ayrıca öpüşmek kötü bir şey değil, olamaz da. Hem ben..." deyip cümlesinin devamını getiremedi. Gözlerinde yer edinen kırgınlıkla sertçe yutkundu. Ses tonunu düşürerek, "Hadi biraz uyu, Nevra. Uyu ve dinlen," dedi usulca sonra da odadan çıktı. Ardından kalan Nevra ise anlamlandıramadığı büyük bir üzüntüyle gözlerini kapattı. Kalbinin bir yerinde devasa sızı vardı ve o sızının adı artık Ahmet Akif'ti.

Kaç saat geçti bilinmez, Nevra ağzı kupkuru bir şekilde uykudan uyandı. Gözleri etrafı tararken yabancısı olmadığı, artık yeterince kanıksadığı odasına göz gezdirdi. Çok susamıştı, dili damağı kurmuştu.

Yavaşça ayağa kalktı, bedenindeki sızılar yerli yerindeydi. Ufak adımlarla odadan çıktı ve aşağı kata indi. Mutfağa doğru giderken gözüne çarpan yabancı sima ile duraksadı. Mutfaktaki masanın yanında, kollarını bağlamış bir şekilde ayakta bekleyen kızı ilk defa görüyordu. Biraz daha yaklaşınca buğday tenli, mavi gözlü olduğunun farkına vardı. Güzel, uzun boylu bir kızdı. Muhtemelen mutfakta çalışacaktı. Nevra böyle düşünürken, onun içeri girdiğini gören çalışanlar toparlandı. Nevra kimseye bakmadan bir bardak alıp su doldurdu ve kana kana içti. "Gelin hanım söyleseniz biz getirirdik, böyle hasta hasta gelmenize gerek yoktu," dedi evin en büyük çalışanı Sevcan Hanım.

İfadesiz yüzüyle karşısındaki kadına bakan Nevra, "Kendim alabilirim," dedi ve bardağı yerine koyarak çıktı. Aslında herkesle sıcakkanlı bir şekilde konuşmak istiyordu fakat bu eve geliş sebebi, evlendirilme biçimi dahil her şey, onu herkese karşı katı kılıyordu. Tüm bunların dışında kalan tek bir insan vardı; sahte eşi Ahmet Akif. Adımları salona doğru yönelirken ağrıyan bedenine rağmen vücudunu dik tuttu, içeri girdi. Her zamanki gibi kayınvalidesi başköşede oturmuş, kayın pederi yanındaki yerini almıştı. Onun gelişini gören Reşat Ağa,

yerinde rahatsızca kıpırdandı, "Keşke yataktan çıkmasaydın, gelin hanım," dedi her zamanki otoriter sesiyle.

Nevra da her zaman takındığı tavrı takınarak, "Yatağa düşmek bana yakışmaz." deyip karşılarındaki kanepeye oturdu. Evin diğer fertleri sessiz bir şekilde oturuyorlardı, Nevra içeri girince aniden kesilen sesin farkına varmıştı zaten. Belli ki onun duymasını istemedikleri bir konu vardı. Bu artık Nevra'yı hiç şaşırtmıyordu, alışmıştı. Herkese karşılık vermeye ve hiçbir şekilde bu ailenin içinde bulunmamaya alışmıştı, aile olarak bile görmüyordu onları. Hoş kendi ailesi, kendi babası bile ona aile olamamıştı. Yabancı, hele ki böyle namlı bir adla yürüyen bu ailede onun hiç mi hiç yeri yoktu. Canı acısa da sustu.

Ortama bir yıldırım gibi düşen sessizliği kimse bozmak istemiyordu, herkesin diline kilit vurulmuş gibiydi.

O sırada Nevra başını kaldırdı, onu izleyen yüzlere ifadesiz bir şekilde baktı. Neden herkes ona böyle bakıyordu anlayamıyordu, her bakış ona ne kadar farklı olduğunu hissettirtiyordu ve bunu istemiyordu. O farklı değildi, sadece güçlü olmak zorunda kalan bir kadındı, ötesi yoktu. Sonra bakışları salondan içeri giren adama takıldı, içindeki o kasvet yavaş yavaş dağıldı. Gelen Ahmet Akif'ti, içindeki düğümleri çözen adamdı işte... Nevra onun ortama girişi ile üstündeki yükten birazcık da olsa kurtulmuş gibi hissediyordu.

Kendini sıkmaktan, güçlüymüş gibi görünmekten bir an olsun vazgeçer gibi oldu. Bir kez daha anladı ki Ahmet Akif ona iyi geliyordu; ailesinden, abisinden bile daha iyi geliyordu. Ahmet Akif karşısında karısını görünce önce şaşırdı sonra yanına doğru gidip oturdu.

"Neden hemen yataktan çıktın ki? Ben senin yanına gelecektim zaten. Yemeği de birlikte odamızda yeriz diye düşünmüştüm." Nevra onun bu endişeli, üstüne titreyen hallerini seviyordu. Bir yandan da buna alışmaktan, bir daha bunları yaşayamamaktan korkuyordu. Bunlar anlaşmalı evliliğin içinde bulunmayan davranışlardı. Olmaması gereken ama olduğunda da onu dünyalar mutlusu yapan davranışlar...

Nevra az öncekilere takındığı yüz ifadesini ister istemez bozdu, o ifadesiz hali yumuşak bir hal aldı. Sessiz bir şekilde cevap verdi. "İyi hissediyordum, yemek saatini kaçırmayayım dedim."

Ahmet Akif ona bir şey söyleyecekken, Nevra az önce mutfakta gördüğü yabancı kızın salona geldiğini fark etti. Gözleri kızı tararken

kızın da onu dikkatle incelemesi gözünden kaçmadı. Nedense içinde bir yerde kıza karşı bir soğukluk vardı, hiç tanımadığı bu kıza bakmaya devam ederken, "Sen kimsin?" diye bir soru çıktı. Onun sorusuyla tüm bakışlar üzerine düşerken Ahmet Akif cevap verdi. "Zor durumda kalmış biri, babamlar bir süreliğine bize getirmişler. Sıkıntısı giderildiğinde geri gönderecekler."

Nevra zor durumu sormak istedi nedense. Bir yandan da sormak istemedi, sanki kızı çok önemsiyormuş gibi görünecekti hâlbuki kızı hiç önemsemiyordu sadece anlamlandıramadığı bir duygu içerisindeydi. İçinde sevgi bulundurmayan bir duyguydu bu. Bakışlarını onu huzursuz eden kızdan çekip kocasının yüzüne çevirdi.

"Bugün olanları sonra konuşmalıyız." Hangi konuda konuşacaklarının farkına varan Ahmet Akif gerilse de, "Tamam," dedi.

O sırada yemeğin hazır olduğunu söyleyen Sevcan Hanım'ın sesiyle herkes ayaklanıp sofraya geçtiler. Yemek yine sessiz geçiyordu, eve gelmiş yeni kız da dahil hiç kimseden çıt çıkmıyordu. Nevra bu kadar sessiz olmalarından işkillendi. En kötü kayınvalidesi ona laf sokardı. Yemek faslı bittikten sonra kayınpederi hariç herkes yine yemekten önceki yerlerini aldı. Her akşam olduğu gibi Çay içilecekti.

Nevra, Ahmet Akif'in bir şeylere takıldığını gösteren kaş çatışını dikkatle izledi. Biraz sonra onu şaşırtmayan kocası çalışması gerektiğini söyleyerek çalışma odasına doğru gitti. Salondaki büyük sessizlik kocasının gidişiyle birazcık hareketlendi, ona bir kere geçmiş olsun bile demeyen ve düşman gibi bakan kayınvalidesi ile göz göze geldi. Gözlerini çekmedi ondan, en az karşısındaki kadın kadar inatçıydı, en az onun kadar nefret doluydu.

"Ne bakarsın öyle gözlerini üstüme dikip, gelin?"

Ahmet Akif'in olmadığı her ortamda kayınvalidesinin tavırları da değişiyordu. İstifini bozmadan, "Senin bana baktığın gibi bakıyorum." dedi.

Kayınvalidesi tam konuşacakken aklına bir şey gelmiş gibi susup sinsice bir gülüş sergiledi. "Şu dilinin kısalacağı zamanlar da geliyor," dedi nefretle.

Ona karşılık Nevra kaşlarını çatmadı, ses tonunu bozmadı, sakince konuştu. "Benim dilim kesilmez, benim değil dilimin; sesimin kesildiği yerde kimsenin konuşacak ağzı kalmaz."

Gözlerini kısan kadın, ona kin dolu bir bakış attı. "İnsanları kesmek zaten size yakışır, caniler."

Nevra yine istifini bozmadı, aynı rahat tavırla ona çay getiren çalışandan çayını alıp bir yudum içti. "Merak etmeyin, caniliğimiz böyle giderse sizin üzerinizde de uygulanacak."

Rengi atan kayınvalidesi, onunla konuşmak istemediğini belirtircesine elini kaldırdı, sonra yeni gelen kıza bakıp gülümsedi. Kız da aynı şekilde gülümsedi. Nevra ikisi arasında sözsüz şekilde geçen bir konuşma varmış gibi hissetti. Bu kızı sevmemişti, içinde bir yerde bu kıza karşı bir huzursuzluk vardı. Elindeki çay bardağını tabağına bırakırken bu ortamda bulunmak istemediğine emin oldu. Kimseye bir şey söyleme gereği duymadan yerinden yavaşça kalktı, odasına gidecekken önce lavaboya gitti.

Lavabodan çıktığında bacaklarındaki ağrılar yerli yerindeydi, yutkunarak bir ağrı kesici almayı düşündü. Tam adımlarını mutfağa doğru atacakken salonun yanından geçti ve ismini duydu. Duraksadı, kapıda bekleyip söz dinlemek ona göre bir şey bir davranış değildi fakat şu an ne yapacağını bilemedi. İçeriden gelen yeni kızın sesiyle beyninden vurulmuşa döndü.

"Gülendam annem, bu Nevra denen kadın hiç de üstüne kuma alacak gibi görünmüyor. Başımıza bela açacak gibi duruyor."

Kayınvalidesi cevap verdi. "Hayır hiçbir şey yapamaz, o abisi olacak köpeğe güveniyor. Sen hiç merak etme, ben her şeyi ayarladım Ahmet Akif'imin karısı sen olacaksın. Zaten işler yolunda gitseydi şu anda Nevra diye biri bu evde olmayacaktı. O trafik kazasında geberip gidecekti ama becerıksiz abim yapamadı bunu."

Nevra ikinci kez beyninden vurulmuşa döndü. Bu evde neler oluyordu? Nasıl bir şeyin içerisindeydi? Beyni durmuş gibiydi. Aniden salona daldı, ne yaptığını bile bilmiyordu. Karşısındaki kızın üstüne yürüdü ve evi inletecek bir sesle konuştu. "Sen bu eve bana kuma olarak gelemezsin! Sen bu eve sadece ve sadece kapımda köpek olarak gelirsin!" Karşısındaki kız neye uğradığını şaşırmıştı. "Başına ömürlük bir bela almak istemiyorsan bu evden git."

Kız şaşkınlıkla ona bakmaya devam ediyordu, Gülendam Hanım da en az kız kadar şaşkındı. Kayınvalidesi tam ağzını açacakken, "Sen

susacaksın!" diye bağırdı. "Sen burnunu soktuğun durumlardan, burnunu kırsan bile çıkaramayacaksın artık!"

O sırada Nevra'nın bağırışlarıyla hızla içeri giren Ahmet Akif, yanına geldiğinde onun sağlam bir şekilde durduğunu görünce önce rahat bir nefes aldı sonra onu hiç görmediği bir öfkeyle görünce şaşırdı. Nevra ise içeri giren kocasını görünce bir kez daha kan beynine sıçradı. "Gel Ahmet Akif, gel! Demek eve sıkıntılı bir durumu olan, sıkıntısı geçtiğinde gidecek olan bir kız gelmişti ha! Sen de mi ya?" dedi sitemle. "Sen de mi?" derken gözleri istemsizce doldu. "Sen de mi Ahmet Akif?" dedi ve kirpik diplerine iğne gibi batan gözyaşlarını saklamak için arkasını döndü.

Ahmet Akif, karısı odasına doğru gidecekken onu kolundan tuttu, yanına yaklaştırdı. "Nevra, ne oluyor burada?"

Nevra'nın gözlerinde hiçbir zaman görmediği bir kızgınlık ve şahit olmadığı bir kırgınlık vardı. Kadın öfkeyle soludu. "Madem evlenecektin!" dedi ve sertçe yutkundu. Sanki boğazına yutkunurken yüzlerce cam parçası batmış gibiydi. "Madem evlenecektin başkasıyla, niye benimle evlendin Ahmet Akif?"

Ahmet Akif karısının sözlerinden hiçbir şey anlamıyordu, "Ne demek evleneceksin? Ben seninle evliyim!" dedi kayışları koparırcasına bağırarak. Derin bir nefes alarak sakin bir sesle devam etti. "Nevra ne diyorsun sen? Bir bok anlamadım."

Nevra titreyen dudaklarıyla, "O kız seninle evlendirilmek için bu eve gelmiş, annen onu seninle evlendirmek için bu eve sokmuş." Gözlerini kocasından çekip etraflarını saran aile fertlerinde gezdirdi. "Ben bu evi ateşe veririm! Ben bu evde diri diri herkesi yakarım!" Bakışlarını tekrar kocasında sabitledi. "Bu şehri sizin başınıza yıkarım, Ahmet Akif! Benim evimde, benim evliliğimin altında bir kuma olamaz! Senin annenin aklından geçen bu düşünceyi paramparça ederim! Söyle ona, beni düşüncelerine katmasın ki benim deli düşüncelerimde yer edinmesin! Deli Kadir'in torunu, taşıdığı kanın hakkını verir!"

Ahmet Akif donmuş gibiydi. Nevra ise konuşmaya devam ediyordu. "Söyle ona benimle uğraşmasın! Başına açtığı belayla uğraşsın! Bana araba kazası yaptıran kişi, senin dayın! Beni sıkıştıran senin dayınmış. Annen, kardeşine beni öldürtmeye çalışmış! Bütün bunlar ne demek

oluyor? Ben hangi birine şaşırayım?" Dik duruşundan bir an ödün etmeden konuşmuştu.

O sırada Reşat Ağa içeri girdi. Sofradan kalktıktan sonra rahatsız olduğunu söyleyip odasına çekilmişti. Şimdi ise gelininin ağzından çıkan kelimeleri duyduğunda, gerçek olmaması için adeta içinden Allah'a yalvardı. Karısına baktığı zaman duyduğu her şeyin doğru olduğunun farkına vardı. Hilmi meselesini biliyordu, kayınbiraderinin bu kazada parmağı olduğunu biliyordu fakat kuma olayını bilmiyordu. Zaten kaza konusunda Hilmi ile konuşmuş hatta onu bir güzel dövmüştü. Olaya el atmış, karısıyla da konuşmuştu. Fakat kuma meselesinden haberi yoktu, karısı o kızın gerçekten zor durumda olduğunu, bir süre orada kalması gerektiğinden bahsetmişti. Reşat Ağa da Allah'ın misafiri deyip kabul etmişti. İşin bu kadarını o da düşünememişti.

Ahmet Akif, evi inletircesine kükreyerek annesinin üzerine doğru gitti. "Anne!" Öfkeyle, "Anne sen..." deyip sustu. Kısık ama keskin bir sesle, "Sen nasıl benden canımı almaya kalkarsın?" diye konuştuğunda ortam buz kesmişti. "Sen benim canıma nasıl kastedersin?"

Annesi, oğlunun sözleri üzerine yıkıldı. Hem korktu hem de paramparça oldu, oğlu bu kıza âşık olmuştu. Bunu tam o an anlamıştı. Çünkü oğlunun gözü hiçbir şey görmüyordu. Nevra ise her şeyi geride bırakmış odasına doğru çıkıyordu. Herkese, her şeye karşı çok öfkeliydi. Onlar yüzünden kasti olarak ölümle burun buruna gelmesine de o kıza da ayrı sinirliydi. Neye, ne ceza keseceğini bilemiyordu. Hoş, aşağıda kıyametleri koparan kocasına da ne yapacağını bilemiyordu. Artık nedenler önemli değildi, elinde sonuçlar vardı. Aslında Nevra ne yapacağını, en azından nereden başlayacağını biliyordu.

Odanın kapısı bir hışımla açıldığında Nevra valizini yere atmış çoktan eşyalarını toplamaya başlamıştı bile. Bu evde artık kalmayacaktı, bu ev hiçbir zaman onun yuvası olamamıştı, bu saatten sonra da olmayacaktı.

Ahmet Akif içeri girdiğinde karısının hazırlandığını görünce ilikleri saran korkuyla sarsıldı. "Nevra," dedi telaşla. "Nereye gidiyorsun, Nevra?"

Nevra ona döndü. "Abimi arayacağım, biraz sonra sizin ailenizden defolup gidiyorum." Elindeki kazağı bavulun içine attığında histerik

bir şekilde gülümsedi. "Zaten bu ev hiçbir zaman bana yuva olamamıştı. Ailen hiçbir zaman bana aile olamamıştı."

Ahmet Akif iki adımda ona yaklaştı. "Peki, ben ne olacağım? Beni nasıl bırakacaksın?"

Nevra birden bağırmaya başladı "En çok da seni bırakıyorum!" Titrek bir nefes aldı. "En çok da senden kaçıyorum, en çok da sen bana aile olamıyorsun." Ağır sözleri üzerine Ahmet tokat yemiş gibi sendeledi. "Ahmet Akif, ben burada hem yetim hem öksüz hem de yuvasızım. Burada bir hiçim, bu evin duvarları bana hiçliğimi gösteriyor, senin yüzüne baktığımda bile bir hiçim."

Ahmet Akif şaşkınlıkla karısına bakıyordu. Böyle düşündüğünü hiç bilmiyordu. Onun böyle hissettiğini bilmek canını yerinden söküyordu. "Sen benim ne hissettiğimin hiç mi farkında değilsin, Nevra?"

Kocasının gözlerinin içine bakarken Nevra'nın gözleri doldu. Ağlamayacaktı, hiçbir zaman ağlamayan Nevra yine ağlamayacaktı. "Ne hissettiğini biliyorum. İstemediğin anlaşmalı bir evlilik yaptın, prangaladın kendini o evliliğe. Ne çözebiliyorsun ne de tamamen onunla kalabiliyorsun. Böyle arafta sallanıp duruyorsun, Ahmet Akif." Sesi sakin olsa da içi yanıyordu. "Bu durum en çok sana ve bana işkence. Gel bırakalım artık, senin prangalarını çözeyim, istediğin zaman istediğin kişiyle evlen." Yüreği yere düşen bir ayna misali paramparçaydı. *Evlen*, basit bir kelimeydi fakat dilinde büyük bir acı bırakıp kalbini kor gibi yaktı.

Nevra'nın kalbini yakan o ateş, aynı anda Ahmet Akif'in kalbinde de yanıyordu. Nevra'nın karşısında artık sakinliğini koruyamıyordu, az önce olanlar bir kâbus gibiydi. Şimdi olanlar ise çok daha beterdi.

"Ağzından çıkanı duymuyorsun sen!" diye bağırdı. "Nasıl ayrılıktan bahsedersin!" Sesini alçaltıp sol göğsünde yer edinen sancıyla devam etti sözlerine. "Daha bugün öptüm seni, beni dünyanın en mutlu insanı yapan o öpücükten sonra bile özür diledin benden, Nevra! Ben, *biz* olmaya çalışırken sen hep beni dışlayıp tek başıma bıraktın!" Sesi iyice düştü. "Ben bir türlü seninle birlik olamıyorum ki. Ne bekliyorsun benden, tamam şimdi git!" diye bağırdı. "Zaten bana hiç gelmiyorsun ki hep gidiyorsun! Bana değil, sana tutsaklık olmuş bu evlilik."

Nevra gözünden düşen yaşın farkında değildi, ona hiçbir zaman git demek istememişti. Sadece onu zor durumda bırakmak istememişti.

Ahmet'in sözleri bir bıçak gibi kalbine saplandı. Yavaşça ona doğru bir adım attı, aralarındaki mesafe oldukça azalmıştı.

"Ben seni bir yükten kurtarmaya çalıştım!" diye bağırdı Nevra. "Sana yaklaşmam bir yüktü! "

Ahmet Akif duydukları karşısında bir adım daha atıp aralarındaki mesafeyi tamamen kapattı. "Sen bana yük değilsin! Neden anlamıyorsun? Sen bana yük olabilir misin?" Karısı cevap vermeyince devam etti. "Sen bana nefessin, niye bunu anlamıyorsun be güzelim?" Omuzları yaşadığı yorgunlukla çökmüştü. "Niye kendi kendine kafanda bir şeyler kurup bana inanmayı reddediyorsun?"

Genç kadın tam ağzını açıp cevap verecekti ki Ahmet Akif elini saçlarının içine geçirdi. "Seviyorum," dedi aniden. "Seni seviyorum ben, niye anlamıyorsun? Ben sadece seni istiyorum. Kalbimde, düşüncemde; her yerimde sen varsın! Sende de aynısı olsun istiyorum ama yokmuş." Gözlerinde yaşadığı kırgınlığın izleri belirginleşmişti. "Sözlerin ve davranışların bunu gösteriyor en azından."

Nevra neye uğradığını şaşırıp kalmıştı. "Ben de seni seviyorum! Asıl sen bunu nasıl anlamazsın!"

Konuşurken birbirlerine yakınlaşmışlardı. Öyle ki nefesleri birbirine karışıyordu. İtirafları patlayan bir bomba etkisi yaratırken ikisi de susup kalmıştı. Fakat genç adam daha fazla dayanamayacaktı. Karısının gözlerinde gördüğü aşktan aldığı cesaretle elini ona doğru uzattı. Karısını kendine doğru çektiğinde dudakları birbiriyle mühürlendi. Savaşır gibi başlayan öpüşmeleri şiddetini azalttı, sular duruldu. Yavaş, nazik dokunuşlar başladı. Hesapta olmayan bir şekilde kendilerini yatakta buldular. Birbirlerini keşfeden iki beden bir olduğunda kader ikisini çoktan birbirine mühürlemişti.

"Asla seni bırakmam, duydun mu beni? Asla."

O gece o odada birbirlerine teslim olmuşlardı. Hem kalpleri hem de ruhlarıyla... Bir felaketle başlayıp büyük bir sevdaya dönmüştü aşkları.

Fakat huzurları sadece sabahın ilk ışıklarına kadar sürmüştü. Aşağıdan gelen bağırma seslerini duyunca uykudan uyandılar. Nevra ilk defa kocasıyla beraber uyuduğu yatakta doğrulduğunda Ahmet de kalkmıştı. Gelen sesi tanıyordu; abisi Kadir'in sesiydi. Hızlıca yataktan çıktı, o sırada kocası da yataktan kalkmış ortalığı ayağa kaldıran sese odaklanmıştı. İkisi de konuşmadan hemen giyinip aşağı indiler. Abisi

açılan kapılarla içeri girmiş elindeki silahla kayınpederinin yanında duruyordu. Arkasında ise Kulakçı vardı.

Nevra daha abisine seslenemeden abisinin yüksek sesi salonu kapladı. "Siz kim oluyorsunuz da benim kız kardeşimin kanını akıtma cesareti gösteriyorsunuz?" diye adeta kükredi. "Siz kim oluyorsunuz da benim canımdan, kanımdan olanı öldürmeye çalışıyorsunuz? Siz kim oluyorsunuz da benim kıymetlime el uzatmaya çalışıyorsunuz?"

Bu sözlerin hedefi kayınvalidesiydi. Gülendam dün akşamdan beri hayatının sonuna geldiğini düşünüyordu. Artık Maçkalı'nın soyu onları bitirirdi, bunu biliyordu. Bu işleri yaparken asla böyle hesap yapmamıştı, hesapları kitaba uymayınca da böyle bir belanın ortasında buluvermişti kendini. Nevra ifadesiz yüzüyle abisinin yanına doğru geldi. "Hoş geldin, abim," dedi sakince.

Kadir Agâh, cinnet geçirir gibi bir bakış attı ona. Kardeşi sanki alay ediyormuş gibi görünüyordu. "Ne hoş gelmesi, Nevra! Seni öldürmeye çalıştılar! Seni benden almaya çalıştılar, ne hoş gelmesi?" Kardeşinin kolunu tuttu yavaşça. Öfkesine rağmen dokunuşları yumuşak ve hassastı. "Bir dakika daha bu evde kalmıyorsun! Hemen gidiyoruz!"

O sırada Ahmet Akif, Kadir'in karşısında dikildi. "Benim karım hiçbir yere gitmiyor! Karım benim yanımda kalacak, Maçkalı!" Kadir'in öfkeden kararan gözlerine bakarken devam etti. "Ha bu evi kastediyorsan şayet, zaten bu saatten sonra biz bu evde yaşamayacağız."

Nevra da küçük adımlarla kocasının yanına gidip elini tuttu. Bu defa oyun yoktu, bu defa gerçekten de el ele tutuşuyorlardı. Kalpleri bile birbiriyle tutuşmuş gibiydi. "Abi biz bugün buradan gideceğiz, neler olduğunu dün gece öğrendik."

Kadir, kız kardeşinin yüzünde daha önce hiç görmediği bir huzur görüyordu. Çok farklı, mutlu bakıyordu. Abisinin bakışlarına maruz kalan Nevra, tuttuğu kocasının eline baktı, sonra da gözlerini tekrar abisine çevirdi. "Abi ben mutluyum, biz mutluyuz. Bırak böyle kalalım."

Kadir tam olarak bir şeyleri anlayamadı ama ortada her ne dönüyorsa, az önceki öfkesini yerle bir etmişti. "Nevra sen ne diyorsun? Seni öldürmeye çalıştılar bir daha yaparlar. Gel, gidelim buradan," dediğinde, Ahmet Akif tekrar söz aldı.

"Kadir!" dedi üstüne basa basa. "Ben kendi canımı sana vermem! Önce beni öldürmen lazım! Cesedimi çiğne öyle götür! Yoksa ben karımı göndermem! O benden gidemez artık!"

Nevra kocasının sözleriyle adeta erimişti. Kadir, hiç beklenmedik bir şekilde birbirine çok âşık olan bir çift görüyordu. Üstelik kız kardeşini ilk defa böyle görüyordu, kendi kalbinde de birisi vardı, onları bir şekilde anlıyordu. Bu yüzden sevdaya saygı gösterirdi. İstemeyerek de olsa kız kardeşine dönüp konuştu.

"Size karışmayacağım, bu evde yaşamayacağınız da belli ama..." deyip, Ahmet Akif'e döndü. "Ailenle konuşacaklarım bitmedi." Onu onaylayan gözleri görünce arkasını döndü.

Oradakiler onun ağzından çıkacak kelimelere odaklanmıştı. Gözleri önce Reşat Ağa'yı buldu, daha sonra karısının üzerinde durdu. "Kız kardeşimin burnu kanasa, yanlışlıkla dahi olsa ayağı takılıp düşse sizden bilirim! Onu el üstünde tutun! Maçkalı'yı sonunuz yapmayın! Beni olduğum delikten çıkarmayın!" dedi ve silahını ortadaki sehpanın üstüne koydu.

Gözleri silahını buldu. "Bu silah şahidimdir ki bir daha kız kardeşime en ufak bir dokunuş olursa, bedelini bundan çıkacak kurşunla ödersiniz." Sesini yükseltmedi, sözlerini sakin bir tavırla söyledi fakat öylesine güçlü bir inançla söylemişti ki Gülendam Hanım sanki kurşuna dizilmiş gibi korkmaya başladı, titriyordu. Artık biliyordu ya gelinini kabul edecek, ona istediği gibi davranacak ya da kendi dahil bütün ailesi canından olacaktı. Canı için birinci yolu seçmek zorundaydı.

Kadir'e bakıp titrek sesiyle konuştu. "Buradakiler şahidim olsun ki senin kız kardeşin artık bu evin kızıdır. Bir hata ettik, affet. Artık hiç kimse ona dokunmayacak."

Korku onu bile dize getirmişti. Reşat Ağa karısından beklenmedik bir şekilde çıkan bu sözlere şaşırdı ama önemsemedi. Şu an tek önemli olan canıydı. Kadir ise o evden çıktığında içi biraz da olsa rahatlamıştı. Arabaya geçip gözlerini kapattı. Yorulmuştu.

"Nereye gidiyoruz, abi?"

Kulakçı'nın sorusu üzerine dudaklarında varla yok arası bir gülümseme oluştu. Buna sebep olan kadını anımsamıştı çünkü.

"Biliyorsun nereye gideceğimizi."

Kulakçı altta alttan güldü. "Bekleyenine mi?"

Kadir başını ağır ağır salladı. "Sevdiğime, Devran," dedi kısık sesiyle. Devran'dan ziyade kendine söylemişti bu sözleri. Tam o sırada telefonuna mesaj geldi. Kimden geldiğini adı gibi biliyordu. Kilitli ekranı açınca yanılmadığını anladı. Mesaj Gülfem'den gelmişti. Cevap vermek yerine telefonla aradı. Sesini duymayı tercih ederdi. Hem sesi hoşuna gidiyordu, yumuşak ve tatlı bir tonu vardı. Maçkalı'yı sakinleştiriyor huzurla dolmasını sağlıyordu.

"Kadir nasılsın? Van'a vardın mı? Seni merak ettim."

Kadir derin bir nefes alırken gözlerini yumdu. Sesi onu sakinleştiriyordu. "Vardım, işlerimi de bitirdim."

"Öyle mi? Ne zaman geleceksin peki?"

"Yola çıkacağım bugün."

Gülfem'in buna sevindiği sesinden belliydi. "Peki," dedi mutlulukla. "Geldiğinde görüşür müyüz?"

Kadir kalın sesiyle cevap verdi. "Görüşürüz elbette," deyip biraz bekledi. "Senin için geliyorum çünkü Gülfem... sana geliyorum."

2 Ay Sonra - Kocaeli

GÜLFEM

O sabahın ardından tam iki ay geçmişti. Ve ben resmen hayatımın en güzel günlerini geçirmiştim. Babamla henüz konuşmamıştım. Kadir hâlâ gizli bir sırdı benim için. Ben de tüm vaktimi ona ayırmıştım. Kavga etmeden geçirdiğimiz en uzun süreydi. Şanslıydım ki bu sürede Baran da şehir dışına çıkmıştı. Bize karışan kimse yoktu. Hoş, Baran burada olsa bile Kadir onu benim yanıma yaklaştırmazdı fakat varlığı huzurumuzu bozardı.

Kadir annemin onu öğrendiğini duyduktan sonra biraz daha ılımlı olmaya başlamıştı, beni bu konuda sıkıştırmıyordu. Ben her şey yolundaymış gibi davranıyordum o da bana ayak uyduruyordu. Bunun geçici bir şey olduğunu biliyordum ama şu an tek istediğim bu mutluluğun tadını çıkarmaktı. Tek sorun, günden güne Kadir'e daha çok âşık oluyor ve bağlanıyordum. Onu tanıdıkça benim için en doğru kişi olduğunu artık tüm kalbimle biliyordum. Birlikte geçirdiğimiz süre kısaydı belki ama bazı şeyleri anlamam için yeterli uzunluktaydı. Onun

da gözlerine baktığımda bana karşı derin şeyler hissettiğini görebiliyordum. Henüz ikimiz de itiraf etmemiştik ama bazı şeyler söylemeden ya da duymadan biliniyordu. Bunu da bana Kadir'in aşkı öğretmişti. Bir bakışı ile söylemediği her şeyi gösteriyordu. Daha önce bana bu kadar güzel bakan bir adamla karşılaşmıştım. Bana daha önce kimse bu kadar güzel bakmamıştı.

"Ne bu acele, Gülfem? Nereye yetişmeye çalışıyorsun?"

Ferda'ya baktığımda yüzümde küçük bir gülümseme oluştu. Bu yüzden konuşmama gerek kalmadan cevabını almış oldu. Uzanıp dirseğiyle kolumu dürttü. "Ben anladım, tamam ya söylemene gerek yok."

Ufak bir kıkırtı dudaklarımdan kaçtı. "O kadar belli oluyor mu?"

Ferda gözlerini devirerek konuştu. "Alnında yazsa ancak bu kadar olur."

Bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Gözlerimin içi gülüyordu ve bunu gizlemem mümkün değildi.

"Ya ama Gülfem, ben seninle vakit geçirmeyi özledim. Ne zaman bitecek bu cicim aylarınız?"

Ferda'nın koluna girdim. "Sen de benimle beraber mahalleye gelsene bugün. Hem," deyip göz kırptım. "Devran da orada."

"Yok ya ben almayayım, hem ne işim var benim o mafya tipliyle?"

Ona inanmayan gözlerle baktım. "O laf ettiğin adam, aylardır senin peşinde koşuyor. Yüz vermediğin halde senden vazgeçmiyor ve kimseye bakmıyor."

Ferda yüzündeki gülümsemeyi saklamaya çalışarak. "İlgilenmiyorum, tatlım."

Bal gibi de ilgileniyordu. Devra'nın onun dikkatini çektiğini biliyordum, daha önce takıldığı hiçbir adama benzemiyordu. Ferda da bunun farkındaydı fakat kendini ağırdan satıyordu. Bunun altında yatan nedenin erkeklere olan güvensizliği olduğunu biliyordum. Son ilişkisi onda büyük yaralar açmıştı. O ihaneti hâlâ unutmadığını gözlerinin içinde görebiliyordum. Bunu gizlemek için uğraşsa da durum böyleydi. Bu yüzden üstüne gitmek istemiyordum.

"Benimle gelmeyecek misin yani?"

"Bilmem, çok ısrar ettin belki gelirim."

Gülümsememi gizlemeye çalışmadım. "İyi bari, gel bakalım. Hem sana da değişiklik olur."

Birlikte arabayı park ettiğimiz yere doğru ilerlerken arabamın yanındaki tanıdık arabayı gördüm. Yüzüm anında asıldığında hareket etmeyi bıraktım. "Hayır ya," diye ofladığımda Ferda bana döndü.

"Ne oldu be birden?"

Gözlerimle Baran'ın arabasını gösterdim. "Gelmiş."

Ferda yüzünü buruşturdu. "Bu defaki tatili kısa sürmüş desene."

Baran sürekli seyahat eden biriydi. Gezmeyi çok sevdiği için babası onu sık sık bir yerlere gönderirdi. Bazen iki üç ay bile gelmediği olurdu. Bunun da öyle bir tatil olmasını umuyordum fakat öyle olmamıştı. Bir ay bile dolmadan gelmişti. "Umarım bu defa gittiği yerden başka birini bularak dönmüştür."

Ferda başını iki yana doğru salladı. "Açıkçası pek sanmıyorum. Baran'ın sana karşı anlamadığım bir takıntısı var."

Bunun ben de farkındaydım. Yıllardır ne olursa olsun sürekli geldiği yer benim yanımdı. Sevgi ya da aşk değildi bu, hastalık boyutunda bir takıntıydı. Bunun da farkındaydım fakat bugüne kadar müdahale etmeyi düşünmemiştim. Hayatımda daha önce başka biri olmadığı için bu ısrarını ona yoruyordum. Şimdi Kadir'i görürse benden vazgeçer diye düşünüyordum. Umarım yine yanılmazdım. Yorum yapmadan arabaya doğru ilerlediğimde sesini duydum.

"Gülfemciğim, güzelim benim."

"Al işte, iti an çomağı hazırla."

Şu an Ferda'ya tüm yüreğimle katılıyordum.

Baran yanıma gelip kolunu pişkince omzuma attı. Beni kendine doğru çekerken, "Bir hoş geldin demeyecek misin, güzelim?" diye konuştu. Kolunu tutup geriye doğru ittikten sonra ondan uzaklaştım.

Sert bir sesle, "Mesafeni koru, Baran," diye söylendim.

Beni duymazdan gelerek konuşmaya devam etti. "Özledin mi beni, sarı şekerim? Ondan mı bu asabi tavırlar?"

Böyle konuştuğu zaman elimin tersiyle suratına vurmak istiyordum. Fakat ben şiddet karşıtı bir kızdım. Bu yüzden ufak bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. "Baran seni hangi sıfatla özleyeceğim ben Allah aşkına?"

Sertçe sorduğum soruyu görmezden geldi, her zaman yaptığı gibi. Bu tavırlarına alışkındım fakat artık tahammül edemiyordum.

"Unuttuysan hatırlatayım bizimle seninle hiç ilişkimiz olmadı. Ben senin tekliflerini hiçbir zaman kabul etmedim. Neden sürekli daha önce sevgiliymişiz gibi davranıyorsun?"

Baran kolunu tekrar omzuma attı. "Ama böyle konuştuğun zaman kalbimi kırıyorsun."

Gerçekten sabrımın sınırlarını zorluyordu. Elini bu defa daha sert tutup iteledim. Ondan birkaç adım uzaklaştığımda öfkeyle soluyordum.

"Bana bir daha dokunursan sana yemin ederim bu kadar sakin kalmam." Beni ilk defa böyle gördüğü için yüzünde beliren şaşkın ifadeyi gizleyemedi. Onunla sanırım daha önce hiç bu kadar sert ve tehditkâr konuşmamıştım.

"Sakin ol sadece şaka yapıyordum."

"Yapma!" diye bağırdım. Şaka yapmadığını ikimiz de biliyorduk. "Bana bak Baran, bu seni son uyarışım. Bundan sonra yanıma yaklaşma." Parmağımı ona doğru uzatmıştım. "Ben başkasını seviyorum."

Gözlerinin içine bakarak söylediğim sözler üzerine yüzündeki gülümseme silindi. Bu sözleri duymayı beklemiyordu. Yüzündeki şaşkınlık öyle büyüktü ki... sanki suratının orta yerine okkalı bir tokat atmışım gibiydi. Ben de ondan böyle bir tepki beklemiyordum.

Kısık sesiyle, "Başkasını mı seviyorsun?" dedi.

"Buna neden bu kadar şaşırdın?" dedim. "Normal değil mi sence?"

"Başkasını sevemezsin." Başını iki yana doğru salladı. "Olmaz, bunu yapamazsın."

Tepkisi karşısında kaşlarım havalandı. "Neden?"

"Çünkü ben seni seviyorum."

Bunu söyleyiş tarzı karşısında tepkisiz kaldım. "Bu neyi değiştirir ki?"

"Çok şeyi değiştirir!" diye bağırdı. Yüksek sesi karşısında irkildim. "Ben seni seviyorum. Sen de benden başkasını sevemezsin. İzin vermem buna."

"Sen kim oluyorsun da buna karışıyorsun?" Onun aksine bağırmamıştım. Gayet sakin bir şekilde konuşmuştum ve bu Baran'a tokat atmışım gibi bir etki yarattı. Geriye doğru sendeledi.

"Gülfem, ben sensiz yapamam ki."

Ağzım resmen açık kaldı. Her gün başka kızla yatıp kalkan o değilmiş gibi...

"Ya sen benim en yakın arkadaşımdan biriyle bile birlikte oldun!"

"Öyle bir şey yok," diye araya girse de onu duymazdan gelip devam ettim. "Takılmadığın kız kalmadı, utanmadan nasıl böyle sözler söylersin?"

"Ya o başkaydı, Gülfem." Bana doğru geldi. "Onlar hevesti. İhtiyaçlarım vardı, onları karşılıyordum sadece. Benim asıl sevdiğim sendin."

Dişlerimi birbirine bastırdım. "Konuştukça midemi bulandırıyorsun."

Elimi tutmak için uzandı ama hemen geriye kaçtım. "Uzak dur benden." Başımı iki yana salladım. "Sevgi böyle bir şey değil."

"Umurumda değil, seviyorum seni."

"Sevme!" diye bağırdım. "Seni de beni iğrendiren sevgini de istemiyorum."

Gözlerinden yaşlar akmaya başladığında arkamı döndüm. Şu an böyle bir şey yaşıyor olamazdım. Okulun çapkın çocuğu karşımda ağlıyordu. "Gülfem," diye atıldı.

"Peşimden gelme," diyerek uzaklaştım.

"Sensiz yapamam ben, bana bu kadar kolay arkanı dönemezsin."

Arabaya bindiğimde Ferda yolcu koltuğuna geçti. "O neydi öyle ya?"

Ellerim stresten ötürü titriyordu. Arabayı çalıştırıp yola koyuldum. "Bilmiyorum."

"Bizim çapkın, âşık çıktı resmen."

"Ay yere batsın aşkı ya, üçkâğıtçı herif," diye söylenirken gaza bastım.

"Deme öyle aşko, bak sensiz yapamazmış."

Alayla güldüm. "İnsanın inanası bile gelmiyor."

Baran beni gerçekten şaşırtmıştı. İtirafı bir yana benim ona inanacağımı nasıl düşünmüştü aklım almıyordu. Koca bir şaka gibiydi ama hiç komik değildi. "Deli midir nedir ya?"

"Ay Gülfem, rahat durmaz bu diyeyim ben sana."

"İsterse durmasın, Ferda. Şu an en son derdim o."

Sakinleşmek için radyoda çalan müziğin sesini açtım. Baran gerçekten sinirlerimi bozuyordu. Kadir'e yansıtmamak için yol boyunca kafamı dağıtmaya çalıştım. Kadir oraya gideceğimi bilmiyordu. Zaten anlık gelişen bir şeydi. İki gündür görüşememiştik ben de sürpriz yapmak

istemiştim. Arabayı park ettiğimde Ferda etrafa bakındı. Devran'ı aradığını biliyordum. Alttan alttan gülsem de sesimi çıkarmadım.

"Gözlerim kamaştı önümü göremiyorum." Devran'ın sesini duyunca Ferda ile beraber ona döndük. Devran gizlemediği hayranlık dolu gözleriyle Ferda'yı süzüyordu. "Güneşe baksam bu kadar kamaşmazdı gözlerim."

Ferda dudak büktü. "Konu abartmak olunca da sen."

Devran iç çekerek elini ensesine attı. "Ah be Ferda, bir de kendimi tutup söyleyemediklerim var. Güzelliğin yüzünden dilim tutuluyor."

Ferda kollarını önünde bağladı. "Bu sözlerinle beni düşüremezsin. Bana işlemez."

Devran ona doğru bir adım attı. "Ama sen işledin."

Ferda sağ kaşını kaldırdı. "Nereye işledim?"

Elinin tersiyle kalbini gösterdi. "Tam buraya." Diğer eliyle kulağını kaşıdı. "Öyle derine öyle sağlam işledin ki çıkmıyorsun."

Ferda bir an afalladı. Devran'ın açık açık söylediği sözleri duymayı beklemiyordu. "Of neyse," diyerek toparlandı. "Seni de şu keko sözlerini de duymak istemiyorum daha fazla."

"Ben Kadir'e bakayım," diyerek yanlarından ayrılacaktım ki Devran bana döndü. "Başı ağrıyor diye az önce eve geçti o."

Bugün derslerim olduğu için konuşamamıştık. Bu yüzden haberim yoktu. Malum mesaj atma gibi bir huyu da yoktu. Ferda'ya döndüm.

"O zaman seni eve bırakıp Kadir'in yanına geçeyim."

"Taksi çağırırım ben aşkım, git sen."

"Ben bırakırım," diye araya girdi Devran.

"Çok iyi olur," diye atıldım. "Ferda'yı tek bırakmamış olurum."

Ferda itiraz etse de Devran'ı ikna edemeyeceğini biliyordum. İkisini baş başa bırakmak istediğim için el sallayıp koşar adımlarla uzaklaştım. Ferda'yla daha sonra hesaplaşırdım. Çünkü bunu yanıma bırakmayacağını biliyordum. Ama elimde değildi, Devran ile vakit geçirmesini istiyordum. Hem yakışıklı hem efendi biriydi. Önceki sevgililerine benzemiyordu hiç. Bunu da ancak onunla vakit geçirerek anlardı. Arabama bindiğimde Ferda ile Devran didişmeye devam ediyordu. Kornaya basıp yanlarından ayrıldım. Kadir'e haber versem mi acaba diye düşünsem de sürpriz yapma isteğim daha baskın çıkmıştı. Bu yüzden onu aramadım. Bunun yerine daha hızlı yanına varmak için tüm dikkatimi

yola verdim ve biraz hız yaptım. Normalde hız yapmayı seven biri değildim fakat şu an onu görmek istiyordum. Bunu yaptığımı bilse bana kızacağını da biliyordum fakat elimde değildi. Tuhaf bir gün olmuştu ve ben Kadir'e sığınmak istiyordum. Evine vardığımda içime dolan heyecana engel olamadım. Her defasında bu kadar heyecanlı olmama şaşırıyor olsam da buna alışıyordum. Kalbim sanki bir davul gibiydi. Arabayı park ettikten sonra hızlı adımlarla eve doğru yürüdüm. Ona kavuşmak isteyen adımlarım aceleciydi.

Kapıyı çaldığımda yardımcı tarafından açıldı. Onlara selam verdikten sonra içeri girdim. "Kadir Bey odasında."

Buraya son günlerde sık sık geldiğim için beni artık benimsemişlerdi. Teşekkür ettikten sonra Kadir'in odasına giden yolda ilerledim. Odasının kapısına geldiğimde kapının kolunu tutup yavaşça aşağı doğru indirdim. Küçük adımlarla karanlık odaya girdiğimde kokusu burnumdan içeriye sızdı. Kullandığı kolonyanın aroması o kadar baskındı ki tüm odayı kaplamıştı. Bu kokuyu yavaşça içime çektikten sonra odaya girip kapıyı arkamdan yavaşça kapattım.

Ses çıkarmasa da Kadir'in odaya girdiğimi bildiğini biliyordum. Perdeleri çektiği için oda karanlıktı. Yatağa doğru ilerlediğimde parmak uçlarımda yürüyordum. Yavaşça yumuşak yatağın üstüne oturdum ve ona baktım. Sırtüstü yatmış kolunu ise alnının üzerine yerleştirmişti. Nefes alış verişleri düzgün ve ritmik olsa da uyumadığını biliyordum. Kadir kolay kolay uyumazdı. Elimi uzatıp yavaşça saçlarını okşadım. Yumuşacık saçları vardı ve parmaklarımın arasında dağılıyordu. Bu hissi seviyordum... Ona dair her şeyi seviyordum...

Kadir diğer kolunu yana açtı. "Gel buraya." Uykunun boğuklaştırdığı sesini duyunca gülümsedim. Sözünü ikiletmeden yatağa girip koluna doğru kıvrıldım. Geniş göğsüne başımı yerleştirdiğimde kolunu bedenime sardı. Kadir benim eksik parçamdı. Onun yanına geldiğimde bütünleşiyordum ben. Gözlerimi kapayıp kokusunu içime çektim. Hissettiğim huzur öyle yoğundu ki somut gibiydi sanki elimi uzatsam ona dokunabilirmişim gibiydi.

Daha önce kimsenin yanında böyle hissetmemiştim ve kimsenin yanında da böyle hissetmeyecektim. Bunu, yaşıma rağmen tüm kalbimle biliyor ve hissediyordum. Kadir sayesinde tanıştığım duyguları hayatım boyunca bir daha hiç kimsede bulmayacaktım.

"Ne güzel kokuyorsun öyle sen."

Sözleri üzerine hafifçe gülümsedim. "Başın ağrıyormuş. İyi misin?" Sıcaklığı beni mayıştırdığı için sesim mırıltı gibiydi. Elimi tekrar saçlarına uzattım ve parmak uçlarımla kafa derisine masaj yapmaya başladım. Kadir'in dudaklarından ufak bir inleme döküldü.

"Birkaç gündür doğru düzgün uyuyamadım, ondan olmalı."

Kadir tanıdığım en az uyuyan insandı. Hatta doğru düzgün uyuduğunu bile görmemiştim.

"Genel olarak uyumuyorsun zaten," diye fısıldadım.

"Uykuyu pek sevmem." Gözlerini açmadan homurdanmıştı.

"Neyi seversin peki?" diye sordum.

"Neyi sevmemi istersin?" diye karşılık verdi.

Beni dememek için kendimi zor tuttum. "Hım..." diye mırıldandım. "Bilmem ki."

"Şu an kollarımda olmanı seviyorum." Buna düşmemem gerekiyordu benim, değil mi? Ama düşmüştüm, hem de nasıl.

"Başka?" diyerek şansımı zorladım.

"Şu an aklıma bu geliyor."

Dudaklarımı büzdüm, ketum herif. Ağzından lafı zorla alıyordum. Beni tutan kolu sıkılaştığında yüzünü saçlarıma doğru yaklaştırdı. Derin bir nefes aldığı için göğsü havalanmıştı. Bacağını üstüme atıp beni tamamen kollarının arasında hapsetti. Ağır bedeni yüzünden yatağın içine gömülmüştüm. Başımı göğsüne bastırdım. Geniş göğsü bir taş gibi sert bir soba gibi sıcaktı. Ve benim en sevdiğim yerdi.

"Yine Van'a mı gittin?"

Bundan birkaç hafta önce apar topar Van'a gitmişti. Bana söylediği şey kız kardeşini alıp geleceği olmuştu fakat yalnız dönmüştü. Bunun sebebini sorduğumda ise başta sessiz kalmış daha sonra ise üzgün bir şekilde cevaplamıştı. Kardeşi Nevra öyle istemişti çünkü. Kadir istemeyerek de olsa onun kararına saygı duymak zorunda kalmıştı. Sonuçta o, Ahmet Akif'in nikâhlı eşiydi. Ve bu durumda Kadir'e pek bir söz hakkı düşmüyordu. Onun ağrına giden de tam olarak buydu. Kadir'in istediği şeyse kız kardeşini o şehirden de kocası olacak adamdan da kurtarmaktı. Ama Nevra onun elini kolunu bağlıyordu. Kadir onu ezip geçmek istemiyordu. Fakat tetikte beklediğini biliyordum.

Nevra'dan gelecek en ufak mesajda sonucu ne olursa olsun Kadir gidip onu alacaktı.

"Hayır yavrum, sadece son birkaç gün yoğundu."

Dudaklarımı büktüm. "Evet, en çok farkında olan benim."

Bana bile doğru düzgün zaman ayırmamıştı. Fakat işlerinin yoğun olduğunu bildiğim için onun üstüne gitmek istemiyordum. Çünkü Kadir'in görünenden ziyade görünmeyen bir dünyası daha vardı. Orada Agâh'tı. Henüz o hayatına girmeye korkuyordum ama onun varlığını da kabul etmem gerekiyordu. Dudaklarını saçlarıma yerleştirip derin bir öpücük kondurdu.

"Ben de seni özledim." Aniden söylediği sözler üzerine kalbim öyle hızlı çarpmaya başladı ki bir an yerinden fırlayacağını bile düşündüm. Kadir pek böyle şeyler söylemezdi. Söylediği zamanlar ise benim dünyam tersine dönerdi.

Cilveli bir sesle, "Öyle mi?" diye sordum, cevabını bildiğim bir soruydu.

Aniden doğrulup üstüme doğru eğildiğinde başımı yastıkla buluşturdu. Sadece saniyeler içerisinde ben altta o ise hemen üstümde duruyordu. Karanlık odaya rağmen gözlerini görebiliyordum. Yüzünü bana doğru eğdiğinde sıcak nefesi dudaklarıma çarptı. Kalbim şimdi boğazımda atıyordu. Nefes dahi almadan yüzüne bakarken gözlerimi birkaç kere kırpmak zorunda kaldım. Onunla bu kadar yakın olmak bana hiç iyi gelmiyordu. Günler hatta haftalar geçmesine rağmen bir türlü buna alışamıyordum. O kadar yoğun hisler içinde oluyordum ki ne yapacağımı şaşırıyordum. Daha önce kimseden bu kadar etkilenmemiştim ve bu durumla nasıl başa çıkacağımı gerçekten bilmiyordum. Kendimi ona bırakmam sadece saniyelerimi alırdı ve bu beni korkutuyordu. Birine karşı bu kadar savunmasız olmak... Bu beni çaresiz bırakıyordu. Yüzünü biraz daha bana doğru indirdiğinde dudaklarım kupkuru kesildi.

"Cevabını bildiğin soruları sormayı ne zaman bırakacaksın, Serçe Kuşu?" Saçımı kenara doğru iteledi. "Benim güzel *Serçe Kuşum.*"

Konuşmadan önce yutkundum. "Bilmem," diye fısıldadığımda sesim biraz çatlak çıkmıştı. O benimle böyle güzel konuşurken adımı sorsa onu bile bilmezdim.

Altdudağını içeri doğru yuvarlayıp diliyle ıslattığında hafifçe gülümsedi. "İşine gelmeyen her şeye verdiğin cevap bu."

Dudaklarımda şımarık bir gülümseme oluştu. Başımı yana doğru eğdiğimde, "Olabilir," diye cevapladım. Ensesindeki saçlarıyla oynarken konuşmaya devam ettim. "Sanırım ben kaçamak cevapları seviyorum."

Kadir bana biraz daha eğildi. Dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu. Bu da tenimin alev almasına neden oluyordu. Mantıklı düşünmem gittikçe zorlaşmıştı.

"Kaçamak cevaplar almaktan hiç hoşlanmıyorsun ama."

Başımı aşağı doğru eğdim. "Beni gerçekten tanımaya başladın," dediğimde dudaklarını yavaşça dudaklarıma sürttü. Oluşan kıvılcım dudaklarımdan bedenime sıçrarken gözlerimi yumdu. Daha fazla açık tutacak halim kalmamıştı. "İstediğim cevapları versen, olmaz mı?"

Göğsüm ona doğru yükseldiğinde Kadir cevap vermek yerine dudaklarımızı birleştirdi. İkimiz de birkaç saniye hareket etmeden durduk.

"Gülfem..." dedi dudaklarıma doğru kısık, içimi titreten sesiyle. "Sende bir şey var, öyle bir şey ki beni sana çekiyor." Birkaç saniye sessizce durdu. "Öyle güçlü ki karşı koyamıyorum." Burnunu burnuma sürttü. "Kaç yaşında adamım ama daha önce hiç böyle olmamıştım." Tuttuğu nefesini bıraktı. "Kaç yaşında adamım ama küçücük bir kadına yeniliyorum."

Titreyen çenemi engellemek için altdudağımı dişlerimin arasında ezdim. Kadir böyle konuştuğu zamanlar kalbim göğüskafesime dar geliyordu. "Kadir..." diye fısıldadım. "Ben seni seviyorum." İtirafım dudaklarımdan öyle hızlı dökülmüştü ki tutamamıştım, engelleyememiştim. Bu an öyle yoğun bir andı ki tutmayı ya da engellemeyi düşünmemiştim bile. Kadir dudaklarını yavaşça dudaklarıma sürttü. Ardından yanağıma ve kulağıma doğru ilerledi.

"Gülfem Leyla." Adım dudaklarından şiir gibi dökülmüştü. "Benim güzel sevgilim... Benim küçüğüm..." Kulağıma doğru iyice yanaştı. "Engel olmaya çalıştım ama başaramadım. Benim bile durduramayacağım şeyler varmış, senden sonra anladım." Ufak bir nefes aldı ve devam etti. "Kalbimi sana vereli çok oluyor," dediğinde sesindeki gülümsemeyi duydum.

Gözlerim irileşirken, "Sen de mi beni seviyorsun?" diye soludum. Böyle ani itiraflar yaparsa kalpten giderdim. "Seviyorum," dedi Kadir ve dudaklarını yanağıma değdirdi. "Çok seviyorum..."

Bu andan sonra olan hiçbir şeyi doğru düzgün hatırlamıyordum. Sadece dudaklarımız birleşmişti. Onu öpüyordum, beni öpüyordu ve geriye kalan hiçbir şeyin önemi yoktu. Birbirimizi tüketircesine öpüyorduk. Yatak sanki altımdan kayıyordu. Ellerim ensesinde birleşirken onu kendime doğru çektim. İçimde uçuşan kelebekler vardı. Bu yüzden içim içimden çıkıyordu. Şu an dünya üzerinde ikimizden başka kimse yokmuş gibiydi, büyülü bir andı ve ben hiç bitmesin istiyordum. Bizden başka her şey kapalı kapılar arkasında kalmıştı. Dünyam ikimizden ibaretti.

"Seni bu kadar sevmek," dedim nefes nefese çıkan sesimle. "Canımı acıtıyor." Kadir üstdudağımı kavradığında büyük eliyle yanağını avuçladı. Başımı sabit tutarken beni hiç öpmediği kadar büyük bir tutkuyla öptü. Bu öpücüğün içinde itiraflar vardı, aşk vardı, sevgi vardı. Bizi biz yapan her şey vardı, tüm yasaklara yanlışlara olmazlara inat...

"Acımasın," diye fısıldadı. "Senin tırnağın taşa değmesin, en çok benim canım acır."

Kalbime kastı mı vardı? Bu sözleri beni yerle yeksan ediyordu. Diğer eli belimden kalçama doğru kaydığında düşünmeyi bıraktım, dokunuşu yüzünden tenim diken dikendi. Koca bedenini bacaklarımın arasına yerleştirdi. Bir bacağımı yavaşça ayırıp beline dolayınca bedenlerimiz bir bütün halini almıştı. Bu öpüşmemizin tansiyonunu artıran bir hareketti.

Fakat bana yetmiyordu. Ona ihtiyacım vardı. Bu kör bir ihtiyaçtı ve ruhumu ortadan ikiye bölüyordu. Üstümdeki etek yukarı doğru sıyrıldığı için aramızda sadece benim ince, dantelli külotum ve onun eşofmanı vardı. Bu yüzden sertleşen erkekliğini hassaslaşan bacak aramda hissedebiliyordum. Bu kanımı kaynatan bir ayrıntıydı. Öyle ki mantıklı düşünmemi büsbütün engelliyordu. Daha fazlasını istiyordum ve bu gözü aç bir istekti. "Kadir," diye inledim.

"Fıstığım," diye cevapladı.

Dudakları çeneme kaydığında bedenimi ince bir ter tabakası kaplamıştı. Boynuma doğru yavaşça indiğinde tenim ürperdi. "Seni özledim," dediğinde yanağımın iç kısmını ısırdım. Kalçam ona doğru

hareket ettiğinde dudaklarımdan kopan iniltiye engel olamadım. Başım geriye doğru düşerek boynum gerilmişti. Kadir'in dudakları boynumdan aşağı doğru kaydı. Üstümdeki V yaka bluz aşağı kaymıştı, büsbütün dağılmıştım. Bacaklarımın arasındaki sertliği içimde kopan fırtınayı alevlendiriyordu. Eli kalçama doğru kayıp sıkıcı kavradı. Benim de diğer elim omzuna kaymıştı. Tişörtü parmaklarımın arasında hapsolurken dilini köprücükkemiğime bastırdı. Ciğerlerimdeki nefes boşalmıştı. Tenim ürperiyor ve uyuşuyordu.

Daha önce tatmadığım bir yoksunluk içindeydim. Rahatlamak isteyen bedenim gergin ve hassastı. İsmini bu defa sızlanarak söylediğimde bacaklarımı beline sardım. Üstümdeki tişörtü aşağı çektiğinde hareket ettiğim için sutyenim de kaymıştı. Kadir parmağını kumaşa geçirip biraz daha kaydırdı. Kor gibi yakıcı olan dudakları aşağı doğru kaydığında göğüslerimin üst kısmına bıraktığı ıslak öpücükler, başımın dönmesine neden olacak kadar yoğundu. Sutyeni biraz daha aşağı doğru çekti ve sertleşen göğüs ucumu ortaya çıkardı. Dilini sağ göğsümün ucuna bastırdığında altdudağımı sertçe ısırırdım.

Daha önce hiç bu kadar yakınlaşmamıştık. Şimdi onun yatağında olmak her şeyi değiştiriyordu. İşlerin nereye gideceğini kestiremiyordum. Ne durdurmaya gücüm vardı ne de ileriye taşımaya... Dudakları göğüs ucuma kapandığında düşünmeyi bıraktım. Beynim sanki erimiş ve sıvı halini almıştı. Bu yüzden mantıklı düşünemiyordum. Başını göğsüme doğru bastırdığımda altında kıvranmaya başladım. Bacaklarımın arasını zorlayan sertliği ıslaklığımı artırıyordu. Dokunuşları yüzünden her geçen saniye bedenim geriliyordu. Aradığım rahatlama onda saklıydı. Kadir'in dudakları ise diğer göğsüme kaymış aynı tatlı işkenceyi ona da uyguluyordu. Karnımın içinde biriken sıcaklık beni yakarken Kadir durmadı. Kalçasıyla beni yatağa sabitlediğinde kadınlığım bir nabız gibi atıyordu.

"Daha fazla ilerleyemeyiz."

Kadir söylediği sözlerin aksine hassaslaşan göğüslerimi emiyor ve ısırıyordu. Altında kıvranırken, "Ne?" diye soludum. Kalçamı ona doğru bastırdım ama yetmiyordu. Eli eteğin açıkta bıraktığı kalçamı kavradı. O kadar sıkı tutuyordu ki muhtemelen parmak izleri kalacaktı. Etimi yavaşça yoğurduğunda kasıklarıma batan iğneler çoğaldı.

"Şimdi olmaz."

Göğsümü yavaşça yalayınca, "Ah!" diye inledim. "Ama neden?"

Kadir geri çekildiğinde benim gibi nefes nefese kalmıştı. Dudakları öpüştüğümüz için kabarıp kızarmıştı. Dilimle dudaklarımı ıslattım. Kalçamdaki eli yavaşça kadınlığıma doğru kaydı ve ben, nefes almayı bıraktım. Uzun parmakları iç çamaşırımı kenara doğru sıyırdı.

"Çünkü seninle birlikte olamayız, şimdi olmaz."

Kafamın içi sanki duman doluydu, bu yüzden sözlerini anlamam birkaç saniyemi aldı. Buna sebep olan hassas noktamın kıyılarında gezinen parmakları da olabilirdi. Teması artırmak için kalçamı eline doğru havalandırdım.

"Gerçekten ne demek istediğini anlamıyorum." O hassas noktaya dokunduğunda yüksek sesle inledim. "Evet evet!"

Tenime doğru güldüğünde eliyle o noktayı ezdi. Bacaklarım kasılmaya başlamıştı. "Sakın durma."

Beni dinledi ve durmadı. Beni o sınırın kıyısına getirene kadar okşadı, tenimi öptü. Bedenim kasılırken durmadı. Ama benim için dünya durdu, zaman akmayı bıraktı. Bedenim yatağa yığıldığında gözlerimi açamıyordum bile.

"Seninle şimdi birlikte olamam çünkü..." Zor da olsa gözlerimi açıp ona baktım. Saçları dağılmış yüzü gevşemişti. Daha genç daha rahat duruyordu. "Önce evlenmemiz lazım."

Gözlerim şimdi fal taşı gibi açılmıştı. "Ne?"

Şaşkın tepkim karşısında gülümsedi. Yüzüme düşen saçımı parmak uçlarının tersiyle geriye doğru iteledi.

"Seninle evlenmek istiyorum, Gülfem Leyla Gökalp."

16. BÖLÜM

GERÇEKLER

Özdemir Doğan - Küçük Bir Aşk Masalı

KADİR

Söylemişti işte, daha fazla tutamamıştı içinde. Sevdiği kadının gözlerine baka baka içini yiyip bitiren soruyu sormuştu. Çünkü Kadir Agâh, kollarında olan bu kadınla ömrünün sonuna kadar beraber olmak istiyordu. Kanun önünde de bunu yasallaştırmak... Yüreğinin en derinlerinde biliyordu, ondan başkasını sevmeyecekti. Bu sevdadan ölüm olacak dönüş olmayacaktı. Kalbini bir hastalık gibi ele geçiren bu aşk, bakiydi. Ve Maçkalı, ömrünün sonuna kadar bu sevdaya esirdi. Gülfem ise duyduğu sorunun onda yarattığı şaşkınlıkla gözlerini birkaç kere kırptı. Az önce kollarının arasında kıvranırken Kadir'in iradesini yerle bir etmemiş gibi bakıyordu. Oysa gözlerinde öyle yoğun bir tutku yeşermişti ki fırtına gibiydi. Kadir o fırtınaya kapılmamak için zor tutmuştu kendini. Sonra engel olamadan bir süredir aklında olan sözler dilinden dökülmüştü.

"Gülfem ben yüreğimi sana verdim. Şimdi de soyadımı, hayatımı; bana ait olan her şeyi seninle paylaşmak istiyorum." Yüreğe dokunan sözlerinin ardından onun yumuşak yanağını okşadı. "Ben seninle evlenmek istiyorum."

Büyük bir şeydi bu Kadir için. Çünkü karanlık bir hayatı vardı onun, bu hayata Gülfem'i sokmayı hiç istememişti. Bu yüzden kaçmıştı fakat ne kadar kaçarsa kaçsın ona da bu aşka da yakalanmıştı. Bunun için aylar önce vazgeçtiği Maçkalı Agâh'ı şimdi yerin yedi kat dibine gömecekti. Gülfem'le beraber o karanlık hayatla arasında en ufak bir bağ bile kalmayacaktı. Onu tehlikeye atacak en ufak şeye göz yummazdı. Günlerdir bununla uğraşıyordu işte Kadir, her şeyi bitirmeye çalışıyor diğer hayatındaki herkesle bağlantısını birer birer koparıyordu. Gülfem

evet dediği an, elindeki silahı da bırakacaktı. Bir daha ne eli ne de beli silah görecekti. Sevdası, en güçlü silahı olacaktı.

Hayatına Kadir olarak, sadece bir tamirci olarak devam edecekti. Eski hayatının gölgesi dahi ikisinin üstüne düşmeyecekti. Bunun için elinden geleni yapacaktı. Yeter ki sevdiği kadın ona evet desin. Yedi düvele kafa tutacak adam, her şeyi geride bırakmak için küçük bir kadının ağzından çıkacak söze bakıyordu.

"Evlenirim." Gülfem'in içini söken su yeşili gözleri dolu dolu bakıyordu. "Seninle evlenirim." Kollarını Kadir'in boynuna sarıp kendine doğru çekti. "Ne kadar mantıklı bir karar bilmiyorum ama evet, yaparım bunu."

Kadir'in göğsündeki rahatlama öyle büyüktü ki... Gözlerini kapatıp şükrederken onun güzel kokusunu içine çekti. Gülfem'in kabulü, Kadir'in hayatının devrimiydi. Ve bu devrimin ayak sesleri çok yüksekti çok güçlüydü. Dünyayı karşısına alan adam, Gülfem için o dünyayı da yerinden oynatmaya hazırdı.

"Bana şu an yaşattıklarının tarifi yok, Gülfem." Kadir'in kasvet dolu hayatını bahara çevirmişti. Bir gülüşü bir bakışıyla yapmıştı bunu. Maçkalı'ya yaşamak için neden vermişti.

Gülfem kıkırdayıp daha sıkı sarıldı. "Bana yaşattığın mutluluğu bilsen keşke."

Kadir geri çekilip sevdiği kadının alnına büyük bir öpücük kondurdu. Bu saatten sonra kıyamet kopardı ama Kadir ondan vazgeçmezdi. Birbirlerine sıkı sıkı sarılmışlardı. Aradan geçen dakikalara rağmen ikisi de daha suskundu. Sanki konuşsalar bu büyülü an bozulacak gibiydi. Kadir'in yüzünde yabancı bir gülümseme vardı, silinmemeye yemin etmişti sanki.

Gülfem ise hem mutlu hem de durgundu, bir an gülümsüyor diğer an dalgın gözlerde uzaklara bakıyordu. Kadir bunun nedenini bildiği için sorgulamıyordu. Gülfem'i düşündüren ailesiydi. Babasına bu durumu nasıl açıklayacağını düşünüyor olmalıydı. Kadir onun bu hallerine daha fazla dayanamayıp beline sardığı kolunu sıkılaştırarak yüzünü saçlarının arasına gömdü.

"Kadir..." diye fısıldayan Gülfem yavaşça başını Kadir'in göğsünden çekip yüzüne baktı. "Babama nasıl anlatacağımı bilmiyorum." Gülfem

itirafı ardından içli bir nefes aldı. "Ama daha fazla bu durumu erteleme-yeceğim. Artık bizi gizlemek istemiyorum."

Kadir dudaklarını onun öpmeye, koklamaya doyamadığı boynuna bastırdı. Yıllar önce kaybettiği huzuru, kollarındaki kadın sayesinde tekrar bulmuştu. "Ben de bir an önce konuşman taraftarıyım çünkü seninle en kısa zamanda evlenmek istiyorum."

Gülfem'in gül goncasını andıran güzel dudakları yukarıya doğru kıvrıldı. Gözbebeklerini yerleşen mutluluk ışıltısı Kadir'in gözlerini kamaştırıyordu.

"Ben hâlâ inanamıyorum, biz şimdi seninle evlenecek miyiz?"

"Evleneceğiz." Kadir'in sesinde tereddüt yoktu, net bir şekilde cevaplamıştı.

"Delilik bu," diye fısıldadı Gülfem. "Ama beni çok mutlu eden bir delilik."

Kadir cevap veremeden önce komodinin üstünde duran telefonu çaldı. Uzanıp ekrana baktığında annesinin aradığını gördü. Babası ile yaptıkları son konuşmadan sonra ailesinden kimseyle görüşmüyordu. Sadece ayda bir kere de olsa annesiyle konuşuyordu. Annesi gelip onu görmek için çok ısrar etse de Kadir izin vermemişti. O evden çıktığında herkesi gerisinde bırakmıştı çünkü. Şimdi de hayatında Gülfem vardı, bir daha ne o eve ne de o hayata dönerdi. Ebediyen bitirmişti o günleri.

Evi terk ettiği geceyi ve nedenini hatırlayınca keskin bir nefes aldı. Demek böyle olması gerekiyordu. O gece ipleri koparıp bu şehre taşınması ve yeni hayatına başlaması gerekiyordu. Kaderi onu çağırmıştı. Her şerde bir hayır var dedikleri bu olsa gerekti. Kadir bu durumdan hiç pişman değildi, bir daha olsa aynı şeyleri yaşardı. Gülfem, yaşadığı zorluklara ve çektiği tüm acılara değerdi. Telefonu açmak yerine sessize alıp yatağına uzandı.

Gülfem'in gözlerindeki aşk Kadir'in tüm dünyası olmuştu. Artık onsuz bir hayatı hayal dahi edemiyordu. Onunla geçirdiği kısıtlı zamanlar Kadir'e yetmediği için bir an önce evlenmek istiyordu, ayrıca evlenmeden onunla sevişmeyecekti. Sevdiği kadına nikâhlanmadan el sürmeyecekti çünkü her şey usulüne uygun olsun istiyordu.

Gülfem elini uzatıp Kadir'in yanağına yerleştirdi. "Açmayacak mısın?"

Katı bir sesle, "Hayır," dedi. Sonra arayacaktı annesini. Onunla konuştuğunda yumuşuyordu, şu an bunun olmasına izin veremezdi.

"Ailene evleneceğimizi söyledin mi?"

Kadir onun elini tutup dudaklarına götürdü. Ufak bir öpücük bıraktığında, "Kimse bilmiyor," dediğinde Gülfem'in yüzü düştü. "Bilmelerine de gerek yok Gülfem, benim bu evliliği istemem yeterli."

"Peki," demekle yetinse de bu duruma bozulduğunu anlamak zor değildi.

"Nevra'nın evliğinden sonra hiçbiriyle görüşmüyorum. Görüşmeye de niyetim yok çünkü hiçbirini affetmedim."

Gülfem bir şey diyemedi. Ona da hak veriyordu. Uzanıp yanağını öptükten sonra geri çekildi.

"Benim artık eve gitmem gerekiyor, annemler merak eder."

Kadir huzursuzca başını eğdi. Gitmesini istemiyordu. Gülfem'in yeri Kadir'in yanıydı. Ama engel olamazdı. Bu yüzden istemeye istemeye onu geçirmek için koridora çıktı. Gülfem kapıya doğru yürürken duraksadı ve Kadir'e döndü. Kollarını boynuna sardığında Kadir eğilip onu kendine doğru çekti. Gülfem incecik olan kollarına inat sıkıca sarıldı sevdiği adama.

"Yanından ayrılmayı hiç sevmiyorum" diye mızmızlandığında Kadir de aynı hisler içindeydi ama ses etmedi. Duygularını belli etmeyi sevmezdi çünkü. Duygular insanın en güçsüz yanıydı ve Kadir gibi adamlar için güç her şeydi. Gülfem'den önce durum buydu zira, "Bu son ayrılıklar," derken buldu kendini.

Genç kadın dudaklarında oluşan küçük gülümsemeyle, "Hoşça kal," diye mırıldandı.

Gülfem gittiğinde Kadir odasına geçip üstüne değiştirdi. Siyah bir gömlek ile aynı renk kumaş pantolonunu giydikten sonra çekmecesinde sakladığı silahı beline yerleştirdi. Bu silahı ile geçirdiği son günlerdi. En yakın zamanda ondan da kurtulacaktı. Tek istediği Gülfem ile yaşayacağı huzurlu ve mutlu bir yuvaydı. Bunun için de Maçkalı Agâh'a dair her şeyi yakıp yok etmekti. Arabasına bindiğinde Devran'a haber verdi. İstanbul'a gideceklerdi, abisinin şirketine. Ziyaret zamanı gelmişti. Yolda Devran'ı aldıktan sonra hiç mola vermeden İstanbul'a doğru yola koyuldular.

"Ziyarete gittiğimize göre yenge teklifini kabul etti. "

Kadir birkaç gece önce Devran'la beraber içtiği masada bu teklifi edeceğini söylemişti. Devran onun fedaisinden çok kardeşi gibiydi. Haberi de ilk ona vermek istemişti. Hem başka da kimsesi kalmamıştı.

Dudaklarında oluşan gülümsemeyle beraber başını aşağı eğdi. Bunu gören Kulakçı koca bir gülümsemeyle, "Heyt be," dedi sevinçle. "Düğünümüz var desene."

"Aynen öyle, koçum. Allah'ın izniyle düğünümüz var. Önce şu yüklerden kurtulmamız gerekiyor."

Devran abisinin hiçbir emrini ikiletmez ya da sorgulamazdı. O ne diyorsa oydu. Maçkalı Agâh'ın lafının üstüne laf söylenmezdi. Bir kişi söylemişti; babası Mehmet İdris Varol. Bedelini de canından parçası olan oğlunu kaybetmekle ödemişti.

"Halledeceğiz, abi," diyerek cevap verdi. Kadir'in mutlu olmasını her şeyden çok istiyordu. Bu karanlık hayat, Kadir'in zinciriydi. Artık bundan kurtulma vakti gelmişti.

Arabada durduğunda kısa sürede varmışlardı. Beraber Varollara ait şantiyeye doğru yürüdüler. Abisi Yıldıray, onu bekliyordu. Kadir'i gördüğünde ona doğru ilerledi fakat Kadir gözleriyle onu durdurdu. Abisini hâlâ affetmemişti ve bunu bir bakışıyla göstermişti. Yıldıray'ın adımları duraksadı.

"Hoş geldin, kardeşim."

Kadir, "Hoş buldum," dedi sadece. Bilerek *abi* kelimesini es geçmişti. Bu Yıldıray'ı üzse de sesini çıkarmadı. Bunu hak ettiğini biliyordu.

"Buraya şirketteki hisselerimden vazgeçtiğimi söylemek için geldim. Bu şirkete dair hiçbir şey istemiyorum."

Yıldıray'ın kaşları çatıldı. "Neden? Bunlar babamın mirası, senin de hakkın," diye itiraz etti.

"O adam benim babam değil," dedi Kadir soğukkanlı bir sesle. "Bunu sen de biliyorsun." Yıldıray konuşacak gibi oldu ama Kadir devam etti. "Hisselerimi sana devredeceğim."

"Öncelikle ne kadar inkâr edersen et o adam senin baban, kan bağını bir sözle bitiremezsin." Kadir soğuk bir gülümseme haricinde tepki vermedi. "Ve istemiyorum, sen olmasan bu şirket de ayakta durmaz. Akbaba gibi üşüşürler."

Kadir elini kaldırdı. "Bu da," dedi yavaşça. "Beni artık ilgilendirmez." Yeni kuracağı hayatına böyle şeyler sokmayacaktı.

"Agâh yapma."

"Agâh yok," dedi sertçe. "Ben artık yokum. İdris Varol'a söyle, hiçbir bağım kalmadı. Ne sizinle ne de burayla."

"Tamam ama hisselerinden vazgeçme, senin emeğin büyük."

"İstemiyorum, yeni bir hayatım var benim. Buranın kanlı parasını o hayata sokmam."

Yıldıray düşünceli bir ifadeyle, "Biri mi var?" diye sordu. Aklına başka bir ihtimal gelmemişti çünkü.

"Var ya da yok, sizi ilgilendirmez."

"Kadir yapma böyle biz aileyiz."

"Değiliz," dedi aniden yükselen sesiyle. "Nevra'yı o evliliğe mahkûm ettiğiniz gün aile diye bir şey kalmadı."

Yıldıray ne diyeceğini bilemeden bakıyordu kardeşinin yüzüne. Laz inadı tutmuştu işte. Diyeceği hiçbir şey onu ikna etmeyecekti bunu biliyordu. Yine de şansını denedi. "Kadir bak-"

"Yeter," dedi Kadir kısaca. "Daha fazla konuşmanın bir anlamı yok. Ben artık yokum. Bunu kabul edin."

Arkasını döndü ve oradan uzaklaştı. Son bağlarını da böylece koparmış oldu. Artık Varol ailesine dair soyadından başka hiçbir şeyi kalmamıştı. Omzunda işlediği günahların ağırlığı olsa da yükünün bir kısmı hafiflemişti.

GÜLFEM

Aşk herkes için bu kadar zor muydu? Yol boyunca aklımı kurcalayan bu soruyu düşünüp durmuştum. Cevabın bir öneminin olup olmadığını da bilmiyordum aslında. Çünkü iş işten geçmiş ben kalbimi çevremin hiç onaylamayacağı birine vermiştim. Ben bile doğru düzgün tanımıyordum onu. Kadir'i biliyordum, ona dair her şeyi adım gibi biliyordum. Kadir basit bir adamdı. Tamircilik yapan herkesin sevdiği biriydi ama Agâh... Onu hiç tanımıyordum işte. Sadece tehlikeyi biliyordum. Gerisi yoktu. Gerisi benim boyumu aşan hırçın dalgalardı.

Bunun bir önemi var mıydı peki? Evlenme teklifini kabul ettiğime göre yoktu anlaşılan... İşin garip yanı bundan hiç pişman değildim. Aksine içim içime sığmıyordu. Onunla yaşayacağım hayat bana

yabancıydı ama ben bu yabancı hayata adım atmak için fazla heyecanlıydım. Aşkın gözü sahiden bu kadar kör müydü? Eve geldiğimde bunları düşünüp duruyordum. Kafam dolu olsa da yüzümü ortadan ikiye ayıran gülümsememden bir an bile vazgeçemiyordum. Annem beni gördüğü an bende bir tuhaflık olduğunu anladı.

"İyice Leyla mı oldun sen? Bu gülümseme de ne böyle?"

İçimde tutamayacaktım. Uzanıp anneme sıkıca sarıldım. Normalde ona Kadir'i anlatmazdım o da sormaya cesaret edemezdi ama dayanamamıştım işte. Mutluydum ve bunu ilk annemle paylaşmak istiyordum.

Vereceği tepkiyi umursamadan, "Bana evlenme teklifi etti," dedim. Geri çekilip mutluluktan dolan gözlerimle, "Benimle evlenmek istiyor," diye yineledim.

Annem şaşkın gözlerle bana bakakaldı. "Gülfem sen ne dediğinin farkında mısın?" diye şaşkınca soludu.

"Anne lütfen, şu an değil. Şimdi çok mutluyum. Beni üzecek bir şey söyleme," diye yalvardım. "Mutluluğumu bozma." Annem eliyle ağzını kapattığında gözleri arkama kaydı.

"Neymiş bu mutluluğunun sebebi?" Babamın sert sesini duyunca irkildim. Onun evde olduğunu bile bilmiyordum. Babama doğru döndüğümde gözlerim şaşkınlıktan açılmıştı. "Bana da anlat kızım, bilmek benim de hakkım diye düşünüyorum."

Sanırım artık zamanım dolmuştu. Daha fazla kaçacak yerim kalmamıştı. "Baba, ben..."

"Evet kızım, seni dinliyorum."

Derin bir nefes aldım. "Kadir'le görüşüyorum."

Babamın yüzü sabit ifadesini korudu. Söylediklerime karşısında hiç de şaşırmış gibi durmuyordu. "Bunu biliyorum."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. "Biliyor musun? Nasıl?"

Ellerini cebine yerleştirip bana doğru yürüdü. "O sabah onun yanından geldiğini anlamadığımı mı sandın? Kapımın önünde duran arabayı sorgulatmak çok zor değil."

Ne diyeceğimi şaşırmış kalmıştım. "Neden bildiğini söylemedin? Tepki bile göstermedin," diye soludum. Yaşadığım şaşkınlık öyle büyüktü ki...

"Çünkü üstüne gelmek istemedim, onu inat meselesi haline getirecektin. Kendi haline bırakıp doğru yolu bulmanı beklemeye karar verdim."

Bense aylardır kendimi yiyip bitiriyordum. Babamın anladığını hiç düşünmemiştim. Bu kadar sakin kalması beni kandırmış ve aksini düşünmemi engellemişti.

"Onunla evleneceğim," dedim aniden.

Babamın sakinliğini bozan da bu cümle oldu. Daha fazla dayanamamıştım. Benim de içinde bulunduğum bu oyuna daha fazla devam edilsin istemiyordum. Gözleri kısılırken, "Ne dedin sen?" diye soludu.

"Duydun işte," dediğimde sesim sakindi. Artık tüm gemileri yakmanın zamanı gelmişti. "Evlenme teklifi etti, ben de kabul ettim."

Babam ceplerinden çıkardığı ellerini saçlarının içine geçirdi. "Ne dediğini bilmiyorsun sen. Ağzından çıkanı kulağın duymuyor."

Yükselen ses tonu suçlayıcıydı. Konuşmadan önce yutkundum. "Baba ben onu seviyorum."

"Aynı şey değil!" diye bağırınca irkildim. "Sevmekle evlenmek aynı şey değil."

Ne dediğini anlamıyordum. Kafam allak bullak olmuştu. O ise benim karmaşıklığıma aldırmadan devam etti. "Aşk bir hevestir, geçer. Ama evlilik hayatın en gerçek şeyidir. Buna izin vermem, kendini yakmana izin vermem."

"Ne hevesinden bahsediyorsun, baba? Ben onu seviyorum."

Sesim kısık cümlelerim titrekti. Babamın beni anlamasını istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. Kaç yaşına gelirsem geleyim benim ona ihtiyacım vardı.

"Sevdiğini sanıyorsun," diyerek araya girdiğinde işaretparmağını bana doğru uzattı. "Ses etmedim çünkü hevesini al diye bekledim ama sen," deyip sustu.

"Heves falan değil," diye bağırdım.

"Kızımın daha fazla o adamın oyuncağı olmasına müsaade etmeyeceğim."

Babamın sözleri karşısında afallayıp kalmıştım. Böyle düşündüğünü hiç tahmin edemezdim. Kanepeye doğru sendeleyip yavaşça oturdum. Kaçtığım yüzleşme en sert haliyle karşımdaydı ve ben geçen bunca zamana rağmen hazır değildim. Gözlerim yanımda oturan annemi buldu.

Tüm konuşma boyunca sessiz kalmıştı. "Sen de mi böyle düşünüyorsun, anne?" Lütfen düşünme, yanımda olmana ihtiyacım var.

Annem sakin bir sesle, "Yaşın daha çok genç," diye konuştu. "Hislerinin yoğunluğunun seni yanıltması normal. Ama evlilik, bu çok büyük bir karar. Sadece birkaç aydır tanıdığın bir adamla evlenemezsin, Gülfem. Mantıklı ol."

Aşkın olduğu yerde mantık aranmazdı oysa. Ve beni en iyi annem anlar sanmıştım. Dolan gözlerimi kırpıştırdım. "Biz birbirimizi seviyoruz, baba," deyip gözlerimi babama çevirdim. "Düşündüğünün aksine kimsenin benimle oynadığı yok."

"Öyle mi?" dediğinde sesi sakindi. "O zaman ailesini alsın ve gelsin. Seninle evlenmek için benden izin istesin önce." Aile dediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. "Yoksa sakın ama sakın, bu konu hakkında bir daha benimle konuşma."

Ailesinin durumunu medyadan gördüğü kadarıyla biliyordu. Bu yüzden bunu söylemiş olmalıydı. "Baba," dediğimde elini havaya kaldırdı.

"Daha fazla bu konu hakkında konuşmayacağız. Son sözümü söyledim. Kadir denen herif ya ailesiyle gelir kapıma ya da bu evde bir daha adı dahi geçmez."

"Yoksa?" diyerek üsteledim. "Yoksa ne olur, baba?" Az önceki sakinliğim yerini garip bir donukluğa bırakmıştı. Bomboş gözlerle babamın yüzüne bakıyordum. "Söyle, baba." Söylediklerini yapmazsam ne olurdu merak ediyordum ve bunu babamın ağzından duymak istiyordum. Çünkü ancak bu şekilde kabullenirdim.

"Söylenecek bir şey yok!" diyerek kestirip attı. "Ben bundan daha azını kabul etmem, Gülfem Leyla. Ya dediğim olur ya da..."

Bu cümlenin devamını içimden tamamladım. Ya da bu işte yalnız başıma kalacaktım. Babam omuzlarıma öyle ağır bir yük yüklemişti ki aşağı doğru çökmüştüm. Ayağa kalktığımda başım yerde omuzlarım eğikti. Ayaklarımı sürüyerek odama doğru ilerledim. Gözlerimden akan yaşlar boynuma kadar süzülüyordu fakat silmeye mecalim yoktu. Çünkü ne kadar inkâr etsem de ne kadar kaçsam da ben bu işin sonunu en başından beri biliyordum. Kadir ailesini alıp gelemezdi. Bunu çok net bir şekilde söylemişti. Onun gibi babam da çok net bir şekilde konuşmuştu. Bir tanecik kızını en iyi şekilde evlendirmediği sürece bu

evliliğe onay vermeyecekti. Ne yapacağımı biliyordum fakat sonuçlarına nasıl dayanacağımı bilmiyordum. Sanırım büyümek bu oluyordu ve ben büyümeyi hiç sevmemiştim. Yatağıma uzanıp telefonumu elime aldım ve Kadir'e mesaj attım.

Babamla konuştum.

Normalde telefonla çok ilgilenmeyen ve mesajlaşmayı hiç sevmeyen biriydi bu yüzden onunla neredeyse hiç mesajlaşmamıştık. Direkt arayarak konuşurdu fakat bu defa beni yanıltı. Birkaç dakika içinde cevap gelmişti

Geliyorum.

En geç bir saate kadar yanında olurum.

İyi misin?

Mesajlara biraz şaşkınlık biraz da mutlulukla baktım. Çünkü ona ihtiyacımın olduğunu söylemeden bunu anlamıştı.

Sadece sana ihtiyacım var.

Başka bir şey yazmadım çünkü içimden gelmedi. Açıkçası iyi değildim, o yüzden ona yalan söylemek istemiyordum. Tek istediğim ona sarılmak ve her şeyin düzeleceğini duymaktı. Fakat bunun pek de mümkün olmadığını bugün daha net bir şekilde anlamıştım. Yine de kabullenemiyordum işte. Üstümü değiştirmeden yatağımda uzanmaya devam ettim.

Aklımın içinde milyon tane düşünce vardı. Kadir'in gelmesini beklemeden yerimden kalktım çünkü oda üstüme üstüme gelmeye başlamıştı. Odadan çıktığımda annem ve babam ortalarda görünmüyordu. Açıkçası bu işime gelmişti çünkü şu an onlara nereye gideceğimi söylemek istemiyordum. Bir tartışmayı daha kaldıracak durumda değildim. Evden çıktığımda arabayı almak yerine yürüyerek bahçeden dışarıya çıktım. Temiz hava almaya ve sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Akşam saatleri olduğu için etraf kararmaya sokak lambaları yanmaya başlamıştı. En son ne zaman böyle bir havada yürüdüğümü hatırlamıyordum. Yalnız başıma yürümek bana iyi gelmişti. Yavaş adımlarla acele etmeden yürüdüm. Açıkçası nereye gittiğimi bile bilmiyordum sadece kafamın içinde dönüp duran seslerden ve düşüncelerden kurtulmak istiyordum. Bunun mümkün olmadığını da biliyordum üstelik. Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama telefonum çaldı.

Ekrana baktığımda Kadir'in aradığını gördüm. Telefonu açar açmaz, "Neredesin, yavrum?" diye sordu.

"Evin aşağısına doğru yürüyorum."

"Telefonu kapatma, yanına geliyorum."

Dediğini yaptığımda yürümeyi bıraktım. Ayakta duracak halim olmadığı için kaldırımın kenarına oturup gelmesini bekledim.

"Umarım o kaldırım taşında oturan sen değilsindir, Gülfem."

Başımı yana doğru eğdiğimde duran arabasını gördüm. Kadir arabadan çıktığında, "Sanırım benim," diye cevapladım.

"Hasta olacaksın." Uzun bacaklarıyla attığı büyük adımlar sayesinde kısa sürede yanıma gelmişti. Yanı başımda dururken telefonu kapattı. Yüzüne bakmak için başımı geriye doğru atmıştım.

"Selam," dedim yavaşça. Bana yukarıdan bakarken sabit yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlayamıyordum. Gerilen çenesiyle beraber yanımda oturdu. Kollarını, katladığı dizlerinin üzerine yerleştirirken ben de bacaklarımı kendime doğru çektim. Başımı, kollarımla sardığım dizime yasladım.

Kadir bir kolunu kaldırıp omzuma attı. Gözlerimi kapattığımda, "Biliyormuş, Kadir," dedim. "Babam seni biliyormuş. Ama inat meselesi yapmamam için susmuş."

Kadir sesli bir nefes aldığında gözlerimi açtım.

"Ailesiyle gelsin, benden izin alsın yoksa adını bile anma dedi."

Gözlerimden akan yaşlara engel olmadım. Kadir gözyaşlarımı görünce beni göğsüne doğru çekti. Kollarımı çözüp boynuna sardım. Yüzümü boynuna gömdüğümde sırtımı okşadı. "Ağlama, yavrum." Yüzünü saçlarıma gömdüğünde, "Benim yüzümden ağlama," dedi.

Nasıl ağlamazdım? O ailesini getirmeyecekti, babam da izin vermeyecekti ama ben tüm bunlara rağmen onunla evlenecektim. Ailemden vazgeçerken nasıl ağlamazdım?

Saçlarımı öptüğünde kısık sesiyle konuştu. "Büyük yemin ettim, Gülfem. Onlarla bir daha konuşmam." Bıçak gibi keskindi sesi. "Onları alıp buraya getirmem. Ben Maçka'yı da Maçkalı'yı da o evde bırakıp çıktım." Sessizce onu dinlemek dışında tepki vermedim. "Sözümün üstüne söz koyamam. Olmaz."

Ondan da böyle bir şey isteyemezdim zaten. O yapsa ben engel olurdum.

"Biliyorum, Kadir. Ben ona ağlamıyorum." Burnumu çektim. "Ben ne olursa olsun seninle evleneceğim. Sadece onları..." Sustum. Söylemek bile içimi acıtıyordu.

"Affederler, sadece zaman gerekiyor."

Bunun cevabını bilmiyordum. Onun kadar iyimser bakamıyordum şu an.

Başımı geri çekip ağlamaktan kızaran gözlerimle yüzüne baktım. "Onlara ne diyeceğimi bilmiyorum."

Kadir bir şey demeden sadece yüzümü okşadı. Elleri sıcaktı, buz kesen yüzümü ısıtıyordu. Dudaklarını alnıma yaslayıp bir süre hareket etmeden durdu. Derin bir nefes aldıktan sonra geri çekilip ayağa kalktı. Bana da elini uzattığında sorgulamadan tuttum. Ayağa kalktığımda sessizce yürümeye başladık. Yalnız geldiğim karanlık yolda beraber yürüdük. Arabasına binmemişti. Ben de sorgulamamıştım. Şu an konuşacak enerjim yoktu. Kadir'in yanında belki de ilk defa bu kadar sessiz ve sakindim. Başta nereye doğru gittiğimizi anlamadım fakat yaklaştıkça idrak etmiştim. Adımlarım durduğunda şaşkınca ona baktım.

"Bize mi gidiyoruz?"

Kadir başına bana doğru çevirdiğinde gözlerinde kararlı bir ifade vardı. "Bu yükü tek başına sırtlamayacaksın."

"Ama-" dediğimde araya girdi ve itirazımı yarıda kesti.

"Sen üstüne düşeni yaptın ve onlara bizden bahsettin. Bundan sonrası bende, sadece beni takip et. Lütfen."

Ne yapacağımı gerçekten şaşırmıştım. Mantıklı düşünemediğimin farkındaydım fakat olacaklara da dur diyemiyordum. Bu yüzden ben de sustum ve Kadir'in ricasını yerine getirdim. Güçsüz adımlarla onu takip ederken avucumun içindeki elini sıkıca tutuyordum. Beraber bahçeden içeri girdiğimizde dizlerimdeki titreme artmıştı. Geri giden adımlarımın aksine ileriye doğru yürümeye devam ettim. Bazen ne kadar kaçarsanız kaçın fayda etmiyordu. Korktuğunuz şeyler illa başınıza geliyordu. Belki de daha fazla kaçmamam gerekiyordu. Derin bir nefes aldığımda duruşumu dikleştirdim. Kadir zile bastığında bayılacak gibi olsam da tüm gücümle ayakta duruyordum. Ona da ona duyduğum aşka da sahip çıkmam gerekiyordu. Bu ilişkimizin dönüm noktasıydı. Ben onsuzlukla bir kere sınanmıştım, bunun ne kadar kötü olduğunu bildiğim için bir kere daha kendimi aynı ateşe atmayacaktım. Bu

yüzden daha dik durdum. Kapıyı açan annem bizi karşısında görünce gözleri büyüdü. Böyle bir manzara görmeyi beklemiyordu.

Benim aksime Kadir son derece sakin bir sesle, "İyi akşamlar," diyerek onu selamladı.

Sık sık nefes aldığım için sesim sakin çıkmayacaktı, bu yüzden susmaya devam ettim.

"Gülfem burada neler oluyor, kızım?" Annemin şaşkın sorusuna cevap veremedim.

"İçeri girebilir miyiz lütfen?" Kadir'in sesi kendinden son derece emin çıkmıştı. Annem başta ne yapacağını bilmese de geriye çekildi ve içeri girmemiz için bize izin verdi. Kalbim göğsümün içinde resmen bir davul gibiydi ve kulaklarım uğulduyordu. Babam koridora geldiğinde adım atmayı bıraktım. Boğazım kupkuru kesilmişti. Sertçe yutkundum fakat bir fayda sağlamadı. Babamın gözleri önce Kadir'e ardından bana, en son da ellerimize kaydı. Dizlerimdeki titreme arttı. Fakat elimi elinden çekmedim. Babamın bizi kabullenmesi için dik durmam gerekiyordu belki o zaman kalbi yumuşardı.

"Bu da ne demek oluyor?"

Kadir bir adım öne çıkarak cevap verdi. "Sizinle konuşmaya geldim."

Bu gece tüm kartlar ortaya saçılmıştı ve ne olursa olsun kaybedecek tarafta ben olacaktım. Bu gece ben birini kaybedecektim. Ve bunun geri dönüşü olup olmayacağını bilmiyordum.

17. BÖLÜM

SÖZLER VE YEMİNLER

Melike Şahin - Nasır

Tüm bedenim felç geçirmiş gibiydi. Babamın sustuğu her saniye ise işler benim için daha beter bir hale geliyordu. Olumlu veya olumsuz bir şey söylemesini bekliyordum çünkü sessizlik başa çıkılmaz bir silahtı. O ise birbirine bastırdığı dudakları ve kızaran yüzüyle dik dik Kadir'e bakıyordu. Bu onun ne kadar öfkelendiğini gösteriyordu. Sertçe yutkunduğumda, "Baba," dedim yavaşça. Beni duymadı bile.

"Sizinle konuşmadan buradan gitmeyeceğim."

Kadir'in kendinden emin sesini duyunca geri adım atmayacağını hepimiz anlamıştık. Babam başını aşağı doğru eğdiğinde tek kelime etmeden arkasını dönüp çalışma odasına doğru yürüdü. Kadir bana döndü. "Merak etme, bir şey olmayacak."

Sözleri ardından büyük adımlarla babamı takip etti. Bedenim bir yay gibi gergindi. Anneme korkudan irileşen gözlerimle baktım. Solgun yüzüyle başını iki yana doğru salladı. "Hiç iyi yapmadınız, Gülfem."

"Ama anne-"

"Ama falan yok," deyip ayaklandı. "Babanın inadını bilmez gibi ateşe körükle gidiyorsunuz resmen. Sonuçları kaldıramayacağımız kadar ağır olmaz umarım."

Annemin arkasından ben de ayağa kalktım ve çalışma odasına doğru ilerledim. Kapı açık olduğu için babam geldiğimi görse de ses etmedi. Annem de onlara kahve yapmak için mutfağa gitmişti. Sessizce içeri girip duvarın kenarına sindim. İkisi de orada olduğumu bilse de ben yokmuşum gibi davranmayı tercih ettiler. Bundan şikâyetim yoktu. Çünkü ortam o kadar gergindi ki sessizce durmak bile nefesimi daraltıyordu.

"Niyetim ciddi, kızınızla sizin de izninizi alarak evlenmek istiyorum."

"Bakın Kadir Bey, sizi ve ailenizi medyada gördüğüm kadarıyla tanıyorum." Babamın sesi son derece ciddiydi. "Takdir edersiniz ki pek de iç açıcı haberler değildi bunlar." Altdudağımı gergince ısırdım. Konuşmanın seyri çok da iyi yerlere gitmeyecek gibiydi. "Bir tanecik kızımı böyle bir aileye gelin etmemi nasıl beklersiniz?"

Kadir başını eğdi. "Şüphelerinizde elbette haklısınız ama," deyip duraksadı. "Kaçırdığınız bir nokta var." Babam ellerini kavuşturdu. Konuşmasına devam etmesini bekliyordu. "Ben o aileyi de yaşananları da geride bıraktım."

Babamın kaşları çatıldı. "Bu da ne demek?"

"Varol ailesiyle soyadım haricinde herhangi bir bağım yoktur."

Babam derin bir nefes aldığında öne doğru eğildi. "Bu onların senin ailen olduğu gerçeğini değiştirmez." Kadir bu defa sessiz kaldı. Babamla aynı fikirde değildi. "Aileni sadece medyada tanıyıp yargılamak da istemiyorum. Gülfem'e söylediğimi sana da söyleyeceğim." Gözleri önce beni buldu ardından Kadir'e kaydı. "Aileni alıp tanışmaya gelirseniz niyetinin iyi ve ciddi olduğuna inanırım."

"Bunun oluru yok." Kadir sözlerinde netti. Geri adım atmayacaktı.

"O zaman benim de iznim yok." Babamın sözleri bir bıçak gibi keskindi ve o bıçak tam kalbime saplandı. "Baba," diye öne atıldım. Konu ben olunca hiç böyle sert olmamıştı.

Beni duymazdan gelerek devam etti. "Kızım yine de isterse evlenir seninle. Düğününü yapar üstüme düşen görevi yerine getiririm elbette ama o kadar."

Gözlerimden akan yaşa engel olamadım. "Baba lütfen," diye fısıldadığımda gözlerime baktı.

"Sonrasında yokum, Gülfem. Ona gideceksen bizi arkanda bırakacaksın."

Annem elinde kahve tepsisiyle içeri girdiğinde babam ayağa kalkmıştı. "Misafirini yolcu edersin," dedi ve arkasına bakmadan odadan çıktı.

Sırtımı duvara yaslayıp ellerimle yüzümü kapattım. Korktuğum şey başıma gelmişti. Ne kadar kaçarsam kaçayım yakalanmıştım. Bunun yaşanacağını bilsem de kalbim çok ağrıyordu.

"Ağlama kızım." Annemin sesini duyunca ona baktım. "Neler dediğini duymadın mı?"

Burnumu çektiğimde Kadir yanıma gelmek için ayağa kalkmıştı. Bedeninin gerginliğini kasılan omuzlarından anlıyordum. Böyle bir muameleye maruz kalmak onu da rahatsız etmişti.

"Duydum," dedi yorgunca. Elindeki kahve tepsisini masaya bırakıp yavaşça oturdu. "İkinizin de geri adım atmayacağını da biliyorum."

"Anne..."

"Kararını arkasında durmak zorundasın. Ancak o şekilde zamanla yumuşar."

Ona inanmak istiyordum. Kadir yanıma gelip çenemi yavaşça kavradı. Yüzümü geriye doğru atıp baktığında çenemi yavaşça okşadı. "Ağlama artık."

Eğilip alnıma küçük bir öpücük bıraktı. "Seni gelinliğinle bu evden çıkaracağım eğer sen de istersen." Bunu istediğimi gözlerimden anlayınca gülümsedi. "Tek istediğim güçlü olup babanın inadını kırman."

Bu dediği o kadar zordu ki... "Denerim."

Tekrar alnımı öptü. "Senden vazgeçmem, Gülfem. Bunu unutma olur mu?"

Kollarımı beline sarıp ona sarıldım. Yüzümü göğsüme gömdüğümde, "Ben de senden vazgeçmeyeceğim, Kadir. Ne olursa olsun senden gitmem," dedim.

"Söz mü?"

Saçlarımı okşarken sorduğu soru üzerine geri çekilip mavi gözlerine baktım. "Hem söz hem yemin."

Sonraki birkaç gün boyunca babam benimle konuşmamaya devam etti. Yüzüme bile bakmıyordu. Onunla konuşma çabalarımı da geri çeviriyordu. Bana daha önce hiç böyle davranmadığı için ne yapacağımı bilmiyordum.

"Babam bu defa fena kızmış, Gülfem."

Demir'in ekrandaki yüzüne bakarken dudaklarımı sarkıttım. "Yüzüme bile bakmıyor, Demir."

"Onu ezip geçmeni sindirememiştir."

"Ya ama ben onu ezip geçmedim," diye atıldım. "Onun iznini aldım."

Demir'in kaşları havalandı. "Ama izin vermediği halde evleneceksin." Cevap vermedim. Evlenecektim, hem de en kısa sürede. Beklememizin bir anlamı yoktu. Evlendikten sonra da üniversitemi okumaya devam edecektim.

"Evleneceğim," diye fısıldadım.

"Asma ama güzel yüzünü. Babam kıyamaz sana, affeder."

Başımı iki yana salladım. "Bu defa çok ciddiydi."

"Kararının arkasında dur, abla. Gerçekten seviyorsan karşındaki baban dahi olsa geri adım atma."

Demir'in açık kahverengi gözlerine baktım. O bana göre daha kumraldı. "Öyle yapmaya çalışıyorum."

"Çalışma, yap. Babam sevgini gördüğünde seni affedecek sadece zaman gerekiyor. Düğün ne zaman onu söyle sen."

Yorgun bir nefes aldım. "Bir ay falan sonra hem sen de gelmiş olursun."

"O iş yaş be, Gülfem."

"Neden ya?"

Ensesini kaşıdı. "Dersler çok ağırlaştı, en az beş ay daha gelemem ben. Beni beklemeyin." Al işte, babamın kızacağı bir şey daha. "Sen yanımda olsan daha kolay olurdu."

"Sıkma canını, düzelecek her şey."

Demir telefonu kapattığında babam salona geldi.

"Babacığım, hoş geldin."

"Hoş buldum," dedi yarım ağız.

"Demir'le konuşuyordum, birkaç ay daha gelemeyecekmiş."

"Haberim var."

Sohbet etme denemelerim yine boşa gitmişti. "Nikâh günü alacağız." Başını kaldırıp bana baktı. Günler sonra ilk defa yüzüme bakıyordu.

"Vazgeçmeyecek misin?" Başımı iki yana doğru salladım. "Ya pişman olursan?"

Yanına gidip ellerini tuttum. "Hiçbir şeyin garantisi yok, baba," dedim yavaşça. "Senin dışında." Kaşları çatıldığında konuşmaya devam ettim. "Eğer pişman ya da mutsuz olursam bana ne kadar kızarsan kız arkamda olduğunu bileceğim. Bu yüzden hiçbir şeyden korkmuyorum, seni kaybetmek dışında."

Cevap vermeyince yanağını öpüp yanından ayrıldım. Ne Kadir'den ne de ailemden vazgeçecektim. Evden çıktığımda Kadir kapıda beni bekliyordu. Buluşma saatimizden erken gelmişti. Hızlı adımlarla arabaya bindim. Bana doğru eğildiğinde kollarımı boynuna sardım ve sıkıca sarıldım. İçimde biriken yükler sadece onu gördüğümde hafifliyordu. Kadir geri çekildiğinde çenemi tutup yüzüme baktı. "Bir şey mi oldu?"

Ruh halimdeki değişimler asla gözünden kaçmıyordu. Omuz silktim. "Kardeşim Demir, en az beş ay gelemem diyor."

Kaşlarının arasında derin bir çizgi oluştu. "Nikâha yetişemeyecek o zaman."

"Öyle görünüyor."

"İstersen bekleyelim, sıkma canını."

Yorgun bir nefes aldım. "Beklesek ne değişecek ki? Babam geri adım atmıyor, araya zaman girdikçe katılaşacak sadece."

Kadir arabayı çalıştırdığında, "O zaman bir ay sonraki tarih geçerli," dedi.

"Evet, konuştuğumuz tarihe gün alalım."

"Küçük bir tören istiyorum, Kadir. Öyle şatafatlı şeylere gerek yok."

Kadir uzanıp elimi tuttu. "Nasıl istersen her şeyi öyle yapacağız, Gülfem."

Gülümserken elini dudaklarıma yasladım. Ailem bundan pek memnun kalmayacaktı ama ben her zaman evlenirsem sade bir nikâhla evlenmek istemiştim.

Beraber nikâh dairesine gidip bizden istedikleri sağlık raporu ve diğer gerekli belgeleri teslim ettik. Nikâh gününü kırk gün sonraya vermişlerdi. Tam kırk gün sonra Kadir bana verdiği sözleri tutarak beni gelinliğimle o evden almak için kapımıza geldi. Babam da sözünü tuttu. Düğünüm için her şeyi yaptı, maddi olarak hep arkamda durdu. Fakat son ana kadar bu evliliği istemediğini söylemekten çekinmedi. Odamda gelinliğimle beklerken makyajımı bitiren kuaför yanımdan ayrıldı. Ferda ise dolu dolu olan gözleriyle bana bakıyordu.

"Melek gibi oldun, Gülfem." Gelip ellerimi tuttu. "Allah'ım arkadaşım neden bu kadar güzel ya?"

"Ya susssana, ağlarım bak."

"Ağlama sakın, şu mükemmel ötesi makyajın bozulursa gebertirim seni." Onun da gözleri dolmuştu. "Sen de ağlamak üzeresin."

Beni duymazdan gelerek, "Maşallah ya sanat eseri gibi," dedi. A kesim gelinliğimin göğüs kısmı yüksek kalp yakaydı ve omuzlarımdan aşağı akan uzun işlemeli tülü vardı. Üst kısmı taş işlemeli olan tül gelinliğimin etek kısımları ise daha sadeydi. Görür görmez âşık olduğum bir gelinlikti. Saçlarım su dalgaları şeklinde omuzlarımdan aşağı akıyordu. Başıma ise işlemeli bir toka takılmıştı. Ferda beni incelerken odamın kapısı açıldı. Annem ve babam içeri girdiğinde onlara doğru döndüm. Annem o an ağlamaya başladı. Düğün günüm yaklaştıkça gözyaşları çoğalmıştı.

"Güzel kızım benim," dedikten sonra uzanıp bana sıkıca sarıldı. "Bahtın da yüzün kadar güzel olsun."

Ağlamamak için tüm gücümle direndim. Kuaför gelene kadar ağlamış olsam da gözyaşlarım hazırda bekliyordu. Annem geri çekilip beni inceledi. "Yüzün hep gülsün."

"Kızımla yalnız kalabilir miyim?"

Babamın kalınlaşan sesiyle söyledikleri üzerine annem ve Ferda bizi yalnız bıraktı. Başım yerdeydi, babamın yüzüne bakarsam ağlayacağımı biliyordum çünkü.

"Sen bundan daha iyisini hak ediyordun, Gülfem." Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Gözlüğünü çıkarmış burun kemerini sıkıyordu. "Senin değerini bilen temiz, güvenilir bir aile hak ediyordun. Bu yüzden istemedim."

"Baba-" dediğimde elini kaldırıp konuşmamı engelledi.

"Sözümü kesmeden dinle." Gözleri dolarken iç çekti. "Ailesinin olduğu bir isteme olmalıydı, ailesi seni kızları gibi sevip saymalıydı ama şimdi..." Başını iki yana doğru salladı. "Şimdi kimsesiz gibi evleniyorsunuz."

"Baba lütfen yapma böyle."

"Ben yapmıyorum kızım, siz yaptınız." Dolan gözlerimle ona baktığımda devam etti. "Beni hiçe saydın ama hâlâ geç değil. Hayır diyebilirsin."

"Baba ben onu çok seviyorum," dedim titrek çıkan sesimle. "Ondan vazgeçemem, isteme bunu benden."

"Ama benden geçersin, öyle mi?" Sesindeki hayal kırıklığı göğsümü ortadan ikiye ayırıyordu.

"Hayır öyle söyleme, canımsın sen benim. Senden nasıl vazgeçerim?" Ona doğru atılıp ellerini tuttum. "Sadece onsuz bir hayatı hayal

bile edemiyorum. Baba ben diğer yarımı buldum." Başımı yana doğru eğdim. "Hayatımı birleştirmek istediğim kişi o. Lütfen anla beni."

Dudakları tek çizgi halindeydi. "Rızam yok Gülfem, bu evden çıktıktan sonra bizi ardında bırakacaksın. Bunu bile bile evet de ona."

Ardından ellerini çekip arkasını döndü ve odadan çıktı. Yatağımın üstüne çöktüm. Bir aydır her gün buna benzer sözler söylüyordu. Ama hiç bu kadar ileri gitmemişti. Bir umut affeder diyordum ama bugün tüm kapıları kapatmıştı. Babam beni affetmeyecekti. Gözyaşlarım avuçlarıma aksa da ayağa kalktım. Bir tercih yapmıştım ve sonuçlarına katlanmak zorundaydım. Fakat pes etmeyecektim. Babam beni affedene kadar zorlayacaktım. Aynanın karşısına geçip makyajımı fırçayla düzelttim ve başım dik bir şekilde odadan çıktım. Yanlış bir şey yapmıyordum. Sadece sevdiğim adamla evleniyordum. Odadan çıktığımda Ferda duvara yaslanmış beni bekliyordu. Üstünde kalp yakası olan bordo bir elbise vardı. Elbisenin kolları uzun ve balon şeklindeydi. Bedenini saran elbisenin boyu dizlerinin birkaç santim üstünde bitiyordu. Kahverengi saçlarını ise toplamıştı. Çok güzel görünüyordu.

"İyi misin?"

Başımı iki yana doğru salladım. "Değilim."

Uzanıp bana sarıldı. "Bugün en mutlu günün, iyi olman lazımdı."

"Ama en mutlu hissettiğim gün değil, babam..." Sustum çünkü cümlenin devamını nasıl getireceğimi bilmiyordum.

"Geçecek, Gülfem," dedikten sonra geri çekildi. "Baban kıyamaz sana, illa affedecek seni."

Cevap vermeden geri çekildim. Birlikte merdivenden aşağı indik. Nikâha az kalmıştı, Kadir her an burada olurdu. Kapı çaldığında heyecandan kalp atışlarım hızlandı. Annem kapıyı açtığında mutlulukla gülümsüyordum. Karşımda Kadir yerine Baran'ı görünce gülümsemem soldu.

"Ne işin var senin burada?" diye soludum. Günümün kötü geçmesi için her şey oluyordu sanki. O ise konuşmadan bana bakıyordu sadece. "Baran?" diye seslendim.

Eliyle beni işaret etti. "Çok güzelsin," diye fısıldadı boğuk sesiyle. "Tam hayal ettiğim gibi olmuşsun." Cevap vermeden yüzüne baktım. "Hep çok güzeldin zaten." Gözünden akan yaşı hızlıca sildi. "Ama benim değil başkasının gelinisin, bu hiç hayalimdeki gibi değil işte."

"Kadir gelecek, git lütfen."

Başıyla onayladı, eski halinden eser kalmamıştı. Zayıflayan yüzü çökmüş sakalları uzamıştı. Onu daha önce hiç böyle üzgün görmemiştim.

"Özür dilerim, Gülfem. Seni üzdüm... ve seni kaybettim." Hafifçe gülümsedi. "Ben bu sonu hak ettim. Sadece..." deyip bir süre sustu. Karşımda ağlamaya başladı. "Seni gelinlikle görmek istedim."

Geriye doğru adım attı. "Bugününü mahvetmek istemiyorum, gideceğim. Sadece seni görmek istedim."

"Kendine iyi bak, Baran."

Hafifçe gülümsedi. "Sen de Gülfem, çok mutlu ol. Ben senden başka kimseyle olamayacağım ama sen ol."

Ardından arkasını döndü ve düşük omuzlarıyla evden ayrıldı. Kimseden çıt çıkmıyordu. Sensizliği bozan Ferda oldu. "Vay be, bizim çapkının içinde romantik bir âşık yatıyormuş."

"Bu çocuğu hep sevmişimdir."

Anneme dönüp donuk gözlerle baktım. "Okulda götürmediği kız kalmadı."

Benden böyle sözler duymayı beklemediği için gözleri irileşti. "Düzgün konuş, Gülfem."

Omuz silktim. Benim de sabrımın bir sınırı vardı ve bugün yeterince zorlanmıştı. "Öyleydi ama," diye direttim. Kadir'in arabası bahçenin içine girdiğinde dudaklarım kıvrıldı. Onun varlığını hissetmek bile içimi mutlulukla dolduruyordu. "Geldi," diye soludum.

Kadir'in ailesi davetli olmadığı için nikâhı istediğim gibi kendi aramızda yapacaktık. Sonrasında da yakın arkadaşlarımızın katılacağı küçük bir kutlama olacaktı. Tabii babam bundan asla memnun değildi. Hem erken sürede evlenmemize hem de gösterişli bir düğün yapmamamıza kızmıştı. Düğün tarzı şeyleri sevmediğimden nikâh ve kutlama benim için yeterliydi. Bu yüzden gelinliğimi de sade tutmuştum.

Kadir'in arkasından Devran da kendi arabasından indiğinde biz de bahçeye çıktık. Güzel havadan derin bir nefes aldım. Her şeye rağmen içim içime sığmıyordu. Kadir beni gördüğünde ise benim için zaman durmuştu. İçimdeki kelebekler boğazıma kadar tırmanırken yürümeyi bırakıp bana baktı. Uzun uzun baktı. Öyle içli baktı ki gözlerim doldu. Bana kimse böyle bakmamıştı. Az önce beni sevdiğini ve bensiz bir daha mutlu olmayacağını iddia eden Baran bile... Bana doğru ağır

adamlarla yürüdüğünde ikimizden başka kimse yok gibiydi. Hareket etmeden yanıma gelmesini bekledim. Çünkü bacaklarım hareket etme yetisini yitirmiş sadece titriyordu. Kadir bir adım uzağımda durdu. Tek kelime etmeden bana doğru eğilip alnıma bir öpücük bıraktı. Gözlerimi kapatıp ağlamamaya çalıştım.

"Çok güzelsin." Fısıltıyı gibi çıkan sesi boğuktu.

Gözlerimi açıp ona baktım. Simsiyah bir takım elbise giymişti. Sakallarını da kısaltmıştı. Her zamanki gibi nefesimi kesiyordu.

Annem boğazını temizledi. "Baban geliyor, gidelim artık."

Kadir geri çekilip elimi tuttu. Onun arabasına doğru yürümeye başladığımızda Devran Ferda'ya döndü. "Sen de benim arabamla gel."

Ferda dudak büktü. "Nedenmiş?"

İkisinin arasındaki çekişme büyümesin diye araya girdim. "Evet Ferda önden gitmiş olursunuz. Nikâh şahidimiz de sizsiniz hem,"

Ferda, "Peki madem," dediğinde sesi isteksiz çıksa da bundan şikâyeti olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Devran'ı reddetse de ondan hoşlanıyordu. İnadının ne zaman kırılacağını merak ediyordum. Kadir arabamın kapısını açtığında dikkatlice oturdum. Şoför koltuğuna geçtiğinde oyalanmadan yola çıktık.

"İnanamıyorum," dediğimde gözlerim Kadir'deydi. "Resmen evleniyoruz." Dudaklarında yamuk bir gülümseme oluştu. "Her şeye rağmen başardık, Kadir."

Elimi tutup dudaklarına götürdü ve ufak bir öpücük bıraktı. "Pişman olmayacaksın, bunun için her şeyi yapacağım, Gülfem Leyla Gökalp."

Bir saat sonra Varol olarak onun soyadını taşıyacaktım. Mutluluktan sarhoş olmuş gibiydim. Öyle ki olan bitenin pek farkında bile değildim. Nikâh salonuna gittiğimizde herkes gelmişti. Yakın akrabalarımız ve mahalleden gelen birkaç aile... Sıcak ve samimi bir ortamdı. Nikâh memuru sorular sorana kadar herkese baktım. Şeyma dolan gözleriyle gülümsüyor, Tahir tezahüratlar gönderiyordu. Afra, Şeyma'ya sarılmış sırıtıyordu. Nikâh şahidimiz Devran ve Ferda ise çok sessizdi. Nikâh memuru bana nikâh cüzdanını uzatınca evlendiğimizi ancak o an idrak ettim. Bundan geri dönüş yoktu. Cüzdanı mutlulukla havaya kaldırdığımda herkes alkışladı. Ben artık Gülfem Leyla Varol'dum. Bunun mutluluğunun etkisi yüzünden kutlama yemeğinin çoğunu aptal aptal sırıtarak geçirdim. Sürekli Kadir'in yanındaydım. Bugüne özel içtiğim şampanyalar yüzünden de hafif çakırkeyiftim.

Ta ki babamla annem yanıma gelene kadar. Kısaca, "Gidiyoruz artık," dediler. Babamın yüzündeki katı ifadeyi görünce gözlerim doldu. Elimdeki kadehi masaya bırakıp yavaşça ayağa kalktım ve kollarımı babamın boynuna sardım. Gözlerimi kapatıp sıkıca sarıldım ona. Kokusunu içime çekerken, "Ne kadar mutlu olduğumu görmene rağmen neden böyle yapıyorsun ki?" diye fısıldadım.

Cevap vermesini beklemeden devam ettim. "Sen istediğini söyle, istediğin kadar uzaklaştır beni kendinden ama başaramayacaksın. Babamsın benim." Geri çekilip burnumu çektim. "Ve ne olursa olsun seni bırakmam, baba." Elimi göğsüne yerleştirdim. "Sen kızsan bile kalbindeki yerimin ne kadar sağlam ve sarsılmaz olduğunu biliyorum ben."

Babam tek kelime etmedi. Ben içimdekileri dökerken sessizce dinledi, tam uzaklaşacağım sırada elimi sıkıca tuttu. "Bana bak Gülfem Leyla, sen benim kızımsın, canımsın."

"Biliyorum baba," diye mırıldandım.

"Günlerdir ikna etmek için uğraştım ama başaramadım." Gözünden akan yaşı sildi. "Yanlış yaptım," diye itiraf ettim. "Ben her zaman buradayım, kapım her zaman sana açık. Dediklerimi unutacaksın ben de evliliğine saygı duyacağım." Uzanıp babama sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Beni o kadar mutlu etmişti ki...

"Kıyamam sana ben, güzel kızım. Ama söz ver," deyip geri çekildi. "En ufak bir derdinde ya da pişmanlığında bana geleceksin."

"Söz," dediğimde Kadir yanımıza geldi. Babam sert bakışlarını ona çevirdi. "Bana bak, Kadir," dedi tehditkâr bir sesle. "Kızım sana emanet, onu üzersen seni pişman ederim."

"Gözünüz arkada kalmasın. Kızınızı seviyorum ve onu korumak için her şeyi yaparım. Şerefim üzerine söz veriyorum." Kadir bana döndü. "Şimdi karımla ilk dansımızı yapabilir miyiz?"

Hafifçe gülümseyip küçük dans alanına doğru yürüdük. İsteğim üzerine Sezen Aksu'nun içimi titreten sesi duyuldu.

Hiç ummazdım
Oldu sonbaharda
Hediye gibi geldin
*Hoş geldin**

*Sezen Aksu-Hoş geldin.

Gözlerim dolarken başımı yana doğru eğdim. Bu şarkı bana hep Kadir'i hatırlatıyordu. Hiç ummadığım bir anda donuklaşan hayatıma bahar gibi gelmişti.

"Ömürlük olarak hoş geldin hayatıma," diye mırıldandı.

Kadir'in kollarına sığınıp başımı göğsüne yasladım. Onunla yakın olmak bana iyi geliyordu. Kırılan kalbimi onaran sadece oydu. Gözlerimi kapattığımda saçlarıma küçük öpücükler bıraktı. İkimiz de sessizdik bu defa.

Dans biterken, "Sanırım başım dönüyor," dediğimde gülümsedi.

"Evimize gidelim mi?"

Başımla onayladım. Kutlamanın düzenlendiği salondan çıkarken etrafa bakındım. Şeyma ve Vedat bir köşede konuşuyor, Tahir Afra'ya laf atıp kızdırıyordu. En şaşırtıcı olan ise Ferda ve Devran'dı. İkisi dans ediyordu ve Ferda çok mutluydu, kahkahalar atıp Devran'a sokuluyordu. Yüzümde oluşan gülümsemeyle Kadir'i takip ettim. Arabaya bindiğimizde sırıtıyordum. Kadir yan gözlerle bana baktı. "Ne oldu?"

"Ferda ve Devran'ı gördün mü?"

Başıyla onayladığında gözleri yoldaydı. "Devran inatçıdır, kolay pes etmez."

Buna sevinmiştim. Çünkü Devran iyi biriydi ve Ferda mutluluğu hak ediyordu. Vurdumduymaz tavrının altında uslanmaz ve kalbi hassas bir kız vardı. Devran'ın o kalbi kırmayacağını biliyordum.

Kadir yeni evimizin önünde durduğunda arabadan indim. Benim de isteğimle mahallede bir eve taşınmıştık. Açıkçası buradaki insanları çok sevmiştim ve ileride olacak çocuklarımızı buradaki sıcak ortamda büyütmek istiyordum. Kadir başta karşı çıksa da sonradan kabul etmiş ve tamirhaneye yakın bulduğu tek katlı bu evi satın almıştı. Ardından güzel bir bakımdan geçirerek evi neredeyse yeniden inşa etmişti. Çok güzel bir bahçesi olan büyük bir evdi. Birlikte evimize girdiğimizde sıcak bir gülümsemeyle etrafa baktım. Her şeyini beraber planlamış bir ay gibi kısa sürede burayı baştan sona düzenlemiştik. Sıcacık ve çok güzel bir evdi. Tam hayallerimdeki gibiydi ve verdiği yuva hissiyatı içimi ısıtıyordu. L koltuğumuz ve tekli berjer krem rengindeydi. Kırlentler ise açık kahverengi tonlarındaydı. Krem rengi halının üstündeki yuvarlak sehpa ve yemek masası ise ahşaptı. Pencerenin yanındaki saksıda

beyaz cennet kuşu adında çiçeğimiz vardı. Yatak odasına girdiğimizde rahat bir nefes aldım. Burası da ahşap ve krem tonlarında döşenmişti.

Bu ay öyle yoğun geçmişti ki yorgun düşmüştüm. Uzun bir süre yataktan çıkmak istemiyordum. Kadir kravatına uzandığında ona doğru yürüdüm ve ellerimi ellerinin üstüne yerleştirdim.

"Ben hallederim," dediğimde dudaklarımda ufak bir gülümseme vardı. Yavaşça kravatını çözdüğümde birbirimize doğru yaklaşmıştık. Ayakkabılarımı çıkardığım için yalınayaktım ve ondan epeyce kısaydım. Aramızdaki mesafeyi kapatmak için parmak uçlarımda yükselip göğsüne yaslandıktan sonra kravatı boynunda çıkardım ve yere bıraktım. Ardından geniş omuzlarını saran siyah ceketini de çıkarırken yüzüne baktım. Gözlerine yerleşen tutku bir ateş gibi parlıyordu. Dilimin, dudağımın kurumasına yetmişti bu görüntü. Ellerim hafiften titrerken ceketini çıkardım ve onu da kravatın yanına bıraktım. Sırada gömleği vardı. Göğsünden yükselen sıcaklık uyuşmama neden olurken düğmeleri yavaşça çözmeye başladım. Açılan her düğmeyle beraber ortaya çıkan teni içimi titretiyordu. Acele etmeden düğmeleri birer birer çözdüm. Kadir hareketsizce işimi bitirmemi beklese de nefes alış verişleri tıpkı benimki gibi hızlanmıştı. Herhangi bir hamlede bulunmadan beklemeye devam etti. Düğmeler bittiğinde gömlek iki yana doğru açılmıştı. Ellerimi çıplak göğsünden omuzlarına kaydırıp sert kaslarını hissettim. İçimdeki arzu kozasını yırtmaya çalışan tırtıllar gibiydi. Birazdan hepsi kelebeğe dönüşüp kalbimi kaplayacaktı. Gömleği de omuzlarından sıyırdığımda karşımda üst kısmı çıplak olarak kaldı. Bir adım atıp aramızdaki mesafeyi sıfırladıktan sonra dudaklarımı göğsüne bastırdım ve kokusunu derince soludum. Tenine sinen parfüm kokusu ona yakışıyordu.

"Sıra bende." Sesi iyice kalınlaşmıştı. Geri çekilip itiraz etmeme fırsat vermeden ağır adımlarla arkama geçti. Gelinliğin fermuarını yavaşça indirdi. Odada yankılanan ses dizlerimin titremesini sağlamıştı. Kadir eğilip dudaklarını açıkta kalan sırtıma bastırdı. Gelinliğin modeli gereği sutyen takmadığım için üst tarafım çıplaktı. Gelinlik onun da yardımıyla omuzlarımdan düşüp ayaklarımda toplandı. Üstümde beyaz jartiyer takım kalmıştı sadece. Kadir'in dudakları sırtımdan aşağı kaydığında dizlerinin üstüne çöktü. Elleriyle belimi iki yanından kavrayıp dudaklarını aşağı doğru kaydırdı. Sıcacık dudaklarıyla belimdeki

çukurları öptükten sonra elleri yavaşça kalçama kaydı. Altdudağımı sertçe ısırdığımda dizlerimdeki titreme artmıştı. Kalçama önce dişlerini batırdı, bu kadınlığımın kasılmasına neden olmuştu. Ardından ıslak bir öpücük bıraktı. Nefesim dudaklarımdan gürültülü bir şekilde döküldüğünde biraz öne doğru düştüm.

Kalçamı kavrayan büyük elleri onları yoğurmaya başladığında dudaklarını çekmemişti. Biraz daha aşağı kayıp uyluklarımın iç kısmına doğru yöneldi. Sırtımdan aşağı inen ürperti eşliğinde yutkundum. Karnımın alt kısmında biriken arzu canlı bir şey gibi kıpır kıpırdı. Beni ağır ağır tüketen bu tutku yaşadığımı hissettiriyordu. Kadir tekrar belimi tutup beni hızlıca kendine doğru çevirdi. Alttan bana baktığında ellerimle geniş omuzlarını tuttum. Önümde diz çökmüş çıplak bedenime hayranlık dolu gözlerle bakıyordu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı. Ellerini göğsüme doğru yerleştirip okşamaya başladığında dudaklarını karnıma yerleştirdi. Öperek aşağı doğru kaydı. Külotun ince danteli nefesinin sıcaklığını hissetmeme engel olmuyordu. Beni kavurucu bir ateşin içinde cayır cayır yakıyordu sadece. Dudaklarını o kısma bastırdığında daha fazla tutamadığım iniltim odada yankılandı. Kadınlığıma kondurduğu öpücük kasılmaları artırırken dişleriyle külotu sıyırdı. Tırnaklarım içe doğru kıvrıldı. Omuzlarında iz bırakacaktım muhtemelen ama şu an ikimizin de pek umurunda değildi. Bacaklarımın arasındaki artan ıslaklık mantıklı düşünmemi engelliyordu çünkü. Dilini en hassas bölgemde hissettiğimde gözlerim geriye doğru kaydı. Dudaklarım aralanırken başım öne doğru düşmüştü. Eğer beni tutan elleri olmasa yere düşmem kaçınılmazdı. Elleri göğsümü yoğururken dudakları da uzun uzun kadınlığımla ilgilendi. Adını haykırana kadar da bu tatlı işkencesine devam etti. Muhtemelen başını tutup onu kaldırmaya çalışmasam buna son vermeyecekti ama benim gücüm kalmamıştı. Titreyen bedenimi daha fazla ayakta tutamayacaktım.

Sırtım yatakla buluştuğunda üstündeki pantolon diğer kıyafetlerinin kaderini yaşıyordu. Kadir bana doğru eğildi. Dağılan saçları, kızaran dudakları ve koyulaşan gözleriyle öyle güzel öyle nefes kesiciydi ki... Bıkmadan saatlerce izleyebilirdim onu. Elleri kalçalarıma kayıp külotu bacaklarımdan kaydırdıktan sonra çıkarıp attı. Jartiyer ise hâlâ üstümdeydi.

"Bu kalsın," dedikten sonra üstüme eğildi ve nihayet beni öpmeye başladı. Dili dudaklarımın arasında kayarken onun büyük bedenini bacaklarımın arasına hapsettim. Ellerim saçlarında, boynunda ve omuzlarında gezinirken onu sürekli kendime doğru çekiyordum. Bedenimde gezinen elleri kıvranmama neden oluyordu. Altdudağımı emerek geri çekildikten sonra boynuma yöneldi. Hassas tenime batan sakalları çok hoşuma gidiyordu. Başımı geriye atıp ona yer açtım. Kadir boynumu öpüp kokladıktan sonra ağırlaşan göğüslerime doğru ilerledi. Dili sivrileşen ucunu ezdikten sonra dudaklarıyla emmeye başladı. Sırtım yataktan havalanırken göğüslerimi ağzına doğru bastırdım. Kalçalarım sertliğine doğru içgüdüsel şekilde hareket ediyordu. Kadir ise acele etmeden sırayla göğüslerimle ilgilendi, öptü, ısırdı, emdi... Dayanamayacağım noktaya gelene kadar bunu yaptı. Kadınlığıma sürtünen erkekliği yüzünden kendimi tutmayı bırakmak üzereydim. Bedenim ter içinde kalmış ve ürperiyordu.

"Biraz canın acıyabilir."

Çıplak halini hissedince ürperdim. Çok hassastım.

"Sorun değil."

Erkekliğini tutup girişime doğru yönlendirince nefes almadan bekledim. Yavaşça içime girmeye başladı. Baskı çok fazlaydı ve canım acıyordu. Umursamamaya çalışarak onu kendime doğru çektim. Biraz daha ilerledi. O garip yanma hissi arttı. Tamamen içime girdiğinde bedenim alışık olmadığı doluluk ve acı yüzünden kasılıp kalmıştı. Kadir bir süre durup alışmamı bekledi, omuzlarımı öptü ve saçlarımı okşadı. Dokunuşları gevşememi sağlıyordu. Bunu fark edince hareket etmeye başladı.

Bedeni ter içinde kalmıştı. Ellerimi sırtına sardım.

Nazikliğine rağmen acı devam ediyordu ama ona odaklanmak yerine sevdiğim adama dikkatimi verdim. Artık benim kocamdı. Ve onun kollarında olmak tarifi imkânsız bir histi. Sabit bir ritimle hareket ederken acıya alıştığım için canım o kadar acımıyordu. Dudaklarımı tekrar öptü. Terden kayganlaşan bedenlerimiz birbirine kilitlenmişti. Elleri göğüslerimde gezinirken dudakları onu takip etti. Hareketleri hızlanmıştı. Bu beni de tetikliyordu. Ellerinden birini bedenlerimizin arasına kaydırıp o hassas noktayı okşamaya başladı. Sırtım yay gibi gerilmişti. Acı iyice azaldığı için zevk daha baskındı.

İçimde hareket ederken yüzünü boynuma gömdü. "Seni seviyorum, Serçe Kuşu."

Gözlerimi kapatıp terden ıslanan saçlarını okşadım. Kollarında dağıldığımda titrek sesimle fısıldadım.

"Her şeyden çok, Kadir Agâh..."

18. BÖLÜM

AŞK VE ZEHİR

Emre Altuğ - Neyleyim

6 Yıl Sonra - Kocaeli

Gitmek mi zordu yoksa kalmak mı? Kalana zorsa, gidene ölümdü. Zaman, hepimizi kandıran usta bir sihirbazdı. Zaman, içinde bin bir sırrı saklayan sihirli bir kutuydu aynı zamanda. Yıllar geçmişti... Yıllar o kadar hızlı geçmişti ki... Hepimiz ona birer birer yakalanmıştık. Şimdi dönüp baktığımda ne çok şey olmuştu. Evliliğimin üzerinden altı, gidişimin ardından ise tam üç yıl geçmişti. Dile kolay üç yıl...

Sevdiğim herkesi arkamda bırakıp onları görmeyeli bir kucak dolusu gün...

Başımı geriye atıp büyüdüğüm eve baktım. Daha dün gibiydi Kadir'in gelip beni bu evden aldığı anılar. Ama dün değil yıllar önceydi. Bu süreçte o kadar şey değişmişti ki... Düşünmek bile ruhumu amansız bir acının koynunda boğuyordu. Annem kapıyı açınca gözlerim onu buldu. Artık yüzündeki kırışıklıklar daha belirgindi. Vücudu iyice zayıflamıştı ama yine de çok güzeldi. Yorgun bir gülümsemeyle yanıma gelip bir çocuğun vücudunu andıran sıska bedenime sıkı sıkı sarıldı. Beni görmeyeli kısa bir süre olmuştu ama beni bu evde görmeyeli uzun, çok uzun bir zaman olmuştu. Gözlerimi kapatıp kollarımı ona sardım. Annemin kollarındaki huzur aynıydı, kokusu aynıydı ama ben değildim.

"Özlemişim güzel kızımı. Hoş geldin."

"Daha geçen hafta yanımdaydın." Yaşadığımız şeyler yüzünden beni her görüşünde bir daha görmeyecekmiş gibi sarılırdı. "Olsun, çok özledim yine de."

Salona geçtiğimde babam da valizimle bizi takip etti. Beraber koltuğa oturduk, gözlerim evin içinde geziniyordu. Evimiz de aynıydı. Keşke

ben de aynı kalsaydım. Yıllar sonra tanıdık bir yerde olmak tuhaf hissettiriyordu. Ve mümkünmüş gibi göğsümdeki sızıyı artırıyordu.

"Onunla ilgili..." deyip kısa bir an duraksadım. "Bir gelişme var mı, baba?"

Babam başını iki yana salladığında gözlüklerini çıkardı. Uçak yolculukları onu yoruyordu ve benim yüzümden üç yıldır buna maruz kalıyordu.

"Yok kızım." *O* diyerek bahsettiğim kişi canımdan çok sevdiğim adamdı. Ama artık adı bile haramdı. Adı bile yasaktı. "Hâlâ hapiste."

Kadir geçen haftalarda tutuklanmıştı. Çıkmasını beklemiştim ama bir gelişme olmayınca daha fazla dayanamamıştım. Annesiz kalan kızım bir de babasız kalamazdı. Bu yüzden Amerika'da kurmak zorunda kaldığım yıkık dökük hayatımı bırakıp tekrar kürkçü dükkânına dönmüştüm. Sadece kızım için...

Yoksa gelmezdim. Çünkü bir kere gitmiştim hayatlarından, onlara dönen yolları tamamen yitirerek yapmıştım bunu. Giden birinin dönmeye hakkı yoktu. Ardından bir enkaz bıraktığını bile bile dönemezdi, bunu biliyordum. Yaptığım seçimle her şeyi mahvettikten sonra yemin ederim yapmayacaktım bunu. Ama mecbur kalmıştım işte... Çünkü ikimizden de önemli biri vardı ortada. Bu yüzden her şeyi göze alarak dönmüştüm.

"Bugün," dediğimde başımı öne eğdim. Artık çenemin altında olan sarı saçlarım yüzüme düştü. "Kızımı görmek istiyorum." Ona bu kadar yakınken canlı canlı görmezsem ölürdüm. Yıllardır mahrum kalmıştım ona. Bir kerecik bile canlı görme fırsatım varken bunu bir an önce gerçekleştirmek istiyordum.

Sadece fotoğraflarından büyüyüşüne tanık olduğum kızımı görme düşüncesi bile kalbimi yerinden çıkarıyordu. Onun hayaliyle geçirdiğim yıllar sonunda bitmişti. Ona kavuşacaktım. Uzaktan dahi olsa onu görecektim. Bu tarifi olmayan bir mutluluktu. İmkânsız diye bildiğim ve dirttiğim hayalimin gerçek olmasıydı.

"Olur kızım, biraz dinlen de öyle çıkalım."

İtiraz etmek istiyordum ama yapamadım. Artık eskisi gibi güçlü olmadığım için çok çabuk yoruluyordum. Öyle ki annemin yardımıyla odama çıktım.

"Uyu hadi."

Burada olmak genç kızlığımı hatırlatıyordu. Hafifçe gülümserken yatağıma uzandım.

"Her şey aynı."

Hüzünle gülümsedi. "Sana dair hiçbir şeyi değiştirmeye gitmedi elim."

Odadan çıktığında tavana baktım, kaç gece boyunca uzun uzun oraya bakmıştım. Kadir'i düşünerek ne kadar çok ağlamıştım. Şimdi hepsi silik ve buruk bir anıydı. O zamanlar çektiğim acılar şimdi tatlı bir hatıraydı. Hayatın öyle acımasız bir yüzüyle tanışmıştım ki geçmişte yaşadıklarım meğer hiçbir şeymiş. Ufacık bir problemle başa çıkamayacak kadar hassastım. Sonrasında yaşadıklarım ise bir kaya gibi sertleştirmişti kişiliğimi.

Keşke olmasaydım, bu kadar güçlü olmayı hiç istememiştim. O günleri daha çok düşünüp hatırlamak istesem de yorgun bedenim benimle işbirliği yapmadı. Sadece saniyeler içinde uyuyakaldım. Yirmi yedi yaşında bir kadın gibi değil de altmış yaşlarında yaşlı biri gibiydim. O kadar uzun süredir böyleydim ki eski halimi hatırlamıyordum bile. O halimi de geride bırakmak zorunda kalmıştım. Ne çok şeyi geride bırakmıştım ben. Kısacık ömrüme bu kadar veda sığdırmak beni boğuyordu.

Bir saatin sonunda uyandığımda daha iyiydim. Geniş bir kazak ve kot giydikten sonra aşağı indim. Hareketlerim aceleciydi, daha fazla dayanacak gücüm yoktu. Bir an önce gitmek istiyordum.

"Hazır mısın, kızım?"

Annem gözlerime bir mucizeye bakar gibi bakıyordu. O böyle baktığında ağlamak istiyordum. Bir anne olarak ne kadar acı çektiğini artık daha iyi biliyordum. Bu kadar güçlü ayakta durması ise ona hayran olmamı sağlıyordu.

"Hazırım."

"Babanı çağırayım." Tek gitmeye cesaret edemediğim için ses etmedim. "İyisin, değil mi Gülfem?"

Bu soruyu duymaya alışık olduğum için otomatik bir şekilde, "İyiyim," dedim. Değildim. Son üç yıldır iyi olmanın yanından bile geçmiyordum. Onlar da biliyordu. Annem gözümün içine bakınca bile ne kadar kötü olduğumu biliyordu. Ama sormaktan vazgeçmiyordu. Bazen insan yalanlar duymak istiyordu işte.

"Geldim kızım, çıkalım."

Babamla beraber evden çıktığımızda sessizdim. Sanırım artık hep sessizdim.

Başımı arabanın camına yasladım. Güneş, dağların arkasına doğru usulca süzülüyordu. Göğü kaplayan tatlı kızıllıktan gözlerimi ayıramadım. O, günün bu saatini çok severdi. En çok da bana onu hatırlattığı için ben de günbatımını çok severdim. Gözlerimdeki hüzünlü bakışla, beni izleyen babama baktım. Son üç yıldır annemden bile daha yakındı bana. Artık o da bir bakışımla ne hissettiğimi, nasıl olduğumu biliyordu. Ama annemin aksine soru sormaz sadece konuşmamı beklerdi. Konuşurdum, ona sarılır saatlerce ağlardım. Konuştuğum tek kişi bazen babam olurdu. Çünkü babam güçlüydü, yıkılmaz bir dağ gibiydi. Çektiğim acıları ona anlatmak o dağı yıkmaz diye düşünürdüm. Bu yüzden kızıma duyduğum özlemi ona anlatırdım, kızım için de babamın omzunda ağlardım. Bazen ise susar sadece ağlardım. O zamanlar da Kadir için ağladığımı bilirdi. Sadece saçımı okşar ve, "Geçecek," derdi. Öyle büyük bir inançla söylerdi ki ona inanmak isterdim.

Bazen de benimle beraber ağlardı. Çünkü onun canından bir parçası ağlanacak durumdaydı. Babam uzanıp elimi tuttu ve güç vermek ister gibi sıktı. Dudaklarımı birbirine bastırırken burnumdan büyük bir nefes çektim. Soracağım o kadar çok şey vardı ki...

"Ondan haber var mı? Ka-" adını söylemeye çalıştım. Gerçekten söylemek istedim fakat boğazımdaki düğüm, buna engel oldu. Bu düğüm, üç yıl önce boğazıma düğümlenmişti ve adını söyletmiyordu. Sevdiğim adamın adını dahi söyleyemiyordum. Gözlerime dolan yaşları görmesini istemediğim için yüzümü eğdim. Üç koca yıldır tavus kuşu gibi yaşıyordum. Sanki bu ayrılık beni bitirmemiş gibi... Ama artık yapamıyordum, ondan ayrı kaldığım sürede bütün gücümü yitirmiştim. Kuruyan dudaklarımı yavaşça ıslattım.

Kim olduğunu bildiği için sormadı.

"Sadece iyi olduğunu duydum."

Burnumu çektim, hüzünlü bir gülümseme ve kırılmış bir sesle cevap verdim. "Buna sevindim." Onun hep iyi olmasını isterdim. Buna ihtiyacım vardı. Çünkü arkamda bir enkaz bıraktığımı biliyordum. Tıpkı babamın bana üzülmemem için yalan söylediğini bildiğim gibi... Kadir

ve ben, gidişimden sonra ikimiz de bir daha iyi olmamıştık. Bunu en iyi bilen babamdı.

"Sen nasılsın, kızım?"

Altüst olmuş olsam da gülümsedim. "Onu göreceğim için mutluyum." Sözlerimin ardından bakışlarımı cama çevirdim.

Güneşin son demlerini izlerken içinde bulunduğum andan soyutlanmıştım. Tek düşündüğüm şey, bana bir zamanlar şiirler okuyan adamdı. Anıları sırtlayan kalbim ezildi. O zamanların üzerinden yıllar geçmişti. Fakat zaman, bizim yararımıza değil ziyanımıza geçmişti. Zaman bana adil davranmamıştı, yaralarımın hiçbiri kapanmamış, onsuzluğa alışmamıştım. Bazı şeylere alışılamadığını zamanla öğrenmiştim. Acı bir tecrübeydi...

Araba tanıdık mahalleye girdiğinde içime dolan heyecan nefesimi kesti. Bu heyecanı sadece onların fotoğraflarını gördüğümde hissederdim. O küçük anlarda yaşamak anlamlı gelir ve mücadelemi hatırlardım.

Eskiden yaşadığım evin yakınında durduk. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nefes alamadım ve ağlamaya başladım. Öylece, birdenbire... Burayı bir daha hiç görmeyeceğimden emindim. Ama yıllar sonra yine buradaydım. Yaşadığım tüm acılar, çektiğim onca çile ve kapıldığım tüm umutsuzluğun sonunda... Ait olduğum yerdeydim.

"Ağlama, yavrum."

Sadece bir evdi ama beni parçalara ayırmaya yetmişti. Öyle çok sevmiştim ki bu evi, burada yaşayan beni... Bir gün bile ne onunla evlenmekten ne de bu evde yaşamaktan pişman olmuştum. Yaptığım en iyi seçim kalbimi Kadir'e vermek; aldığım en iyi karar onunla evlenmekti. Kadir Agâh Varol, benim için daima iyi ki dediğim o kişi olmuştu.

Geçmiş

"İşe gitmesen olmaz mı bugün?"

Yatağın üstüne dağılmış saçlarım ve uyku sersemi gözlerimle başımı yana eğdim. Bana arkasını dönmüş olan Kadir üstündeki tişörtü çıkardı. Keşke hep yanımda kalsaydı. "Biraz işlerim var, fıstığım. Ne kadar erken gidersem o kadar erken dönerim."

Alt dudağımı büktüm. Gitmesini hiç istemiyordum. Bana kalsa tüm günü evimizde geçirebilirdik. Giysi dolabının kapağını açıp yeni bir tişört aldığında, "Dur dur giyme," diye atıldım.

Bana döndüğünde kollarımı iki yana açtım. "Bir tanecik öpeyim omzunu, sonra giyersin." Geniş göğsüne bakmak bile içimi kıpır kıpır ediyordu. Dudaklarındaki yan gülüşle, "Sadece bir öpücük," dediğinde başımı aşağı yukarı salladım. Yatağın yanında durunca, "Eğil," dedim.

"Sen kalksan?"

"Ya eğilsene, Kadir."

Eğildiğinde doğrulup dudaklarımı omzuna bastırdım. Ardından omzundan başlayıp boynuna kadar bir sürü öpücük bıraktım. Kokusunu derin derin içime çektim. Bir tane öpücükle yetinmeyeceğimi ikimiz de biliyorduk.

Gülerek beni kollarının arasına aldığında yüzümü boynuna gömdüm. Teni o kadar sıcaktı ki mayışmama neden oluyordu. Yatağa doğru eğildiğinde elini karnıma yerleştirdi.

"Gülfem?"

"Hım?" diye mırıldandım.

Kısa bir an sessiz kaldı. "Reglin, gecikti."

Sözlerini duyunca donup kalmıştım. "Ne?" diye soludum. Kısık sesim şaşkınlık doluydu.

"İki hafta geciktin."

Geri çekildiğimde gözlerim kocamandı. "Nasıl ya?" Şu ana kadar bunu fark etmemiştim bile.

Saçlarımı geriye doğru iteledi ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Test yapmak ister misin?"

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Çocuk istesem de şu an böyle bir şey beklemediğim için şok olmuştum. Daha zamanı var diye düşünüyordum ve sanırım kendimi tam olarak hazır hissetmiyordum. Başımla belli belirsiz bir onay verdiğimde Kadir alnımı öptü. "Test alıp geliyorum, bekle beni."

Kadir gelene kadar yerimden bir milim bile kıpırdamadım. Tam olarak şoka girmiştim. Bir yanım çok mutlu olsa da ona izin vermiyordum. Çünkü sonuç olumsuz da çıkabilirdi. O zaman hayal kırıklığı yaşayacağımı bildiğim için tepkisiz durmaya çalışıyordum. Fakat

gözlerim karnıma kaydı. Dümdüzdü, elimi yerleştirdim. Herhangi bir belirti yoktu. Orada ikimize ait bir parça olabilir miydi?

Kadir geri geldikten sonra konuştu. "Hadi, yap bakalım."

Ayağa kalkıp Kadir'den testi aldım ve banyoya gittim. Benden daha heyecanlıydı ve bu şaşırtıcıydı. Çünkü Kadir her zaman duygularını içinde yaşayan biriydi. İlk defa onu böyle görüyordum. Bunun şaşkınlığını bir kenara bırakıp kutunun üstünde yazılı olan talimatları düzgün yapmak için üç kere okuyup sonra da sırayla yerine getirdim. Sonuca bakamayacaktım. Banyodan koşar adımlarla çıkıp yatağımın içine girdim.

"Yavrum?"

Örtüyü başıma kadar çektim. "Ben bakamam, Kadir."

"Emin misin?"

"Evet!" diye bağırdım. Testin sonucunu görecek cesaretim yoktu.

Önce kısa bir sessizlik yaşandı. Sonra yüksek bir ses duydum. "Baba oluyorum ulan!"

Örtüyü başımdan çektim ve oturdum. Kadir koşarak yanıma geldiğinde şaşkınlığımı atlatmama izin vermeden eğilip beni kucağına aldı. "Baba oluyorum, Gülfem!"

Yüzünü boynuma gömdüğünde şaşkınca ona sarıldım. "Anne mi olacağım ben şimdi?"

Geri çekilip ışıl ışıl parlayan gözleriyle bana baktı. "Dünyanın en güzel annesi olacaksın hem de." Ardından eğilip dudaklarımı öptü. "Bana bunu yaşattığın için teşekkür ederim, Gülfem'im, benim güzel sevgilim."

Günümüz

Arabadan çıktığımda burnumu çektim. Avuç içimde tuttuğum çantayı öyle çok sıkıyordum ki parmak boğumlarım beyazlamıştı. Titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım, bedenim kaskatı kesilmişti. Yıllar sonra tekrar burada olmak içimde dermanı olmayan bir yaranın üstüne tuz basıyordu. Şimdi burada durup bir zamanlar evim olan yere bakınca kendimi tanıyamıyordum. Üstü çizilmek zorunda kalan bir sürü anı vardı bu evde, bahçede, sokakta... Oysa en güzel anılarım bu evdeydi. Bunca yıla rağmen her şey hâlâ çok zor çok tazeydi. Cesaretimi

toplayıp eve doğru yürümeye devam ettim, biraz da olsa yakın olmak istiyordum.

Evin kapısı açıldığında adımlarım duraksadı. Kadir'in annesi Reyhan anne kapıdan çıktı. Ardından küçük kızım onu takip etti. Onu gördüğüm an geriye doğru sendeledim. Sanki görünmez eller tarafından geriye doğru itelenmiştim. Eğer babam bir adım arkamda durup beni tutmasa yere düşerdim.

"Baba," diye soludum heyecandan titreyen sesimle. "O, Ceren mi?" Gözyaşlarım o kadar hızlı akıyordu ki bulanık görüyordum. Hızlıca yaşları sildim, onu görmemi engelleyen yaşlara dahi tahammülüm yoktu. "Baba, o benim küçük kızım Ceren mi?" diye tekrarladım. Onu gördüğüme inanamıyordum.

Çok güzeldi, fotoğraflarda gördüğümden daha güzeldi. Minnacıktı, çok tatlıydı, hayat doluydu. Benim koklamaya doyamadığım kızımdı o.

"Evet kızım, o Ceren."

Elimle ağzımı kapattım. Sürekli babaannesine bir şeyler soruyordu. Gülüyordu, el çırpıyordu. Bıcır bıcırdı. Ona gitmek istedim. Öne doğru atıldığımda babam kolumu tuttu. "Şimdi değil, Gülfem."

"B-Ben..." Ben biliyordum ama elimde değildi. Ona gitmek istiyordum. Gözlerine bakmak istiyordum, sonra kokusu... En çok kokusunu merak ediyordum. Küçük kızım hâlâ aynı mı kokuyordu? Çok merak ediyordum bunu. "Gitmek istiyorum," dediğimde hıçkırdım. Babam kolunu belime sardı. "Lütfen baba, yalvarırım izin ver."

"Yapma kızım böyle, şimdi olmaz."

Benden uzaklaşıyordu. Birkaç adım sonra onu göremeyecektim. O an onu biraz daha görmek için canımı bile verirdim oysa. "Baba ne olur!" diye yakardım. Babam beni bırakmadı ve küçük kızım gitti, elini tuttuğu babaannesiyle beraber sokağın kenarından döndükten sonra gözden kayboldu. Ellerimle yüzümü kapatıp hüngür hüngür ağladım. Yoksa peşinden giderdim. Bunu yapamadığım için de ağladım. Hakkım yoktu, kızımın yanına gitmeye hakkım yoktu. Bu hakkı ben kaybetmiştim.

"Gülfem, yapma kızım böyle. Az kaldı, kavuşacaksın ona."

"Dayanamıyorum artık," diye hıçkırdım. "Biraz bile ayrı kalacak gücüm yok."

Beni kollarının arasına aldı ve sıkı sıkı sarıldı. Elinden başka bir şey gelmiyordu çünkü. O gün saatlerce ağladım. Özlem duygusu o kadar ağırdı ki artık başa çıkamıyordum. Bu yüzden her gün oraya gittim. Her gün gidip kızımı uzaktan uzağa izledim. Yapacak başka bir şeyim yoktu. Yanına gitmeye de cesaret edemiyordum.

Ona zamanında yaşattığım travmaya yenisini eklemeye hakkım yoktu. Hem hazır değildim. Çünkü bir kere yanına gitsem bir daha asla bırakamazdım. Uzaktan izledim ben de; gülüşünü, neşesini, gözyaşlarını... Her anını zihnime kazıdım. Onu canlı gördükten sonra ölsem bile gam yemezdim. Bu saatten sonra ölsem bile umursamazdım.

Dönüşümün üstünden geçen onuncu günde Kadir'in hapisten çıktığını duydum. Bunu beklemiyordum. Kolay kolay çıkmaz sanıyordum. Bu yüzden gelmiştim. Bu kadar kısa sürede çıkacağını bilsem sanırım gelmezdim. Hayatlarını bir kere daha dağıtmazdım. Ben gitmiştim ve cezasını onlarsız kalarak ödüyordum zaten. Ama dönüşüm bildiğimiz her şeyi temelinden yıkacaktı ve ben artık bunu değiştiremezdim.

Çok istesem de onu henüz görmemiştim. Bu yüzden kızımı izlemeyi bırakmadım. Ceren'i görmeden bir gün daha geçiremezdim. Bir keresinde az daha bahçede oynayan kızıma ve tanımadığım genç bir kadına yakalanacaktım. Kadının kim olduğunu bilmiyordum. Sadece çok güzel, esmer bir kadındı ve kızıma büyük bir sevgiyle yaklaşıyordu. Onları izlerken kadını o kadar kıskanmıştım ki beni fark ettiğini anlamamıştım bile. Ayrıca bahçeye çok yaklaşmıştım. Kadın bana seslenince adres sormuş sonrasında ise kaçmıştım. Kadir'i görmekten korkmuştum çünkü. Sevdiğim adama yakalanmak istememiştim ve bir korkak gibi kaçmıştım. Nasıl bir tepki vereceğini de bilmiyordum. Hem hazır da değildim, gözlerindeki nefreti şimdi göremezdim. Gücümün kalan kırıntılarını da yitirirdim.

Birkaç Gün Sonra

Nihayet cesaretimi topladığımda kızımın doğum günüydü. Daha fazla kaçacak ya da saklanacak gücüm yoktu. Bir kere gelmiştim, kızımı görmüştüm artık daha fazlasını istiyordum. Ne olursa olsun onsuz bir hayata geri dönmeyecektim. Bunu bir kez daha başaramazdım. Babamı arabada bırakıp eskiden yaşadığım evin kapısında dikildim. Benim de

sırlarım vardı, sustuklarım, bir türlü söyleyemediğim yaşanmışlıklarım vardı. Şimdi hepsi önüme yığılmıştı ve ben onlara rağmen gelmiştim. Buraya kadar gelmişken güçlü olmak zorundaydım. Birazdan yaşanacakların altında kalmamak için buna mecburdum. Yıllardır sakladığım anahtarla kapıyı açtım, kilidi değişmemişti. Küçük adımlarla içeri girdim. Beni ilk o gördü. Onu gördüğüm ilk an tüm gücümü yitirdim. Zaten güçlü olmak istemiyordum ki ben sadece onları istiyordum. Kimseden çıt çıkmıyordu, rüzgâr dahi esmiyordu. Her şey durmuş üç yıllık hesabın görülmesini bekliyordu sanki.

Üç yıl olmuştu ve ona dair hissettiğim hisler biraz olsun değişmemişti. Biraz olsun azalmamıştı. Bu nasıl bir yenilgiydi? Bu onun uğruna tekrar tekrar kaçıncı kaybedişimdi?

Kadir Agâh kalbimi delen masmavi gözleriyle bomboş baktı bana. Sanki ben, sokaktan geçen herhangi biriydim. Oysa her zaman öyle büyük bir aşk ve hayranlıkla bakardı ki konuşamazdım. Tüm hislerini ben kaybetmiştim. Üç yıl benim hislerime dokunmamışken onunkileri silecek kadar zalimdi. Şimdi bile yine seviyordum onu, yine vurgundum ona...

Kimse tek kelime etmezken salona o esmer kadın girdi. Elinde tuttuğu mumları yanan pasta ve yüzündeki büyük gülümsemeyle, "İyi ki doğdun, Ceren!" dedi. Beni gördüğü an ise sustu.

"Bu kadın kim, baba? Bir kez daha görmüştüm." Kızımın sesini duyunca gözlerim doldu. Sanki saatlerdir ağlamıyormuşum gibi... Kızım, temkinli bir ifadeyle yanıma geldi, dizlerim titredi. Ona yıllar sonra ilk defa bu kadar yakındım. Bir daha görmen sandığım kızıma bu kadar yakın olmak... bunu asla tarif edemezdim. "Kimsiniz?"

Gözlerimi Kadir'den ayırıp canımdan bir parça olan kızıma baktım. Gözlerimden yaşlar hızlıca aktı. O kadar güzeldi ki!

"Ben..." dediğimde kızım dikkatle beni inceliyordu. "Fotoğrafta gördüğüm anneme benziyor," dediğinde gözleri babasına kaydı. Kadir ise tek kelime etmemişti. Sesini duymak için canımı bile verirdim. Ama o tek kelime etmedi, edemedi. "Ama onun saçları upuzundu. Zeynep'inki gibi..."

Daha çok ağladım. Verecek cevabım yoktu. Kızımın bahsettiği kadına baktım, Zeynep çok güzeldi. Işıl ışıldı. Ben ise o kadar karanlıktım ki önümü dahi göremiyordum. Bütün ışığımı onları terk ettiğim gün kaybetmiştim.

Kadir boğazını temizleyip, "Ceren, yanıma gel kızım," dediğinde gözlerimi kapattım. Sesini unutmaktan korktuğum geceler geldi aklıma. Sırf bu yüzden bile saatlerce ağladığım olurdu. Ama unutmamıştım. Sesi zihnimin köşesine kazınmıştı. Gözlerimi açtığımda kızım benden uzaklaşmış babasının yanına gitmişti. Ona sarılmamak için tırnaklarımı avuçlarıma sapladım. Küçük yüzünde şaşkın, biraz da korkmuş bir ifade vardı. Sanki duyacaklarını hissetmiş gibiydi.

Kadir dizinin üstüne çöktü. "Hani anneni soruyordun ya kızım," dediğinde sesindeki sertliğe rağmen gülümsedi. "İşte kızım, annen geldi. Beklediğin gün geldi." Onun gülüşünün içimde yarattığı depremleri hazmedemeden söylediği sözler bir bıçak gibi göğüskafesime saplandı.

Beni göstermek için işaret ettiği elinin titrediğini görmemiş olsam belki o sertliğe ve sakinliğe kanardım. Ama kanmadım. Sadece gözlerine bakınca bile yaşadığı yıkımı gördüm. O boşluk bir anlığına dahi kaybolmuş ve gerçek hislerini ortaya sermişti. Ben yapmıştım, bu adamı ben yıkmıştım. Gözlerindeki ışığı ben söndürmüştüm. Ben kendim de dahil ne çok kişinin günahına girmiştim. Arkamda ne çok ceset bırakmıştım.

"Annem mi?"

Başımı eğerek onayladığımda titreyen dizlerimin üstüne çöktüm. Daha fazla ayakta duramazdım. "Merhaba, Ceren." Kızıma ilk söylediğim cümle bu olmuştu. Tıpkı ilk doğduğu günkü gibi... Onu ilk defa kucağıma aldığımda da ilk söylediğim cümle buydu. *Merhaba, Ceren.*

Ceren, gözlerini kırpıştırıp bana baktı. "Annem misin sen?"

"Evet, ben annen Gülfem."

Tedbirli adımlarla bana doğru ilerlerken gözlerindeki merakı görebiliyordum. Tam önümde durup uzun uzun yüzüme baktı. Onun gözlerine bakarken ağlamadan durmak ve ona sıkı sıkı sarılmamak hayatım boyunca yaptığım en zor şeydi. Gözlerindeki heyecan ise beni mahvediyordu. Babasının kopyası olan güzel gözleri umut doluydu. "Ama annemin saçları uzundu."

Burnumu çekip başımı yana doğru eğdim. Gülümsüyor olsam da her an ağlayacak gibiydim. "Kestirdim."

"Uzar mı tekrar?"

"Uzar tabii, sen istersen uzatırım."

Uzanıp saçlarıma dokundu. "Uzasın. Öyle daha güzel değil mi, Zeynep?" Gözlerim kapandı. Kızımın dokunuşunu hissettim. Yaşadığım onca acı bir kerede silindi. Tek bir dokunuşuyla hepsi birer birer silindi. Bu anı yaşamak çektiğim her şeye değerdi.

Adının Zeynep olduğunu öğrendiğim kadın, "Böyle de güzel," dediğinde gerildim. Varlığını unuttuğum kadının kim olduğunu bile bilmiyordum. Gözlerimi açıp beni dikkatle izleyen kızıma baktım.

"Doğum günüm olduğu için mi geldin?"

"Evet," dediğimde Ceren düşünceli duruyordu.

"Dileğim gerçek oldu," deyip el çırptı. "Babam seni anlattı bana, gitmek zorunda kalmışsın öyle dedi." Kocaman açılmıştı gözleri. "Geleceğini de hep söyledi. Ben çok sordum ama doğum günümde geleceğini hiç söylemedi."

Kadir her şeye rağmen beni ona anlatmıştı. Bunu duymak beni yerle bir etmişti. Burnumu çektim.

"Sana sarılabilir miyim, kızım?"

Babasına baktı önce. İzin almak ister gibiydi. Kadir başını eğince bana döndü. "Sarılabilirsin."

Cümlesi bitmeden ona uzanan kollarımla küçücük bedenini sıkıca sarıp sarmaladım. Yüzümü saçlarına gömüp kokusunu derin derin içime çektim. Daha sıkı sarıldım, tüm sarılmadığım günlerin inadına... *Çok teşekkür ederim Allah'ım. Bana bunu yaşattığın için çok teşekkür ederim.*

"Çok özledim seni, Ceren, çok..."

Küçük kollarını kaldırıp boynuma sarıldığında dudaklarımdan kopan hıçkırığı tutamadım. Kaç gece rüyama girmişti bu an, kaç sayısız gece hayalini kurmuşum... Şimdi ise gerçek olmuştu.

"O zaman niye gittin?"

"Gelemedim, çok istedim ama olmadı," diye fısıldadım. "Hâlâ bebek gibi kokuyorsun, kızım." Burnumu çektim. "Hâlâ koklamaya doyamadığım, cennet gibi kokuyorsun." Geri çekilip yüzünü ellerimin arasına aldı. Çok güzeldi, dünyadaki en güzel kızdı. "Çok güzelsin küçük meleğim ve ben seni çok özledim."

Güzel gözlerini kırpıştırdı. "Ben de seni çok özledim. Neden hiç gelmedin? Çok ağladım ama gelmedin."

Ağlamaktan şişen gözlerimi kaçırdım. Verecek cevabım yoktu. Yapacağım hiçbir açıklama işe yaramazdı. Çünkü gitmiştim.

Kadir boğazını temizledi. "Ceren, sen Zeynep ablanın yanına geç, ben annenle konuşayım."

Ceren, babasına döndü. "Tekrar gitmeyecek, değil mi? Hem doğum günüm bugün, gitmesin." Yüzündeki korku, göğsümü dağladı. "Artık gitmez, gidemez." Ona bakmadım, bakarsam dayanamaz ve sarılırdım. Ne olursa olsun sarılırdım işte. Kendimi durduramazdım.

Yavaşça ayağa kalktığımda bir an başım döndü. Ayakta duracak gücüm bile yoktu. Tek istediğim kızımı kollarımın arasına alıp hiç bırakmamaktı. Ceren, babasının sözlerine rağmen bana döndü. "Gitmeyeceksin, değil mi?"

Yavaşça, "Gitmeyeceğim kızım, söz veriyorum," dediğimde gülümsemeye çalıştım.

Kadir kaskatı kesilmiş bir şekilde kapıya doğru yürüdü, ben de yüzümdeki yaşları sildim. O an gelmişti işte. Sevdiğim adamın gözlerindeki nefretle yüzleşecektim. Kadir odadan çıktığında onu takip ettim. Başımı bir an kaldırınca o kadınla göz göze geldim. Çekici bir yüzü vardı. Burnu kalkık, dudakları dolgun ve yüz hatları belirgindi. Burada olduğuna göre onlara yakındı. Düşüncelerim arasında gözlerim bedenine kaydı. Karnını fark edince şoka girdim. O hamile miydi? Kadir... Bebeğin babası o muydu? Yoksa burada ne işi vardı ki? Karnıma saplanan acı, kıskançlıkla bilenmişti. O başkasıyla mıydı? Peki ben buna nasıl dayanacaktım?

Sendeleyerek yürüdüğümde ayakta kalacak halim yoktu. O artık başkasınındı!

Ve ben onu hâlâ tüm varlığımla seviyordum. *Onu kadar sevmemeliydim...*

Sevmemeliydim işte... Uğruna her şeyi yakıp yıkacak kadar kendimi dahi harcayacak kadar sevmemeliydim. Ama seviyordum ve bundan bir an olsun pişman olmamıştım. Olmayacaktım da. O başkasını sevse dahi... Benim aşkım, kalbimin oluşturduğu bir zehirdi. Ve ben o zehri sadece içmedim özümsedim. Yıllar geçmişti. Üç koca yıl geçmişti. Dile kolaydı, sadece dile kolaydı. *Bunca yıldan sonra kader bizi, iki yabancıya çevirsin diye mi sevdim ben onu?*

Hayat bize neden bunu yapmıştı? Neden böyle bir sonu reva görmüştü? Onunla göz göze geldim. İfadesizliğim, sadece bir saniye içinde gözlerinde parçalandı. Anlaşılan yıllar eksik çalışmıştı, benim ifadesizliğim

ona kadar işliyordu. Gözleri, bir süre bende asılı kaldı. Mümkün olsaydı o an zamana *dur,* diye seslenmek isterdim. *Yokluğunda çok durdun, şimdi de varlığında dur. Gözleri gözlerimdeyken bir kere de benim için dur.*

Durmadı.

Kadir'in yanağındaki kaslar dalgalanırken gözlerine tekrar yerleşen o boşluk bir ok gibi kalbime saplandı. Bana hiç böyle bakmazdı. Eskiden... Bu kelimeden tüm varlığımla nefret ettim. Ağlamak istiyordum ama ağlamamalıydım. Geçmiş, boğazımda düğümlenmişti. Ona baktıkça düğüm büyüyor ve sertleşiyordu. Yanağımın iç kısmını dişlerimin arasında ezerken sertçe yutkunup düğümü gidermeye çalıştım ama pek işe yaradığı söylenemezdi.

"Merhaba."

Ne kadar acı çektiğimi görüyor muydu gözlerimde? *Keşke görse...*

Ellerimi kollarıma yerleştirip gergince kaşıdım. Benimle konuşmasını istiyordum. Sesini duymaya gözlerini görmeye ihtiyacım vardı. Oysa ne o eski Kadir'di ne ben eski Gülfem'dim. Ama kalbim hâlâ ona aitti. Ben hâlâ ona aittim. O artık başkasının olsa bile...

Ama karşımdaydı işte, bunca yıldır hasret kaldığım adam tam üç adım ötemde duruyordu. O iki adım atsa aramızdaki mesafe bitecekti. Özlemle kavrulan kalbimdeki acı bitmeyecekti belki ama azalacaktı. Fakat bana gelmezdi, gelemezdi. Ben de gidemezdim. Çünkü benim gidişim dönüş yollarını yakıp yıkmıştı. Yıktığım yollardan yürümek sadece ayağımın altına işlenen yaraları daha fazla kanatırdı. Benim gidişim geride bıraktığım her şeyi harabeye çevirmişti. Sırf bu yüzden bile affedemezdim kendimi.

Yere bakarken, "Neden..." deyip sustu. Derin bir nefes aldığında geniş göğsü şişmişti. "Bunca yıl sonra neden şimdi?"

Gözlerimi yere indirdim. Çünkü ona bakacak yüzüm yoktu ama duyduğum hasret öyle büyüktü ki yüreğim oluk oluk kanıyordu. Yine de bakmadım. Ona gitmek isteyen dizlerim titredi. Ama gidemedim. Yüzüne dokunmak isteyen parmaklarım karıncalandı. Ellerimi sıkı sıkı kapattım.

Koşup boynuna atlamak istediğim adamdan bir adım uzaklaştım. Çünkü yaklaşırsa kendimi tutamazdım. Göğsümü yerinden söken gözlerine bakıp her şeyi itiraf ederdim. Uğruna onu parçalara ayırsam da yapardım bunu.

Tüm gerçekleri birer birer yutup basit bir açıklama yaptım. "Dönmek istedim."

"Üç yıl sonra..." Kısa bir an duraksadı. "Üç yıl sonra dönmek istedin, öyle mi?"

Gözlerimi karanlık gökyüzüne çevirip derin bir nefes aldım. Ağlamamak için bunu yaptığımı ikimiz de biliyorduk çünkü karşımdaki adam, beni benden daha iyi tanıyordu.

"Evet."

Sesim kısıktı. Bir ekim akşamında son verdiğim hasretin ağır yükünü taşıyordu. Bir ilkbahar günü gitmiştim ondan. Bahçemizdeki papatyaların üstüne basa basa gitmiştim. Bir sonbahar akşamında dönmüştüm. Yeşil bıraktığım bahçeme sonbaharın gölgesi düşmüştü. Ve benim dört yıl önce bugün kızım doğmuştu. Cebinden sigarasını çıkarıp ucunu ateşledikten sonra derin bir nefes çekti içine.

"Yalan söylüyorsun." Sesinde şüphe yoktu. Yalan söylediğimden emindi.

"Söylemiyorum."

"Gülfem..." Adımı ağzından yıllar sonra ilk defa duymuştum. Kaburgalarımın içine hapsettiğim özlem öyle bir yangın başlattı ki geriye doğru sendelememek için kendimi zor tuttum. Karşısında yana yana küle döndüm ama ağzımı açıp tek kelime edemedim. Sadece başımı yana çevirip gözümden art arda akan yaşları gizledim. "Bana yalan söyleme."

"Söylemiyorum."

Bana bir adım attı ama yüzüme bakmadı.

Benim yüreğim, hasretin pas tutmuş demir kapanının arasında sıkışıp kalmıştı. O kadar uzun zamandır oradaydı ki ona baktığımda bile kapan açılmıyordu. Bir adım ötemdeydi belki ama nafileydi. Oraya sıkışıp kalan yüreğimi hiçbir şey kurtaramıyordu. Çünkü bizim aramıza ayrılık dolu yıllar, söylenmeyen sözler girmişti.

"Kadir," dediğimde sesim titrekti. Başımı yana eğip hasret kaldığım yüzüne uzun uzun baktım. Siyah düz saçları esmer tenine dökülmüş, keskin çenesini kaplayan sakalları uzamıştı. Yüzüne kazınan zamanın çizgileri daha belirgindi. Buruk bir şekilde gülümsedim. Hâlâ ilk gördüğüm günkü kadar yakışıklıydı. Yıllar önce bırakıp gitmiştim onu.

Yine de yüreğimdeki sevgiden bir şey kaybetmemiştim. Çünkü Atilla İlhan haklıydı; *ayrılık da sevdâya dahil, çünkü ayrılanlar hâlâ sevgili...**

Bizim sevdamızın kaderine ayrılık yazılmıştı ama uzakta olsam bile kalbim her zaman ona ait olmuştu.

"Yüzüme bak." Gözlerini, yanmaktan külleri dökülen sigarasından ayırdı. Çenesindeki kaslar dalgalandığında başını ağır ağır iki yana salladı. "Lütfen," diye ısrar ettim.

Bakmadı. Gidişim Kadir'e hayır demeyi öğretmişti.

"Tamam, yüzüme bakma ama konuş benimle," diye üsteledim. *Neden kızımıza beni anlattığını söyle...*

Gözlerini yumduğunda yüzünden geçen acıyı gördüm. Bunu görmek içimi acıttı. Onu böyle görmeyi kalbim kaldırmıyordu. Derin bir nefes aldığında geniş göğsü havalandı. "Bakmam," dedi, sesi keskindi. "Sen bana gidişini anlatmadan ben, ne sana..." Kısa bir an duraksadıktan sonra devam etti. "Ne de uğruna öldüğüm gözlerine bakarım."

"Bugün kızımın doğum günü. Dayanamadım ve geldim. Geri kalanın önemi yok."

"Bu kadar mı?"

Yüzümü ona doğru çevirdim ve kısaca, "Bu kadar," dedim. *Acım kalbime battı, en çok geçmişim kanadı.*

Gözlerini kapatıp başını iki yana doğru salladı. Onu ikna etmek için elimin tersiyle yanağımdaki yaşı silip konuşmaya devam ettim. "Yıllar önce öylece gittim şimdi de öylece dönüyorum. Ne eksik ne fazla, Kadir Varol. Daha fazla kurcalama."

Dudaklarında soğuk bir gülümseme oluştu. Sert sesiyle, "Kurcalarım," dediğinde gözleri gözlerimi buldu. Nihayet baktı bana. "Kızımın annesinin gidişini de dönüşünü de özellikle hâlâ adının yanında benim soyadımı taşıyorsa kurcalarım, Gülfem Leyla Varol."

*Atilla İlhan-Ayrılık Sevdaya Dahil.

19. BÖLÜM

DİNMEYEN SIZI

Sezen Aksu - Tutuklu

3 Yıl Önce

KADİR

Elindeki kadehi son kez başına dikti. Rakının son yudumunu da içtikten sonra eli dizinin üzerine düştü. Başı yavaşça öne düştüğünde bardağı sıkıca kavradığı parmak boğumları bembeyaz kesilmişti.

Elini kaldırıp, "Doldur," dedi ve kadehi hızlıca masaya vurdu.

"Abi-"

"Doldur dedim," diyerek sözünü kesti. Bıçak gibi keskin çıkmıştı sesi.

"Abi çok oldu, yapma."

Elindeki kadehi öfkeyle masaya vurduğunda uzun cam bardak çatırdadı. "Doldur dedim lan, doldur!" Bir kez daha vurduğunda bardak parçalara ayrıldı. Kırılan cam parçaları avucuna battığı için kanamaya başladı. Kırmızı kanıyla boyanan kadehi sıkıca tutan elleri ise bir an bile gevşemedi. Keskin parçalar yarılan etin içine işledi.

"Elin-"

Kulakçı ona doğru hareket ettiğinde elini geri çekti. Ardından kadehi yere fırlatıp kalanını da parçalara ayırdı. "Siktirtme belanı, doldur dediysem dolduracaksın!" diye bağırdı. Elinden zemine kırmızı damlalar düşmeye başladı. Başı tekrar öne düşmüştü. Yaşadığı keder omuzlarına ağır bir taş gibi düşmüştü.

"Kulakçı!" diye bağırdı acının boğuklaştırdığı sesiyle.

"Söyle abi," dediğinde Devran da başını eğmişti. Çünkü bakamıyordu, canından öte gördüğü abisinin bu çaresiz haline bakamıyordu. Özellikle gözlerine bakmaya dayanamıyordu. Orada katılaşan acı öyle sert ve hamdı ki... görmeyi kaldıramıyordu.

"Al."

Maçkalı kanlı eliyle belindeki silahı çıkarıp ona uzatmıştı. "Abi-" deyip başını kaldırdı.

"Al dedim."

Uzanıp soğuk demir tabancayı eline aldı. Maçkalı onun bileğini tutup göğsüne doğru hizaladı. Bu kez kalbi, namlunun ucunda attı. Fakat bir eksikle... Artık göğüs kafesinin içi bomboştu. Kalbi kan pompalamaktan başka bir halta yaramayan boş bir organdı.

"Sık, Devran."

Ona kolay kolay adını vermezdi. "Abi kurban olayım yapma da," diyebildi sadece. Başka ne diyeceğini bilemedi. Maçkalı'nın eli çektiği ıstıraptan ötürü titrerken başka ne diyebilirdi, bilmiyordu.

"Sık ulan!" diye emretti buz gibi sesiyle. "Sık ki buradaki bu acı bitsin. Bu siktiğimin acısı bitsin artık."

"Yapma," diyebildi.

Göğsünü silaha bastırdı. "Sıksana lan, sık işte. O beni öldürmeden ben onu öldüreyim da."

Devran başını yana doğru eğdi ve ona bakan adamın gözlerine baktı. Yüzleştiği acı yüzünden dişlerini birbirine bastırdı. Koskoca Maçkalı Agâh öyle bir yenilgiye uğramıştı ki... "Yine ölmeyecek misin sanki?"

"Öleyim lan. Ben bitemiyorum bari kalbim bitsin." Titreyen sesi sonlara doğru kısıldı.

Kadir bileğini bıraktığında Kulakçı'nın eli silahın ağırlığıyla yana doğru düştü. Herkesin adını dahi çekinerek andığı Maçkalı Agâh... Küçük bir kadından sonra ne hale gelmişti? Canına kıyacak kadar geçmişti kendinden.

Maçkalı'nın başı öne düştüğünde mavi gözleri yaşlardan ötürü parlaktı. Ne gidebiliyordu ne kalabiliyordu ne de ölebiliyordu... Bitmeyen acısıyla yaşıyordu. Nefes almayı Gülfem'den sonra bırakmıştı.

"Devran," dedi koskoca adamın sesi bir çocuk gibi titredi. "Gitti Devran." Dizlerinin üstüne düştüğünde bir dağ gibi yıkılmıştı. Başı öndeyken, "Gitti," dedi tekrar ve gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı.

Gülfem üç gün önce başucuna bıraktığı üç satırlık bir kâğıdın ardından gitmişti.

Kadir...

Artık yapamıyorum. Ne anne olmayı ne de eş olmayı becerebiliyorum. Ona da kendine de iyi bak. Hoşça kalın...

O sabah güneş batmıştı.

Kadir bilmediği bir karanlığın orta yerinde eli kolu bağlı bir şekilde kalmıştı. Başta ne olup bittiğini anlayamamıştı. Çünkü her şey çok güzeldi. Önceki günü düşündü, daha birkaç saat önce seviştikleri yatağa baktı. Gülfem'in onu ne kadar çok sevdiğini söyleyen sesi kulaklarında yankılanıyordu. Kafası iyice karışırken elini saçlarının arasından geçirip yataktan kalktı. Gülfem ona bir tür oyun falan mı oynuyordu? Eğer öyleyse komik bile değildi. Telefonunu çıkarıp numarasına dokundu.

Aradığınız numaraya şu anda ulaşılamıyor.

Telefonu kapatıp evin içinde gezindi. Ceren odasındaki beşikte uyuyordu. Her şey aynıydı ama Gülfem yoktu. Bu defa babasını aradı. Gülfem'in babasıyla pek muhatap olmazdı ama aklına şu anda başka bir şey gelmiyordu. Üçüncü çalışta telefonu soğuk sesiyle açtı.

"Gülfem'den haber alamıyorum."

"O gitti Kadir." Sesi son derece sakin ve soğuktu. Kadir gözlerinin kararmasıyla sendeledi. "Bir daha gelmeyecek, bir daha onu da bizi de arama."

O gitti Kadir. Bir daha gelmeyecek.

Kadir için bir daha hiç güneş doğmadı.

GÜLFEM

Ben, Gülfem Leyla Varol. Hâlâ kocamın soyadını taşıyordum. Çünkü benden boşanmayı bir türlü kabul etmemişti. Bu yüzden boşanmamıştık. Hâlâ onun karısıydım, yasalara göre hâlâ onundum. Bilmediği şey ise kalbim de onundu. Gidişim hiçbir şeyi değiştirmemişti. Bilmediğim şey ise onun kalbinin başkasına ait olduğuydu. Gidişim çok şeyi değiştirmişti. Ve bu acı gerçek, beni tüm gece uyanık tutarak bir kurt gibi beynimi kemirip durmuştu. Oysa bu sonu en başından beri biliyordum, gitmeyi seçtiğim gün bunu da göze almıştım. Hesap soramazdım, kıskanamazdım, hiçbir şey yapamazdım. Hakkım yoktu. Bu nasıl bir sınavdı?

Sevdiğim adamın, kocamın, çocuğumun babasının üzerinde hiçbir hakkım yoktu. Bu nasıl bir çaresizlikti?

Acı, kalbimi jilet gibi kesiyordu. Hastalığı yenen yaralı kalbim, onun acısına yenilecekti... Sabaha kadar uyumadım. Zaman her şeyin ilacıydı derdi annem. Bana söylediği ilk yalan olduğunu yıllar sonra öğrenmiştim. Annemin sözlerinin aksine hayat, zamanın ilaç değil zehir olduğunu acıta acıta öğretmişti. Zaman benim yarama tuz basa basa geçmişti.

Sabah olduğunda ne olursa olsun kızımla güzel vakit geçirmek istemiştim. Bu yüzden Kadir'i aramaya karar verdim. Titreyen elimdeki telefonumu o kadar sıkı tutuyordum ki parmak boğumlarım bembeyaz kesilmişti. Ekranı açıp ismine uzun uzun baktım. Adını oluşturan basit beş tane harf, göğsümün içinde şiddetli depremler oluşturmaya yetiyordu. Sadece adına bakınca bile gözlerime yaşlar doluyordu. Yıllardır değişmeyen şeylerden biriydi bu durum. Titrek bir nefes aldım. Dünden sonra onu arayıp kızımla vakit geçirmek için izin istemek istiyordum ama nasıl bir tepkiyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Ama kızımı özlüyordum, onsuz geçirdiğim günleri telafi etmek istiyordum.

Sadece kızımı değil, onu da özlemiştim. Küçük kalbime iki büyük hasret yüklemiştim ben. Yıllar geçtikçe o hasretleri de büyütmüştüm. İkisinin özlemi şimdi o kadar ağır geliyordu ki yaralı yüreğim kaldıramıyordu.

Gücümü onların yokluğunda tüketmiştim.

Her istediğimi rahatça söyleyebildiğim adamdan şimdi çekiniyor olmak yabancı bir duyguydu. Kadir benim bir sözümü iki etmezdi, eskiden... Eskiden... Basit bir kelime nasıl bu kadar acıtabilirdi? O günleri hatırlamanın verdiği cesaretle ikinci kere düşünme fırsat vermeden numarasına tıkladım.

İkinci çalışta açtı. "Gülfem?"

Özlediğim sesinden adımı duyunca gözlerimden iki damla yaş o kadar hızlı aktı ki tutmayı düşünemedim bile. Sesini hep çok sevmiştim, bir de gözlerini... Masmavi gözleri vardı, gökyüzüm gibiydi. Ama yıllar önce gökyüzünü terk etmiştim. İnsan gökyüzü olmadan yaşayamazdı ben de yaşayamamıştım. Şimdi başkasının gökyüzüydü gözleri... Gidişimden daha acı veren bir şey varsa o da buydu. Gözlerimi kapatıp konuşmak için dudaklarımı araladım ama sesim çıkmadı. Kalbimdeki acı sesimi yutmuştu.

Nasıl bu hale geldik biz? Hayat bize neden bu kadar acımasız davranmıştı?

Kalbimdeki keskin sızıyı bastırıp, "Merhaba," diyebildim. Sesim kısık ve titrek çıkmıştı. Biraz da özlem dolu...

Hissetmiş miydi? "Bir şey mi oldu?" Sesinde endişe mi vardı?

Çekingen bir sesle, "Bugün Ceren'i bana getirebilir misin?" diye sordum. "Lütfen."

Aramızda uzun bir sessizlik oluştu. Bu sessizlik karşısında dudaklarımı birbirine bastırdım. Kızımı görmek için izin istemek karnıma ağrılar girmesine neden oluyordu. Bunu sevdiğim adamdan istemek ise ağrıların şiddetini artırıyordu. Ama en beteri susmaktı. Gerçekleri susmak zorunda kalmak o kadar ağırdı ki büyük bir enkazı üstüme devirmişti. Oysa kızımla vakit geçirmek benim en doğal hakkım olmalıydı. O hakkı kendi ellerimle kaybetmiştim.

"Tamam," deyip telefonu kapattı.

Şaşkınca telefona baktığımda dudaklarımda ufak bir gülümseme oluştu. Kabul etmişti. Kadir eskiden de her isteğimi kabul ederdi. Sadece *lütfen Kadir* demem yeterliydi... O günlerin anıları dudaklarımda buruk bir gülümseme oluşturdu.

"Bana böyle güzel güzel bakıp tatlı sesinle lütfen Kadir dediğinde, her istediğini yaptırabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Başımı yana doğru eğerken ensesindeki saçlarını okşadım.

"Öyle mi?"

Eğilip burnumun ucunu öptü. "Öyle olduğunu biliyorsun, fıstığım."

Sesi kulaklarımda yankılandığında iç çektim. O günlerin üstünden çok uzun zamanlar geçmişti.

Yorgun bir nefes aldım ve aynadaki aksimle karşılaştım. Beyaz tenim bir hayalet gibi solgundu. Su yeşili gözlerimin etrafındaki koyu halkalar belirginleşmişti. Makyaj masasındaki tarağı alıp kısa olan sarı saçlarımı taradım. Yıllar geçmesine rağmen bu kısa tutamlara alışamamıştım. Keşke bir an önce uzasalardı. Tarağı bırakıp dolabımdan siyah bir tayt alıp giydim. Üstümdeki beyaz tişörtün üstüne de geniş bir tane daha alıp merdivenlerden aşağı indim. Ev sessizdi, annemler çıkmışlardı. Onların evde olmaması iyiydi.

Mutfağa girdiğimde etrafa bakındım. "Lale, kurabiye malzemeleri var mı?"

Lale kurabiye kavanozunu aldı. "Burada, Gülfem Hanım."

Dudaklarımda ufak bir gülümseme oluştu. Vakit geçsin diye ona en sevdiğim kurabiyelerden yaptım. Bunu yapınca ise Kadir'e yaptığım günü hatırladım.

Geçmiş

"Mis gibi kokular geliyor."

Mutfağa giren kocama döndüğümde dudaklarım iki yana doğru kıvrıldı. "Evet," deyip ona doğru ilerledim. Kollarımı boynuna sarıp parmaklarımın ucunda yükseldim. "Sana en sevdiğim kurabiyeden yaptım."

Kaşları havalandı. "Öyle mi?" Sesindeki şüpheli tonu duyunca omzuna vurdum.

"Ne? İnanmıyor musun yoksa?"

"Yok da," dediğinde, "Ee?" diye üsteledim.

Eğilip boynumu öptü. Belimde duran parmakları bluzumun çıplak bıraktığı tenimde duruyordu. "Mutfakta pek iddialı değil gibisin."

Mutfakta bir faciaydım. Yaptığım daha doğrusu yapmaya çalıştığım hiçbir yemeğin kıvamını da tadını da tutturamıyordum. Tarifin aynısını yapsam bile tam olmuyordu. Annemin dediğine göre el lezzettim yoktu. O da ne demekse...

"Biliyorum ama bu defa son derece iddialıyım."

Fırından ses gelince geri çekilip kapağını açtım ve kurabiyeleri aldım. "Tadına bakmak ister misin?"

"Olabilir," dediğinde sesi isteksizdi. Ona yan gözlerle dik dik baktım. "Ne öyle düşman gibi bakıyorsun?" deyip güldü. Bakmaya devam ettim. Gülünce kısılan gözleriyle yanıma gelip kolunu belime sardı. Beni kendine doğru çekerken, "Karımı küstürmüş müyüm yoksa?" deyip yanağımı öptü.

Omuz silktiğimde iki koluyla sıkıca sarılıp boynumu öptü. İçim kıpır kıpır olurken burnunun ucunu boynuma sürttü. Tenim daha şimdiden diken diken olmuştu. "Kurabiye gibi kokuyorsun."

Aniden beni havaya kaldırıp kalçamı tezgâh ile buluşturdu. Ardından tepsiden bir tane kurabiye aldı. "Benim karım yapar da ben yemez miyim?"

Duruşumu dikleştirdim. "Hadi ye hemen."

Sonunda güzel yapmayı becerdiğim bir şeyi yiyecekti. Bir ısırıkta yarısını yemişti bile. Tadını aldığında kaşları havalandı. Yüzündeki şaşkın ifadeden beğendiğini anlamıştım. "Nasıl olmuş? Beğendin mi?"

"Gülfem, çok güzel olmuş bu."

Geri kalanını da ağzına atıp hızlıca yediğinde el çırptım. "Ay yaşasın!"

Kadir geri çekilip tepsiyi aldığında arkasından bakakaldım. Beni resmen orada unutmuştu. Bir elinde tepsi diğer elinde yeni bir kurabiyeyle mutfaktan çıktı. Yere atlayıp onu takip ettim. Kanepede oturmuş kurabiyeleri yemeye devam etti.

"Bana da bırak."

Gidip bir tane aldığımda tepsiyi geri çekti. "Bunlar benim. Kendine yeniden yap."

Neredeyse tüm kurabiyeleri bir günde yemişti. O günden sonra evde kurabiye hiç bitmesin diye haftada en az iki kere yapar olmuştum. Üç yıldır ise bir kez bile yapmamıştım. Şimdiye kadar... Kızım için yapacaktım, eminim o da en az benim kadar sevecekti.

"Teşekkür ederim, Ceren birazdan gelecek. Onun için yapacağım."

Küçük bir gülümsemeyle, "Ona göre bir şeyler hazırlayayım mı?" diye sordu.

"Olur ama ne sevdiğini pek bilmiyorum."

Boğazım düğümlendi. Kızımın ne sevdiğini bilmemek canımı yakıyordu. Ama öğrenecektim. Ona dair en ufak şeyleri bile öğrenecektim.

"Köfte yaparım, tüm çocuklar sever."

"Olur," dediğimde kurabiyeleri hızlıca yapıp fırına attım. İşimi bitirdiğimde kapı çaldı. Hevesle, "Ben bakarım," dedim.

Heyecanla kapıya gittiğimde derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım ama pek başaramadım. İkisini görecek olma fikri kalbimi yerinden

çıkarıyordu. Hayatındaki kadına rağmen böyle hissetmemem gerekiyordu belki ama elimde değildi. Ben onu, onsuz da sevmeyi öğrenmiş ve buna alışmıştım. O başkasını sevse de ben onu sevmeye devam edecektim. Sadece daha sessiz bir şekilde olacaktı. Başkasından çocuğu olacak olsa da kalbim onlara aitti. Yüreğimi sızlatan gerçekleri bastırıp kapıyı açtım ve kucağında Ceren'i taşıyan Kadir ile karşılaştım. Hasret kaldığım bu manzara göğsümde bir şeylerin sıkışmasına neden olduğunda sevdiğim adamın gözlerine baktım.

Aramızda ne yaşanırsa yaşansın içimin umut ve huzurla dolmasını sağlıyordu. Eskiden gözlerine dalıp giderdim. Dakikalarca bıkmadan baktığım olurdu. Kadir ise sadece gülümserdi. O sadece bana gülümserdi. Şimdi yine gözlerine baktığımda aynı hisler göğsüme dolmuştu. Sanki aradan yıllar geçmemiş ve ben gitmemişim gibi hissettim. Çok kısa bir an zamanın bize dokunmadığını düşündüm. O zaman her şey çok farklı olurdu. Kadir'in kalbi ben de kalmaya devam ederdi. Kızımın her anında izim olurdu.

"Hoş geldiniz," dediğimde gözlerini kaçırdı. Başkasına ait olan gözlere bu kadar bakmamalıydım.

Kadir içeri girmek yerine Ceren'i kucağından indirdi. "Anneni üzme tamam mı babacığım?"

Eğilip ona sıkıca sarıldım. "Hoş geldin, bebeğim." Kollarını boynuma sardığında mis kokan boynunu öptüm. Bu kokuya hiç doyamayacaktım.

"Babam da gelsin istiyorum."

Ceren huysuzlanınca geri çekilip yüzüne baktım. "İşi vardır belki."

Dudakları bükülüydü, bu durumdan hiç memnun olmadığını anlamak zor değildi.

"Baba, sen de gel."

Bu sözler Kadir'in kaskatı kesilmesine neden oldu. Çünkü o, bu evi sevmezdi. Bizim hayatlarımız çok farklıydı. O, küçük mahallesinde yaşayan bir ağır abiydi. Ben ise babamın kanatları altında yaşayan şımarık zengin kızıydım. Ama tüm olmazlara rağmen hayat bizi bir araya getirmişti. O kadar sevmiştim ki onu, her şeye kör olmuştum. Kadir'e duyduğum büyük aşk, her şeyle başa çıkmayı öğretmişti. O da öyleydi.

"Yüzüne baktığımda her şeyi unutuyorum," derdi bana. "Senden başka her şeyi, tüm olmazları unutuyorum, Gülfem... Gülfem'im... Güzel sevgilim."

"İşim var, kızım."

Babamla ikisi birbirlerini pek sevmezlerdi, bu yüzden beni istemek dışında bu eve adımını atmamıştı Kadir.

"Lütfen baba." Ceren her an ağlayacak gibiydi. Onu böyle görmeye dayanamadığım için, "Evde kimse yok," dedim.

Kadir sessiz kaldığında Ceren dudaklarını büktü. "Annemi ve babamı yanımda istiyorum. Diğer çocuklar gibi."

Bir cümle insanın göğüs kafesine saplanamazdı. Ama kör bir kurşun gibi saplanmıştı. Ceren'in sözleri göğsümde yıkık dökük kalıntılara birer birer saplanarak parçalara ayırmıştı. Dolan gözlerimi gizlemek için başımı çevirdim. Özür dilerim küçük kızım, diğer çocukların yaşadığı hayatı sana veremediğim için çok özür dilerim.

"Tamam babacığım."

İkisi içeri girdiğinde ağlamamak için kendimi tutuyordum. Kapıyı kapattığımda yanımdan geçen Kadir'in burnumda tüten kokusu içime süzüldü. Tuttuğum yaşlar gözlerimden birer birer aktı. İşte ona yenilmem bu kadar basitti. İçime derince çektiğim kokusunu bırakmadım. Keşke ciğerlerimde saklayabilseydim... Onun kokusunu o kadar çok özlemiştim ki ellerim uyuştu. Tıraş losyonundan başka bir şey kullanmazdı Kadir, kokusuyla bütün olan bu kokudan daha güzel bir şey yoktu benim için. Eskiden yüzümü boynuna gömer saatlerce kucağında otururdum. Öpmeye, koklamaya doyamazdım. Sanki hep birileri onu benden alacakmış gibi hissederdim. Öyle de olmuştu. Ama birileri değil, ayrılığımıza ben sebep olmuştum.

Canımdan çok sevdiğim adamı canımdan bir parçayla bırakıp gitmiştim. Geride de sadece kalbimi bırakmıştım.

Burnumu çekip yüzümdeki yaşları sildim. Bugün geçmişin anıları çok tazeydi, bu yüzden çok acıtıyordu. Düşünmemeye çalışarak arkalarından yürüdüm.

Kızımın beni ağlarken görmesini istemiyordum.

Arkasından salona girdiğimde biraz utangaç hissediyordum. Yirmi yedi yaşında bir kadın değil de onu ilk gördüğüm günkü genç kızdım sanki. O zamanlar aklıma geldiğinde yüzümde ufak bir gülümseme

oluştu. Birbirimize çok zıt olmamıza rağmen görür görmez ondan etkilenmiştim. Çok yakışıklıydı, çok güçlüydü, çok büyüktü. Neredeyse bir doksan boyu ve geniş omuzlarıyla kocaman bir adamdı. Nasıl etkilenmezdim? Daha önce onun gibi bir adam hiç görmemiştim. Bu yüzden merakımı cezbeden adama karşı koyamamıştım. Evin bir kızı olduğum için istediğim her şeye hemen olduğundan ona da sahip olmak istemiştim ve tüm olmazlara kapatmıştım gözlerimi.

Hayata pembe gözlüklerinin ardından bakan şımarık bir kız çocuğusun, Gülfem...

Aradan geçen yıllara rağmen söylediklerini kelimesi kelimesine hatırlıyordum. O zamanlar öyle olmama rağmen zoruma gitse de sesimi çıkarmamıştım. Şımarık ve küstahtım. Ama onun aşkı büyütmüştü beni. Kadir de görmüştü bunu, bu yüzden aramızdaki tüm engellere direnmeyi bırakmış ve kabullenmişti. Tüm şımarık ve çocuksu hallerimi bile çok sevmişti. Rüya gibi geçen üç yıl ve dünyalar tatlısı bir bebekten sonra ayrılık kapımızı çalmıştı. Her şey bir anda başıma yıkılmıştı. O kadar hızlı olmuştu ki izlemekten başka bir şey yapamamıştım.

"Baba?"

Ceren'in sesi daldığım düşüncelerden sıyrılmamı sağladı. Ona doğru döndüğümde küçük dişlerini göstererek gülümsedi.

"Kurabiye kokusu geliyor."

Başımla onayladığımda gülümsedim. "Senin için yaptım, getirmemi ister misin?"

Kadir kaskatı bir halde kanepeye oturdu. Diken üstünde gibiydi. Ceren ise onun kucağına yerleşip bıcır bıcır konuşuyordu. Konuşkan bir kızımız vardı. Biraz bana benziyor olabilirdi. Ona baktıkça eski halimi görüyordum. Özlediğim yanımdı bu. Onlardan sonra o yanımı da tamamen kaybetmiştim. Mutfağa girip kurabiye tabağını tepsiye yerleştirdim.

"İyi misiniz, Gülfem Hanım?"

Gülümsemeye çalıştım. "İyiyim, Lale."

Endişeli gözlerini görmezden gelerek derin bir nefes alıp salona geçtim. Kadir başını geriye atmış Ceren'in söylediği bir şey gülüyordu. Güldüğü için gözleri kısılmış sert ifadesi yumuşamıştı. Yılların değiştiremediği bu manzara karşısında heyecandan ellerim titredi. Kalbim o

kadar hızlı attı ki nefes almayı bıraktım. Burada durup saatlerce izleyebilseydim keşke. Buna hakkın yok Gülfem, kendine gel.

"Annem de geldi." Kadir gülmeyi bıraktığında gözlerimi kaçırdım. Boğazımı temizleyip yanlarına yürüdüm. "Ay, çok güzel görünüyor," deyip alkışladı.

Tepsiyi masaya koyduğumda Kadir çikolatalı kurabiyelere uzun uzun baktı. Altdudağımı ısırdım. Hatırlamıştı. Belki de hiç unutmamıştı. Ceren bir kurabiye alıp ona uzattı.

"Babaanneme diyeceğim, hep bundan yapsın."

"Ben hep yaparım, istenen yeter."

Meraklı gözleri beni buldu. "Ama sen gidince o yapsın."

Sözleri fiziksel darbe almışım gibi sendelememe neden oldu. Ağlamamak için dişlerimi birbirine bastırdım. "Gitmeyeceğim ki, Ceren."

Gözlerini kırpıştırdı. "Hiç mi?"

Gülümsemeye çalıştım hayatlarında başka bir kadın olsa da gitmeyecektim. Artık kızımdan bir an bile ayrı kalamazdım. Kadir başkasını sevse bile duracaktım. Bir daha ne olursa olsun kızımı bırakmazdım. Bu hasretle daha fazla sınanacak gücüm kalmamıştı.

"Hiç, bir daha hiç gitmeyeceğim."

Mutlulukla gülümsedi. Ardından kurabiyeyi babasına uzattı. "Hadi tadına bak, baba."

Kadir gözleri Ceren'in üstündeyken kurabiyeden büyük bir ısırık aldı. Yüzü kaskatıydı. Kurabiyeyi ilk yediği gün bile bu kadar gerilmemiştim. O günü hatırlayınca güldüm.

"Beğendin mi?"

Kadir başıyla onayladı.

"Zeynep ablayla yaptığımız pizzadan daha güzel olmuş, değil mi?"

O kadının adını duyunca ciğerlerimdeki nefes boşaldı. Sürekli Ceren'in yanında olan hamile kadın... O kadını kıskanıyordum. Daha önce hayatımda kimseyi kıskanmamışım kadar çok kıskanıyordum hem de. Benim kaçırdığım her şeye sahip olmuştu. Kadir hâlâ benimle evli olsa da Zeynep yerime geçmişti. Ve tek suçlusu bendim.

"Çok mu seviyorsun onu?" Bu soruyu neden sorduğumu bilmiyorum ama engel olamamıştım.

"Hıhım, çok tatlı, benimle oyunlar oynuyor."

Altdudağımı ısırdım. "Onun da çocuğu olacak," dedi.

Kardeşi olacaktı... Midem bulanmaya başladı. Giden bendim, kıskanmaya hakkım bile yoktu. Ama Kadir'in başka birinden çocuğu olacaktı. Buna nasıl dayanacaktım? Bitmemiş miydi sınavım? Onca acıya rağmen daha fazlasına katlanmak zorunda mıydım?

"Anladım," dediğimde sesim uzaktan geliyordu.

"O doğunca seninle tanıştırabilir miyim?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Buna dayanamazdım, o kadar güçlü değildim. Yine de, "Olur," dedim.

Tırnaklarımı avuçlarıma batırıp sakinleşmeye çalıştım. Ama gözümün önünden ikisi gitmiyordu. Kadir başkasını sevmiş başkasına dokunmuştu.

Onu da benim kadar sevmiş miydi?

"Yaşasın, bunu Zeynep'e ve Vural'ıma söylemem lazım."

"Ben lavaboya gideyim." Odadan nasıl çıktığımı bile bilmiyordum.

Lavaboya girip kapıyı kapattım. Sırtımı kapıya yaslarken tuttuğum hıçkırıklar dudaklarımdan döküldü. Elimi ağzıma kapatıp ses çıkmasına engel olmaya çalıştım. Yıllar önce seçimimi gitmekten yana kullandığımda bunları göze almıştım. Yine de dayanamıyordum. Canım o kadar acıyordu ki sanki biri kalbimi parçalara ayırıyordu. Uzanıp suyu açtım ve nefes almaya çalıştım. Güçsüz bedenim yaprak gibi titriyordu. Benden boşanmadığında içimde ufak da olsa bir umut oluşmuştu. Ama şimdi bunu beni cezalandırmak için yaptığını anlıyordum. Sanki göğsüm parçalanıyordu. Gözlerimden boşalan yaşlar sicim gibiydi. Kadir'in başkasına sevmesine katlanamıyordum.

Söz konusu o olduğunda bencildim. Çekip giden taraf olmama rağmen beklemesini isteyecek kadar hem de... Ama benim buna hakkım yoktu işte.

Yüzümü soğuk suyla yıkadım. Kızım buradayken kendimi bırakamazdım. Ne olursa olsun güçlü olmak zorundaydım. Derin derin nefesler aldım. Suçsuz olduğum gidişin, bedelini ödemek de bana düşüyordu. Gözlerimi aynadan kaçırdım. Karşılaşacağım manzaraya hazır değildim. Suyu kapattıktan sonra doğrulup sakinleşmeye çalıştım.

En azından kızıma beni anlatmıştı. Bununla teselli bulabilirdim. Birkaç dakika sonra az da olsa toparlanmıştım. Tekrar salona geçtiğimde Ceren ona aldığım oyuncaklarla oynuyordu.

Kadir ise oturmuş onu izliyordu. Telefonumu çıkarıp sessizce ikisinin fotoğrafını çektim. Telefonu cebime koyduktan sonra Ceren'in yanına oturup Kadir'e sırtımı döndüm. Ağladığımı anlamasını istemiyordum. Ceren bebeklerini sıra sıra dizmişti. Uzanıp sarı saçlarını okşadım. Benim bir kopyamdı. Küçüklük fotoğrafımı getirsem aramızdaki fark ayırt bile edilmezdi. Annem dün Ceren'i gördüğünde gülümseyerek kendi çocukluğumu doğurduğumu söylemişti. Başını bana doğru çevirdi.

"Saçlarımı yapar mısın?"

Yanağını okşarken gülümsedim. "Yaparım."

*Beni o kadından daha çok sev, kızım. **Babanı kaybettim bari sen kal bana.***

Odamdan tarak alıp geldiğimde aynı yerde oturuyordu. Bu sefer Kadir de yerdeydi. Karşısına oturmak zorundaydım. Ufak bir nefes alıp oturdum. Ona bakmamaya çalışarak kızıma aldığım tokaları gösterdim.

"Çok güzeller."

"Senin için almıştım."

Ona daha neler neler almıştım ama bir kerede vermek istemiyordum. Pembe olanı gösterdi. "Bunu tak."

İpek gibi olan saçlarını yavaş yavaş taradım. Keşke tüm günümü onunla geçirebilseydim. Saçlarından, kıyafetlerinden ve yemeğinden sorumlu olmayı çok isterdim. Her anım her saniyem onunla olsun istiyordum.

Tokalarını taktıktan sonra başının üstünü öptüm ve bebek kokusunu içime çektim. "Bitti."

"Baba, Zeynep'e de gösterelim yeni tokalarımı."

Yüzüm anında düştü. Ceren'in ona olan sevgisi beni yaralıyordu. Tekrar ağlamak istiyordum, saçma olduğunu bilsem de Kadir'e kızmak istiyordum. Beni unuttuğu için bağırıp çağırmak istiyordum. Altdudağımı sertçe ısırdım. Sakin olmak zorundaydım.

Kadir derin bir nefes aldı. "Olur ama öncesinde Vural'ı arayıp evde olup olmadıklarını öğrenmem lazım."

Başımı kaldırıp Kadir'e baktığımda şaşkınca, "Vural mı?" diye sordum. Vural, Kadir'in yakın arkadaşıydı ama o kadınla olan bağlantısını anlayamamıştım. Kadir, Ceren'in saçlarını okşarken başıyla onayladı. Eve geldiği ilk an hariç yüzüme hiç bakmamıştı.

Ceren başını bana doğru çevirdi. "Vural'ımın oğlu olunca, onunla en yakın arkadaş olacağız. Zeynep öyle dedi."

Ağzım açık kaldı. Nasıl yani? "Zeynep Vural'la mı birlikte?" Yoksa ben böyle olmasını istediğim için yanlış mı anlıyordum?

"Birlikte ne demek?"

Ceren'in sorusu üzerine Kadir'e baktım. Tek kelime etmeden Ceren'e bakmaya devam ediyordu. Yüzü o kadar ifadesizdi ki ne düşündüğünü anlayamıyordum.

"Yani birlikte yaşıyorlar."

Babasının cevabı üzerine kıkırdadı. "Evli onlar akıllım."

Omuzlarımdan öyle büyük bir yük kalkmıştı ki ne tepki vereceğimi şaşırmıştım. Ceren'i gizli gizli izlediğim zamanlarda Zeynep'i görmüştüm. Bu yüzden yanlış anlamıştım. Doğum gününde görünce de iyice emin olmuştum. Şimdi ise çok fena yanıldığımı anlıyordum. Zeynep ve Kadir'in bir alakası yoktu. Gözlerim onu buldu. Belki de hak ettiğimi düşünmesine rağmen bana ihanet etmemişti. Bu sadece bir ihtimaldi ama kalbimi yerinden çıkaracak etkiye sahipti. Karşımda olan bu adamı o kadar çok seviyordum ki küçük bir ihtimale bile yeniliyordum. Oysa o daha yüzüme bile bakamıyordu. Nefreti izin vermiyor olmalıydı. Haksız da sayılmazdı. Onun yerinde kim olsa eşini küçücük kızıyla bırakıp giden kadından nefret ederdi. Bu yüzden benden nefret dahi etse ağzımı açıp tek kelime etmeye hakkım yoktu.

İçimde yeşeren mutluluk tekrar soldu. Belki bilmediğim biri vardı. Kendimi kandırmayı bırakmam gerekiyordu.

"Anne, bebeğimin de saçlarını yap."

Anne kelimesini duyunca bile ağlayasım geliyordu. Bu duyguyu hiç tatmam sanıyordum.

"Yapayım."

Kucağıma oturup göğsüme sokuldu. Onu hiç bırakmak istemesem de gerildim. Bendeki eksikliği hisseder miydi? Başını o boşluğa bastırıp tepki vermedi. Anlamadığı için rahatladığım kollarımı ona sardım. Küçücük bedenini kalbimin içine saklayasım geliyordu. Onda açtığım o kadar derin yara vardı ki... Nasıl telafi edeceğimi bile bilmiyordum. Başını öptükten sonra bebeğin saçlarını ördüm. Diğer bebeğin saçlarını da ördükten sonra ikisini yan yana koydum.

"Nasıl olmuşlar?"

Cevap vermediğinde Kadir, "Uyudu," dedi.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine basardım. "Ne çabuk," desem de bana çektiğini biliyordum. Başımı yastığa koyduktan sonra uyuma sürem bazen otuz saniyeyi buluyordu.

"Senin gibi..."

Başımı kaldırıp ona baktım. Gözleri Ceren'in üstündeydi. Ceren her şeyiyle bana çekmişti. Bu onun için zor olmalıydı. Küçük kızı onu terk eden karısının bir kopyasıydı. Onu biraz daha göğsüme bastırdım. Oradaki acıyı azaltmasını umdum ama işe yaramadı. Göğsümde biriken acılar öyle sertleşmişti ki kaya parçasına dönüşmüştü.

"Çoğu huyunu senden almış."

Boğazım düğüm düğümdü. Bana bakmadan konuşmaya devam ediyordu. Yüreğimde yitip giden anılar parçalara ayrılıyordu.

"Başka hangi huyu bana benziyor?"

Titrek sesim kısıktı ama beni duymuştu. Dişlerini birbirine bastırınca yanak kasları dalgalandı.

"Daha şimdiden süslenmeyi çok seviyor. Geçen gün," deyip gülümsedi. "Artık saçlarımı boyatmam gerek diyordu."

Sessizce güldüm, küçüklükten beri süslenmeyi çok severdim.

"Meraklı, her şeyi öğrenmek istiyor. İnatçı da her istediği olsun diye diretiyor."

Yüzümdeki gülümseme silindi. Her istediğime ulaşmıştım ama hayat beni bir yerde durdurmuştu. Kader öyle sert bir çizgi çekmişti ki beni durdurmak için parçalara ayırmıştı.

"Bazen çok konuşuyor." Kısa bir an duraksadı. "Bazen hiç konuşmuyor, durgunlaşıyor."

Gözümden akan yaşlarla, "Bu yönü sana çekmiş," dedim. Yüzü tepkisiz duruyordu. Kaşlarının arasında oluşan çizgiler derinleşti.

"Pembe ve mor en sevdiği renk. Geceleri masal dinlemeden uyuyamıyor. Çoğu zaman uyanıp yanıma geliyor."

"Kadir?"

"Korkuyor ama nedenini bilmiyorum."

"Kadir," dedim tekrar. Gözyaşlarımdan görüşüm bulanıktı. Ama cevap vermek yerine konuşmaya devam etti.

"Sadece bir kere, benim de senin gibi gideceğimden korktuğunu söyledi."

"Niye yüzüme bakmıyorsun?"

Cevabını bildiğim bir soruydu ama sordum. Gözlerime baka baka nefretini kussun istedim. Bana olan hislerini ondan duymak istedim. Belki o zaman bir şeyleri geride bırakmaya karar verebilirdim. Sözlerim yüzünden kaskatı kesildi.

"Yüzüme bakamıyorsun, değil mi?" Yüzüme bakmaya tahammül edemiyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlamak istedim. Ama bunu onun kollarında yapamaz mıydım?

Tekrar ismini seslendim, yine bakmadı. Başımı eğdim, buz kesen kalbimin soğukluğu ellerimi üşütüyordu.

"Bakamıyorum." Gözlerimi yumdum. *Haklısın* demek istedim dilim varmadı. "Yüzüne bakmaya yüzüm yok."

Başımı şaşkınca kaldırdım. Sözlerine bir anlam verememiştim. Kadir ellerini yumruk yaparken gözleri yerdeydi.

"Neden böyle söyledin?"

Dudaklarında acı bir gülümseme oluştu. Başını kaldırdığında, "Hak etmiyorum," dedi.

Kalbim korkuyla çarptı. Olanları biliyor muydu? Hayır imkânsız, hiç kimse bilmiyordu. "Sen," diye soluduğumda nihayet bana baktı. Mavi gözbebeklerinin akları kızarmıştı. Gözleri dolu dolu bakıyordu. Neden böyle bakıyordu bana? O gözlerde nefret olmalıydı. O gözlere acı sinmesin diye gitmiştim ben...

"Senin boşa gitmediğini bilmez miyim sanıyorsun?" Başını yana doğru eğdi.

"Ya-yanılıyorsun," diyebildim. "Sıkıldım ve gittim, yapamadım çünkü. Senin hayatın bana fazla geldi. Başka nedeni yok."

Acı acı gülümserken başını iki yana doğru salladı. "Sen..." dediğinde gözünden bir damla yaş aktı. O damla kurşun gibi kalbime saplandı. Delik deşik bir kalbe sahiptim oysa. "Sen öyle büyük bir nedenden gittin ki biz yıkılmayalım diye kendini yıktın."

Kadir bunları bilmemeliydi. Böyle konuşmamalıydı. Karşıma geçip ağlamamalıydı. Kadir Varol'du o. Güçlüydü, yıkılmazdı, hep dimdik ayakta dururdu.

"Kadir," diye ağladım. "Öyle bir şey yok."

"Gülfem," diye fısıldadı boğuk sesiyle. "Şımarık sevgilim, neden bu kadar büyüdün sen?" diye sordu. "Bizim canımız yanmasın diye kendini ateşe atacak kadar... niye büyüdün sen?"

Sessiz hıçkırıklarım yüzünden omuzlarım sarsılıyordu. Elini uzattı, yanağıma doğru yerleştirdiğinde özlem bir yangın gibi dört yanımı sardı.

"Anlatamadığın her şeyi gözlerinde görüyorum." Parmakları yavaşça hareket etti. "Yanında olamadığım her acı dolu günü, yüzündeki çizgilerde görüyorum."

Titrek bir nefes aldım. "Kendini kandırıyorsun. Gidişime neden bulmaya çalışıyorsun ama yok, Kadir. Ben seni ve küçücük bebeğimizi bırakıp gittim."

Kadir'in gerçeklerini bilmesini istemiyordum. Onun yüreğine daha fazla acı eklenmesini kaldıramazdım. Gülmeliydi onun gözleri. Kızımız onun gözlerinde hep parıltılar görmeliydi. Annesinin kalbini kaptırdığı parıltılar onun ruhunun ışığı olmalıydı.

"Daha ne kadar yalan söyleyeceksin?"

Başımı iki yana doğru salladım. "Yalan yok, hepsi gerçek. Bencil, şımarık kızın tekiyim. Seni istedim aldım, sıkıldım ve bıraktım. Kabul et bunu."

Sözlerimin birine bile inanmıyordu.

"Keşke öyle olsaydın," deyip iç geçirdi. "İlk tanıdığım günkü Gülfem olsaydın, bizi hasretle sınamazdın." Gözünden bir damla yaş daha aktı. "Ben öğrettim sana," deyip sustu. "Benim aşkım seni büyüttü."

"Kadir..."

"Bilseydim," deyip yutkundu. Söyleyeceği kelimeleri de yutmuştu. "Nedenini söyle."

Başımı iki yana doğru salladım. Daha gerçekleri bilmeden bu kadar yıkılmıştı. Öğrendiğinde ne hâle gelirdi? Bunu ona yapmazdım.

Burnumu çektim. "Git artık daha fazla konuşmak istemiyorum."

"Konuşacaksın. Hepsini gözlerimin içine baka baka anlatacaksın."

Başımı iki yana salladığımda elini çekip ayağa kalktı.

"Ben kendimden nefret ettiğimde de," deyip sustu. Başımı geriye atıp ona baktım. Yıkılmış bir dağ gibiydi. Gözleri yaşlarla parlıyordu. "O zaman beni teselli etmeni çok isterim. Çünkü ben kaldıramam."

Dudaklarımı birbirine sıkıca bastırdım.

"Tek başına yaşadıklarını duymayı kaldıramam, yıkılmamam için elimi tut. Ben hak etmiyorum ama," deyip eğildi. Yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Dudaklarımı alnıma yerleştirdi. "Sen kızımız için yap."

20. BÖLÜM

YARALI KALP

Emre Altuğ - Aşk-ı Kıyamet

Günümüz

KADİR

Yine bir meyhane köşesindeydi Maçkalı. Ama bu defa bir başınaydı ve daha sessizdi. Saatler önce oturduğu sandalyede ağzını bıçak açmıyordu. Aklı dün geceye esir düşmüş, dudaklarına kederin mührü vurulmuştu. Sırtında ise ağır bir yük vardı hasretin oluşturduğu. Kadehini alıp kafasına dikti ve rakısının kalanını tek yudumda bitirdi. Kaçıncı kadehti bitirdiği? Saymayı bırakalı oluyordu biraz. Kadehler bitiyor acısı yenileniyordu. İçtiği meretin bir işe yaradığı yoktu ama içiyordu işte. Kanayan kalbi belki uyuşur diye umuyordu. Ama nafile... Dünden sonra mümkün değildi. Canı ona geri dönmüştü. Kadir üç yıldır ilk defa dün geçe nefes almıştı. Gülfem'in su yeşili gözlerine baktığında güneşi doğmuştu. Nihayet...

O sırada radyoda bir şarkı başladı, Kadir'in yüreğine kör bir bıçak saplandı.

Koyverdun gittun beni oy,
Koyverdun gittun beni.
Allah'undan bulasun oy,
*Allah'undan bulasun.**

"Bulmasın," diye fısıldadı. Saatler sonunda konuştuğu tek kelimeydi. "Allah'ından bulmasın." Kıyamazdı çünkü. Tırnağı taşa değse en çok Kadir'in canı yanardı. Ne olursa olsun bu değişmezdi.

Kimse almasun seni oy,
Kimse almasun seni;
Yine bana kalasun.

*Kazım Koyuncu – Koyverdun Gittin Beni.

Kimse almasın seni oy,
Kimse almasın seni;
Yine bana kalasın.

Kadir içli bir nefes çektiğinde Kazım Koyuncu'nun yüreğini dağlayan sözlerine kısık sesiyle eşlik etti.

Sevduğum senun aşkın,
Ciğerlerumi dağlar.
Hiç mi düşunmedun sen?
Hiç mi düşunmedun sen oy?

Tuttuğu nefesini yavaşça bıraktığında gözlerinden akan yaşı tutmadı. Otuz yedi yaşındaki koca adam, onu bırakan karısı için ağlarken gözlerini yavaşça kapattı ve kısık sesiyle eşlik etti.

Sevduğun boyle ağlar,
Sevduğun boyle ağlar.

Şarkı bittiğinde kadehini yeniledi. İçi yanıyordu. Gülfem'in hali gözlerinin önünden bir an olsun kaybolmadığı için içi alev alev yanıyordu. İnce bedeni, soluk yüzü ve saçları... Kısacık kestirdiği sarı saçları... Dokunmaya kıyamaz koklamaya doyamazdı oysa. Kısacık kalmıştı şimdi. Buna neyin neden olduğunu düşünmek bile derin bir azaba boğuyordu onu. Ama güzeldi be, yine çok güzeldi. Yıllar geçmişti ama onun güzelliğinden hiçbir şey eksilmediği gibi güzelliğine güzellik katmıştı. Hâlâ bakmaya doyamıyordu. Elinde olsa çeker kollarına saatlerce sarılıp güzel yüzünü izlerdi. Bunu yapamamak canını öyle derinden acıtıyordu ki!

"Berat!" diye seslendi öfkeyle. Gülfem'i ondan alan ve hâlâ ondan uzak durmaya devam etmesine neden olan her şeye öfkeliydi. Meyhanede çalışan çocuk yanına geldi. "Söyle abim."

Başını kaldırmadan konuştu. "Şu şarkıyı tekrar aç, koçum." İçtiği içki yüzünden konuşması yavaşlamıştı. Berat yanından uzaklaştı ve birkaç dakika sonra şarkı sözleri meyhanede yankılandı.

Bardağı masaya koyduktan sonra otomatik hareketlerle kadehini yenilediğinde karşısındaki sandalye çekildi ve Vural oturdu. Vural, Kadir'in eski bir dostuydu. Geçen aylarda eşiyle beraber mahalleye gelmiş ve tekrar buraya yerleşmişti. Vural'ın babasını tanırdı, o sayede ikisi tanışmıştı. Kocaeli'ye yerleşme fikrini de Vural vermişti ona. Hayalet

gibi bir adamdı esasında, bir varsa iki yoktu. Bunca yıllık arkadaşıydı ama hâlâ ne iş yaptığını bilmezdi, tek bildiği esaslı biriydi. Vural son yıllarda bu manzaraya şahit olduğu için yadırgamadan hemen karşısında otururak sessizce izlemek dışında tepki vermiyordu. Yanında ise karısı Zeynep duruyordu.

Garson geldiğinde Vural eliyle durdurunca adam geri gitti. Kadir ise su katmadığı rakısını tekrar dudaklarına yaslayıp büyük bir yudum aldı. Acısını uyuşturana kadar içmek istiyor olsa da içtikçe bastırdığı acısı gün yüzüne çıkıyordu. Bu acının tek bir şifası vardı. O da şimdi Kadir'e yasaktı.

"Kalana zor derler hep..." diye mırıldandı. Yıllardır içini yiyen düşüncelerini ilk defa başka biriyle paylaşıyordu.

Başını kaldırıp karşısında oturan çifte baktı. Mavi gözlerinde acının hazin buğusu vardı. "Herkes öyle der," deyip duraksadı. Sözlerinin ağırlığı konuşmasını ağırlaştırıyordu. "Ama gidene de zor olduğunu en iyi ben biliyorum."

İtirafı damağında acı bir tat bıraktı. Biliyordu Kadir, karısının boşuna gitmediğini biliyordu. Kim ne derse desin adı gibi biliyordu, Gülfem gitmek zorunda kalmıştı. Kadir ise çok çaresiz kalmıştı. Hayat onlara acımasız davranmıştı.

"Gülfem," dediğinde sesi titredi. Maçkalı'nın sesi, âşık olduğu kadının adını söylerken çocuk gibi titredi. "Gülfem boşuna gitmedi." Bunu dile getirmek yüreğindeki kederi mümkünmüş gibi ikiye katlamıştı.

Vural şaşkınca, "Konuştunuz mu?" diye sordu.

Başını iki yana doğru salladı. "Bazı şeyleri bilmek için duymaya ihtiyaç yoktur."

Kadir Agâh elini kalbinin üstüne yerleştirdi. "Buramda," deyip geniş göğsüne sertçe vurdu. Sanki orada biriken tüm acıyı, hasreti dağıtmak istiyordu. "Ta buramda biliyorum ben, Vural. O öyle büyük bir nedenden ötürü gitti ki... Korkuyorum oğlum ben." Yutkundu. "Öğrenmekten deli gibi korkuyorum."

Kadir istese öğrenirdi. Bu onun için hiç zor olmazdı. Ama o zaman...

Diğer elindeki kadehi masaya sertçe bıraktı. "Gidişinin altında yatanları öğrenmekten öyle çok korkuyorum ki sanki otuz yedi değil dört yaşında bir çocuğum."

Söylemişti işte. Herkesin karşısında dağ gibi dikilen adam, korktuğunu dile getirmişti sonunda.

"Abi," dediğinde, "Vural," diye lafını kesti. "Sevmeye, koklamaya kıyamadığım kadının gidişinin esas sebebini nasıl kaldıracağım lan ben?"

Üç yıldır, tam üç yıldır Kadir bundan kaçıyordu. Çünkü bu gerçek onu diri diri mezara gömecekti. Bu gerçek onu kör kuyuların orta yerinde bir başına bırakacaktı. Bir babanın oraya düşme lüksü yokken üstelik... Öyle ya her şeyden önce kızı geliyordu. Ceren... canının parçası, karısının emaneti, bir tanecik kızı.

"Nasıl karşısına geçip onu dinleyeceğim? Yüreğim..." deyip tekrar göğsüne vurdu. "Yokluğunda köz olan bu yüreğim, nasıl kaldıracak?" Kadehi alıp tek yudumda rakısını içti.

Zeynep yavaşça, "Onunla konuşmayacak mısın?" diye sordu.

Kadir ise içli bir nefes aldı. "Konuşmak istiyor ama benim cesaretim yok." Hafifçe güldü. "Koskoca Kadir Agâh Varol'un, küçücük bir kadınla konuşmaya cesareti yok."

Bu öyle bir sevdaydı ki Kadir'i alaşağı etmişti. Bu öyle bir sevdaydı ki yıllar geçmişti ama hiç eksilmemişti. Kimsenin yıkamadığı, dağ gibi olan adamı tek hamlede yerle bir etmişti.

"Dinlersen yüreğin soğur belki."

Vural'ın sözleri üzerine kısa bir sessizlik yaşandı. Bilmiyorlardı. Gerçeğin ağırlığını hiçbiri kestiremiyordu. Sadece Kadir... Sevdiği kadını kendinden bile iyi tanıyan Kadir biliyordu. "Dinlersem yüreğimdeki közler yine kor olur."

Yeni bir kadeh daha doldurdu. İçmeden konuşma cesareti bulamıyormuş gibiydi.

Dertli bir iç çektiğinde bir itirafta daha bulundu. "İlk gittiğinde peşine düştüm, yerini buldum." Bunu kimse bilmiyordu. Gülfem'in yurtdışına gittiğinin üçüncü gecesinde öğrenmişti. Kaldığı eve kadar bulmuştu onu. Kardeşi Demir'in yanına yerleşmişti. Gidecekti Kadir, valizini bile toplamıştı.

"Gidecektim Vural, karımın beni boşuna bırakmayacağını biliyordum. Söylediği yalanların birine bile inanmamıştım."

Vural öne doğru eğildi. Şaşkın bir sesle, "Neden gitmedin?" diye sordu.

Sadece, "Gidemedim," diye cevapladığında sesi kısıktı. O geceyi hatırlayınca gözleri daldı. Kapıdan çıkacaktı fakat yeni yeni yürümeyi öğrenen kızı engel olmuştu. Kadir'in serçeparmağını o küçücük eliyle sıkı sıkı tutmuştu. "Ceren tuttu elimi, *baba* diye ağladı. Öyle çok ağladı ki gidemedim."

Hissetmişti kızı. Annesi gibi babasının da gideceğini hissetmişti. Rakısından bir yudum alıp sessizliğe gömüldü. Onu öyle bırakamazdı. Gülfem'i canından çok seviyordu, canını istese düşünmez uğruna feda ederdi ama... Ceren... çok küçüktü, ikisine ihtiyacı vardı. Kadir ona kıyamazdı ki... hem öksüz hem yetim bırakamazdı kızını. Canından bir parçaydı Ceren, karısına canını verirdi ama ona, küçücük kızına kıyamazdı. "Gitsem gerçekleri öğrenecektim ve uğrunda kızımızı bile görmezdi gözüm. Varımı yoğumu önüne sererdim gıkım çıkmazdı."

Gözleri onu sessizce dinleyen Zeynep ve Vural'a kaydığında iki damla yaş gözlerinden aktı. "Gidemedim işte... Küçücük kızım için gidemedim. Bana ihtiyacı vardı bırakamadım onu." Rakısını içti. "Kızım için karımı, gidişinin nedeniyle yalnız bıraktım ben. Zaten annesiz kalmış dedim, bir de babasız bırakamazdım. Vebalini kaldıramazdım. Yüreğim buna el vermedi."

Sözleri taş gibi ağırdı. Acı gibi zehirdi. Katran gibi karaydı.

"Şimdi ben onun yüzüne nasıl bakacağım? Nasıl anlattıklarını dinleyeceğim? Hangi yüzle? Hangi yüzle?"

Herkes sustu, rakısı bitti. Sarhoş olan Kadir başını masaya yasladı. Ayakta duracak hali kalmamıştı. Vural koluna girip onu meyhaneden çıkardığında varla yok arası bir sesle mırıldandı.

"Güz yağmurlarıyla bir gün göçtün gittin,
İnanamadık, gülpembe
Bizim iller sessiz
Bizim iller sensiz
Olamadı, gülpembe
Dudağımda son bir türkü, gülpembe
Hâlâ hep seni söyler, seni çağırır, gülpembe."

Kadir'in *gülpembesi,* Gülfem'i solmuştu. Ve Kadir hiçbir şey yapamamış kendi karanlığında boğulmuştu.

GÜLFEM

Göğsümdeki kitleyi ilk fark ettiğimde dokuz aylık hamileydim. Duşta sıcak suyun altında dikilirken elim sağ göğsüme değmiş ve oradaki düğüm gibi olan şişliği fark etmiştim. Fakat kızımı doğurmak üzereydim ve önceliklerim farklıydı. Bu yüzden muayene olmayı da kitleyi de ikinci plana atmış ve bütün vaktimi kızıma harcamıştım. Ta ki o güne kadar...

3 Yıl Önce

"Gel bakalım annene, güzel kızım."

Beşikte uyuyan bebeğimi kucağıma aldım ve emzirmek için koltuğa oturdum. Kızım sesler çıkarırken yanağını okşadım. O kadar güzeldi ki ona bakmaya doyamıyordum. Yuvarlak suratı beyaz ve tombuldu. Sarı saçları yeni yeni çıkmaya başlıyordu. Gözleri ise... babasının gözlerinin bir kopyasıydı. Elimi yanağına götürdüğünde tuhaf tuhaf sesler çıkarıyordu. Eğilip yanağını öptüğümde kokusunu içime çektim. O kadar güzel kokuyordu ki... Onu koklamaya da öpmeye de hiç doyamayacaktım. Kadir'den başkasının kokusunu bu kadar sevmem diye düşünürdüm hep ama fena halde yanılmıştım. Ceren'in kokusu öyle güçlü bir bağımlılık yapmıştı ki o kokuyu almadan yaşayamazdım.

Kucağıma alıp severken öne doğru eğildi ve kafası birden göğsüme çarptı. O an öyle keskin bir ağrı saplandı ki nefesim kesildi. Acıyla inlerken Ceren'i indirip göğsümü tuttum. Kafası göğsüme çok da sert çarpmamıştı. Bu acı çok fazlaydı. Elimle göğsümü yokladığımda ara ara hissettiğim ama üstünde durmaktan kaçındığım o kitleyi hatırladım. Sürekli bir şeyler olduğu için erteliyordum. Ceren'i kucağıma alıp yatak odasına gittim. Üstümü çıkarıp aynanın karşısına geçtiğimde göğsüme dokundum ve o kitleyi tekrar hissettim. Bastırınca ağrı oluşmaya başlamıştı. İçime dolan korkuya engel olamadım, artık bunu ertelememem gerektiği kafama dank etti.

Elim kitlenin üstündeyken yatağa oturdum. Ya ciddi bir şeyse? İlk hissettiğim zamanın üstünden epey süre geçmişti. Ya geç kaldıysam? Korkuyla yutkunurken üstümü giydim. Dışarı çıkacağım için annem Ceren'e bakmaya gelecekti. Bu fırsatı kullanmam gerekiyordu. Özel bir

hastaneden randevu oluşturup hazırlandım. Annem de tam o sırada gelmişti. Ceren'i onun kucağına uzatırken, "Ben en kısa sürede gelmeye çalışırım," dedim.

Annem Ceren'i severken, "Acele etme, kızım," dedi. "Bizim keyfimiz yerinde, değil mi anneannesinin bir tanesi?" Babam da annem de Ceren'i çok seviyordu. Bu yüzden onunla kendi çocuklarıymış gibi ilgilenip seviyorlardı. Aklım Ceren'de kalmayacaktı en azından.

Randevu saati yaklaştığı için oyalanmadan hastaneye gittim. Göğsümdeki ağrı hâlâ sürüyordu. Nedense içimde kötü bir his vardı. Muhtemelen evham yapıyordum ama elimde değildi işte. Yolda Kadir aradığında bile telefonu açmadım. Açamadım. Açarsam ona korkularımdan bahsederdim, tutamazdım kendimi. Eğer boş bir şeyse onu da boşuna korkutmuş olurdum.

Hastaneye gidişim ve doktorumla görüşmem tam yarım saatimi almıştı. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki başım dönüyordu. Doktorum muayenenin ardından mamografi çektirmemi istedi. Teşhis amaçlı olduğu için sonuçları da hemen çıkacaktı. Kısa bir süre sonra sonuçları alacaktık ama hayatımın en uzun dakikalarını yaşamıştım. Doktor sağ göğsümde olan şeyin ne tür bir kitle olduğunu sonuçlara bakarak söyleyecekti. İşin ciddiyetini anladıkça terlemeye başlıyordum. Sonuçlar kötü çıkabilirdi. O zaman ne yapacaktım? Kollarımı gergince kaşırken telefonum bir kez daha çaldı. Kadir arıyordu, ekrana uzun uzun baktım ama açamadım. Elim gitmedi, hem ona yalan da söylemek istemiyordum. Doğruları söyleyecek cesaretim de yoktu. Onu sonra arayacağıma dair bir şeyler yazdıktan sonra telefonu kapattım. Sırtımdan aşağı akan ter damlalarıyla beraber gözümü duvardaki saatten ayırmadım. Nedense zaman geçmiyor gibiydi.

"Sonuçlar çıktı, Gülfem Hanım."

Yavaşça ayağa kalkıp doktorumun odasına doğru yürüdüm. Dizlerim şiddetle titrediği için adımlarım yavaştı. Gergince yutkunup içeri girdim.

"Oturun lütfen."

Sıkı sıkı tuttuğum çantamla beraber siyah deri koltuğa oturdum. Diken üstünde gibiydim. Doktorum ise sakin yüzüyle ekranı inceliyordu. Otuzlu yaşlarında genç bir adamdı. Siyah saçları seyrek ve kıvırcıktı.

Elini ensesine atıp kaşırken bana baktı. Yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlayamıyordum.

"Sonuçlar nasıl?" Boğuk sesim sanki uzaktan geliyordu.

Gözlüklerin çıkarıp koyu renk gözleriyle yüzüme baktı. "Göğsünüzde kist var, Gülfem Hanım."

Kulaklarımdaki uğultu arttı. "Kesin bir şey söyleyebilmek için biyopsi yapmamız gerekiyor."

Konuşmadan önce derin bir nefes aldım. "Hemen yapabiliyor muyuz?"

"Evet, en fazla yirmi dakika sürer."

O gün hastaneden çıktığımda kafam allak bullaktı. Sonuçlar çıkmadan kötü düşünmek istemiyordum ama elimde de değildi. İhtimali bile çok gerilmeme neden oluyordu. Elimde kesin bilgi yokken kimseyle paylaşmak da istemiyordum. Bu yüzden sustum ve kimseye tek kelime etmemeye karar verdim. Eve gittiğimde sessizdim, annem sanki bir şeylerin ters gittiğini anlamış gibi sürekli nasıl olduğumu sorup duruyordu. "Anne iyiyim," deyip Ceren'i kucağıma aldım. "Yoruldum sadece."

"Öyle olsun," dediğinde bana inanmadığını biliyordum. "Ben de gideyim artık." Ayağa kalkıp onu yolcu ettim.

Annemin Kadir'le arası babama göre daha iyi olsa da aralarında bariz bir mesafe vardı. Kadir'in duruşundan kaynaklı bir mesafeydi. Babamla araları ise değişmemişti. Son derece ciddi ve mesafelilerdi. Bu durumun değişmesi için ikisi de adım atmayı reddediyordu. Doğru düzgün yan yana geldikleri bile söylenemezdi. Ben de bu duruma yorum yapmak yerine ayak uyduruyordum.

Ceren'le beraber yatak odasına geçip yatağa oturdum. Muhtemelen Kadir de bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktı, annemi bir şekilde geçiştirsem de Kadir'i nasıl ikna edeceğimi bilmiyordum. Ne hissettiğimi gözümden anlardı o. Düşüncelere boğulmuşken Ceren'le beraber yatağımda uyuyakalmıştım. Sürekli yorgun ve halsiz hissettiğim için her yerde uyuyabilirdim. Huzursuz bir uykuydu ve Ceren'in yüksek sesli ağlaması üzerine sıçrayarak uyandım. Genelde böyle ağlamazdı. Bu yüzden telaşlanarak doğruldum.

"Anneciğim," diyerek kucağıma aldım. "Ne oldu?"

Alnım dudaklarına değdiğinde gözlerim kocaman açıldı. Ateşi çok yüksekti. Üstünü çıkarırken mutfağa koşup ilacını getirdim. Diş

çıkardığı için ateşi çıkıyordu ama bu defa farklıydı. Daha yüksekti. Anında telefonu alıp Kadir'i aradım.

"Kadir, Ceren'in ateşi var, çok yüksek."

Telaşlı sesimi duyunca, "Hazırlanın yavrum, sizi almaya geliyorum," dedi hemen.

İlkbahar mevsimi olsa da havalar serindi. Mevsim geçişlerinden ötürü hastalanmış olabilirdi ama telaşıma engel olamıyordum. O kadar acılı ağlıyordu ki gözlerim dolmuştu. Yüzü kıpkırmızı olmuştu ve hiç susmuyordu. Konuşamadığı için derdini de anlatamıyordu. Sadece *anne* diyerek ağlıyordu. Hızlıca hazırlanıp onu kucağıma aldım.

"Geçecek bebeğim." Alnını öptüğümde ağlamaya devam ediyordu. Normalde sakin bir bebekti. Bu yüzden böyle ağlamalarına alışık değildim ve çok korkuyordum. Zaten evhamlı bir anneydim ben. Bir de böyle şeyler yaşanınca daha kötü oluyordum.

Ceren'le bahçeye çıktığımda Kadir'in arabası da eve yanaşmıştı. Yanına gitmemi beklemeden arabadan inip bize doğru hızlı adımlarla geldi. Ceren'i kucağımdan aldığında endişeden kafayı yemek üzereydim. Böyle durumlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Kadir benden daha metanetliydi neyse ki.

"Ateşi hiç düşmüyor, Kadir."

"Az kaldı fıstığım, sakin ol."

Hastaneye gittiğimizde Kadir onu kucağımdan alıp çocuk aciline doğru hızlı adımlarla yürüdü. Ellerim o kadar titriyordu ki küçük bedenini bile taşıyacak durumda değildim. Doktorlar müdahale ettiğinde Kadir yanıma gelip beni sakinleştirmeye çalıştı. Ama pek işe yaramıyordu. Bir günde iki kere hastaneye gelmek sinirlerimi yıpratmıştı. Doktor yanımıza gelene kadar tek kelime etmemiştim. Kanında bulunan enfeksiyondan ötürü ateşinin çıktığını söylemiş ve yatış vermişti.

Küçücük kızımı hasta yatağında görünce kendime dair yaşadığım tüm endişeleri unuttum. Gözüm kızımdan başkasını görmüyordu. O küçücüktü, derdini bile söyleyemiyordu. Bu haldeyken çektiği acıyı görmek içimi acıtıyordu ve elimden hiçbir şey gelmiyordu.

"İyileşecek, biliyorsun."

Kadir yanıma gelip kolunu belime sardı. Günün stresi o anda gözlerimden yaşlar olarak boşaldı. Başımı göğsüne yaslayıp ağlamaya başladım. "Ona bir şey olmasına dayanamam."

Başımı öptü. "Ona bir şey olmayacak. Bunlar normal şeyler, bebek o. Hasta da olacak yere düşüp bir yerlerini de incitecek, Gülfem. Ama iyileşecek."

Yine de ağladım. "Ama çok küçük."

Kadir beni sakinleştirmek için uğraşsa da bir türlü gözyaşlarım durmuyordu. Bugün yaşadıklarım çok fazla gelmişti. İçimdeki sıkıntı da bir türlü gitmiyordu. Sanki kötü şeyler olacaktı. Sanki bir şey olacaktı ve onları kaybedecektim. Bu aptal düşünce beni hiç rahat bırakmıyordu. Hissettiğim kötü şey kızımın başına gelirse eğer dayanamazdım. Onun yerine benim başıma gelmesine razıydım, dayanırdım ben, bu saatten sonra bunu yapardım. Hem kocaman kadındım ama kızım minicikti.

Tüm gece boyunca gözümü bile kırpmamıştım. Kadir uyumamı söylese de dinlememiştim onu. Ceren'in başında bekleyip dua etmiştim. Birimize bir şey olacaksa eğer o ben olmalıydım, kızım değil. Ceren tam üç gün boyunca hastanede yattı. Sayısız iğneler yedi. Küçük kolunda iğnenin bıraktığı çirkin izler vardı. Onlara bakınca bile ağlamak istiyordum. Ama tedavisi iyiye gitmiş ve canını yakan iğneler onu iyileştirmeye başlamıştı. Bu sayede üçüncü günün sonunda taburcu edilmiştik. Kızım iyileşince her şeyi unutmuştum. Sadece onunla ilgileniyordum.

"İstanbul'a gitmem gerekiyor, abim çağırdı."

Kadir, abisiyle son bir yıldır tekrar konuşmaya başlamıştı. Araları eskisi gibi kötü değilse bile çok samimi değillerdi. Ama abisi tek başına işleri halledemiyordu, bu yüzden Kadir ara ara ona yardım etmek için İstanbul'a gidiyordu. Eski hayatını bırakmış olsa da yayılan bir namı vardı. Herkesi korkutmaya yetiyordu.

"Ne kadar kalacaksın?"

"En fazla iki gün. Ama Ceren böyleyken gitmek istemiyorum."

Ona gülümsedim. "Ceren iyi bir tanem, git sen."

Doktor bugün arayıp hastaneye çağırmıştı. Kadir İstanbul'a gitmezse eğer ben de hastaneye gidemezdim. Bu yüzden gitmesi gerekiyordu. Ellerini belime sarıp beni kendine doğru çekti. Dudaklarını şakağıma sürttüğünde gözlerimi kapattım.

O kadar yorgun hissediyordum ki... Ağırlığımı ona verip başımı göğsüne yasladım. Kalp atışlarını dinlemek beni sakinleştiriyordu. Kadir usulca saçlarımı okşadı.

"İyi misin sen?"

"İyiyim," diye mırıldandım.

"Gitmeyeceğim, aklım sizde kalır."

Geri çekilip yüzüne baktım. "Annem gelecek, merak etme lütfen. Hem bir gün sonra döneceksin."

"İyi görünmüyorsun," diyerek yüzümü okşadı. Yorgunca gülümsedim. "Ceren iyi, bu yüzden ben de iyiyim."

Eğildi ve dudaklarımı öptü. Dudakları sıcacıktı, kollarımı boynuna sarıp başımı eğdim. Tüm gün boyunca beni öpse sesimi çıkarmazdım. Üstdudağımı kavrayan dudakları beni uzun uzun öptü. İçimdeki soğukluk günler sonunda durulmuştu. Tenim ağır ağır ısınırken ona karşılık verdim. Dili ağzımın içine girdi. Dudaklarımdan kopan mırıltıyla dilini emdim.

O sırada belimdeki eli kalçama kaydı. Yavaşça okşadıktan sonra kavrayıp bedenimi yukarı doğru kaldırdı. Kalçam salonun masasıyla buluştuğunda bedeni bacaklarımın arasına yerleşmişti. Bacaklarımı beline sarıp onu kendime doğru çektim. Düşünceler nihayet zihnimi terk etmişti. Kadir'den başka her şey silinmişti. Günler sonunda ilk defa rahatlamış hissediyordum. O varken güçlüydüm. O an anladım, her şeyi beraber halledebilirdik. Tüm kötü şeylerle başa çıkardık biz. Bunun verdiği rahatlamayla gülümsedim.

"Beni böyle öpersen gidemem," dediğinde sesi hırıltılıydı. Ensesindeki saçlarını okşadım. "Kendime engel olamıyorum."

Alnını alnıma yasladı. "Çok fena bir karım var."

Hafifçe güldüğümde dudaklarına birkaç tane öpücük bıraktım. "Sana çok âşık bir karın var."

Kadir o gün istemeyerek de olsa gittiğinde Ceren'i anneme bırakıp doktora gittim. Sonucu da o gün öğrendim.

"Kötü huylu, Gülfem Hanım."

"Bu ne demek oluyor, Murat Bey?" Geçen gün geldiğimin aksine daha metanetliydim. "Ailenizden kimse yok mu? Onlarla görüşmek daha sağlıklı olur."

"Yok, benimle açık açık konuşun."

Derin bir nefes aldı ve gözlüklerini çıkardı. "Kansersiniz... Üçüncü evre." Sonrasında söylediği kelimeler çok uzaktan geliyordu.

"Kitleyi ilk fark ettiğinizde gelseydiniz bu kadar ilerlemezdi ama ne yazık ki çok ilerlemiş."

Yutkundum. Üçüncü evre kanserdim.

"Kanser göğsünüzün tamamına yayılmış, bu aşamada yapılacak tek şey kemoterapi." Konuşmak istedim ama yapamadım. "Bir an önce kemoterapiye başlamamız ve vücudunuzun bunu kabul edip etmediğini beklememiz gerekiyor, yoksa..."

"Yoksa?" diye üsteledim. Başını eğdi. Yoksa ölecektim. "Ama ben daha yirmi dört yaşındayım," diye fısıldadım.

"Bazen genç yaşlarda da görülüyor."

Gözyaşlarım akmaya başladığında elimin tersiyle sildim. "Ama hep çok sağlıklı beslendim, sigara ve alkol içmedim. Kendime hep çok iyi baktım."

"Gülfem Hanım-"

Ayağa kalktığımda yaşlar daha şiddetli akıyordu. "Benim bir bebeğim var!" Benim kaybedecek çok şeyim vardı. "Neden, nasıl olur?"

"Bir an önce kemoterapiye başlamamız gerekiyor."

"Yoksa ne olur, Murat Bey? Açık konuşun."

"Geri dönüşü olmayabilir. Geç kalınmış bir tanı bu. Üzgünüm."

Üzgündü çünkü ölüyordum.

"Nereye daldın öyle?"

Annemin sesini duyunca gözlerim onu buldu. "Hiç... öyle," diye geçiştirdim. Son zamanlarda verdiğim cevap bu olduğu için pek yadırgamadı.

"Uyuyakalmış."

Annemin sözleri üzerine dizlerimde uzanan kızıma baktım. Saçlarını okşarken uyuyakalmıştı. Gülümserken eğilip saçlarını öptüm. Kadir haklıydı, çoğu huyunu benden almıştı.

"Tıpkı senin küçüklüğüne benziyor." Annemin sesini duyunca ona baktım. Ceren'i izliyordu. "Saçları, gülüşü, hareketleri..." İç çekti. "Ona bakınca küçüklüğün gözlerimin önünde beliriyor."

Kızımın başını bir kere daha öpüp bebek kokusunu içime çektim. Ceren kıpırdanırken gözleri açıldı.

Uyanır uyanmaz, "Babam nerde?" diye sordu. Yüzünü okşadım. Yanakları yumuşacıktı.

"Evde, seni bekliyor olmalı."

"Ona gidelim," dediğinde her an ağlayacak gibiydi. "Babamı özledim."

Gözleri dolunca telaşlandım. "Tamam, gidelim." Burnunu çekip doğruldu. "Hemen gidelim, çok özledim."

Kadir'in iyi bir baba olacağını hep biliyordum. Şimdi ise buna şahit olmuştum. Beni yanıltmamıştı. Ceren'e çok iyi bakmıştı. Yavaşça gülümsediğimde eğilip yanağını öptüm. "Gidelim, kızım," dedim. Keşke onu büyüttüğü her anı görseydim.

Ceren ayağa kalkarken parmaklarına baktı. "Babam yarın ojemin rengini de değiştirmeli."

Pembe ojelerine baktım. "Baban oje mi sürüyor sana?"

Başıyla onayladı. "Evet, sıra mor renginde."

Gülerken başımı iki yana doğru salladım. Kız çocuğuna sahip olmak çok güzel bir şeydi. O kadar çok şey kaçırmıştım ki. Nasıl telafi edeceğimi bilmiyordum bile. Ceren'in elini tutarken tuhaf bir hüzün çökmüştü. Ondan ayrılmak istemiyordum. Tüm günü beraber geçirdikten sonra yanımdan ayrılması canımı yakıyordu. Ama ses edemezdim. Elimdekiyle yetinmek zorundaydım. Arabaya bindiğimizde Ceren arka koltukta oturdu.

"Babam beni çok özlemiş olmalı."

Dikiz aynasından ona baktım. "Bence de. Acele edelim o zaman."

Başıyla onayladı. "Evet ama şarkı da aç. Babam arabaya binince hep açar."

Dediğini yaptığımda gülümsemeden duramıyordum. Bilmiş bir kızım vardı, tam bir cadıydı ve çok tatlıydı.

"Anne?"

"Efendim, kızım?"

Bir an sustu. Sonrasında sorduğu soru beni parçalara ayırdı. "Neden gittin?" Ellerim direksiyonu sıkıca kavrarken gülümsemem silinmişti. "Ben..." desem de devam edemedim.

"Anne, ben seni çok özledim."

Gözlerim dolu dolu olurken, "Ben de seni çok özledim," diyebildim.

"Bir daha gitmezsin, değil mi?"

Bana güvenmiyordu. Bana güvenmemekte haklıydı. "Gitmem."

"Peki," deyip cama döndü ve esnedi. Tekrar uyuyacaktı sanırım. Kısa sürede evin önüne geldiğimizde kapısını açtım. Uyumamıştı ama gözleri uykulu bakıyordu. Elimi tutup arabadan indi. Kapıyı kapattım ve beraber eve doğru yürüdük. Elini sıkı sıkı tuttum. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Yıllardır fotoğraflarından ezberlediğim yüzü karşımdaydı. Eli elimdeydi. Hasret kaldığım kızıma kavuşmuştum ve rüya olmasından deli gibi korkuyordum. Adımlarımız yavaş olsa da kapıya çok çabuk yaklaşmıştık. İçim hüzünle burkuldu.

"Babam, ben geldim!" diye bağırdı Ceren. Zili çaldığımda üzgün olsam da güldüm. Kapıyı açan kişiyi görene kadar... Reyhan anne, tam karşımdaydı. Beni görünce kaşları çatıldı.

"Babaanne ben geldim, babam nerede? Gidip yanında uyumam lazım."

Ceren ayakkabılarını çıkarıp içeri koştu. "Baban uyuyor, kuzum."

"Ben de yanına gidiyorum!"

Kadın bana döndüğünde, "Merhaba," dedim.

Cevap vermek yerine ters ters yüzüme baktı. "Ne işin var senin burada?" Böyle ani bir saldırı beklemediğim için donup kaldım. "Yetmedi mi yaptıkların?" deyip kolumu uzandı ve sıkıca tuttu. "Yetmedi mi kararttığın hayatlar?"

"Ben-"

"Sen, ne?" Kolumu sarstı. "Sen benim oğlumun hayatini biturdun hayatini." Sinirlendiği zaman böyle konuştuğunu bilecek kadar tanıyordum onu. Kadir'le aramız iyiyken bizi ziyarete gelmişti. Yıldızlarımız pek barışmamıştı.

Bana karşı hep mesafeliydi ve hoşlanmadığını belirtiyordu.

"Dağ gibiydi oğlum, kimse yıkamazdı ama sen," dedi sertçe. "Sen yıktın oğlumu. Hadi onu geçtim ya bu sübyanın ne günahı vardı?"

"Üzgünüm."

"Üzgünmüş. Hadi oradan! Allah'tan da mı korkun yok senin? Emzirdiğin bebeni nasıl bıraktın gittin? Vicdansız!"

Cevap vermedim. Verecek cevabım yoktu. Mecbur kalmıştım, diyemedim. En iyisi buydu, diyemedim. Ölümümü izlemesinler diye gittim nasıl derim? Sustuğumu görünce tuttuğu kolumdan içeri çekti.

"Gel, gel bıraktığın eseri gör."

"Lütfen, gitmek istiyorum," diye mırıldandım.

"Bu kadar gelmişsin, görmeden gitme." Beni yatak odamıza götürdü. Gözlerimi kapattım. Kapıyı açtığında, "Aç gözlerini," dedi. Koridorun ışığı odayı aydınlatıyordu. "Aç dedim."

Açtım. Sonra onu gördüm. Kadir yatağın ortasında üstündeki kıyafetlerle yatıyordu. Ceren de yanına kıvrılmıştı. Beni içeri doğru iteledi.

"Bak oğluma, ne halde olduğuna bak."

Odayı saran ağır kokuyu biliyordum. "İçkiyi bırakmıştı," diye fısıldadım.

"Bırakmıştı ya," dedi sessizce. "Senden sonra başladı tekrar. Hiç içmediği kadar içti. Senin yüzünden."

Boğazım düğüm düğümdü. "Niye sürekli geliyorum sanıyorsun? Kendine bir şey yapmasın, şu el kadar bebe bir de babasız kalmasın diye geliyorum."

Kolumdan sürüklemeye devam etti. Ta ki yatağın yanına gelene kadar. Sonra oturmam için iteledi. Oturdum. Elimi tutup Kadir'in elinin üstüne yerleştirdi. Büyük eli buz gibiydi, kalbim üşüdü.

"Yaşayan bir ölü gibi, senin yüzünden. Mahvettin onları." Ceren uyuduğu için kısık sesle konuşuyordu. Ama sözleri kurşun gibi delip geçiyordu.

Daha fazla dayanamadığım için, "Ben de mahvoldum," dedim.

"Sus, yalancı."

"Reyhan anne," diye sızlandığımda elini kaldırdı. "Anne deme bana." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Hiç istemedim seninle evlenmesini ama dinlemedi. Burnunun dikine gitti." Başımı öne doğru eğdim. "Hayatını yaktı."

"Ben-"

"Sen sus, beni dinle. O kadar içmiş ki evin yolunu bulamadı. Koskocaman adamı Vural omzunda getirdi. Senin yüzünden."

Sustum. Konuşursam gerçekleri anlatmaktan korktum.

"Bu son günler ama Gülfem, oğlumu yeniden toparlayacağım ve bunu ben yapacağım."

Ne dediğini anlamıyordum. "Artık içip içip kendini ziyan etmeyecek. Senden boşatıp evlendireceğim onu. Hak ettiği gibi mutlu olacak. Kurtulacak senin zehrinden."

Sadece ağladım. Ağzımı açıp tek kelime edemedim.

"Sen daha çok ağlayacaksın ama o timsah gözyaşların bana sökmez. Otur eserini doya doya izle. Zor bulacaksın çünkü."

Odadan çıktığında bütün bedenim titriyordu. Beklediğim nefreti o kusmuştu. Kadir'in söylemesi gerekenleri o söylemişti. Oysa Kadir, o hâlâ bana inanmaya çok hazırdı. Nedensiz gitmediğini bilecek kadar çok seviyordu beni. Böyle bir adamı hak edecek ne yapmıştım bilmiyordum.

"Kadir," diye ağladım. "Özür dilerim." Hıçkırmaya başladım. "Ben çok özür dilerim."

İçmesini istemediğim için bırakmıştı içkiyi. Sırf benim için bırakmıştı. Yine benim yüzümden başlamıştı. Gözümden sakındığım adamın hayatını yine ben mahvetmiştim. Elini kaldırıp dudaklarıma yasladım. "Yemin ederim böyle olsun istemedim." Avucunu öptüm. Öyle özlemiştim ki onu... gözlerimi kapattım. Tenini hissetmeyeli o kadar çok oluyordu ki. Ona dokunmadığım her gün ölüp ölüp dirilmiştim ama onlar için yaşamaya çalışmıştım. Ölürken yaşam mücadelesi vermek çok zordu ama başarmıştım. Buradaydım, yine onlarlaydım.

Bir şeyler mırıldanınca dondum. Sayıklıyordu sanırım. Ona doğru eğildim. "Bizim iller sensiz olamadı gülpembe." Dili tam dönmese de ne dediğini gayet net anlamıştım.

Gözlerimden akan yaşlar yüzüne döküldü. "Gülfem... Gülpembe'm." Gözlerimi kapatıp ağladım. "Bize dön."

"Döndüm," diye fısıldadım boğuk sesimle. "Döndüm, buradayım."

"Gitme." Alnımı alnına yasladım. "Bizim iller sensiz olamadı."

Onsuz güllerim solmuştu. Göğsüme batan dikenlerim kalmıştı sadece. Ama buradaydım ve solan o gül tomurcukları yeniden yeşeriyordu. Her şeye rağmen... O bana gitme dedikçe daha güçlü yeşeriyordu.

"Gitmeyeceğim."

21. BÖLÜM

HASRET

Özgün - Mühür

3 Yıl Önce

Bir gün öleceğimi biliyordum. Hayat böyleydi zaten; doğar, büyür, yaşar ve ölürdük. Yaşadığım bu mutluluğun da sonsuz olmadığını biliyordum. Ama çok erkendi... Daha yirmi dört yaşındaydım, üç yıldır evliydim ve küçücük bir kızım vardı. Kaybedecek ne çok şeyim vardı... ve dayanacak gücüm yoktu. Doktorum bir şeyler söyledi ama duymadım bile. O kasvetli odadan çıkmak için tüm gücümü harcamam gerekmişti. Gözyaşlarım yüzünden önümü bile göremiyordum. Düşmemek için duvara tutunurken telefonumu çıkardım. Ekrana bakarak yürürken Kadir'i arayacaktım. Onunla beraber olursak belki başa çıkabilirdim. Onun gücüne ve inancına ihtiyacım vardı. Yanımda olursa yapardım, nasıl olacağını bilmiyordum ama bir şekilde başarırdık. İyileşmek için çabalardım. Onları bırakamazdım, Kadir de izin vermezdi. Dudaklarımdan bir hıçkırık koptu. Ölmek istemiyordum.

Kızım... o daha çok küçüktü, bana ihtiyacı vardı. Birine çarptığımda geriye doğru sendeledim. Telefonum gevşek parmaklarımın arasından yere düştü. Tutacak gücüm bile yoktu. "Ben üzgünüm," diye geveledim.

"Önemli değil, siz iyi misiniz?"

"Ben..." İyiyim demek istedim ama diyemedim. İyi değildim. Kanserdim. Başımı kaldırıp kadına baktım. Yüzünde maske vardı, kirpikleri ve kaşları yoktu. Küt, siyah saçları da muhtemelen peruktu.

"Oturmak ister misiniz?" diye sordu kibar bir şekilde. Başımı eğdiğimde kadın koluma girip beni koltuğa doğru yönlendirdi. Bacaklarımda derman yoktu. Ayakta durmam bile mucizeydi. Kadın yerdeki telefonumu aldıktan sonra yanıma oturdu.

"Kızınız mı?"

Bana uzattığı telefonun ekranında Ceren'in fotoğrafı vardı. Başımla onayladığımda, "Çok tatlı," dedi. Taktığı maske yüzünden sesi boğuk geliyordu.

"Üçüncü evre," dedim aniden. Tanımadığım bir kadına öylece söyleyiverdim. Kabullenemediğim şey dilimden öyle kolay dökülmüştü ki şaşırdım.

Sessiz kaldığında başımı eğdim ve ağlamaya başladım. Uzanıp elimi tuttu, parmak uçları buz gibiydi. Bembeyaz elinin üstündeki damarlar belirgindi ve bileğinde iğne izleri vardı. O kadar inceydi ki eli, dokunsam kırılacak gibiydi.

"Lösemiyim. Dördüncü evredeydim, ilk öğrendiğimde yani."

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Teni bir hayalet gibi solgundu. Kahverengi gözleri ise çok donuk bakıyordu. "Ama pes etmedim. Edemezdim. Beş yaşındaki oğlum ve eşim izin vermezdi." Kadın elimi sıktı. "Mücadele ettim, etmeye de devam ediyorum."

İyileşme ihtimali var mıydı gerçekten?

"Peki şimdi?"

"Doktor kemoterapinin iyiye gittiğini söylüyor."

Ama buna inanmıyor gibi bakıyordu. Ya da inanmayacak kadar yorgun düşmüştü.

"Bu güzel haber."

Gözleri uzaklara daldı. "Bunu ilk kez duyuyor olsaydım sevinirdim. Ama ikinci kere aynı yollardan geçince..." Susup iç çekti. Çünkü kanser sinsi bir hastalıktı. Çünkü kanser çoğu zaman öldürmeden bırakmazdı.

"Peki siz tek mi geldiniz? Yanınızda olacak kimse yok mu?"

Başımı iki yana salladım. "Cesaret edemedim, kimseye söyleyemedim."

Hüzünle gülümsedi. "Ben öğrendiğimde yanımda eşim vardı. Hep yanımdaydı. Ona minnettarım."

Sanki söylemek istemediği bir şeyler vardı.

"Ama?"

"Ama ona, daha doğrusu onlara bunu yaşattığım için üzgünüm."

"Çok mu zordu?"

Kadının gözleri doldu. Bu yeterli cevaptı. "Her an patlamak üzere olan bir bombayla yaşamak kolay değil."

O sırada koridorun başında sekiz dokuz yaşlarında bir çocuk ve genç bir adam göründü.

"Kontrolüm vardı, beraber geldik."

Kadın ayağa kalktığında uzanıp elini tuttum. "Peki olmamasını ister miydiniz?"

"Anlamadım?"

Gözlerimi kırpıştırırken ayağa kalktım. Bedenimdeki uyuşukluk devam ediyordu. "Bunu öğrendiğinizde eşinizin yanında olmamasını ister miydiniz?"

Kadın cevap vermeden önce eşine döndü. Adam ona gülümsedi. "Gözlerindeki ışığın," dedi yavaşça. "Yavaş yavaş sönmesine neden olmamayı isterdim."

"Merhaba."

Adam uzun ve ince yapılı biriydi. Gözleri ise karısının üstündeydi. Ona öyle farklı bakıyordu ki... Sanki her an gözlerinin önünden kaybolacak gibi... "İyi misini Burcu?"

"İyiyim, Ahmet."

"Biz de hanımefendiyle koridorda karşılaştık," diyerek beni gösterdi. Adam bana döndüğünde, "Merhaba," diyebildim. "Gülfem ben," diye araya girdim.

Burcu telefonunu çıkardı. "Numaranı versene, Gülfem. Merak ettiğin bir şey olursa istediğin zaman yazabilirsin."

Telefonumu ona verirken oğlu da annesine sokulmuştu.

"Randevu saatimiz geldi Burcu, hadi gidelim."

"Tamam ama bir saniye." Eşiyle oğlu uzaklaşırken Burcu bana döndü. "Ama o bilmese bu kadar güçlü olur muydum bilmiyorum, bu yüzden iyi ki yanımdaydı, sadece..." Kısa bir an duraksadı. Beklentiyle yüzüne baktım. "Sadece ölürsem," dedi kırık bir sesle ve gözlerinden bir damla yaş aktı. "O zaman çok pişman olacağım. Onlara yaşattığım her şey için. Oğlumun normal bir annesi olmadı hiç. Beni hep böyle hatırlayacak." Gözündeki yaşı sildi. "Eğer hayatta kalırsam bu da onlar sayesinde olmuş olacak. Kararını verirken bunu da düşün. Hoşça kal, Gülfem."

Günümüz

Telefonumun odada yankılanan zil sesi beni uykumdan uyandırdığında sersemce doğruldum. Telefonum çok çalmazdı benim. Bu yüzden telaşlanmama engel olamadım. Çünkü ne bir arkadaşım kalmıştı ne de başkaları... Gittiğim zaman sadece Kadir'i ve Ceren'i değil, buradaki tüm hayatımı da terk etmiştim. Canımdan öte olan arkadaşım Ferda bile benden haber alamamıştı. Onunla konuşmayalı uzun yıllar oluyordu. Göğsümdeki özlem dolu sızıyı bastırıp telefonuma uzandım. Kadir'in adını görünce şaşırsam da anında açtım.

"Efendim?"

"Uyandırdım mı seni?"

Dün gece olanlardan sonra pek de uyuyamamıştım. Sabaha doğru ancak uyuyabilmiştim.

"Sorun değil, bir şey mi oldu?" Arkadan Ceren'in ağlayan sesini duyunca, "Ceren iyi mi?" diye atıldım.

"İyi sadece," dediğinde sesi sıkıntılıydı. Tuttuğu nefesini bıraktı. "Uyandığından beri ağlıyor. Senin..." deyip sustu.

"Açık konuş lütfen."

"Senin tekrar gittiğini söyleyip ağlıyor."

Kalbim öyle derinden sızladı ki... Kızıma bunu yaşattığım için kendimden öyle çok nefret ettim ki. Küçücüktü ama çok büyük bir acıyla sınanmıştı. Küçük kalbi kocaman bir acının ağındaydı.

"Hemen geliyorum."

Telefonu kapattığımda ışık hızında hazırlandım resmen. Yine geniş ve hatlarımı belli etmeyen bir kazak giydim. Vücudumdaki eksikleri fark etmelerini istemiyordum çünkü. Üstümü düzeltirken yüzüme baktım. Çok solgundum, normalde bu halimi umursamazdım aslında ama nedense biraz makyaj yapmak istedim. Kapatıcı sayesinde gözümün altında oluşan mor halkaları gizledim ve kirpiklerime maskara sürdüm. Yüzüme anında renk gelmişti. Dudaklarıma toprak tonlarında ruj sürdükten sonra kısa saçlarımı taradım. Onlara hiç alışamayacaktım. Hayatım boyunca bu kadar kısa saç kullanmamıştım. Bir an önce uzamasını bekliyordum.

Odadan çıktığımda evdeki herkes uyuyordu. Saat sabahın erken saatleri olduğu için normaldi. Sessizce evden çıkıp arabama bindim. Ellerim heyecandan titriyordu. Onları görecek olmak göğsümün orta

yerinde bir şenlik alanı düzenlemişti. Öyle ki yanaklarım bile kızarmıştı. Yol o kadar hızlı geçmişti ki nasıl oraya vardığımı bilmiyordum bile. Elimde tuttuğum araba anahtarını çantama attıktan sonra simitlerin olduğu kese kâğıdını kucağımda tuttum. Buraya kahvaltıya gelmişim gibi davranacaktım. Büyük adımlarla eve doğru yürüdüm ve zile uzandım. Bir an önce kızımı görmek istiyordum. Kapı birkaç saniye sonra açıldığında Kadir kucağındaki Ceren'le karşımda dikiliyordu. Ceren yüzünü babasının boynuna gizlediği için yüzü görünmüyordu.

Kadir'in gözlerinde beliren ışığı gördüğümde bir an afalladım. Bu ışığı kaybettiğim için yıllardır karanlıkta bir başına yaşıyordum ben. Ama yine buradaydı, geçen onca zamana rağmen... Geçmiş, boğazımda düğümlenmişti. Ona baktıkça düğüm büyüyor ve sertleşiyordu. Kadir yüzünü Ceren'e çevirdi.

"Bak kızım," dedi yavaşça. Sesindeki sevgi dolu tınıyı duyunca yanağımın iç kısmını ısırdım. "Kim gelmiş."

"Hayır," diye sızlandı Ceren. "Bakmayacağım işte."

"Ama neden?"

"Bana ne!"

Onlara doğru bir adım attım. "Ceren?"

Sesimi duyunca başını hızlıca bana doğru çevirdi. Mavi gözleri kocaman açılmıştı. Ağladığı için yüzü kızarık ve şişti. Sarı saçları ise hiç olmadığı kadar dağınıktı ve benim hayatım boyunca gördüğüm en güzel şeydi.

"Sizinle kahvaltı yapabilir miyim?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Anne."

Burada olduğuma inanmıyor gibi bakıyordu. Ağlama isteğimi bastırıp simitleri gösterdim. Başıyla onayladığında bana doğru atıldı. Kadir elimdeki simitleri alıp onu bana uzattı. Kollarımı küçük bedenine sıkıca sardım. "Gitmedin mi?" diye sorunca gözlerimi kapattım.

"Gitmedim," diye fısıldadım. "Sana dün söyledim ya, kızım." Başını öpüp kokusunu içime çektim. "Bir daha hiç gitmeyeceğim."

Geri çekilip yüzüme baktı. Bana inanmak istiyordu ama bunu yapamadığını biliyordum. İnanmak için verdiği büyük mücadele gözlerine yansıyordu. Elinin tersiyle yüzündeki yaşları sildi. "Söz mü?"

"Söz."

Tekrar boynuma sarıldığında dişlerimi birbirine bastırdım. Onun yanında ağlamayacaktım. Güçlü olmak zorundaydım. Kızım benim hep gülen yüzümü görsün istiyordum hem. Orada öylece durup sadece kokusunu içime çekip ona doya doya sarıldım. Bu anı yaşadığım için şükürler etmekten başka bir şey yapamıyordum. Bu evden çıkıp gittiğim gün, onları tamamen kaybettiğime inandırmıştım kendimi. Ama hayat beni yanıltmış ve ikinci bir şans daha vermişti.

"İçeri gelin hadi."

Kadir'in boğuklaşan sesini duyunca ona baktım. Arkasını dönse de başparmağıyla gözünün kenarını sildiğini görmüştüm. Kadir Agâh, Karadeniz'in hırçın dalgaları gibiydi. Tıpkı o dalgalar gibi çabuk coşar ve taşardı, öfkesi her şeyi kasıp kavururdu. Maçkalı'ydı o; güçlüydü, yenilmezdi, korkmazdı, durmazdı, durulmazdı. En çok o yönüne âşık olmuştum. Ama şimdi görüyordum, gidişimin onun gücünü nasıl yavaş yavaş tükettiğini kendi gözlerimle görüyordum. Ve hiçbir şey yapamıyordum. Daha fazla üzülmesin diye konuşamıyordum bile. Çünkü kaldıramazdım, kendini suçlaması beni öldürürdü. Onun seçme şansının olmadığı bir seçenekle bırakmıştım, bunu bile bile kendini suçlamasını kaldıramazdım.

Onu takip ettiğimizde mutfağa girdi. Ceren heyecanla, "Pankek zamanı!" diye bağırdı. "Anne, babam çok güzel yapıyor. Sen de yapsana."

Gergince boğazımı temizledim. Pankek falan bilmezdim ki ben. Beceremezdim de hem. Kadir bunu bildiği için araya girdi. "Bugün ikimiz yapalım, annen de tadına baksın. Başka zaman da o yapar."

Ceren dudaklarını büzdü. "Olur." Ceren'i tezgâhın üstüne oturtup geri çekildim.

"Anne bak ben çırpıyorum. Babam da pişiriyor."

Kadir bana döndü. "Otur istersen."

Mutfak masasına yönelip sandalyeye oturdum. Dirseğimi masaya çenemi elime yaslayıp ikisini izlemeye başladım. Kadir dolaptan çıkardığı yumurtaları yuvarlak bir kabın içine dikkatle kırdı. Onu ilk defa mutfakta görüyordum. En az benim kadar kötüydü mutfakta, yani eskiden öyleydi. Ama sanırım tek başına çocuk büyütmek onu değiştirmişti. Ceren çırpma teliyle karıştırmaya başladığında Kadir şekerini de koymuştu. Ceren hızla karıştırdığı için yumurtayı sıçratıp duruyordu

ama Kadir sesini çıkarmıyordu. Normalde titiz biriydi, dağınık ve kirli ortamları sevmezdi.

"Kolum yoruldu." Ceren durunca ayağa kalktım. "Yardım edebilir miyim?"

Başıyla onaylayınca yanına gidip çırpma telini elinden aldım. "Bak böyle hızlı hızlı karıştır," diyerek beni yönlendirmeye başladı.

"Böyle mi?"

"Evet."

Kadir sütü de ekledikten sonra un ve kabartma tozunu da getirmiş hemen yanı başımda dikiliyordu. Uzanıp başımın üstünde duran dolaptan bardak aldığında bana doğru yanaşmak zorunda kaldı. Tam bir adım arkamdaydı. Aramızda duran üç yılın inadına bir nefes kadar uzağımdaydı. Göğsü sırtıma dokundu, elim hareket etmeyi bıraktı. Kadir bardağı aldı ama hareket etmedi. Başını yavaşça aşağı indirdi. Kalbim güm güm atıyordu. Başını biraz daha eğdi ve burnu saçlarıma sürtündü. Derin bir nefes aldığında ellerim titremeye başladı. Zaman benim için durduğunda her şey silinmişti. Sanki hiç gitmemiştim sanki hiç ayrılmamıştık. Ufak bir temas küçük bir yakınlaşma hepsini silip atmıştı. Bir adım daha yaklaştı, gözlerim usulca kapandı.

"Ama anne yanlış yapıyorsun. Hızlı çırp."

Ceren'in yüksek sesini duyunca, "Ben... Ta-tamam," diye geveledim. Kadir uzaklaşmadan bardağı alıp tezgâhın üstüne bıraktı. Sıcaklığı üstümdeki kıyafetleri hiçe sayıyordu. Kendimi bıraksam ona, yaslansam geniş göğsüne... Sanki tüm dertlerim bitecekti. Beni kambur bırakan tüm acıların ağırlığı kaybolup gidecekti. Kadir onları sırtlardı çünkü. Ama yapamazdım, yandığım ateşte onu yakmaya gönlüm el vermezdi. Beni kötü bilmesi gerekiyordu, yoksa en çok kendini suçlardı.

"Hadi baba, unu da ekle."

Bir adım yana doğru çekilse de benden uzaklaşmadı. O böyle yakınımda olunca elim ayağım birbirine dolanıyordu.

"Oluyor mu böyle?" Konuşmaya çalışarak kendimi toparlarım diye düşündüm ama nafileydi.

"Evet, şimdi un ve kabartma tozu zamanı."

Kadir ağır hareketlerle malzemeleri ekledi. Her hareketinde ya kolu ya da göğsü temas ediyordu. İçim kavrulsa da sesimi çıkarmadım.

Aksine kımıldamadan durup bu anın tadını çıkardım. Çok uzun zamandır mahrum kalıyordum ondan. Şimdi en ufak yakınlığa bile razıydım.

Kadir elime uzanıp, "Kıvamına bakayım," dedi kısık sesiyle. Elimi tutarak karıştırdı, çok yavaştı. Yutkundum ama boğazımdaki kuruluk gitmedi. İradenin son demlerindeydim.

"Uyandınız mı?"

Reyhan annenin sesini duyunca bir kova dolusu soğuk su başımdan dökülmüş gibi oldu. Sertçe kendime gelmiştim. Elimi çekip uzaklaşmaya çalıştım ama Kadir hareket etmedi. "Evet, anne," dedi sakince.

"Bu da mı gelmiş?"

Elimi tekrar çekmeye çalıştım ama Kadir izin vermedi. Başımı kaldırdığımda dikkatle pankek kabına bakıyordu.

"Olmuş gibi," dediğinde Ceren parmağını kaba batırdı ardından ağzına götürdü.

"Olmuş, baba."

"O zaman pişirelim," deyip geri çekildi. Sırtımdan aşağı süzülen ter damlalarıyla beni orada bıraktı.

Reyhan anne ise dışarı çıkacağına dair bir şeyler söyleyerek mutfaktan sinirle çıkıp gitmişti. Titreyen bacaklarımla tekrar sandalyeye oturdum ve onları izledim. Kız babası olmak Maçkalı'ya çok yakışmıştı. Çocuğumuzun cinsiyetini ilk öğrendiğimiz günü hatırlayınca yüzümde ufak bir gülümseme oluştu.

"Uyudun mu?"

Yanağımın kıyısında gezinen papatya, tenimi gıdıklıyordu. Dudaklarım kıvrılırken gözlerimi açmadan başımı iki yana doğru salladım. Papatya, bu defa boynuma doğru indi. Hafif dokunuşu karşısında kıpırdandım.

"Yapma," diye mırıldandım. Uyumamış olsam da gözlerimi açmak istemiyordum çünkü çok mayışmıştım. Kadir ile evimizin ilerisinde bulunan ve benim en sevdiğim yer olan küçük papatya tarlasına gelmiştik. Başımı dizine yaslamış uyurken papatya kokusu içimi huzurla dolduruyordu. Kadir'in elinde tuttuğu papatya dalı, bir an dudaklarıma

dokundu. Dudaklarım karıncalanırken gözlerimi açtım. Gün ışığının kamaştırdığı gözlerim kısıldı. Kadir, sırtını ağaca yaslamış yüzünde kalbimi hoplatan bir gülümsemeyle papatyayı takip ediyordu. Şakağıma doğru çıkan papatyayı yavaşça kulağımın arkasına yerleştirip, "Selam," dedi.

Başımı yana doğru eğip cennetten bir parça çalan güzel gözlerine baktım.

"Selam," diye fısıldadığımda sesim kısıktı. Bir eli, saçlarımın arasında gezinince kedi gibi mırıldandım. Saçlarımı okşamasını çok seviyordum.

"Saçların çok yumuşak," dedi.

Elimi uzatıp alnına dökülen saçını geriye doğru attım. Ona dokunduğumda hep olduğu gibi elim ayağım uyuştu. Kalbim ise yine deli gibi atmaya başladı. Zavallı kalbim Kadir'in yanındayken çaresi olmayan bir nöbete yakalanıyordu. Aradan yıllar geçmişti ama hislerim hiç değişmemişti. Mümkünmüş gibi benimle büyüyüp daha da güçlü olmuşlardı. Kadir'in gözleri, gökyüzüne kaydığında güneş batmak üzereydi. Gözlerinde oluşan hayranlıkla bana bakınca dudaklarında ufak bir gülümseme yeşerdi.

"Günbatımını çok seviyorum, özellikle seninleyken."

Yanaklarıma bir parça kızıllık yayıldığında utangaç bir şekilde gülümsedim. Elleri saçlarımda gezinirken, "Güneş'in son demleri, güzel karımın yüzünde," dedi.

Altdudağımı ısırırken, "Ağzın iyi laf yapıyor, Maçkalı," diye geveledim. Dişlerini göstererek sırıttı.

Diğer eli yavaşça karnıma doğru kaydı. "Bebeğimiz nasıl?"

"İyi," diye fısıldadım.

Yavaşça doğrulmaya çalıştım. Kadir kolunu göğsümün altına dolayıp kendine çekince kımıldayamadım. Sırtımı kendine doğru yaslarken yüzünü, yanağıma doğru yanaştırdı. Kısık bir sesle, "Artık cinsiyetini bana da söyleyecek misin?" dediğinde, sıcacık nefesi tenime dokundu. Beni geniş göğsüne bastırdı.

Bedenim şimdi açık kalan bacaklarının arasındaydı. Çenesini omzuma yasladığında başımı ona doğru çevirdim ve güzel kokusunu soludum. Bana dokunduğu her seferde tenim ısınıyordu. Yine o sıcaklık tenimi kuşatırken içimde hareketlenen karıncaları görmezden geldim.

"Hazır mısın?"

Dudaklarını saçlarıma yasladığında parmak uçları kolumda geziniyordu. Kadir'in işi olduğu için kontrole tek gitmiştim ve şans eseri çocuğumuz bu defa cinsiyetini göstermeye karar vermişti. Kadir bir saattir ona söylememi bekliyordu. Daha fazla içimde tutamayacaktım. "Kızımız olacak."

Yüzümü göğsüne bastırdığım için sesim boğuk çıkmıştı.

"Gerçekten mi?"

Başımla onayladığımda bana sıkıca sarıldı. "Allah be!" diye bağırdı. Kahkaha attığımda yüzünü boynuma gömdü. Oraya art arda öpücükler bıraktı. Sakalları tenimi çizdiği için kahkaha atmaya başladım. O ise durmak yerine yüzümün her yanını öptü. "Senin gibi güzel bir kızım olacak, daha ne isterim ki ben?"

Bizim bir kızımız olacaktı. Bunun verdiği mutlulukla en sevdiğimiz çayırda oturup güneşin batışını izledik. O günün bu saatlerini seviyordu, ben de onunla olmayı. Kolumu usul usul okşarken aldığı nefesler kulağıma ninni gibi çalınıyordu. Bu ânı hiçbir şeye değişmezdim. Bu ânın içinde onunla sonsuza kadar kalabilirdim.

"Anne kurabiye de yapalım."

Ceren'in sesini duyunca düşüncelerimden sıyrıldım. "Olur kızım, yapalım."

Kadir hazırladığı pankekleri masaya bıraktı. Ardından mutfak dolabından ağrı kesici alıp içti.

"İyi misin?"

Başıyla onayladığında masaya geçmişti. "Başım ağrıyor sadece." Kadir'in başı ağrıdığında masaj yaptığımı hatırladım. Şimdi öyle bir teklif sunamazdım.

"Masaj zamanı mı?" dedi Ceren. Başımı kaldırıp onlara baktım. "Kahvaltıdan sonra evet."

Ceren el çırptı. "O zaman oje günü."

Kadir, Ceren'in yanağından makas aldı. "Onu da bugün annen yapsın."

Ceren dudaklarını büktü. "O zaman masajı da annem yapsın, küstüm."

Kadir gülümserken, "Olur," dedi. Ben ise donup kalmıştım. Nedense çok fena oyuna getirildiğimi düşünüyordum.

"Tüm iş bana mı kaldı?"

Ceren başıyla onayladı. "Evet, babamla küsüm ben."

"Öyle olsun, Ceren Hanım."

Ceren, "Hıh," deyip başını çevirdi. Ardından çikolata kavanozunu alıp pankekin üstüne sürmeye başladı. Sonra bol çikolata sürdüğü pankeki bana uzattı. "Sana yaptım."

Duygulanmama engel olamadan elinden aldım. "Teşekkür ederim."

"Sen de bana yapsana." Onun bana uzattığı pankekten büyük bir ısırık alıp çiğnerken, "Bu çok güzel olmuş," dedim ve onun için yenisini hazırlayıp uzattım.

Büyük bir keyifle yiyordu. Gözlerim bizi dikkatle izleyen Kadir'e kaydı. O hiçbir şey yemiyordu. "Sen yemeyecek misin?"

"Canım istemiyor."

Önündeki bardağı alıp büyük bir yudum su içti. "Kahve yapabilirim."

"Kahvaltıdan sonra olabilir."

Çok tanıdık bir andı. Üç yıl boyunca yaşadığım sabahlar hep böyle olurdu. Bunları fark etmek beni sessizliğe gömse de Ceren sürekli konuşarak ortamdaki havayı yumuşatıyordu. Kadir haklıydı, kızımız çene konusunda benimle yarışırdı.

Sürekli ama sürekli sorular soruyordu. Kadir de büyük bir sakinlikle cevaplıyordu.

Kapı çaldığında Kadir, "Ben bakarım," diyerek ayaklandı. Ben de kalkıp masayı toplamaya başladım.

Ceren ise çikolataya bulanmış küçük parmaklarını emiyordu. "Gel, ellerini yıkayalım."

Ceren'i kucağıma alıp mutfaktan çıktığımızda Kulakçı'yla karşılaştım. Yıllar sonra ilk defa görmüştüm onu. Beni görünce kaşları çatıldı. "Merhaba," dediğimde başını eğmek dışında cevap vermedi. Kadir'in gözlerinde görmeye beklediğim öfkeyi onun gözlerinde görüyordum. O ve Reyhan anne bana öfkeyle hatta nefretle bakıyordu. Bu nefrete dayanamadığım için gözlerimi kaçırdım.

"Hayırdır, Kulakçı?" Kadir'in öfkeli yüksek sesi üzerine bakışlarını üstümden çektiğini hissettim.

"Müsait değilmişsin abi, sonra gelirim."

"İsabet olur," dedi Kadir sertçe.

Ceren'le beraber banyoya girdik. "Biliyor musun, Devran abinin karısı çok güzel."

Hüzünle gülümsedim. "Biliyorum."

Gözleri şaşkınca açıldı. "Nereden biliyorsun ki?"

Çünkü Devran'ın karısı benim en yakın arkadaşımdı. "Benim arkadaşımla evli."

"Ferda arkadaşın mı?" Başımla onaylayıp ellerini yıkadım. "Bana hep hediyeler alıyor."

Ferda kızımın olacağını duyunca sevinçten çıldırmıştı. Ceren doğana kadar neredeyse tüm eşyalarını o almıştı. Gördüğü tüm bebek kıyafetlerini alıp duruyordu. Banyodan çıktığımızda Kadir salondaydı. Ceren'le koltuğa oturduğumuzda çizgi film izlemek istediğini söyledi. Televizyonda ona uygun bir şeyler açıp saçını okşamaya başladım. Ceren sessizleştiğinde başımı koltuğa yasladım. Ferda'yı o kadar çok özlemiştim ki... Hiç olmayan kız kardeşim gibiydi benim için. O çok hassastı, sırtına böyle bir acı yükleyemezdim. Bu yüzden ona da tek kelime etmemiştim. Kaldıramazdı. Bunu bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Dostumu da geride bırakmıştım.

"Uyudu."

Kadir'in sesini duyunca Ceren'e baktım. Gerçekten uyumuştu. Ufak bir gülümsemeyle eğilip alnını öptüm.

Kadir ayağa kalkıp odadan çıktı. Ceren'in saçlarını okşarken Kadir elinde küçük bir battaniyeyle yanımıza geldi. Ceren'in üstünü örttükten sonra yanağını öpüp doğruldu. Ardından gelip yanıma oturdu. Televizyon haricinde ses çıkmıyordu.

"Dün gece odamızdaydın." Sözleri üzerine Ceren'in saçlarının arasında gezinen elim dondu. "İt gibi sarhoştum," diye fısıldadı bana doğru eğilirken. Sıcak nefesi saçlarımın arasından içeri süzülüyordu. "Ama biliyorum, oradaydın."

"Değildim."

"Gülfem," dedi sakince. "Bana yalan söyleme. Lütfen."

"Yalan söylemiyorum," diye boşuna inkâr ederken başımı bilerek ona doğru çevirdim. Çünkü o bu kadar yakınımda dururken onunla arama mesafe koyamazdım. Bunu yapamazdım, hiç yapmamıştım. Ben hep Kadir'e doğru çekilirdim. Her zaman, ne olursa olsun. Şimdi ise yüzümüz birbirine o kadar yakındı ki nefesi dudaklarıma dokunuyordu. Sıcacıktı. Ve ben onun bu sıcaklığını çok özlemiştim. Sadece ben değil bedenim, ruhum ve yaralı kalbim... Beni ben yapan her şey Kadir'e hasret kalmıştı. Bunlarla savaşırken bir de onun yakınlığına karşı koyamazdım.

"Orada olduğunu biliyorum, boşuna inkâr ediyorsun." Gözlerinde yine hoyrat fırtınalar vardı. Ben itiraf edene kadar inadını sürdürecekti.

"Bu neyi değiştirir, Kadir?"

"Hâlâ inkâr ediyorsun. Yapma."

Doğruyu söylersem benden uzaklaşacağından korkuyordum. Şu an tek istediğim yanımda ve yakınımda durmasıydı. Kucağımda kızım, yanı başımda canımdan çok sevdiğim adam... Yıllardır mahrum kaldığım bu şeyler, bana şu an dünyada cenneti yaşatıyordu. Cevap vermek yerine uzun uzun gözlerine baktım. Kadir elini yanağıma doğru yerleştirdi. Başparmağıyla tenimi yavaşça okşadıktan sonra parmaklarını enseme doğru kaydırdı.

"Konuşma vaktimiz gelmedi mi artık?"

Bu sözlerin beni ne çok korkuttuğu görmüyor muydu? Ben konuşmak istemiyordum, o yaşadığım günleri anlatmak istemiyordum. Sadece her şeyi geride bırakmak istiyordum. İmkânı yoktu bunu biliyordum ama istiyordum işte. Beni bu kadar kolay affetmesi inanılacak gibi değildi çünkü. Yıllardır benden nefret ettiğine inandırmıştım kendimi. Fakat Kadir ne bana ne de sevdasına ihanet etmişti. Keşke etseydi, o zaman onun için her şey daha kolay olurdu ama o zor olanı seçmişti. Maçkalı'dan da daha azını beklememem gerekirdi zaten.

"Konuşulacak çok şey var biliyorum ama konuşmak istemiyorum."

Kokusunu yavaşça içime çekip yüzümü elinden çekmek için hamle yaptım. Beni bırakmadı. Enseme uyguladığı baskı sayesinde gözlerine bakmaya devam ettirdi.

"Karadenizliyim ben. Benim sevdam da hırçındır öfkem de." Bunu bilmez miyim sanıyordu? Hafifçe gülümsediğinde yüzündeki ifade

yumuşamıştı. "Hele inadım," dedi yavaşça. "Bunu bile bile benden nasıl kaçarsın? Bu işin peşini bırakmayacağımı en iyi senin bilmen gerekir."

Yaşayacağı hüznü izlemeyi kaldıramazdım. Bunu nasıl anlamazdı?

"Kadir lütfen..."

"Ne lütfeni, Gülfem? Ben burada ölüyorum, görmüyor musun? Konuşmadığın her an ben ölüyorum."

Göğsümün içinde parçalanan şeyler kalbimin kenarlarını kesti.

"Korkuyorum, anlatacaklarından it gibi korkuyorum." Gözlerime dolan yaşlara engel olamadım. "Ama artık yeter da." Alnını alnıma yasladı. "Yeter, ben artık kaçmaktan yoruldum. İçimdekiler zapt edemiyorum." Keskin bir nefes aldı. "Anlat bana artık sonra affet beni. Tekrar kavuşayım sana."

Artık kızım uyuduğu için güçlü olmak zorunda değildim. Bu yüzden kendimi tutmayı bıraktım ve ağladım. Gözyaşlarım yavaş yavaş akarken Kadir'in kolları arasında ağladım. Hıçkırıklarımın arasından, "Anlatamam," diye yakardım. "Bunu isteme benden." Bu kadar yüce gönüllü olmamalıydı. "Affetmemi de isteme. Beni daha fazla yakma." Ben ondan af dilemeliydim. Ben onunla konuşmaya çalışmalıydım.

"Sen affet beni Kadir, sen!"

Alnını alnıma vurdu. "Anlat, yalvarırım anlat."

Başımı iki yana doğru salladım. "Anlatmayacağım," dedim sakince ve geri çekildim. Islak gözlerimle yüzüne bakarken o da gözlerini açtı. "Sen de Maçkalı, yıkılmayacaksın. Dimdik duracaksın, Ceren için bunu yapacaksın."

"Artık yapamıyorum. Görmüyor musun?"

Çenem titredi. "Görmüyorum. Ben yıkıldım, bak bana ne haldeydim." Burnumu çektiğinde gözyaşlarım durmuyordu. "Bu enkaza niye girmek istiyorsun?"

"Ben o enkazın altında yatıyorum zaten," dedi dişlerinin arasından. "Sen gittiğin gün girdim ve orada öldüm, yaşadığımı mı sanıyorsun?"

Bana öfkeli kalsın diye terk ettim onu. Öfkesi onu canlı tutsun ki yıkılmasın, kızına iyi bir baba olsun istedim. Gücünü benimle paylaşmasın Ceren'e harcasın istedim. Ama olmamıştı, düşündüklerimin hiçbiri olmamıştı.

"Ne düşündüğünü biliyorum Gülfem ama yanıldığın bir şey vardı." Yüzünde acı bir gülümseme vardı. "Ben seni kendimden iyi tanıyorum.

Yalanlarına kanmadım, bu yüzden gittiğin gün öldüm ama kızım için ayakta durdum." Yüzümü eğdim. "Ama artık yeter ben de yoruldum. Ben sensiz tükendim." Ağlamaktan başka bir şey yapamıyorum. Bu yüzden ağzımı açıp tek kelime edemedim. "Gülfem... Gülfem'im, Leyla'm... Benim güzel sevgilim..." Dudaklarını saçlarıma yerleştirdi. "Kokusuna hasret kaldığım..." Derin derin nefes aldı. "Anlat, anlat ki kurtulalım. Daha fazla taşıma bu yükü."

Kollarını belime sardı. Beni kendine çekeceğini anlayınca, "Yapma," dedim. "Sakın sarılma bana." *Sakın eksikliğimi hissetme.*

Bedenim kaskatı kesildi. Kadir durdu. "Sarılma, bunu bir daha yapma." Bir elimi göğsüne yerleştirip iteledim onu. Hasret kaldığım kollarına bir kez daha sırt çevirdim. Bir kez daha öldüm. Yavaşça geri çekildikten sonra ondan uzaklaşıp Ceren'in başını dizimden kaldırdım ve ayağa kalktım. Kadir taş kesilmişti. Bunu beklemiyordu ama yapamazdım. Şimdi olmazdı. Ayağa kalkıp odadan koşar adımlarla çıktım. Onlardan kaçtım ama asıl kaçtığım kişi kendimden başkası değildi.

22. BÖLÜM

ATEŞ VE BARUT

Burak Kut - Sonbahar

Aynanın karşısındaki çıplak bedenime doğru yaklaştım. Boynumda Kadir'in bana verdiği muskası haricinde bir şey yoktu. Karşımdaki beden üç yıl önce değişmişti ve bir daha eski haline dönmemişti. Göğüslerimin her ikisini de aldırdığım için üst kısmım dümdüzdü. Üçüncü evrede kemoterapi görmek bir şeyleri düzeltmeye yetmemişti. Bu yüzden ameliyat ile göğsümün tamamı alınmıştı. Önce sağ göğsüm alınmış ve kanser vücudumdan temizlenmişti. Her şeyin bittiğini düşündüğümdeyse kanser tekrar etmişti. Böylelikle sol göğsümü de almıştı benden. Doktorum ameliyatla silikon takacağını söylese de kabul etmemiştim. İçimden gelmemişti çünkü. Vücudumda ciddi değişiklikler olmuşken hiçbir şey olmamış görüntüsü verilmesini istememiştim.

Bu yüzden göğüslerini kaybetmiş bir kadındım. Üst kısmım bomboştu. Eskiden olsa üzüntüden kahrolacağım bir görüntüydü ama şimdi gurur duyuyordum. Bir savaşçının vücuduna sahiptim. Her ne olursa olsun hayatta kalmayı başaran bir kadındım ben. Tüm yaralarım ve kusurlarımla buradaydım, gitmiştim belki ama pes etmemiştim.

Eksik de olsa hayatta kalmayı başarmıştım işte.

Yan döndüm. Eksik gördüğüm bedenimle gurur duyuyordum ama eskiyi de özlüyordum. Eski ben içimde bir yerlerdeydi, Kadir'i görmek bana o neşeli, cıvıl cıcıl olan kızı hatırlatmıştı. Bu yüzden eksikliğimi hissetsin istememiştim. Göğsüme dokundum yavaşça, vücudum artık bir çocuk gibiydi. Çelimsiz ve güçsüzdü. Doğru düzgün beslenmediğim için tam olarak düzelemiyordum bile. Bunu değiştirmek hiç aklıma gelmemişti. Ama şimdi aynaya bakınca bir şeyler yapmak istiyordum. Belki de artık hayata dönmem gerekiyordu. Yavaşça yatağa oturdum. Ben... Ben sanırım tekrar yaşamak istiyordum.

3 Yıl Önce

Kadir'in işi uzadığı için İstanbul'dan gelişi ertelenmişti. Buna içten içe sevinmiştim çünkü kendimi gerçekten kötü hissediyordum. Ona anlatmam gerekiyordu ama nasıl yapacağımı bile bilmiyordum. Ne hale geleceğini kestiremiyordum. Ona bunu yaşatmaya hakkımın olmadığını bilsem de o olmadan yapamazdım. Telefonda söyleyemeyeceğim için gelmesini beklemeye karar verdim. Bunu yapmak hayatıma mâl olsa da bekleyecektim. Her gün hızlı bir şekilde ölüme yaklaştığımı bile bile...

Üç gün boyunca evden çıkmadım, kimseyle görüşmedim. Ferda birkaç kere aramış ve buluşalım demişti ama bir şeyleri bahane ederek reddettim. Neyse ki düğün aşamasında olduğu için çok fazla ısrarcı olmamıştı. Evet, Ferda evleniyordu. Nihayet Devran'ın ona olan aşkına ikna olmuştu. Üç yıldır Devran onun peşinde koşuyordu. Ferda onu seviyordu ama bir türlü güvenemiyordu işte. Fakat Devran'ın inadı, Ferda'nın güvensizliklerini yenmişti. Düğüne de sayılı günler kalmıştı. Yanında olamıyordum ama Ceren'in hasta olduğunu bildiği için bana kızmıyordu. Böylesi iyiydi, en güzel günlerini ona zehir edemezdim.

Telefonum çaldığında Kadir'in görüntülü aradığını gördüm. Telefonu açmadan önce birkaç derin nefes aldım. Yanıma gelene kadar ona bir şey belli etmek istemiyordum. Gözüme baksa anlardı, üç gündür gözlerine bile doğru düzgün bakamıyordum. Ceren'i kucağıma aldıktan sonra *cevapla* yaptığımda yorgun yüzüyle karşılaştım. Saçları dağılmış ve gömleğinin yakasını gevşetmişti. Dünden beri hiç uyumadığı belli oluyordu.

Ceren ekrana uzanarak, "Baba," dedi ve yüzüne dokunmaya çalıştı. O böyle yapınca ikimiz de güldük.

"Güzellerim."

Kadir'in sesini duyunca heyecanla çırpınmaya başladı. Babasına âşıktı resmen. Ağzını ekrana uzatıp onu öpmeye çalıştığında düşmesin diye sıkıca tuttum.

"Babanı mı özledin sen?" diye sordum yanağını öperken. Beni duymadan ekrana saldırmaya devam ediyordu. Ağzından akan salyaları ekrana düşünce kahkaha attım. Bu heyecanı karşısında Kadir'in yüz

ifadesi anında yumuşamıştı. Gülümsediği için mavi gözleri kısılmış sevgiyle kızına bakıyordu.

"Az kaldı babacığım, yarın geliyorum."

"Baba."

"Babam."

Ceren'in boynunu öptüğümde Kadir bana baktı. "Nasılsın, fıstığım?"

Gözlerim anında doldu. Dokunsalar ağlayacaktım zaten. O nasıl olduğumu sorunca sadece ona sarılıp ağlamak istiyordum. Ama yarına kadar beklemem gerekiyordu. Benim de buna ihtiyacım vardı. Biraz dinlenip olanları sindirmem gerekiyordu.

"İyiyim, sen nasılsın? Yorgun görünüyorsun?"

Ellerini dağıttığı saçlarının içine geçirdi. "Yorgunum, işler çok karışmış."

"Yarına kadar bitecek mi?"

Sıkıntılı bir nefes aldı. "Elimden geleni yapıyorum, yavrum." Durup gözlerimin içine baktı. "Sen iyi olduğuna emin misin?"

Şüpheli sesini duyunca gülümsemeye çalıştım. "Eminim Kadir, merak etme iyiyim." Bana inanmadığı belliydi. "İşlerini bitirip gelmeye bak sen."

"Ağladın mı sen?"

Ağlamıştım. "Hayır sadece hapşırdım."

"Kadir Bey, toplantı başladı."

"Hay sizin Kadir'inize," diye söylendi. "Sonra ararım yine."

"Tamam bir tanem, görüşürüz."

Telefonu kapattığımda Ceren'i kucağıma alıp sarıldım. Kızımla geçirdiğim her dakikaya ihtiyacım vardı. Tek ilacım oydu.

Ertesi gün Kadir arayıp gelişinin bir gün daha uzadığını söyledi. Normalde üzüleceğim bir durum olsa da sesimi çıkarmadım. Sanırım böylesi daha iyiydi. Konuşacak cesareti toplamam için ihtiyacım olan zamanı bana veriyordu. Evde Ceren'le ilgilenirken telefondan durumlara bakmaya başladım. Sonra hastanede tanıştığım Burcu'nun durum arttığını gördüm. Ona mesaj atacak cesareti kendimde bulamadığım için iletişime geçmemiştim. Ama onu merak ediyordum. Duruma tıkladığımda karşılaştığım şey yüzünden telefonum elimden düştü.

Eşim Burcu Şimşek, iki yıldır mücadele ettiği hastalığa yenildiği için vefat etmiştir.

Nerede defnedileceği ve cenaze namazının nerede kılınacağına dair bir şeyler yazıyordu. Şoka uğramıştım. Daha beş gün önce görmüştüm onu. İyiydi ama şimdi ölmüştü. Birdenbire. Oğlunu ve kocasını hatırlayınca ağlamaya başladım. Hastalığımın ciddiyetini de tam o an anladım. Ben ölüyordum.

Ferda'yla buluşmak için evden çıkacaktım. Bu yüzden Ceren'e bakmak için annem gelmişti. Ona belli etmemeye çalışarak hazırlanıp evden çıktım. Cenazenin düzenleneceği mezarlığa gidecektim. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum. Sadece gitmek istiyordum. Kısa sürede varmıştım. Durumda paylaşılan yere gittiğimde acı çığlıkları duydum. Yine de gittim. Gözlerimle görmek istedim. Bir tane kadın mezarına kapanmış çığlık çığlığa ağlıyordu. Annesi olmalıydı... Dolan gözlerimden yaşlar aktı. O kadını anlıyordum. Yüreğinin ne kadar yandığını tahmin edebiliyordum. Çünkü ben de bir anneydim. O kadın, Burcu'nun yerine o mezara girmek için her şeyini verirdi.

Titreyen dizlerimle ağaca yaslandım. Sonra Burcu'nun oğlunu gördüm. Babasına sarılmış ağlıyordu. Burcu'nun kocası ise put kesilmişti. Sadece mezarlığa bakıyordu. Oğlu ağlarken yere düştü ama hareket edip onu tutmadı. Mezarlığa bakmaya devam etti. Gördüm, adamın nasıl tükendiğini, nasıl yıkıldığını gördüm. Oğlunun nasıl parçalara ayrıldığını gördüm. Bir daha hiçbiri eskisi gibi olmayacaktı. O çocuk annesinin ölümüne şahit olmuştu. Nasıl olabilirdi ki? O adam... O adam sevdiği kadınının mezarını kendi elleriyle kazmıştı. Nasıl eskisi gibi olabilirdi?

Yere düştüm. Ben ölüyordum. Bu gerçek üstüme bir çığ gibi devrildi. O adam Kadir'di, o çocuk Ceren'di. Benim onlara bunu yaşatmaya hakkım yoktu. Hayatlarını mahvedemezdim. Yaşama olanağım bu kadar azken bunu bile bile yapamazdım.

Arkamı döndüm, o acı çığlıklar eşliğinde arabama yürüdüm. Gözyaşlarımdan ötürü önümü dahi göremiyordum. Bencil olamazdım. Bu kadar bencillik bana bile fazla gelirdi. Öleceğimi bile bile burada kalıp hepsinin hayatını cehenneme çeviremezdim.

Bu manzarayı onlara yaşatmayacak kadar çok seviyordum onları. O mezarlıkta, şımarık bir kız olmayı bıraktım.

Babamın şirketine gittiğimde her şey hayal gibiydi. Kapıyı çalıp yavaşça içeri girdim. Beni gördüğünde gülümseyerek ayağa kalktı.

"Güzel kızım, hoş geldin," diyerek karşıladı beni. Yanıma geldiğinde kollarını açtı. "Baba," diye hıçkırdım. O yanıma gelemeden dizlerimin üstüne sertçe düştüm.

Artık ayakta kalacak gücüm yoktu. Artık hiçbir şey olmamış gibi davranamazdım. Ölmeyecekmişim gibi devam edemezdim.

"Gülfem, iyi misin?" Koşarak yanıma geldi ve önümde diz çöktü. "Kızım?" dedi endişeyle.

"Baba," dedim tekrar. "Baba ben ölüyorum." Kollarını bedenime sardığında hıçkırıklara boğuldum. "Ölüyorum, baba."

Babam güçlüydü benim. Kaldırırdı bu durumu. Bu yükü ona verdiğim için çok üzgündüm ama sadece o başa çıkardı. Annem daha hassastı, bu yüzden babama gelmiştim. Kadir'in omzuna yükleyemezdim bu yükü. O iyi olup kızımıza bakmak zorundaydı. Normal bir annesi olmasa bile normal bir babası olacaktı. Güzel ve mutlu bir ailede büyüyecekti. Hastanelerin olmadığı, ölümün gölgesinin onları kara bir bulut gibi takip etmediği bir hayat... Bunları sadece babam sağlardı. Sadece babam beni alıp götürürdü buradan.

"Ne diyorsun kızım sen? Ne ölmesi?"

Daha çok ağladım. "Kanser," diye fısıldadım. "Üçüncü evre."

Günümüz

"Güzel kızım?" Babam odama girdiğinde saçlarımı topluyordum. Ona dönüp gülümsedim. "İki gündür doğru düzgün göremiyorum seni, özledim."

Gelip yatağıma oturdu. "Ceren'le ilgileniyorum. Baba görsen o kadar tatlı, o kadar akıllı ki..."

Babam sevgiyle gülümsedi. "Annesine çekmiş."

Yanına oturdum. "Ama onu bırakacağımı ve tekrar gideceğimi düşünüyor."

Babam cevap vermeden önce elini uzatıp saçlarımı okşadı. "Zamanla alışacak ve sana güvenmeyi öğrenecektir. Üzme kendini."

Ona gülümsemeye çalıştım. "Umarım. O böyle yapınca çok üzülüyorum."

Babam ofisine gittiğim ve ona her şeyi anlattığım andan itibaren sürekli yanımda olmuştu. Her şeyi onunla beraber planlayıp hareket etmiştim. Fakat yanıldığım bir nokta olmuştu, bu yük babama da çok ağır gelmişti. Onun gücünün hastalığımla beraber nasıl tükendiğini kendi gözlerimle şahitlik etmiştim. Hasta olduğum her an nasıl yıkıldığını, nasıl bir çıkmaza düştüğünü ve bunun onu nasıl bitirdiğini görmek beni yıkmıştı. Hastalığım sadece beni değil onu da bitirmişti. Ona söylediğim için çoğu gece pişmanlıkla kıvranmıştım. Özellikle kanser ikinci kere tekrarladığında... Mücadele edecek gücüm kalmamıştı ve doktorlar umutsuzdu. Babam bu umutsuzlukla başa çıkmak zorunda kalmıştı. Ölümle dans eden kızının elini bir an bile bırakmamış ve hayatta tutmak için her şeyi yapmıştı. Babamın inancı en büyük gücüm olmuştu.

"Burada olmak sana iyi geliyor."

Haklıydı. Onlarla olmak ağır yaralı olan ruhumu iyileştiriyordu. "Ben hep buraya aittim, baba," diye mırıldandım. "Hayatımı gerçekten çok özlemişim."

Bana doğru eğilip alnımı öptü. "Hayatın yeniden senin ve sen, yine ait olduğun yerdesin."

"Gülfem?" Annemin sesini duyunca babam geri çekildi. "Hemen aşağı gel, kızım."

Annem beni böyle telaşla çağırmazdı. "Bir şey mi oldu acaba?" diye ayaklandım.

"Hadi kızım," diye seslendi tekrar.

"Ben anneme bakayım."

Odadan çıktığımda, "Geliyorum," diye bağırdım. Merdivenlerden inince neden ısrarla çağırdığını anlamıştım. Ceren'in elinden tutan Kadir, kapının girişinde beni bekliyordu. İkisini aniden karşımda görünce adımlarım yavaşladı. Şaşkınlıktan açık kalan ağzımı kapattığımda Ceren bana doğru koştu. "Biz geldik," diye şakıdı. Eğilip onu kucağıma aldım. "Bana oje sürmeyi unuttun."

Yanağını öptüğümde kokusunu içime çektim. "Sen uyuduğun için."

"Hadi şimdi sür."

Babam aşağı indiğinde gergince onlara baktım. Neler olacağını hiç kestiremiyordum. Fakat babam beni şaşırtarak Kadir'in yanına gidip elini uzattı.

"Hoş geldin, Kadir."

Kadir sabit ifadesiyle, "Hoş buldum," deyip elini sıktı.

"İçeri geçelim."

Ceren kulağıma doğru uzandı. "Bu adam kim?" diye fısıldadığında gülümsedim. "Babam." Çaktırmadan babama bakmaya çalıştı. "Peki bu kadın?"

"O da annem."

Hepimiz içeri geçtiğimizde annem ve babam Ceren'e merakla bakıyorlardı. Onu sevmek isteseler de nasıl bir tepki alacaklarını bilmedikleri için çekiniyorlardı. Ceren'le kanepeye geçip kucağıma oturttum. Kadir de yanıma oturmuştu ve bu durum içimin heyecanla dolmasına neden oluyordu.

Babam elini Ceren'e uzattı. "Merhaba küçük hanım, ben deden."

"Merhaba," dedikten sonra bize döndü. "Benim daha önce hiç dedem olmadı." Anlaşılan Kadir babasıyla barışmamıştı.

Ceren, babama elini uzattı. Sonra annem yanımıza geldi. Gözyaşlarını hızlıca silip Ceren'in önünde diz çöktü. "Ben de anneannen. Seni bir kere öpebilir miyim?"

Ceren başıyla onayladığında annem gözlerini kapatıp ona sarıldı. Ceren'den ayrı kalmak sadece bana değil hepimize çok zor gelmişti.

Ceren çekilip bana döndü. "Anne oje." Tırnaklarını bana uzatınca güldüm. Kadir ise cebinden küçük pembe şişeyi çıkarıp bana uzattı. "Baba, annem de bizimle gelsin mi?"

Merakla Kadir'e döndüm. "Nereye?"

Kadir boğazını temizledi. "Alışveriş merkezine gideceğiz."

"Annem de gelsin, lütfen."

"Olur gelirim," dedim hemen. Onunla vakit geçirmek istediğim tek şeydi.

"Nasıl gidiyor, Kadir?"

Babam Kadir'e soru sorunca gözlerim irileşti. İlk defa onunla konuşmak için çaba sarf ediyordu. Kadir'in cevabını beklerken ojenin kapağını dikkatlice açtım.

"Her şey yolunda."

"Başın sağ olsun, baban için..."

Şaşkınca Kadir'e döndüm. "Baban mı?" Başıyla onayladığında yüz ifadesi sertleşmişti. "Ne zaman?" diye soludum.

"İki yıl önce."

Babam bana bunu hiç söylememişti. "Çok üzgünüm, başın sağ olsun."

Gözlerini kaçırdığında sadece başını eğdi. Babasıyla hiç konuşmamıştı. Nevra'dan sonra babasını tamamen silmişti. Oysa Nevra, Ahmet Akif ile yaptığı evlilikten hiç pişman olmadığı gibi çok mutlu olmuştu. Onda gerçek aşkı bulmuştu. Gittiğim zaman iki tane, birer yıl arayla doğan oğlu vardı. Şimdi neler yapıyordu bilmiyordum ama kocasına ve çocuklarına çok âşık bir kadındı.

"Sağ ol," dedi sadece.

Ortam sessizleşince Ceren'in küçük tırnaklarına dikkatle oje sürdüm. Fakat Kadir'in bu kadar yakınımda durması beni heyecanlandırıyordu. Ellerim titremesin diye büyük bir uğraş veriyordum. Ceren tırnaklarına bakarken gülmeye başladı.

"Baba, annem senden daha güzel oje sürüyor. Bak."

Kadir uzanıp onun saçlarını karıştırdı. "Bundan sonra annen sürsün o zaman, minik cadı."

Ceren tırnaklarını üflerken omuz silkti. "Sırayla."

"Kahve içer misin, Kadir?"

Kadir anneme döndü. "Geç kalmadan çıkalım, başka sefere."

Ayağa kalktığımızda babam Kadir'in elini sıktı. "Torunumla beraber yemeğe gelin lütfen."

Babam, Kadir'i ilk defa yemeğe çağırıyordu. Kadir başıyla onayladığında gözlerim irileşti. İkisinin arası mı düzeliyordu?

"Geliriz tabii."

Teklifi kabul ettiğinde şok olsam da ses çıkaramadım.

İkisinin arasını ne ara bu kadar değişmişti hiç anlam veremiyordum. Fakat kurcalamadım, aralarının düzelmesi en çok benim işime gelirdi. Sonuçta biri babamdı, diğeri çocuğumun babasıydı. Ve ikisi hayatımdaki en önemli iki erkekti. Kadir ve Ceren'le beraber evden çıktığımızda konuşmadan arabaya doğru ilerledik. Kadire sormak istediklerim olsa da kendimi tutuyordum. Babasıyla ilgili konuşup canını sıkmak istemiyordum. Ceren'i arka koltuğa oturtup kemerini bağladıktan sonra ön koltuğa geçtim.

"Baba, hamburger de yiyebilir miyim?"

Kadir dikiz aynasından Ceren'e baktı. "Olur ama biraz alışveriş yapmamız lazım."

"Alışveriş ne için?" diye sordum.

Kadir arabayı çalıştırırken, "Ceren'e kıyafet almamız gerekiyor," dedi. "Küçük hanım hızla büyüdüğü için bütün kıyafetleri küçülmüş."

Kızımın büyümesine şahit olamamıştım, kızımın kıyafetlerinin küçüldüğünü görememiştim. Bu küçük ayrıntılar öyle yaralayıcıydı ki... Tek tesellim bundan sonra yanında olacağımdı. Geçmişini değiştiremezdim fakat gelecekte, en azından ömrünün yettiğince onun yanında olabilirdim. Kaçırdığım günlerin yasını tutmak yerine yaşayacağımız günlere odaklanmam gerekiyordu. Bu zor olacaktı ama başaracaktım. Bunu da başaracaktım, beni tüketmek isteyen geçmişi aşacaktım. Mutlu olmamız için bunu yapmak zorundaydım.

Ceren el çırptı. "Yaşasın! Alışveriş, en sevdiğim." Onun mutluluğu karşısında gülümsedim. Bana benzeyen bir huyu daha...

Kadir yan gözlerle bana baktı.

O bana böyle yan yan baktığında kalbimin ne hale geldiğini biliyor muydu acaba? Heyecandan kesilen nefesim yüzünden öksürdüm. "Sana ne kadar çok benzediğini söylemiş miydim?" Sözlerini duyunca büyük bir kahkaha attım. Uzun zamandır atmadığım neşe dolu, tasasız bir kahkahaydı bu.

"Şey... Sanırım."

Kadir başını iki yana doğru salladı. Ağzının içinde, "Sizinle nasıl başa çıkacağım acaba?" diye mırıldandı. Bunu çok kısık bir sesle söylemişti fakat duymuştum ve duyduklarım heyecanla dolmama neden olmuştu. Hayatının geri kalanına beni dahil ediyordu. Her şeye rağmen... Ve bunu yaptığının farkında bile değildi. Başımı cama yasladım. Yüzümde içten ve büyük bir gülümseme vardı. Uzun zamandır olmadığım kadar huzurlu hissediyordum. O kadar uzun zamandır böyle hissetmiyordum ki bu duygular bana çok yabancıydı. Biliyordum onlarla olduğum sürece hep böyle mutlu ve huzurlu olacaktım. Geçen onca acı dolu zamana rağmen...

Alışveriş merkezine gittikten sonra Ceren mutluluktan resmen kafayı yemişti. Gerçekten alışveriş delisi bir kızım vardı. Gördüğü her pembe ve mor renkli kıyafeti almak istiyordu. Bana kalsa hepsini alırdım

fakat Kadir beni durduruyordu. Her istediğinin olmaması gerektiğini tatlı bir dille söyleyerek ikimizi de sürekli yönlendiriyordu.

"Ama çok güzel bir elbise." Pembe bir elbiseyi elimde tutmuş Kadir'e gösteriyordum.

"Bu elbisenin mor rengini aldık zaten."

Dudaklarımı büktüğümde Ceren araya girdi, "Ama baba pembesi de çok güzel. Kızının pembe elbisesi de olmasın mı?"

Kadir, Ceren'in yanağından bir makas aldı. "Kızımın yeterince elbisesi var zaten."

Ceren'le birbirimize baktık. Kadir'i ikna edemeyecektik, o yüzden istemeyerek de olsa elbiseyi bıraktım. Gözüme başka bir elbise çarptı, bu defa bebek mavisi ve çok tatlıydı. Tam ona uzanıyordum ki Kadir benden önce davrandı ve elimi tuttu. "Daha fazla elbise almak yok."

Elimi tutmuştu. Bunun bende yarattığı büyük şaşkınlıkla donup kalmıştım. Kadir ise bunun farkında değilmiş gibi beni çevirdi ve yönümü değiştirdi. Tek kelime etmeden öylece elimi tutmuştu. Diğer eliyle de Ceren'i tutup yürümeye başladı. Elim büyük avucunun içinde duruyordu. Gözlerim ellerimize takılı kaldığında Kadir de bana baktı. Ardından ellerimize baktı, o an bırakacağını düşündüm fakat bırakmak yerine daha sıkı tuttu ve yürümeye devam etti. Sessizce onu takip ederken gözlerimi ellerimizden ayıramıyorum. Avuçları hâlâ sıcacıktı ve ellerimi ısıtıyordu. Ellerimiz hâlâ yapboz parçası gibi birbirine uyuyordu. Ve ben hâlâ tek bir dokunuşuyla kalbimin kontrolünü kaybediyordum.

Alışveriş merkezinin yemek katına gidene kadar tutmaya devam etti. O böyle yaptığı için konuşma yetimi kaybetmiştim bu yüzden sadece Ceren'i dinliyordum. Yemek masasına oturduktan sonra Kadir elimi çok yavaş bir şekilde bıraktı. İstemeyerek bıraktığını bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Elini cebine koyduğunda tekrar uzanıp elimi tutmamak için böyle yaptığını da biliyordum. Hissettiğim boşluk o kadar büyüktü ki... Bunca yıl nasıl onsuz yaşadığımı nasıl hayata devam etmeyi başardığımı bilmiyordum. O olmadan nasıl dayanmıştım...

Bu beni sarsarken Kadir sipariş vermek için yanımızdan ayrıldı. Sonrasında yemekle geldiğinde Ceren önce patates kızartmalarını yedi. Ben daha sessizdim, konuşmaktan çok onları izliyordum. Kadir'le aralarında konuşmadan anlaştıkları bir dil var gibiydi. O söylemeden Kadir ona içeceğini uzatıyordu. Ya da peçete alacağı zamanı Kadir

kestiriyordu. Birbirlerini ezbere biliyorlardı. Bu tablonun dışında kalmak beni üzse de bu kadar güzel ilişkileri olduğu için mutluydum. Ceren hamburgerini yedikten sonra kurabiye yapmaya söz verdiğim için onlarla eve gidecektim. Kadir o gün bir daha elimi tutmadı fakat tutmasını istedim. Ona bir açıklama bile yapmadan bunu istemek bencilceydi belki ama elimde değildi. Bir kere kavuşmuştu ellerim ellerine, şimdi nasıl durdururdum?

Ama bu kadar çok şey olmuşken şimdi hiçbir şey olmamış gibi yaşayamazdım. Alışveriş merkezi eve yakın olduğu için kısa sürede varmıştık. Ceren ile beraber mutfağa gittik, ona söz verdiğim gibi kurabiye hamurunu yapmaya başladık. O malzemeleri koyarken ben de karıştırıyordum.

"Babam da bunu sever mi?"

Sorusu üzerine gülümsedim. "Bence çok sever."

Ceren hamurun içine bir avuç çikolata parçacığı attı. "O zaman hemen yapalım. Ama ya hepsini yerse?"

Babasını bu kadar iyi tanıması karşısında güldüm. "Yine yaparım."

"O zaman çok yapalım."

Bu yüzden iki tepsi kurabiye hazırladım. Kadir mutfağa geldiğinde Ceren başını kaldırıp hamurlu elleriyle ona baktı.

"Baba bak, senin için çok yaptık."

"Ellerinize sağlık," deyip kurabiyelere baktı.

İçeriden televizyon sesi gelince Ceren dikleşti. "En sevdiğim çizgi film!" diye bağırdığında Kadir onu kucaklayıp ellerini yıkadı.

"Çabuk ol baba, başladı."

"Tamam kızım, acele etme." Kadir'in kucağından ok gibi fırladığında şaşkınca onlara bakıyordum.

"Ceren'in bu kadar hızlı hareket ettiğini bilmiyordum."

Kadir gülerken sırtını tezgâha yasladı. Ben de ellerimi yıkamak için ona yaklaştım.

"İşine geldiği sürece hızlı."

Hemen yanı başımda olduğu için sözlerine dikkatimi vermek zordu. Ellerimi yavaş yavaş yıkadım. Ondan hemen uzaklaşmak istemiyordum. Musluğu kapattığım zaman ona döndüm. Birbirimize daha fazla yaklaşmış gibiydik.

"Gülfem," dedi yavaşça.

Gözlerim yüzüne kaydı. "Efendim?"

Gözlerini kapatıp başını geriye doğru attı. Yüzünde yorgun bir ifade vardı. Sertçe yutkunduğunda âdemelması hareket etti.

"Daha fazla dayanacak gücümün olmadığını ne zaman anlayacaksın?" Gözlerini açıp bana baktı. Gözlerinin mavisine sinen hüzün kalbimi kırıyordu. "Kadir, ben..." Uzanıp ellerimi tuttu. Sustum.

Küçük bir serçe kuşu gibiydim şu an. Onsuz yaralar almıştım. Onun için hayatta kalmıştım.

"Gülfem... Gülfem'im..." Başını bana doğru eğdi, nefesi dudaklarıma çarptı. Titremeye başladım. "Güzel sevgilim..."

Birkaç saniye sustu. Elimi tutan elleri belime kaydı. Beni kendine doğru çekmesinden korktum ama o çekmedi.

"Biliyor musun?" diye fısıldadı. "Bazen seni de suçladım." Acılı bir gülümseme yerleşti yüzüne. "Kendimi buna inandırdım, çok güzel kandırdım kendimi."

"Olması gerekeni yaptın, ben suçluydum." Geri çekildim. Ondan bir adım uzağa gittim ve bunu yapmak için tüm gücümü kullanmam gerekmişti.

"Ben suçluyum Kadir, kabul et bunu. Sizi bırakıp gittim, nedensizce." Gözlerim dolsa da sesim güçlüydü. Yalan söylemeyi öğrenmiştim. "Bu yüzden kendini kandırdığını düşünme."

Onu ikna çabalarımın boşa olduğunu gözlerinde görebiliyordum. Bana inanmıyordu. Hâlâ kendini suçlamaya devam ediyordu.

"Ama en çok o günlerde kendimden nefret ettim, Gülfem."

Elini bana doğru uzattığında hareket etme fırsatım olmadı. Boynuma dokunup oradaki ipi tuttu. O muskaya o kadar alışmıştım ki orada olduğunu bile unutmuştum. O muskayı kazağın altından çıkarıp baktı.

"Senden şüphe duyduğum an kendimden nefret ettim. Yaşamak için söylediğim yalan, en çok beni zehirledi."

"Kadir yapma..."

O muskayı tutarak beni tekrar kendine doğru çekti. "Sen hâlâ sana verdiğim muskayı takarken ben senden şüphe ettim."

Elimi muskayı tutan elinin üstüne koydum. "Sen doğru olanı yaptın."

Dişlerini birbirine bastırınca yanak kasları dalgalandı. "Lütfen..." diye yalvardı. "Daha fazla yalan söyleme. Yalvarırım yapma bunu."

Yapacaktım. Gözlerinde gördüklerimden sonra bunu yapmak zorundaydım.

"Asıl şu an kendini kandırıyorsun, Kadir. Gidişime neden bulmak ve beni haklı çıkarmak istiyorsun." Sesim iyice kısıldı. "Beni affetmek için yapıyorsun bunu. Gururun pahasına..." Kaşları çatıldığında devam ettim. "Değmez!" dedim sertçe. "Uğrumda gururunu ayaklar altına almana değmem."

Ağlamamak için kendimi o kadar sıkıyordum ki bedenim titriyordu. Gözleri karardığında doğrulup üstüme doğru geldi. "Değer!" diye bağırdı. "Sen, benim o sikik gururumdan da şu sefil hayatımdan da daha değerlisin." Çenemi tutup yüzümü yüzüne doğru yaklaştırdı. "Sen her şeyden daha değerlisin."

Sağ gözümden yaş aktı. "Yanlış yapıyorsun, Maçkalı..."

Alaylı bir ifadeyle güldü. "Ben yanlışı seni yalnız bırakarak yaptım, bedelini de üç yıldır ödüyorum."

"Sen doğru olanı yaptın," diyerek direttim.

Başını iki yana doğru salladı. "Anlat artık." Alnını alnıma yasladı. "Anlat Gülfem, ben öğrenmeden sen anlat."

"Sakın," dedim hızlıca. "Sakın bu işin peşine düşme."

"Düşerim." Sesi kendinden emindi. "Bunu yaparım, artık döndün. Beni alıkoyan hiçbir şey yok."

"Kadir sadece bana inan."

"Hayır," dediğinde yanağımı okşadı. "Bu defa olmaz."

"Kadir lütfen..."

"Beni ikna edemeyeceksin. Anlat." Burnunu yavaşça burnuma sürttü. "Anlat, bitirelim bu hasreti. Kavuşayım sana yine." Sonra beni öptü. Ben üç yıl sonra nefes aldım. Dudakları dudaklarıma dokunduğu an tekrar yaşadım. Birkaç saniye durduktan sonra yılların özlemiyle öpmeye başladım. İtelemem, durdurmam gerekiyordu ama yapamazdım. Çok özlemiştim, nasıl yapardım?

Fakat beni kendine doğru çekmesine izin vermedim. Aramızdaki mesafeyi koruyarak öptüm sadece. Şu an hissetsin istemedim. Sadece özlem gidermek istedim. Yine bencilce davrandım ama elimde değildi. Kendimi her zaman kontrol altında tutamıyorum. Özellikle ona bu kadar yakınken...

Kadir ondan uzaklaşmadığımı anlayınca yanağımdaki elimi enseme kaydırdı ve beni ters çevirdi. Kalçam tezgâha değdiğinde geçen yıllara inat beni öptü. Üstdudağımı kavrayan dudakları nefesime karışan nefesi beni yavaş yavaş tüketirken gözlerimi kapattım ve kendimi bu ana bıraktım. Ağzımı araladığımda bu bir kabuldü. Altdudağını kavradığımda ellerimi göğsüne yerleştirdim. Teninin sıcaklığını hissederken aramızdaki mesafeyi koruyarak karşılık verdim ona. Altdudağını kavrayıp yavaşça emdim. Göğsüm özlemle sızlarken ruhumdaki yaralar iyileşme belirtisi gösterdi.

Bedenim hastalığı yenmişti ama kalbim hasrete yenilmişti. Ruhum bu ayrılıktan ağır yaralar almıştı. Artık onlar da iyileşmek istiyordu. Tamamen hayata dönmem için bu şarttı. Gözlerimden akan yaşlarla ona öptüm. Dudaklarımdaki tuzlu tada karışan tadı nefesimi kesiyordu. Parmaklarım içe kıvrıldığında onu görmek istediğim için gözlerimi açtım. Kapalı gözlerinden akan yaşları görünce dudaklarına doğru iç çektim. Hıçkırarak ağlamak istiyordum, bir yandan da onu öpmeye devam etmek...

Bana doğru bir adım attığında geriye doğru kaçtım ve ellerimle göğsüne baskı uyguladım. Dudaklarına doğru, "Yaklaşma," dedim.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Başımı iki yana doğru salladım. "Yapma."

Hareket etmeyi bıraktığında kıpırdamadan durduk.

O da gözlerini açtığında oradaki parlaklığın nedeninin az önce akan yaşlar olduğunu bilmek beni yaralıyordu. Benim sevgilim çok güçlüydü. Öyle güçlüydü ki her şeyle başa çıkmalıydı. Ayrılıkla bile... Sırtına yüklediğim bu ağırlığı kaldırmalıydı.

Ensemdeki elleri yüzümü tutu. Sonra dudaklarını gözyaşlarıyla ıslanan yanağıma bastırdı. Gözlerimi kapattım, gözlerimden öptü. Sonra alnımdan ve şakağımdan...

Ceren, "Baba," diye seslendiğinde geri çekilmek yerine başımı göğsüne yasladı. Kollarını bana sarmadığı için minnetle gözlerimi kapattım.

"Sarılma zamanı mı?" deyip bize doğru koştu. İkimizin arasına girdiğinde gülümsedim. Konuşmadan kurtulmayı bir kez daha başarmıştım.

O sırada evin kapısı çaldı. "Annem gelmiştir."

"Ben bakacağım," diye bağıran Ceren kapıya koştu. Kadir arkasından giderken saçımı düzelttim. Dudaklarım az önceki öpüşmeden

dolayı kabarmıştı. Dilimle dudaklarımı ıslatıp koridora geçtim. Kapı açıldığında Reyhan anne ve yanında güzel, genç bir kadın vardı.

"Aysu? Senin ne işin var burada?"

Kadir'in sesini duyunca şaşkınca onlara baktım. Bu kadını ismen tanıyordum. Kadir'in tepkisine bakılırsa da tahmin ettiğim kadındı. Aysu, Kadir'in Trabzonlu eski nişanlısıydı.

23. BÖLÜM

SANA RAĞMEN

Gökhan Türkmen - Bal

O kadını burada gördüğüm an, neden geldiğini anlamıştım. Çünkü Kadir'in annesi geçen gece benimle yeterince açık konuşmuştu. Oğlunun benden boşanmasını sağlayıp onu yeniden evlendirecekti. Bunu da sanırım eski nişanlısı Aysu ile yapmayı planlıyordu. Kadir'in onu sevmediğini hep biliyordum ama bir zamanlar nişanlısı olduğunu bildiğim kadını evimde görmek hiç kolay değildi. Kadir'le yan yana gelmeleri kalbimi ortadan ikiye ayırsa da ağzımı açıp tek kelime edemedim. Konuşmak istedim ama dilimi ısırdım. Zihnimde yankılanan tek cümle buydu: *Sus Gülfem, hakkın yok konuşmaya, sus!*

Sustum.

Geriye doğru bir adım attım. Bir an eşimin olduğunu sorguladım. Böyle bir şeyin yaşanıyor olmasına inanamıyordum. Kadir onlara doğru bir adım attı.

"Oğlum Aysu beni aradı, burada işleri varmiş. Otelde kalmasına gönlüm el vermedi. Ben de onu buraya davet ettim."

Birkaç gün önce bana söylediği sözler olmasaydı, inanırdım. Fakat olayın aslını biliyordum. Kadir'in aklını karıştırmak için o kızı buraya getirmişti.

"Eğer sorun olacaksa gidebilirim." Aysu'nun sözleri üzerine Reyhan anne kapıyı kapattı. "Öyle şey olur mu kızım? Sen bu evin kızı sayılırsın. İstediğin kadar kalabilirsin."

Tek kelime edemedim. O bu evin kızı falan sayılmazdı.

Kadir boğazını temizledi. "Öncelikle hoş geldin, Aysu," dedi resmi bir tavırla.

Aysu uzun boylu zarif biriydi. Beyaz tenli, çekik kahverengi gözlü ve küçük yüz hatları olan güzel bir kadındı. Fotoğrafta gördüğümün aksine küt saçları şimdilerde beline kadar uzanıyordu. Aysu öne doğru bir

adım attı. Kadir'in üstünde duran gözleri ışıl ışıldı. Kadir'den hoşlandığını anlamak zor değildi. Boğazımdaki düğüm gittikçe büyüyordu.

"Hoş buldum, Kadir. Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Konuşurken dudaklarında tatlı bir gülümseme vardı. Bakışları beni bulduğunda o gülümseme kayboldu.

"Evet, öyle olmuş," dedi Kadir, ardından konuşmaya devam etti. "Annem seni kızı gibi sever, bu yüzden bize sormadan kendi başına karar verip seni evimize davet etmiş." Başını annesine doğru çevirdi. Yüzünü görmediğim için nasıl baktığını anlamamıştım. Fakat annesinin bozulan yüz ifadesi, o bakışların pek de hayra alamet olmadığını açıkça gösteriyordu. Tekrar Aysu'ya döndü. "Aramızdaki o anlamsız mevzu çok eskiye dayansa da karımla yaşadığım bir evde kalman yakışık kalmaz." Kadir'in ses tonu yumuşasa da sözlerindeki sertlik orada duruyordu. "Eski de olsa bir geçmiş var ve bu karımı rahatsız eder."

Allah'ım ben bu adamı hak edecek ne yapmıştım? Koşup ona sarılmamak için tüm gücümü sarf ederken gözlerimi kırpmadan ona baktım.

"Sana güvenilir bir yer ayarlayayım en iyisi, annemle beraber geceyi orada geçirirsiniz."

İtiraz kabul etmeyen sözleri üzerine Aysu'nun ne kadar çok bozulduğu yüzünden belliydi. Yine de ağzını açıp tek kelime edemedi. Onun yerine fazlasıyla mahcup olduğu belli olan Reyhan anne öne çıktı. "Evine gelen Tanrı misafirine böyle mi davranırsın sen, oğlum? Ben seni böyle mi büyüttüm?"

Kadir'in tepkisine ne kadar şaşırdığı sözlerinden ve yüzünden belli oluyordu. Böyle bir çıkış beklemiyordu. Kadir geri adım atmadan cevap verdi. "Burası benim evim anne, bırak da kime nasıl davranacağıma ben karar vereyim."

Aysu geriye doğru bir adım attı. "Haklısın Kadir, ben gideyim artık."

Kadir onu durdurmak için tek kelime etmedi. Kadın kapıyı çekip çıktı. Reyhan anne de öfkeyle Kadir'e döndü. "Yazık bana ki sana ben hiçbir şey öğretememişim. Çok yazık."

"Orada dur, anne," dedi Kadir ve ona doğru bir adım attı. "Asıl yanlış yapan sensin."

Reyhan annenin gözleri büyüdü. "Kızı kovan sensin, sen. Yanlışı da yapan ayıbı da yapan sensin, Maçkalı."

"Eski nişanlımı, karımın da olduğu evime getirip kalması için ısrar etmen ayıpların da yanlışların da en büyüğü."

Reyhan anne şaşkınca, "Ne karısı, Kadir?" dedi ve bana döndü. "Karın üç yıldır yok ortada. Cümle âlem biliyor bunu. Aranızda nikâh mı kaldı sizin?"

Başımı öne doğru eğdim.

"Bu bizim aramızda olan bir şey, ne sen ne de o cümle âlem karışabilir. İzin vermem," dedi sertçe. Bağırmadı ama bağırsa bu kadar etkili olmazdı. O anda herkesin korktuğu Maçkalı Agâh'ı kendi gözlerimle gördüm. Ben bile çekindim ama annesi durmadı.

"Sen izin versen de vermesen de ben seni bu kadının zehrinden kurtaracağım. Bir kere yıktı sizi, bir kez daha yıkmasına izin vermeyeceğim."

"Anne sakın," dedi Kadir. "Kalbini kırarım, sakın."

"Sanki kırmıyor musun kalbimi?"

Kadir başını iki yana doğru salladı. "Aramıza girersen seni de affetmem, anne." Net bir şekilde konuşmuştu ve annesi oğlunu tanıyordu. Dediğini yapacağını biliyordu. Dolan gözlerini ikimizin arasında gezdirdi. "Yazık ediyorsun be oğlum, hem kendine hem kızına çok yazık ediyorsun."

"Buna ben karar veririm."

Reyhan anne başını salladı. "Bırakacak gidecek yine sizi, bir giden bir daha gider bilmez misin?"

"Bilmem!" diye yükseldi Kadir.

"Bil benim akılsız oğlum, bil. Bu nasıl bir sevda ki senin aklını götürdü?"

Ortam buz kesmişti. Annesi haklıydı, ben gitmiştim. Sebebi ne olursa olsun onları terk etmiştim. Kendince oğlunu korumaya çalışıyordu. Bu yüzden ne ona kızabiliyordum ne de kendimi savunabiliyordum.

"Bu nasıl zehirli bir sevda ki senin gözünü kör etti?"

"Bana da sevdama da karışma, anne."

"Karışırım, bir kez daha yıkılma diye en çok ben karışırım. En çok benim hakkım var. Ben seni elin kızı gelsin yıksın geçsin diye doğurup büyütmedim. Gözümden sakındım seni, gözümden." Sesi gittikçe yükseliyordu. "O ise oyuncak etti seni. Onu bir kere görünce bile sildin

her şeyi, değmez oğlum. Değmez, Kadir Agâh'ım. Vallahi de değmez billahi de değmez."

"Değer," dedi Kadir inatla. Titreyen çenemi engellemek için altdudağımı sertçe ısırdım. Kadir ise beni savunmaya devam etti. "O her şeye değer, benim canıma bile değer." Bir süre susup annesinin anlaması için zaman verdikten sonra devam etti. "Sen girme aramıza, kötü yapma kendini. Anamsın, gözümün nurusun, seni kırmak istemiyorum."

Herkes susmuştu. Sadece Ceren'in televizyondan izlediği çizgi filmin sesi geliyordu. "Peki oğlum," dedi Reyhan anne sadece. "Bile isteye gittiğin bu ateşten seni korumayacağım. Bile bile yak kendini."

Ardından evden çıkıp Aysu'nun arkasından gitti. Kadir kapıyı kapattığında hareket etmeden birkaç saniye durup bekledi. "Üzgünüm," dedi sonra.

Kaşlarım çatıldığında sözlerine bir anlam verememiştim. "Ne için üzgünsün, Kadir?" diye sordum. Onlar geldiğinden beri ilk defa konuşmuştum.

Bana doğru döndü. Yüzünde yenilmiş bir ifade olsa da omuzları dikti. "Az önce olanlara tanık olmanı istemezdim."

O an o kadar çok ağlamak istedim ki... Evimizin koridoruna çöküp bağıra çağıra ağlamak istedim. Yaşadıklarımıza, gidişime, ona yaşatmak zorunda kaldıklarıma, ayrı geçen yıllarımıza... hepsine ağlamak istedim. Yıllarca ağlamıştım ama hiçbiri onun kollarında gerçekleşmemişti. Şimdi onun kollarında gerçekleşsin istemiştim.

"Asıl ben," dedim titrek ve güçsüz çıkan sesimle. "Bunları yaşamanı istemezdim." Arkamı döndüğümde akan gözyaşımı hızla sildim. "Özür dilerim."

Mutfağa kaçar gibi gittiğimde kapıyı kapattım. Ceren'in gelip beni böyle görmesini istemiyordum. Fakat kapıyı kapatmamla açılması bir oldu. Fırına ilerleyeceğim için arkamı dönmüştüm. Kadir bana arkadan yaklaşıp kollarını bedenime dolayıp bana sıkıca sarıldı. Sırtımı göğsüne yapıştırıp başını boynuma gömdü.

"Ağlama." Derin bir nefes aldı.

Dişlerimi birbirine bastırmış ağlamamak için direniyordum. "Ağlamıyorum."

Hafifçe güldü. "Hiçbir zaman yalan söylemeyi beceremedin."

Bu kadar yakınıma geldiğinde bırak yalan söylemeyi düşünemiyordum bile. Beynim durmuş, kalbim onun aksine süratle koşuyordu. Gözlerimi kapatıp titreyen bedenimi kollarına bıraktım. Kocaman kollarıyla sarıp sarmaladı beni. En çok buna ihtiyacım vardı o da bunu anlamıştı. Kadir zaten hep anlardı beni.

Beni kollarının arasında çevirdi.

"Annen haklı, biliyorsun."

"Değil," dedi sakince. "Ben ne olursa olsun kim ne derse desin kalbimin dediğine inanacağım. Sana rağmen Gülfem, sana inanacağım."

Sustum çünkü ne denir bilemedim. Bana olan inancı benim boyumu aşıyordu. Biliyordum, ne dersem diyeyim Kadir'i ikna edemeyecektim. Sessizliğe sığınıp kollarında öylece durdum. Boynumda gezinen dudaklarını dudaklarıma doğru yaklaştırdı.

"Seni öpmek istiyorum."

Beni dakikalar önce öpmüştü zaten. Fakat doymamıştım, doyamazdım. Elimi ensesine yerleştirdim ve onu öptüm. Gözlerim kapalıydı, sadece böyle durmak istiyordum. Dolgun dudakları tarafından ezilen dudaklarımla öylece durmak... Fakat Kadir hâkimiyeti eline aldı. Kavradığı üstdudağımla beni adamakıllı öptü. Ağzımı açtım ve ona izin verdim. İçinde biriken tüm tutkuyu bu öpücüğe yansıttı. Aniden kalçamı kavrayıp beni tezgâhın üstüne oturttu ve bacaklarımın arasına girdi. Kalçamdaki elleriyle beni kendine doğru çektiğinde erkekliği bacaklarımın arasına yerleşmişti. Sırtımdan aşağı inen ürpertiyle beraber titredim.

"Aramıza bir daha kimse giremez," diye fısıldadığında sesi hırıltılıydı. "Ne annem ne geçmişim ne de..." deyip duraksadı. "Sen."

Diyecek sözüm yoktu. Elimi yanağına yerleştirip yüzünü okşadım. "Gerçekleri öğrenmeden nasıl affedersin beni?" Bu soru zihnimi kurcalıyordu. "Nefret etmen gerekiyor benden, Kadir. Sayıp sövmen gerekiyor."

Yüzünde acı bir gülümseme oluştuğunda dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Gülfem, beni hafife alıyorsun. Seni senden iyi tanıyan kocanı hafife alıyorsun, güzelim."

Başımı yana eğdim. "Öğrenmeni istemiyorum."

"Ama öğreneceğim, biliyorsun. Bundan kaçış yok."

Başımı eğdim. "Lütfen Kadir, kurcalama." Tekrar öptü beni. Bu onun konuyu kapatma şekliydi. "Az önce olanlar yüzünden sakın üzülme tamam mı? Annem yanlış yaptı."

"Kendince doğru olanı yaptı."

Bakışları sertleşmişti. "Bana bak," dedi sert sesiyle. "Senden başkasını görmedi benim gözlerim. Yokluğunda da bu böyleydi. Hiçbir şey değişmeyecek. Ne Aysu ne de başkası." Alnını sertçe alnıma bastırdı. "Ne olursa oldun sadece sen Gülfem, sadece sen."

"Baba, kapıyı aç. Canım elma istiyor."

Ceren'in kapıya vurması üzerine geri çekildim. Kızımızı içeride unutmuştuk resmen.

"Ay çekil Kadir, kızı unuttuk içeride." Kadir tepkim üzerine güldü.

Tezgâhtan atladığımda beni bedeniyle sıkıştırdı. Eğilip altdudağımı ısırdığında, "Senin yüzünden," dedi. "Aklımı başımdan aldığın için her şeyi unutuyorum."

Yanaklarım kızardığında boğazımı temizledim. "Çekilir misin? Kızım elma istiyor."

Kadir gülümseyerek geri çekildi ve kapıyı açmaya gitti. Ben de saçlarımı düzeltip dolaptan elma çıkardım ve yıkadım. Ceren içeri girdi. "Ama daha pişmemiş kurabiyeler. Kapı niye kapalı?"

Kadir tepsilerden birini aldı. "Hemen fırına veriyorum. Kapı niye kapalıydı annesi?"

Ona şaşkınca baktım. "Şey yüzünden..."

"Ney yüzünden?" diye üsteledi Ceren.

"Babanla önemli bir şey konuşuyorduk kızım, o yüzden."

"Bana da söyleyin."

"Sonra söyleriz," diye geçiştirdim. "Şimdi elmanı doğrayalım." Acele ettiğim için bıçağı yanlış yere bastırdım ve parmağımı kestim. "Ay!"

Elim kanamaya başladığın Ceren, "Kanıyor!" diye bağırdı. "Baba koş, annemin eli kanıyor!"

Kadir fırının kapağını kapatıp yanıma geldi. Ben elimi suyun altına tuttuğumda, "İyi misin? Acıyor mu?" diye sordu.

"İyiyim, ufak bir kesik sadece."

Kadir beni duymuyordu bile. "Derin kesmişsin."

"Hayır hayır, iyiyim. Çantamda yara bandı vardı," dediğimde elimi bırakmadan masanın üstündeki çantama yürüdü. Ceren uzanıp çantamı aldı. "Ben bulurum."

Çantamı ters çevirip her şeyi yere döktüğünde, "Buldum!" diye bağırdı.

"Ver bakalım, babacığım."

Ceren kutuyu uzattı. "Acele et baba, çok kanıyor." Gözleri merak ve korkuyla açılmıştı. "Acıyor mu?"

"İyiyim Ceren sadece ufacık bir kesik, merak etme anneciğim."

"Ama çok kanıyor."

Kadir yara bandı kutusuna baktı. Bu sahnenin ikimizin arasında bir kez daha yaşandığını hatırladım. Yıllar önceydi, ikimiz tamirhanedeydik ve benim çantamdan çıkan yara bandı böyle düz değildi. Çünkü o Gülfem'den geriye bölük pörçük şeyler kalmış, renkli kişiliği kaybolmuştu. Kadir yorum yapmadan, "Ceren," dedi. "Koş, odandaki yara bandını getir."

"Daha çabuk iyileştirme özelliği olanı mı?"

Kadir ona gülümsedi. "Evet kızım, onu." Ceren koşarak odadan çıktığında gülümsedim. Söylediklerimin birini bile unutmamıştı.

"Bu iyileştirmez çünkü," deyip tezgâhın üstüne attı.

Ceren koşarak yanımıza geldi ve *Hello Kitty* desenli yara bandını uzattı. Kadir onu parmağıma yapıştırdı.

"Baba öpmen lazım, daha çabuk iyileşmesi için."

"Doğru dedin kızım, unuttum onu ben." Kalın dudaklarını parmağıma bastırıp bekledi. İçim sıcacık olurken yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Şimdi daha çabuk iyileşir," deyip göz kırptı. "Siz içeri geçin ben elma doğrayacağım."

"Tamam ama önce eşyalarımı toplamam lazım."

Kadir benden önce eğildi. "Ben hallederim."

Eşyalarımı toplarken o fotoğrafı göreceğini biliyordum. Babamın benim için çektirdiği fotoğraflardan biriydi. Kadir ve Ceren el ele yürüyordu. O fotoğrafı çok sevdiğim için çantamda taşıyordum hep. Kadir fotoğrafa uzun uzun baksa da ses etmedi. Yavaşça eşyaları çantama koydu. En sonunda elinde fotoğrafla ayağa kalktı ve gözlerime baktı. "Kalbimin sesini dinlemem gerektiğini biliyordum."

Ardından fotoğrafı da çantama koyup bana uzattı. Elinden aldıktan sonra Ceren'in yanına gittim. Birlikte kanepeye oturduğumda kolumun altına girdi. Yavaşça saçlarını okşayıp izlediği çizgi filme baktım. Kadir elinde doğranmış elmaların olduğu tabakla gelip yanımıza oturdu. Beraber o elmalardan yerken odanın içini kurabiye kokusu kaplamıştı. Hep hayalini kurduğum o aile tablosunun tam ortasındaydım işte.

"Anne?"

"Efendim kızım?"

Ceren başını kaldırıp meraklı gözleriyle bana baktı. "Sen neden bizimle yaşamıyorsun?" Kadir'le birbirimize baktık. Nasıl bir cevap vereceğimizi bilmediğimiz için susup kalmıştık. "Çocuklar anneleriyle yaşar."

Bilmiş sözleri üzerine, "Haklısın, burada yaşamı ister misin?" diye sordum.

"İsterim! Bu gece burada kal. Lütfen!"

O bana böyle tatlı tatlı bakarken nasıl hayır derdim ki? Kadir'e baktım tekrar, başını eğdi. İstediğim onayı almıştım işte.

"Olur, kalırım."

"Beraber de uyuyalım mı?" dedi heyecanla.

Eğilip yanağını öptüm. "Uyuyalım, güzel kızım benim."

"İlk defa annemle uyuyacağım!"

Onu mahrum bıraktığım tüm gecelerin yükünü kalbim sırtlanmıştı. Şimdi yanında olsam da kalbime kederin acısı sinmişti. Bir is lekesi gibiydi. Oradan silinmeyecekti daima bizimle kalacaktı. Eğilip saçlarını öptüm. "İstersen bundan sonra hep uyuruz."

"İsterim."

Kızımı bir an bile bırakmak istemiyordum. Birbirimizden uzakta geçirdiğimiz çok fazla günümüz vardı. Telafi etmemiz gereken birçok gün...

Telefonum çaldığında düşüncelerimden sıyrıldım. Cebimden çıkardığımda babamın aradığını gördüm.

"Hemen geliyorum."

Odadan çıkıp mutfağa geçtiğimde telefonu cevapladım. "Gülfem nasılsın? Saat geç oldu kızım, gelmeyince merak ettim."

"İyiyim baba, merak etme." Cama doğru yanaşıp karanlık caddeye baktım. "Bu gece Ceren onunla kalmamı istedi." Sesimdeki mutluluk çok barizdi.

"Öyle mi? Bu çok güzel bir haber."

Gülümsedim. "Evet, çok mutlu oldum. Sanırım varlığıma alışmaya başladı."

"Alışır kızım, üzme sen kendini."

Ufak bir nefes aldım. "Neden birlikte yaşamadığımızı sorgulamaya başladı."

"Normal bir durum, olanlar anlayamayacağı kadar karışık."

"Öyle ve onun için her şeyi yapmak istiyorum. Üzülmesine katlanamıyorum."

Babam iç geçirdi. "Vereceğin tüm kararlarda arkandayım. Biliyorsun, değil mi?"

Sevgiyle gülümsedim. "Biliyorum babacığım, teşekkür ederim. Seni seviyorum."

Telefonu kapattığımda huzurluydum. Babamın arkamda olması bana inanılmaz bir güç veriyordu.

Telefonu kapattığım için salona geçtim.

"Uyku vakti, hadi uyuyalım."

Saat daha erkendi aslında ama çok hevesliydi. Hevesini kırmamak adına, "Olur, uyuyalım bebeğim," dedim. Ayağa kalkıp yanıma geldi ve elimi tuttu. Beni odasına yönlendirdiğinde önce geceliklerini değiştirmek istedi. Dediklerini sırasıyla yaptım. Büyüyen bedenine hayranlıkla bakıyordum. Çok çabuk büyüyordu. Sonra saçlarını açtım, dişlerini fırçalamasına yardımcı oldum. Kadir bizi yalnız bırakmış bu anları baş başa yaşamamızı sağlamıştı.

"Geceliklerim yanımda yok."

Ceren bana bakıp güldü. "Var ama senin odanda, akıllım."

Kaşlarım havalandı. "Nasıl yani?"

"Dolabında, babam sana ait olduklarını söyledi." Ceren tuttuğu elimi çekiştirip şaşkın bedenimi yatak odama sürükledi. Odaya girince koşup dolabın kapısını açtı. "Bak."

Haklıydı, tüm kıyafetlerim bıraktığım gibi duruyordu. Sanki bu odadan hiç gitmemişim gibi...

"Anne, sen de pembe giy."

Bana pembe elbise şeklinde olan mini geceliğimi gösterdi. Boğazımı temizledim. "Bu gece başka giyinsem?" Bu gece eksiklerimi görmesen... Dudaklarını büktü. "Bak bunu giyerim."

Peluş pembe bir gecelikti. Uzun kollu ve tatlı bir şeydi. Rengini görünce, "Tamam," dedi. Onları alıp banyoya girdim. "Sen yatağa gir, ben geliyorum."

Banyoda hızlıca üstümü değiştirip saçlarımı düzelttim. Üstüm bol olduğu için bir şey belli olmuyordu neyse ki. Ceren'in odasına girdiğimde Kadir de oradaydı. Ceren'in üstünü örtüyordu. "Geldim."

Yanına gidip yatağa girdim. Ceren bana doğru sokulduğunda gerilsem de belli etmedim. Dört yaşındaki çocuk göğsümde oluşan boşluğu anlamazdı.

"Babam da gelsin."

Kadir saçlarını okşadı. "Sığmayız ki kızım."

"Ama neden?" diye huysuzlandı.

"Çünkü ben bu yatağa sığmam. Hadi annen sana masal okusun, uyu sen de." Komodinin üstünden kitap alıp bana uzattı. Gülümseyerek alıp iyice yatağa yerleştim. "Ben odadayım, bir şey olursa seslenirsin."

Başımla onayladığımda beklemediğim bir şekilde eğildi ve başımın üstünü öptü. "İyi geceler, fıstığım," diye fısıldadı. Tıpkı eski günlerde ki gibi...

Tek kelime edemedim. Kadir doğrulup odadan çıktığında Ceren koluma dokundu. "En çok hangi prensesi seviyorsun?"

"Tabii ki seni."

Elleriyle ağzını kapatıp güldü. "Benden başka?"

Parmağımı yanağıma koyup bir an düşündüm. "Sindirella sanırım." Düşünceli bir ifadeyle baktığında, "Ayakkabısını kaybeden," diye hatırlattım.

"Biliyorum onu!" diye bağırdı. "Ben en çok Elsa'yı seviyorum. Karlar Ülkesi en sevdiğim film. Hatta şarkısı var."

"Öyle mi? Söylesene biraz."

"Kardan adam yapsak seninle?
Oyunlar oynasak?
Kardan adam yapsak seninle?
Sadece oynasak birlikte."

Kızımı alkışlamaya başladım. "Çok güzelmiş. Bu filmi beraber izleyelim."

"Olur yarın izleyelim şimdi masal oku, anne."

"Hı?" dedim şaşkınca. Sonra kitabı kastettiğini anlayınca, "Tamam," diyerek durumu kurtarmaya çalıştım. Yanaklarımda oluşan tatlı kızarıklıkla kitabı okumaya başladım. Aklım Kadir'deydi. Bu kadar yakınımda uyuduğunu bilmek ve kızımla uyumak inanılmaz mutlu ediyordu beni.

O kadar mutlu ve huzurluydum ki... Ceren'le aynı anda uyuyakaldım. Günün yorgunluğu da vardı üzerimde. Birbirimize sarılmış uyurken gece yarısı uyandı. "Baba," diye huysuzlandı. Uyku sersemi bir şekilde doğruldum. "Ne oldu, kızım?"

"Babamı istiyorum, babam gitmesin."

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Baban gitmeyecek kızım, burada o."

"Babam gitmesin," diye ağlamaya başladı. Onu kendime doğru çekip sarıldım.

"Rüya mı gördün, Ceren?"

"Babamı özledim."

İçim parça parça oldu. Benim yüzümden böyleydi. Benim yüzümden babası da gidecek sanıyordu.

"Özür dilerim, Ceren," diye fısıldadım. "Lütfen bir gün affet beni."

Onu kucağıma alıp odadan çıktığımda yatak odasına girdik. Kadir uyuyordu. Ona doğru yaklaştığımızda Ceren, "Baba," diye seslendi.

Kadir anında uyanıp doğrulmuştu. "Kızım?" Başucu lambasını açtığında Ceren'in gözleri kısılsa da kollarını ona doğru uzattı. "Seni özledim."

Kadir uzanıp Ceren'i kucağımdan alıp başını öptü ve göğsüne yasladı. "Öyle mi?"

"Hıhım."

Kadir yanağını öptükten sonra sarı saçlarını okşadı. "Seninle uyumak istiyorum."

Kadir'in gözleri beni buldu. "Ama annenle uyuyordun."

Omuz silkti. "Hepimiz beraber uyuyalım." Ardından yatağı işaret etti. "Burası büyük."

İkimizin de onu kırmaya elbette ki niyeti yoktu. Bu yüzden sessizce yatağa girdim. "O zaman uyuyalım," dedim sadece.

Kadir Ceren'i ortamıza alıp uzandı. Komodinin üstündeki başucu lambasını kapatıp uzandım. Tarif edilemez duygular içindeydim. Bu odada en son kaldığım geceyi de en son geldiğim zamanı da hatırlıyordum. Birinde Kadir'i terk etmiştim diğerinde Kadir'i nasıl bir enkaza çevirdiğimi görmüştüm.

Şimdi yine buradaydım, onlarla beraber hiçbir şey olmamış gibi uyuyordum. Ölümümü görmesinler diye ardımda bıraktığım aileme geri dönmüş ve hayatlarını bir kez daha değiştirmiştim. Onlara bunu yaşatmaya en başından beri hakkım yoktu ama kader girmişti devreye. Aşamayacağım şeylerle sınamıştı bizi. Mecbur kalmıştım ama küçük kızımın çocuk kalbini kırmıştım. Hiçbir şey telafi etmezdi, en acı yanı da buydu zaten. Saçlarını öpüp kokusunu içime çektim. Hiçbir özür telafi etmezdi. Düşüncelerimin karanlığında boğulurken Kadir aniden elimi tuttu. Kendime uyguladığım işkenceyi böldü. Elimi sıkıca kavrayıp parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Beynimin içindeki azap dolu sesler susmuştu.

"Gülfem?" diye fısıldadı.

"Efendim?"

"Tekrar burada, bizimle yaşamak ister misin?"

Şaşkınca, "Gerçekten mi?" diye sordum. Bunu her şeyden çok isterdim. "Çok isterim."

"O zaman yarın tekrar evine döner misin?"

Dirseğimin üstünde doğrulup dolu gözlerimle Kadir'e baktım. Oda karanlık olduğu için yüz ifadesini göremiyordum. "Emin misin?"

Elini uzatıp yanağımı yavaşça okşadı. Avuçları sıcacıktı. Yüzümü yanağına bastırıp gözlerimi kapattım. "Eminim, ait olduğun yere dönme vaktin geldi."

Dudaklarımda hüzünlü bir gülümseme oluştu. "Yarın eşyalarımı getiririm." Sonra Ceren'e dikkat ederek Kadir'e doğru eğildim ve dudaklarını öptüm. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. *Benim olduğun için teşekkür ederim.*

"Asıl ben teşekkür ederim," deyip iç çekti. Dudaklarımızı bir kere daha öptü. "Bize geri geldiğin için..."

24. BÖLÜM

ACI GERÇEKLER

Cem Adrian&Sezgin Alkan - Hüküm

Uzun zamandır uyumadığım kadar güzel bir uykudan uyandığımda bir an yaşadığım tüm kötü şeyleri unutmuştum. Sanki ayrılmadığımız günlerden birindeydim. Kadir'e doğru dönüp baktığımda beni izleyen güzel gözleriyle karşılaştım. Gülümseyerek, "Günaydın," dedim ve kollarına sokuldum. Her şey eskisi gibiydi, ben yine ait olduğum yerdeydim. Bir insanın kolları yuva olur muydu? Onun kolları yuvam, kalbi saklı cennetimdi. Fakat bu durum sadece birkaç saniye sürdü çünkü aramızda uyuması gereken kızımı hatırladım. Telaşla örtüyü kaldırıp, "Ceren?" diye soludum. "O nerede? Aramızda ezildi mi yoksa?"

Kadir uyku sersemi yüzünden saçmalayan hallerime kısık sesle gülerken kolumdan tutup beni kendine doğru çekti tekrar. "Sakin ol, erkenden uyanıp odasına, oyuncaklarıyla oynamaya gitti. Sonra da yatağına girip uyudu."

"Saat kaç?"

Gözlerini kapatıp daha sıkı sarıldı. "On buçuk."

İlaçların etkisinde olmadan belki de ilk defa bu kadar geç saatlere kadar uyumuştum. O kadar rahat uyumuştum ki gece bir kere bile uyanmamıştım. Bunu sağlayan elbette ki yanı başımda olan adamdı. Ona duyduğum güven huzurla uyumamı sağlamıştı. Şimdi bile hiçbir şey yaşanmamış gibi kollarını bana sarmış beni göğsünde uyutuyordu. Ona ne kadar çok ihtiyacım olduğunu biliyordu. Ben de sessiz kalarak ruhuma şifa olan o kolların tadını çıkardım. Yıllar sonra evimdeydim, *nihayet.*

Kadir burnunun ucunu yavaşça boynuma doğru sürttü.

"Sabahları bu kadar güzel olman adil değil."

Tenim anında diken diken olurken ürperdim. Bana her zaman en güzel hallerimin sabahın ilk ışıklarında olduğunu söylerdi.

"Uykudan şişen gözlerimle mi?"

Burnunun ucunu gezdirdiği yerlere şimdi dudaklarını yerleştirmişti. Tenime ufak ama fazlasıyla yakıcı bir öpücük bıraktıktan sonra kalınlaşan sesiyle cevap verdi.

"En çok gözlerinle..."

En çok gözlerimi severdi.

Gözlerim kapandığında öpücükleri kulağıma doğru tırmandı. "Gülfem... Gülfem'im..." diye fısıldadı. "Çok özledim be, güzelim."

O an tutamadım kendimi. "Ben de seni çok özledim Kadir," diye itiraf ettim kısık sesimle. Yüzünü boynuma gömdü.

"Biliyorum, yemin ederim biliyorum," dedi yavaşça. "Gözlerine baktığım her an görüyorum... Yaşadığın acıları, bize olan hasretini, hiç bitmeyen sevgini..."

Kadir hep böyleydi. Gözümün içine bakar neden üzüldüğümü anlardı. Ya da neyden mutlu olduğumu...

"Yeterli değil mi kendine yaşattığın bu eziyet? Anlat ortak olayım sana."

"Yıkılırsın," diye sızlandım. "Zaten yıkmışım ben seni, daha fazla yapmayayım bunu."

"Senden gelen başım üstüne."

Başımı iki yana doğru salladım. "Göz göre göre bu sana yapamam, isteme benden."

"Anlatmayacak mısın?"

"Hayır, eğer ediyorsan beni böyle kabul et. Tekrar al hayatına ama neden gittiğimi ve siz olmadan neler yaşadığımı sorma. Anlatmayacağım." Yapamazdım, anlamalıydı bunu. Kollarının arasından ona doğru döndüm ve gözlerinin içine baktım. "Sana bunu yapmayacağım," dedim kararlı bir sesle.

Ardından elimi ensesine yerleştirdim ve onu kendime doğru çektim. Mahkeme celbini yırtıp atan ve her defasında benden boşanmayı reddeden kocamı öpmeye başladım. Benden hiç vazgeçmeyen kocamı...

Dudakları aralandığında dilim araya girdi. Onu kendime doğru çekerken aramızda yatan ve evlendiğimizden beri hiç kaybetmediğimiz o tutku yeşerdi. Onu istedim. Onu o kadar çok istedim ki...

Eski günlerdeki gibi bana dokunsun, beni istesin ve hiç ayrılmamışız gibi beraber olalım istedim.

"Seni istiyorum," diye itiraf ettim boğuk sesimle.

Önce yavaş başlayan öpücük, aramızdaki çekim sayesinde gittikçe kuvvetlenirken aralık olan dudaklarımın içine sızan dili tüm bedenimi titretti. Ellerim yumuşacık olan sık, siyah saçlarının arasına daldığında öpüşü derinleşti. Damağıma yayılan tadı, yakınlığının verdiği etki, tenime yaydığı elektrik öyle fazla, öyle yoğundu ki dengemi altüst ediyordu.

Ondan ve bu andan başka her şey siliniyordu. Onda kendimi kaybetmeyi o kadar çok özlemiştim ki yüreğim sızlıyordu.

Alnı alnıma yaslanırken, "Emin misin?" diye sordu. Nefes nefese sarf ettiği sözleri üzerine onu tekrar öpmeye başladım. Eli, omuzlarımda dolaşırken dudakları yanağımdan boynuma doğru kaydı. "Çok özledim seni, tenini, kokunu..." Kokumu derince içine çektiğinde dudakları aşağı kaydı. Başımı geriye doğru atıp ona yer açarken ıslak dili boynumda yavaşça gezindi. Tenim o kadar ısınmıştı ki adeta yanıyordum. Kadir boynuma ıslak bir öpücükler kondurduktan sonra yavaşça göğsüme doğru indi. Elini tutup belime yerleştirdim.

"Üstümü çıkarma," dedim sertçe. Kaşları çatıldı, itiraz edeceğini anladığımda, "Lütfen," diye direttim. Sadece hiçbir şey olmamış gibi kocamla birlikte olmak istiyordum. Eğer şu an anlarsa bana dokunmazdı. Ama ben onun tutkusunu da özlemiştim. Kadınlığımı bana hissettiren tek erkekti, o duyguyu da özlemiştim. Beni tutkuyla sarıp sarmasını istiyordum, yaşanan acıların gölgesi üstümüze düşmeden... Başıyla onayladığında rahat bir nefes aldım.

Belimdeki eli üstümdeki kazağına içine girdi. Belimi yavaşça okşayıp hassas tenimin diken diken olmasına neden oldu. Başımı yastığa bastırıp bacaklarımı sıktım. Diğer eli yavaşça kalçama doğru indi. Yavaşça okşarken tekrar öptü beni. Nefeslerim ciğerlerime ulaşmıyordu. Her öpücüğüyle yakıyor, her öpücüğüyle tenimi dağlıyordu. "Çok güzelsin," diye fısıldadı.

Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum. Altdudağımı emdiğinde kasıklarıma keskin bir sızı saplanırken sırtım geriye doğru büküldü. Dudakları durmadı, uzun uzun dudaklarımla ve boynumla ilgilenip aklımı başımdan aldı. Uzanıp tişörtünü çıkardım, geriye çekilip

bana yardımcı oldu. Ellerim çıplak teninde özlemle gezindi. Kocaman bedeni sıcacık ve çok sertti. Dudaklarımı göğsüne yerleştirip gözlerimi kapattım. Kokusunu içime çeke çeke öptüm onu. O kadar özlemiştim ki ağlamak istiyordum. Ama bunu yapmayacaktım. Normal bir sabaha uyanmıştım ve bir saatliğine de olsa böyle kalmasını istiyordum. Hiçbir şey yokmuş gibi kocamla sevişip kızımla kahvaltı yapmak istiyordum. Artık eksik ya da hasta hissetmek istemiyordum. Normal bir kadın gibi olmak istiyordum. Kadir geri çekilip yanan gözleriyle uzun uzun beni izledi.

"Nefesimi kesen tek kadınsın ve hep böyle kalacaksın."

Dudakları tekrar dudaklarımı buldu. Beni öpmeye doyamıyor gibiydi. Heyecandan dolayı titreyen ellerimle teninde gezinirken dili ağzımın içine kayıp aklımı başımdan aldı, kasıklarımdaki sızı artıyordu. Kadir geri çekilince kabaran dudaklarımı boynuna gömüp küçük küçük öpmeye başladım. Dudaklarım huzur dolu göğsünde dolanırken tenine karışan feralı parfüm kokusunu derin derin soludum.

Elleri, şortun açıkta bıraktığı bacaklarıma kaydı. Şortu yavaşça bacaklarımdan sıyırıp attıktan sonra dudaklarını uyluklarıma yerleştirdi. Uzun bacaklarımı öptü ve okşadı. Her anın tadını çıkarmak istediğini biliyordum. Ayak bileğimi öptükten sonra yavaşça yukarı tırmandı. Dili ve dudakları sırayla baldırımdan diz kapağıma doğru çıktı. Altında kıvranırken omuzlarına tutunup onu kendime doğru çekmeye çalıştım. Ama beni dinlemedi. Üstümdeki kazağı yavaşça yukarı sıyırıp dudaklarını göbeğime yerleştirdi. O kadar yavaş öpüyordu ki altında kıvranıyordum. İki eliyle kalçamı kavrayıp dudaklarını kadınlığıma doğru bastırdı.

"Kadir," diye inledim.

Sırtımı iyice yatağa bastırmıştım. Külotu da bacaklarımdan sıyırıp attıktan sonra geri çekilip beni izledi. "Rüya olmandan korkuyorum."

Bacaklarımı beline sardım. "Değilim, buradayım. Her şeyimle seninim, seninleyim."

Elini uzatıp yanağımı okşadı. "Her şeyinle benimsin, yeniden."

Başımla onayladım. Koca bedeni aralık kalan bacaklarımın arasına yerleşti. O an erkekliği, yumuşak tenime battı. Yanağımın iç kısmını ısırırken, "Her zaman senindim," diye fısıldadım.

"Her zaman benimdin, güzel karım."

Gözlerindeki tutkuyu gölgeleyen hüzün belirgindi. Bana baktıkça gözleri doluyordu. Burada olduğuma inanamadığını biliyordum. Konuşma yetimi kaybettiğim için başımı aşağı yukarı doğru sallayabildim.

Elimi ensesine kaydırıp onu kendime doğru çektim. "Seviş benimle lütfen, Kadir." Bu hüznü sadece o şekilde kovabilirdik.

Eli göbeğimden aşağı kayarken karnım içe göçtü. Dünyadan soyutlanmış gibiydim. Yeryüzünde bizden başka herkes silinmiş, sanki sadece biz kalmıştık. Nazik ve özlem dolu hareketleri içimi kavururken, başını kaldırıp baygınlaşan gözlerime baktı.

"Doyamıyorum, Gülfem," dedi kalın sesiyle. "Sana dokunmaya da seni hissetmeye de doyamıyorum."

Ellerimi saçlarına daldırdım, yavaşça okşarken kısık sesle konuşmaya başladım.

"Her şey için özür dilerim ama şimdi buradayım, inan buna."

Alnını alnıma yasladı. "Buradasın," diye fısıldadı. Uzanıp dudaklarını öptüm. "Buradayım."

Bu hüznü dağıtmak için ellerimi eşofmanının lastiğine yerleştirip iteledim. Aşağı doğru çektiğimde başımı boyun girintisine gömdüm. Elleri tekrar kalçalarımı bulmuştu. Kalçam eline doğru yükseldiğinde inledi.

"Seni istiyorum," dedim tekrar. Üstündeki tereddüt gitsin istedim.

Çıplak bedeniyle üstüme doğru eğildi. Bedenlerimiz temas ederken içim ürperdi. Kadir gözlerini gözlerime dikerken elini kadınlığıma doğru kaydırdı. Islaklığıma dokunduğunda nefesi dudaklarının arasından sertçe döküldü. Onu ne kadar istediğimi gördüğünde kendini tutmayı da bıraktı. Gözlerimin içine baka baka yavaşça içime girmeye başladı. Ellerimi kollarına yerleştirdim. Bedenlerimiz bir elmanın ayrı düşmüş iki yarısı gibi birleşirken hissettiğim acı uzun zamandır bunu yapmadığımız içindi, dişlerimi birbirine bastırdım. Bir anlık hissettiğim o acı kaybolduğunda yerini daha derin hislere bıraktı.

Kadir gözlerini kapattığında gözünden bir damla yaş aktı. Alnını alnıma yaslayıp hareket etmeden durdu. Kendimi tutamadım ve benimde gözlerimden yaşlar aktı. Tekrar bir bütün olmuştum. Tüm olmazlardan sonra... Benim için yaşanması imkânsız bir andı bu. Sağ salim dönmüştüm ve Kadir beni sorgusuzca affetmişti.

"Seni sevmekten hiç vazgeçmedim." Sözleri üzerine gülümsedim. Bunu tüm kalbimle biliyordum.

"Senden gitsem de senden hiç vazgeçmedim," dedim yavaşça.

Alnımı öptükten sonra hareket etmeye başladı. Yavaşça geri çekilip tekrar içime girdi. Boştaki eli elimi tutup yatağa bastırdı. Bacaklarımı beline sardım. Şimdi daha derinlerimde hissediyordum. Acele etmeden yavaş yavaş sevişti benimle. Şikâyetim yoktu. Kalçalarım ritmine eşlik etmeye çalıştıkça ikimiz de nefes nefese kalıyorduk. Adı dudaklarımdan inilti gibi dökülüyordu. Burada ve gerçek olduğumu anlasın istiyordum. Diğer elini kadınlığıma kaydırdığında ise aklım başımdan gitti. Oraya uyguladığı basınç nefesim kesiyordu. Daha fazla dayanamayacaktım. Sırtım geriye doğru büküldüğünde gözlerimi sıkıca kapattım. Şu an adımı bile bilmiyordum. Kadir kendini son bir kez daha içime bıraktı. Ardından başı boynuma doğru düştü. Ama göğsüme düşmedi, aramızda mesafe vardı. Yana doğru düşüp beni göğsüne çektiğinde tekrar uyuyakaldım. Şu an burada dünyanın en mutlu kadınıydım.

Yaklaşık yarım saat sonra uyandığımda bu defa Kadir uyuyordu. Yataktan kalkıp Ceren'e baktığımda uyanmış oyuncaklarıyla oynuyordu.

"Ceren?"

Bana dönüp gülümsedi. "Sonunda uyandınız mı?"

Yanına gidip diz çöktüm. "Uyuyakalmışım, acıktın mı?"

Başını iki yana doğru salladı. "Yoo, babam sabah omletimi yaptı."

Onların rutinlerini yavaş yavaş öğreniyordum. Gülümsediğimde eğilip yanağını öptüm. "Sana bir şey sorabilir miyim?" Bana merakla bakıyordu. "Bundan sonra burada sizinle yaşamamı ister misin?"

Dün gece Kadir'in sorduğu soruyu anında kabul etmiştim. Onlarla yaşamaktan daha çok isteyeceğim bir şey yoktu. Ait olduğum yer, onların yanıydı. Ceren'in gözleri mutlulukla ışıldadı. "İsterim, çok isterim."

Eğilip ona sarıldım. Beni kabullendiği için şükrederken geri çekildi. "Her gün saçımı sen yaparsın artık, değil mi?" Başımla onayladım. "Pankek de yapar mısın?"

"Yaparım kızım, istediğin her şeyi yaparım."

"Barbie bebeklerimle de oynar mıyız? Babaannem pek sevmiyor. Bir de boyama yapalım."

Bu heyecanı içimi mutlulukla doldurmuştu. "Hepsini yaparız. Ama şimdi babana kahvaltı hazırlayalım, olur mu?"

Beraber mutfağa gittiğimizde Ceren'i tezgâha oturttum. Masaya kahvaltılıkları çıkarırken Ceren sürekli sorular soruyordu. "Anne, senin de en sevdiğin renk, mor ve pembe mi?"

"Hımm, sanırım pembeyi daha çok seviyorum."

"Ben karar veremiyorum, ikisi de çok güzel."

Yanına gidip yanağını öptüm. "Karar vermek zorunda değilsin, ikisini de sevebilirsin."

"Bir de yeşili çok seviyorum, Vural'ımın gözleri yemyeşil çok güzel." Kıkırdadığımda, "Biliyor musun?" dedi heyecanla. "Büyüyünce onun oğluyla evleneceğim."

Gözlerim sahte bir şaşkınlıkla açıldı. "Baban peki? Onun haberi var mı bundan?"

"Var var," dedi hemen.

"Peki izin verir mi?"

Omuz silkti. "Verir verir." Kendinden emin tavrı gülmeme neden olmuştu.

"Gülfem?" Kadir'in telaşlı sesini duyunca, "Buradayız," diye seslendim. O sırada hışımla mutfağa girmesi bir oldu. Kocaman açılmış gözlerine dolan korkuyla bana baktığında, "Bir şey mi oldu?" diye sordum. Saçları dağınık, göğsü çıplaktı. Üstünde hızlıca giydiği belli olan eşofmanı vardı sadece. Bir süre bana baktıktan sonra tek kelime etmeden yanıma gelip bana sıkıca sarıldı. Şaşkınlıktan donup kalmıştım. "İyi misin?"

Sorum üzerine daha sıkı sarıldı. "Buradasın," dediğinde benden ziyade kendisiyle konuşuyordu.

"Buradayım." Çok değil yarım saat önce de kollarındaydım. Ama sanki beni günlerce görmemiş gibi sıkıca sarılmıştı. "Kadir?"

Geri çekilip yüzüme baktığında gözlerindeki korku yavaşça azalıyordu. Yüzümü ellerimin arasına alıp rahat bir nefes aldı. "Gittin sandım," diye fısıldadı. Eğilip alnını alnıma yasladı. "Seni göremeyince hepsi rüya sandım." Sertçe yutkunduğunda âdemelması aşağı yukarı doğru hareket etti. "O sabahı hatırladım."

Hangi sabahtan bahsettiğini anladığımda göğsümün orta yerine bir hançer darbesi aldım. Gittiğim günden bahsediyordu. O an biraz daha anladım, benim gidişimin üstümüze düşürdüğü kara bulutlardan öyle kolay kolay kurtulmayacaktık.

KADİR

Kadir gittiği yol boyunca bir yandan duyacaklarından deli gibi korkuyordu, diğer yandan ise öğrenmeden yaşamını sürdüremeyeceğini biliyordu. Gülfem'in gözlerine her baktığında harelerinde yer edinmiş hasreti de sevgiyi de net görüyordu. Fakat en çok da acıyı... Yaşadığı acıyı tüm berraklığıyla görüyor ve Kadir tüm kalbiyle hissediyordu. Biliyordu, Gülfem mecbur kalmıştı. Öyle bir mecburiyetin içine girmişti ki sevdiği adamdan da kızından da ayrı kalmayı kabul etmişti.

Kadir kendinden emin adımlarıyla kayınpederi Taner Bey'in odasına yürürken onu tüketen düşünce dehlizinin içinde savrulup duruyordu. Olayın aslını öğrenmeden kafasındaki sesleri susturamayacaktı. Ve Maçkalı'nın artık tahammülü kalmamıştı. Gülfem'in tüm itirazlarına rağmen öğrenecekti. O anlatmasa da Kadir olayı bilen birinden dinleyecekti. Her şeye rağmen bunu yapacaktı.

Kapıyı tıklayıp odasına girdiğinde kayınpederi sanki onu bekliyormuş gibi büyük bir sakinlikle yüzüne baktı. Habersiz gelmesine hiç şaşırmamıştı. Yavaşça ayağa kalkıp ona doğru ilerledi. "Hoş geldin, Maçkalı," dedi sakince ve elini uzattı. Sorgulamadan sualsizce...

Önüne uzanan eli sıktı Kadir. "Umarım," dedi aynı sakinlikle. "Hoş geldiğim gibi hoş giderim." Bir yanı duyacaklarından sonra yıkılacağının farkındaydı. Ama buna hazırdı. Tam üç koca yıl boyunca kaçmıştı. O zamanlar kızı için buna mecburdu. Fakat artık yalnız değildi. Kızının annesi yanındaydı, babasının yıkımı onu çok da etkilemezdi. Hem Gülfem ona geri dönmüştü, yıkılsa da kalkardı ayağa. Tek kelime şikâyet etmezdi. Yeter ki Gülfem onunla olsun, onun olsundu. Taner Bey'in eliyle gösterdiği koltuğa oturan Kadir, lafı uzatmadan ve tek bir saniye bile beklemeden asıl konuya girdi.

"Buraya Gülfem'in gidiş sebebini öğrenmeye geldim. Sizden ricam beni de kendinizi de yormadan ne olduğunu anlatmanız."

Üç yıldır kaçtıkları yüzleşmenin yaşanma vakti gelmişti. Artık kaçacak yer yoktu. Tüm kartlar ortadaydı.

Taner Bey kaşlarını çattı. Ardından boğazını temizleyip resmî ifadesiyle cevapladı. "Bunu Gülfem'le konuş-" demeye kalmadan lafı Kadir

tarafından kesildi. "Beni de kendinizi de yormadan anlatın!" diye yineledi Kadir.

Yaşlı adam bir süre susup düşünceli bir ifadeyle boşluğa baktı. Anlatıp anlatmamakta kararsız kaldığı belliydi. Kadir'in ise artık beklemeye tahammülü kalmamıştı. Bu yüzden sabırsızca konuştu. "Gülfem anlatmıyor. Ben de öğrenmeden yaşayamam ve siz," dedi keskin bir sesle. "Siz her şeyi biliyorsunuz." Kısa bir sessizlikten sonra dişlerini sıkarak ekledi. "Lütfen, en baştan her şeyi anlatın."

Kadir ondan ilk defa bir şey istiyordu.

Taner Bey, karşısındaki adamın öyle ya da böyle olanları öğreneceğinin aksi takdirde buradan gitmeyeceğinin pekâlâ farkına varmıştı. Aslında olanları kızının anlatması gerektiğini biliyordu. Bakışları Kadir'in yüzüne çıkınca sabırsızca bacağını sallayıp yüzüne oturan kızgınlıkla kendisine baktığını gördü. Maçkalı sabrının son demlerindeydi. Yine de ona duyduğu saygı arttı. Kadir kızını bir an olsun bırakmamıştı. Gülfem onu terk etse bile yapmamıştı bunu. Bu zamana kadar hayatına kızından başka birini almamış ve öylece giden karısını beklemişti. Taner biliyordu, bu ilişkiye karşı çıkarak ne kadar yanıldığını bu üç yıl içinde öğrenmişti. Bu yüzden Kadir'e büyük saygı duyuyordu ve her şeyi öğrenmesi gerektiğini biliyordu. Kadir bunu hak ediyordu. Fakat duyacakları onu yıkacaktı. Bunu da biliyordu. Yaşanılan ağır sessizlik yüzünden Kadir'in kalbi birazdan duyacaklarının sinyalini almış şimdiden kor gibi yanıyordu. "Biliyorum, anlatacaklarınız beni mahvedecek ama yine de bilmek istiyorum." Tavrı keskindi. Duymadan buradan gitmeyecekti.

"Kanser," dedi sakince.

Kısık çıkan sesiyle söylediği kelimeyi duyduğu an kanı damarlarında dondu. Diline kelimeler bir zincir gibi dolanmışken, sesi çıkamadı. İstese de konuşamazdı. Kadir tam göğsünün orta yerinden vurulmuştu, bunu yapan ise altı harften oluşan bir kelimeydi.

Taner Bey, tek kelimeyle çöken adama üzülerek bakarken konuşmaya devam etti. "Öğrendiğinde üçüncü evredeydi."

Duyduğu her kelime, kızgın bir şiş misali Kadir'in kalbine saplandı. Ortada kan yoktu, yara yoktu ama Kadir kan revan içinde, acıdan geberiyordu. Söyleyeceği milyonlarca kelimenin içinden sadece dilinden, "Nasıl?" sorusu döküldü.

"Kızımın yaşaması mucize, Kadir. Benim kızım bir mucize."

Boğazındaki düğüm nefes almasına engeldi. "Bana neden söylemedi?"

"Seni yıkmak istemedi. Eğer bilirsen onu bırakmazdın, Gülfem gün gün ölürken senin de şahitlik edip yaşayan bir ölü olmanı istemedi. Kötü olmayı, terk eden olmayı tercih etti." Burnunun kemerini sıkıp devam etti. "Buna mecburdu."

Taner Bey gözlerindeki yaşları silme gereği duymuyordu. "Canından çok sevdiği seni ve canının parçası olan kızını bırakmayı istemezdi. Fakat öyle bir noktadaydı ki Kadir, buna mecbur kaldı. Yoksa siz olmadan geçirdiği her an onun için ölümden beterdi."

Kadir iki büklüm oldu. Ne diyeceğini bilemedi. Duvarın temelinden önemli bir taş çekilince duvar ansızın yıkılırdı ya... İşte Kadir de tam olarak o yıkımı yaşıyordu. Çünkü onu ayakta tutan temel şeylerden biriydi Gülfem. O gitmişti, gidiş nedeni de bin parçaya bölmüştü Kadir'i.

Güçsüz bedeni nasıl hareketlendi de o odadan çıkıp gitti bilmiyordu. Tek bildiği orada kalamazdı. Yıkılışını kimsenin görmesini istemiyordu. Bu yüzden tek bir kelime dahi etmeden son bir güçle kendini dışarı attı. Kulakları uğulduyor, beyninde ise aynı cümle yankı yapıp duruyordu. *Kanserdi, üçüncü evre.*

Yürüdü Kadir, ayaklarındaki derman bitene kadar yürüdü. İçinde biriken bu acıyı başka türlü nasıl atardı bilmiyordu.

İçi yanıyordu.

Göğüskafesi cayır cayır yanıyordu.

Zihnini kaplamış ve milim kıpırdamayan gerçekler onu dibe çekiyordu. Gülfem, sevmeye kıyamadığı, koklamaya doyamadığı güzeller güzeli karısı, ölüme çok yaklaşmıştı. Bu çok büyük bir gerçekti ve herkesin korktuğu koca Maçkalı bunu kaldıramıyordu. Hele ki bu acılı sürecinde onsuz kalmayı göze almasını... öleceğini bilirken bile hâlâ onu ve kızını düşünerek uzaklaşmasını. O anlarda bile onları düşünecek kadar yüce gönüllü ve fedakâr olmasını...

Kadir, yıkıntıların içinde bir enkazdı. Gülfem'in yaşadıkları onun ömrü boyunca unutmayacağı, kalbinin derinlerinde muhafaza edeceği emsali olmayan bir acıydı. Öyle ki iliklerine kadar yanmaya itti Kadir'i.

Tek adım atmaya mecali kalmayan Maçkalı, gören ama ne gördüğünü anlamlandıramayan gözleriyle etrafına baktı. Deniz kenarındaydı. Onu sakinleştirmeyi başaran tek yerdeydi. İlerideki banka doğru yavaşça yürüyerek ulaştı ve sonsuz bir yorgunlukla çöktü kaldı oraya.

Göğsünün üzerinde büyük bir yük olan ve için için yanan kalbi, her şeye rağmen bugün yanında karısının varlığıyla sarmalanmıştı. Gözlerini kapatıp, başında uğuldayan karmaşık düşüncelerin hepsini tek tek sindirmeye çalıştı. Saniyeler geçip dakikalara ulaştı. Dakikalar toplanıp saatlere vardı fakat Kadir'in düşünceleri bir türlü yerli yerine geçmedi. Gülfem'i ebediyete kadar kaybedebilirdi. Düşünmeden canını vereceği karısı üç yıldır canıyla sınanıyordu. Ama Allah karısını ona ve kızına bağışlamıştı. Gülfem'e tekrar kavuşmuşlardı. Bunu sağlayan ise o hapishane olayıydı. Bunu da Kadir planlamıştı. Çünkü daha fazla bu belirsizliğe dayanamamış ve bir şeyler yapmaya karar vermişti. Planlı bir kavga çıkarıp adamların ondan şikâyetçi olmasını sağlamış ve kısa süreli hapse girmişti. Tahmin ettiği gibi bu olay ona sevdiği kadını getirmişti. Dayanamadığı hasret nihayet bitmişti. Kadir onun gelmesi için bir kumar oynamış ve kazanmıştı.

Gözlerini açınca kulakları kayalara çarpan dalga sesini ancak işitebildi. Kafasındaki uğultu dinmişti. Gülfem yaşıyordu ve onlara geri dönmüştü. Şimdi bundan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Göğsü özlemle sızladı.

Kadir'in tek istediği şey kızı ve karısıyla güzel bir hayat geçirmekti. Dinlenmiş bedenini hareket ettirdi. Uyuşmuş gibiydi. Biraz yürüdükten sonra bir taksiye bindi ve evine Gülfem'ine doğru yola çıktı. Onunla geçirdiği ve geçireceği her an mucizeydi.

Bunu tahmin etmek ayrı bilmek çok ayrı şeydi.

Geçmişin sancısı geleceğin umuduna sarıldı. Umut ağır bastı, mutsuzlukların üstünü örtmek için çabaladı. Ne olursa olsun Kadir bugün duyduklarını unutmayacaktı ve unutmadığı gibi inadına daha mutlu bir hayat sunacaktı karısına. Gülfem her şeyin en güzelini hak ediyordu. Yolda sessizlik hüküm sürerken birden taksici radyoyu açtı. Kanallar arasında gezerken Kadir'in sevdiği bir türkü doldu kulaklarına.

"Bu kalsın," derken buldu kendini. Saatler sonra kurduğu tek cümleydi. Taksici gülümseyerek onayladı ve sesi bir tık daha yükseltti.

İnci boncuk olmuş yarin kafesi
Leyla umut kesmiş vur Leyla Leyla.[*]

Gülfem Leyla, fena vurmuştu Maçkalı'yı... Aşkıyla onu var edip yokluğuyla vurmuştu. Acıtmıştı. Dağıtmıştı. Ama yine gelmişti yine toplamış, onu mutluluğun içine atmıştı.

Gönlüm olmaz oldu yanum suları
Umudum sendedir vur Leyla Leyla
Vur Leyla Leyla vur Leyla Leyla
Yâr Leyla Leyla.

Umut... Kadir'in bugün öğrendiklerinin üstüne örtünmüş, geleceğe ışıkla bakmasının sebebiydi umut.. Umut'un diğer adıydı, onun yâri olan Leyla...

Aşık Veysel diyor umudun sonu
Umudum sendedir vur Leyla Leyla
Vur leyla Leyla vur Leyla Leyla
Yâr Leyla Leyla.

Radyoda çalan türkü, Kadir'in göğsüne durmadan vuran hançer gibiydi. "Vur Leyla Leyla," diye fısıldadı. "Bu defa öldürmeden gitme ama."

[*] Grup Sel – Vur Leyla Leyla.

25. BÖLÜM

YARALAR VE İZLER

Suzan Hacıgarip - Bir Fırtına Tuttu Bizi

3 Yıl Önce

Babamla beraber bir karar almıştık. Daha doğrusu kararı ben almıştım, babam da kabul etmek zorunda kalmıştı. Bu kararı almamda Burcu'nun cenazesine katılmamın etkisi büyüktü. Çünkü Burcu'nun ölümünden sonra geride kalan eşinin ve çocuğunun halini görmüştüm. İkisi de yaşayan bir cesede dönüşmüştü. Gördüklerim beynime kazınmış beni bir an olsun rahat bırakmıyordu. Kızıma da sevdiğim adama da bunu yaşatmaya hakkım yoktu. Kanserde üçüncü evredeydim, vücudum kemoterapiyi kabul etmeyebilirdi. Bunları bile bile onları o ateşe atamaz, bir bilinmezliğin ortasına hapsedemezdim. Bunu yapmayacaktım. Bu yüzden o mezarlıkta aldım kararımı. Gidişimi o gün belirledim. Ailem ölümümü görüp yıkılacağına, onları terk ettiğimi sanıp bana kızacaktı. Yine özleyeceklerdi belki ama öfke, onları ayakta tutacaktı. Fakat ölürsem... bunu Kadir kaldıramazdı. Küçük kızımın hayatı zehir olurdu. Bunu istemiyordum. Benim gibi güzel ve tasasız bir çocukluk geçirsin istiyordum. Ama hasta bir annesi varken bu imkânsızdı. Bu yüzden gitmek zorundaydım. En çok kızım için...

Planı yapmamız sadece on beş dakika sürmüştü.

Amerika'ya kardeşim Demir'in yanına taşınacak ve orada tedavi olacaktım. Eğer iyileşirsem belki geri dönerdim ama umut yoktu, bunu görebiliyordum. Yaşamam küçük bir ihtimaldi ve bu kadar insanın hayatını o ihtimale bağlamayacaktım. Tek başıma verecektim mücadelemi. Galibiyetim de mağlubiyetim de yalnız olacaktı. Öyle olmak zorundaydı. Kızım için... Bu çok büyük ve güçlü bir nedendi. Onun için her şeyi yapardım. Kendimden bile geçerdim. Babam gözlerimdeki kararlılığı gördü. Bu yüzden susup kabul etmek zorunda kaldı. Fakat tek bir şartı vardı, iki gün içerisinde gidecektik. Bu kadar az zamanımın

kaldığını bilmek beni mahvetmişti. Onu biraz daha kalmak için ikna etmeye çalışsam da kuralları açıktı.

Ya herkese söyleyecekti ya da bir an önce onunla beraber Amerika'ya gidip tedaviye başlayacaktım. Hayatımı daha fazla riske atmayacaktı. Kabul ettim. Zaten başka şansım yoktu. Bu yüzden yakın arkadaşım Ferda'nın düğününden sonra onu terk etmeye karar verdim. Sadece onu değil, herkesi...

Bir sorunum vardı, bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Dans edelim mi?"

Kadir'in sesini duyunca ona döndüm. "Bir şey mi dedin?"

Kaşları çatılsa da, "Dans edelim mi diye sordum," diye cevapladı beni. Yüzüme ufak bir gülümseme kondurdum ve elimi ona uzattım. Çok yakışıklı olmuştu, uzun ve geniş bedenini sarmalayan simsiyah takım elbisesinin için gözlerimi kamaştırıyordu. Koyu mavi gözlerindeki aşk ise her zaman olduğu gibi nefesimi kesiyordu.

"Bu teklife hayır demem."

Kadir elimi tutup ayağa kalktı. Birlikte piste doğru çıktığımızda gözlerim Ferda'ya kaydı. Çok güzel bir gelin olmuştu. Bedenini saran balık model gelinliği, maşalı uzun saçları ve soft makyajıyla, gördüğüm en güzel gelindi. Devran da hemen yanında duruyordu. Siyah bir takım giymişti. Birbirlerine fazlasıyla yakışıyorlardı.

"Bu ara fazla dalgınsın, sanki sakladığın bir şeyler var gibi..."

Kadir'in sözlerini duyunca gözlerim onu buldu. "Yorgunum sadece."

Başını iki yana doğru salladığında kollarını bedenime sardı. "Kaç yıllık karımı tanıyorum ben, bu yorgunluk değil." Sözleri gerilmeme neden olmuştu. Dudaklarını saçlarıma yasladığında konuşmaya devam etti. "Başka bir şey var. Bana anlatmadığın ya da anlatamadığın bir şey."

Gülümsemeye çalıştım. "Abartıyorsun bence."

İnanmayan gözlerle yüzüme bakıyordu. Ceketindeki küçük toz tanesine bakarken cevap verdim. "Bir derdin var, Gülfem. Gözlerini kaçırma benden."

Ortamdaki havayı yumuşatmak için gülmeye çalıştım. "Ne alakası var? Sana öyle gelmiştir."

Belimde duran eli yavaşça tenimi okşadı. "Bana her şeyi anlatabilirsin, biliyorsun."

Başımı göğsüne yasladım. Kalbi güm güm atıyordu. Anlarsa yoluma dikilir ve gitmeme izin vermezdi. Bunu riske atamazdım. "Gerçekten bir şey yok, sadece çok yorgunum."

Haklıydım da sürekli yorgun hissediyordum. Bu sırrı saklamak beni yoruyordu. Onlardan ayrılacak olmak ise beni parçalara ayırıyordu. İyilikleri için...

Sürekli kendime bunu hatırlatıyordum. Yoksa yapamazdım, onları bırakamazdım. Kadir daha fazla kurcalamak yerine sustu. Ben de sessizliğe gömüldüm. Normalde konuşur mutlaka bir şeyler hakkında yorum yapardım ama şu an hiçbir şey yapasım yoktu. Bu düğünü bitirip eve gitmek ve kızıma kavuşmak istiyordum. Onunla geçireceğim son saatlerimdi. Bu düşünce Kadir'e biraz daha sokulmama neden oldu. Üç yıldır ondan hiç ayrılmamıştım. Şimdi onsuz bir hayata başlayacaktım. Bunu nasıl yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Şarkı bittiğinde Kadir, "Gülfem," dedi.

"Ferda'ya bakıp geleyim," diyerek arkamı döndüm hızlıca. Gözümden akan yaşı parmağımla silip onu duymamış gibi yaptım ve Ferda'ya doğru yürüdüm. Duyarsam konuşurdum, konuşursam gidemezdim. Ağlamaya devam ettiğimde Ferda'nın yanına gittim ve sıkıca birbirimize sarıldık.

"Ya ağlama Gülfem, bak ben de ağlarım."

Geri çekilip, "Elimde değil, arkadaşım evleniyor," dedim.

Ferda tatlı bir şekilde güldü. "Arkadaşın sevdiği adamla evleniyor." Aşkla bakan gözleri Devran'ı buldu. Birbirlerine çok terslerdi. Ferda daha narin, havalı ve lüks düşkünü bir kızdı. Devran ise Kadir'in en sağlam adamı, bir yerde fedaisiydi. Kadir için gözünü kırpmadan ölür, öldürürdü. Bu karanlık hayatı Ferda'nın renkli hayatına tersti. Bu bile ne kadar zıt olduklarını gösteriyordu. Ama kader tüm olmazları hiçe saymıştı. Ferda'nın babası benim babam kadar karşı çıkmamıştı. Zaten genelde yurtdışında olan bir adamdı. Ferda'ya düğün hediyesi olarak araba ve ev bile almıştı. Devran bu hediyeleri kabul etmese de Ferda geri adım atmamıştı. Bazı alışkanlıklarından vazgeçemeyeceğini söyleyerek onu ikna etmeyi başarmıştı ve şimdi evleniyorlardı.

Devran yanımıza geldiğinde Ferda onun elini tuttu. Hareketli bir şarkı çalıyordu. Onunla dans ederek Devran'a sokuldu.

"Her şey çok güzel, Devran."

Devran ona aşkla baktı. "Güzel olan sensin."

Uzanıp Devran'ın yanağını öptü. "Düğünüm tam da istediğim gibi oldu, çok teşekkür ederim."

Devran o kadar çok emek vermişti ki bu ilişkiye... Hâlâ Ferda'nın onunla olduğuna inanamıyor gibi bakıyordu. İnatçı arkadaşım Devran'ı çok süründürmüştü ve Devran ondan bir an bile vazgeçmemişti.

"Seni seviyorum, canım kocam," dedi kocaman bir gülümsemeyle.

Ferda aklımda hep bu güzel yüzü ve mutlu haliyle kalacaktı. Düğünden ayrıldığımızda arkadaşıma son kez sarılmanın hüznünü yaşıyordum. Oysa onun da anne olduğunu görmeyi çok isterdim. En azından evlendiğini görmüş ve nikâh şahidi olmuştum. Bu da bir şeydi.

Eve gittiğimizde Ceren'e bakan Şeyma kapıyı açtı.

"Ceren uyudu," dedi. Kadir ona bakmak için yanımızdan ayrıldığında uzanıp Şeyma'ya da sarıldım.

"Teşekkür ederim, Şeyma." *Her şey için...* Beni Kadir'le tanıştıran oydu. Onun sayesinde çok mutlu bir evlilik yaşamış ve dünyalar tatlısı bir kıza sahip olmuştum.

Gülerek geri çekildi. "Ya ne teşekkürü, Ceren'le vakit geçirmeyi çok seviyorum."

Cevap vermedim. Şeyma artık üniversiteye gittiği için büyümüş ve daha da güzelleşmişti. Su gibi yüzü, çok tatlı bir kişiliği vardı.

"Ben gideyim, Vedat bekliyor."

"Tamam, hoşça kal."

Son kez sarıldıktan sonra onu yolcu ettim. Ardından Ceren'in odasına gittim. Kadir yatağın başında durmuş Ceren'i izliyordu. Telefonumla bu anın fotoğrafını çekip ikisini izledim. Hayatımın en güzel manzarasıydı ama bir daha izleyemeyecektim. Bana kalsa tüm gece boyunca orada durup ikisini seyrederdim. Fakat zaman benim aleyhime işliyordu ve geçen her saniye beni onlardan ayırıyordu. Kadir başını bana doğru çevirdi. Gözlerindeki şefkat içimi eritiyordu. Canımın acısına inat gülümsedim.

"Çok güzel uyuyor." Elini uzatınca yanına gittim. Beni kolunun altına aldı ve çenesini başıma yasladı. "Çok çabuk büyüyor."

Ve ben onun büyüdüğü anları göremeyecektim. Sessizce gözyaşı döktüğümde elimi uzatıp yanağını okşadım. "Çok güzel bir kız olacak," dedim yavaşça.

Kadir kollarını belime sardı. "Annesine çektiği için..."

Sırtımı göğsüne yasladım. Babam söz vermişti, her hafta Ceren'in yeni fotoğraflarını bana ulaştıracaktı. Ömrüm yettiği sürece büyüdüğü anların fotoğrafını görecektim en azından. Ceren huysuzlandığında, "Onu emzireyim," dedim ve kucağıma almak için uzandım.

"Ben de üstümü değiştireceğim."

Kadir başımın üstünü öpüp odadan çıktı. Ceren'i kucağıma alıp koltuğa oturdum ve kist olmayan göğsüme doğru çektim. Elbisemi ve sütyenimi indirip onu çıplak kalan göğsüme yaklaştırdım. Gözleri kapalı bir şekilde mememi emmeye başladı. Onunla bu anlarda kurduğum güçlü bir bağ vardı. Kızımı emzirmeyi çok seviyordum. Parmağımı avucuna bıraktım, sıkıca tuttu. Başımı eğip gözlerimi kapattım. Kokusunu içime çeke çeke öptüm, kokladım onu.

Nasıl dayanacaktım? Onsuz nasıl dayanacaktım? Hâlâ anne sütüyle besleniyordu... Aniden memeden ayrılmak zorunda kaldığında çok ağlar mıydı? Ağlardı... Bunu düşünmek bile gözyaşlarına boğulmama neden oluyordu. Kızımın vebaliyle gidecektim. Onu göğsüme yaslayıp uzun uzun sarıldım. İyileşeceğimi bilsem yemin ederim bırakmazdım. Ama bilmiyordum. Bir ihtimal üzerinde kalıp hayatlarını mahvedemezdim.

"Seni çok seviyorum, anneciğim."

Yaklaşık bir saat boyunca orada durdum. Zaman yaklaşıyordu. Ceren'i istemeden kollarımdan indirip yüzümdeki yaşları sildim. Alnını ve yanağını öpüp odadan çıktım. Telefonumun kılıfına sakladığım bir not vardı. Onu oradan çıkardım ve yatak odasına gittim. Kadir telefona bakıyordu. Beni görünce kapatıp kollarını açtı.

"Güzel karım."

Işık kapalı olduğu için yüzümü göremiyordu. Kollarına atılmadan önce komodinin üstüne o kâğıdı bıraktım. Belki de görsün istediğim için bu kadar erken bıraktım, bilmiyorum. Ama kâğıdı bırakıp ardından üstümdeki elbiseyi çıkardım ve kocamın kollarının arasına girdim. O gece son kez seviştim onunla, defalarca ağladım kollarında. O uyuduğunda ise üstümü giyinip sadece çantamı aldım ve onları ardımda bıraktım. Benden geriye ise kalbim ve ruhumdan bir parça bıraktım.

Günümüz

Akşam olmasına rağmen Kadir eve bir türlü gelmemişti. Neden bu kadar geciktiğini anlamamıştım. Kadir'i arasam da ulaşamıyordum. Endişelensem de Ceren'e yansıtmak istemiyordum. Esnediğinde kucağıma sokuldu.

"Uyumak ister misin?"

Uykulu gözleriyle bana baktı. "Babamı istiyorum."

Yumuşacık olan saçlarını okşadım. "İşi varmış, geç kalabilir."

"O zaman bana masal oku."

Ayağa kalkıp Ceren'i kucağıma aldım. "O zaman masal okuma saati." Odasına gittiğimizde beraber yatağa girdik ve birbirimize sokulduk.

"Anne?"

"Güzel kızım."

"Bir daha hiç gitmeyecek misin gerçekten?"

Yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerinin içine baktım. "Bir daha hiç gitmeyeceğim," dedim üstüne basa basa. "Gerçekten."

Sesini çıkarmayıp göğsüme sokuldu. Bugün doktorumla konuşmuştum, İstanbul'a gelecekti bu ay içinde ve ben gidip ameliyat olacaktım. Göğüslerime silikon taktıracaktım. Artık bir bütün olarak hayatıma devam etmek istiyordum. Belki bir daha hiç çocuk emziremeyecektim ama normal bir görünüşüm olacaktı en azından. Gurur duyduğum bedenimi tekrar sevip benimseyecektim.

"Bunu oku."

Kurbağa Prens masalını seçtiği için onu okumaya başladım. Aklım Kadir'de olsa da kızıma yansıtmamak için belli etmiyordum. Onun da huzursuz olmasını istemiyordum. Özellikle babasına bu kadar düşkünken.

"Anne ben de bir prensesim, değil mi?"

Sorusunu duyunca güldüm. "Evet hem de en güzel prenses sensin."

"Sen de prensessin."

Başını öptüm. "İkimiz de prensesiz o zaman."

Başıyla onayladığında, "Evet," dedi. "Babam da prensimiz."

Birkaç sayfa okuduktan sonra Ceren kollarımda uyuyakaldı. Ben de ona sokuldum ve saçlarını okşadım. Sıcaklığı beni mayıştırdığı için içim geçmiş olmalıydı. Çünkü gözlerimi açtığımda Kadir odadaydı ve dikkatlice bizi izliyordu. Onu görünce doğruldum.

"Gelmişsin."

Sesim uykulu ve boğuktu. Odanın içinde bulunan küçük koltukta sessizce oturuyordu. Beni izlemek dışında tepki vermediği için, "İyi misin? Aradım ama ulaşamadım, telefonun kapalıydı," diyerek açıklama yaptım. Ama yine de bir tepki alamadım.

Yataktan kalktığımda ona doğru ilerledim. "Kadir korkmaya başlıyorum. Bir şey mi oldu?" Neden konuşmadığını anlamıyordum. Böyle sus pus olması alışık olduğum bir durum değildi. Tek kelime de olsa konuşur bir şey derdi. Önünde durduğumda ellerini uzattı ve ellerimi tuttu. Parmak uçları soğuktu. Beni kendine doğru çekip yavaşça dizine oturttu. Bir şey demeden beni yönlendirmesine izin verdim. Yüzünü saçlarımın arasına gömdü ve derin derin nefesler aldı. Ellerimi bırakıp kollarını belime sardı. Sıkıca sarıldı bana. Sanki bıraksa yine gidecekmişim gibi... Bana ihtiyacı vardı, anlamıştım. Sessiz kalıp kollarımı koca bedenine sardım. Sırtını yavaşça okşarken, "İyisin, değil mi?" diye sordum tekrar.

Cevap vermedi, daha sıkı sarıldı bana. "Dünya üzerinde," dedi çok sonra. "En sevdiğim yerdeyim, Gülfem."

Dünya üzerinde en sevdiğim yerdeydim, kollarındaydım, yuvamdaydım.

Elimi ensesine yerleştirip saçlarını okşadım. "Kadir?" diye fısıldadım. "Ben gittim ama..." boğazımdaki düğümü gidermek için yutkundum. "Hiç vazgeçmedim. Seni sevmekten de senden de hiç vazgeçmedim."

Ona her şeyi anlatmayarak haksızlık yapıyordum ama en azından hislerimi söyleyebilirdim.

"Biliyorum," dedi. "Beni sevdiğini ta buramda biliyorum," deyip elimi tutup sol yanına yerleştirdi. Kalbi şimdi avucumun içinde atıyordu. "En derinlerinde biliyorum. Hep bildim."

Geri geçilip yüzüme baktı, öyle içli baktı ki yüreğim sızladı. Bana doğru yaklaşıp burnunun ucunu yanağıma değdirdi. Öyle yavaş dokunuyordu ki... Öyle nahif öyle hassas... Sadece ben değil, Kadir de bana hasretti. Öyle büyük bir imtihanla sınanmıştık ki parçalara ayrılmıştık, bu yüzden yıllardır eksik yaşıyorduk. Yanağımı öptükten sonra dudağımın kıyısına doğru yanaştı. O sırada yüzümde ıslaklık hissettim. Ağlayan bu defa ben değildim. Şaşkınca, "Kadir," dediğimde dudaklarıma kapandı.

Beni usul usul öpmeye başladı. O kadar yavaştı ki tadını çıkarır gibiydi. Yanağımı kavrayan eli enseme doğru kaydı. İçine çekerek öptüğü

dudaklarım ve ensemde yavaşça gezinen parmakları aklımı karıştırıyordu. Kadir eğilip kolunu bacaklarımın altına yerleştirerek ayağa kalktı. Düşmemek için boynuna sarıldığımda ona sıkıca tutundum. Tekrar öptü dudaklarımı fakat bir sorun vardı. Yüzüme dökülen yaşlar sıcacıktı. Kadir ağlıyordu, beni öperken için için ağlıyordu. Dayanamayıp geri çekildim ve yüzünü ellerimin arasına aldım. Yüzünü boynuma gömdüğünde yavaşça yatağa düştü. Onu görmeme izin vermedi. Ardından ağlamaya başladı. Herkesin önünde diz çöktüğü Maçkalı Kadri Agâh, göğsümde bir çocuk gibi ağladı. Omuzları şiddetle sarsılırken öylece ağladı. Ne yapacağımı bilmiyordum, kollarımı ona sardım.

Nedenini içten içe bilsem de, "Neden?" diye fısıldadım. "Neden ağlıyorsun?"

Elini yavaşça göğsüme yerleştirdi. "Yapma," dedim dinlemedi. Yavaşça dokundu göğüs kısmıma. Onu karşılayan düz bir zemindi.

"Bırak göreyim yaralarını, sarayım onları."

Gözlerimden yaşlar ayarlarken Kadir geri çekilip üstümdeki geceliğin düğmelerin bir tanesini çözdü.

"Lütfen," diye fısıldadım. *Beni böyle görme.* Elini tuttum, bedenim yay gibi gergindi.

"İzin ver," dedi. Alnını alnıma yasladı. "Kurban olduğum, izin ver artık."

Son durağa gelmiştim. Artık buradan dönüş yoktu. Elim yaşadığım kabullenmeyle gevşediğinde Kadir düğmeleri açmaya devam etti. Gözyaşlarım birer birer akarken çenem titriyordu. Öğrenmişti, ne kadar kaçarsam kaçayım yakalanmıştım. Baştan yazılmış bir sondu, benim inadım boşaydı. Yaşaya yaşaya öğreniyordum. Yine de canım yanıyordu. O ağladıkça benim yüreğim bir meşale gibi yanıyordu. Göğsümün orta yerinde dermansız bir ateş yakmıştı, gözyaşları o ateşi harlıyordu.

Son düğmeyi açtı ve geceliği iki yana doğru serbest bıraktı. Ufak bir hıçkırık dudaklarımdan koptu. Bu âna hiçbir zaman hazır olamayacaktım. Kaçmak, arkama bakmadan gitmek istiyordum. Ondan bir adım öteye gidecek gücümün olmadığını bile bile... Bir daha ölsem gidemezdim. Kadir başını kaldırdı ve baktı bana, gördü beni. Tüm yaralarım, eksiklerim, acılarım... Hepsi şimdi karşısında duruyordu. Hem güçsüz hissediyordum hem de rahatlamış. Omuzlarıma yer edinen o yük, yıllar sonra ilk defa kalkmıştı. Parmak uçları ameliyattan kalan

yara izlerinin üzerinde gezindi. Sonra başını eğdi, sıcak nefesi tenime çarptı. Dudaklarını yaralarımın üstünde yavaşça gezdirdi. Sanki camdan bir bebektim, uygulayacağı ufak bir güç beni parçalara ayıracakmış gibi narin ve hassastı. Kocaman elleri vardı Kadir'in fakat dokunuşu kuş tüyünden hafifti. Tüm yaralarımdan öptü beni. Sıcak gözyaşları tenime döküldü. O ağladıkça ben de ağladım.

"Nasıl öğrendin?"

"Önemi var mı?"

Burnumu çektim. "Var."

"Yok," dedi sertçe. "Tek önemli olan sensin. Yaşadıkların, acıların... ve ben yanında yoktum." Sesi titredi. Konuşurken insanları korkudan titreten adamın sesi, yaşadığı acıyla titredi. "Gelemedim sana, korktum. Gelirsem gidemem diye çok korktum. Kızımızı..." deyip sustu. "Onu bırakmaktan korktum."

"Doğru olanı yaptın." Yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerine baktım. Koridorun ışığı odamızı aydınlatıyordu. "Sen doğru olanı yaptın, Kadir."

Başını iki yana doğru salladı. "Ben korkaklık yaptım."

"Sen babalık görevini yaptın, duydun mu beni, Maçkalı?" Anlasın diye bekledim. "Sen annesiz kalana kızına sahip çıkıp olması gerekeni yaptın."

"Seni bir başına bıraktım ben Gülfem, affetme beni."

Acı acı güldüm. "Kızım gibi ben de babamla kaldım." Yanağını okşadım. "Eğer peşimden gelip Ceren'i sahipsiz bıraksaydın seni o zaman affetmezdim."

"Kızın uğruna bizi-" dediğinde araya girdim.

"Kızım uğruna hem kendimi hem bizi feda ettim. Yine olsa yine yaparım. Yanlış da olsa yine yaparım."

Dişlerini birbirine bastırdığı için çenesi kasıldı. "Bir kez bile yanında olamadım, bu nasıl bir acı biliyor musun?"

"Yanımda olmamanın acısını her gün yaşadım ben Kadir ama kızımız için mecburduk. Eğer..." deyip duraksadım. Ufak bir nefes aldıktan sonra devam etmeye çalıştım. "Eğer hastalığı yenmeseydim o zaman tanıdığı annesini kaybedecekti. Bunu kaldıramazdı."

İnsan anne olunca kendine dair her şey yitiriyordu. Onu hissettiğim andan itibaren tek önceliğim kızım olmuştu benim. Belki doğru

düşünmemiştim belki yanlış karar almıştım ama bir anneydim ben. Kızım için kendime göre en doğrusunu yapmıştım. Burcu'nun kocasının ve oğlunun geldiği hali gördükten sonra buna mecbur kalmıştım. Kadir'e ve Ceren'e bunu yaşatamazdım.

"Böyle konuşma," diye kızdı. "Ben seni öpmeye, koklamaya kıyamazken ölümünü düşündürme. Beni öldür ama bunu yapma." Dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Üç yıldır sensiz öldüm öldüm dirildim. Beni ayakta tutan şey uzakta da olsa nefes aldığını bilmek oldu."

"Beni de ayakta tutan, sen ve kızımdı. Size olan sevgim beni iyileştirdi."

Kısık sesiyle, "Neden iyileştikten sonra gelmedin?" diye sordu acı acı.

Altdudağımı ısırdım. "Bir daha gelmeyecektim, Kadir. Bir kere gitmeyi göze alan bir daha dönmemeli çünkü."

"Eğer ben bile isteye o hapishaneye girmeseydim, sen hiç gelmeyecektin, değil mi?"

Sözleri üzerine gözlerim irileşti. Doğru mu duymuştum gerçekten? "Bile isteye mi?"

Başını eğdi. "Her şeyi planladım, Gülfem," dedi tane tane. "Çünkü artık sensiz yapamıyordum. Bu son hamlemdi, sen gelmesen ben gelecektim sana." Bunu hiç düşünmemiştim. Aklımın ucundan bile geçmemişti. "Bu yüzden girdim o hapishaneye. Ceren babasız kalmasın diye beni terk ettin sen. Seni, ben gidince geleceğini bilecek kadar iyi tanıyorum. Kızını bırakmazdın."

Haklıydı. Hapse girmeseydi gelmezdim. Gelecek yüzü de gücü de bulamazdım kendimde. "Dünya yıkılsa da sen, annesiz bıraktığın kızını babasız bırakmazdın."

Kelimelerim tükenmişti. Ucu kopmuş bir uçurtma gibi savruluyordum yıllardır. Kadir kaybolmama müsaade etmemiş o ipin ucunu bulmuş ve beni ait olduğum yere getirmişti. Beni öyle güzel sevmişti ki...

"Hangi iyiliğimin karşılığısın sen?" diye soludum.

"Asıl sen," dedi. "Sen hangi sevabımın ödülüsün?"

Burnunun ucunu şakağımda gezdirdi. "Gülfem'im, tek bir gözyaşına kurban olduğum... Nasıl dayandın? Ben düşününce içim yanıyor, sen nasıl ayakta kaldın?"

"Sizin için Kadir, kızımın büyüdüğünü görmek istedim, senin olgun halini, babamın ve annemin yaşlı halini, kardeşimin mutluluğunu... Bunları görmeyi her şeyden çok istedim. Bu sayede ayakta kaldım." Sesim boğuk ve titrekti. "Babamın bana getirdiği fotoğraflarınız beni ayakta tuttu. Ceren o kadar hızlı büyüyordu ki inanamıyordum. Zaman benim için hiç geçmiyordu ama küçük kızım büyüyordu."

Saçlarımı okşadı, yanağımı öptü. "Saçları uzadı, boyu uzadı, kilo aldı. Dünyanın en güzel kızı oldu. Çok istedim, onu görmeyi tekrar koklamaya çok istedim. Ama Allah biliyor ya bunun olacağına hiç ihtimal vermedim." Uzanıp dudaklarımı dudaklarına yasladım. Ufak bir öpücükten sonra devam etti. "Ama sen... sen yine yaptın yapacağını be, Maçkalı." Hüzünle gülümsedim. "Planın beni size kavuşturdu."

Yanağındaki elimi saçlarına uzatıp okşadım. Gür saçları parmaklarımın arasında dağılıyordu.

"Senin bu laz inadın kavuşturdu bizi."

Dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Benim en büyük imtihanım oldun Gülfem, gidişin benim en büyük sınavımdı. Allah'ın her günü kalmak için kendimle savaştım. Kızım için yaptım yine yaparım ama kendimi hiç sevmedim. Senden uzakta olduğum her gün, yanında olmadığım her gün kendimden nefret ettim. Bazen senden de ettim ama yine günün sonunda fotoğrafına bakıp seni severken buldum kendimi."

Kokumu içine çekti. "Öyle bir sevdaya düştü ki yüreğim öyle sevdayla yandı ki ruhum, ölsem bitmeyecek."

Sözleri kalbimin yansımasıydı. "Seni çok seviyorum, Kadir."

"Biliyorum güzel gözlüm ama son olsun. Bir daha benden gizlemeyeceksin, bir daha gitmeyeceksin. Yemin olsun Allah'a, bu defa durmam. Dünya'yı hem yıkarım hem yakarım yine sana gelirim. Beni sensizlikle sınama."

Başımı iki yana doğru sakladığımda gözlerim dolmuştu. "Bunu yapacak gücüm kaldı mı sanıyorsun, Kadir? Bir daha sizden bir adım öteye gitmem, gidemem."

Sonra öpmeye başladı beni, öpücüğü karşısında gafil avlanmıştım. Bu defa sırlar yoktu, ikimiz de tüm çıplaklığımızla birbirimizin karşısında duruyorduk.

Ne yapacağımı bilmez haldeydim bu yüzden. Dudakları üstdudağımı kavradı, elim ensesine tırmandı. Yumuşak kadifemsi saçlarının arasında

gezerken öyle güzel öpüyordu ki beni dizlerimin bağı çözülüyordu. Elini çıplak belime sarıp tenimi okşadı. Teması tüylerimi ürpertmişti.

"Çok özledim be seni, Gülfem..." Sesi yine titremişti. İçim yine yanmıştı. Dudaklarını bu defa şakağıma yasladı ve yavaşça çeneme kadar öperek indi. Yumuşacıktı, kıyamıyordu işte. Yüzüme bıraktığı her öpücük can alıcıydı her aynı zamanda can veriyordu.

Sıcak nefesi boynuma çarptı, nefesim kesildi.

Boynumdan öptü, tam nabzımın üzerinden. Yaşadığımı hissetmek ister gibi... O sırada dudakları yaralarımı iyileştiren şifamdı. Sonra gerdanımda dolandı dudakları. Sakalları battı tenime. Kadir yaralarımı bir kez daha öptü. Bu onu üzüyordu, üzülmesini istemiyordum. Bu yüzden başını tutup onu kendime doğru çektim ve dudaklarına yöneldim. Yine kaybolmuştu geçmiş, ayrı geçen seneler silinmişti. Sadece beni aşkla öpen bu adam ve aramızdaki aşktan öte hisler vardı.

Dili aralık olan dudaklarımdan içeri süzülünce masum hislerin yerini yakıcı bir tutku aldı.

Sırtımdaki sıcak eli titreyen bedenimi kendi bedenine yaslarken onu hissettim. Beni eksik kaldığını düşündüğüm bedenimle istiyordu.

Bu defa mutluluktan ağlamak istedim. Bu halimin aramızdaki tutkuya gölge düşüreceğini sanarak üzülmüştüm ama anlaşılan yanılmıştım.

Geri çekildiğinde gömleğin düğmelerini açtı. Dikkatle yüzüne bakıyordum. Siyah gömleğinin önü açılınca kaslı göğsü ve ince beli ortaya çıktı. Sertçe yutkundum, gömleği üzerinden sıyırıp beni tekrar kollarına aldı. Saçlarımı öperken, "Sadece seni hissetmek istiyorum." deyip sıkıca sarıldı bana, sakalları omzuma batarken gözlerimi yumdum. "Burada olduğuna inanmak istiyorum." İnce kollarımı, sıcacık olan ince beline doladım. Tamamlanmışlık hissiyle sarmalandım bir kez daha. "Sonra sevişmek istiyorum seninle, sana doyana kadar yapmak istiyorum bunu." Sıcak teninden tenime geçen huzuru, güveni hissettim. Emsalsiz bir aşka düşmüştüm ben.

"Ben de istiyorum," dedim. "Seni ve seninle olan her şeyi istiyorum."

Zor yollardan geçip çok yaralar almıştım ama yolun sonunda yine birbirimize kavuşmuştuk.

26. BÖLÜM

İKİNCİ ŞANSLAR

Çağan Şengül - Yana Yana

Arabamın kapısını kapattığımda yeniden yaşamaya başlayacağım yere baktım. Bugün eskiden yaşadığım ve daima ait olduğum yere, evime taşınıyordum. Annem ve babam benden ayrılacakları için üzülseler de orada çok daha mutlu olacağımı biliyorlardı. Bu yüzden destekleyip yine arkamda durdular ve taşınmam için bana yardımcı oldular. Böyle bir aileye sahip olduğum için çok şanslıydım. Bagajdan el valimizi aldım. Sadece küçük bir çanta almıştım yanıma. Çünkü Kadir burada bıraktığım eşyalarımın hepsini koruyup saklamıştı. Onları bırakıp gitmemin asıl nedenini bilmeden yapmıştı bunu. Benden de beni sevmekten de hiç vazgeçmemişti. Dün gece küçük bir çocuk gibi bana sığınıp yaşadıklarıma ortak olurken bunu tekrar tekrar göstermişti. Ne sözleri ne öpücükleri ne de tenime akıttığı gözyaşları aklımdan bir an olsun çıkmıyordu. Elimde olsa onu bu acıdan sakınırdım ama olmamıştı işte. Kadir her şeyi öğrenmişti. Bu onu yıksa da ayakta durmayı başarıp bana gelmişti. Yüzümde oluşan hüzünlü bir gülümsemeyle eve doğru yürüdüm. Birkaç saatliğine gitmiş olsam da Ceren'i çok özlemiştim. Ona sarılıp tüm acıları unutmak istiyordum. Çocuk neşesi bana her şeyi unutturuyordu çünkü.

"Gülfem?" Duyduğum tanıdık ses üzerine adımlarım dondu. "Sensin gerçekten, vay be!" Başımı arkaya çevirdiğimde bir zamanlar yediğim içtiğim ayrı gitmeyen kadınla karşılaştım. "Demek sonunda döndün."

"Ferda?"

Canımdan öte dostum, karşımdaydı ve hamileydi. Kocaman yuvarlak karnıyla önümde duruyordu. Bu duruma onu görmekten daha çok şaşırdım. Çünkü onun çocuk istemediğini biliyordum.

"Gelişin de gidişin gibi sessiz mi olacaktı?"

Bana bakan gözlerindeki kin ve öfke canımı acıtsa da elimdeki çantayı yere bırakıp ona doğru yürüdüm ve kollarımı açtım. Bana karşılık vermeyeceğini bilsem de karnının izin verdiği ölçüde sarıldım ona. O kadar özlemiştim ki onu...

"Hamilesin, inanamıyorum." Hamilelik güzelliğine güzellik katmıştı.

Geriye doğru çekildi. "Ben de gidişine inanamamıştım." Gözünden bir damla yaş aktığında hırsla sildi.

"Ferda..."

"Ben de bizi bırakıp gidişine hiç mi hiç inanamamıştım biliyor musun, Gülfem?"

Konuşmak istedim ama ne diyeceğimi bilemedim. Acısı öyle büyüktü ki altında ezildim.

"Ya sen bunu nasıl yaparsın? Sen nasıl bana haber vermeden öylece çekip gidersin?"

"Ben-" dediğimde sözümü kesti.

"Nasıl bir vicdansızlık, nasıl bir bencillik bu?"

"Dinle lütfen." Sesim fısıltı gibiydi.

"Üç yıl be, üç koca yıl!" diye bağırdı. "Sen üç yıl boyunca gelmedin, aramadın sormadın. Öylece gittin ve gelmedin."

Ne diyeceğimi bilmiyordum ama öfkesini hak ediyordum. Tek bildiğim buydu. Bunu yaşayacağımı bildiğim için günlerdir kaçıyordum ondan. Hazır değildim çünkü.

"Gitmem gerekiyordu."

"Niye?" deyip eliyle omzumu itti. "Niye be niye?" Bağırarak sarf ettiği sözlerinin ardından konuşmama izin vermeden devam etti. "Hangi sebep gidişini haklı kılar? Ölüm kalım meselesi miydi?" Öyleydi. "Tek kelime etmeden giderken... Ne bana ne kocana ne da başka birine haber verdin... En yakın arkadaşındım ben senin!"

"Öyle olması gerekiyordu!" diye bağırdım. "Sus artık." O konuştukça benim sustuklarım bıçak gibi dilimi kesiyordu.

"Sanki yabancıymışız gibi arkanı dönüp gittin." Başını iki yana doğru salladı. "Sana bir kere bile ulaşamadım. Babanları defalarca aradım." Gözünden akan yaşı elinin tersiyle sildi. "Baban en son ağır bir depresyon geçirdiğini ve kimseyle görüşmek istemediğini söyledi. Ben kimse miydim? Hiç mi hatırım yoktu sende?" Kimse değildi o.

Kardeşim gibi gördüğüm kızdı, canımdı. "Beni nasıl hayatından öylece atarsın? Dostumdun sen benim, biz beraber büyüdük. Bunu bize nasıl yaparsın?"

"Ferda, senin üzülmeni istemedim," diye araya girdim. Kendimi daha fazla tutamamıştım. "Yeni evlenmiştin, dertlerimle seni de boğamazdım."

"Böyle üzülmedim mi sanıyorsun?" diye kızdı. "Derdini anlamadığım için kendimi ne kadar çok suçladım biliyor musun? Ne kadar kötü bir arkadaşmışım ben, Gülfem."

"Hayır," diye atıldım. "Sen kötü bir arkadaş değildin, yemin ederim."

Sesini alçaltarak devam etti. "Kendi mutluluğuma o kadar dalmışım ki seni anlayamamışım."

"Ferda, lütfen böyle yapma."

"Her şeyi geçtim," dedi sakince. "Vallahi bak. Kendimi de geçtim seni köpek gibi seven o adamı da geçtim. Sen kızını nasıl bıraktın?" diye sordu sertçe. Kelimeleri kurşun gibiydi. Göğsümü delip geçiyordu. "Nasıl bir depresyon seni o küçücük çocuktan ayırdı? İnsan o kızı ölse bırakmaz." Bana doğru bir adım attı. Bu lafları rastgele söylüyordu. Çünkü öleceğimi bilmiyordu. Babam onu depresyon yüzünden hayatımı değiştirmek istediğimi söyleyerek geçiştirmişti. Gerçeği bilmeden yarama parmak basıyordu.

"Ölüyor muydun?" diye bağırdı. "Eğer o depresyon seni öldürmüyorsa senin affın yok çünkü!"

Son sözünü söyledikten sonra arkasını döndü. Zehrini boşalttığı için gidecekti. Tam o sırada cevap verdim. "Ölüyordum." Akşam çöktüğü için hava serinlemişti. Evimin bahçesinde duruyorduk ve esen rüzgâr saçlarımızı havalandırıyordu.

"Kanserdim Ferda," dedim yüksek sesle. "Üçüncü evre..."

Bana doğru döndü, gözleri kocaman açılmış dehşete düşmüş bir ifadeyle bakıyordu. "Yalan söylüyorsun," diye fısıldadı şokla. "Seni affetmem için..."

Başımı eğdim, kısa saçlarım yüzüme düştü. "Haklıydın işte Ferda, ölüyordum. Bu yüzden gittim çünkü yaşamak için sadece küçük bir şansım vardı."

"Gülfem yalan söylüyorsun, değil mi?" diyerek ağlamaya devam etti. "Sadece bu hayat sana fazla geldi, yapamadın ve kaçıp gittin. Şimdi bunu kabul etmekten korktuğun için yalan söylüyorsun."

İkimiz de ağlıyorduk şimdi. "Söylemiyorum."

"Yalan söylüyorum de, lütfen üç yıldır kanserle mücadele etmediğini söyle."

"Meme kanseriydim, bir kere yendiğimi düşündüm sonra diğer göğsüme de yayıldığını öğrendim." Eliyle ağzını kapattı. "Gitmek zorundaydım, sizin ölümümü izlemenize izin veremezdim. Bunu size yapamazdım, Ferda."

Geriye doğru sendeledi. "Tek başına mı çektin bunca acıyı?"

"Mecburdum, kızım için böyle olması gerekiyordu."

Ona doğru yaklaştım. "Hasta bir annesi olsun istemedim, Kadir tüm ilgisini bana versin istemedim. Kızıma bunu yapamadım."

"Sen," dedi boğuk sesiyle. "Sen neden bu kadar güçlüsün, Gülfem? Sen bizim için kendini nasıl yakarsın?" Bana sarıldığında hıçkırıklara boğuldu. "Bizi üzmemek için kendini bizden nasıl esirgersin? Bu acıya tek başına katlanmak zorunda kalırsın?"

"O zaman için bu alınmış en iyi karardı."

Geri çekilip, "İyileştin mi peki?" diye sordu. Gözlerinde korku vardı. "Durumun nasıl?"

"Tahlillerim temiz çıkıyor."

"Çok şükür," diye soludu. "Peki Kadir, o biliyor mu?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "Biliyor."

"Gerçeği bilmeyi hak ediyordu, ne kadar ağır olursa olsun."

"Ben ona anlatmayacaktım. Onun daha fazla üzülmesini istememiştim ama öğrendi bir şekilde."

Saçlarımı okşadı. "Bu nasıl bir sevda böyle?" diye şaşkınca konuştu. "Sırf o üzülmesin diye susmayı bile göze almışsın."

"Sadece iyi olsun istedim, bensiz iyi olmadığını bile bile... Onu isteyerek üzemezdim."

"En doğrusu öğrenmesi olmuş, Gülfem. Ona da yazık çünkü ne kadar ağır olursa olsun sebebini bilmeliydi." Cevap veremeden, "Ay," diyerek karnını tuttu.

Telaşla, "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

Yüzündeki yaşları sildi. "Çişim geldi, hep geliyor. Bıktım artık, tuvaletten çıkamıyorum resmen."

Anahtarımı çantamdan çıkardım. Son aylarda saat başı yaşanan bir durum olduğu için onu anlıyordum.

"Cinsiyeti ne?"

"Oğlum olacak."

Kapıyı açtığımda Reyhan anne koridorda duruyordu. Ceren odadan çıkıp, "Kim geldi?" dedi ve bizi gördüğü an çığlık attı. Kapıya koştuğunda eğilip onu kucağıma aldım.

Yanağımı öptükten sonra Ferda'ya döndü.

"Ferda'm gelmiş."

Ferda çantasından bir hediye paketi çıkarıp ona uzattı. "Sen hediyeni açarken ben lavaboya gidip geliyorum hemen." Ceren'in yanağını öptükten sonra lavaboya koştu.

"Ferda'nın hediyelerine bayılıyorum," diye konuşan Ceren hızlıca paketi açtı. İçinden toka çıkmıştı. "Bunları takmam lazım."

Kucağımdan inip odasına koştu. Ona bakarken Reyhan annenin konuşmadan bana baktığını gördüm. Normalde laflarını saydırmaya başlaması gerekiyordu. Fakat gözleri dolu doluydu ve sadece beni izliyordu.

"Bir şey mi oldu?"

"Niye söylemedin?" dedi aniden.

Şaşkınca, "Neyi?" dedim.

"Kanser olduğunu niye söylemedin?" Bizi duymuştu! Ben cevap veremeden o devam etti. "Ben bilemedim Gülfem, keyfinden gittin sandım. Ondan kızdım bu kadar. Bilemedim, kızım."

Aniden uzanıp bana sıkıca sarıldı. Evlendiğimden beri ilk defa bana bu kadar içten sarılıyordu. "Bilsem o lafları eder miydim? Senin bu kadar yüce gönüllü olduğunu bilsem sana öyle davranır mıydım?" Kollarının arasında donup kalmıştım. "Affet kızım, bilemedim."

Geri çekilip yüzüme baktı. Yüzü gözyaşları yüzünden sırılsıklamdı. "Sen oğlum için gitmişsin meğer." Başımı eğdim ne diyeceğimi bile bilmiyordum. "Özür dilerim kızım, ne olur affet."

"Ağlama lütfen, bilemezdin ki."

"Günahını aldım senin. Dinlemeden hükmünü verdim. Büyük günah işledim."

"Reyhan anne, böyle konuşup üzme beni, kendimce en doğru kararı almaya çalıştım. Yine de yapamadım, herkesi üzdüm."

Bana yaşlı gözleriyle baktı. "Oğlumun seni neden bu kadar çok sevdiğini anladım ben artık. Benim oğlum öyle bir delikanlıymış ki yüreğini, en az kendisi kadar esaslı bir kadına vermiş."

"Anne, tokalarıma bak."

Ceren yanımıza gelince Reyhan anne arkasını dönüp yüzündeki yaşları sildi. Ceren'in önünde eğildim. Pembe taşlı çok tatlı tokalardı ama tam takmayı becerememişti. Yavaşça çıkarıp saçlarına tekrar taktım.

"Çok güzelmiş."

Ferda lavabodan çıktığında ona doğru döndü. "Çok yakıştılar bana."

"Çünkü sen bir prensessin."

Birlikte salona geçtiğimizde Ceren, Ferda ile aramıza oturdu.

"Ferda, sen annemin arkadaşı mısın?"

Ceren'in saçlarını okşadı. "Evet, hem de en yakın arkadaşıyım."

"Annemi özledin mi sende?"

Ferda'nın yüzü düştü. "Özledim ama sen vardın."

Ceren'in kaşları çatıldı. "Nasıl yani?"

Ferda kollarını ona sarıp kendine doğru çekti. "Anneni özledikçe senin yanına geldim, sana sarıldım. Bu yüzden çok üzülmedim."

Ceren elleriyle ağzını kapatıp güldü. "Annemle benziyoruz, ondan mı?"

"Hem ondan hem de onun kızısın."

Ceren tokalarını tuttu. "Bunun mor rengi de var mı?"

Ferda başıyla onayladı. "Var, olmaz mı?"

Küçük kızım heyecanla, "Ondan da alır mısın?" diye sorduğunda güldüm. "Ama zaten pembelerini aldı."

Bana dönüp dudaklarını büktü. "Kızının mor tokaları da olmasın mı?" Babasına uyguladığı taktiği bana da uyguluyordu. "Olsun be teyzeciğim, ben alırım sana."

Ceren Ferda'yı alkışladı. "En tatlı teyzem."

Aralarındaki ilişkinin tatlılığı içimi ısıtmıştı. Ceren'i emin ellere bırakıp gitmiştim. İçimdeki acıyı geçiremiyordu ama vicdanımdaki sızıyı bir nebze de olsa dindiriyordu.

"Sen nasılsın Ferda, Devran ile aranız nasıl? Mutlu musun?"

Gözleri ışıl ışıl bakıyordu. "Kocam benim tam zıttım, bunu biliyorsun zaten. Ama mutluyum, Gülfem," dedi yavaşça. "Çünkü günün sonunda tek düşündüğü benim, tek istediği benim. Daha önce kimse beni böyle sevmemişti."

Uzanıp elini tuttum. Onun için çok mutluydum, Devran bizi hayal kırıklığına uğratmamıştı.

"Çocuk istemiyordum biliyorsun, Devran bana hep saygı gösterdi. Ama onun güzel yüreği aklımı çeldi, böyle bir adamı babalıktan mahrum bırakamazdım."

"Sen de çok iyi bir anne olacaksın," dedim kendimden emin bir tavırla.

"Annemler sürekli çalıştıkları için onlar gibi olmaktan korkuyordum ama artık korkmuyorum. Bu işi becereceğiz."

Kapı çaldığında Ferda, "Kesin Devran," dedi. "Beni bu aralar bir saatten fazla yalnız bırakmıyor."

Ayağa kalkıp kapıya doğru gittiğimizde Reyhan anne kapıyı açmıştı bile. "Nasılsın, oğlum?"

Devran eğilip elini öptü. "İyiyim annem, sen nasılsın?" Reyhan anne ona da annelik yaptığı için Devran onu annesi gibi görürdü.

"Ben demiştim ama kocam geldi diye."

Devran ona aşk dolu gözlerle bakarken, "İyisin değil mi, yavrum? Ağrın sızın yok?" dedi.

"İyiyim de sanki biraz belim ağrıyor," diye nazlandığında Devran koşup yanına geldi. "Bir de ellerim uyuşuyor."

Devran ellerine masaj yapmaya başladığında Ferda bana göz kırptı. İlgi delisi bir arkadaşım vardı ve hamileliği boyunca bunu sonuna kadar kullandığını anında anlamıştım.

"Eve gidelim mi?"

Sorusu üzerine Ferda, Devran'a dik dik baktı. "Gülfem'e selam vermedin."

Devran hareket etmeyi kesti. Ben orada yokmuşum gibi davranıyordu. Bedeni gerildiğinde, "Gidelim mi Ferda?" diye tekrarladı.

"Devran, beni duymuyor musun sen?"

"Duyuyorum ama şimdi sırası değil."

Olası bir kavgaya neden olmamak için araya girdim. "Sonra yine görüşürüz, Ferda."

Ceren odadan geldi. "Kulakçı abim gelmiş."

Devran gülümseyerek onu kucağına aldı. "Geldi," deyip cebinden çikolata çıkardı. "Sana da en sevdiğin çikolatadan aldı."

Ceren yanağını öpüp elinden çikolatayı kaptı. "En sevdiğim Kulakçı abim," dediğinde Devran onu öptü.

"En sevdiğim yağcı yeğenim."

Onlar gittiğinde üçümüz kalmıştık. Reyhan anne sürekli etrafımda geziniyordu ve bana mahcup gözlerle bakması beni üzüyordu.

"Canın bir şey istiyor mu? Ne hazırlayayım sana?"

"Yok aç değilim, zahmet etmeyin."

Yine de sürekli bir şeyler yemek isteyip istemediğimi soruyordu. O da sevgisini bu şekilde belli ediyordu demek. Yarın erken saatlerde memleketine gidecekti. Bu yüzden uyumaya çekildi. Ben de Ceren'i uyutup duşa girdim. Kadir de her an gelirdi. Banyoya girip uzun bir duş aldıktan sonra bedenime havlu dolayıp odama doğru yürüdüm. Sıcak su iyi gelmiş ve rahatlamamı sağlamıştı. Küçük havluyla saçlarımı kurutturken odama girdim ve onu gördüm. Gelmişti. Sırtı kapıya dönük bir şekilde saatini çıkarıyordu. Hareket ettikçe üstündeki beyaz gömlek bedenine yapışarak sırt kaslarını gözler önüne seriyordu. Bu görüntü aklımı başımdan alırken orada durup özlediğim manzarayı izledim. Bunu saatlerce yapabilirdim.

"Yanıma gelmeyecek misin?"

"Seni izlemeyi tercih ederim."

Keskin mavi gözleri beni buldu. "Ben de yanıma gelmeni."

Hafifçe gülümsedim ve ona doğru yürüdüm. "Manzaranın tadını çıkarmak istesem de kocamı dinleyeceğim sanırım."

Bana doğru dönüp kollarını belime sardı. "Çok mantıklı bir karar. Çünkü ben de manzaramın tadını çıkarmak istiyorum."

Bana uzun uzun sarıldı ve bir süre hareket etmeden durdu. Gözlerimi kapatıp kendimi bu ana bıraktım. Hâlâ burada ve onun kollarında olduğuma inanamıyordum. Sanırım o da aynı duygular içindeydi. Başını eğip dolgun dudaklarını ıslak boynuma bastırıp öptü. Bu temas karşısında bedenim zevkle ürperdi. Ardından hafifçe geri çekilip baygınlaşan gözleriyle bana baktı. Öyle güzel bakıyordu ki sanki dünyanın en güzel kadınıydım ve hiçbir kusurum yoktu. Bunun yaşattığı tarifsiz

his karşısında kalbim mutlulukla dolduğunda birbirimize yaklaştık. Öyle yakındı ki nefesi dudaklarımı öpüyordu.

"Özledim seni," diye fısıldadı boğuk sesiyle. Gözlerim kapanırken dudakları dudaklarımla buluştu. Sıcak, ıslak dudakları dudaklarıma hükmederek beni tüm aşkıyla öpüyordu. Önce yavaş başlayan öpücüğü aramızdaki çekim sayesinde gittikçe kuvvetlenirken aralık olan dudaklarımın içine sızan dili tüm bedenimi titretti. Ellerim ensesine ardından da saçlarının arasına kayarken onu kendime doğru çektim ve öpüşmemiz derinleşti. Yakınlığının verdiği etki ve tenime yaydığı elektrik öyle fazla öyle yoğundu ki şirazem kayıyor tüm dengem bozuluyordu.

"Çok özledim," dedi hırıltılı sesiyle ve alnını alnıma yasladı.

"Ben de seni çok özledim."

"Sana tek bir an bile doyamıyorum." Nefes nefese sarf ettiği sözleri duyunca kıvrılan dudaklarımla onu öpmeye devam ettim.

Dudakları çenemden boynuma inerek köprücükkemiğimin üzerinde oyalandı. Aşağı inen dudakları havlunun açıkta bıraktığı nemli tenimde duraksadı. Dudakları harlanan ateşe atılan odun misaliydi, her öpücüğüyle yakıyor, her öpücüğüyle tenimi dağlıyordu. Alev alev yanıyordum. Havlunun ucunu sıkıştırdığım yerden çıkarırken dudakları dudaklarımı buldu tekrar. Öpüşmeye ara vermeden ellerini kalçama yerleştirip bedenimin havalanması için güç uyguladı. Bacaklarımı beline sardım ve sıkıca ona tutunurken saniyeler ardından sırtım soğuk duvarla buluştu. Heyecandan dolayı titreyen ellerimle gömleğinin düğmelerini çözmeye başladım. Onunla her yakınlaştığımda toy bir genç kız gibi heyecanlanıyordum. Tenim iyice ısınırken nihayet açılan düğmeler sonucu avuçlarımı alev alev yanan sert göğsüyle buluşturdum. İkimiz de aynı anda derin bir iç çektik. Dudaklarımı boynuna gömüp küçük küçük öpmeye başladım. Huzur dolu göğsünde içimi titreten kokusunu derin derin soludum. Ellerimle ezberlediğim tenini, öpücüklerimle süsledim.

Şifam olan elleri tenimde ağır ağır dolaştığında dokunduğu yerler yanıyordu. Sanki parmaklarında elektrik vardı ve dokunduğu yeri çekiyor, içimi titretiyordu. Dünyadan soyutlanmış gibiydim. Yeryüzünde bizden başka herkes silinmiş bir biz kalmıştık. Nazik hareketleri içimi yakarken boğuk sesiyle konuşmaya başladı. "Dokunmaya kıyamıyorum ama kendimi durduramıyorum da."

Ellerimi saçlarına daldırdım, gözlerim gözlerini bulurken, "Sakın durma Kadir Ağah Varol, sakın." Bu tutkuyu çok özlemiştim.

"Duracak gücüm kalmadı."

Erkekliğini bacaklarımın arasına bastırdığında nefesim kesildi. "Seni istiyorum," diye fısıldadım. Ellerimi indirip kemerini çözdüm ve pantolonunun yere düşmesini sağladım. Kalan son parçayı da aşağı doğru çekiştirdiğimde erkekliği serbest kalmıştı. Karnımın altında biriken tutku kor bir ateş gibiydi ve kasıklarıma doğru ıslaklık yayıyordu. Çıplak bedenlerimiz bir elmanın ayrı düşmüş iki yarısı gibiydi. Yavaş yavaş içime girdiğinde sırtımdan aşağı boşalan ter damlacıklarını hissediyordum. Bir süre hareket etmeden durdu ve bu anın tadını çıkarmamız için ikimize izin verdi. Sonra hareket etmeye başladı. Dudakları boynumda ıslak öpücükler bırakırken kendini sertçe içime çarptı. Başım geriye doğru düştü. Kadir'in elleri bacaklarımda gezinirken kalçamı avuçlayıp sıktı. Tenim diken diken olmuştu.

Şu an adımı dahi bilmez bir haldeydim. Kadir hareket etmeye devam ettikçe sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Islak dudakları bedenimin her zerresini öperken tenimde bin bir çiçek açtı, yokluğunda solup gitmişti oysa hepsi. Zevk bedenimi ele geçirirken sırtım gerilmişti. Altdudağımı sertçe ısırdım. Özlem duyduğum hislerin girdabına düştüğümde gözlerimi sıkıca kapattım. Gerilen ve kasılan bedenim hırçın dalgaların orta yerinde savruluyordu.

"Kokun, tenin, varlığın... Bedenime öyle derin kazınmış ki sen dahi silemedin, Gülfem."

Başı göğsüme düştüğünde kollarımı ona sarıp göğsüme bastırdım. Göğsüme sığınan adamı kalbime hapsettim. Çıkış yoktu, bizim birbirimizden başka çıkışımız yoktu.

"Anne! Anne uyan acıktım!"

Gözlerimi açtığımda Ceren başımda dikilmişti. "Babam ekmek almaya gitti, uyan."

Yataktan doğrulduğumda bedenimde tatlı bir yorgunluk vardı. Doğrulup saçları dağılan kızımın yanağını öptüm. "Uyandım, prensesim."

"Hadi kalk."

Yorgunca yataktan kalktım. Yanıma gelip elimi tuttu ve beni mutfağa doğru sürükledi. Mutfağa girdiğimde, "Sürpriz!" diye bağırdı. "Babamla hazırladık."

Mutfak masası birbirinden güzel kahvaltılıklarla donatılmıştı. Yüzümde kocaman bir gülümseme oluştuğunda ocağın yanında duran Reyhan anne bana döndü. "Kuymak yaptım, umarım seversin."

"Severim," dedim hemen. Beni düşünüp bu kadar çok şey hazırlamışlardı, nasıl sevmezdim.

Kapı çaldığında Ceren, "Babam geldi," deyip koştu.

"Aslında gidecektim ama Kadir tek gitmeme izin vermedi. Birkaç gün daha kalacağım."

Bunu söylerken mahcup bir ifadesi vardı. "İstediğin kadar kalabilirsin, burası senin de evin."

"Sağ ol kızım."

"Şeyma bak, annem geldi."

Mutfak kapısına şaşkınca döndüm. Şeyma ve Ceren el ele kapıda dikiliyordu. Şeyma yüzüme hayalet görmüş gibi bakıyordu. "Gerçekten dönmüşsün."

"Bir süre oldu."

"Afra'dan öğrendim." Ardından beni çok şaşırtan bir şey yaptı ve yanıma gelerek bana sıkıca sarıldı. Gidişime tepki göstermesini beklediğim içindi bu şaşkınlığım. "Bana kızmayacak mısın?"

Şaşkın sorum üzerine burnunu çekti, "O fotoğrafları yıllardır kim çekti sanıyorsun?"

Gözlerim kocaman açıldığında geri çekildim. "Sen biliyor muydun?"

Başını iki yana doğru salladı. "Baban bana üstü kapalı bir şekilde anlattığında gitmeye mecbur kaldığını anladım ve isteğini kabul ettim. Her hafta Ceren'in fotoğraflarını senin için çektim ve kimseye tek kelime etmedim."

Bu defa ona ben sarıldım. "Nasıl büyük bir iyilik yaptığını bilmiyorsun Şeyma."

Sarılışıma karşılık verdi. "Benim için çok değerlisin, Gülfem. Keşke elimden daha fazlası gelseydi."

Geri çekildiğimde, "Sen bana en büyük iyiliği yaptın," dedim. Beni Kadir'le tanıştıran da oydu, kızımın fotoğraflarını bana ulaştıran da. Şeyma'nın hakkını asla ödeyemezdim.

"Detayları anlatmak istersen her zaman dinlerim."

"Anlatacağım," dediğimde elini tuttum ve yüzüğünü gördüm. "Evlendiniz mi?"

Yüzünde utangaç bir gülümseme oluştu. "Evet, Vedat'la evlendik."

"Tebrik ederim," dedim sevinçle. Vedat ile birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini biliyordum. Evlenmelerine çok sevinmiştim. "Keşke yanında olsaydım."

"İyi olman da yeter, Gülfem."

Kadir geldiğinde Şeyma ile ikimizi mutfakta dikilir bir halde buldu. "Senin uyuyor olman lazımdı." Babasının kucağına tırmanan Ceren kıkırdadı. Kadir ona döndü. "Yoksa senin bunda bir parmağın mı var?"

Başını iki yana doğru salladı. "Hayır, annem kendisi uyandı. Ben ona hiç sürprizimizi göstermedim."

Kadir elini onun göbeğine yerleştirip gıdıklamaya başladı. "Küçük cadı seni, demek anneni uyandırıp sürpriz dedin."

Ceren kahkahalar atarken babasının elinden boşa bir çabayla kurtulmaya çalışıyordu. "Anne, kurtar beni," dedi nefes nefese.

Yanlarına gidip Ceren'i Kadir'den alıp arkamı döndüm ve yatak odamıza koştum. Reyhan anne ve Şeyma'nın gülüşme sesleri geliyordu.

"Kurtardım, kızım."

"Kurtardın öyle mi?" dedi arkamızdan gelen Kadir. "Bakalım ikinizi elimden kim alacak?"

Odanın kapısını kapattığında Ceren'le birbirimize baktık. "Eyvah!" dedik aynı anda. Kadir ise üstümüze atlayıp yatağa düşmemize neden oldu. Nefes almamıza izin vermeden ikimizi de gıdıklamaya başladı. Güya Ceren'i kurtarmıştım fakat bir süre sonra ikisi bir olup beni gıdıklamaya başladı.

"Ama haksızlık," dedim nefes nefese. "Suçlu Ceren'di."

Tabii ki beni duymadılar ve gözlerimden yaşlar gelene kadar buna devam ettiler. Bir kez daha ağlamamı sağlamışlardı. Fakat bu defa tamamen mutluluktandı.

İkinci şansı yakaladığım bir aileye sahiptim ve ölümcül bir hastalığı yenmiştim. Bu kadar zorluktan sonra tekrar mutluluğu bulmuştum. Ceren yorulup göğsüme uzandı. Kadir ise gülen gözlerle bize baktı. Onlara bakarken bir kez daha anladım Sanırım ben, şanslı bir kadındım.

27. BÖLÜM
KARADENİZLİ

Melike Şahin&Mert Demir - Pusulam Rüzgâr

Şoförlüğünü Kadir'in yaptığı arabamız, engebeli yolda ilerlerken arkada güzel bir Karadeniz şarkısı çalıyordu. Rotamız Trabzon'du, Maçka'ya gidiyorduk. Kadir'le tanıştığımdan beri ilk defa onun memleketine gidiyorduk. Reyhan anne sabah uyanıp gitmek istediğini söylediğinde Kadir karşı çıkmış ve beraber gitmeyi teklif etmişti. Ceren'le beraber Trabzon'a gitme teklifine resmen balıklama atlamıştık. Karadeniz'e onunla gitmek benim hayalimdi. O da bunu bildiği için bu durumu fırsata çevirmek istemişti. Sadece biz de değil, arkamızdaki arabada bizi takip eden Devran ve Ferda da geliyordu. Çünkü Kadir nereye Devran da oraya gidiyordu. Yıllar da geçse bir gölge gibi Kadir'in arkasındaydı. Bazı şeyler hiç değişmiyordu işte.

"Baba, sesini aç."

Telefonu arabaya bağladığımız için Karadeniz çalma listesinden ilerliyorduk. Bu şarkıları çok seven Ceren neredeyse her şarkı için aynı tepkiyi veriyordu.

Köyümun en güzeli
Yüreğumun ateşi
Dağlarumun güneşi
İmera fera
Kaldi mi böyle adam
Gece ışıktır odam
Bu adam benum sevdam
*İmera fera.**

Şarkıya eşlik etmeye çalışırken Ceren ile başımıza da yöreye ait kırmızı bir şal takmıştık. Şalın sarı pulları da alnımıza dökülüyordu.

*İmera – İmera Fera.

Reyhan anne ikimiz için almıştı. Arabamız Kadirlerin villalarının bulunduğu yaylaya yaklaşmıştı. Camdan dışarı baktım. Her yer yemyeşil ve çok güzeldi. Puslu gökyüzüne rağmen içim açılmıştı.

"Baba ne kadar kaldı? Midem çok bulanıyor." Yollar dönemeçli olduğu için normaldi, benim bile midem çalkalanmıştı.

"Çok az kaldı, kızım." Kadir eliyle dışarıyı gösterdi. "Bunlar da çay tarlaları."

Yemyeşil çay tarlasında çalışan kadınlara baktım. "Ben de toplamak istiyorum."

"Olur, çıkarız sonra."

Araba nihayet evlerinin önünde durduğunda Ceren'le ikimiz sersem gibiydik. Alışık olmadığımız temiz hava ve yollar bizi fena halde çarpmıştı. Kapıyı orta yaşlarında bir kadın açtı. "Hoş geldin, hanımım."

"Hoş buldum, Filiz." Reyhan annenin arkasından ahşap eve girdik. "Sofrayı hazırlayın, gelinim ve torunum acıktı."

"Terasa hazırladık her şeyi."

Bavullarımızı Kadir'in eski odasına yerleştirdiğimizde Ceren babaannesiyle evi geziyordu. Eve girdiğimiz an Kadir'in ruh hali durgunlaşmıştı. Yanına gidip elini tuttum.

"En son ne zaman geldin buraya?"

Derin bir iç çekti. "Babamın," deyip duraksadı. "Taziyesinde gelmiştim."

Parmak uçlarımda yükselip kollarımı boynuna sardım. Kadir sarılışıma karşılık verip belime sarıldığında yüzünü boynuma gömdü.

"Başın sağ olsun."

Bir süre sessiz kaldı. "Babam güce ve paraya inanırdı sadece. Ölümün ona hiç uğramayacağını düşünürdü." Güler gibi bir ses çıkardı. "Kendi elleriyle toprağa verdiği kızına rağmen hem de." Geri çekilip yüzüne baktım. Gözleri uzaklara dalmıştı. "Kalp krizi geçirdi, ani bir ölümdü. Bu evden çıktığımdan beri onunla hiç konuşmamıştım." Dolan gözlerini yüzüme çevirdi. "Affedemedim Gülfem, ölümüne rağmen ablama ve kardeşime yaptığını affedemedim."

Ne diyeceğimi bilmiyordum bile. Zor şeyler yaşamışlardı ve buna sebep olan babasıydı. Büyük kızının evliliği boyunca uğradığı şiddet ve en sonunda ölümüne rağmen aynı ateşe küçük kızını da atmıştı.

Ahmet Akif iyi biri çıkmayabilirdi. Bunu göze alarak kızını bu evliliğe sürüklemesi affedilir gibi değildi.

"Abimi affettim, o şirkete de tekrar döndüm. Ben olmasam iflas edeceklerdi, arada bir sürü insan vardı. Gönlüm onu yalnız bırakmaya el vermedi ama babamı... onu nasıl affedeceğimi bilmiyorum."

"Zamanla..." dedim yavaşça. "Zamanla affedeceksin."

Cevap vermek yerine geri çekilip elimi tuttu. "Hadi, kahvaltıya gidelim. Gezeceğimiz yerler var daha."

Odadan çıktığımızda Devran ve Ferda da gelmişti. Rengi sapsarı olan Ferda kendini kahvaltı masasına atmış, bir şeyler yiyordu. "Kusmaktan içim dışıma çıktı. Çok da acıktım. Sizi bekleyemedim, kusura bakmayın."

Bu tatlı hallerine gülerken yanına gidip aldığı kilolardan ötürü kocaman olan yanaklarını öptüm.

"Beklemiş olsan küserdim. Doyur yeğenimi güzelce."

Kahvaltı masasında yok yoktu gerçekten. Kuymak, tereyağı, yayla balı, peynirler, kızartmalar, gözlemeler... Bakmak bile iştahımı kabartıyordu.

"Hadi sofraya geçin."

Hep beraber masaya geçtiğimizde karşımda oturan Devran'ın başının hep önde olduğunu fark ettim. Benimle geldiğimizden beri bir kere bile göz teması kurmamıştı. Bana hâlâ öfkeli olmalıydı. Bu duruma içten içe üzülsem de belli etmemeye çalıştım.

"Anne, sen de bana bundan yap."

Ceren'in sesini duyunca ona döndüm. Eliyle kuymağı işaret ediyordu. Kızım da nerede zor bir şey varsa onu istiyordu benden. Boğazımı temizledim, "Denerim tabii, kızım," dedim. Denerdim elbette ama becerebilir miydim meçhuldü. Cevabım üzerine Kadir'in dudaklarında yan bir gülümseme oluştu. Ayağımla bacağını dürttüm. Mutfakta bir facia olduğumu kızımın bilmesine gerek yoktu.

"Ispanaklı gözlemeden ye kızım, Kadir de çok sever."

Reyhan annenin uzattığı sıcak gözlemeden bir parça aldım. Gerçekten çok güzeldi tadı. Buranın ekmeği bile farklıydı. Kadir böyle bir yerde doğup büyüdükten sonra bizim oralara nasıl alışmıştı merak ediyordum.

"Devran, bana bal sür." Ferda dilimlenmiş ekmeğini Devran'a uzatmıştı. "Kolumu kaldıracak halim yok," diye nazlandı.

"Süreyim, sultanım." Devran onunla ilgilenirken ikisini gülümseyerek izliyordum. Ferda'nın nazlanmaları hiç bitmiyordu. "Kahvaltıdan sonra ayaklarıma masaj yapman lazım. Oturmaktan şişti hep."

"Yaparım, güzel karım."

O sırada telefonu çalınca Ferda'ya bal sürdüğü ekmeği uzatıp kalktı. Ferda'ya doğru eğildim. "Yazık be adama."

Omuz silkti. "Çocuk isteyen oydu." Sonra ekmeğini afiyetle geldi. "Nerede kaldı bu ya, gelip yenisini yapsın."

Lavaboya gitmek için masadan kalktığımda terasa gelen Devran'la karşılaştım. Az daha bana çarpacaktı. Telaşlanarak, "İyi misin, yenge?" diye sordu.

Yüzüme bakmadan konuşmaya devam ediyordu. "İyiyim, merak etme." Başıyla onayladığında, "Devran?" dedim. "Yüzüme bakamayacak kadar mı öfkelisin bana?"

Sorumu duyunca başını kaldırıp şaşkınca yüzüme baktı. "Öfke mi?" diye tekrarladığında başımı eğdim. "Sen yanlış anladın, yenge."

"O zaman ne? Neden yüzüme bile bakmıyorsun?"

Derin bir nefes aldığında yüzünü eğdi. "Özür dilerim yenge, yüzüm yok. Sana yaptığım saygısızlıklardan sonra..." Kaşlarım çatıldığında mahcup gözlerle yüzüme baktı. "Öğrendim her şeyi, neden gittiğini..." Aramızda kısa bir sessizlik yaşandı, ne diyeceğimi bilmiyordum. "Yenge, abim çok kötü oldu be senden sonra." Aniden sarf ettiği sözler taş gibi içime oturmuştu. "Onu öyle görünce çok kızdım sana. Çok öfkelendim... Ama öğrendim her şeyi, affet beni. Senin bir başına yaşadıkların da çok zormuş."

Elimi omzuna yerleştirdim. "Affedilecek bir şey yok be, Devran. Hayat işte." Elimi çektiğimde başımı eğdim. "Teşekkür ederim."

Şaşkınca, "Ne için?" diye sordu.

"Yokluğumda ona göz kulak olduğun için, Kulakçı."

Başını aşağı eğdi. "Her zaman, yenge."

"Çıkalım mı, Gülfem?"

Kadir yanımıza geldiğinde Devran, Ferda'nın yanına gitmek için ayrıldı. "Ceren annemlerle kalsın, biz çıkalım. Görmeni istediğim birkaç yer var."

"Olur çıkalım."

Kadir'le beraber çıktığımızda araba yerine yürümeyi tercih etmiştik. El ele tutuşup Maçka'da yürürken her yeri dikkatlice izliyordum. Onun büyüdüğü topraklar beni büyülemişti. Hayatım boyunca bu kadar yeşillik görmemiştim.

"Daha sık gelelim buraya."

"Olur yavrum, istediğin zaman geliriz. Ama havası yamandır buranın, yağmuru durmaz."

"Sen yanımda olduğun sürece sorun olmaz." Bana yan gözlerle baktı. İnanmadığı ayan beyan ortadaydı. "Öyle Kadir, inanmıyor musun sen bana?"

Kolunu omzuma sarıp beni kendine doğru çekti. "Sen öyle diyorsan öyledir, sarışınım."

Saçlarımı öptüğünde gülümsedim. "Öyle tabii," diye direttim.

"Nereye gideceğimizi sormayacak mısın?"

Başımı iki yana doğru salladım. "Seninle olduğum sürece nereye gittiğimizin önemi yok."

Kadir saçlarımı öpmekten başka tepki vermedi ve beraber yürümeye devam ettik. Yaklaşık yirmi, yirmi beş dakikanın sonunda mezarlığın önünde durmuştuk. Elimi tutarak beni gideceğimiz mezarlığa doğru yönlendirdi. Beni ablası Nevin'i mezarına getirmişti. Bunun onun için ne kadar değerli bir şey olduğunu biliyordum.

"Seni ablamla tanıştırmak istiyorum. Bunu aslında daha önce yapmam gerekiyordu fakat verdiğim bir yemin vardı. O yüzden buraya gelmedim, gelemedim. Fakat şimdi gelmişken ziyaret etmek istedim."

Uzanıp ona sıkıca sarıldım. Ablasının Kadir için ne kadar değerli ve önemli olduğunu biliyordum. İlk kurşunu onun için sıkmıştı Kadir, lakabı Maçkalı Agâh'ı da ondan sonra almıştı. Ablası için aynısını yine olsa yine yapardı, gözünü dahi kırpmazdı. Bunu biliyordum. Beraber mezarın başında oturup dua ettik.

"Sana benziyordu ablam, senin gibi sarı saçları vardı, çok tatlı ve nahifti. İçimizdeki en sessiz ve sakin olan oydu." Dertli bir iç çekti. Cebindeki sigarayı çıkarıp dudaklarına yasladı. Ucunu ateşledikten sonra derin bir nefes aldı. "Seni tanısa çok severdi, Gülfem."

Uzanıp elini tuttum parmak uçları üşümüştü. "Ben de onu çok severdim, Kadir."

Dudaklarında buruk bir gülümseme oluştu, özlem doluydu. "Biliyorum." Başımı çevirip mezarlığa bakındım. "Peki baban?" Kadir bana döndüğünde, "Onun mezarı nerede?"

Bu soru, onun gerilmesine neden olmuştu.

"O dedemin yanında yatıyor, ablamın onların yanına gömülmesine müsaade etmedim." Onu anlıyor, hak da veriyordum. Kardeşim Demir, babamın bir hatası yüzünden canına kıysa ben de kolay kolay affedemezdim. Bunu düşününce bile içim özlemle doldu. Buraya geldiğimden beri kardeşimle görüşememiştim. Eve gidince onu arayacaktım.

Kadir'le beraber mezarlıktan sonra çay tarlalarında gezindik. Israrım üzerine çay toplama makasıyla çay toplamam izin bile vermişti. Göründüğünden daha yorucu bir işti. Buradaki kadınlara hayrandım. Herkes çok çalışıyor ve sanki yorulmak bilmiyordu. Herkesle selamlaşıp yürümeye devam ettik. Bana kalsa dışarıda daha çok vakit geçirirdik fakat Kadir bir telefon almıştı. Nevra'nın geldiğini öğrenince tekrar eve dönmeye karar verdik. Nevra bize sürpriz yapıp, kocası Ahmet Akif ve oğulları Rüzgâr ile Poyraz'ı da alarak Maçka'ya gelmişti. Nevra'yla zamanında telefonda konuşmuş olsak da yüz yüze tanışma fırsatım hiç olmamıştı. Eve gittiğimizde buram buram balık kokuları geliyordu. Ayrıca akşam yemeği için laz böreği ve sütlaç da yapmışlardı. Buraya gelmişken bütün yöresel yemekleri yiyecektik anlaşılan. Bu duruma en çok sevinen şüphesiz ki Ferda olmuştu. Yemekleri gördükçe gözleri ışıldıyordu. Normalde pek iştahlı biri değildi fakat hamilelik ona gerçekten yaramıştı.

Ferda ile konuşurken merdivenlerden aşağı inen kadını gördüm. Kadir'e benzeyen bu kadının Nevra olduğunu anlamıştım. Beni gördüğünde dudaklarında hafif bir gülümseme oluştu ve uzanıp bana sıkıca sarıldı.

"Nihayet seninle tanışma fırsatımız oldu, Gülfem."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, Nevra."

Biz konuşurken Nevra'nın iki küçük oğlu koşarak bize doğru geldi. Arkalarında da hemen babası duruyordu. Belli ki çocukları fazlasıyla hareketli ve yaramazdı. Nevra da Ahmet Akif de onları bir an olsun yalnız bırakmıyordu. İkiz gibi büyüyorlardı, bu hem güzel hem de biraz yorucuydu. Onlara bakınca çocuk özlemi sarmıştı kalbimi. Ceren'in küçüklüğüne doyamamıştım, bu yüzden bir çocuğum daha

olsun çok isterdim. Fakat tedavi sürecinde geçici de olsa yumurtalıklarımı dondurmuştuk. Önümüzdeki birkaç yıl boyunca çocuk sahibi olamayacaktım, regl bile olamıyordum. Hem göğüslerim bile yoktu, bu ay sonunda taktıracağım silikonlarla onu emziremeyecektim bile. Bu, canımı en çok yakan şeydi. Çünkü Ceren ile aramızda oluşan bağı emzirmek güçlendirmişti. O an aramızda kurulan bağı bir daha hiçbir çocuğumla yaşayamayacak olmam beni üzüyor olsa da elden bir şey gelmezdi.

"Akif ne olur uyutalım şu çocukları."

Ahmet Akif, yorgunca, "Olur gülüm, vallahi imanım gevredi. Hiç yorulmuyor bu veletler," diye yakınınca Nevra alayla güldü.

"Ay kime çekmişler acaba?"

Ahmet Akif yan gözlerle Kadir'e baktı. "Erkek çocuk dayıya çeker derler."

Kadir, "Höst ulan!" dedi. "Sizden çıkan çocuklar niye bana çeksin? Bana çeken orada oturuyor usul usul." Yerde oturmuş bebekleriyle oynayan Ceren'i çenesiyle gösterdi.

"Ben bilmem abi, eskiler öyle demişler."

"Sen çok takılma eskilere."

Ahmet büyük oğlu Rüzgâr'ı, Nevra da küçük olan Poyraz'ı aldı ve odaya çıktılar. Anında sessizlik çökmüştü.

"Oh be dünya varmış," dedi Devran. Ferda dik dik ona baktı. "Bu ne demek oluyor Devran ya? Bizim de oğlumuz olacak, ondan da mı şikâyet edeceksin?"

Devran şaşkınca Ferda'ya baktı. "Yok sultanım, sen beni yanlış anladın. Bunlar iki kişi ya o yüzden şey ettim," diye toparlamaya çalıştı fakat Ferda kollarını önünde bağlayıp suratını asmıştı. Devran yanına oturup onu ikna etmeye çalıştığında Kadir, Ceren'e baktı.

"Benim akıllı kızım, gel bakayım seveyim biraz seni."

Ceren bebeklerini alıp babasına doğru koştu. "Babacığım sana bu tokayı takabilir miyim? Bir de bu gözlüğümü?"

Ceren'in elinde pembe tüylü bir toka ve yine pembe ve kenarlarında *Barbie* yazan tatlı bir gözlük vardı. Kadir, Ceren'in eline şaşkınca bakarken, "Bana mı?" diye konuştu.

Ceren başını aşağı yukarı doğru salladı. "Evet babacığım, beraber oynarız. "

Kahkaha attığımda Kadir, "Annene tak, ona daha çok yakışır," dediğinde Devran araya girdi. "Harbiden abi çok akıllı kızın varmış."

"Hadi baba ya."

Kadir, Devran'a ters ters baktı. "Sen çok konuşma lan, alırım bak ayağımın altına." Ardından gözleri Ceren'i buldu "O zaman odamıza gidelim kızım, orada beraber oynarız."

Koskoca Maçkalı, herkesin yanında saçlarına toka taktırıp o gözlüğü takmayacaktı tabii. Fakat ben bu manzarayı kaçıramazdım. İkisinin peşinden odaya girdiğimde yatağa oturmuş ve kendini Ceren'e bırakan Kadir'i gördüm. Ceren elindeki tokaları babasının saçlarına şekil verirken gözlüğü de takmıştı. Onu böyle görünce kahkahalarıma engel olamadım. O kadar tatlı ve kişiliğine aykırı görünüyordu ki gülmemek elde değildi. Kimsenin yıldıramadığı Maçkalı Agâh, küçücük bir kızın elinde oyuncağa dönmüştü resmen. Yatağa oturup Kadir'in yanağını öptüm.

"Bak bundan birine bahsedersen fena bozuşuruz Gülfem Hanım, haberin olsun."

"Yaa benim tatlı kocam. Sen bu kadar tatlıyken tehditlerini ciddiye alamıyorum kusura bakma."

Sözlerimi duyunca gözlüğün altından bana baktı. "Gece ben sana ciddiyeti gösteririm, sen hiç merak etme."

Sözleri üzerine diğer yanağını da öptüm. Sonra yataktaki taşlı tokayı Ceren'e uzattım. "Kızım bak, tam babana göre. Bunu da tak."

Ceren sevinçle çığlık attı. "Evet babamın saçlarına çok uydu bu."

Kadir ağzının içinde söylense de tepki vermeden Ceren'in onunla oynamasına izin verdi. Ta ki yemek saati gelene kadar. Ceren yorulduğu için uyuyakalmıştı, ben ve Kadir de beraber yemeğe gitmiştik. Hepimiz masada oturup tatlı bir sohbetin eşliğinde etli düğün çorbası, hamsi tava ve lahana sarması yedik. Hayatımda yemediğim kadar güzel bir sütlaç yemiş laz böreğinin de tadına bakmıştım. Her şey bu kadar lezzetli kılan buranın doğallığı mı yoksa sohbetin güzelliği mi bilmiyordum fakat hayatım boyunca geçirdiğim en güzel akşamlardan biriydi. Nevra'yı çok sevmiştim bundan sonra onunla iletişimi koparmayacaktım. O hâlâ Van'da yaşıyordu, bize çok uzak olsa da daha sık görüşeceğimize söz verdik.

Akşam olduğunda hepimiz yorgunduk, bu yüzden erkenden uyumaya çekildik. Sabah Yıldıray abi, kızı Ece ve eşi Hale de gelecekti. Onlarla daha önce tanışma fırsatım olmamıştı. Sadece Kadir'in Ece'yi çok sevdiğini biliyordum. Yorgunca yatağa oturdum. Ceren, Kadir ve ben aynı yatakta uyuyacaktık. Çünkü Ceren yabancı evlerde huzursuz olduğu için sürekli uyanıyordu, biz de çözümü yanımıza yatırarak bulmuştuk. Yatağa gireceğim sırada yüksek bir gök gürültüsü duyuldu. Ardından odayı aydınlatan bir şimşek çaktı. Ceren uykusundan sıçradı. Dudaklarını büzerek, "Korktum," diye sızlandı. Benim de ondan pek bir farkım yoktu, ben de yıllar geçmesine rağmen şimşek çaktığında korkuyla irkiliyordum. Saniyeler içinde fena bir yağmur bastırınca Ceren'le ikimiz birbirinize baktık. O sırada odaya Kadir girdi. Ceren ile aynı anda, "Yağmur yağıyor," diye konuştuk. Kadir bizim aksimize gayet sakindi. "Çünkü Karadeniz'deyiz, bundan daha normal bir şey olamaz."

Açıklamasına rağmen ikimiz de sakinleşmemiştik. Kadir yanımıza gelince birimizi sağ birimizi sol göğsüne yasladı. Ceren'in huzursuzluğu gittikçe arttığı için huysuzluk yapıyordu. Şimşek çaktıkça oda aydınlanıyordu ve ben de geriliyordum. Bu halimin kızıma yararı olmuyordu. Aramızda uzanan Kadir sakinleşmemiz için saçlarımızı okşuyordu.

"Korkmayın, ben yanınızdayım."

Ona biraz daha sokuldum. O yanımda olduğunda korkmuyordum fakat tedirginlik sürüyordu işte. Ceren'in de benden pek bir farkı yoktu. Anlaşılan bu huyunu da benden almıştı. Yağmurdan korkup Karadenizli bir adama âşık olmak da tam benlik bir hareketti doğrusu. Tıpkı bu fırtınalar gibi hoyrat ve bu yağmurlar gibi asi bir adama vermiştim ben kalbimi. Ve bundan bir an olsun pişmanlık duymamıştım. Aramızdaki tüm olmazlara, yaşanılan tüm acılara inat... ben Kadir'i sevmekten bir gün bile pişman olmamıştım. Onu üzmüştüm kendimi üzmüştüm ama bizden hiç vazgeçmemiştim.

"Baba," diye mırıldandı Ceren. "Evimize gidelim, orada yağmur yağmıyor." Kadir Ceren'in saçlarını okşadı. "Yağmur duracak kızım, korkma sen. Birkaç gün sonra evimize gideceğiz nasılsa," diyerek sakinleştirdi.

"Olsun, evimi özledim."

"Küçüğüm benim," deyip saçlarını öptü. "Gideriz üzülme sen." Ardından iç çekti. "Serçe kuşlarım iki tane olmuş," diye fısıldadı.

Hafifçe gülmek dışında tepki vermedim. O gece yağmur hiç durmadı. Biz de hiç uyumadık ve Kadir'in göğsüne sığındık. Ömrümüzün sonuna kadar da ona sığınacaktık. Küçük bir mahallede beklenmedik bir kaza sonucunda başlamıştı bizim hikâyemiz. Biraz yaralı biraz da ayrılıkla süslenmiş bir aşktı bizimkisi. Her şeye rağmen ayakta durmuş ve bizi yıkmaya çalışan şeylere inat birbirimizi hiç bırakmamıştık.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım yağmur seslerinin arasından.

"Seni her zaman seveceğim, küçük Serçe Kuşum."

Bizim hikâyemiz kapanmayan, yaralı bir davaydı.

Bir gönül davasıydı, ne kazananı vardı ne de kaybedeni...

SON SÖZ

Kadir'in kaderiydi. Hayatında olan ve değer verdiği her kadınla sınanmak onun kaderiydi.

Canından çok sevdiği ablasıyla sınanmış ve gencecik ablasını toprağa vermişti. O kara günde büyük bir parçasını da o toprağın altına gömmüştü. Sonrasında ona kalan korkulardı. Ama neyden korkarsan o gelirdi başına. Tarih tekerrür etmiş ve bu defa kız kardeşiyle sınanmıştı. İliklerine kadar işleyen korkusu gerçekleşmişti. Belki Nevra'yı toprağa gömmemişti fakat onu da zorunluluklara dayalı olan bir evliliğin içine düştüğünde kurtaramamıştı. Her gün, her Allah'ın günü onu da kaybetme düşüncesiyle mahvolmuştu. Şükür ki korktuğu olmamış ve kardeşinin evliliği aşka dönmüştü.

En son imtihanı ise en büyük olanıydı. Karısı, kalbinin yarısı, Gülfem...

Gitmişti Gülfem. Çünkü hastalanmıştı. Ölümcül bir hastalığın kollarına düşmüştü. Kadir, karısına musallat olan hastalıktan bihaber olsa da kalbinin bir parçası bunu bilip hep beklemişti. Onunla tekrar biz olacakları günü beklemiş ve o günün bir geleceğini hep ummuştu. Bu yüzden ne olursa olsun Gülfem'den vazgeçmemişti. Üç yıl sürse de sonunda gelmişti Gülfem. Ruhunu yaralayan sırrıyla hem de. Sırf kocası ve kızı üzülmesin diye kendini onlardan uzak tutarak bu süreçte yalnız kalmıştı.

Şimdi kavuşmalarının üstünden yıllar geçse de yine o hastalığı düşününce kalbi yangın yerine dönüyordu Maçkalı'nın. Aradan tam beş yıl geçmişti.

Onun geri dönüşünün üstünden beş koca yıl... Hayatları her şeye rağmen tekrar huzurla dolmuştu. Mutluydular. Onlardan geçici de olsa alınmış o mutluluğu misliyle yaşıyorlardı.

"Baba?" Ceren'in sesini duyunca zihnini saran düşünceleri dağıldı. Arkasını dönüp yanına gelen kızının yüzüne baktı. "Annem seni çağırıyor. Yatak odasında," deyip duraksadı.

Kaşları çatılırken, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Ceren'in gözleri babasının gözlerinin kopyasıydı. Onun haricinde her şeyini annesinden almıştı. Yüzünü, saçlarını, gülüşünü... Gülfem'in minik bir kopyasıydı. Şimdilerde dokuz yaşında olsa da hâlâ Kadir'in küçük bebeğiydi. Güzel gözlerini ayaklarına doğru çeviren Ceren, "Benden gizlemeye çalıştı ama ağlıyor," dedi.

Gülfem duygu durumunu kimseye göstermez her şeyi gülerek geçiştirirdi. Eğer alenen ağlıyorsa bir şey var demekti.

"Ben annene bakayım."

Kızını arkada bırakıp büyük adımlarla yatak odasına ulaştı. Ceren haklıydı, Gülfem gerçekten de ağlıyordu. Odayı bir uçtan diğerine yürürken kollarını kaşıyordu bir yandan da. Stresli olduğu zamanlar yapardı bunu. Kadir kalbine dolan korkuya engel olmadı. "Fıstığım?" dedi yavaşça. Tek gözyaşına dünyaları yakacağı kadına bakarken yutkundu.

Gülfem su yeşili gözlerini Kadir'e doğru çevirdi. Ağlamaktan gözleri ve burnunun ucu kızarmıştı. Kadir yanına ilerlediğinde birkaç damla yaş daha yanağından süzüldü. Kadir dayanamayıp kollarını ona sardı, sıkıca sarıp sarmaladı karısını. Fakat bu gözyaşlarının üzüntüden olmadığını anlamıştı. Çünkü Gülfem'in gözleri yıldız gibi parlıyordu.

"Mucize," diye soludu. "Kadir, yemin ederim bu mucize."

Sesi heyecandan titriyordu.

Hiçbir şey anlamadığı için öylece bakıyordu Kadir ona. Geri çekilip yüzüne baktı. Dayanamayıp eğildi ve gözyaşlarıyla ıslanan yanağına küçük bir öpücük bıraktı. Sonra güzel yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Ne oldu, yavrum? Mucize olan ne?"

Gözlerinden yeni yaşlar süzülmeye devam etti. "Hamileyim," diye fısıldadı. "Bizim bir bebeğimiz olacak," dedi bir yandan ağlayıp bir yandan gülerken.

Yaşadığı şaşkınlık sesinden belli oluyordu. Kadir irileşmiş gözleriyle karısına baktı.

Bunu beklemiyordu, en az Gülfem kadar şaşırırken kalbi deli gibi çarpmaya başladı. "Tekrar baba mı olacağım?" diye soludu. Doğru mu

duymuştu gerçekten? Gülfem başını aşağı yukarı salladı. "Evet, bir çocuğumuz daha olacak."

Gülfem'i kucakladığı gibi etrafında döndürdü. "Allah be! Allah be!" diye naralar attı. Yanağını defalarca öptü.

"Abla mı oluyorum ben şimdi?"

Ceren'in şaşkın ve mutlu sesini duyduklarında ona doğru döndüler. Ceren yıllardır kardeş istiyordu.

Gülfem kollarını ona doğru açtı. "Evet, benim güzel kızım abla olacak."

Ceren annesine doğru sarıldı. Sonra korkuyla geri çekildi. "Anne sarılınca kardeşim zarar görür mü?"

Gülfem yavaşça güldü. "Görmez."

Ceren elini annesinin karnına yerleştirdi. "Ben abla oluyorum!"

Kadir dolan gözleriyle derin bir nefes aldığında yavaşça yatağa çöküp ikisini izledi. Gülfem yine eskiye dönmüştü. Renkli kişiliği yavaş yavaş geri gelmişti. Yine art arda sorular soruyor ve etrafına neşe saçıyordu. Geçen yıllarla beraber güzelliğine de güzellik katılmıştı. Kadir'in itirazlarına rağmen göğüs ameliyatı olmuş ve silikon taktırmıştı. Saçlarını da eskisi gibi uzatmıştı. Tüm yaşadıklarına rağmen eskisi gibiydi işte. *O kötü günler sanki ona hiç uğramamıştı.*

Gülfem ona dikkatli bakan kocasına doğru döndü.

"Şüphelendim başta, bu yüzden test aldım ama hiç pozitif çıkar diye beklemiyordum."

Sözlerinin sonunda sesi titremişti. Gülfem ona geri döndüğünden beri hiç korunmamışlardı. Yumurta dondurma işlemine de geçen sene son vermişlerdi. Kadir kollarını açtı. "Gelin bakalım buraya." Kızı ve karısı kollarına sığındı.

"Bizim mucizemiz." Gülfem'in karnına doğru indirdi titreyen elini ve canına can olan evladının varlığına şükretti içinden, dilinden iki kelime düştü. "Can parçamız."

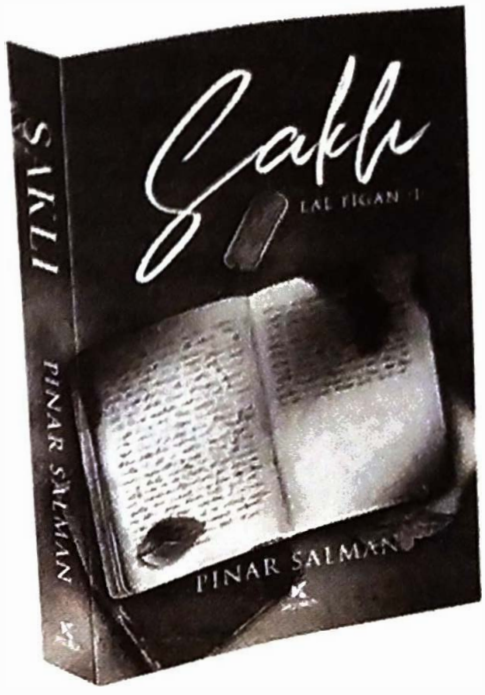
Gülfem elini kocasının elinin üstüne koydu. "Onu hiç emziremeyeceğim ama ona sütüm dışında tüm kalbimi veririm."

Kadir karısının saçlarından öperken hiç kuşkusuz yine mükemmel bir anne olacağını biliyordu. Yanında olan kızlarıyla ve henüz dünyaya gelmemiş bebekleriyle çok güzellerdi. Bir ömür de böyle güzel kalacaklardı.

YAZAR NOTU

Uzun bir yolun daha sonuna geldim. Bu yolda yanımda olan başta sevgili okurlarım, hepinize çok teşekkür ederim. Bir Gönül Davası hem içimizi ısıtacak hem de kalbimizi kıracak kadar acı bir hikâyeydi. Sanıyorum ki bize tüm duyguları yaşattı. Bu sürede yanımda olup elimden tuttuğunuz için çok mutluyum. İyi ki varsınız.

Her daim bana inanan sevgili eşim, yoldaşım Oktay Taş'a, kitabın düzenlenme aşamasında bana yardımcı olan ve sürekli destekleyen Gülay Dizman ve Zeynep Şimşek'e ve son olarak da kitabımı sizlerle buluşturmama vesile olan başta Tuğba Atıcı Coşar olmak üzere Pukka Yayınları'na ve sevgili editörüm Buse Güler'e çok teşekkür ederim.

SAKLI

PINAR SALMAN

Erva, tüm hareketlerini ve alışkanlıklarını hatta aklından geçirdiklerini ezbere bildiği Üsteğmen Doru Demir'e âşıktı.

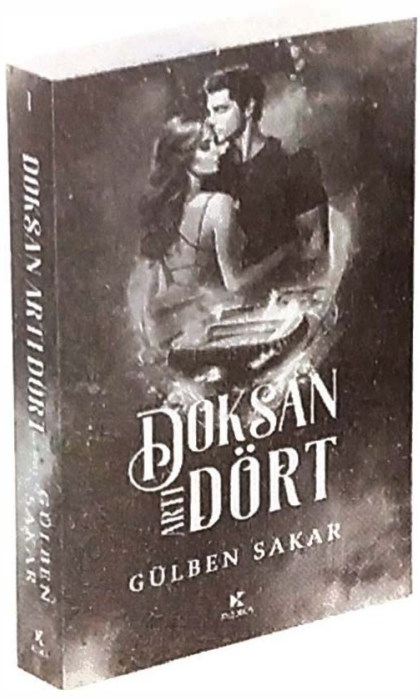
Bir beklentisi olmadan, imkânsız olduğunu bilerek günlerini ve gecelerini ona komşu olan askeri lojmandaki tek katlı konutunda geçirirken, duvarları onu sızdırıyordu. Bazen oturup penceresinden evinin yanan ışıklarını izliyordu, bazen de sesini işitip evinin küçük mutfağından onun yakın ama uzak gelen yaşantısına dahil oluyordu.

Kimselere anlatamadığı, kendine yasakladığı bu adamı günlüğüne yazıyor ve hislerini herkesten, ondan bile saklıyordu. Doru Demir ile yalnızca günlüğünün sayfalarında buluşuyordu.

Ta ki o günlük kaybolana ve bir avuç küle dönüp içine yazılanlardan fazlasını beraberinde ortaya çıkarana kadar!

Lal Figan üçlemesinin ilk kitabı olan Saklı, hem içinizi ısıtacak hem de tüylerinizi diken diken edecek.

"Benim hikâyeme onunla tanıştığım o ilk an, özlemek yazıldı..."

DOKSAN ARTI DÖRT

GÜLBEN SAKAR

Yüceerler ile çalışan başarılı Avukat İzgi Gökyel, bir Galatasaray maçında yaşanan mağlubiyet sonucu karakola düşen müvekkilini kurtarmak için Ankara'ya gider ve müvekkilinin fanatik Galatasaraylı erkek kardeşi ile tanışır.

Galatasaray fanatiği genç işadamı Merdan Efe Yüceer, yaşadığı öfke problemleri ve derin fanatikliği nedeniyle maç sonralarında kavgalara karışır. Ankara'daki maç sonunda gerçekleşen bir kavga nedeniyle bu kez abisiyle birlikte karakola düşer. Abisinin avukatı olan İzgi'yi de ilk kez orada görür.

Aşktan olabildiğince kaçıp, güven problemi yüzünden kalbinin kilidini yıllarca en derin kuytulara iten İzgi ve hayatında o zamana dek aşka dair hiçbir kırıntı bulunmamış, tamamen futbola odaklanmış Merdan Efe bu tanışmalarının aslında hayatlarının dönüm noktası olacağından habersizlerdir.

Maç doksan dakika, top yuvarlaktı.

Belki maçın skoru uzatmalarda değişecekti, belki de onlar için asıl galibiyet beraberlikte gelecekti.

